

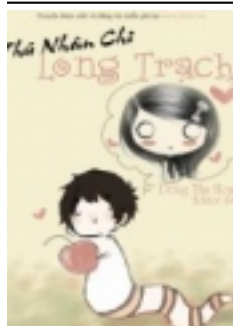
Thú Nhân Chi Long Trạch

Contents

Thú Nhân Chi Long Trạch	2
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	9
3. Chương 05 - 06	15
4. Chương 07 - 08	22
5. Chương 09 - 10	28
6. Chương 09 - 10	35
7. Chương 11 - 12	42
8. Chương 13 - 14	48
9. Chương 13 - 14	55
10. Chương 15 - 16	62
11. Chương 17 - 18	68
12. Chương 19 - 20	75
13. Chương 21 - 22	81
14. Chương 23 - 24	88
15. Chương 25 - 26	96
16. Chương 27 - 28	103
17. Chương 29 - 30	109
18. Chương 31 - 32	116
19. Chương 33 - 34	122
20. Chương 35 - 36	129
21. Chương 37 - 38	139
22. Chương 39 - 40	146
23. Chương 41 - 42	154
24. Chương 43 - 44	161
25. Chương 45 - 46	168
26. Chương 47 - 48	174
27. Chương 49 - 50	181
28. Chương 51 - 52	187
29. Chương 53 - 54	194
30. Chương 55 - 56	200
31. Chương 57 - 58	206
32. Chương 59 - 60	213
33. Chương 61 - 62	219
34. Chương 63 - 64	227
35. Chương 65 - 66	235
36. Chương 67 - 68	243
37. Chương 69 - 70	251
38. Chương 71 - 72	258
39. Chương 73 - 74	266
40. Chương 75 - 76	272
41. Chương 77 - 78	279

42. Chương 79 - 80	285
43. Chương 81 - 82	292
44. Chương 83 - 84	297
45. Chương 85 - 86	304
46. Chương 85 - 86	311
47. Chương 87 - 88	318
48. Chương 89 - 90	326
49. Chương 91 - 92	333
50. Chương 93 - 94	340
51. Chương 95 - 96	346
52. Chương 97 - 98	352
53. Chương 99 - 100	358
54. Chương 101 - 102	364
55. Chương 103 (hoàn)	370
56. Ngoại Truyện 1 - 2	373

Thú Nhân Chi Long Trạch



Giới thiệu

Văn án: Tiết Đồng hỏi: " Trạch, có phải anh coi tôi là món đồ chơi?. " Long Trạch lập tức phản bác:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nhan-chi-long-trach>

1. Chương 01 - 02

Chương 1: Đấu giá

Tấm vải đen bịt mắt được tháo xuống, hàng loạt những bóng đèn sáng chói chiếu thẳng vào người phụ nữ đang mê man ở trên sân khấu. Toàn thân không còn chút sức lực nào, Tiết Đồng mấy lần đã ngất xỉu. Khuôn mặt Tiết Đồng trắng bệch không còn chút sức sống nào. Đôi môi sưng đỏ, những lọn tóc lòa xòa trước mắt cùng với những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt.

Tiết Đồng vừa đói vừa khát, nhưng điều cô lo lắng nhất chính là bản thân mình sẽ ra sao khi rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như này. Chân Tiết Đồng đi đôi giày cao gót màu vàng, bộ ngực được che bởi tấm vải màu đỏ, thân dưới, mặc chiếc quần lót đỏ viền dây màu vàng. Dưới sự ánh sáng của những ngọn đèn xung quanh, thân thể Tiết Đồng trở nên vô cùng chói mắt. Thân hình mỏng manh như cánh hoa.

Trên khán đài, ba phía đều được ngăn cách bởi tấm kính thủy tinh dày đặc, trừ bỏ ánh sáng duy nhất chiếu vào cô gái đang lỏa thể trên sân khấu thì xung quanh đều tối đen như mực, trong bóng đêm ấy, ẩn chứa không biết bao nhiêu ác ma đang nhìn chăm chú con mồi. Hai chân của Tiết Đồng sợ hãi run rẩy, cổ tay cô bị chiếc còng lại không thể cử động.

Nỗi sợ hãi cùng với sự hối hận đang lan tỏa khắp trí óc của Tiết Đồng, giờ đây, cô mới hiểu được ý nghĩa của câu thành ngữ: tự mình làm bậy không thể sống (đầy đủ của câu ấy là như này: Thiên Tác Nghiệp Vui Khả Vi, Tự Tác Nghiệp Bất Khả Hoạt). Nếu ông trời cho cô một cơ hội nữa, đời này, cô nhất định sẽ không lên chiếc xe màu đen ấy.

Đó là ngày thứ sáu, sau khi tan tầm, Tiết Đồng rời khỏi công ty, ngoài trời trở nên u ám và những hạt mưa mỗi lúc nặng hạt hơn. Do trận mưa này quá to khiến việc bắt xe trở nên vô cùng khó khăn. Người xếp hàng đón xe ngày càng dài, những chiếc xe taxi đi qua đi lại đều có kín khách. Đột nhiên có chiếc xe màu đen đỗ trước mặt Tiết Đồng, chủ xe hạ kính xuống nói với cô: “ Cô đi xe không?”

Những chiếc oto màu đen trong thành phố không có gì là lạ, cuộc sống kiếm kế sinh nhai ngày càng khó khăn, trong lúc chờ đợi ông chủ xong việc, tài xế nhân cơ hội rảnh rỗi này chở thêm vài người kiếm thêm chút tiền cũng không có gì là ngạc nhiên.

Tiết Đồng không chần chừ, lập tức lên xe đóng cửa, nói nơi muốn đến. Bên ngoài càng lúc càng mưa lớn. Nói xong địa chỉ, chiếc xe nhanh chóng ừa vào dòng xe đông đúc. Tiết Đồng không ngờ được, ngày hôm nay, chính là ngày thay đổi vận mệnh của đời mình.

Tiết Đồng cảm nhận được không khí có chút kì quái, bên trong xe không bật đèn, cô nhớ được tài xế chở cô là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi. Người được trong xe có mùi hương ngọt ngọt, chưa kịp phản ứng gì, trước mắt Tiết Đồng bỗng trở nên tối sầm lại.

Quay trở lại hiện tại, Tiết Đồng không ngờ được rằng, mình trở thành nhân vật chính trong cuộc đấu giá lần này.

Trong suốt hai mươi mấy năm qua, Tiết Đồng không thể tưởng tượng được, cuộc sống của mình, lại có thể trở nên khổ sở và nhục nhã đến thế. De dọa, đánh đập, lừa thế trước bao nhiêu con mắt đang nhìn vào mình. Trong thời gian bị bắt cóc, cô từng chứng kiến cảnh giết người dã man bởi những kẻ máu lạnh ở đây.

Hắn túm tóc cô gái đập mạnh đầu vào tường cho đến chết vì bể sọ, sau khi giết người xong, tên sát nhân lạnh lùng trừng mắt với cô, nói lớn: “ Đây là kết cục của kẻ không biết nghe lời.” Nói xong, hắn vẫy tay cho thuộc hạ thu dọn thi thể.

Tiết Đồng biết rằng, mình đã rời khỏi thành phố C, không biết bao nhiêu lần bị chuyển từ nơi này sang nơi khác, tại nơi giam giữ ngoài cô ra thì còn có những cô gái ngoại quốc khác cùng chung số phận với mình. Những kẻ trông coi nơi đây căn bản không phải là người.

Thỉnh thoảng, chúng bắt lấy vài cô gái ngoại quốc lôi ra làm trò đùa nghịch, dùng súng bắn nước để “ tắm rửa “, cưỡng hiếp. Nếu cảm thấy không thỏa mãn thú tính của mình, chúng liền đánh đập rất tàn bạo. Chưa hết, đôi khi chúng bắt mười mấy cô gái đến từ khắp nơi, bắt lột sạch quần áo nói rằng là để kiểm tra. Mỗi người đều được đưa tới những nơi khác nhau. Ra khỏi nơi bắt cóc, chúng đều bịt mắt còng tay lại và đẩy họ đi bộ tới nơi cần đến.

Những người sống dưới lá cờ của tổ quốc sẽ không thể nào tưởng tượng được trên thế giới này còn tồn tại những thế lực ngầm dơ bẩn, khổng lồ mà kín đáo đến thế. Hầu hết những người đến với cuộc đấu giá người này đều là những kẻ có tiền và có quyền, địa vị lớn trong xã hội.

Tiết Đồng không nhớ nổi đây là ngày thứ mấy mình bị bắt đi, những ngày đầu, cô chỉ ăn một bữa, đồ ăn đều là cháo loãng. Sáng sớm nay, Tiết Đồng bị ép mặc bộ đồ lót mỏng manh này, tại thế giới bẩn thỉu này, con người chính là hàng hóa. Không gian yên tĩnh bỗng bị phá vỡ bởi giọng nói của một người phụ nữ.

Hóa ra, người đàn bà ấy đang giới thiệu món hàng tiếp theo, chính là Tiết Đồng, giọng nói trầm tĩnh vang lên: “ Vật đấu giá thứ mười tám. Một trinh nữ - hai mươi hai tuổi – Quốc Tịch Trung Quốc. Giá khởi điểm là 20.000\$”.

Giọng nói mượt mà lạnh lùng đến rùng mình, hoàn toàn coi Tiết Đồng là một món hàng không hơn không kém, lời ít mà ý nhiều, sau đó, dùng tiếng Anh giới thiệu lại một lần. Với vị trí đang đứng của mình, Tiết Đồng không thể biết được khuôn mặt của những người trả giá mua cô. Đến phần chung kết, những chiếc đèn tắt ngóm, những kẻ cao to mang cô rời khỏi sân khấu, như ban đầu, cô bị chúng bịt mắt và đem đến nơi khác.

Rời khỏi nơi địa ngục tối tăm ấy, chiếc còng trên tay Tiết Đồng tạm thời được mở ra để cô thay bộ quần áo mới, sau đó, bị khóa lại. Bên cạnh cô, còn có những cô gái khác đang gào khóc thảm thiết. Cứ chừng vài quãng đường, lần lượt những cô gái trên xe được đưa đến nơi nhận hàng.

Đánh giá tổng thể, Tiết Đồng là một cô gái đẹp, không phải đẹp kiểu kiêu sa nhưng được cho nét đẹp ôn hòa, cân đối. Ngũ quan trên khuôn mặt cô khá cân xứng, nhỏ nhắn diễm lệ.

Sau khi những cô gái lần lượt được đưa tới nơi, trên xe chỉ còn lại Tiết Đồng. Bánh xe xoay tròn một vòng rồi dừng lại, Tiết Đồng bị đập xuống xe, cô ngửi được mùi vị của biển, tiếng motor nổ vang, cô đoán đây là bến tàu. Thành phố C nơi Tiết Đồng sinh sống không gần biển, vậy hiện tại, cô đang cách thành phố của mình rất xa.

Đường đi tối và dài, cô gần như kiệt sức, bước đi có phần chậm, ngay lập tức, những tiếng mắng chửi thô bạo lại phát ra từ đằng sau phát ra. Mấy ngày này, tâm tư của Tiết Đồng dần như chết lặng, những kẻ ở đây, có đủ mọi cách biến con người sống không bằng chết.

Kể từ ngày rơi vào tay bọn bắt cóc, tính mạng của Tiết Đồng không bằng một con kiến, chúng sẵn sàng giết chết cô bất cứ lúc nào. Tiết Đồng cắn chặt môi, lê những bước đi nặng nề theo sát. Chúng đẩy Tiết Đồng ngã xuống sàn gỗ của chiếc thuyền, tiếp tục chuyển cô đi đến một nơi khác.

Nằm dưới sàn gỗ lạnh lẽo, Tiết Đồng cuộn mình lại, dùng chút sức lực cuối cùng gắng gượng cơ thể, Tiết Đồng cảm thấy vô cùng trống trải, nước mắt theo khóe mắt từ từ chảy ra.

Đầu và dạ dày của Tiết Đồng vô cùng đau nhức, cô cố gắng ngồi dậy dựa vào góc tường, nhớ lại những tin tức mình đã xem qua mạng, tương lai cô cũng chỉ là món đồ chơi qua tay rất nhiều người.

Tiết Đồng không dám tưởng tượng, cố gắng an ủi bản thân rằng bố mẹ sẽ báo cảnh sát khi cô mất tích, không lâu sau sẽ có người đến giải cứu cô. Đó cũng là ánh sáng duy nhất trong bóng đêm, tia hy vọng cuối cùng của Tiết Đồng.

Một hòn đảo phủ bởi màu xanh lá cây nằm giữa đại dương, những dãy núi hiểm trở, cây cối trên đảo xanh tốt um tùm. Chiếc thuyền giảm dần tốc độ, một tên trên thuyền hướng tới nơi giam giữ cô, đá mạnh vào cửa quát lớn: “ Đứng lên.”

Hắn túm lấy Tiết Đồng sốc lên như nắm cổ một con gà con, theo sát có vài ba tên khác đi cùng. Chúng đập Tiết Đồng ngã xấp xuống bãi cát rồi nhìn nhau cười lớn.

Trên bãi cát đã có một chiếc xe chờ từ lâu, ngoài Tiết Đồng ra thì chỉ có người trên thuyền chừng ba mươi tuổi mặc bộ vest màu xanh, toàn thân toát ra vẻ trầm ổn, đầy khí chất. Hắn bước tới gần cửa xe, ngồi ở phía sau. Tiết Đồng bị đưa lên xe nhưng không phải ghế dành cho người ngồi mà cô bị nhét ở dưới cốp xe.

Oto chạy uốn lượn trên đảo, bên trong có ba người đàn ông.

“ Lãng ca, món hàng hôm nay giá bao nhiêu?”. Tên lái xe nghiêng đầu hỏi người ngồi sau.

“ 40,000\$.” Người tên Lãng chính là tên đã bước xuống thuyền cùng Tiết Đồng, hắn hồ hững nói: “ Dù sao đều phải chết, mua đắt không có lời, tiền đâu dễ kiếm.”

Tên lái xe nghiêng đầu về phía tên ngồi ghế phụ, cười cười nói: “ Tổng, tiếp tục cực một lần.?”

Tên gọi là Tổng ngẩng đầu nhìn về phía trước, khóe miệng cười nhẹ: “ Cực thì cực! Đại Miêu, cùng lắm thì lần này tôi thắng, anh tặng tôi chiếc thuyền chiến kia.”

“ Vậy anh đưa xe mới và phụ nữ cùng nhau đến.”

“ Được!” A Tổng cười, ngừng một lúc: “ Nếu đi vào đã bị ném ra, thì quá vô vị. Như vậy đi, bảo cô ta không được phép lên tiếng.”

“ Cho dù cô ta không hét lên, tôi cá không quá 12 tiếng.”

“ Tôi cho rằng ít nhất có thể hơn 18 tiếng.”

“ Được.” Đại Miêu cười lớn.

“ Hừ”. Người phía sau cười lạnh một tiếng: “ Chán sống rồi hả? Nếu để hần biết, các chú lấy hần ra làm trò cười, không sợ bị hần ném chết sao.”

“ Ha ha.” Đại Miêu ngược ngược cười:” Anh cũng biết chúng tôi ở đây buồn chán đến chết, không giống như lão đại tiêu diêu tự tại. Không tự mình tìm kiếm thú vui khác gì nhảy xuống biển tự vẫn. Làm sao có thể để cho hần biết?”

“ Làm việc gì cũng phải hết sức cẩn thận, nếu không đến mạng muốn giữ cũng không được.” Giọng nói lạnh lùng phát ra từ người tên Lăng.

Tên Tống nhìn Đại Miêu đang lái xe: “ Hy vọng lần này sẽ không bị ném chết, để chúng ta còn có dịp vui đùa.”

“ Đúng vậy. Đem bán cho thị trường nội tạng cũng không phải là không có lời. Nhưng con nhóc đấy cũng có chút nhan sắc.” Đại Miêu nói.

Biệt thự màu trắng trên đỉnh núi dần hiện ra, cửa chính tự động mở, tốc độ xe giảm dần từ từ đi tới. Tên A Tống xuống mở cốp xe lôi Tiết Đồng ra, vịn mạnh tay cô, thấp giọng nói: “ Nếu không muốn chết quá nhanh, tốt nhất cầm miện.”

Tiết Đồng sợ hãi gật đầu. Cô bị túm chặt lôi đi về phía cánh cửa chính.

“ Rầm “ Tiếng cửa bằng kim loại nặng trĩu mở ra, tên Tống đẩy Tiết Đồng về phía trước, theo sau là Lăng ca.

Tiết Đồng không biết rõ mình đang ở đâu, bị lôi đi vòng vòng, đang đi thì ngừng lại.

Thật lâu sau, Tiết Đồng nghe được giọng nói cẩn trọng từ ai đó phát ra: “ Trạch, lão đại chuyển lời với anh, ngày ấn định sẽ là 12 và 27. Ngoài ra, lão đại có tặng anh món đồ chơi mới.”

Không có tiếng trả lời.

Giống như đây đã thành thói quen, tiếp tục nói: “ Chúng tôi không quấy rầy anh, thứ tư tuần sau chúng tôi lại đến.”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Lập tức có người tháo còng tay cho Tiết Đồng, tiếng bước chân dần biến mất, tiếp theo đó là tiếng khóa của cánh cửa kim loại. Tiết Đồng đứng chôn chân tại chỗ, cô biết rằng mình chỉ là món đồ chơi. Nghe ngóng xung quanh vẫn im lặng đến mức cô có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu.

Cô bất động đứng đó, không lên tiếng. Cô căn bản không biết rõ đây là đâu, tay chân chết lặng, đầu ngón tay nắm chặt lại. Bước tiếp theo chính là địa ngục, cô đang chờ đợi địa ngục nuốt chửng cô.

Đứng chờ suốt một thời gian dài.

Dạ dày Tiết Đồng đau quặn lại, cơn đói khát tiếp tục tra tấn cô. Ánh sáng mặt trời chiếu trên người, không mạnh mẽ nhưng cũng khiến cho sức chịu đựng của cô giảm sút, cô lưu luyến ánh sáng của mặt trời. Có lẽ về sau cô sẽ sống trong bóng tối, ánh sáng mặt trời là thứ xa xỉ với mình.

Thời gian từng giây từng phút cứ thế trôi qua, không có động tĩnh gì, hai chân của Tiết Đồng mỏi nhừ, tuy rằng không có xiềng chân còng tay nhưng cô không dám đi lại. Không biết đã qua một hay hai tiếng, hoặc có thể lâu hơn, Tiết Đồng mơ màng không nhớ nổi, trong đầu hỗn loạn không ngừng.

Không ai đến bắt cô đi nhưng cứ đứng một mình thế này cũng là một loại tra tấn. Cuối cùng, không thể chịu nổi, Tiết Đồng hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống, nhìn xung quanh vẫn im lặng. Cô không biết đây là loại trò chơi gì, hay là tên ác ma đang ở đó không xa, ” thương thức ” bộ dạng thảm hại của cô, đùa giỡn sức chịu đựng sau đó là ăn thịt cô? Một trò chơi theo kiểu mèo vờn chuột.

Thời gian cứ thế trôi qua, Tiết Đồng không thể chịu nổi việc chờ đợi cái chết đến bất cứ lúc nào. Cô chậm rãi lột tấm vải đen trùm đầu xuống, ánh sáng mặt trời chiếu xuống khuôn mặt. Cô tháo nốt dải băng đen bịt mắt, từ từ khê mở hai mắt để dần thích ứng với ánh sáng. Sau khi thích ứng, Tiết Đồng mở to đôi mắt, ngay sau đó, cô lấy tay bịt chặt miệng mình lại.

Cô đang nhìn thấy cái gì? Cô hận không thể lập tức đeo lại dải băng bịt mắt.

Cách đó không xa, có một người ngồi, không phải, đó là một quái vật, nói rõ hơn đó là xà nhân*, đầu người nhưng thân lại là rắn, nửa người trên là thân hình của con người, hấn không mặc áo, lộ ra khuôn ngực rắn chắc, hấn không có chân, từ thắt lưng đi xuống, đều là thân rắn màu trắng, mềm mại, đuôi rắn thẳng tắp kéo dài chừng mười mét. Thi thoảng hơn vịn vẹo cái đuôi.

Xà nhân: Người rắn

Chương 2: Sự hãi

May mắn, đuôi của hấn không hướng về phía của cô, nếu không, chứng kiến cái đuôi trắng ngoe nguẩy không ngừng trước mắt e rằng cô sẽ ngất đi vì sợ.

Tiết Đồng tự trách bản thân sao không ngắt xiu ngay được, lúc này cô mới hiểu được ý nghĩa của lời cảnh cáo trước khi bước vào tòa nhà. Tiết Đồng thở dài, máu trong cơ thể như đóng băng lại, toàn thân lạnh toát.

Hấn từ từ nhắm mắt lại, nghe được tiếng thở dài của Tiết Đồng, hấn lạnh lùng liếc nhìn Tiết Đồng rồi tiếp tục nhắm mắt hưởng thụ ánh nắng mặt trời, coi cô như không tồn tại.

Nỗi sợ hãi của Tiết Đồng dần dần biến mất, cô nghĩ, dù là người hay là rắn, hay quái vật thì có gì khác biệt. Ngay cả đến con người còn có tâm địa như ác ma, thì bây giờ cô có nhìn thấy quái vật có gì là kì lạ. Bản thân cô cũng chỉ là món đồ chơi, có lẽ chẳng bao lâu nữa, hấn sẽ ăn tươi nuốt sống cô. Chết trong tay một quái vật, so với việc cô bị bắt cóc cũng như nhau.

Hấn ở ngay trước mắt, Tiết Đồng thực không có hứng thú nhìn tiếp, cô quay đầu nhìn xung quanh. Trước mặt là bể bơi lớn, dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, óng ánh lên màu bạc bắt mắt. Bên cạnh là vườn hoa rộng lớn, những cây to lớn như tùng, bách đều được trồng ở đây, ngoài ra còn có cây dừa.

Những cây hoa cảnh thì đầy đủ chủng loại, đa dạng về màu sắc. Trong vườn hoa có đủ mẫu sắc, màu xanh của lá cây, màu hồng, màu vàng, của hoa. Nổi bật là khóm hoa màu đỏ rực tựa như những chiếc lồng đèn nhỏ đựng đũa trong gió. Cây hoa oải hương lung linh như những vì sao.

Phía bên tay phải của Tiết Đồng là một biệt thự màu trắng, có cổng vòm, lát đá cẩm thạch, xung quanh cũng trồng rất nhiều cây cảnh. Nhìn về phía xa, bức tranh màu xanh của thiên nhiên hiện lên rõ rệt.

Hấn nằm ở trên chiếc ghế dài nhàn nhã hưởng thụ ánh sáng mặt trời, phô bày cả thân thể uốn lượn của mình, thi thoảng lại vịn vẹo cái đuôi trắng sáng bóng của mình, lộ ra những cái vẩy màu vàng.

Lá cây đung đưa trước gió, Tiết Đồng ngồi dưới đất liếm đôi môi nứt nẻ của mình, cô cảm thấy khát cháy cổ họng, nhưng không dám manh động, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cuộc sống yên bình của cô đã xáo trộn hoàn toàn, tựa như trời long đất lở, giờ phút này, cô hiểu được nếu chỉ sơ sẩy hành động hồ đồ, cô sẽ chết rất thảm.

Ánh sáng mặt trời cũng dịu lại, hấn bỗng nhiên đứng thẳng dậy, dựng người bằng thân rắn, ước chừng hấn cũng phải cao đến hai mét, cái đuôi đẩy ra phía sau. Toàn thân Tiết Đồng đóng băng, đến ngay cả thở cũng trở nên khó khăn.

Tiết Đồng không dám nhìn thẳng vào hấn, ánh mắt lảng sang hướng khác, tự dối mình rằng mình không nhìn thấy hấn và hấn cũng không thấy mình. Hấn trườn qua những bậc thang lát đá cẩm thạch, tiến vào biệt thự. Tiết Đồng thở phào một hơi, tự trấn an bản thân bình tĩnh trở lại.

Cơn khát tiếp tục hành hạ Tiết Đồng, cô kiểm chế không được, vội vàng đứng lên đi tới vòi nước gần bể bơi, đưa lên miệng uống vài ngụm, mặc dù khát nhưng cô không dám tham lam, nhanh chóng tắt vòi nước.

Tiết Đồng đứng lên đi, nhìn qua tấm kính thủy tinh, thấy hấn đang nhìn mình, cô nhanh chóng trở lại chỗ cũ, còn hấn tiếp tục uống nước. Tiết Đồng ngồi xuống, ôm chặt chân, cả người run rẩy. Cho đến khi trời tối, hấn cũng không trở ra, đèn trong biệt thự sáng lên, căn phòng nhỏ bên cạnh biệt thự cũng mở đèn, theo góc nhìn của Tiết Đồng chỉ có thể nhìn thấy cửa sổ phòng của hấn, thi thoảng thấy bóng của người xuất hiện.

Trong không khí bỗng có mùi vị của thức ăn, tuy không hấp dẫn nhưng lại dấy lên cơn đói khát của Tiết Đồng. Cô thấy có người tiến vào biệt thự của hân mang theo chiếc nồi chứa thức ăn và cái muống. Hóa ra hân muốn tự mình nấu ăn. Ngoại trừ việc hân có thân rắn ra thì hành vi cử chỉ cũng không khác con người là mấy. Người mang đồ đến đứng trước cửa gọi tên: “ Trạch.”

Hân có thể giao tiếp với con người chứng tỏ thiên nhiên tồn tại những người như hân, có lẽ khoa học kỹ thuật chỉ chưa phát hiện ra. Có thể sống trong biệt thự xa hoa đến như vậy, địa vị của hân không hề bình thường. Tiết Đồng nhìn thấy hân trượt ra khỏi cầu thang đi ra ngoài, đèn bếp cũng được bật sáng lên.

Trời tối đen lại, rất nhiều những ngôi sao sáng lấp lánh, trăng hình lưỡi liềm mờ nhạt, tựa như treo ở một góc của bầu trời. Màn đêm thật yên tĩnh, tại bụi cỏ, có tiếng dế vang lên riu rít gọi nhau. Không khí vào ban đêm có phần lạnh lẽo, Tiết Đồng ngồi dưới đất ôm chặt bắp vai đang run run, trái tim của cô như tảng băng đang dần tan chảy, từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Toàn khu biệt thự chìm vào yên tĩnh, có lẽ hân đã ngủ rồi.

Tiết Đồng đi tới vòi nước gần bể bơi, mở nước lau sạch khuôn mặt, ngẩng đầu lên nhìn thấy những bước tường cao lớn vây quanh khu biệt thự, khung cảnh bên ngoài ra sao, cô không biết được. Trong lòng Tiết Đồng đầy đau xót, nước mắt rơi xuống, cô che miệng, không dám phát ra tiếng nấc, nhưng những giọt nước mắt này không thể so sánh với nỗi đau mà bố mẹ cô phải chịu, hiện tại bản thân mình đang ở đâu, cô cũng không biết được.

Khóc một hồi, Tiết Đồng rửa lại mặt, vì từ sáng đến giờ cô chưa ăn gì, khi uống nước cảm thấy bụng trướng khó chịu, cái lạnh của dòng nước khiến bụng cô đau. Cô thèm muốn được ăn chén cháo nóng, bánh bao, cơm chứ không thịt cá, chỉ muốn ăn những thứ có thể lấp đầy dạ dày đang trống rỗng.

Quá đói khát, Tiết Đồng quyết định đứng lên, đi xung quanh biệt thự. Nhà bếp rất lớn, bày trí đơn giản nhưng đồ dùng rất hiện đại không thiếu thứ gì, quan trọng là cửa sổ không khóa. Mặc dù không mở đèn nhưng Tiết Đồng vẫn nhìn thấy trên bàn là đồ ăn. Đồ ăn được bày la liệt trên đó đã đánh tan sự sợ hãi của Tiết Đồng, cô cởi chiếc giày cao gót màu vàng, kiễng chân, dồn toàn bộ sức lực để nhảy lên bám vào thành cửa sổ. Cô nhanh chóng leo vào trong bếp.

Tiết Đồng cẩn thận dò dẫm từng bước đi, sợ phát ra tiếng động. Đúng là ăn trộm, lúc nào cũng trong tâm trạng bất an.

Trên mặt bàn, Tiết Đồng nhìn thấy túi bánh mì nướng, miệng bánh đã được mở, ăn còn hơn 1 nửa, trong tủ lạnh chắc sẽ có nhiều đồ ăn nhưng cô không dám mở sợ kinh động đến hân. Cô lấy túi bánh mì nướng, ngồi xồm xuống sàn nhà ăn ngấu nghiến. Bộ dáng hệt như con chuột đói lâu ngày đi trộm được thức ăn.

Tạm thỏa mãn cơn đói, Tiết Đồng lại lảng lạng trèo ra ngoài bằng cửa sổ.

Thực tế, cửa phòng bếp không khóa, hầu hết các căn phòng trong biệt thự cũng không khóa. Dĩ nhiên, chẳng ai dám bước chân vào đây nếu không được cho phép.

Trở lại vườn hoa, không khí yên tĩnh đến phát sợ. Không ồn ào như chốn đô thị, nếu nơi này trở thành khu du lịch, thì đây quả là nơi nghỉ dưỡng vô cùng tốt. Chỉ là lúc này Tiết Đồng không có hứng thú viễn vông ấy. Cô cuộn mình dưới mái hiên, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh dậy trong sương sớm, không khí mát mẻ trong lành, đôi mắt của Tiết Đồng hơi sưng đỏ, chân tay đều mỏi rã rời, cô vươn người một cái rồi ngồi dậy, nhìn xung quanh hồ bơi từ từ đứng lên, ngồi vào chiếc ghế cạnh vườn hoa.

Nếu như hân biết cô đang ngồi trên ghế, không biết sẽ có phản ứng như thế nào. Tiếng chim chóc hót vang, mới đầu có chút sợ hãi sau đó lại lú lú không ngừng, những cành cây rung động theo gió. Mặt trời chiếu rọi ánh bình minh, cửa phòng cửa mở ra, hân vươn mình đi ra.

Tiết Đồng nghe được tiếng đẩy cửa vội đứng lên, hai tay nắm chặt có chút bất an. Hân liếc nhìn Tiết Đồng mang theo sự chán ghét, ánh mắt đầy nghi ngờ: “ Tại sao vẫn còn ở đây?.” Tiết Đồng sợ đến lạnh toát cả người, gió thoảng qua khiến cơ thể của cô không ngừng run rẩy.

Hắn lạnh lùng nhìn Tiết Đồng rồi đi thẳng tới vườn hoa, coi cô như không khí. Tiết Đồng không biết được hắn đang nghĩ gì, đối với thái độ vừa rồi, rõ ràng hắn không chào đón cô.

Hắn trước sau lãnh đạm, không chút hứng thú, chỉ cần không quấy rầy sự yên tĩnh của hắn, vậy là được. Tiết Đồng cũng không muốn làm kẻ chướng mắt, nhưng cô không còn nơi nào để đi.

Một lúc lâu sau, hắn tiến vào cửa chính, đi vào bếp, trên tay cầm đồ ăn sáng. Mỗi lần nhìn thấy hắn, chân tay Tiết Đồng trở nên luống cuống. Nghĩ đến hoàn cảnh của mình, cho dù đói khát đến chết cũng không ai để tâm, chẳng khác gì vật trang trí cho bể bơi của hắn.

Nếu hắn thực sự coi cô là vật trang trí cũng là một chuyện tốt, ít nhất, còn dễ chịu hơn với việc bị coi là món đồ chơi, bị người khác dầy vò đến tàn phế.

Tiết Đồng trở lại ghế, nhắm mắt lại cảm nhận sự ấm áp của ánh sáng mặt trời. Ngồi một lúc lâu, cô cảm thấy chóng mặt hoa mắt, hình ảnh trước mắt trở nên mờ ảo không rõ.

Cô biết, muốn trốn khỏi biệt thự này là điều không thể, cho dù có ra khỏi đây thì đằng sau bức tường cao lớn kia, còn có những con người đáng sợ hơn cả hắn. Hơn nữa, đây là một hòn đảo tách biệt với thế giới bên ngoài, muốn trốn không phải là chuyện dễ.

Tiết Đồng đi tới vòi nước gần bể bơi rửa mặt giúp bản thân trở nên tỉnh táo hơn, vạt áo cô ướt một mảng lớn, trên khuôn mặt những giọt nước lăn xuống theo gò má.

Bên trong biệt thự, tiếng tivi vang lên, Tiết Đồng chỉ cảm thấy ồn ã nhưng không rõ âm thanh đó là gì. Nói chung, cũng chẳng phải chương trình hay ho gì.

Đến nửa ngày, hắn mới xuất hiện trở ra, tay phải cầm cốc nước, tay trái cầm rổ quýt, hắn tiến đến ngồi chiếc ghế gần bể bơi. Cứ thế thản nhiên trườn qua mặt Tiết Đồng. Rổ quýt đặt bên cạnh, hắn chậm rãi bóc từng lớp vỏ thản nhiên ăn trước mặt cô.

Ăn hết quả quýt trên tay, hắn cầm lấy một quả ném ra xa cong thành một đường, đến khi gần như chạm xuống mặt đất, hắn lấy đuôi kẹp chặt quả quýt. Sau đó, dùng đuôi đánh mạnh quả quýt về phía mình, dùng tay bắt lấy.

Hắn tiếp tục chơi đùa 1 mình, tay ném còn đuôi bắt, rồi đánh trả lại, cứ thế lặp lại nhiều lần.

Quả quýt màu cam bay trong không trung rồi đập mạnh vào tường, nước bắn khắp nơi, hắn dùng đuôi tung quả quýt tiếp theo lên rồi lại bắt lấy, coi nó như quả bóng cao su.

Tiết Đồng ngồi cách xa bể bơi, nhìn thấy hắn chơi đùa với mấy quả quýt, cảm thấy hắn như con mèo nhỏ đang chơi đùa với cuộn len.

Rổ quýt trống trơn sau cuộc chơi, hắn im lặng một lúc rồi đứng lên trở về biệt thự. Vài quả quýt rơi trên sàn đá cẩm thạch bóng loáng, cách Tiết Đồng chừng hai mét.

Thấy hắn đã đi vào biệt thự, Tiết Đồng chạy tới chỗ quả quýt nằm lăn lóc trên sàn đá, xem xét kĩ tình hình xung quanh không còn bóng dáng của hắn ở đây, Tiết Đồng nhặt những quả quýt không bị đập nát lên bóc vỏ bỏ vào miệng. Không quan tâm đến hương vị ra sao, Tiết Đồng ngấu nghiến ăn rồi nuốt thẳng vào bụng.

Nhưng mấy quả quýt nhỏ này sao khiến cô no bụng, nếu đã là đồ vứt bỏ chắc hắn cũng không quan tâm, Tiết Đồng lại cẩn thận xem xét khu biệt thự, không thấy hắn, liền đứng lên, nhặt những quả quýt vương vãi trong vườn.

Mỗi động tác của Tiết Đồng đều rất cẩn trọng, không gây ra tiếng động. Thỉnh thoảng quay đầu lại nghe ngóng động tĩnh từ biệt thự của hắn, rồi tiếp tục nhặt quýt. Tiết Đồng ôm những quả quýt vào trong lòng coi như châu báu.

Giữa trưa, ánh sáng mặt trời trở nên gay gắt, hắn đang bận rộn trong bếp.

Quá trưa, ánh nắng dịu xuống, cây cối đung đưa trong gió, không khí trở nên mát mẻ hơn. Thời tiết như này, rất phù hợp với việc đi ngủ. Sau bữa trưa, hắn không trở ra, chắc đã ngủ rồi.

Tiết Đồng nhân thời cơ này, tiếp tục đi khắp vườn hoa tìm quýt. Cô cẩn thận kiểm tra từng gốc cây, khóm hoa. Hấn không quan tâm đến sự tồn tại của Tiết Đồng, cô cũng không có gan hỏi về nơi ẩn chốn ở, phải tự mình tìm kiếm thức ăn.

Vườn hoa rộng thế này, mà hấn thì ném quýt theo phản xạ tự nhiên, không cố định một chỗ, Tiết Đồng chỉ thấy những quả quýt bay loạn xạ trên không trung, mơ hồ nhớ một hai nơi hấn ném quýt xuống, chứ không biết rõ từng vị trí một.

Cô đi tới vườn sen, chui vào những khóm hoa để tìm. Quả nhiên tại vườn sen có quýt, nghĩ tới việc hấn còn đang ngủ trưa, Tiết Đồng bạo gan chui người vào bụi cây tiếp tục lục lọi, thu hoạch thêm được vài quả.

Tiết Đồng khom lưng đi tới vườn hoa hồng, nhặt thêm 1 quả nữa, nhặt quýt xong, cũng đã đến chiều, khuôn mặt cô lấm tấm mồ hôi. Đang cầm quýt, cô xoay người lại, sắc mặt trở nên tái nhợt.

2. Chương 03 - 04

Chương 3: Làm quen

Hấn đứng sát vườn hoa, cái đuôi màu trắng cuộn thành khúc lớn, khuôn mặt hấn thâm trầm, im lặng đứng quan sát cô.

Hai chân Tiết Đồng nặng như đê đá, sợ hãi nhìn hấn. Hấn chừng hơn hai mươi tuổi, ngũ quan rõ ràng, lông mi dài, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng. Thân hình hấn rắn chắc tự nhiên, không phải dạng cơ bắp cứng nhắc do tập luyện thể hình mà có được.

Nếu không nhìn nửa người dưới của hấn, thì với khuôn mặt cùng với thân hình nam tính kia, hấn thừa khả năng khiến phụ nữ điên đảo vì mình.

Chỉ tiếc lúc này Tiết Đồng nào có tâm tư để ‘thưởng thức’ vẻ đẹp của hấn, sau lưng cô mồ hôi lạnh không ngừng tứa ra, một lúc lâu sau, cô run rẩy nói: “ Tôi ... tôi ... chỉ là tìm ... anh anh không cần quýt.”

Đôi mắt của hấn chớp chớp, lông mi đung đưa trong gió tựa cánh bướm, sâu trong mắt toát lên vẻ trầm tĩnh, không chút cảm xúc. Loại im lặng này khiến Tiết Đồng sợ hãi, lồng ngực đập liên hồi, luống cuống mở miệng nói: “ Anh ... chào anh ... tôi tên Tiết Đồng.”

Hấn không nói gì, khoanh tay trước ngực, khuôn mặt lãnh đạm như nước.

Gió thổi qua lá cây, tạo ra âm thanh nghe xào xạc khiến người khác sợ hãi. Mồi Tiết Đồng run run, thần kinh căng như dây đàn, cô cắn chặt răng, dồn hết dũng khí nói: “ Tôi sẽ không xâm phạm lãnh địa của anh, tôi có thể làm rất nhiều việc. Ví dụ như có thể ném quýt cho anh chơi đùa.”

Sự khản trương của Tiết Đồng hấn nhìn thấy rõ, trong đôi mắt sợ hãi kia còn chứa sự kì vọng.

Hấn nhẹ nhàng vươn đuôi hướng về phía Tiết Đồng, cô sợ hãi, chân run rẩy, nắm chặt quả quýt trong tay. Thấy hấn tiến đến gần, Tiết Đồng ném quả quýt lên không trung, quả quýt như viên đạn nhỏ bay qua lùm cây rồi lao thẳng về phía bức tường cao lớn.

Hấn đưa đuôi hướng về bàn tay của Tiết Đồng, cô hiểu ý, đưa quả quýt ra: “ Cho anh.”

Dường như hài lòng với sự phối hợp của Tiết Đồng, hấn dùng cái đuôi của mình quấn lấy quả quýt, ném ra xa rồi bắt lại. Nhận thấy khuôn mặt hấn dịu hơn trước, không có ý tức giận, thần kinh Tiết Đồng nói lỏng ra, cô cố gắng mỉm cười với hấn, nhưng vì vẫn còn kinh hãi nên nụ cười khê giật giật: “ Anh rất đặc biệt, tôi có thể gọi anh là Trạch không?”

Cô nhớ rõ người mang đồ ăn đến lần trước gọi hấn bằng cái tên này.

Hắn xoa cằm, xoay người đi về phía bể bơi. Tiết Đồng nhìn đuôi của hắn có chút sợ hãi nhưng so với khuôn mặt ác ma của đám bắt cóc kia thì cái đuôi trắng ấy vẫn còn tốt đẹp hơn nhiều. Cho đến lúc này, hắn chưa có hành động nào tổn hại đến cô.

Việc Tiết Đồng có trong biệt thự hay không, đối với hắn đều không ảnh hưởng gì.

Tiết Đồng suy nghĩ một hồi rồi đi theo sau. Hắn nằm trên chiếc ghế dài, thoải mái thư giãn. Tiết Đồng liền đứng bên cạnh hắn, cô muốn tìm chủ đề để nói, cân nhắc cẩn thận, vài lần định mở miệng nói, khẽ nhếch môi, nhưng vẫn là không dám phát ra âm thanh.

Có lẽ hắn là người thích im lặng, hắn tựa lưng vào ghế hai mắt nhắm nhìn bầu trời. Có người đứng bên cạnh, rõ ràng là phá vỡ bầu không khí của hắn, quét mắt liếc nhìn Tiết Đồng rồi ngồi dậy, không lên tiếng, đi vào trong phòng.

Tiết Đồng còn đang suy nghĩ không biết nên làm như thế nào, thì thấy hắn đi ra, trên tay cầm thức ăn, để trên chiếc bàn nhỏ màu trắng dưới mái vòm trắng, nhìn cô rồi đưa mắt ra hiệu thức ăn này cho cô.

Hắn trượt đuôi đến bể bơi tiếp tục nằm trên ghế.

“ Không cần đứng cạnh tôi.”

Cuối cùng hắn cũng nói chuyện, Tiết Đồng kinh ngạc, giọng của hắn rất êm tai, tựa như tiếng đàn cello, cô ngậy người một giây rồi sau đó chạy tới chỗ chiếc bàn đặt thức ăn. Hắn không thích cô, nhưng cũng không ghét cô.

Thái độ này của hắn khiến Tiết Đồng thấy dễ thở hơn, hắn cho cô đồ ăn, chứng tỏ không phải là người xấu, không làm khó cô.

“ Cảm ơn “ Tiết Đồng ngẩng mặt lên nói với hắn bằng thái độ chân thành. Sau đó xoay người ngồi vào chiếc bàn, vừa ăn bánh quy vừa nhìn hắn từ xa.

Hắn có thói quen sống một mình, không thích giao tiếp cùng người khác. Sự xuất hiện của cô giống như tảng đá phá vỡ sự yên tĩnh của hắn.

Tiết Đồng thích bánh quy có vị bơ, loại điểm tâm này cô cũng có thể làm được, nếu ở đây, làm việc đổi lại bữa ăn, cũng không tệ. Với tình hình hiện tại, không thể để hắn đuổi mình ra ngoài. Qua bức tường kia, chính là địa ngục.

Hắn thích ánh nắng ấm áp của ban chiều, không thích người lạ. Nhất là vừa nhìn thấy hắn liền hét đến chói tai, hàng tháng vẫn có phụ nữ được đưa tới, hắn biết họ không dễ chấp nhận hình dạng của mình.

Hắn còn chưa kịp nhìn thấy rõ khuôn mặt của những người phụ nữ được đưa tới thì họ đã hét đến đau cả đầu. Tệ nhất là lần đưa tới người phụ nữ tóc vàng, sau khi thấy hắn, liền trở nên điên loạn.

Hắn rất muốn nói, không cần kêu, tôi không ăn thịt người.

Thế giới này vốn không chấp nhận loại người như hắn, không thể chịu được tiếng gào thét, hắn liền ném những người đó ra ngoài. Đôi khi vì quá tức giận, không nhịn được, có người bị ném văng ra ngoài biệt thự, giống như quả bóng bị ném ra xa, không hiểu sau khi rơi xuống đất sẽ ra cái dạng gì.

Vừa hay, cô gái này không âm ỉ.

Bầu trời tối dần, hắn đi vào phòng, Tiết Đồng lập tức đứng lên, ra trước mặt hắn, cười nhạt: “ Trách, cảm ơn anh đã cho tôi đồ ăn, có việc gì cần tôi làm không?”.

Hắn lạnh lùng nhìn cô: “ Không có gì.” Trong đĩa là đồ ăn thập cẩm, thịt gà, thịt bò, rau xanh, khoai tây trộn lẫn. Rau xanh vì ninh quá lâu, vừa nát lại còn chuyển sang màu đậm, tóm lại, nhìn không ngon.

Ăn được vài miếng, Tiết Đồng cảm thấy hương vị lạ lạ, phải nói thế nào?. Không những khó ăn mà còn mất chất.

Thịt bò thì quá dai, khoai tây thái quá dày vẫn còn sống, đại khái là không thể nuốt nổi. Đồ ăn thì cho quá nhiều muối. Lúc đầu, Tiết Đồng còn háng hái ăn nhưng sau đó là cố gắng nuốt xuống để no lấp đầy dạ dày. Ngẩng đầu lên nhìn phía đối diện, hắn vẫn đang ăn, mặt không chút biến sắc.

Nói xong, hắn quay người đi vào bếp, Tiết Đồng im lặng bám theo sau, thấy hắn không có phản ứng, cô cũng tiến vào biệt thự.

Hắn đóng cửa phòng bếp lại cố ý không muốn cho Tiết Đồng bước vào. Trong lòng Tiết Đồng như kiến vỡ tổ, vô cùng hỗn loạn, cô chỉ muốn cải thiện mối quan hệ với hắn, tuyệt đối không cố ý khiến hắn khó chịu.

Lâu sau đó, cửa phòng bếp được mở ra, hắn đặt nồi thức lên mặt bàn tay cầm đũa chuẩn bị ăn. Thấy hắn trở ra, Tiết Đồng đi tới đứng bên cạnh nhìn hắn bằng ánh mắt chờ đợi.

Cảm thấy người khác đang nhìn mình khiến hắn không được thoải mái liền rời khỏi bàn ăn đi vào nhà bếp cầm ra chiếc đĩa, chia một nửa đồ ăn của mình rồi đặt xuống góc xa của bàn.

Tiết Đồng bất ngờ trước hành động của hắn, lúng túng nói lời cảm ơn rồi đi tới phía đối diện chiếc bàn ngồi xuống.

Bàn ăn dài chừng 3m, kẻ ngồi đầu - người ngồi cuối bàn, với vị trí này rõ ràng hắn không muốn nói chuyện trong bữa ăn.

Nhìn vào đĩa là món ăn thập cẩm, thịt gà, thịt bò, rau xanh, khoai tây trộn lẫn. Rau xanh vì ninh kĩ quá vừa nát lại còn chuyển sang màu đậm, tóm lại, nhìn không ngon.

Mấy ngày nay Tiết Đồng bữa đói bữa khát, dạ dày lúc nào cũng trong tình trạng kêu réo, nhìn thấy cơm bày ngay trước mắt đương nhiên cô không suy nghĩ nhiều lập tức vùi đầu vào ăn.

Ăn được vài miếng, Tiết Đồng cảm thấy hương vị lạ lạ, phải nói như thế nào?. Không những khó ăn mà còn mất chất.

Thịt bò thì quá cứng nhắc, khoai tây thái quá dày vẫn còn sống, đại khái là không thể nuốt nổi. Đồ ăn thì cho quá nhiều muối. Lúc đầu, Tiết Đồng còn hăng hái ăn nhưng sau đó là cố gắng nuốt xuống để lấp đầy dạ dày. Ngẩng đầu lên nhìn phía đối diện, hắn vẫn đang ăn, mặt không chút biểu cảm.

Vốn dĩ đàn ông thường không quen với việc bếp núc chứ đừng nói là hắn, người cổ quái như vậy thật không dễ để nấu được bữa ăn. Hiểu được điều ấy, Tiết Đồng cố gắng tỏ ra ăn ngon miệng không dám làm phật ý hắn. May là trong đĩa không có quá nhiều đồ ăn.

Kết thúc bữa tối, Tiết Đồng vội vàng chạy tới lấy đĩa của hắn: “ Tôi đi rửa bát, anh đã vất vả nấu cơm rồi.”

Hắn không từ chối, để mặc cô thu dọn bát đĩa.

Đối với hành động này của hắn, Tiết Đồng cảm thấy khá thoải mái, cô đi vào bếp rửa bát. Dọn dẹp xong xuôi, ra phòng khách không thấy bóng dáng hắn đâu, chắc đã về phòng.

Trong khu biệt thự, Tiết Đồng đi lòng vòng khắp nơi, nhà của hắn thật lớn, mỗi căn phòng đều bật sáng đèn, xoa hoa lộng lẫy, nhưng đồ trang trí không nhiều, có lẽ hắn không thích.

Cô vào phòng tắm, vặn nước tắm rửa sạch sẽ, nhìn trên gương thấy khuôn mặt tiêu tuỵ hốc hác của mình, Tiết Đồng cố gắng mỉm cười thành tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóng. Một nụ cười chứa đựng sự đau thương, âm thanh phát ra từ cổ họng như tiếng gào thét của con quỷ sống dưới địa ngục.

“ Tiết Đồng, mày nhất định phải kiên trì. Cố gắng sống sót.” Cô nắm chặt tay, nhìn vào gương tự nói với mình.

Đêm xuống, hắn cũng không bước chân ra khỏi phòng, Tiết Đồng nằm ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, cảm giác rất thoải mái, mềm mại, ấm áp.

Trời vừa sáng, Tiết Đồng đã bận rộn trong bếp. Đối với sự xuất hiện của cô hắn không hứng thú thì hy vọng thông việc nấu ăn sẽ khiến hắn vừa lòng tạm thời cho cô ở lại.

Nhà bếp không thiếu thứ gì, đầy đủ các dụng cụ nấu nướng, tủ lạnh còn lớn hơn tủ quần áo của cô, bên trong có đủ rau, củ, hoa quả, thịt đông lạnh. Xem ra, đồ ăn này do người ngoài biệt thự đưa tới, đủ để ăn trong nửa tháng.

Bữa sáng, cô chuẩn bị cháo rau thịt nấu nhuyễn, trứng ốp lếp, vì không biết khẩu vị của hắn, nên cô đem cả bánh mì và sữa đặt cùng đồ ăn do mình nấu.

Cô bưng đồ ăn sáng bày lên bàn thì đúng lúc hấn cũng đi vào bếp, Tiết Đồng tươi cười: “ Tôi làm bữa sáng, là cháo rau thịt, rất dinh dưỡng, không biết anh có thích không.”

Tiết Đồng cảm thấy khá khấn trương, dù sao cô không hỏi hấn mà dám tự động đi lại trong biệt thự.

Mùi vị của thức ăn đang quyến rũ hấn, đồ ăn bày biện trên bàn cũng rất bắt mắt, màu xanh của rau, màu vàng của trứng chiên, rồi đĩa rau trộn màu nhiều màu chỉ nhìn thôi đã muốn ngồi ngay vào bàn ăn. Bên cạnh còn có sữa, bánh mì được bày trong chiếc đĩa thủy tinh trong vô cùng hấp dẫn.

Thấy hấn kéo ghế ngồi xuống, Tiết Đồng nói tiếp: “ Ngồi xuống ăn đi, tôi lấy bát cho anh.”

Tiết Đồng đặt bát cháo xuống bàn rồi đưa chiếc thìa cho hấn. Nhận chiếc thìa từ tay Tiết Đồng, hấn cúi đầu nhắm nháp thìa cháo, lông mày khẽ nhíu lên.

Thấy hấn ăn cháo trông có vẻ ngon miệng, lúc này Tiết Đồng tạm yên tâm bưng bát cháo của mình lên ăn, thi thoảng lại liếc trộm hấn. Bát cháo của Tiết Đồng đưa cho hấn là cỡ to, nhìn cái đuôi dài của hấn, chắc sức ăn rất tốt.

Đợi đến khi hấn ăn được nửa bát, Tiết Đồng mới dám mở miệng: “ Tôi không biết khẩu vị của anh. Anh có muốn ăn món khác không?.”

Hấn không ngẩng đầu lên nhìn cô mà chỉ tiếp tục ăn cháo, im lặng một lúc hấn mới mở miệng: “ Không cần, rất ngon.”

Giọng nói có phần lãnh đạm xem ra ngày thường hấn không thường xuyên trao đổi với người ngoài, hấn khen đồ ăn của Tiết Đồng, tức là sau này cô sẽ đảm nhận vai trò nấu cơm?

Tinh thần Tiết Đồng trở nên phấn chấn hơn: “ Tôi sẽ chuẩn bị bữa trưa, tôi nấu nướng không giỏi lắm, hy vọng anh không chê.”

Hấn không trả lời.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào nền đá cẩm thạch tạo nên những vệt sáng dài.

Chương 4

Bữa trưa năm món một canh, thịt kho tàu, tôm bóc vỏ xào mướp xanh, gà kho, mộc nhĩ xào thịt, canh sườn củ cải trắng đều là những món ăn đơn giản.

Kĩ năng nấu ăn của Tiết Đồng tuy không được nói là giỏi nhưng so với hấn, thì những món do cô nấu cũng được coi là cao lương mỹ vị. Đồ ăn được bày biện đẹp đẽ trong những chiếc đĩa thủy tinh trong suốt, viền đĩa còn in hình hoa hồng, mỗi món ăn đều nấu vừa phải, trên bàn có đủ bát đĩa rất phù hợp với tiêu chuẩn bữa cơm gia đình.

Chén cơm của hấn thường nhiều gấp đôi so với người bình thường, nhưng cũng chỉ bằng sức ăn của một kiện tướng thể dục. Bàn ăn được chuẩn bị xong xuôi, Tiết Đồng tiến ra cửa gọi hấn.

Ngoài vườn, hấn đang chăm chú đọc tạp chí, cái đuôi thi thoảng lại vẫy vẹo. Tiết Đồng đi đến trước mặt, giọng nói ôn nhu: “ Trách, ăn cơm.”

Đôi mắt hấn nhìn cô trong suốt như dòng nước cao nguyên tháng chín, gật nhẹ đầu ‘ Uhm ‘ một tiếng.

Đối với bữa cơm trưa hôm nay, hấn rất hài lòng, những món ăn trên bàn đầy đủ màu sắc khiêu khích vị giác của hấn. Nhận chén cơm từ tay Tiết Đồng, hấn bắt đầu ăn từ món rau xào.

Dù sao cơm Trung Quốc cũng khác với đồ ăn phương Tây, Tiết Đồng không thể ngồi phía cuối bàn* đối diện với hấn, như vậy sao có thể ăn cơm? Đắn đo một hồi, Tiết Đồng đánh liều đi tới phía tay trái hấn ngồi xuống.

Cho dù đang trong bữa ăn, nhưng Tiết Đồng vẫn cảm thấy bất an, nghĩ về lai lịch của hấn không khỏi hiếu kỳ, tại sao hấn không giống những người khác, cũng không phải là sản phẩm thí nghiệm của các nhà khoa học.

Tuy rằng khu biệt thự bị bao quanh bởi lớp tường cao lớn nhưng hẳn hoàn toàn có thể tự do đi lại. Nguyên nhân gì khiến hẳn tự nhốt mình trong biệt thự, cô lập với thế giới bên ngoài?.

Nhưng nếu ra thế giới bên ngoài thì sao chứ, người khác sẽ dễ dàng nhận thấy sự khác biệt của hẳn. Rất nhanh, hẳn sẽ bị đưa tới phòng khoa học trở thành vật thí nghiệm, bị tiêm thuốc, cắt thành từng miếng từng miếng.

Tầm mắt của Tiết Đồng vẫn chưa rời khỏi hẳn, tâm tư đang suy nghĩ thì bất ngờ hẳn ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau trong bầu không khí tĩnh lặng.

Ánh mắt của hẳn như mũi tên đâm thẳng mạch suy nghĩ của Tiết Đồng, khiến cô không khỏi chột dạ, giống như kẻ vừa làm việc xấu bị bắt tại trận, hoảng hốt đến mức thức ăn trong miệng bị nghẹn lại, Tiết Đồng ho sặc sụa: “ khụ khụ “.

Tiếng ho của Tiết Đồng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng bếp.

Thấy Tiết Đồng ho khan, con người của hẳn trở nên đen thẫm, lạnh lùng nhìn cô rồi tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Cổ họng bị nghẹn trở nên nóng rát, cô vội vàng bưng chén nước lên uống mấy ngụm. Trong đầu, Tiết Đồng đang cố gắng sắp xếp lại cảm xúc của mình.

Hiểu được hành động vừa rồi của mình có chỗ không phải, Tiết Đồng cúi đầu nói: “ Xin lỗi.”

Vốn dĩ, người xin lỗi phải là hẳn, nếu không vì hẳn bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn thì cô cũng không ho khan đến rất cả họng.

Hẳn không trả lời, chỉ tập trung vào món ăn trên bàn. Vất vả lắm mới tạo được mối quan hệ với hẳn, nghìn lần không thể để hẳn thấy cô có ý định bài xích. Tiết Đồng phải nghĩ cách lấy lòng, thấy hẳn có vẻ ăn ngon, cô liền gấp miếng sườn bỏ vào bát của hẳn: “ Ăn sườn đi.”

Hẳn không từ chối miếng sườn trong bát nhưng lại nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ, không đợi phản ứng tiếp theo của hẳn, Tiết Đồng áp úng mở miệng: “ Chuyện kia ... cảm ơn anh đã cho tôi ở lại đây.”

Hẳn thu hồi ánh mắt: “ Vừa hay, thiếu người nấu cơm.”

Không sai, hàng ngày hẳn đều tự mình nấu cơm, Tiết Đồng nhanh miệng hứa hẹn: “ Tôi sẽ cố gắng làm hết sức.”

So với việc bị coi là đồ chơi thì việc nấu cơm cho hẳn đúng là một đãi ngộ vô cùng tốt. Cô phải sống sót như thế mới có hy vọng trở về. Cúi đầu ăn miếng cơm, Tiết Đồng lại ngẩng lên nhìn hẳn, mang theo nụ cười ôn hoà, nhẹ giọng hỏi: “ Anh tên là Trạch sao?”.

Dù sao tên có một chữ cũng rất kì quái, đương nhiên, với hẳn thì chẳng có gì là lạ nhưng cô vẫn hỏi.

Hẳn không trả lời, tiếp tục ăn cơm, ngay cả ánh mắt cũng tỏ thái độ lười nhác không muốn nhìn Tiết Đồng. Điều này khiến cô vô cùng xấu hổ, cúi đầu vẩy bát cơm.

Trên bàn, mỗi đĩa còn lại rất ít thức ăn, hẳn đang ăn nốt cơm với canh, những món ăn hôm nay rất hợp khẩu vị của hẳn. Ăn xong, hẳn đặt bát xuống bàn, nhìn Tiết Đồng: “ Bữa tối, vẫn ăn thịt bò, nấu nhiều một chút.”

Tiết Đồng gật đầu: “ Được, về sau anh muốn ăn gì cứ nói với, tôi sẽ cố gắng làm.”

Cô đứng dậy thu dọn bát đĩa, định mang đi rửa thì nghe được tiếng hẳn từ đằng sau: “ Long Trạch.”

Tiết Đồng sửng sốt, hẳn vừa nói hẳn tên là Long Trạch, hóa ra hẳn cũng có tên họ đầy đủ, danh xứng với thực rất hợp với con người hẳn. Xem ra hẳn cũng có tiếp xúc với những người khác, chỉ là không thường xuyên. Nếu không, sao hẳn có thể ở trong khu biệt thự hoành tráng thế này, không biết ai đã xây cho hẳn, chỉ cần nhìn vào sự xa hoa của nó cũng hiểu không phải dạng tầm thường.

Có thể mua được hòn đảo xây biệt thự thì việc mua đến 10 Tiết Đồng cũng chỉ là chuyện nhỏ, kể đứng sau lưng hẳn hẳn phải là người rất có thế lực.

Nghĩ đến đây, Tiết Đồng lại nhớ đến cha mẹ của mình, họ chỉ là dân lao động bình thường, để nuôi được cô cũng trải qua không ít vất vả. Nhìn những bong bóng xà phòng căng tròn rồi biến mất trong bồn rửa bát, sống mũi cay cay, cuộc sống của mình tựa như bọt xà phòng, hư ảo bất định.

Bát đĩa rửa xong, Tiết Đồng quay lại phòng bếp dọn dẹp, sau đó tới phòng khách, hiện tại hẳn cần một người lau dọn, để được sống thì cô phải cố gắng làm tốt bổn phận của mình.

Không tìm được cây lau nhà, Tiết Đồng không ngại quỳ gối xuống dưới sàn lau dọn cẩn thận mọi góc ngách, tiêu tốn quá nhiều sức lực trong việc dọn dẹp toàn thân Tiết Đồng dần nóng lên, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tại phòng khách, Long Trạch ngồi trước màn hình LCD cỡ lớn xem chương trình “Thế Giới Động Vật”. Thỉnh thoảng hẳn chuyển đuôi sang chỗ khác để tiện cho Tiết Đồng lau dọn, ngẫu nhiên nói: “Chỗ đó chưa sạch.”

Theo hướng đuôi của hẳn chỉ, Tiết Đồng vội vàng đi tới lau, mặc dù đuôi hẳn dài hơn 10 mét nhưng vô cùng linh hoạt, có thể cử động theo ý muốn. Tiết Đồng nhìn đuôi của hẳn có chút sợ hãi, đuôi cuộn tròn lại thành từng vòng, thi thoảng ngoe nguẩy, nhìn thấy nó đang ở gần mình, Tiết Đồng cố gắng tránh đi để không chạm phải.

(*) cái bàn ăn của anh ý dài tới 3m, chị mà ngồi cuối bàn thì chắc chỉ ăn cơm trắng với không khí .

Chương 4: Bảo mẫu

Làm việc suốt buổi chiều, lưng Tiết Đồng đau nhức ê ẩm, còn Long Trạch thì vẫn ung dung ngồi xem tivi không có biểu hiện nào khác.

Nhìn chiếc váy đang mặc trên người, Tiết Đồng không khỏi thở dài, màu gốc của váy đã chuyển thành màu vàng ố, trông rất lem luốc. Cô đi tới chỗ hẳn ngồi: “Trạch, dưới lầu đều quét dọn sạch sẽ.”

‘Uhm’ hẳn trả lời.

Tiết Đồng định lên tiếng nhưng lại không dám, chỉ im lặng đứng đó.

Thấy cô không rời đi, Long Trạch hỏi: “Còn có chuyện gì.”

‘À’, Tiết Đồng ngập ngừng: “Có thể cho tôi bộ quần áo khác không?”

Long Trạch quét mắt một lượt trên người Tiết Đồng: “Cô đi lên trên lầu tìm, tất cả đều là phòng trống, thích phòng nào thì ở.”

“Cảm ơn”

Hắn liếc cô, nói tiếp: “Thuận tiện lau dọn trên phòng.”

“Được”

Tiết Đồng lên lầu thấy có phòng cửa mở, tò mò ngó vào nhìn. Bên trong căn phòng tuy xa hoa nhưng bày trí đơn giản, thậm chí trải khắp phòng, chính giữa là một chiếc giường lớn đủ để hẳn cùng với chiếc đuôi nằm thoải mái, đây có lẽ là phòng hẳn.

Tiết Đồng không dám đi vào phòng của hẳn, rời sang phòng khác, cửa phòng quả nhiên không khóa, khắp phòng đều bám bụi, xem ra không được lau dọn thường xuyên. Ngón ngang trong còn có những vật dụng trang trí chưa qua sử dụng. Căn phòng này cách phòng hẳn không xa.

Cô đi tới tủ quần áo, bên treo rất nhiều quần áo, tất cả đều là hàng hiệu cao cấp, có những cái chưa kịp tháo móc, xem ra căn phòng này trước kia có phụ nữ ở. Có thể là chuẩn bị cho người phụ nữ của hẳn nếu không thì do chủ nhà trước đây bỏ lại.

Tiết Đồng mở cửa sổ, bên ngoài là vườn hoa hồng trải rộng khắp sân, hoa nở điểm lè ngập tràn màu sắc. Vườn hoa hồng đủ màu: Vàng, hồng, trắng, đỏ dưới ánh sáng mặt trời trở nên lung linh khoe sắc đến động lòng người, mùi hoa ngọt ngào lan tỏa khắp căn phòng.

Tiết Đồng bắt đầu lau dọn, trần nhà có treo chiếc đèn chùm cỡ lớn, cô lựa chọn chần màu xanh lam, rèm cửa màu hồng tăng thêm phần ấm áp. Rất hoàn hảo nhưng nó không thuộc về cô.

Dọn dẹp căn phòng sạch sẽ thì trời cũng đã tối, Tiết Đồng vội vàng thay quần áo xuống bếp chuẩn bị bữa ăn. Dọn phòng có thể để ngày mai nhưng việc nấu cơm cho hân thì không thể chậm trễ. Hân giữ cô lại cũng chính vì nguyên nhân không có người nấu ăn. Tuyệt đối không thể có sai sót gì.

Chỉ nghĩ đến việc tối nay nấu món gì cũng khiến Tiết Đồng đau đầu, dù sao cũng ăn nhờ ở đậu, cô phải dốc hết sức khiến cho hân vừa lòng, cũng may hân không kén ăn.

Cách một ngày, Tiết Đồng lại lau dọn từ trên lầu xuống tới phòng khách, cho dù là phòng trống cô cũng lau dọn, cô cần làm tốt vị trí người giúp việc của mình.

Tiết Đồng đang ở trên lầu hai lau cửa sổ, tấm kính thủy tinh được cô lau đến sáng lấp lánh. Lớp kính bên ngoài cửa sổ không dễ lau, Tiết Đồng trèo ra đứng trên các cạnh bên ngoài ngưỡng cửa hẹp cẩn thận lau sạch mặt kính, cho dù chỉ là lau dọn nhưng cũng không thể lơ là.

Long Trạch vẫn ở bể bơi như mọi ngày, hân đang đọc sách, có vẻ hân rất thích nơi này. Đứng ở vị trí Tiết Đồng, khuôn mặt hân nhìn nghiêng rất anh tuấn.

Có tiếng cửa chính được mở nhưng vì đang chuyên tâm làm việc Tiết Đồng không hề biết có người đến.

“ Cô đứng trên đấy làm gì?” Một giọng nói chói tai đột nhiên vang lên.

Vì chap này hơi ngắn, nên mình sẽ post 1 đoạn preview của chương sau đền bù, những chương sau sẽ dài hơn nhiều .

Ăn hết đu đủ trong bát, hân đi tới chỗ Tiết Đồng: “ Làm bát khác đi, quá ít. Về sau làm thêm vài món mới.”

Thấy hân ăn hết đu đủ, trên khuôn mặt còn nở nụ cười đầy mê hoặc, Tiết Đồng trở nên tươi tỉnh, đón lấy chiếc bát trong tay hân: “ Anh chờ chút, tôi sẽ đi lấy.”

Long Trạch trườn mình xuống bể bơi, nhìn chăm chăm vào Tiết Đồng: “ Cô làm rất ngon. Còn nữa, bộ quần áo hôm nay cô mặc rất đẹp.”

Tiết Đồng hôm nay mặc chiếc váy màu đỏ, tôn lên làn da trắng như ngọc, trông rất lịch sự tao nhã, trên môi còn nở nụ cười, quả thật nhìn rất xinh đẹp.

-Anh bắt đầu để ý đến chị, khởi nguồn là nhan sắc, những màn vô tình ” sờ mó ” sẽ liên tiếp diễn ra ở những chương sau.

3. Chương 05 - 06

Chương 5: Ngày thường

“ A ” Tiết Đồng hét lên, cả người mất thăng bằng ngã ra sau.

Rất nhanh, Long Trạch trườn người chừng hai bước chân về phía trước, dùng chiếc đuôi dài của mình cuốn lấy eo Tiết Đồng, rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống vị trí an toàn.

Thoát chết trong gang tấc, khuôn mặt Tiết Đồng tái nhợt vì sợ, lồng ngực như muốn nổ tung, nhìn thấy đuôi hân rời khỏi người mình, giọng nói run run: “ Cảm ơn.”

Nhớ lại cảnh vừa rồi, chiếc đuôi của hân quấn trên eo cô, cảm giác trơn trơn, mềm mại vẫn còn lưu lại trên cơ thể, toàn thân Tiết Đồng bỗng lạnh toát nổi cả da gà. Cho dù hân chỉ muốn cứu mình nhưng cứ nghĩ đến cơ thể nằm gọn trong vòng đuôi của hân thấy thật đáng sợ.

Tiết Đồng nhìn về phía vườn hoa, đó là người đàn ông chừng 27, 28 tuổi. Tóc húi cua, vóc dáng cao lớn, thân hình cường tráng, lông mày kiếm, cánh tay lộ ra hình xăm dữ tợn.

Nhìn thấy hắn, Tiết Đồng không khỏi tức giận chính vì hắn, thiếu chút nữa khiến cô ngã chết. Nhìn cũng không phải người hiền lành gì, cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt đang nhìn hắn.

“ Tôi làm gì.” Khuôn mặt Long Trạch bỗng trở nên đen sì.

Mỗi lần nhìn thấy Long Trạch, tinh thần A Tổng đều căng như dây đàn. Mặc dù đây không phải lần đầu hắn chứng kiến cái đuôi vĩ đại của Long Trạch nhưng vẫn không khỏi rùng mình, cộng thêm khuôn mặt đầy sát khí của Long Trạch lại càng tăng thêm phần sợ hãi cho hắn.

Theo như hắn biết, Long Trạch không thích phụ nữ, lại không phải là gay, cũng không yêu quái vật, suy tính của con người này cao sâu khó lường, hết như vẻ ngoài của hắn. Nếu khiến Long Trạch mất hứng, có khi chính bản thân hắn cũng thiệt nát xương tan.

Nên mỗi lần đến đây, A Tổng luôn cẩn thận từng lời nói, cử chỉ để tránh ảnh hưởng đến tâm tình của hắn.

A Tổng hít một hơi trấn an tinh thần, nói: “ Tôi theo thường lệ đến đây xem việc gì cần làm không.”

Thực ra, mỗi lần đến đây là một lần tra tấn tinh thần hắn. Dù sao hắn cũng tốt nghiệp cao đẳng, đi theo lão đại vào sinh ra tử nhiều năm, nhận được không ít sự tín nhiệm, vậy mà hắn trở thành kẻ sai vặt cho Long Trạch.

Đặt chân đến hòn đảo xinh đẹp, phong cảnh hữu tình như này A Tổng lại luôn cảm thấy khiếp sợ, nhất là khi đối diện với Long Trạch. Lúc nào cũng có cảm giác như dao kề sẵn trên cổ, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Cửa chính có túi rác lớn, hắn biết túi rác ấy là dành ỉnh, bây giờ chỉ chờ Long Trạch sai đi bỏ. Nhiệm vụ hàng tháng của hắn chính là tới biệt thự lau dọn, thực sự nhục danh dự của một người đàn ông.

“ Không cần” Long Trạch lạnh lùng nói.

Vừa rồi, là Long Trạch nói không cần hắn giúp, trong bụng A Tổng vui như mở cờ. Lần này đến biệt thự ngoài việc chờ Long Trạch sai việc ra thì A Tổng còn mục đích khác, hai ngày trước, lão đại tặng cho Long Trạch một người phụ nữ.

Hắn muốn vào bên trong xem người phụ nữ kia đã chết hay chưa, mấy ngày rồi tại sao vẫn chưa bị ném ra, thật không đúng với phong cách của Long Trạch.

Mặc dù Long Trạch nói không cần, nhưng cũng không nên tỏ thái độ mừng rỡ trước mặt hắn. A Tổng khép nép: “ Anh có cần gì khác không?”

“ Không có.” Long Trạch lười nhác trả lời hắn, nhấn mạnh câu sau: “ Về sau không cần phải đến.”

“ Nếu anh không có việc gì cần làm, từ sau tôi không bao giờ xuất hiện nữa.” A Tổng gật gật đầu trả lời. Hắn như trút được cả tấn gánh nặng, vội vàng đi ra cửa.

Long Trạch nhìn về phía Tiết Đồng: “ Bên ngoài cửa sổ không cần lau, tùy tiện quét qua là được rồi.”

Giọng nói vừa rồi nghe rất quen, Tiết Đồng lục lại trí nhớ của mình, chính hắn, hắn là người đưa cô tới đây, trong lòng cô chợt cảm thấy bất an. Tiết Đồng hai mắt ngấn nước nhìn Long Trạch: “ Vừa rồi cảm ơn anh.”

“ Không cần cảm ơn, ngã bị thương thì ai nấu cơm.” Long Trạch trầm giọng xuống.

” Oh, tôi đi làm việc.” Cô quay vào trong phòng hắn tiếp tục công việc còn đang bỏ dở.

Giữa trưa, Tiết Đồng vào phòng Long Trạch quét dọn, cửa phòng hắn mở rộng, trần nhà thiết kế đơn giản, mở tủ quần phát hiện bên trong rất nhiều quần áo được treo rất ngăn nắp.

Tiết Đồng xem qua trang phục của hắn, đa số đều là hàng xuất xứ từ nước ngoài, còn có cả những bộ âu phục được cắt may thủ công, vừa nhìn đã biết là hàng xa xỉ, chỉ nhìn lướt qua quần áo của hắn khiến Tiết

Đồng chóng mặt vì chất lượng của nó. Những bộ quần áo đắt tiền này đương nhiên là của Long Trạch, khoan đã, nhưng hẳn làm sao mặc được quần?

Bình thường hẳn đã không mặc áo, ngực trần cùng cái đuôi trườn khắp biệt thự, mặc áo thì còn có thể nhưng quần thì với kích cỡ này sao vừa cái đuôi của hẳn. Đoán chừng những bộ quần áo này có khả năng chuẩn bị cho người khác.

So với việc ngắm nhìn quần áo của hẳn thì hấp dẫn hơn tất cả chính là dàn máy vi tính, cô cầm khăn lau dọn bàn làm việc của Long Trạch.

Hai mắt Tiết Đồng lóe lên tia hy vọng, mấy ngày ở đây, Tiết Đồng không thấy hẳn dùng điện thoại, nếu có máy tính nghĩa là thể lên mạng. Cô có thể truyền tin ra ngoài xin giúp đỡ, báo cho cha mẹ hoặc bạn bè về tình hình của mình, để họ nghĩ cách cứu cô, nói không chừng có thể tìm ra nơi mình đang ở.

Đứng trước màn hình vi tính, Tiết Đồng cảm thấy bất an, liệu khu biệt thự này có lắp đặt camera hay không? Nếu thấy cô đụng tới máy vi tính chắc chắn sẽ nghĩ cô đang điều tra hẳn, vậy hậu quả chẳng phải rất thảm hay sao. Tiết Đồng không dám khinh suất, vội vàng lau dọn bàn làm việc của hẳn rồi rời đi.

Thế lực của chúng quá lớn, điển hình như người sáng nay tới tìm hẳn, không biết được trên đời này có chuyện gì chúng không dám làm, cô cũng hiểu, nếu như mạo hiểm đụng tới máy tính hẳn liên lạc với người bên ngoài để hẳn biết được, chẳng những không cứu được mình, ngược lại còn liên lụy đến người nhà.

Nghĩ đến người thân, tâm tư Tiết Đồng lại chìm xuống, trước mắt, cô cần phải làm tốt công việc lau dọn, hầu hạ hẳn thật chu đáo đây cũng là cách bảo vệ chính mình.

Bên ngoài, ánh mặt trời ấm áp đang bao trùm khắp khu biệt thự.

Đến chiều, Tiết Đồng đang trong bếp nghiền nát hạnh nhân thành bột chuẩn bị làm đồ ăn nhẹ, bản thân cô tuy không phải là người có tài nấu nướng, nhưng vẫn có thể làm được vài món ăn đơn giản.

Lúc này, không thể không bội phục tài nấu ăn của mẹ, Tiết Đồng cũng không ngờ rằng bằng kinh nghiệm nấu ăn gà mờ của mình đã giúp cô giữ lại được mạng sống.

Trước đây, Tiết Đồng từng làm sữa đu đủ hạnh nhân bởi nó tốt cho da, hương vị cũng không tệ. Long Trạch thường xuyên phơi nắng, món này có thể hợp khẩu vị của hẳn. Tiết Đồng đun nóng sữa, đem hạnh nhân nghiền nát bỏ vào rồi khuấy đều, để nguội rồi trộn cùng đu đủ, đặt trong tủ lạnh chừng 10 phút.

Bên ngoài, Long Trạch đang bơi lội, hẳn đang quấy đuôi đùa nghịch dưới nước, chiếc đuôi chìm trong nước tựa như dải ngọc trắng rất sinh động. Hẳn lúc thì cuộn lại rồi duỗi đuôi ra, đóng đũa trong nước.

Mấy ngày ở đây, Tiết Đồng thấy hẳn rất thích bơi lội có thể hẳn đến từ đại dương, cho dù bể bơi có rộng thế nào thì so với thân hình của hẳn vẫn không cân xứng. Chỉ có sự rộng lớn của biển mới chứa được hẳn, nơi đó mới thuộc về Long Trạch.

Cô lấy một chiếc bát thủy tinh màu tím tinh xảo, đem sữa đu đủ hạnh nhân bỏ vào bên trong, đặt chiếc thìa nhỏ bên cạnh, bưng qua chiếc bàn gần bể bơi: “Trạch, tôi làm điểm tâm, anh qua thử xem có thích hay không.”

Long Trạch thấy Tiết Đồng mang đồ ăn ra, bơi tới gần cô, hiển nhiên không có ý muốn đi lên, dựa vào thành bể bơi: “Mang lại đây.”

Tiết Đồng đến gần, Long Trạch không cầm bát ngay, hẳn nhìn vào trong bát, miếng đu đủ màu cam trơn bóng trông rất hấp dẫn. Đánh giá món ăn trong bát một lượt nhưng Long Trạch vẫn không có động tĩnh gì mà chỉ liếc mắt nhìn Tiết Đồng.

Hiểu được ý hẳn, Tiết Đồng cúi người, xúc một miếng: “Anh ăn thử xem, không thích tôi sẽ làm món khác.”

Miếng đu đủ trơn tuột trong miệng, cảm giác thơm mát cùng với vị sữa, hạnh nhân trộn lẫn tạo nên hương vị tuyệt hảo. Hẳn rất thích, khẽ miệng khẽ nhếch lên, trườn thân ngồi lên rồi cầm chiếc bát trong tay Tiết Đồng, ăn từng miếng từng miếng một.

Hắn nghiêng nhìn Tiết Đồng: “ Hương vị không tồi, cô còn biết làm món khác?”

“ Tôi không biết nhiều món, nhưng nếu anh thích, tôi sẽ học thêm.”

Ăn hết đũa đủ trong bát, hắn tới chỗ Tiết Đồng: “ Làm bát khác đi, quá ít. Về sau làm thêm món mới.”

Thấy hắn ngon miệng, Tiết Đồng đón lấy chiếc bát: “ Anh chờ một chút, tôi sẽ đi lấy.”

Long Trạch trườn xuống bể bơi, nhìn chăm chăm vào Tiết Đồng: “ Cô làm rất ngon. Còn nữa, bộ quần áo hôm nay cô mặc rất đẹp.”

Tiết Đồng hôm nay mặc chiếc váy màu đỏ, tôn lên làn da trắng như ngọc khiến người nhìn có cảm giác si mê không nổi rời mắt. Trên khóe miệng luôn nở nụ cười, quả thật nhìn rất bắt mắt.

Tiết Đồng trở lại phòng bếp, tự trách bản thân, về sau sẽ không bao giờ mặc váy nữa.

Cô trở ra thấy Long Trạch đang trong bể bơi, hắn từ từ nhắm mắt chìm xuống dưới nước, vài phút sau cũng không thấy ngoi lên, nằm bất động dưới đáy bể. Tiết Đồng sợ hắn bị ngạt nước, gọi lớn: “ Trạch.”

Người dưới nước không có phản ứng.

Tiết Đồng kích động, vội vàng buông bát trong tay, chạy tới gần bể bơi:” Trạch, anh không nghe thấy sao.”

Long Trạch chìm xuống nước, ngay cả cái đuôi cũng không cử động. Tiết Đồng không biết hắn đang chơi đùa hay là tập luyện, ánh mắt mang theo sự lo lắng, cô ngồi xổm xuống thành bể, lấy tay khuấy động mặt nước: “ Trạch, mau lên đây.”

Làn nước bỗng chuyển động mạnh, một thân hình từ đáy bể ngoi lên, nước theo đà bắn tung tóe phải cao đến 2,3 mét.

Tiết Đồng bị dọa đến cứng người, nước văng vào người khiến cô ngã xuống đấy, khủy tay đập mạnh trên mặt đất đau rát.

Long Trạch đứng thẳng dậy nhìn bộ dáng kinh hãi của Tiết Đồng, đôi mắt lộ rõ vẻ cười cợt.

Cô rất muốn xông tới hét vào mặt hắn: “ Anh có điên không.” Nhưng cô nào có gan ấy, đành nhịn cục tức này xuống, Tiết Đồng đứng lên nhìn hắn, đáy mắt đầy phẫn nộ: “ Đồ ăn để trên bàn, tôi đi thay quần áo.”

Nhìn cô mím chặt môi, khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận khiến tâm trạng Long Trạch vô cùng thoải mái. Hắn không thấy áy náy, ngược lại, hắn cảm thấy vui sướng, từ xưa đến nay, chưa ai dám tỏ thái độ với hắn, nhìn bộ dạng vừa rồi của Tiết Đồng rất sinh động đầy vẻ đáng yêu giống như con mèo nhỏ đang giương nanh múa vuốt trước mặt hắn.

Chương 6: Hầu hạ

Tiết Đồng đứng sát bể bơi, tay cầm cốc nước chanh vừa pha, loại nước này giúp giải nhiệt rất tốt. Thích hợp với người ưa vận động như Long Trạch.

Thi thoảng Long Trạch lại bơi đến chỗ Tiết Đồng uống vài ngụm nước chanh rồi tiếp tục lên vào trong nước lắc lư. Công việc cô đang làm nào có khác gì với người hầu kẻ hạ, không phải giống, mà là đúng là người hầu của Long Trạch.

Tiết Đồng đi tới chiếc ghế tựa cạnh bể bơi ngồi xuống, ánh mặt trời chiếu xuống dòng nước dập dềnh nhìn tựa như viên ngọc bích xanh biếc. Trong vườn hoa, cảnh sắc cũng đẹp đến độ lòng người.

Những đóa hoa nở rộ đua nhau trước gió khoe sắc diễm lệ, cơn gió thoảng lướt nhẹ trên khuôn mặt trắng nõn của Tiết Đồng, gò má ửng hồng dưới ánh nắng.

Dưới bầu trời xanh trong, Long Trạch tựa như đứa trẻ đang nô đùa trong nước, nhìn hắn chơi đùa thỏa thích Tiết Đồng cũng muốn được đứng trên bãi cát trắng mịn, ngắm nhìn biển cả. Nhưng đáng tiếc, những cảnh đẹp ấy chỉ tồn tại trong suy nghĩ, hiện giờ, thứ mà Tiết Đồng có thể nhìn thấy chính là những bức tường lớn bao quanh khu biệt thự.

“ Cô muốn bơi?” Giọng nói ôn hòa của Long Trạch phá vỡ sự yên tĩnh.

Hắn nhận thấy sự buồn chán trên khuôn mặt của Tiết Đồng. Long Trạch từ làn nước đứng dậy, mái tóc đen bóng thấm nước dưới ánh mặt trời trở nên óng mượt.

Tiết Đồng mỉm cười: “ Không cần”.

“ Dưới nước rất dễ chịu, cô xuống thử xem.” Hắn nhớ tới điều gì đó, lại hỏi: “ Cô không biết bơi?”.

“ Tôi biết, nhưng tôi còn chuyện khác phải làm, dù sao tôi cũng không có quần áo bơi.”

Khuôn mặt hắn đổi sắc khi nói đến quần áo, giọng trở nên khinh miệt: “ Mặc quần áo bơi lợi rất phiền phức.”

Nhắc đến quần áo khiến Long Trạch mất hứng, hắn không để ý tới Tiết Đồng, tiếp tục chăm mình xuống nước. Lúc sau, Long Trạch trườn lên thành bể, nhìn Tiết Đồng nói: “ Đem khăn đến đây, giúp tôi lau.”

Tiết Đồng vội buông cốc xuống, chạy vào trong phòng tìm chiếc khăn tắm cỡ lớn rồi đi đến bên cạnh hắn, chuẩn bị đưa cho hắn nhưng Long Trạch vội không nhìn thấy cô.

À, thì ra hắn nói: “ Thay tôi lau người.” Tiết Đồng hiểu ý, ngồi xổm trước mặt Long Trạch.

Cô cầm lấy khăn, bắt đầu lau từ lưng, bọt nước theo cơ bắp rần chắc chảy xuống vô cùng gợi cảm, Tiết Đồng cắn chặt môi, đem khăn lau xuống thắt lưng. Cô xoay người đến trước mặt hắn, lau trước ngực, đây là lần đầu tiên cô lau thân thể ột người đàn ông, cảm thấy không được tự nhiên.

Nửa người trên của Long Trạch cơ bắp rõ ràng, hắn thường xuyên phơi nắng nhưng vẫn giữ được làn da trắng đến ngạc nhiên. Tiết Đồng cảm nhận được hơi thở đều đặn trầm ổn của hắn đang phả trên đỉnh đầu, cô không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy mặt mình càng ngày càng nóng. Động tác Tiết Đồng có phần gấp gáp, cô muốn kết thúc công việc này càng sớm càng tốt.

Lau đến thắt lưng tay Tiết Đồng khựng lại, cô ngẩng đầu lên thì vừa vặn đón được ánh mắt của hắn.

Long Trạch hất cằm ý bảo cô tiếp tục.

Tay Tiết Đồng trở nên cứng ngắc, phía dưới là cái đuôi màu trắng mềm mại của hắn, hoàn toàn là hình dáng của con rắn. Da đầu Tiết Đồng run lên, hai tay cầm khăn bắt đầu lau từ thắt lưng của hắn di chuyển xuống dưới.

Đuôi của hắn có màu trắng ngọc, mặt trái có hoa văn màu vàng lợt.

Tiết Đồng ngồi gập người xuống, trên trán lòa xòa mấy sợi tóc, đôi tay nhẹ nhàng lướt qua cái đuôi mềm mại của hắn, cảm giác rất đặc biệt.

Long Trạch hơi vặn vẹo cái đuôi phối hợp động tác của Tiết Đồng.

Tiết Đồng lau đến thắt lưng, ngón tay đảo qua phía dưới, nơi này có phần khác biệt. Cảm giác có vật mềm mềm cứng cứng, kéo căng giống như xương sụn. Hoàn toàn không giống với những chỗ khác, cô cảm thấy hiếu kì, lấy tay ấn nhẹ một chút, đúng là có vật cứng rắn gì đó.

Tiết Đồng liếc nhìn Long Trạch, thấy hắn đang nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ, con ngươi đen sẫm lại, Tiết Đồng nhận ra ‘thứ’ mình vừa ấn là gì mặt cô trở nên đỏ gắt. Vội vàng cúi đầu xuống né tránh ánh mắt của hắn, ngồi bất động hai tay vẫn nắm chặt chiếc khăn.

Trên đỉnh đầu Tiết Đồng, giọng nói của Long Trạch: “ Nhanh chút.”

Cảm giác như ngồi trên đồng lửa, toàn thân nóng rát Tiết Đồng không dám ngẩng đầu lên lảng lạng tiếp tục lau. Cô lau từ eo xuống thẳng chiếc đuôi dài hơn 10 mét, lau được một nửa Long Trạch không cử động đuôi phối hợp, cô cũng không thể lấy tay nâng đuôi hắn lên hoặc ôm lấy, Tiết Đồng đành lau sang mặt khác đầu ngón tay lạnh như chườm đá.

Long Trạch để cô ‘hầu hạ’ thân rắn, còn hắn lười biếng hưởng thụ, cô tự hỏi bản thân nếu hắn là người bình thường, chẳng phải cô đang lau đùi ột người đàn ông? Tiết Đồng đứng lên thở dài một tiếng, cuối cùng ‘ vệ sinh ‘ xong cái đuôi của h ắn.

Trong suốt quá trình lau đuôi cho Long Trạch, tim Tiết Đồng đập nhanh đến muốn nhảy khỏi lồng ngực, cổ họng luôn trong tình trạng khô cạn, đây là chưa nói đến khuôn mặt không ngừng biến sắc.

Nhân lúc tâm tư Tiết Đồng còn đang xáo trộn, Long Trạch dung cái đuôi mềm mại của hân bò lên thắt lưng của cô. Bị dọa đến mặt trắng bệch Tiết Đồng hoảng sợ nhìn về phía Long Trạch: “ Trạch, tôi.”

Thân mình bị cái đuôi răn màu trắng của hân cuộn thành 2 vòng giữ chặt, Tiết Đồng cố gắng cựa quậy người thoát ra nhưng lại sợ hân sẽ dùng sức siết chặt hơn.

Nhất thời Tiết Đồng không biết nên làm thế nào, trong lòng sợ hãi đến cùng quẫn, nói năng lộn xộn: “ Trạch ... Long Trạch Mau thả tôi ra ... Long Trạch ...”

Trái với sự khấn trương của Tiết Đồng, khuôn mặt Long Trạch không chút biểu cảm chỉ thong dong đưa chiếc đuôi đang cuốn lấy Tiết Đồng đưa tới trước mặt. Khóe miệng nhếch lên, trong mắt Long Trạch đầy sự bồn cợt.

Tiết Đồng cố gắng trấn an bản thân, phải chăng cô đã chọc giận hân?

Cố gắng điều tiết lại tinh thần, Tiết Đồng bình tĩnh nói: “ Trạch, tôi không phải cố ý, thả tôi xuống trước được không?..”

Long Trạch không quan tâm đến yêu cầu của Tiết Đồng, hân vẫn duy trì sự bình thản chậm rãi đưa tay ra nhéo má Tiết Đồng rồi buông cô xuống.

Khi tay hân chạm vào mặt Tiết Đồng cảm giác đúng như hân nghĩ, rất mềm mại, rất dễ chịu, hân cười nhạt: “ Vừa rồi nhìn mặt cô lúc trắng lúc hồng, cảm thấy rất thú vị.”

Nghe hân nói Tiết Đồng mới hiểu Long Trạch thực không có ác ý với mình, hân bắt ngờ thả Tiết Đồng xuống đất, toàn thân cô nhất mềm nhũn lão đảo ngã về phía sau: “ Anh đừng làm tôi sợ, tôi nghĩ ...”

“ Nghĩ gì.?” Long Trạch thu lại nụ cười vừa rồi.

“ Nghĩ đến anh tức giận.” Tiết Đồng cuống quýt giải thích: “ Tôi nghĩ, tôi khiến anh tức giận.”

Giọng nói của Tiết Đồng nhỏ dần, nhìn vào hân: “ Nếu tôi làm sai chuyện gì, xin anh nói tôi biết, tôi nhất định sẽ sửa.”

Long Trạch thấy được nỗi sợ hãi của Tiết Đồng, nhưng quái lạ, bản thân hân lại thấy bộ dạng lúc này của cô rất thú vị, hân nở nụ cười: “ Cô rất hiểu ý người khác.”

Dứt lời, hân dùng đuôi quấn lấy cốc nước chanh trên bàn uống ngụm lớn. Không thể không thừa nhận cái đuôi dài thật tiện, không cần di chuyển vẫn có thể làm việc mình muốn.

Uống cạn cốc nước chanh, hân đưa cốc cho Tiết Đồng: “ Cô có thể làm nước trái cây loại khác không?..”

Tiết Đồng đi đến chỗ hân nhận cốc, gật đầu: “ Trong tủ lạnh còn hoa quả, lần sau tôi sẽ đổi loại khác.”

“ Tốt “ Long Trạch thản nhiên gật đầu: “ Ngày mai tôi sẽ bơi, cô làm sẵn nước trái cây, đi theo tôi.”

Tinh thần Tiết Đồng đang rối loạn một mớ, giờ hân nói gì cô cũng chỉ biết gật đầu làm theo.

Tâm trạng của hân hôm nay có chút bất thường, hân không xem tivi cũng không nằm thư giãn ở vườn hoa mà vào phòng bếp ‘ thưởng thức trù nghệ ‘ của Tiết Đồng.

Tuy rằng hân cố gắng thu gọn đuôi nhưng vẫn rất chiếm chỗ, Tiết Đồng sợ đi lại sẽ đá vào đuôi hân nên đều phải hết sức né tránh, cẩn thận vô cùng.

Hân đứng bên cạnh hai mắt dính chặt trên người Tiết Đồng không rời khiến cô không thể chuyên tâm làm việc nhưng lại không có gan kêu hân ra ngoài.

Tiết Đồng cúi thấp đầu cố gắng không để ý đến sự tồn tại của Long Trạch, cô đặt cà chua lên chiếc thớt bắt đầu thái thành từng miếng.

Long Trạch đứng bên cạnh quan sát khuôn mặt Tiết Đồng, chiếc mũi nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, lông mi cong vút chớp chớp như cánh bướm bay trong gió, hần ngắm nhìn vẻ đẹp của cô đến ngây người, không kìm lòng được: “ Tôi phát hiện, cô rất xinh đẹp.”

Giọng nói của hần xuất phát từ lòng chân thành không hề có ý cợt nhả, chỉ là nói lên sự thật, tựa như ngày thường hần khen cô nấu ăn ngon.

“ Tôi nào có xinh đẹp, bên ngoài có rất nhiều người xinh đẹp hơn tôi,”

“ Không cần nhìn bên ngoài, hơn nữa các cô ấy rất phiền, còn không biết nấu ăn.” Ngữ khí của hần lộ rõ vẻ phiền chán.

“ Có thể là bởi vì họ sợ anh.”

“ Vậy còn cô?.”

Tiết Đồng dừng tay, cô cũng sợ, ở chung với Long Trạch tuy không gặp chuyện gì xấu, nhưng dù sao cô và hần cũng ở hai thế giới khác nhau, không sợ hần sẽ giết cô nhưng nếu ngày nào đó hần không hài lòng cũng sẽ đuổi cô đi. Trầm mặc một lúc, Tiết Đồng trả lời: “ Ở chung với anh, tôi thấy rất tốt.”

Nhìn thấy nước quả cà chua màu hồng hồng, cùng với hạt màu vàng, Long Trạch thấy lạ mắt, đột nhiên nói: “ Quả này ăn sống hương vị cũng không tồi.”

“ Cà chua ăn sống hay nấu chín đều rất ngon.” Tiết Đồng nghiêng mặt thấy hần đang nhìn chăm chăm vào đĩa cà chua trên bàn, rồi lại chuyển tầm mắt sang nhìn cô, hiểu được ý của hần, tay trái cầm một miếng cà chua đưa cho hần.

Long Trạch không cầm miếng cà chua trên tay Tiết Đồng mà trực tiếp cúi đầu ăn, đầu lưỡi hần vô tình liếm phải ngón tay của cô. Tiết Đồng cảm nhận được hơi nóng từ lưỡi hần lướt qua ngót tay của mình, loại tiếp xúc này quá nhạy cảm, mặt Tiết Đồng trở nên nóng rực.

Long Trạch càng ngày càng lưỡi biếng, nghiêm nhiên biến cô trở thành bảo mẫu của hần. Cô thái cà chua bỏ vào đĩa chuẩn bị làm món canh trứng, định xoay người đi lấy rau cần, lại nghe thấy tiếng Long Trạch bên cạnh nói: “ Cô thái dưa chuột đi, ăn dưa chuột sống cũng ngon.”

Tiết Đồng đặt rau cần xuống bàn, đến chỗ dưa chuột chọn quả tươi nhất đem đi rửa, đưa tới cho hần.

Nhưng Long Trạch không nhận, hơi nhú mi: “ Cô không thái sao tôi ăn.”

Tiết Đồng cắt dưa chuột thành từng miếng rồi đưa lại cho hần. Khuôn mặt Long Trạch trở nên tươi tỉnh ăn trực tiếp miếng dưa chuột trên tay Tiết Đồng, ăn hết miếng dưa chuột, hần lại nhìn Tiết Đồng, ý bảo cô lấy tiếp miếng nữa.

Hôm nay làm cơm chiều vất vả hơn mọi ngày, một mặt thì cắt thái nguyên liệu, một mặt thì phải đút cho hần ăn, Tiết Đồng cảm thấy hơi đau đầu, xem ra hần coi mình là người hầu, càng ngày càng lưỡi hoạt động.

Trong lúc chuẩn bị cơm chiều, còn nghe thấy Long Trạch ở bên cạnh nói: “ Ngày mai không cần làm nước ép, ăn trái cây tươi.”

Vì thế ngày hôm sau, Tiết Đồng cầm đĩa hoa quả đứng cạnh bể bơi, thỉnh thoảng hần bơi tới chỗ Tiết Đồng chờ cô đưa hoa quả đến tận miệng ỉnh ăn.

Hần tựa mình vào thành bể bơi, cái đuôi ở trong nước cứ lắc qua lắc lại, uốn cong lên một vòng rồi trở lại trong nước. Hần nhìn Tiết Đồng đứng bên cạnh hồ bơi, khuôn mặt của cô dưới ánh sáng mặt trời ửng hồng sáng bóng, giống như viên kim cương tỏa sáng trong nước. Long Trạch nói: “ Cô đặt đĩa hoa quả lên bàn bên kia đi.”

Tiết Đồng nghe lời đặt đĩa hoa lên trên bàn nhỏ, quay người lại thấy cái đuôi của hần đang leo lên thắt lưng của mình, Tiết Đồng nhẹ nhàng đẩy ra: “ Trạch, đừng nghịch.”

Cái đuôi hần vẫn tiếp tục quấn lấy thắt lưng Tiết Đồng, hần từ từ nhấc cô lên, trực tiếp đưa cô đến gần bể bơi: “ Xuống dưới bơi, dưới nước rất dễ chịu.”

Nước trong bể ấm lên nhờ ánh nắng mặt trời, rất thoải mái, hai chân cô lúc này đã chạm xuống nước, Tiết Đồng bị kích thích bởi sức hấp dẫn của dòng nước ấm áp.

Dù sao cũng dính nước rồi, bơi một vòng cũng không sao, Tiết Đồng nhìn Long Trạch: “ Vây anh buông tôi ra.”

Long Trạch thả lỏng đuôi, đưa Tiết Đồng xuống bể bơi, cô đứng dưới nước thả lỏng cơ thể, cũng may hôm nay mặc quần nên không ngại ở cùng hân một bể bơi.

Nhìn cô thư giãn bơi lội dưới nước, hân lấy chiếc đuôi trên đũa với Tiết Đồng, thi thoảng quấy chiếc đuôi trong nước chạm vào người cô, lúc đầu cảm giác không quen nhưng sau đó Tiết Đồng lấy tay thử tóm đuôi hân, cảm nhận được sự ấm áp trên đầu ngón tay của cô lướt qua đuôi, Long Trạch ngầm hiểu được ý, chậm tốc độ lại, đũa giỡn với cô.

Dưới dòng nước ấm áp, cơ thể Tiết Đồng rơi vào trạng thái thư thái, sau một trận vờn đuổi chiếc đuôi của Long Trạch, cuối cùng cô cũng tóm được, tay còn vuốt ve đuôi hân, cô nhìn hân nở nụ cười chiến thắng.

Long Trạch ở phía đối diện cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.

4. Chương 07 - 08

Chương 7: Chơi đũa

Hàng cây cổ thụ cao vùn vút, những tán lá xanh um tùm được tưới nắng trở nên xanh thẫm. Dưới tán cây rộng, người đàn ông vẻ đẹp vô cùng yêu mị đang thư thái hưởng thụ ánh nắng mặt trời, khiến cho bức tranh thiên nhiên trở nên vô cùng sinh động.

Bức tường màu trắng được tô điểm bởi những khóm hoa hồng đầy màu sắc, màu đỏ thắm của hoa, màu xanh non của lá, thi thoảng lại có những con bướm đậu trên cánh hoa tạo nên cảnh sắc lung linh tuyệt trần.

Ngày thường, nếu không bơi lội thì Long Trạch dành phần lớn thời gian vào buổi chiều tắm nắng. Về phía Tiết Đồng, ngoài việc chuẩn bị chu đáo 3 bữa ăn cho hân, cô còn làm thêm món ăn nhẹ vào buổi chiều.

Như mọi ngày, sau khi chuẩn bị xong đồ ăn cho Long Trạch, Tiết Đồng đặt đĩa hoa quả trên bàn sát bể bơi rồi đi tới chiếc ghế gần đây ngã lưng nằm xuống.

Tiết Đồng nheo mắt lại nhìn ngắm bầu trời xanh thẫm, những đám mây trắng bông tựa tuyết.

Hiếm có dịp được thoải mái ngắm nhìn trời xanh mây trắng, Tiết Đồng cảm thấy tâm tình bỗng trở nên phấn chấn, tạm quên đi hiện tại mình đang ở đâu, cuộc sống bất hạnh ra sao, cố gắng xua tan những phiền muộn trong lòng, Tiết Đồng thả lỏng toàn thân, thư thái hưởng thụ cảnh đẹp tự nhiên.

Thời gian Long Trạch ở bể bơi hân không có yêu cầu gì đặc biệt đối với Tiết Đồng, nhưng cô luôn theo sát, nửa bước cũng không rời, để nếu hân cần gì cô có thể đáp ứng ngay.

Long Trạch quan sát cảnh vật xung quanh một lượt, tầm mắt hân dừng lại về phía Tiết Đồng, cô đang nhắm mắt hai tay đặt trên bụng, im lặng như một bức tranh.

Chiếc mũi nhỏ xinh, đôi lông mày thanh tú, cô không giống với những người phụ nữ hân từng gặp, ngắm nhìn Tiết Đồng hân cảm thấy cô ấm áp như ánh mặt trời, mềm mại như mây trắng.

Nghĩ lại, Tiết Đồng thường bận rộn với công việc lau dọn, nấu nướng cô ít có thời gian nhàn nhã nghỉ ngơi, Long Trạch không có ý định đánh thức Tiết Đồng, nói sao, hân cũng không muốn phá đi bức tranh mỹ lệ trước mắt.

Tiết Đồng khẽ mở mắt, tầm mắt hướng về phía cây đũa được trồng ở phía đối diện. Cô chưa từng được uống nước đũa vừa hái trên cây xuống, Tiết Đồng nghiêng đầu hỏi Long Trạch: “ Quả đũa kia có thể uống sao? ”

“ Có thể.” Long Trạch dựa lưng vào ghế.

Ngẫm nghĩ một hồi, hắn đứng lên, đi đến gần cây dừa, ngược mắt quan sát độ cao của cây rồi dùng cái đuôi uốn lượn leo trên thân cây đến vị trí quả dừa, cái đuôi của hắn quấn quanh quả dừa rồi dùng sức giật mạnh một cái, đem quả dừa đưa tới cho Tiết Đồng.

Tiết Đồng nhận lấy quả dừa từ đuôi hắn: “ Anh muốn tôi bỏ nó ra sao?”.

“ Đợi một chút, hái thêm trái nữa.”

Chờ hắn hái thêm một quả nữa, Tiết Đồng ôm hai quả dừa vào phòng bếp, lấy dao nhọn khoét trên đỉnh quả dừa, bình thường khi uống nước dừa đều trực tiếp mua chứ chưa bao giờ phải tự bỏ như này nên giờ Tiết Đồng luống cuống không biết làm thế nào để bỏ dừa thành công.

Con dao không đủ lực để đục thủng quả dừa, cô cũng sợ dùng sức nhiều quá sẽ đứt tay, tìm kiếm một lượt trong bếp, Tiết Đồng tìm được con dao bấm tiện dụng, đục một lỗ trên quả dừa rồi cầm ống hút, ôm hai quả dừa tới hoa viên, đưa cho Long Trạch một quả.

Dừa vừa hái trên cây quả có khác, nước quả vừa thanh mát lại ngọt đậm, Tiết Đồng nằm trên ghế, vừa uống nước dừa vừa ngắm nhìn bầu trời.

Tiếng lá cây đung đưa trong gió, hương hoa tỏa khắp khu vườn, mặt nước dưới ánh mắt trời óng lên một màu vàng.

Cái đuôi trắng của Long Trạch hoàn toàn giãn ra, kéo dài đến 10 mét, hắn uống hết nước trong quả dừa, ném ống hút đi, đặt quả dừa trên đuôi của mình, vì không có điểm tựa quả dừa nhanh chóng trượt khỏi đuôi hắn.

Đuôi của Long Trạch khê di chuyển, tìm đến vị trí quả dừa rồi nhẹ nhàng quấn nó lại. Lại chơi trò cũ, hắn quấn chặt quả dừa màu đỏ trong đuôi rồi ném về phía mình vươn tay bắt gọn.

Tiết Đồng không thể không khâm phục độ mềm dẻo từ chiếc đuôi của hắn, khen ngợi: “ Đuôi của anh rất linh hoạt”.

Khóe miệng Long Trạch khê nhếch lên, lại đem quả dừa ném lên không trung, đuôi hắn cùng lúc giơ lên nhẹ nhàng như gió nhanh chóng đem quả dừa cuốn trở lại.

Long Trạch tiếp tục tung quả dừa lên cao xoay vòng vòng bằng đuôi của mình rất giống như mấy trò xoay bóng bằng ngón tay trong các chương trình tạp kỹ. Tốc độ xoay dừa mỗi lúc một nhanh, dưới tốc độ chóng mặt ấy màu sắc quả dừa đỏ sẫm lại.

Tiết Đồng ngạc nhiên xem hắn làm trò với quả dừa, tâm trạng cũng trở nên hứng khởi, cô ném ống hút xuống đất nhìn về phía Long Trạch, khuôn mặt rạng rỡ: “ Tôi cũng ném.” Nói xong, liền ném quả dừa về phía hắn.

Long Trạch thấy quả dừa của Tiết Đồng đang bay về phía mình, hắn nhanh chóng lấy đuôi quấn lấy quả dừa, vừa vắn quả dừa của hắn đang gần chạm xuống đất cũng bị hắn cuốn lại từ lúc nào không biết.

Động tác của Long Trạch quá nhanh, Tiết Đồng căn bản không có cơ hội chứng kiến, chỉ thấy hắn đưa chiếc đuôi ra lập tức hai quả dừa nằm gọn trong đuôi hắn.

Khuôn mặt Long Trạch vẫn điềm nhiên tĩnh lặng như nước, hắn thông dong chơi đùa với hai quả dừa cùng chiếc đuôi trắng của mình, đẩy ra rồi quấn lại, chính là khiến chúng không thoát khỏi đuôi của hắn.

Tiết Đồng kinh ngạc: “ Anh rất lợi hại, tốc độ vừa rồi của anh nhanh đến mức tôi không nhìn thấy rõ.”

“ Cái này rất đơn giản, chỉ là vui đùa mà thôi.” Đáy mắt Long Trạch lóe lên ý cười, tung quả dừa lên không trung rồi lấy đuôi cuốn lại đưa trả quả dừa cho Tiết Đồng. Cô nhận quả dừa từ đuôi Long Trạch biết hắn muốn chơi đùa, thừa dịp hắn không để ý ném quả dừa về phía bể bơi.

Tiết Đồng tiếp tục ném quả còn lại trên tay, hai quả ở không trung lệch hướng nhau, Long Trạch nhanh chóng nhảy lên, nhanh như chớp dễ dàng tóm chắc hai quả dừa Tiết Đồng ném, Long Trạch thông thả ngồi xuống, tiếp tục chơi trò tung dừa bằng chiếc đuôi của mình.

Hắn cười nhẹ rồi lấy đuôi đưa hai quả dưa lại cho Tiết Đồng, hắn vẫn muốn tiếp tục chơi, Tiết Đồng cầm lấy quả dưa ném lên cao, thấy Long Trạch đang hướng về phía quả dưa bay chuẩn bị quần lấy thì cô ném tiếp quả thứ hai sang hướng khác.

Độ nhanh nhẹn của hắn không phải đùa, vừa bắt được quả dưa thứ nhất, hắn đã nhanh chóng xoay người về phía quả dưa thứ hai trước khi chạm đất hắn dùng đuôi cuốn lấy trong nháy mắt. Quả nhiên, hai quả dưa đang nằm gọn trong đuôi của Long Trạch, chiếc đuôi của hắn nhanh tựa như con báo dẫm dẫm mãnh nhanh chóng tóm gọn con mồi.

Tiết Đồng không tin nổi vào mắt mình, làm sao hắn có thể nhanh đến mức kinh ngạc: “ Anh làm thế nào có thể nhanh đến như vậy?..”

Với tốc độ này, Long Trạch thừa khả năng đăng kí thi đấu Olympic, đáng tiếc hắn ở cái dạng này sao có thể tham gia. Long Trạch tỏ vẻ đắc ý: “ Là do mọi người quá chậm, chạy khác gì con rùa.”

Chỉ cần không đồng ‘giống’ thôi cũng thấy rõ sự khác biệt nói gì đến tốc độ, Tiết Đồng cười xòa: “ Đó là anh quá nhanh, không ai đuổi kịp anh.”

Lời khen của Tiết Đồng khiến Long Trạch càng thêm phần khoái chí, khuôn mặt tràn ngập vẻ phấn khích, khoe miệng hắn nhẹ nhàng cong lên.

“ Anh còn muốn chơi sao.” Tiết Đồng hỏi.

Tâm trạng Long Trạch vô cùng tốt, hắn cầm quả dưa đặt lên bàn, nói: “ Chưa đủ, tôi hái thêm 2 quả nữa.”

Gió thổi nhẹ qua tán lá những cây đại thụ phát ra tiếng xào xạc, hương hoa lan tỏa dịu nhẹ khắp khoang mũi Tiết Đồng, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Đùa nghịch với hắn nửa ngày, mọi phiền não của cô tạm thời được trút bỏ, Tiết Đồng giống hệt đứa trẻ ngây ngô hòa nhập với trò chơi của Long Trạch.

Cũng bởi những ngày đến đảo Tiết Đồng luôn sống trong nỗi lo sợ căng thẳng đến tột độ, bất kể giờ đây người cô sống cùng là xà nhân hay quái vật, thậm chí là ác ma hay thiên sứ đều không quan trọng.

Thời khắc này, Tiết Đồng thực thư thái, coi như cô đang tự lừa dối bản thân cũng được, hèn nhất đối mặt với thực tế cũng không sao, cô chỉ muốn chính mình một lần được đắm chìm trong cảm giác ‘ vô ưu vô lo ’ này, rũ bỏ hết những phiền muộn.

Cho đến khi thở hồng hộc, tóc ướt đầm mồ hôi, toàn thân kiệt sức Tiết Đồng mới dừng lại, hai tay chống vào thắt lưng cúi đầu thở dốc: “ Không chơi nữa, Trạch, tôi mệt lắm rồi.”

Hơi thở của Tiết Đồng nặng nề, sắc mặt ửng đỏ, hai mũi phập phồng hít thở, lông mi ướt như cơn mưa nhỏ sau ngày hè, những mạch máu nhỏ li ti nổi đỏ trên bề mặt da. Thấy rõ, Tiết Đồng đã sức cùng lực kiệt sau cuộc chơi.

Ngược lại, nhiệt huyết của Long Trạch vẫn đang sôi sục, hai mắt đầy tinh lực: “ Chơi một lúc đã mệt, quả nhiên, sức chịu đựng con người quá kém.”

Tiết Đồng xua tay: “ Tôi đương nhiên không thể so với tốc độ của anh, tôi không theo kịp, chạy tới chạy lui rất tốn sức.”

Long Trạch chuyển tầm mắt sang nhìn Tiết Đồng một hồi, giọng nói nhẹ như gió: “ Tiết Đồng, khi cô cười nhìn rất đẹp.”

Hắn vẫn là giọng điệu bình thản này, Tiết Đồng cười cười: “ Tôi trước kia không cười sao? Hay hôm nay anh mới phát hiện ra?..”

“ Hôm nay cô cười đẹp hơn so với mọi khi.” Hắn cầm nước trái cây trên bàn uống một ngụm, nói thêm: “ Nếu cô mệt, buổi tối ăn đơn giản một chút, ăn cái gì cũng được.”

Tiết Đồng trong lòng vui sướng: “ Không, hôm nay tôi muốn ăn ngon một chút, đáng tiếc đều là thịt đông lạnh, không có gì mới mẻ. Nếu như có tôm hùm và thịt gà thì tốt.”

Vui chơi với Long Trạch cả ngày, ăn xong cơm chiều Tiết Đồng liền lên giường đi ngủ, so với giấc ngủ vài ngày trước, thì hôm nay đặc biệt cô ngủ rất sâu. Còn với Long Trạch bình thường cũng là ngủ sớm dậy sớm.

Mặt trời vừa nhô lên đỏ rực một góc trời, những giọt sương trong veo vẫn còn đọng lại trên cánh hoa.

Vào buổi sáng, Long Trạch thường ở vườn hoa xem tạp chí hoặc trong phòng khách nằm xem tivi, tiết mục ưa thích của Long Trạch đều về khoa học và thiên nhiên.

Đi đến cửa phòng, không biết hần còn ngủ hay đang làm việc cửa không khóa nhưng Tiết Đồng cũng không dám quấy rầy.

Xuống dưới lầu, một người đàn ông đang bước vào biệt thự, trên người mặc bộ vest lịch lãm đầy khí thế, cả người toát lên vẻ lạnh lùng, hần nhìn lướt qua Tiết Đồng, cất giọng âm trầm: “ Anh ấy đâu?”

Tiết Đồng không biết thân phận của người này là ai, đoán cũng không phải là hạng tầm thường, cúi thấp đầu trả lời: “ Ở trên lầu, hình như đang ngủ.”

“ Lên gọi xuống.”

Tiết Đồng ngẩng đầu, nhỏ giọng: “ Nếu là đang ngủ, tôi không tiện quấy rầy, một lúc nữa anh ấy sẽ xuống.”

“ Tôi có việc.”

Hần cười như không cười, nói tiếp: “ Cô không đi chẳng lẽ muốn tôi đi.?”

Chương 8.1: Rung động

Tiết Đồng bất đắc dĩ xoay người lên lầu, đi tới ngã rẽ của cầu thang thì vừa vặn gặp được Long Trạch đang đi xuống, trong bụng mừng thầm thoát khỏi cảnh đánh thức hần.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Long Trạch: “ Trạch, anh có khách, nói là đến tìm anh có việc.”

Long Trạch nhẹ nhàng ‘ Uhm ‘ một tiếng, lông mày bất giác nhíu lại giống như đã sớm đoán ra ai đến, thông thả đi xuống lầu.

Hần nhìn lướt qua người dưới nhà rồi đi tới sofa, ngồi dựa lưng vào ghế, không quan tâm đến người đứng bên cạnh. Lâu sau, Long Trạch miễn cưỡng lên tiếng: “ Tối sớm vậy.?”

Trang Lăng đứng một bên, cúi đầu đưa tay lên vuốt cằm, giọng điệu ôn hòa: “ Trạch, nên xuất phát.”

“ Còn chưa ăn cơm trưa.” Cái đuôi Long Trạch chuyển động lông mày nhíu lại, giọng nói có chút bất mãn: “ Buổi chiều đi là thích hợp.”

Trang Lăng biết tính tình Long Trạch luôn lãnh đạm như thế, bình thường đều phải chờ rất lâu hần mới chịu ra khỏi cửa, cho nên hôm nay cố tình tới sớm hy vọng kéo được hần ra khỏi nhà đúng giờ.

Trang Lăng cười gượng tiếp lời: “ Lão đại hôm nay muốn cùng anh hàn huyên, cho nên hôm nay tới sớm hơn mọi ngày. Cơm trưa trên thuyền đã chuẩn bị xong, món ăn Quảng Đông và Nhật Bản, món cá muối cũng rất ngon, anh xem có nên hay không xuất phát sớm.?”

“ Không đi, tôi không thích thức ăn trên thuyền. Tôi muốn ăn cơm trưa uống canh gà, không cần đồ ăn Nhật Bản gì cả.” Long Trạch cầm lấy điều khiển mở tivi, màn hình hiện lên hình ảnh đám cá sấu nhưng nhúc nhích trong hồ: “ Ra ngoài trước đi, tôi muốn ngủ, buổi trưa hãy đến. Dù sao cũng là chuyện của ngày mai, đẩy nhanh tốc độ thuyền lên là được.”

“ Cái này ... “ Khuôn mặt Trang Lăng trở nên khó xử, cả người cứng đờ không dám nói tiếp nhưng cũng không có ý định rời đi.

Long Trạch cũng không để ý đến Trang Lăng, quay đầu nhìn thoáng qua Tiết Đồng: “ Canh gà hâm xong chưa.?”

Tiết Đồng đứng ở cầu thang, nghe được Long Trạch hỏi, trả lời: “ Đang hâm, nhưng phải ninh thêm chút nữa mới ngon.”

“ Tôi muốn ăn sườn xào chua ngọt.”

“Được” Tiết Đồng vội vàng trở lại bếp, mặc dù đang rửa rau nhưng trong đầu lại suy nghĩ về thân phận của Trang Lăng.

Hắn muốn dẫn Long Trạch đi đâu? Sẽ không dẫn hắn đi đến sở thú làm vật triển lãm chứ?

Nhìn qua cũng biết, bộ âu phục Trang Lăng thuộc hàng cao cấp, vừa nhìn đã biết là kẻ có tiền có địa vị, Tiết Đồng vừa nghĩ vừa thấy giọng nói của hắn quen tai.

Không sai, hắn chính là một trong những kẻ đưa cô tới biệt thự, cả người Tiết Đồng vã mồ hôi lạnh.

Tiết Đồng nghĩ đến Long Trạch, tốc độ của hắn vô cùng linh hoạt, loại năng lực này người bình thường không thể có được. Những người đến gặp Long Trạch đều không phải dạng dễ đối phó nhưng thái độ đối với Long Trạch đều khiêm tốn, cẩn trọng từ lời nói đến hành động.

Từ ngày Tiết Đồng ở lại biệt thự hầu hạ Long Trạch, cả ngày hắn đều không có biểu hiện bận rộn làm việc, nhưng lại sống trong căn biệt thự xa hoa đến ngộp thở.

Xem ra việc Long Trạch đang làm không phải loại người thường có thể làm được, quan sát thái độ cung kính của chúng đối với Long Trạch cũng thấy rõ.

Tiết Đồng thầm cầu nguyện Long Trạch sẽ không gặp nguy hiểm trong chuyến đi này, nếu hắn có chuyện thì tương lai của cô sẽ như thế nào, chúng sẽ lại đưa cô đi tới đâu?.

Nghĩ vậy Tiết Đồng chợt cười khổ, cuộc sống hiện tại của cô nào có khác cảnh bèo dạt mây trôi, bị bắt đến nơi nào đâu tới phiên bản thân làm chủ.

Đồ ăn chuẩn bị xong, Tiết Đồng bưng thức ăn đặt lên bàn, người đàn ông kia vẫn đứng trong phòng, diện mạo tuy không phải quá xuất chúng nhưng hắn lại cho thấy sự đỉnh đạc, giống như cây tùng trầm ổn, không ngồng cuồng nhưng cũng không thể khinh thường.

Long Trạch hoàn toàn coi hắn như vô hình, giống như lần đầu Tiết Đồng xuất hiện trong biệt thự của hắn. Hắn thờ ơ trước sự xuất hiện của Trang Lăng, bên trong phòng khách ồn ào bởi tiếng tivi ngược lại trong vườn hoa thì yên tĩnh đến lạ thường. Tiết Đồng nhẹ nhàng đặt bát đĩa xuống bàn, e sợ tiếng va chạm sẽ gây ra sự chú ý.

Đồ ăn được bày biện đầy đủ trên bàn, người đàn ông kia vẫn bất động tại chỗ, Long Trạch ngồi xuống bàn Tiết Đồng do dự không biết có nên gọi Trang Lăng vào ăn cơm hay không, dù sao người khác ở bên cạnh nhìn cũng không hay.

Tiết Đồng đưa cho Long Trạch bát canh, thấp giọng hỏi: “ Có cần lấy thêm bát?.”

Ngón tay thon dài của Long Trạch cầm chiếc thìa hướng về tô canh đang tỏa hương thơm ngát, hắn tập trung vào bát canh, không buồn ngẩng đầu lên: “ Không cần, nhiều người ăn sẽ không đủ đồ ăn, là chính hắn không đi ra.”

Tiết Đồng không phải chủ nhân ở đây nên không thể ngồi xuống bàn ăn mà mặc kệ hắn đang đứng đấy. Lỡ sau này rơi vào tay Trang Lăng chẳng phải sẽ càng thêm thảm. Tiết Đồng nhẹ giọng nói với Long Trạch: “ Có người lạ, tôi đến chỗ khác ăn.”

Long Trạch có chút bất mãn, cảm thấy ăn cơm bị quấy rầy, tay cầm bát canh, quay đầu về phía người đang đứng: “ Trang Lăng, ra ngoài ăn cơm đi, đứng ở đây tôi không có hứng ăn cơm.”

Trang Lăng mỉm cười: “ Tôi ở chỗ này chờ anh, ra ngoài tôi cũng không yên tâm.”

Long Trạch cau mày: “ Đi ăn cơm đi, cơm nước xong chúng ta đi.”

Nhận được lời hứa từ Long Trạch, Trang Lăng vuốt cằm: “ Tôi ra ngoài trước, một tiếng sau trở lại.”

Bước chân cẩn trọng hướng ra phía cửa chính tiếng đóng cửa cũng rất đủ độ không phát ra tiếng.

Long Trạch ăn cơm không nhanh cũng không chậm, hắn từ từ thưởng thức món canh gà yêu thích, ăn hết bát canh mới chịu buông đũa, hướng tới sofa nghỉ ngơi.

Chương 8.2: Rung động

Một tiếng sau Trang Lăng trở lại, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười gượng gạo, Long Trạch miễn cưỡng đưa mắt nhìn hẩn một cái rồi lười biếng đứng dậy lên lầu.

Tiết Đồng rót một tách trà đưa cho Trang Lăng, động tác của cô đầy trức trắc rất mất tự nhiên; cô thừa nhận, cô cảm thấy sợ hãi khi đối diện với con người này.

Trang Lăng ngồi đối diện ngón tay mân mê ly trà, hẩn nhìn Tiết Đồng ngằm đánh giá cô. Đối diện với đôi mắt sắc bén của Trang Lăng, Tiết Đồng không dám nhìn hẩn, cô lảng mắt rời sang phía bình hoa trong phòng khách.

Nửa tiếng sau, trên lầu có người đi xuống, Tiết Đồng không tin nổi vào mắt mình khi thấy thân ảnh người đàn ông trước mắt.

Áo sơ mi trắng, caravat xọc xanh, bộ âu phục màu xanh đen được may vừa, tôn lên dáng người hoàn mỹ như tạc tượng. Ngũ quan rõ ràng đầy vẻ mị lực, đôi mắt màu vàng lợt lạnh lẽo như núi băng.

Vấn đề là sau cái đuôi của hẩn đâu?

Đôi chân thon dài, chiều cao của hẩn phải trên 1m8, bộ âu phục màu xanh đen thẳng tắp, hai cánh tay buông thõng tự nhiên nhưng cho thấy sự nghiêm trang, diện mạo hiêng ngang lộ ra phẩm chất quý tộc.

Ánh mắt Tiết Đồng không rời khỏi người trước mắt dù chỉ một giây, khó có thể tin vào hình hài ấy, hẩn chính là Long Trạch?

Nếu lần đầu cô nhìn thấy đuôi của Long Trạch chỉ muốn ngắt đi, thì bây giờ, nhìn người đàn ông trước mắt bộ não Tiết Đồng hoàn toàn sụp đổ tựa như ổ cứng máy tính bị nổ tung.

Ánh mắt Long Trạch lạnh lùng, đôi môi mỏng hơi cong lên, khuôn mặt vẫn tản mạn thờ ơ như thường ngày.

Trang Lăng sớm đứng một bên làm cử chỉ mời Long Trạch đi trước. Khi hai người đi về hướng cửa chính, phản ứng của Tiết Đồng mới khôi phục trở lại.

Bộ não hoạt động trở lại, Tiết Đồng muốn hỏi Long Trạch bao lâu thì hẩn sẽ trở lại, cô chạy tới chỗ Long Trạch định nói với hẩn nhưng lại chần chờ không dám.

Hẩn sớm biết Tiết Đồng có điều muốn nói, Long Trạch ngừng bước, đôi mắt sáng như trăng chiếu thẳng vào Tiết Đồng, đáy mắt ẩn chứa vẻ chờ đợi.

Tiết Đồng khẽ nâng đầu: “Trạch.”

‘Uhm ‘ Vẫn là giọng điệu thản nhiên như vậy.

“Anh ra ngoài bao lâu mới trở về.” Tiết Đồng cẩn thận hỏi hẩn. Cô muốn hẩn sớm trở về bởi lo sợ bản thân một lần nữa sẽ bị đem đi bán thì thảm.

Long Trạch nâng cằm, đôi mắt lóe lên ý cười: “Đại khái là ba bốn ngày.”

‘Uhm ‘ Tiết Đồng cũng không biết nói gì, nâng mắt nhìn hẩn, nhẹ giọng: “Vậy anh đi cẩn thận.”

Sự quan tâm của Tiết Đồng dành cho Long Trạch khiến hẩn cảm thấy rất ấm áp, nhẹ nhàng cười: “Cô trông nhà cho tốt.”

Dẫn dò Tiết Đồng xong xuôi, Long Trạch xoay người tiến ra cửa chính của biệt thự, cô đứng trong vườn hoa nhìn theo bóng hẩn khuất dần.

Bóng dáng của Long Trạch và Trang Lăng đã biến mất, suy nghĩ về cái đuôi của Long Trạch, Tiết Đồng vẫn là không hiểu nổi, hẩn làm sao có thể từ thân rắn biến thành người, chẳng nhẽ đây là đảo thần tiên?

Cô không biết rõ Long Trạch có thân phận nào, hẩn đúng là cổ quái, có thể từ cái đuôi dài vĩ đại biến thành đôi chân thon dài. Tiết Đồng ngồi xuống sofa, tiếp dòng suy nghĩ về Long Trạch, ngoài cửa sổ ánh mặt trời xuyên thấu lớp kính thủy tinh trong suốt tạo thành vệt sáng dài ẩn hiện trên sàn đá.

Toàn bộ khu biệt thự rơi vào tĩnh lặng.

Tiết Đồng ngồi trong phòng khách đảo mắt nhìn xung quanh, bộ sofa màu vàng nhạt in hình những bông hoa nhỏ li ti. Tủ bát sáng bóng bởi màu véc-ni đánh ki, phía dưới là hoa văn tao nhã, sườn tủ là những chiếc đèn lồng nhỏ hình dạng của hoa mẫu đơn, chạm khắc tỉ mỉ.

Nhìn về phía cửa sổ, Tiết Đồng mới nhận thấy trong biệt thự chỉ có mỗi cô.

Cánh hoa hồng nhạt theo gió nhẹ nhàng rơi trên mặt đất uyển chuyển không chút tiếng động, chỉ lặng im đu đưa trong gió.

Ánh sáng trong phòng ngày càng tối, hóa ra trời cũng đã xế chiều, Tiết Đồng mở đèn phòng khách, chiếc đèn tròn màu vàng phát ra ánh sáng đầy rự rờ.

Bữa tối Tiết Đồng làm vài món ăn đơn giản, trong bếp tiếng nước chảy trong bồn rửa bát mang theo sự trống vắng. Sau khi khóa trái các cửa trong nhà, Tiết Đồng tắt đèn phòng khách, rời về phòng ngủ tiện tay khóa trái cửa.

Tiết Đồng nằm trên tấm đệm mềm mại, ngắm nhìn trần nhà màu vàng cùng bức phù điêu thanh nhã, nhìn một lúc, kim đồng hồ chỉ đã hơn tám giờ.

Suy nghĩ một hồi Tiết Đồng đứng lên xuống lầu mở đèn sáng, cô kéo kín rèm cửa đề phòng phía bên ngoài sẽ nhìn vào được. Tiếp đó, Tiết Đồng đi vào phòng của Long Trạch.

5. Chương 09 - 10

Chương 9: Vượt tường

Tấm thảm lông mềm mại nổi bật trên sàn đá, tủ quần áo được thiết kế thanh lịch, bức tường hoa văn trang nhã mặc dù căn phòng được thiết kế tinh xảo xa hoa nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì đối với Tiết Đồng.

Cô không có hứng thưởng thức sự xa hoa của căn phòng điều mà Tiết Đồng quan tâm chính là dàn máy vi tính của Long Trạch. Màn hình vi tính màu đen lạnh lẽo ấy lại có lực hấp dẫn đầy ma lực đối với Tiết Đồng.

Trần ngập căn phòng là sự yên tĩnh đáng sợ, thậm chí cô có thể nghe được tiếng tim mình đang đập liên hồi Tiết Đồng đưa tay chạm vào bàn phím vi tính, đầu ngón tay lướt nhẹ trên các phím gõ, sự sợ hãi và nỗi khát vọng đang gào thét trong bộ não của cô. Không thoát khỏi sự dục hoặc của tự do ngay trước mắt cô ấn nút khởi động máy tính.

Màn hình màu xanh sáng lên, hai tay Tiết Đồng trở nên run rẩy mồ hôi ứa ra thấm đẫm lòng bàn tay, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng tựa như có ngọn lửa đang âm ỉ thiêu đốt da thịt của cô, ngay cả thời gian chờ khởi động máy cũng khiến Tiết Đồng sốt ruột.

Cho đến khi toàn bộ máy tính khởi động thành công Tiết Đồng mới thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi xuống ghế đối diện của máy mở cửa sổ vào trang web nhưng máy lại báo không kết nối được Internet, ngón tay Tiết Đồng căng cứng lại.

Tiết Đồng tiếp tục di chuột tìm kiếm, hy vọng sẽ tìm được điểm kết nối, sau vài lần nhấp chuột cô cũng tìm được nơi phát tín hiệu đường truyền Internet, click vào biểu tượng trên màn hình hiện ra cửa sổ yêu cầu nhập mật mã.

Cơ hội rõ ràng ở ngay tầm mắt nhưng không có cách nào nắm lấy, đối với tin học Tiết Đồng chỉ biết sử dụng ở dạng cơ bản nhất, việc phá giải mật mã hoàn toàn vượt qua khả năng của cô. Nhìn màn hình vi tính trong nỗi bất lực, Tiết Đồng tự trách bản thân vì sao trước đây không tìm hiểu nhiều hơn về tin học.

Hơn nữa, bọn chúng đâu ngu ngốc đến mức để cô dễ dàng truyền tin ra ngoài, tâm trạng Tiết Đồng tựa như nước trà xanh đắng chát đầy chua xót. Cô không cam lòng ở lại đây nhưng đành đầu hàng với thực tại.

Tiết Đồng xoay người đánh giá phòng của Long Trạch, mặc dù không phải lần đầu tiên bước chân vào nhưng bình thường cũng chỉ vào dọn dẹp rồi nhanh chóng rời khỏi, cô cũng sợ trong phòng hẳn có gắn camera nên không dám khinh suất.

Tiết Đồng suy nghĩ tỉ mỉ về con người Long Trạch, hẳn không giống những người bình thường khác, cũng không hay rời khỏi đảo, bản thân Long Trạch cũng hiểu được quy tắc sinh tồn trên thế giới này, hẳn làm sao có thể để cho người khác dễ dàng nhìn thấy thân rắn của mình, liệu có khả năng trong phòng hẳn không lắp camera?.

Hiện trong biệt thự không có ai, Tiết Đồng không thể bỏ lỡ bất kì cơ hội nào, dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ cũng không thể đánh mất, cô bắt đầu tìm kiếm khắp gian phòng của Long Trạch. Phòng ngủ của Long Trạch có thông với một phòng khác chỉ có điều cửa bị khóa lại, lần trước dọn dẹp phòng cho hẳn cô đã phát hiện được.

Theo bản tính kiêu ngạo của Long Trạch hẳn nhất định sẽ không để lộ sơ hở nào, Tiết Đồng lục lọi ngăn tủ đầu giường nhưng kết quả là không có gì. Không bỏ cuộc, Tiết Đồng vội vàng chuyển sang các tủ khác trong phòng, quả nhiên có một chùm chìa khóa làm bằng đồng được đặt trong ngăn kéo nhỏ.

Tiết Đồng cầm chìa khóa mở thử cửa phòng thì tiếng khóa ‘lạch cạch’ phát ra.

Bước vào trong, đây là phòng đọc sách trang trí theo phong cách cổ xưa tao nhã, ấn tượng lớn nhất chính là hai giá sách cao, các kệ đều chứa rất nhiều sách. Một bàn đọc sách dài được kê ở giữa căn phòng, trên bàn có hai chiếc máy vi tính, bên cạnh là chiếc điện thoại để bàn.

Gạt bỏ cảm giác sợ hãi, Tiết Đồng nhanh chóng tới gần chiếc điện thoại, nhắc ống nghe bên trong truyền ra tiếng ‘tút tut’ đây chính là âm thanh biểu hiện điện thoại kết nối bình thường. Không cho bản thân thời gian suy nghĩ nhiều Tiết Đồng vội vàng bấm số 110 (số điện thoại công an Trung Quốc).

Trong điện thoại không phát ra âm thanh có vẻ như đang chờ được kết nối, cả căn phòng yên ắng duy chỉ có tiếng hít thở nặng nề của Tiết Đồng. Đợi quá 1 phút trong điện thoại lại truyền đến âm thanh bị ngắt, Tiết Đồng thử lại lần thứ hai, vẫn như cũ không thể kết nối. Tiết Đồng lại bấm một dãy số tùy tiện, khoảng chục giây sau vẫn không có dấu hiệu lạch quan.

Có khả năng điện thoại này bị lỗi kết nối hoặc không thể tùy tiện gọi đi được, Tiết Đồng quay trở lại thư phòng Long Trạch khởi động lại máy vi tính, thử nhập đủ loại mật mã nhưng đều thất bại.

Thời gian vồn vã trôi qua, Tiết Đồng càng trở nên khẩn trương hơn trán rịn mồ hôi vì lo lắng, cô đứng dậy tỉ mỉ kiểm tra thư phòng, ngoại trừ máy tính và điện thoại tất cả đều là thư từ và sách báo, đối với Tiết Đồng đều là những thứ vô dụng.

Tuy vậy, Tiết Đồng vẫn không từ bỏ ý định, cô thử lại hết lần này đến lần khác bằng nhiều biện pháp, tất cả đều vô dụng, phải thừa nhận nơi này tuyệt đối không có khả năng để lọt tin tức ra ngoài.

Không thu hoạch kết quả được như mong đợi Tiết Đồng suy sụp ngồi trên ghế, tuy rằng trong khoảng thời gian này chính mình cũng hiểu được muốn quay trở lại cuộc sống bình thường như trước kia là không thể, nhưng với cô sự mất mát này quá lớn rất khó có thể đối mặt với hiện thực.

Tiết Đồng trầm ngâm trong dòng suy nghĩ, tâm trạng giống như dòng nước mùa đông lạnh lẽo hiu quạnh, tìm kiếm cả buổi tối chân tay không còn chút sức lực nào, cũng không thể ngồi đây quá lâu, cô đứng dậy thu dọn căn phòng sau đó tắt đèn khóa cửa lại.

Trở lại phòng mình, nhìn đồng hồ đã điểm tới 12h Tiết Đồng cảm thấy mệt rã rời, đồng hồ treo trên tường mặc dù vẫn đang chạy nhưng không hề phát ra tiếng. Nằm trên tấm đệm mềm mại Tiết Đồng không nhớ nổi tối nay mình đã rửa mặt hay chưa chỉ mở to mắt nhìn trần nhà thật lâu, không biết khi nào kiệt sức mà ngủ thiếp đi.

Trong mơ, Tiết Đồng thấy bố mẹ gọi, vẻ mặt hai người tiêu tụy, nước mắt không ngừng rơi gọi to tên cô: “Tiểu Đồng ... Tiểu Đồng ...”

Âm thanh có chưa sự gấp gáp mang theo nỗi bi thương hoảng sợ, Tiết Đồng cảm thấy lòng mình bị cắt thành từng khúc.

Tiết Đồng cũng liều mạng trả lời: “ Ba, mẹ, con ở trong này, cứu con ...”

Chỉ cách một lớp sương khói mù mịt mỏng manh nhưng không thể xà vào lòng cha mẹ, cô sốt ruột đến muốn khóc đột nhiên có vài người mặc đồ đen, mặt mũi dữ tợn cầm roi hướng về phía Tiết Đồng. Chúng quát từng nhất từng nhất lên người cô, rất đau nhưng vẫn là không thể né tránh, cô bị chúng mang đi hình ảnh cha mẹ càng lúc càng mờ nhạt.

Tiết Đồng giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra đã thấy ánh nắng in bóng xuống sàn nhà một màu vàng rực rỡ. Cô ngồi im lặng suy nghĩ thật lâu, ôm chầm trên giường nhìn ra phía cửa sổ thấy con chim nhỏ đang đậu trên thềm cửa, vỗ vỗ đôi cánh nhỏ xíu, đôi mắt nhỏ như hạt đậu đen, đậu trên thành cửa sổ chớp chớp đôi mắt rồi cất cánh bay đi.

Tiết Đồng ăn qua cơm trưa rồi xem tivi đến chiều cô ra hoa viên dạo xung quanh, nhìn bức tường màu trắng toát vây quanh biệt thự; thật khiến người ta chua xót.

Tiết Đồng vòng qua đằng sau khóm hoa hồng là hàng tre xanh thẳng, đi đến bức tường đằng sau là những hàng cây cao thấp không giống nhau, Tiết Đồng đi vòng ra phía bên ngoài toàn bộ tầm mắt được phủ kín bằng màu của thiên nhiên.

Nhìn bức tường màu trắng vây chẵn cảnh vật bên ngoài trong lòng cảm thấy như bị dao cắt phải đau đớn đến khó thở, Tiết Đồng chỉ muốn nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, bản thân cô cũng biết mình không thể trốn chạy nhưng khát vọng vượt khỏi bức tường cao lớn này luôn trỗi dậy trong suy nghĩ của cô.

Tường vây xung quanh biệt thự thoải thoải, trên đỉnh có xây thêm một lớp gạch ngói chạy dọc theo; Tiết Đồng đi được nửa vòng tường vây thì phát hiện bức tường nhỏ, không cao lắm, chính là chỗ này có dốc thoải nhìn có vẻ thấp, vừa vặn có thể trèo lên ngắm nhìn cảnh bên ngoài.

Kĩ năng trèo cây của Tiết Đồng không giỏi, đánh giá địa hình xung quanh một lúc, cô chạy như bay về vườn hoa cầm theo chiếc ghế tựa đặt ở dưới chân tường, chỉ cần đủ độ cao để nhìn ngắm bên ngoài là được rồi.

Một chiếc ghế không đủ cao để nhìn thấy bên ngoài cô lại mang theo chiếc ghế khác đặt chồng lên, với sự giúp đỡ của cây cối xung quanh, Tiết Đồng hai chân run run trèo lên ghế. Vừa vặn, kiêng chân là có thể nhìn phía ngoài tường, bên ngoài cũng chỉ là rừng cây um tùm, một màu xanh tươi.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây ẩn hiện những đốm vàng loang lổ, làn gió nhẹ thổi qua những tán lá đu đưa trong gió. Tự do ở trước mắt, làn gió lướt qua tóc mai của Tiết Đồng dịu nhẹ như đang vỗ về an ủi cô.

Tiết Đồng ôm chặt lấy thân cây, hai chân bám sát dùng sức trèo lên phía trên, một chân chạm tới đỉnh của bức tường vây, vỏ cây sần sùi ma sát với cánh tay rạch thành những vết dài rớm rớm máu, nhưng cô không quan tâm, cố gắng vươn người trèo lên đỉnh tường. Tay bám chặt vào thân cây, Tiết Đồng lấy chân đạp đổ hàng rào được xây bằng gạch ngói, cuối cùng cô ngồi lên trên đỉnh tường thành công.

Hay tay Tiết Đồng bám chặt trên thành tường, mặc dù có chút không thoải mái nhưng ngắm nhìn cảnh vật xung quanh cô lại thấy bản thân dường như được tự do. Ngắm nhìn rừng cây rậm rạp trước mắt, Tiết Đồng có chút tham lam muốn tận hưởng phong cảnh trên đảo, làm quen với hoàn cảnh xung quanh cũng tốt.

Lá cây đung đưa trong gió, với vị trí này Tiết Đồng vẫn chưa nhìn thấy được màu xanh của biển và đường như nó cũng đang vây gọi cô. Những bức tường này chính là chiếc lồng giam lỏng nếu cho cô cơ hội tuyệt đối sẽ không bao giờ quay đầu lại dù chỉ là một lần liếc mắt.

Nhìn xuống phía dưới chân đều là bùn đất, cây cỏ mọc cao chừng 3-4m, không cao cũng không thấp, Tiết Đồng cân nhắc một hồi mới nhảy xuống. Nhảy từ trên cao xuống, đầu gối chịu không ít áp lực Tiết Đồng khuỵu chân xuống; một trận đau tê dại dồn thẳng lên đại não, cả người đổ về phía trước, hai tay cô chống trên mặt đất lòng bàn tay không khỏi đau rát. So với nỗi đau về tinh thần thì mấy vết xước ngoài da này nào có thấm tháp gì, Tiết Đồng vỗ vỗ đầu gối rồi đứng lên đi xung quanh.

Phía xa là con đường xi măng trải dài tựa như dải lụa trắng Tiết Đồng đi về hướng ngược lại của khu rừng, hai bên tai tiếng gió thổi rì rào hết như lời ní non khao khát chiếm được tự do.

Tiết Đồng không biết nơi đây có bao nhiêu hòn đảo, có bao nhiêu chiếc thuyền, vả lại cô cũng chẳng cần phải để tâm, điều cô cần làm lúc này chính là chạy trốn, Tiết Đồng không muốn quay đầu để trở lại nhà giam biệt thự trắng lộng lẫy kia.

Lá cây va quệt qua quần áo của Tiết Đồng, cô nghe được nhịp tim đập cuồng loạn của chính mình. Chạy được quãng xa, phía sau nghe được tiếng lá cây va chạm ngày càng lớn dự cảm được điều xấu sắp xảy ra, Tiết Đồng không dám ngoảnh đầu nhìn, liều mình chạy như điên về phía trước.

Theo sát Tiết Đồng là tiếng quát tháo của người đàn ông: “ Tiệp nhân, đứng lại.”

Mặc dù không nhìn thấy hắn nhưng Tiết Đồng biết đó là tiếng gọi của quỷ dữ, cô không muốn chết, không cần biết sau lưng có bao nhiêu người đang đuổi theo, ngay cả việc quay đầu lại nhìn dù chỉ một giây cô cũng không dám, chỉ biết bật mạng chạy, cố gắng vận dụng hết sức lực tối đa của mình lao nhanh về phía trước.

Người đàn ông kia vẫn không ngừng chửi rủa, thanh âm ồ ồ: “ Con mẹ nó. Cô không trốn không thoát đâu, bắt được đánh gãy chân.”

Tốc độ của hắn rất nhanh, Tiết Đồng nghe tiếng bước chân của hắn ngày càng gần, lồng ngực không ngừng thở dốc hai chân bủn rủn, đột nhiên bị một lực từ đằng sau đẩy cô mạnh ngã nhào về phía trước.

Ngay cảm giác đau đớn như nào cô cũng không kịp cảm nhận vội vàng đứng dậy nhưng lại bị gã một tay túm chặt lấy hai tay Tiết Đồng.

Tiết Đồng tựa như con mèo nhỏ bị mãnh thú vồ vập, dùng sức giãy dụa, điên loạn gào thét: “ Buông Buông ra Cút.”

Tay và chân của Tiết Đồng trở nên mỏng manh trước gã đàn ông cơ bắp cường tráng đang túm gọn mình, tiếng la hét của cô như đang chọc giận hắn, hắn đá mạnh vào người Tiết Đồng, túm chặt tóc giáng cho cô 2 bạt tai, hắn lớn tiếng quát tháo: “ Đồ đàn bà không biết thân phận, muốn chạy trốn? Không có cửa đâu.”

Linh hồn hai cái tát trời giáng của hắn, Tiết Đồng trở nên mê mị, đầu óc không còn tỉnh táo, trong lòng sớm đã nguội lạnh, nằm trên mặt đất như con cá mất nước.

Dự báo:

2 chap sau anh Trạch giờ thói ” soi mói - bắt bẻ - cà khịa ” Tiết Đồng . Nói chung là lại dở tính xấu không ai bằng ra để ” tra tấn ” vụ Tiết Đồng dám bỏ trốn .

Nhưng không kiểu man rợ gì cả đâu, bảo đảm độ dễ thương đạt tới 100 điểm .

Tính khí anh này tác giả xây dựng theo kiểu tiến hóa dần dần, nên dù có hành hạ nữ chính thì vẫn theo kiểu trẻ con chưa lớn . Chỉ được cái xác to + đẹp mã còn não thì còn đang trong giai đoạn tiến hóa dần dần .

xì poiii

Sắc mặt Long Trạch tối sầm lại, trên mặt phủ một lớp sương lạnh lẽo đến rợn người. Bởi vì lúc đi hắn thấy được vẻ nổi tiếu của Tiết Đồng, hơn nữa Long Trạch cũng không thích ồn ào nên xong việc liền trở về ngay, kết quả khi trở về đảo nghe được tin xấu khiến hắn vô cùng tức giận.

“ Người phụ nữ này không biết tốt xấu, anh xem nên xử trí như thế nào.” A Tổng xin chỉ thị từ Long Trạch. Long Trạch lạnh lùng chuyển mắt về phía Tiết Đồng.

Tiết Đồng mở to mắt nhìn Long Trạch, tròn mắt đầy tơ máu ẩn chứa sự chờ đợi, giống như cây khô lâu ngày trông ngóng cơn mưa rào đổ xuống, âm thanh khàn khàn: Trạch, không phải như vậy, tôi chỉ muốn ra ngoài đi dạo, bọn họ hiểu lầm.”

A Tổng bên cạnh nói: “ Người đàn bà này gọi điện thoại muốn báo tin ra ngoài, chúng tôi có ghi lại, đủ để chứng minh cô ta muốn trốn chạy.” Dù giải thích thế nào thì hành động vừa qua của Tiết Đồng đã chứng minh lời nói lúc này của cô đều vô nghĩa.

Đáy mắt Long Trạch hoàn toàn biến sắc, con ngươi trở nên đen sẫm lại như quỷ dữ.

Trang Lăng bên cạnh ngấm ngấm quan sát Long Trạch, lúc này hắn mới cẩn thận lên tiếng: “ Trạch, nếu như cô ta không biết nghe lời, vậy bỏ đi. Ngày kia tôi sẽ mang người khác đến, vẫn là loại như này, hình dáng tương tự, anh xem thấy thế nào?”

Hôm nay Long Trạch mặc bộ âu phục màu đen càng toát lên vẻ nộ khí trong hắn, đôi mắt không chút cảm xúc nhìn người phụ nữ dưới sàn, hắn cảm thấy không thoải mái, suy nghĩ một hồi rồi mắt sang nơi khác, giọng điệu hờ hững: “ Tùy ý.”

Chương 10: Xử lý

Đại Miêu lúi Tiết Đồng đến chỗ A Tổng đang đứng đợi, hai tay hắn ôm ngực trên mặt đầy vẻ chế giễu.

Đại Miêu cảm thấy bức bối trước màn đuối bắt này, ngay bây giờ hắn cần tìm nơi để phát tiết hai tay siết thêm lực như muốn bóp nát Tiết Đồng, mở miệng mắng chửi: “ Đàn bà chết tiết muốn tìm đường chết, không biết đây là nơi nào nghĩ rằng mình sẽ thoát được?”

Trên đường trở về hắn hành hạ Tiết Đồng không ít, đánh đến khi cô xụi lơ dưới mặt đất hắn cũng không mấy may liếc nhìn.

“ Lâu như vậy? Tốc độ càng ngày càng chậm.” A Tổng cười hì hì nói.

Đại Miêu sắc mặt trầm xuống: “ Con mẹ nó, con đàn bà này không biết phải trái, còn dám chạy. Nó giống như con thỏ chạy cũng khá đấy. Muốn dạy dỗ một chút để cho nó biết đời này đừng mơ đến việc chạy trốn.”

Vào trong phòng lớn, Đại Miêu quăng mạnh Tiết Đồng trên sàn nhà, giật ngược tóc lại: “ Chờ! Tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết.”

Nói xong hắn đi vào nhà tìm kiếm thứ gì đó.

Tiết Đồng mặt xám như tro, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cô không gào thét cũng không xin tha thứ, nằm trên mặt đất như con cá ngoi ngớp chờ chết.

Một lúc sau, Đại Miêu cầm trên tay chiếc roi đi ra hắn dùng lực quá mạnh roi lên sofa phát ra tiếng ‘ phụt ‘, âm thanh man rợ đến mức tim như vỡ vụn thành từng mảnh.

Tiếng roi da toát lên khí u ám lạnh lẽo thức tỉnh Tiết Đồng trong giây lát, cô nhìn thấy khuôn mặt quỷ dị của Đại Miêu toàn thân Tiết Đồng như đóng băng, các lỗ chân lông trên cơ thể run rẩy kịch liệt nghe được tiếng roi da vụt xuống tựa như tiếng gọi của quỷ, Tiết Đồng theo bản năng đưa hai tay ôm đầu, cổ họng phát ra tiếng rên nhẹ, khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Đại Miêu đùa bỡn chiếc roi da trên tay, hắn cũng không nóng vội hành hạ Tiết Đồng ngay nhưng nhìn thấy cô đang co quắp chân tay trên sàn nhà khiến hắn rất vui thú. Hắn dùng tay cầm roi da nâng cằm Tiết Đồng, giọng điệu mỉa mai: “ Hiện tại biết sợ, lúc chạy trốn sao không thấy sợ?.

Thời điểm cô bị bán đến đây phải biết thân phận của mình, trên đảo này khắp nơi đều bị theo dõi, nếu để cô chạy thoát thì mặt mũi chúng tôi còn biết để đi đâu?”

Khóe miệng của hắn nở nụ cười tà ác đầy vẻ khinh miệt, toàn thân Tiết Đồng co rút dữ dội. Bên cạnh, A Tổng ung dung đứng nhìn, từ từ lấy ra gói thuốc lá, châm một điếu coi như chuyện không liên quan tới mình, hắn tự coi mình là khán giả đang thưởng thức màn kịch đầy kích thích.

Trước thái độ dừng dưng của A Tổng, Đại Miêu nhớ tới điều gì đó hắn tự nhủ bản thân phải cố gắng kiềm chế cơn giận, không nói thêm lời nào, Đại Miêu hung hăng ném roi xuống sàn đá, nhìn về phía A Tổng: “ Cho tôi một điếu.”

A Tổng ngửa đầu nhìn Đại Miêu, nhíu mày cười nói: “ Anh không đánh? Tôi còn chờ nhìn anh đánh người đấy.”

“ Đánh phụ nữ có gì đáng xem. Anh nghĩ tôi ngu chác.” Hắn trực tiếp giăng lấy điếu thuốc trong tay A Tổng.

A Tổng cười cười: “ Nhìn cũng có da có thịt nhưng vẫn không chịu được sức đánh của anh.”

“ Đúng vậy, vẫn là cứ giữ lại để chơi đùa hai ngày. Dù sao cũng không tổn sức.” Đại Miêu liếc Tiết Đồng tỏ vẻ khinh thường.

“ Dù sao cũng là người của Long Trạch, Long Trạch chưa mở miệng chúng ta vẫn không thể tùy ý động vào. Cũng nên hỏi qua hần, bằng không Lăng ca nói chúng ta không hiểu chuyện.”

A Tổng nhả ngụm khói: “ Tên kia dù sao cũng không phải người, ai biết được tính khí của hần, cái đuôi của diên lên là giết chết người như chơi.”

Đại Miêu hít mạnh điều thuốc: “ Tốt xấu cũng nên nể mặt hần, bằng không chờ hần trở về cho hần xử lý. Ông chủ vốn coi trọng hần, không nên khiến hần mất mặt nếu không chúng ta lại gánh phiền phức, đạo lý này tôi còn biết.

Tạm giữ tiện nhân này hai ngày, dám phạm vào điều kiêng kị chờ dạy dỗ lại sau đó bán cho ổ chứa nước ngoài. Nếu Lăng ca tâm tình không tốt, nói không chừng trực tiếp cho rút.”

“ Thật sự là ngu ngốc, chỉ còn đường chết.” A Tổng cười hì hì, tựa như đang nói đến ‘con mèo ngu ngốc’* kia.

[* Đại Miêu = con mèo lớn. Ý A Tổng là châm chọc Đại Miêu]

“ Còn không phải là tự tìm đến. Tốt lắm, tôi cũng đang muốn vui đùa với phụ nữ, con đàn bà này thực xui xẻo.” Đại Miêu xoay người tìm kiếm gì đó, chốc lát lại đưa đến chiếc còng tay, đem Tiết Đồng đứng lên khóa hai tay cô lại quát: “ Hôm nay tâm trạng thật sáng khoái cũng nhờ cô pha trò cho chúng tôi. Ở yên trong biệt thự không muốn, lại đi tìm đường chết đợi sau hai ngày tôi sẽ tiếp đón cô.”

Tiết Đồng hai mắt sớm đã trở nên vô hồn, mặc cho hần đùa nghịch.

Đại Miêu đá mạnh cửa phòng, túm Tiết Đồng ném thẳng vào trong. Tiếng cửa nặng nề đóng lại, khắp phòng bốn phía đều trống trải xung quanh là một màu đen tối.

Đây hần là căn phòng chuyên dùng để giam giữ, phòng vuông hẹp dài chừng 10m, không có cửa sổ không gian kín mít, Tiết Đồng quỳ rạp trên mặt đất, sàn nhà lạnh như băng tuyết cảm giác buốt rét theo làn da thấu đến tận xương tủy.

Tiết Đồng ôm bụng co người nằm trên mặt đất, trong lúc bị đưa về đây Đại Miêu không ngừng đập mạnh vào bụng cô vô cùng đau nhức, những giọt nước mắt cay đắng theo khóe mắt chảy xuống vài sợi tóc dính bết khuôn mặt ẩm ướt.

Căn phòng này đích thị là nhà lao thu nhỏ đầy mùi hắc ám, trong lòng Tiết Đồng chỉ còn lại sự hoang vu lạnh lẽo, không biết được mặt trời khi nào mọc khi nào lặn. Những lời nói của Đại Miêu cứ quanh quẩn bên tai Tiết Đồng, khi cánh cửa này mở ra chính là lúc cô sẽ bị chúng lôi ra tra tấn dã man.

Toàn thân Tiết Đồng đau âm ỉ nhưng có hàng vạn mũi kim đâm sâu vào da thịt. Suy cho cùng, cô bị chúng đưa đến đây cũng chỉ là món hàng được mua bán bằng tiền, hy vọng trở lại tự do của Tiết Đồng là giấc mơ hoang tưởng.

Bọn chúng ghét nhất chính là những người không nghe lời nhất là có ý muốn trốn chạy, đầu óc Tiết Đồng trở nên mờ mịt, nghĩ lại cô thật sai lầm khi bỏ trốn nhưng hối hận cũng đã muộn.

Tiết Đồng quỳ rạp trên mặt sàn đá lạnh toát toàn thân như đang nằm trên tảng băng nghìn năm, mạch máu trong người trở nên đông cứng. Giờ đây, cô chỉ biết trách bản thân đã quá xúc động chưa suy nghĩ kỹ càng đã bỏ trốn. Không những trốn không thoát mà còn bị chúng bắt lại, coi như mạng của cô vậy là hết.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, chúng coi cô như người vô hình đến một giọt nước cũng không có, cửa phòng vẫn đóng chặt, não bộ Tiết Đồng trở nên hỗn loạn, dạ dày bắt đầu quặn đau so với tiếng gào thét của dạ dày thì sự giãy vò của cơ khát vẫn là màn tra tấn cực hình nhất, lưỡi sưng tấy, mỗi tế bào trong cơ thể đều khẩn thiết cầu xin uống nước, đôi môi khô nứt, phổi cũng bắt đầu có cảm giác phù nề mỗi lần hô hấp đều rất đau đớn.

Màu đen, vĩnh viễn chỉ là sự đen tối, Tiết Đồng nằm bất động trên sàn nhà chờ đợi cái chết gõ cửa.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa đột ngột mở ra, Đại Miêu đi vào trong túm cỏ Tiết Đồng đứng đây, sức tay của hắn gần như bóp nát xương cổ của cô.

Bên ngoài sảnh lớn có vài người, Đại Miêu ném mạnh Tiết Đồng xuống sàn nhà.

Tiết Đồng ngẩng đầu lên, đã qua hai ngày trên mặt cô đã bớt sưng đỏ, nhưng tiều tụy vô cùng đáy mắt mơ hồ nhìn thấy hình ảnh của Trang Lăng và Long Trạch.

Sắc mặt Long Trạch tối sầm lại, trên mặt phủ một lớp sương lạnh lẽo đến rợn người. Bởi vì lúc đi, hắn thấy được vẻ nổi tiếu của Tiết Đồng hơn nữa Long Trạch cũng không thích ồn ào nên xong việc liền trở về ngay, kết quả khi trở về đảo nghe được tin xấu khiến hắn vô cùng tức giận.

“Người phụ nữ này không biết tốt xấu, anh xem nên xử trí như thế nào.” A Tổng xin chỉ thị từ Long Trạch.

Long Trạch lạnh lùng chuyển mắt về phía Tiết Đồng.

Tiết Đồng mở to mắt nhìn Long Trạch, tròn mắt đầy tơ máu ẩn chứa sự chờ đợi, giống như cây khô lâu ngày trông ngóng cơn mưa rào đổ xuống, âm thanh khàn khàn: “Trạch, không phải như vậy, tôi chỉ muốn ra ngoài đi dạo, bọn họ hiểu lầm.”

A Tổng bên cạnh nói: “Người đàn bà này gọi điện thoại muốn báo tin ra ngoài, chúng tôi có ghi lại, đủ để chứng minh cô ta muốn trốn chạy.” Dù giải thích thế nào thì hành động vừa qua của Tiết Đồng đã chứng minh lời nói lúc này của cô đều vô nghĩa.

Đáy mắt Long Trạch hoàn toàn biến sắc, con ngươi trở nên đen sẫm lại như quỷ dữ.

Trang Lăng bên cạnh ngấm ngầm quan sát Long Trạch, lúc này hắn mới cẩn thận lên tiếng: “Trạch, nếu như cô ta không biết nghe lời, vậy bỏ đi. Ngày kia tôi sẽ mang người khác đến, vẫn là loại như này, hình dáng tương tự, anh thấy thế nào?”

Hôm nay Long Trạch mặc bộ âu phục màu đen càng toát lên vẻ nộ khí trong hắn, đôi mắt không chút cảm xúc nhìn người phụ nữ dưới sàn, hắn cảm thấy không được thoải mái, suy nghĩ một hồi rồi mắt sang nơi khác, giọng điệu hờ hững: “Tùy ý.”

Hai chữ ‘tùy ý’ nhẹ nhàng thoát ra từ bạc môi của Long Trạch chính là lời tuyên án tử cho Tiết Đồng, hy vọng duy nhất của cô chính là Long Trạch, cô nhìn hắn đầy vẻ cầu khẩn: “Trạch ... tôi chỉ tò mò ... mới đi ra ngoài ... nơi này không có thuyền, tôi như nào có thể trốn được.”

“Nhưng trong lòng cô không muốn ở đây. Nếu không muốn nhìn thấy tôi, vậy thì không cần ở đây.” Giọng nói lạnh lẽo của Long Trạch như nước hồ mùa đông, trên mặt hắn không chút cảm xúc, nói xong liền xoay người bỏ đi hắn không muốn quan tâm chuyện ồn ào này nữa.

Tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến, Tiết Đồng chạy vài bước kéo ống tay áo Long Trạch: “Trạch, anh đừng bỏ tôi.”

Âm thanh Tiết Đồng ní non, như con vật nhỏ bị thương giãy giụa cầu cứu, ánh mắt tha thiết chất chứa đầy kì vọng nhìn Long Trạch.

Long Trạch túm tay cổ tay Tiết Đồng gỡ từng ngón tay đang bám chặt khỏi ống tay áo, Tiết Đồng trở nên gấp gáp hơn, lập tức kéo tay Long Trạch khóc nức nở: “Xin anh, Trạch, xin anh đừng bỏ tôi.”

Bên cạnh A Tổng vội vàng kéo Tiết Đồng ném ngã sang một bên, Tiết Đồng té ngã một bên, khóc lóc nói: “Trạch, xin anh, tôi không phải không muốn nhìn thấy anh, tôi chỉ muốn ra bên ngoài đi dạo, anh vắng nhà một mình tôi ở biệt thự rất buồn ...”

Giọng nói Tiết Đồng run rẩy đầy bi thương.

Long Trạch đứng đó dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô gái nhỏ vùng vẫy trong sợ hãi tựa như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, trong lòng hắn lại không thoải mái, mặc kệ như thế nào giờ đây cô đang cầu xin hắn.

Nghĩ lại, nếu đem cô đi bỏ sau này hắn lại không có người nấu cơm. Hơn nữa, cô rất hiểu chuyện lại không khiến hắn chán ghét, Long Trạch nhíu mày: “Lần sau không được vi phạm quy tắc này nữa.”

Đại Miêu cho rằng xử lý như vậy không ổn, hắn lên tiếng: “Cô ta phạm vào điều cấm kị, hắn là nên bỏ đi.”

Long Trạch nổi cơn giận: “ Các anh đã đem tặng cho tôi thì chính là của tôi, tôi tự có tính toán.”

Đại Miêu còn định mở miệng nói nhưng thấy Trang Lăng trừng mắt nhìn hấn, cuống quýt ngậm miệng.

Trang Lăng cười cười: “ Nếu anh thích, vậy thì giữ lại. Không nghe lời cũng không sao, lần sau anh ra ngoài mấy ngày ấy đem cô ta đến Cung Đêm, dạy dỗ cẩn thận về sau chắc chắn sẽ nghe lời.”

Long Trạch không màng đến lời nói của Trang Lăng chỉ cảm thấy nơi này vô cùng phiền chán: “ Cởi bỏ còng tay, theo tôi về.”

Bên cạnh A Tổng vội vàng cầm chìa khóa tháo còng tay cho Tiết Đồng, Long Trạch nhanh chóng quay người bước nhanh ra cửa chính, Tiết Đồng lập cập đi theo sau.

Trở lại biệt thự, cửa bị Long Trạch dùng sức đập mạnh chỉ thiếu chút nữa bị hấn đá bay, hai tay hấn nhét túi quần ngồi sofa. Tiết Đồng tiến theo sau không dám nhìn hấn chỉ đứng bên cạnh cúi gằm xuống. Ánh tà dương buổi chiều vẫn chưa tắt hẳn, len lỏi qua từng ngọn cây theo cửa sổ đổ bóng xuống sàn, không khí trong phòng trở nên ngột ngạt đến khó thở.

6. Chương 09 - 10

Chương 9: Vượt tường

Tầm thăm lòng mềm mại nổi bật trên sàn đá, tủ quần áo được thiết kế thanh lịch, bức tường hoa văn trang nhã mặc dù căn phòng được thiết kế tinh xảo xa hoa nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì đối với Tiết Đồng.

Cô không có hứng thưởng thức sự xa hoa của căn phòng điều mà Tiết Đồng quan tâm chính là dàn máy vi tính của Long Trạch. Màn hình vi tính màu đen lạnh lẽo ấy lại có lực hấp dẫn đầy ma lực đối với Tiết Đồng.

Trần ngập căn phòng là sự yên tĩnh đáng sợ, thậm chí cô có thể nghe được tiếng tim mình đang đập liên hồi Tiết Đồng đưa tay chạm vào bàn phím vi tính, đầu ngón tay lướt nhẹ trên các phím gõ, sự sợ hãi và nỗi khát vọng đang gào thét trong bộ não của cô. Không thoát khỏi sự dụ hoặc của tự do ngay trước mắt cô ấn nút khởi động máy tính.

Màn hình màu xanh sáng lên, hai tay Tiết Đồng trở nên run rẩy mồ hôi ứa ra thấm đẫm lòng bàn tay, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng tựa như có ngọn lửa đang âm ỉ thiêu đốt da thịt của cô, ngay cả thời gian chờ khởi động máy cũng khiến Tiết Đồng sốt ruột.

Cho đến khi toàn bộ máy tính khởi động thành công Tiết Đồng mới thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi xuống ghế đối diện của máy mở cửa sổ vào trang web nhưng máy lại báo không kết nối được Internet, ngón tay Tiết Đồng căng cứng lại.

Tiết Đồng tiếp tục di chuột tìm kiếm, hy vọng sẽ tìm được điểm kết nối, sau vài lần nhấp chuột cô cũng tìm được nơi phát tín hiệu đường truyền Internet, click vào biểu tượng trên màn hình hiện ra cửa sổ yêu cầu nhập mật mã.

Cơ hội rõ ràng ở ngay tầm mắt nhưng không có cách nào nắm lấy, đối với tin học Tiết Đồng chỉ biết sử dụng ở dạng cơ bản nhất, việc phá giải mật mã hoàn toàn vượt qua khả năng của cô. Nhìn màn hình vi tính trong nỗi bất lực, Tiết Đồng tự trách bản thân vì sao trước đây không tìm hiểu nhiều hơn về tin học.

Hơn nữa, bọn chúng đầu ngu ngốc đến mức để cô dễ dàng truyền tin ra ngoài, tâm trạng Tiết Đồng tựa như nước trà xanh đắng chát đầy chua xót. Cô không cam lòng ở lại đây nhưng đành đầu hàng với thực tại.

Tiết Đồng xoay người đánh giá phòng của Long Trạch, mặc dù không phải lần đầu tiên bước chân vào nhưng bình thường cũng chỉ vào dọn dẹp rồi nhanh chóng rời khỏi, cô cũng sợ trong phòng hấn có gắn camera nên không dám khinh suất.

Tiết Đồng suy nghĩ tỉ mỉ về con người Long Trạch, hấn không giống những người bình thường khác, cũng không hay rời khỏi đảo, bản thân Long Trạch cũng hiểu được quy tắc sinh tồn trên thế giới này, hấn làm sao có thể để cho người khác dễ dàng nhìn thấy thân rắn của mình, liệu có khả năng trong phòng hấn không lắp camera?.

Hiện trong biệt thự không có ai, Tiết Đồng không thể bỏ lỡ bất kì cơ hội nào, dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ cũng không thể đánh mất, cô bắt đầu tìm kiếm khắp gian phòng của Long Trạch. Phòng ngủ của Long Trạch có thông với một phòng khác chỉ có điều cửa bị khóa lại, lần trước dọn dẹp phòng cho hẳn cô đã phát hiện được.

Theo bản tính kiêu ngạo của Long Trạch hẳn nhất định sẽ không để lộ sơ hở nào, Tiết Đồng lục lọi ngăn tủ đầu giường nhưng kết quả là không có gì. Không bỏ cuộc, Tiết Đồng vội vàng chuyển sang các tủ khác trong phòng, quả nhiên có một chùm chìa khóa làm bằng đồng được đặt trong ngăn kéo nhỏ.

Tiết Đồng cầm chìa khóa mở thử cửa phòng thì tiếng khóa ‘lạch cạch’ phát ra.

Bước vào trong, đây là phòng đọc sách trang trí theo phong cách cổ xưa tao nhã, ấn tượng lớn nhất chính là hai giá sách cao, các kệ đều chứa rất nhiều sách. Một bàn đọc sách dài được kê ở giữa căn phòng, trên bàn có hai chiếc máy vi tính, bên cạnh là chiếc điện thoại để bàn.

Gạt bỏ cảm giác sợ hãi, Tiết Đồng nhanh chóng tới gần chiếc điện thoại, nhắc ống nghe bên trong truyền ra tiếng ‘tút TUT’ đây chính là âm thanh biểu hiện điện thoại kết nối bình thường. Không cho bản thân thời gian suy nghĩ nhiều Tiết Đồng vội vàng bấm số 110 (số điện thoại công an Trung Quốc).

Trong điện thoại không phát ra âm thanh có vẻ như đang chờ được kết nối, cả căn phòng yên ắng duy chỉ có tiếng hít thở nặng nề của Tiết Đồng. Đợi quá 1 phút trong điện thoại lại truyền đến âm thanh bị ngắt, Tiết Đồng thử lại lần thứ hai, vẫn như cũ không thể kết nối. Tiết Đồng lại bấm một dãy số tùy tiện, khoảng chục giây sau vẫn không có dấu hiệu lạch quan.

Có khả năng điện thoại này bị lỗi kết nối hoặc không thể tùy tiện gọi đi được, Tiết Đồng quay trở lại thư phòng Long Trạch khởi động lại máy vi tính, thử nhập đủ loại mật mã nhưng đều thất bại.

Thời gian vồn vã trôi qua, Tiết Đồng càng trở nên khẩn trương hơn trán rịn mồ hôi vì lo lắng, cô đứng dậy tỉ mỉ kiểm tra thư phòng, ngoại trừ máy tính và điện thoại tất cả đều là thư từ và sách báo, đối với Tiết Đồng đều là những thứ vô dụng.

Tuy vậy, Tiết Đồng vẫn không từ bỏ ý định, cô thử lại hết lần này đến lần khác bằng nhiều biện pháp, tất cả đều vô dụng, phải thừa nhận nơi này tuyệt đối không có khả năng để lọt tin tức ra ngoài.

Không thu hoạch kết quả được như mong đợi Tiết Đồng suy sụp ngồi trên ghế, tuy rằng trong khoảng thời gian này chính mình cũng hiểu được muốn quay trở lại cuộc sống bình thường như trước kia là không thể, nhưng với cô sự mất mát này quá lớn rất khó có thể đối mặt với hiện thực.

Tiết Đồng trầm ngâm trong dòng suy nghĩ, tâm trạng giống như dòng nước mùa đông lạnh lẽo hiu quạnh, tìm kiếm cả buổi tối chân tay không còn chút sức lực nào, cũng không thể ngồi đây quá lâu, cô đứng dậy thu dọn căn phòng sau đó tắt đèn khóa cửa lại.

Trở lại phòng mình, nhìn đồng hồ đã điểm tới 12h Tiết Đồng cảm thấy mệt rã rời, đồng hồ treo trên tường mặc dù vẫn đang chạy nhưng không hề phát ra tiếng. Nằm trên tấm đệm mềm mại Tiết Đồng không nhớ nổi tối nay mình đã rửa mặt hay chưa chỉ mở to mắt nhìn trần nhà thật lâu, không biết khi nào kiệt sức mà ngủ thiếp đi.

Trong mơ, Tiết Đồng thấy bố mẹ gọi, vẻ mặt hai người tiêu tụy, nước mắt không ngừng rơi gọi to tên cô: “Tiểu Đồng ... Tiểu Đồng ...”

Âm thanh có chứa sự gấp gáp mang theo nỗi bi thương hoảng sợ, Tiết Đồng cảm thấy lòng mình bị cắt thành từng khúc.

Tiết Đồng cũng liều mạng trả lời: “Ba, mẹ, con ở trong này, cứu con ...”

Chỉ cách một lớp sương khói mù mịt mỏng manh nhưng không thể xà vào lòng cha mẹ, cô sốt ruột đến muốn khóc đột nhiên có vài người mặc đồ đen, mặt mũi dữ tợn cầm roi hướng về phía Tiết Đồng. Chúng quát từng nhất từng nhất lên người cô, rất đau nhưng vẫn là không thể né tránh, cô bị chúng mang đi hình ảnh cha mẹ càng lúc càng mờ nhạt.

Tiết Đồng giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra đã thấy ánh nắng in bóng xuống sàn nhà một màu vàng rực rỡ. Cô ngồi im lặng suy nghĩ thật lâu, ôm chần trên giường nhìn ra phía cửa sổ thấy con chim nhỏ đang đậu

trên thềm cửa, vỗ vỗ đôi cánh nhỏ xíu, đôi mắt nhỏ như hạt đậu đen, đậu trên thành cửa sổ chớp chớp đôi mắt rồi cất cánh bay đi.

Tiết Đồng ăn qua cơm trưa rồi xem tivi đến chiều cô ra hoa viên dạo xung quanh, nhìn bức tường màu trắng toát vây quanh biệt thự; thật khiến người ta chua xót.

Tiết Đồng vòng qua đằng sau khóm hoa hồng là hàng tre xanh thẳng, đi đến bức tường đằng sau là những hàng cây cao thấp không giống nhau, Tiết Đồng đi vòng ra phía bên ngoài toàn bộ tầm mắt được phủ kín bằng màu của thiên nhiên.

Nhìn bức tường màu trắng vây chẵn cảnh vật bên ngoài trong lòng cảm thấy như bị dao cắt phải đau đớn đến khó thở, Tiết Đồng chỉ muốn nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, bản thân cô cũng biết mình không thể trốn chạy nhưng khát vọng vượt khỏi bức tường cao lớn này luôn trỗi dậy trong suy nghĩ của cô.

Tường vây xung quanh biệt thự thoải thoải, trên đỉnh có xây thêm một lớp gạch ngói chạy dọc theo; Tiết Đồng đi được nửa vòng tường vây thì phát hiện bức tường nhỏ, không cao lắm, chính là chỗ này có dốc thoải nhìn có vẻ thấp, vừa vặn có thể trèo lên ngắm nhìn cảnh bên ngoài.

Kĩ năng trèo cây của Tiết Đồng không giỏi, đánh giá địa hình xung quanh một lúc, cô chạy như bay về vườn hoa cầm theo chiếc ghế tựa đặt ở dưới chân tường, chỉ cần đủ độ cao để nhìn ngắm bên ngoài là được rồi.

Một chiếc ghế không đủ cao để nhìn thấy bên ngoài cô lại mang theo chiếc ghế khác đặt chồng lên, với sự giúp đỡ của cây cối xung quanh, Tiết Đồng hai chân run run trèo lên ghế. Vừa vặn, kiễng chân là có thể nhìn phía ngoài tường, bên ngoài cũng chỉ là rừng cây um tùm, một màu xanh tươi.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây ẩn hiện những đốm vàng loang lổ, làn gió nhẹ thổi qua những tán lá đu đưa trong gió. Tự do ở trước mắt, làn gió lướt qua tóc mai của Tiết Đồng dịu nhẹ như đang vỗ về an ủi cô.

Tiết Đồng ôm chặt lấy thân cây, hai chân bám sát dùng sức trèo lên phía trên, một chân chạm tới đỉnh của bức tường vây, vỏ cây sần sùi ma sát với cánh tay rạch thành những vết dài rớm rớm máu, nhưng cô không quan tâm, cố gắng vươn người trèo lên đỉnh tường. Tay bám chặt vào thân cây, Tiết Đồng lấy chân đạp đổ hàng rào được xây bằng gạch ngói, cuối cùng cô ngồi lên trên đỉnh tường thành công.

Hay tay Tiết Đồng bám chặt trên thành tường, mặc dù có chút không thoải mái nhưng ngắm nhìn cảnh vật xung quanh cô lại thấy bản thân dường như được tự do. Ngắm nhìn rừng cây rậm rạp trước mắt, Tiết Đồng có chút tham lam muốn tận hưởng phong cảnh trên đảo, làm quen với hoàn cảnh xung quanh cũng tốt.

Lá cây đung đưa trong gió, với vị trí này Tiết Đồng vẫn chưa nhìn thấy được màu xanh của biển và đường như nó cũng đang vây gọi cô. Những bức tường này chính là chiếc lồng giam lỏng nếu cho cô cơ hội tuyệt đối sẽ không bao giờ quay đầu lại dù chỉ là một lần liếc mắt.

Nhìn xuống phía dưới chân đều là bùn đất, cây cỏ mọc cao chừng 3-4m, không cao cũng không thấp, Tiết Đồng cân nhắc một hồi mới nhảy xuống. Nhảy từ trên cao xuống, đầu gối chịu không ít áp lực Tiết Đồng khuỵu chân xuống; một trận đau tê dại dồn thẳng lên đại não, cả người đổ về phía trước, hai tay cô chống trên mặt đất lòng bàn tay không khỏi đau rát. So với nỗi đau về tinh thần thì mấy vết xước ngoài da này nào có thấm thía gì, Tiết Đồng vỗ vỗ đầu gối rồi đứng lên đi xung quanh.

Phía xa là con đường xi măng trải dài tựa như dải ruy băng trắng Tiết Đồng đi về hướng ngược lại của khu rừng, hai bên tai tiếng gió thổi rì rào hết như lời nỉ non khao khát chiếm được tự do.

Tiết Đồng không biết nơi đây có bao nhiêu hòn đảo, có bao nhiêu chiếc thuyền, vả lại cô cũng chẳng cần phải để tâm, điều cô cần làm lúc này chính là chạy trốn, Tiết Đồng không muốn quay đầu để trở lại nhà giam biệt thự trắng lệ kia.

Lá cây va quệt qua quần áo của Tiết Đồng, cô nghe được nhịp tim đập cuồng loạn của chính mình. Chạy được quãng xa, phía sau nghe được tiếng lá cây va chạm ngày càng lớn dự cảm được điều xấu sắp xảy ra, Tiết Đồng không dám ngoảnh đầu nhìn, liều mình chạy như điên về phía trước.

Theo sát Tiết Đồng là tiếng quát tháo của người đàn ông: “Tiện nhân, đứng lại.”

Mặc dù không nhìn thấy hấn nhưng Tiết Đồng biết đó là tiếng gọi của quỷ dữ, cô không muốn chết, không cần biết sau lưng có bao nhiêu người đang đuổi theo, ngay cả việc quay đầu lại nhìn dù chỉ một giây cô cũng không dám, chỉ biết bật mạng chạy, cố gắng vận dụng hết sức lực tối đa của mình lao nhanh về phía trước.

Người đàn ông kia vẫn không ngừng chửi rủa, thanh âm ồ ồ: “ Con mẹ nó. Cô không trốn không thoát đâu, bắt được đánh gãy chân.”

Tốc độ của hấn rất nhanh, Tiết Đồng nghe tiếng bước chân của hấn ngày càng gần, lồng ngực không ngừng thổ dốc hai chân bủn rủn, đột nhiên bị một lực từ đằng sau đẩy cô mạnh ngã nhào về phía trước.

Ngay cảm giác đau đớn như nào cô cũng không kịp cảm nhận vội vàng đứng dậy nhưng lại bị gã một tay túm chặt lấy hai tay Tiết Đồng.

Tiết Đồng tựa như con mèo nhỏ bị mãnh thú vồ vập, dùng sức giãy dụa, điên loạn gào thét: “ Buông Buông ra Cút.”

Tay và chân của Tiết Đồng trở nên mỏng manh trước gã đàn ông cơ bắp cường tráng đang túm gọn mình, tiếng la hét của cô như đang chọc giận hấn, hấn đá mạnh vào người Tiết Đồng, túm chặt tóc giáng cho cô 2 bạt tai, hấn lớn tiếng quát tháo: “ Đồ đàn bà không biết thân phận, muốn chạy trốn? Không có cửa đâu.”

Linh hồn hai cái tát trời giáng của hấn, Tiết Đồng trở nên mê mị, đầu óc không còn tỉnh táo, trong lòng sớm đã nguội lạnh, nằm trên mặt đất như con cá mất nước.

Dự báo:

2 chap sau anh Trạch giờ thôi ” soi mói - bắt bẻ - cà khịa ” Tiết Đồng . Nói chung là lại dở tính xấu không ai bằng ra để ” tra tấn ” vụ Tiết Đồng dám bỏ trốn .

Nhưng không kiểu man rợ gì cả đâu, bảo đảm độ dễ thương đạt tới 100 điểm .

Tính khí anh này tác giả xây dựng theo kiểu tiến hóa dần dần, nên dù có hành hạ nữ chính thì vẫn theo kiểu trẻ con chưa lớn . Chỉ được cái xác to + đẹp mã còn não thì còn đang trong giai đoạn tiến hóa dần dần .

xì poiii

Sắc mặt Long Trạch tối sầm lại, trên mặt phủ một lớp sương lạnh lẽo đến rợn người. Bởi vì lúc đi hấn thấy được vẻ nổi tiếu của Tiết Đồng, hơn nữa Long Trạch cũng không thích ồn ào nên xong việc liền trở về ngay, kết quả khi trở về đảo nghe được tin xấu khiến hấn vô cùng tức giận.

“ Người phụ nữ này không biết tốt xấu, anh xem nên xử trí như thế nào.” A Tổng xin chỉ thị từ Long Trạch.

Long Trạch lạnh lùng chuyển mắt về phía Tiết Đồng.

Tiết Đồng mở to mắt nhìn Long Trạch, tròn mắt đầy tơ máu ẩn chứa sự chờ đợi, giống như cây khô lâu ngày trông ngóng cơn mưa rào đổ xuống, âm thanh khàn khàn: Trạch, không phải như vậy, tôi chỉ muốn ra ngoài đi dạo, bọn họ hiểu lầm.”

A Tổng bên cạnh nói: “ Người đàn bà này gọi điện thoại muốn báo tin ra ngoài, chúng tôi có ghi lại, đủ để chứng minh cô ta muốn trốn chạy.” Dù giải thích thế nào thì hành động vừa qua của Tiết Đồng đã chứng minh lời nói lúc này của cô đều vô nghĩa.

Đáy mắt Long Trạch hoàn toàn biến sắc, con ngươi trở nên đen sẫm lại như quỷ dữ.

Trang Lăng bên cạnh ngấm ngầm quan sát Long Trạch, lúc này hấn mới cẩn thận lên tiếng: “ Trạch, nếu như cô ta không biết nghe lời, vậy bỏ đi. Ngày kia tôi sẽ mang người khác đến, vẫn là loại như này, hình dáng tương tự, anh xem thấy thế nào.”

Hôm nay Long Trạch mặc bộ âu phục màu đen càng toát lên vẻ nộ khí trong hấn, đôi mắt không chút cảm xúc nhìn người phụ nữ dưới sàn, hấn cảm thấy không thoải mái, suy nghĩ một hồi rồi mắt sang nơi khác, giọng điệu hờ hững: “ Tùy ý.”

Chương 10: Xử lý

Đại Miêu lúi Tiet Đồng đến chỗ A Tổng đang đứng đợi, hai tay hấn ôm ngực trên mặt đầy vẻ chế giễu.

Đại Miêu cảm thấy bức bối trước màn đuối bắt này, ngay bây giờ hấn cần tìm nơi để phát tiết hai tay siết thêm lực như muốn bóp nát Tiet Đồng, mở miệng mắng chửi: “Đàn bà chết tiệt muốn tìm đường chết, không biết đây là nơi nào nghĩ rằng mình sẽ thoát được?”

Trên đường trở về hấn hành hạ Tiet Đồng không ít, đánh đến khi cô xụi lơ dưới mặt đất hấn cũng không mấy may liếc nhìn.

“Lâu như vậy? Tốc độ càng ngày càng chậm.” A Tổng cười hì hì nói.

Đại Miêu sắc mặt trầm xuống: “Con mẹ nó, con đàn bà này không biết phải trái, còn dám chạy. Nó giống như con thỏ chạy cũng khá đấy. Muốn dạy dỗ một chút để cho nó biết đời này đừng mơ đến việc chạy trốn.”

Vào trong phòng lớn, Đại Miêu quăng mạnh Tiet Đồng trên sàn nhà, giật ngược tóc lại: “Chờ! Tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết.”

Nói xong hấn đi vào nhà tìm kiếm thứ gì đó.

Tiet Đồng mặt xám như tro, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cô không gào thét cũng không xin tha thứ, nằm trên mặt đất như con cá ngoi ngóp chờ chết.

Một lúc sau, Đại Miêu cầm trên tay chiếc roi đi ra hấn dùng lực quất mạnh roi lên sofa phát ra tiếng ‘phụt’, âm thanh man rợ đến mức tim như vỡ vụn thành từng mảnh.

Tiếng roi da toát lên khí u ám lạnh lẽo thức tỉnh Tiet Đồng trong giây lát, cô nhìn thấy khuôn mặt quỷ dị của Đại Miêu toàn thân Tiet Đồng như đóng băng, các lỗ chân lông trên cơ thể run rẩy kịch liệt nghe được tiếng roi da vụt xuống tựa như tiếng gọi của quỷ, Tiet Đồng theo bản năng đưa hai tay ôm đầu, cổ họng phát ra tiếng rên nhẹ, khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Đại Miêu đùa bỡn chiếc roi da trên tay, hấn cũng không nóng vội hành hạ Tiet Đồng ngay nhưng nhìn thấy cô đang co quắp chân tay trên sàn nhà khiến hấn rất vui thú. Hấn dùng tay cầm roi da nâng cầm Tiet Đồng, giọng điệu mỉa mai: “Hiện tại biết sợ, lúc chạy trốn sao không thấy sợ?”

Thời điểm cô bị bán đến đây phải biết thân phận của mình, trên đảo này khắp nơi đều bị theo dõi, nếu để cô chạy thoát thì mặt mũi chúng tôi còn biết để đi đâu?”

Khóe miệng của hấn nở nụ cười tà ác đầy vẻ khinh miệt, toàn thân Tiet Đồng co rút dữ dội. Bên cạnh, A Tổng ung dung đứng nhìn, từ từ lấy ra gói thuốc lá, châm một điếu coi như chuyện không liên quan tới mình, hấn tự coi mình là khán giả đang thưởng thức màn kịch đầy kịch tính.

Trước thái độ dửng dưng của A Tổng, Đại Miêu nhớ tới điều gì đó hấn tự nhủ bản thân phải cố gắng kiềm chế cơn giận, không nói thêm lời nào, Đại Miêu hung hăng ném roi xuống sàn đá, nhìn về phía A Tổng: “Cho tôi một điếu.”

A Tổng ngửa đầu nhìn Đại Miêu, nhíu mày cười nói: “Anh không đánh? Tôi còn chờ nhìn anh đánh người đấy.”

“Đánh phụ nữ có gì đáng xem. Anh nghĩ tôi ngu chảnh.” Hấn trực tiếp giăng lấy điếu thuốc trong tay A Tổng.

A Tổng cười cười: “Nhìn cũng có da có thịt nhưng vẫn không chịu được sức đánh của anh.”

“Đúng vậy, vẫn là cứ giữ lại để chơi đùa hai ngày. Dù sao cũng không tổn sức.” Đại Miêu liếc Tiet Đồng tỏ vẻ khinh thường.

“Dù sao cũng là người của Long Trạch, Long Trạch chưa mở miệng chúng ta vẫn không thể tùy ý động vào. Cũng nên hỏi qua hấn, bằng không Lăng ca nói chúng ta không hiểu chuyện.”

A Tổng nhả ngụm khói: “Tên kia dù sao cũng không phải người, ai biết được tính khí của hấn, cái đuôi của diên lêu là giết chết người như chơi.”

Đại Miêu hít mạnh điều thuốc: “Tốt xấu cũng nên nể mặt hần, bằng không chờ hần trở về cho hần xử lý. Ông chủ vốn coi trọng hần, không nên khiến hần mất mặt nếu không chúng ta lại gánh phiền phức, đạo lý này tôi còn biết.”

Tạm giữ tiên nhân này hai ngày, dám phạm vào điều kiêng kỵ chờ dạy dỗ lại sau đó bán cho ổ chứa nước ngoài. Nếu Lăng ca tâm tình không tốt, nói không chừng trực tiếp cho rút.”

“Thật sự là ngu ngốc, chỉ còn đường chết.” A Tổng cười hì hì, tựa như đang nói đến ‘con mèo ngu ngốc’* kia.

[* Đại Miêu = con mèo lớn. Ý A Tổng là châm chọc Đại Miêu]

“Còn không phải là tự tìm đến. Tốt lắm, tôi cũng đang muốn vui đùa với phụ nữ, con đàn bà này thực xui xẻo.” Đại Miêu xoay người tìm kiếm gì đó, chốc lát lại đưa đến chiếc còng tay, đem Tiết Đồng đứng lên khóa hai tay cô lại quát: “Hôm nay tâm trạng thật sáng khoái cũng nhờ cô pha trò cho chúng tôi. Ở yên trong biệt thự không muốn, lại đi tìm đường chết đợi sau hai ngày tôi sẽ tiếp đón cô.”

Tiết Đồng hai mắt sớm đã trở nên vô hồn, mặc cho hần đùa nghịch.

Đại Miêu đá mạnh cửa phòng, túm Tiết Đồng ném thẳng vào trong. Tiếng cửa nặng nề đóng lại, khắp phòng bốn phía đều trống trải xung quanh là một màu đen tối.

Đây hần là căn phòng chuyên dùng để giam giữ, phòng vuông hẹp dài chừng 10m, không có cửa sổ không gian kín mít, Tiết Đồng quỳ rạp trên mặt đất, sàn nhà lạnh như băng tuyết cảm giác buốt rét theo làn da thấu đến tận xương tủy.

Tiết Đồng ôm bụng co người nằm tên mặt đất, trong lúc bị đưa về đây Đại Miêu không ngừng đập mạnh vào bụng cô vô cùng đau nhức, những giọt nước mắt cay đắng theo khóe mắt chảy xuống vài sợi tóc dính bết khuôn mặt ẩm ướt.

Căn phòng này đích thị là nhà lao thu nhỏ đầy mùi hắc ám, trong lòng Tiết Đồng chỉ còn lại sự hoang vu lạnh lẽo, không biết được mặt trời khi nào mọc khi nào lặn. Những lời nói của Đại Miêu cứ quanh quẩn bên tai Tiết Đồng, khi cánh cửa này mở ra chính là lúc cô sẽ bị chúng lôi ra tra tấn dã man.

Toàn thân Tiết Đồng đau âm ỉ nhưng có hàng vạn mũi kim đâm sâu vào da thịt. Suy cho cùng, cô bị chúng đưa đến đây cũng chỉ là món hàng được mua bán bằng tiền, hy vọng trở lại tự do của Tiết Đồng là giấc mơ hoang tưởng.

Bọn chúng ghét nhất chính là những người không nghe lời nhất là có ý muốn trốn chạy, đầu óc Tiết Đồng trở nên mờ mịt, nghĩ lại cô thật sai lầm khi bỏ trốn nhưng hối hận cũng đã muộn.

Tiết Đồng quỳ rạp trên mặt sàn đá lạnh toát toàn thân như đang nằm trên tảng băng nghìn năm, mạch máu trong người trở nên đông cứng. Giờ đây, cô chỉ biết trách bản thân đã quá xúc động chưa suy nghĩ kỹ càng đã bỏ trốn. Không những trốn không thoát mà còn bị chúng bắt lại, coi như mạng của cô vậy là hết.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, chúng coi cô như người vô hình đến một giọt nước cũng không có, cửa phòng vẫn đóng chặt, não bộ Tiết Đồng trở nên hỗn loạn, dạ dày bắt đầu quặn đau so với tiếng gào thét của dạ dày thì sự giãy vò của cơ khát vẫn là màn tra tấn cực hình nhất, lưỡi sưng tấy, mỗi tế bào trong cơ thể đều khẩn thiết cầu xin uống nước, đôi môi khô nứt, phổi cũng bắt đầu có cảm giác phù nề mỗi lần hô hấp đều rất đau đớn.

Màu đen, vĩnh viễn chỉ là sự đen tối, Tiết Đồng nằm bất động trên sàn nhà chờ đợi cái chết gõ cửa.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa đột ngột mở ra, Đại Miêu đi vào trong túm cổ Tiết Đồng đứng dậy, sức tay của hần gần như bóp nát xương cổ của cô.

Bên ngoài sảnh lớn có vài người, Đại Miêu ném mạnh Tiết Đồng xuống sàn nhà.

Tiết Đồng ngẩng đầu lên, đã qua hai ngày trên mặt cô đã bớt sưng đỏ, nhưng tiêu tụy vô cùng đầy mắt mờ hồ nhìn thấy hình ảnh của Trang Lăng và Long Trạch.

Sắc mặt Long Trạch tối sầm lại, trên mặt phủ một lớp sương lạnh lẽo đến rợn người. Bởi vì lúc đi, hắn thấy được vẻ nổi tiếu của Tiết Đồng hơn nữa Long Trạch cũng không thích ồn ào nên xong việc liền trở về ngay, kết quả khi trở về đảo nghe được tin xấu khiến hắn vô cùng tức giận.

“ Người phụ nữ này không biết tốt xấu, anh xem nên xử trí như thế nào.” A Tổng xin chỉ thị từ Long Trạch.

Long Trạch lạnh lùng chuyển mắt về phía Tiết Đồng.

Tiết Đồng mở to mắt nhìn Long Trạch, tròn mắt đầy tơ máu ẩn chứa sự chờ đợi, giống như cây khô lâu ngày trông ngóng cơn mưa rào đổ xuống, âm thanh khàn khàn: “Trạch, không phải như vậy, tôi chỉ muốn ra ngoài đi dạo, bọn họ hiểu lầm.”

A Tổng bên cạnh nói: “ Người đàn bà này gọi điện thoại muốn báo tin ra ngoài, chúng tôi có ghi lại, đủ để chứng minh cô ta muốn trốn chạy.” Dù giải thích thế nào thì hành động vừa qua của Tiết Đồng đã chứng minh lời nói lúc này của cô đều vô nghĩa.

Đáy mắt Long Trạch hoàn toàn biến sắc, con ngươi trở nên đen sẫm lại như quỷ dữ.

Trang Lăng bên cạnh ngăm ngăm quan sát Long Trạch, lúc này hắn mới cẩn thận lên tiếng: “ Trạch, nếu như cô ta không biết nghe lời, vậy bỏ đi. Ngày kia tôi sẽ mang người khác đến, vẫn là loại như này, hình dáng tương tự, anh thấy thế nào.?”

Hôm nay Long Trạch mặc bộ âu phục màu đen càng toát lên vẻ nộ khí trong hắn, đôi mắt không chút cảm xúc nhìn người phụ nữ dưới sàn, hắn cảm thấy không được thoải mái, suy nghĩ một hồi rồi mắt sang nơi khác, giọng điệu hồ hững: “ Tùy ý.”

Hai chữ ‘tùy ý’ nhẹ nhàng thoát ra từ bạc môi của Long Trạch chính là lời tuyên án tử cho Tiết Đồng, hy vọng duy nhất của cô chính là Long Trạch, cô nhìn hắn đầy vẻ cầu khẩn: “ Trạch ... tôi chỉ tò mò ... mới đi ra ngoài ... nơi này không có thuyền, tôi như nào có thể trốn được.”

“ Nhưng trong lòng cô không muốn ở đây. Nếu không muốn nhìn thấy tôi, vậy thì không cần ở đây.” Giọng nói lạnh lẽo của Long Trạch như nước hồ mùa đông, trên mặt hắn không chút cảm xúc, nói xong liền xoay người bỏ đi, hắn không muốn quan tâm chuyện ồn ào này nữa.

Tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến, Tiết Đồng chạy vài bước kéo ống tay áo Long Trạch: “ Trạch, anh đừng bỏ tôi.”

Âm thanh Tiết Đồng ní non, như con vật nhỏ bị thương giãy giụa cầu cứu, ánh mắt tha thiết chất chứa đầy kì vọng nhìn Long Trạch.

Long Trạch túm tay cổ tay Tiết Đồng gỡ từng ngón tay đang bám chặt khỏi ống tay áo, Tiết Đồng trở nên gấp gáp hơn, lập tức kéo tay Long Trạch khóc nức nở: “ Xin anh, Trạch, xin anh đừng bỏ tôi.”

Bên cạnh A Tổng vội vàng kéo Tiết Đồng ném ngã sang một bên, Tiết Đồng té ngã một bên, khóc lóc nói: “ Trạch, xin anh, tôi không phải không muốn nhìn thấy anh, tôi chỉ muốn ra bên ngoài đi dạo, anh vắng nhà một mình tôi ở biệt thự rất buồn ...”

Giọng nói Tiết Đồng run rẩy đầy bi thương.

Long Trạch đứng đó dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô gái nhỏ vùng vẫy trong sợ hãi tựa như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, trong lòng hắn lại không thoải mái, mặc kệ như thế nào giờ đây cô đang cầu xin hắn.

Nghĩ lại, nếu đem cô đi bỏ sau này hắn lại không có người nấu cơm. Hơn nữa, cô rất hiểu chuyện lại không khiến hắn chán ghét, Long Trạch nhíu mày: “ Lần sau không được vi phạm quy tắc này nữa.”

Đại Miêu cho rằng xử lý như vậy không ổn, hắn lên tiếng: “ Cô ta phạm vào điều cấm kị, hắn là nên bỏ đi.”

Long Trạch nổi cơn giận: “ Các anh đã đem tặng cho tôi thì chính là của tôi, tôi tự có tính toán.”

Đại Miêu còn định mở miệng nói nhưng thấy Trang Lăng trừng mắt nhìn hắn, cuống quýt ngậm miệng.

Trang Lăng cười cười: “ Nếu anh thích, vậy thì giữ lại. Không nghe lời cũng không sao, lần sau anh ra ngoài mấy ngày ấy đem cô ta đến Cung Đêm, dạy dỗ cẩn thận về sau chắc chắn sẽ nghe lời.”

Long Trạch không màng đến lời nói của Trang Lăng chỉ cảm thấy nơi này vô cùng phiền chán: “ Cởi bỏ còng tay, theo tôi về.”

Bên cạnh A Tổng vội vàng cầm chìa khóa tháo còng tay cho Tiết Đồng, Long Trạch nhanh chóng quay người bước nhanh ra cửa chính, Tiết Đồng lập cập đi theo sau.

Trở lại biệt thự, cửa bị Long Trạch dùng sức đập mạnh chỉ thiếu chút nữa bị hấn đá bay, hai tay hấn nhét túi quần ngồi sofa. Tiết Đồng tiến theo sau không dám nhìn hấn chỉ đứng bên cạnh cúi gằm xuống. Ánh tà dương buổi chiều vẫn chưa tắt hẳn, len lỏi qua từng ngọn cây theo cửa sổ đổ bóng xuống sàn, không khí trong phòng trở nên ngột ngạt đến khó thở.

7. Chương 11 - 12

Chương 11: Gây khó dễ

Long Trạch mang theo tâm trạng tức giận trở về biệt thự, đối với thế giới này hấn là người ngoại tộc, điều này hấn biết. Người khác có thái độ bài xích với hấn cũng chẳng có gì lạ, Long Trạch chau đôi lông mày rậm, giọng trầm trầm: “ Cô sợ tôi hay là chán ghét tôi? ”

Tiết Đồng vẫn cúi đầu mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt, cơ thể trong tình trạng kiệt sức: “ Tôi không có ... ”

Long Trạch hừ lạnh một tiếng, cắt lời Tiết Đồng: “ Dù sao các người cũng sẽ không nói thật, chỉ là thấy tôi hữu dụng.”

Tiết Đồng lúng túng giải thích: “ Ở chung với anh rất tốt, chỉ là một mình ở trong biệt thự cảm thấy buồn chán nên mới chạy ra ngoài.”

Thanh âm của Tiết Đồng dịu nhẹ giống tựa như người nói mới trong cơn mê sảng.

Long Trạch cười lạnh đảo mắt qua Tiết Đồng đang cúi đầu đứng bên cạnh, thân hình cao lớn của hấn mang theo hơi thở lạnh băng tiến đến gần làm cho Tiết Đồng cảm thấy sợ hãi luống cuống lùi lại.

Cảm nhận được Long Trạch đang cười nhạo mình Tiết Đồng càng run rẩy không dám ngẩng đầu nhìn hấn, Long Trạch cũng không màng đến cô quay người sai từng bước lớn hướng lên trên lầu.

Đến chỗ ngã rẽ cầu thang, hấn quay lại nhìn Tiết Đồng còn cứng người cúi đầu một chỗ, cất giọng lạnh nhạt: “ Đứng đấy làm gì. Đi tắm rửa thay quần áo, tối nay tôi không xuống ăn cơm.”

Thân ảnh Long Trạch biến mất, Tiết Đồng trút bỏ được gánh nặng thở hắt một hơi, bản thân như vừa trải qua cơn ác mộng toàn thân mệt mỏi già rồi, dạ dày âm ỉ khó chịu, Tiết Đồng bước tới phòng bếp rót chén nước ấm nhấp từng ngụm nhỏ.

Nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, Tiết Đồng không thích Long Trạch dùng ngữ khí lạnh nhạt đấy nói chuyện với mình chỉ khiến cô càng thêm sợ hãi nhưng hành động cứu giúp của hấn lại khiến cô tăng thêm cảm kích. Gặp được Long Trạch là may mắn của cô tuy hấn quá đỗi nhưng so với người khác hấn tốt hơn rất nhiều.

Tiết Đồng ăn qua loa vài miếng bánh nhỏ rồi lên lầu tắm rửa sạch sẽ thay quần áo mới, bị bỏ đói suốt hai ngày qua khiến toàn thân đau nhức ê ẩm. Mặc dù Long Trạch nói hấn không ăn cơm chiều nhưng Tiết Đồng vẫn xuống bếp nấu cơm, dù sao Long Trạch cho cô ở lại đây cũng chỉ vì thiếu người nấu ăn, cô cần phải làm tốt phận sự của mình.

Tiết Đồng vớt vát chút sức lực cuối cùng của mình chuẩn bị vài món ăn đơn giản cho bữa tối, bày biện thức ăn trên bàn cô lên lầu gõ cửa phòng Long Trạch: “ Trạch, cơm chiều chuẩn bị xong rồi, xuống dưới ăn một ít.”

Không có tiếng trả lời, Tiết Đồng đứng cửa chờ một lúc lâu mới quay lại phòng. Nằm trên giường mềm mại, Tiết Đồng đưa tay sờ lên làn da bị trầy xước vẫn còn rỉ máu của mình, ánh sáng nhạt từ chiếc đèn đầu giường tạo cảm giác bình thản yên tĩnh.

Cuộc sống ở đây cũng được cho là khá đầy đủ, bản thân Tiết Đồng cũng không thể suy nghĩ điều gì xa vời hơn nữa thời gian vẫn cứ trôi mà con người cần phải sống tiếp, để sống hết kiếp này cũng là một chuyện không hề dễ dàng.

Ngày hôm sau, Tiết Đồng vẫn trong trạng thái mơ màng dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng, trên bàn ăn bữa tối hôm qua đã hết sạch chỉ còn lại vết dầu mỡ, cô thu gọn bát đĩa rồi chuẩn bị nấu ăn.

Hôm nay Long Trạch thức dậy muộn hơn so với ngày thường, hắn vẫn dùng thái độ thờ ơ đối với Tiết Đồng, nhìn thấy Long Trạch xuống lầu cô quay đầu mỉm cười với hắn: “ Trạch, hôm nay nấu cháo nấm hương thịt nạc.”

Tiết Đồng không biết hắn có thể biến từ thân rắn sang người bình thường nhưng cô lại thấy hắn với cái đuôi dài vẫn là quen thuộc hơn. Long Trạch không trả lời chỉ bưng bát cháo ăn mấy miếng mặc cho Tiết Đồng thay hắn bởi cơm vẫn không nhìn cô lấy một lần.

Cả hai im lặng ăn cơm bầu không khí vô cùng ngột ngạt, Tiết Đồng nhìn bát cơm của Long Trạch gần hết, cô lên tiếng hỏi: “ Tôi lấy cho anh thêm một chén?.”

Long Trạch đưa bát vẫn không mở miệng so với thái độ nhiệt tình của Tiết Đồng thì hắn lại vô cùng lãnh đạm. Tiết Đồng đang thu dọn bát đĩa thì nghe được hắn nói: “ Lên phòng quét dọn một chút.”

Tiết Đồng gật đầu ‘ Uhm’ một tiếng, hỏi lại: “ Còn có việc gì cần làm không?.”

Long Trạch không trả lời, từ từ đi ra ngoài. Vẫn như cuộc sống hàng ngày, xem tivi hoặc ra vườn hoa phơi nắng, tâm trạng hắn vẫn đạm bạc như ngày thường chỉ là cái đuôi còn không dám đưa nghịch ngợm như trước.

Hắn đối với Tiết Đồng tỏ rõ thái độ xa cách, đến đưa mắt nhìn cô cũng có nét lười biếng: “Cô làm cho có lệ sao? Sàn nhà chỉ quét thế thôi?.”

Giọng nói đầy vẻ bất mãn khi thấy Tiết Đồng đang cúi người lau dọn cửa kính, thành cầu thang trong phòng khách.

Tiết Đồng vội dừng tay, thấp giọng nói: “ Xin lỗi, tôi lau lại lần nữa.” Cô quỳ trên mặt đất cầm khăn lau tỉ mỉ từng chỗ một, cứ thế lau dọn cho đến gần trưa, đứng dậy thắt lưng có chút nhức mỏi Tiết Đồng vặn vẹo xương sống thư giãn lại nghe được âm thanh chán ghét của Long Trạch nằm trên sofa: “ Cô thật chậm chạp.”

Trước nay Long Trạch không bao giờ để ý tới công việc quét dọn của Tiết Đồng, nhưng hôm nay hắn tỏ thái độ soi mói rõ rệt, ánh mắt hắn nhìn Tiết Đồng đang lau cầu thang: “ Cô cứ định làm việc kiểu này?.”

Đi về phía Tiết Đồng đang lau dọn, đứng chùng hững ở bên cạnh nói: “ Đem thảm cuộn lên, phía dưới cũng cần lau.”

Nhìn thấy Tiết Đồng đứng lên, lại ôn hòa nói: “ Cửa chính, cửa sổ, toàn bộ căn phòng lau dọn một lượt.”

Ngữ khí của Long Trạch không nặng cũng không nhẹ chỉ tùy tiện sai khiến Tiết Đồng. Cả một ngày bận rộn hết nấu cơm, lau dọn rồi lại nấu cơm lại lau dọn.

Cứ thế hắn dùng thái độ hậm hực sai bảo Tiết Đồng, hai ngày sau Long Trạch xuống lầu cầm tờ giấy đưa cho Tiết Đồng đang cúi húi làm nước trái cây nói: “ Tôi muốn ăn món này, cô xem qua rồi nấu theo.”

Tiết Đồng nhận tờ thực đơn gồm các món ăn Trung Tây lẫn lộn, nào sushi, bít tết, cánh gà nướng, mì xào thịt vịt nướng, lẩu vịt nướng, cô khẽ cắn môi: “ Trạch, đồ ngoại quốc tôi không biết nấu.”

“ Không phải có cách làm sao?.”

“ Nấu những món này không phải nhất thời học sẽ làm được.”

Long Trạch hừ một tiếng: “ Cô thật vô dụng.”

Tiết Đồng cúi đầu mặc cho hắn quở trách.

Hàng mi Long Trạch hạ xuống một nửa che đi đôi mắt đang khó chịu nhìn chăm chăm Tiết Đồng. Hắn cầm lại tờ thực đơn trong tay Tiết Đồng xé đi một nửa, rồi đưa lại cho cô: “ Đây đều là đồ ăn Trung Quốc, nếu còn không làm được thì dừng ở đây nữa. Giữa trưa tôi muốn ăn bánh bao nhỏ với gà xé phay.”

Nói xong Long Trạch quay người lên lầu bỏ mặc Tiết Đồng đứng ngơ ngác ở trong bếp.

Tiết Đồng xem lại tờ thực đơn trong tay, hiển nhiên Long Trạch đã nghiên cứu qua, nguyên liệu trong phòng bếp có đủ nhưng hầu hết là những món ăn phức tạp không chỉ dựa vào công thức có sẵn là có thể làm được.

Nào bánh bao nhỏ rồi nhìn vào những món ăn trong thực đơn Tiết Đồng không khỏi cau mặt, bắt nấu những món ăn này thực sự là làm khó cho cô.

Không phải là không làm được mà là không có khả năng để làm, đến giữa trưa ngay cả một chiếc bánh bao nhỏ cũng nặn không ra hình dáng.

Đến giờ cơm trưa, Long Trạch đi vào phòng bếp, vẻ mặt bất mãn nói: “ Tôi đói rồi, sao bây giờ còn chưa chuẩn bị xong?.”

“ Đang chuẩn bị, bánh bao nhỏ sợ không kịp ăn vào bữa trưa.”

“ Buổi tối ăn, mau đi làm món khác thay vào.”

Long Trạch xưa nay không phải là người chú trọng ăn uống, cô biết trong lòng hắn cảm thấy không được thoải mái mà nguyên nhân này cũng do cô gây ra, từ sau khi trở về biệt thự Tiết Đồng luôn quan sát sắc mặt của Long Trạch để làm việc. Chuẩn bị xong bữa trưa cho Long Trạch, Tiết Đồng tiếp tục chiến đấu với đồng bột mì.

Đến tối, Tiết Đồng bày lên bàn xướng bánh bao nhỏ méo mó, Long Trạch quan sát xướng bánh bao không buồn chớp mắt, đến bữa cũng chưa động vào: “ Cô làm thành cái dạng này thì ăn kiểu gì?.”

Mặt Tiết Đồng đỏ ửng: “ Trước tôi chưa từng làm qua món này, về sau nhất định sẽ làm được.”

Long Trạch tỏ vẻ không hài lòng: “Bánh bao nhỏ không ăn được thì thôi đi, sao tối nay chỉ có hai món, cô bất mãn với tôi sao?.”

“ Tôi xin lỗi, tôi không kịp chuẩn bị các món khác.” Tiết Đồng khúm núm xin lỗi.

“ Không đủ ăn, cô đi làm lại bánh bao nhỏ, nhìn bộ dạng cô như này xem ra cũng đã biết cách làm rồi.”

Trong bếp Tiết Đồng dồn sức nhào nặn bột làm vỏ bánh bao, hấp lại một xướng khác rồi bưng lên bàn ăn, Long Trạch miễn cưỡng liếc nhìn khay bánh bao trước mắt: “ Đợi lâu như vậy mà chỉ làm được thế này, nhìn thôi đã thấy không có khẩu vị, làm cơm rang đi.”

Tiết Đồng uất nghẹn mà không thốt lên lời, đem khay bánh bao vào lại phòng bếp, rang cơm cho Long Trạch.

Tiết Đồng biết chính mình làm bánh bao nhỏ không được ngon nhưng Long Trạch rõ ràng cố ý gây khó dễ cho cô, giữa trưa hắn nói cơm chiều muốn ăn thịt bò, một nửa để kho, đến tối Tiết Đồng chuẩn bị đồ ăn xong, hắn lại đổi ý: “Tối nay không ăn thịt bò ăn thịt dê.”

Tiết Đồng đành phải quay vào bếp chuẩn bị lại, khi bày biện thức ăn trên bàn, Long Trạch lạnh nhạt nói: “ Càng ngày càng chậm, tôi đang nghĩ có nên giữ cô lại hay không.”

Cô thấp giọng ngập ngừng nói: “ Không có lần sau.”

Long Trạch hạ mắt xuống bàn ăn không chú ý đến Tiết Đồng. Từ sau chuyện lần trước, mỗi buổi tối Tiết Đồng đều làm việc đến hơn mười giờ mới xong. Ban ngày cũng không có thời gian rảnh rỗi, Long Trạch không ngừng sai khiến cô lau dọn sạch sẽ tới mức mỗi viên đá trên sàn nhà sáng lấp lánh như kim cương.

Hắn thi thoảng lại nói ra những câu mỉa mai cô, cả ngày làm việc mệt mỏi đến tối Tiết Đồng chỉ muốn kéo lê thân mềm nhũn nằm trên giường, cái gì cũng không quan tâm chỉ muốn ngủ một giấc.

Tiết Đồng biết từ sau vụ cô bỏ trốn đã chọc giận đến Long Trạch, may mà hắn cũng chỉ sai khiến cô làm việc nhà ngoài ra hắn cũng không có hành động gì quá đáng. Lắm vào tình cảnh này cô cũng hiểu do chính mình chuốc lấy, nếu không làm tốt công việc e rằng Long Trạch cũng không giữ cô lại.

Từ ngày đó, Long Trạch cũng thay đổi hoàn toàn thái độ đối với Tiết Đồng, giọng nói luôn tỏ vẻ xa lạ, luôn giữ khoảng cách khi nói chuyện với cô, mỗi lần mở miệng cũng chỉ nói một hai câu là nhiều, đến liếc nhìn cô hắn cũng hạn chế. Đôi khi Long Trạch đi qua người Tiết Đồng cũng đưa cái đuôi hướng ra xa tựa như chán ghét cô đụng vào hắn.

Qua hai ngày, Long Trạch đưa tới phòng Tiết Đồng hai tấm ga trải giường hình chữ nhật cỡ lớn hắn muốn cô giặt bằng tay, Tiết Đồng kéo tấm ga lớn vào phòng tắm xả nước ở bồn tắm rồi đem vào giặt. Giặt giữ xong hai tấm ga trải giường thì toàn thân Tiết Đồng đều ướt sũng.

Quần áo dính nước bám chặt trên người khiến cơ thể có chút lạnh, đứng lên chỉ cảm thấy thắt lưng đau nhức, bụng trưởng khó chịu, bụng dưới nóng râm ran, quay lại phòng vệ sinh, quả nhiên là đến ngày.

Tiết Đồng quay lại phòng tìm kiếm một hồi mãi sau mới thấy đồ dùng vệ sinh phụ nữ, thay quần áo sạch sẽ cô vào phòng Long Trạch thay ga giường cho hắn. Chỉ hy vọng hắn sẽ không tìm cớ làm khó cho cô vào những ngày này.

Vẫn như thái độ nhàn nhạt như mọi khi, Long Trạch đang nhàn nhã nằm trên ghế ở hoa viên, Tiết Đồng đi qua nhẹ nhàng nói: “Trạch, ga giường đã giặt sạch sẽ.”

“Uhm, được rồi.” Ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào bể bơi: “Đem xả nước trong bể bơi đem tẩy rửa cho sạch, nhớ rõ phải cọ sạch sẽ bốn phía.”

“Được.” Tiết Đồng đưa mắt nhìn bể bơi rộng lớn của Long Trạch, trong đầu bỗng cảm thấy choáng váng.

“Làm nhanh một chút, mai tôi muốn bơi.”

Chương 12: Đau thương

Nước trong bể đến giữa chiều mới xả hết, Tiết Đồng kéo vòi nước trong vườn hoa xuống đáy bể lấy bàn chải bắt đầu tẩy rửa, cô cúi thấp người chà sạch từng viên gạch trong bể đến trắng bóng.

Thực ra bể bơi vẫn còn sạch trắng nhưng Long Trạch lại yêu cầu phải sạch hơn nữa, Tiết Đồng không thể không dốc hết sức cọ tỉ mỉ từng viên gạch trong bể để chúng đạt đến độ hoàn mỹ như Long Trạch đã yêu cầu.

Chỉ có điều sức khỏe hôm nay của Tiết Đồng không được tốt, mỗi lần đến ngày cô đều đau đến mặt mũi tái xanh, những ngày gần đây tinh thần Tiết Đồng luôn trong tình trạng căng thẳng thêm vào đó là lần bị cảm lạnh nên đặc biệt đau trưởng hơn so với bình thường.

Bụng dưới mỗi lúc một tê rần hơn cảm giác như bị tảng đá lớn đè nặng trên bụng, Tiết Đồng hai mày nhíu chặt để mặc cơn đau hành hạ. Lần này không thể xin nghỉ việc vì lí do cá nhân nếu khiến ‘ông chủ’ mất hứng không chỉ đơn giản là trừ vào lương tháng của cô như hồi còn ở thành phố.

Vừa đứng vừa ngồi cơn đau không hề thuyên giảm mà trở nên mãnh liệt hơn, Tiết Đồng không chịu được đành phải ngừng tay nghỉ ngơi một chút nếu cứ liều mạng làm việc như này e rằng cô sẽ ngất đi mất.

Ánh mặt trời về chiều dần tắt nắng, những tia nắng cuối cùng quét thành một vòng tròn khổng lồ trên bầu trời. Le lói trong vườn hoa những ánh sáng nhạt còn sót lại đổ bóng xuống nền đất tạo thành những dải sáng màu vàng, Tiết Đồng đứng lên tiếp tục cọ rửa bể bơi nếu không làm e không kịp chuẩn bị cơm chiều cho Long Trạch.

Dựa vào sức đỡ của tay vịn bể bơi Tiết Đồng đứng lên nhìn thấy Long Trạch còn đang nằm trên ghế, hắn lơ đãng liếc mắt một cái: “Động tác của cô ngày càng chậm, với tốc độ như này thì đến ngày mai tôi cũng không thể bơi được?”

Tiết Đồng sắc mặt trắng bệch, tinh thần dần rơi vào trạng thái kiệt quệ: “Xin lỗi, tôi sẽ cố gắng làm xong.”

“ Ngoài việc nói xin lỗi cô có thể làm được cái gì? Nếu cô không làm được việc, tôi đành phải đổi người!.”
Vẫn là ngữ điệu lạnh băng của Long Trạch.

Ngày mai xả nước đầy bể cũng phải mất cả buổi sáng, Tiết Đồng lo lắng Long Trạch không vui sẽ ném cô ra khỏi biệt thự, sống mũi chột cay cay: “ Đêm nay nhất định sẽ xong, mai anh có thể bơi.”

Tiết Đồng vào bếp bắt đầu chuẩn bị nấu bữa chiều, nước hôm nay đặc biệt lạnh hơn so với mọi ngày, nước chạm vào đầu ngón tay khí lạnh nhanh chóng luồn vào mọi góc ngách trên cơ thể Tiết Đồng khiến cô rùng mình.

Tiết Đồng vội chỉnh vòi nước sang chế độ nước ấm, hít sâu một hơi rót cốc nước ấm uống vài ngụm rồi tiếp tục nấu cơm.

Đến bữa tối Tiết Đồng vội vàng ăn qua loa vài miếng, nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ, Long Trạch buông bát xuống bàn ăn rồi đi lên lầu, cô lại xuống bể bơi tiếp tục công việc cọ rửa.

Trong vườn hoa, không khí tuy thoáng đãng nhưng lại mang đến cảm giác lạnh lẽo chết người, ngọn đèn thủy tinh tròn phát ra ánh sáng dịu nhẹ cũng không đủ xua đi cái lạnh trong tâm hồn.

Tiếng côn trùng ngắt quãng kêu râm ran trong hoa vườn hoa, trên trời là ánh sáng của vầng trăng cô độc, bên cạnh vầng trăng là hai đám mây nhỏ xíu càng làm tăng lên vẻ hiu quạnh.

Trong biệt thự ngoài ánh sáng của đèn chùm ra còn lại khắp phòng đều là màu đen, xem ra Long Trạch cũng đã ngủ chỉ còn Tiết Đồng đang hăng hái tẩy rửa bể bơi.

Nước bắn tung tóe, người Tiết Đồng ướt sũng từ lâu hơi lạnh từ chân dâng cao đến bụng, nơi đó vốn dĩ đang âm ỉ quặn đau tra tấn cô.

Tiết Đồng cúi người xuống cọ sàn bể bơi thì thoáng lại dấy lên vài cơn đau nhói, bụng quặn thắt lại vô cùng khó chịu, càng lúc càng đau dữ dội hơn khiến cho cơ thể Tiết Đồng không khỏi run rẩy.

Tinh thần Tiết Đồng dần trở nên mơ hồ cô dựa vào vách tường ngắm nhìn vầng trăng trên cao, nó cũng cô độc lạnh lẽo như cõi lòng của cô lúc này.

Đáy bể vốn trơn trượt thêm vào tinh thần cô không được tỉnh táo, đi được chừng hai bước Tiết Đồng mất cảm giác liền ngã ngồi xuống dưới đất, xương sống dội đến cơn đau đến tím tái cả người cho dù cắn chặt răng nhịn đau nhưng nước mắt vẫn tự nhiên chảy xuống.

Hơi lạnh lại lần nữa đóng băng cơ thể Tiết Đồng khiến cô không còn sức để đứng lên. Thân ăn nhờ ở đậu, bữa nay lo bữa mai, chịu không ít tủi nhục nhưng không dám rơi một giọt nước mắt nào, ngày ngày phải theo sát mặt Long Trạch để làm việc.

Cả ngày cứ phải lo lắng rồi lại đề phòng, vốn một chân Tiết Đồng đã bước vào địa ngục, không giây giụa không sức phản kháng, được sống thêm một ngày là biết đến một ngày.

Tiết Đồng co đầu gối lấy tay ôm bụng cố gắng trấn áp cơn đau, chịu khổ sở nhưng không dám khóc lớn chỉ dám lấy tay che miệng nức thành tiếng nhỏ, âm thanh bị dồn nén khiến cho ngực run rẩy mãnh liệt, mỗi lần khóc nức là một lần hô hấp dồn dập, Tiết Đồng không biết mình đã làm sai điều gì mà bản thân phải chịu cảnh khổ như này.

Dòng nước lạnh lẽo từ vòi nước rỉ ra, Tiết Đồng cô đơn ngồi dưới đáy bể nước mắt không ngừng rơi giống như gạt rửa đi những tủi nhục đau thương trong lòng cô.

Không biết bao nhiêu lần Tiết Đồng tự nhủ bản thân phải dung cảm đối mặt với thực tế, thuyết phục chính mình phải nhẫn nhịn để dành giật lại mạng sống.

Nhưng bây giờ cô không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu, sợi dây níu kéo mạng sống của cô khi nào sẽ đứt đoạn?

Tiết Đồng lặng lặng ngồi dưới sàn đá lạnh buốt, màu trắng sáng của những viên gạch được cọ rửa đặt độ hoàn mỹ hòa quyện với ánh trắng bạc trên cao chiếu lên người Tiết Đồng tạo nên cảm giác bi thương đau lòng.

“Đừng khóc.” Một âm thanh trầm ấm vang lên phá vỡ sự trống vắng trong đêm.

Tiết Đồng vẫn không nhúc nhích chỉ nấc thành tiếng lớn, một lúc lâu sau mới có phản ứng trước âm thanh ấy, quay đầu lại, mơ hồ trong đôi mắt ngập nước là hình ảnh Long Trạch. Không biết từ lúc nào hắn đã yên lặng đứng cạnh bể bơi quan sát Tiết Đồng.

Màn đêm che khuất đi vẻ anh tuấn của hắn, cô không nhìn rõ khuôn mặt Long Trạch càng không biết hắn có tức giận với mình hay không.

Chỉ thấy được cái đuôi dài cuốn khúc màu bạc phát sáng trong bóng đêm, đôi lúc lại đong đưa nhẹ nhàng như bông tuyết không chút tiếng động.

Tiết Đồng chân tay luống cuống chỉ sợ hắn sẽ lại gây khó dễ ỉnh, ngực phập phồng lo sợ, nức nở nói: “Đừng, đừng đưa tôi đi ... Trạch ...”

“Đứng lên đi, dưới đất lạnh.” Ngữ điệu của Long Trạch không có vẻ quan tâm nhưng cũng không giống đang cáu giận.

Tiết Đồng không động dậy cô còn đang mãi miết suy nghĩ không biết phải làm thế nào.

Cái đuôi dài Long Trạch trườn xuống bể bơi, cuốn qua eo Tiết Đồng rồi trực tiếp đưa nhấc cô lên đặt cách hắn chừng hai mét, hắn định thu đuôi lại thì thấy hai chân Tiết Đồng lơ lơ đứng không vững dường như sắp ngã Long Trạch lại đuôi ôm chặt cô lại.

Hai tay Tiết Đồng ôm chặt lấy đuôi của Long Trạch, không biết là cô đang dựa vào đuôi hắn để chống đỡ thân thể đuối sức của mình hay tìm nơi nào đó để bầu vùi lấy lại tinh thần, Tiết Đồng không kìm được nước mắt: “Trạch ... Tôi ...”

“Được rồi.” Long Trạch cắt lời cô: “Tôi có thể không làm khó dễ cho cô, nếu cô không muốn ở đây có thể trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ để cô đi.”

“Trạch, tôi không muốn đi ...”

Long Trạch tiếp tục nói: “Tôi mặc kệ cô từ đâu tới, cô đã biết tôi là người như nào, cho dù tôi để cô đi thì người khác cũng sẽ không buông tha cho cô. Chỉ cần cô nghe lời tôi, tôi sẽ không đuổi cô đi, nếu cô muốn đi chơi ở đâu tôi có thể đưa cô đi. Tôi chỉ là không muốn nhìn thấy cô miễn cưỡng ở lại đây nó khiến tôi tức giận.”

Tiết Đồng khóc một hồi lâu nên nói chuyện có chút khó khăn, bối rối không biết làm thế nào chỉ không ngừng gạt đầu.

Long Trạch thấy cô khóc không dứt liền đưa cái đuôi trườn lên lưng Tiết Đồng vuốt ve an ủi, Tiết Đồng ôm gắt gao cái đuôi của hắn.

Long Trạch ánh mắt sâu thẳm không biểu lộ chút cảm xúc, cứ như vậy im lặng quan sát Tiết Đồng. Hắn nhận thấy thể lực của cô hoàn toàn kiệt quệ, không nói lời nào quán Tiết Đồng vào trong phòng đặt cô lên sofa để vào tay một chiếc khăn ấm: “Cô cũng không cần cả ngày nơm nớp lo sợ, tôi sẽ không hại cô.”

Tiết Đồng nhất thời không thể bình tĩnh lại, nước mắt không nghe theo lí trí cứ thế chảy thành dòng, Long Trạch đưa vào tay Tiết Đồng cốc nước ấm, vỗ về bả vai cô: “Đừng khóc, cô khóc rất xấu.”

Tiết Đồng hai mắt mở to, cúi đầu nhìn cái đuôi màu trắng của Long Trạch đang lấp lánh dưới ánh đèn vàng: “Trạch, tôi không có ý gì khác, tôi rất sợ bọn họ, anh đừng làm tôi sợ được không?”

“Được!”, Long Trạch gạt đầu: “Đi lên ngủ đi, quần áo đều ẩ ướt, ngay mai dậy muộn một chút, chuyện bể bơi không cần phải quan tâm.”

Hai vai Tiết Đồng run run, Long Trạch giục cô trở về phòng, nhìn thấy cô bước lên lầu hắn mới đóng cửa phòng khách rồi trở lại phòng mình.

Tiết Đồng vội vàng tắm rửa rồi tìm túi nước ấm đặt ở bụng, trùm kín chăn rồi mới yên tâm đi ngủ.

Ngày hôm sau Tiết Đồng vẫn đứng giờ xuống dưới bếp làm bữa sáng, qua cửa kính thấy Long Trạch đang bận rộn dưới bể bơi.

Trong lúc ăn bữa sáng Long Trạch quan sát thấy sắc mặt Tiết Đồng tái nhợt, hỏi: “ Cô có chỗ nào không thoải mái, có cần gọi bác sĩ tới không? ”

“ Không việc gì, nghỉ ngơi một chút là khỏe lại.”

Long Trạch vừa gấp thức ăn vừa nói: “ Nơi này gọi bác sĩ tới hơi rắc rối, thời gian chờ cũng khá lâu, nếu cảm thấy không thoải mái thì nói sớm một chút.”

Vừa ăn cơm vừa nói chuyện không khí tốt lên không ít, rốt cuộc cũng không phải nhìn bộ dáng lạnh lùng của hắn, Tiết Đồng nhìn Long Trạch hỏi dò: “ Trạch, nơi này có cho phép người ngoài mang đồ tới ỉn không? ” Dù sao đồ dùng dành cho phụ nữ cũng hơi khó mở miệng, hơn nữa những thứ kia cũng không đủ dùng.

“ Hai ngày nữa sẽ có người mang đồ đến đây, cần cái gì có thể yêu cầu họ mua.” Long Trạch ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: “ Cô thiếu quần áo? ”

“ Quần áo trong tủ có rất nhiều.”

“ Trước khi tôi đến đây, nơi này từng có phụ nữ sống một thời gian dài, tôi sẽ nói với Trang Lăng để hắn chuẩn bị cho cô ít thuốc thường dùng.” Long Trạch trước nay chỉ sống một mình nên hắn cũng không có nhiều yêu cầu đặc biệt.

“ Cảm ơn.”

“ Mấy ngày nữa tôi đưa cô đi biển.”

Tiết Đồng vừa nghe được tâm trạng trở nên vui vẻ hơn, tròn mắt sáng ngời: “ Thật sao? ”

Long Trạch không nghĩ Tiết Đồng lại có thể phấn khích đến thế, hắn trả lời: “ Tôi cũng lâu rồi không đi biển, ra biển bắt cá tôm về ăn cũng không tồi.”

“Uhm, ăn đồ tươi rất ngon.” Hai mắt Tiết Đồng sáng như trăng rằm.

“ Ăn xong thì đi nghỉ ngơi, nơi này cũng không có việc gì.”

8. Chương 13 - 14

Chương 13: Vết thương

Trong bếp, mùi thơm của thức ăn tỏa ra thức tỉnh vị giác, Long Trạch ngồi trong phòng khách không có việc gì làm liền vào bếp nhìn Tiết Đồng nấu cơm.

Trên bếp ga nồi canh hầm đang bốc khói nghi ngút, Tiết Đồng mặc chiếc tạp dề màu trắng đôi tay không ngừng bận rộn với việc xào nấu, nhìn thấy Long Trạch tiến vào cô ngẩng đầu lên: “ Trạch, hôm nay nấu canh sườn củ sen, giải nhiệt mát gan.”

Mùi hương củ sen thanh mát trộn lẫn với vị nồng đậm của sườn heo tạo nên một hương vị rất hấp dẫn, Long Trạch đi tới gần nồi canh hít hít vài hơi, đúng là rất ngon, hắn nuốt nước bọt: “Hương vị rất ngon.”

“ Đúng vậy. Trước kia cứ đến mùa thu mẹ tôi lại nấu canh này, đơn giản lại tốt cho cơ thể.” Tiết Đồng cảm thấy lời lẽ ra không nên trước mặt Long Trạch kể về chuyện gia đình, vội vàng chuyển đề tài: “ Chờ hai tiếng nữa mới chín. Anh thử nếm thử xem có hợp khẩu vị không?”

Tiết Đồng lấy muỗng múc canh vào bát đưa cho Long Trạch: “ Anh ăn thử xem, nấu thêm hai món nữa là có thể ăn cơm.”

Tiết Đồng để thêm chiếc thìa nhỏ trong chén: “ Cần thận nóng.”

Long Trạch đón lấy bát trong tay Tiết Đồng thổi vài hơi rồi đưa chiếc thìa nhỏ vào trong miệng.

“ Củ sen chưa chín sao? Nên hầm thêm chút nữa mới ăn được.”

Long Trạch cắn một miếng củ sen, từ từ nhai, hương vị thơm mát của củ sen tỏa khắp khoang miệng, rất dễ chịu: “ Chín rồi.”

“ Vậy tôi tắt bếp, để khi ăn vừa vặn không nóng nữa.” Nói xong đưa tay Tiết Đồng tắt bếp: “ Trước kia ăn qua món gạo nếp hấp sườn, hương vị vừa thơm vừa dễ ăn, đáng tiếc lại không làm được.”

“ Cô nấu cơm cũng không tệ, không cần quá cầu kì.”

“ Bình thường tôi cũng chỉ nấu những món đơn giản, dù sao cũng chỉ ăn một mình, không mấy để ý.”

Tiết Đồng mở tủ lạnh lấy một miếng thịt bò đặt lên thớt cắt thành từng lát mỏng: “ Thịt bò xào thái chỉ, miến xào rau.”

Cô đặc biệt chú ý tới khẩu vị của Long Trạch, hẳn rất thích ăn thịt, thỉnh thoảng cũng nên nấu những món thanh đạm đổi khẩu vị.

Long Trạch tay trái bưng bát, tay phải cầm thìa tiếp tục ăn canh sườn củ sen, nhìn Tiết Đồng thái thịt bò, cô cắt thành miếng mỏng sau đó đem thái sợi, mặc dù thái chỉ tuy không đều nhưng nhìn chung thì vẫn đạt tiêu chuẩn của món thịt bò thái sợi, tay nghề coi như thành thạo, hẳn hỏi: “ Cô trước kia thường xuyên nấu cơm?”

“ Không có, ngày thường đi làm trở về nhà mệt chết, không còn sức để nấu cơm. Nhà bếp của anh trang hoàng đầy đủ lắm.” Tiết Đồng đảo mắt nhìn về dụng cụ nhà bếp của Long Trạch: “ Anh xem, riêng về dao cũng có hơn mười loại, nào thái, chặt, lọc, dao nhọn, dao to bản, kéo, sử dụng rất thuận tiện.”

“ Dù sao cũng không thiếu tiền, mua mỗi thứ một bộ, sử dụng tốt là được rồi. Nhưng dao có vẻ sắc, cô nên cẩn thận một chút.”

“ Uhm. Trạch, trước kia anh ở một mình có thấy nhàm chán không?” Tiết Đồng vừa thái thịt bò vừa hỏi hẳn.

“ Rất tốt! Người thì la hét ầm ĩ, người thì sợ tôi, bình thường rất ít người đến tìm nên cũng thành thói quen.” Long Trạch rất nhanh đã ăn hết hơn nửa bát canh lớn, đưa bát cho Tiết Đồng: “ Lấy thêm chút nữa.”

Tiết Đồng cầm bát múc thêm canh, nghe được bên cạnh Long Trạch nói: “ Thêm hai miếng sườn.”

Tiết Đồng múc không ít sườn vào bát canh, Long Trạch đứng nhìn bên cạnh rất hài lòng, lấy thìa nhẹ nhàng quấy thổi vài hơi để au nguội. Nhìn thấy Tiết Đồng đang ướp thịt, vừa trộn vừa đổ thêm gia vị, hẳn hỏi: “Đó là gì?”

Tiết Đồng nhìn theo ánh mắt của Long Trạch: “ Thịt luộc già tôi, nhưng tôi cắt thịt không đều nên hương vị không được như ý.”

Long Trạch nâng cầm, nói: “ Đưa tôi một miếng thử xem.”

Tiết Đồng buông dao đặt trên bàn, nghiêng người cầm đôi đũa gấp một miếng xoay người đưa cho Long Trạch, cô đi qua bên cạnh bàn vạt áo không cẩn thận chạm vào chuôi dao khiến con dao trượt khỏi mặt bàn rơi xuống đất.

Vừa hay Tiết Đồng bước đến mũi chân đúng hướng con dao đang theo đà rơi xuống, nhanh như chớp, bên eo có bàn tay to lớn vội kéo cô về phía trước, tránh được mũi dao đâm vào chân.

Tim Tiết Đồng run bắn bắn, nhìn con dao sắc bén nằm dưới đất mà tay Long Trạch không ngừng chảy máu. Sắc mặt Tiết Đồng trắng bệch, ném đũa trên tay xuống, nói năng lộn xộn: “ Xin ... xin lỗi.”

Bất kể xảy ra chuyện gì, việc đầu tiên Tiết Đồng nghĩ đến chính là nói ‘ xin lỗi.’

Trái với vẻ hoảng loạn của Tiết Đồng, nét mặt Long Trạch đầy vẻ bình tĩnh, tay trái bưng bát canh uống một ngụm: “ Không việc gì, vết thương nhỏ.”

Máu không ngừng rỉ ra, theo cánh tay dài nhỏ giọt xuống sàn nhà, nhìn máu Long Trạch nhỏ từng giọt xuống đất Tiết Đồng sốt ruột không thôi, vội vàng kéo tay hắn lấy tay mình ấn chặt vết thương để máu không chảy ra: “ Có thuốc không? Ở đâu? Tôi lập tức đi lấy!.”

Nhìn miệng vết thương cũng phải sâu đến một phân nhưng xem biểu hiện của Long Trạch lại không lộ chút đau đớn nào, nhìn vẻ mặt thất thần của Tiết Đồng dùng tay ấn vết thương, một lúc lâu sau Long Trạch mới nhàn nhạt nói: “ Không phải hôm qua mới nói với cô, lần sau tôi mới nói người mang thuốc đến. Trước mắt nơi này không có thuốc.”

“ Không có, vậy làm sao bây giờ, một chút cũng không có sao?.” Tiết Đồng thiếu kiên nhẫn hỏi Long Trạch.

Khuôn mặt Long Trạch vẫn điềm đạm như người bị thương không phải là mình: “ Không có việc gì.”

Máu theo ngón tay Tiết Đồng chảy ra, chất lỏng dính dáp ầm ầm khiến chân tay cô hoảng loạn, hấp tấp nói: “ Anh giữ chặt vết thương đi, tôi tìm vải băng bó, cần phải cầm máu ngay!.”

Vội vàng chạy lên lầu, quá hoảng loạn Tiết Đồng không nhớ rõ vải vụn để ở đâu, chạy vào phòng tìm một chiếc áo sơ mi mới trực tiếp dùng tay xé thành từng mảnh, chạy nhanh xuống dưới phòng khách.

Long Trạch ngồi dưới sofa coi như không có chuyện gì xảy ra, lấy hai ngón tay giữ chặt miệng vết thương.

Tiết Đồng lấy khăn mặt nước sôi đến trước mặt Long Trạch, nhẹ nhàng giúp hắn lau miệng vết thương, trong lòng ngậm cảm ơn vì máu cũng đã ngừng chảy. Tiết Đồng thay Long Trạch băng bó vết thương: “ Trạch, nhắc tay lên một chút.”

Long Trạch nhắc cánh tay lên, ánh mắt vẫn không chút cảm xúc, mặc cho cô đùa nghịch với cánh tay của mình.

Tiết Đồng ngồi xổm dưới đất, cầm mảnh vải quần từng vòng lên cánh tay Long Trạch, hai mắt ngấn nước, cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi: “ Xin lỗi, tôi không phải cố ý để dao ở đó.”

Long Trạch nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của Tiết Đồng chạm lên cánh tay rắn chắc của mình, hắn cảm nhận được sự sợ hãi của cô thông qua đầu ngón tay lạnh buốt đang run rẩy kia, lại thấy đôi mắt ươn ướt như sắp khóc, giọng đầy an ủi: “ Đã nói không việc gì, chính là tôi thay cô đỡ con dao, cô không cần tự trách. Vết thương nhỏ, nếu để cô bị thương mới thực sự phiền phức.”

Buộc chặt tấm vải trên tay Long Trạch, Tiết Đồng nâng mắt nhìn khuôn mặt bình thản của hắn: “ Miệng vết thương không thể dính nước, hai ngày tới anh không thể bơi. Nơi này không có thuốc, anh nhớ kêu họ đem tới ít thuốc, miệng vết thương mà bị nhiễm trùng sẽ rắc rối.”

Long Trạch nhìn vẻ mặt lo lắng của cô cảm thấy rất thú vị, cười khẽ một tiếng, đưa tay捏 cái mũi thanh tú của cô: “ Không có gì quan trọng, rất nhanh sẽ lành lại, cô không khẩn trương như vậy.”

Tiết Đồng đỏ mặt đỏ cười trước hành động của Long Trạch, vội vàng quay mặt né tránh.

“ Đi làm cơm đi, tôi còn chưa ăn cơm đâu.”

“ Uhm, vậy anh nghỉ ngơi một lúc, xào vài món nữa là có thể ăn.” Tiết Đồng nhanh chóng vào bếp nấu cơm trưa.

Trong bữa ăn, Tiết Đồng lo lắng vết thương của Long Trạch, sợ ảnh hưởng đến hoạt động của hắn, không ngừng gấp thức ăn cho Long Trạch, thấy bát canh vơi đi cô lại múc thêm canh.

Gắp thịt bò bỏ vào bát cho Long Trạch: “ Ăn nhiều thịt bò một chút, thịt bò nhiều sắt, bổ máu.”

“ Uhm.” Long Trạch âm trầm nói: “Cô cũng ăn nhiều vào, gầy như vậy người ta tưởng tôi ngược đãi cô.”

“ Buổi tối tôi hầm canh gà táo đỏ, bổ huyết, anh nên nghỉ ngơi nhiều, ngủ nhiều thì miệng vết thương mới mau khép lại.”

Long Trạch rất muốn nói với cô vết thương nhỏ này không cần phải bận tâm nhưng nhìn thấy cô gấp miếng thịt lợn già tẩm bỏ vào bát hắc, Long Trạch đột nhiên không muốn mở miệng nói mấy lời ấy.

Ngày hôm sau, sau giấc ngủ trưa Tiết Đồng thấy Long Trạch đang ngâm mình trong nước, vội vàng chạy đến thành bể bơi: “Sao anh lại xuống nước? Không phải nói mấy ngày nữa không thể bơi lội sao?”

Nghe thấy tiếng Tiết Đồng, Long Trạch chậm rãi dựa vào tường, nở nụ cười thản nhiên: “Không có việc gì, chỉ là muốn xuống bơi lội.”

Khuôn mặt Tiết Đồng trở nên lo lắng, căng thẳng nói: “Miếng vết thương dính nước sẽ bị nhiễm trùng, hướng hồ ở đây không có thuốc. Anh mau lên bờ đi.”

Long Trạch vừa cười vừa đưa cánh tay quăn vải lên, tựa vào bể bơi không hề nhúc nhích, rõ là hắc không muốn lên. Tiết Đồng có chút bức bối, túm cánh tay của Long Trạch: “Anh mau lên bờ đi.”

Với sức của Tiết Đồng làm sao có thể túm Long Trạch lên bờ được, cũng may hắc chủ động từ từ đưa người ngồi lên thành bể, thấy vậy Tiết Đồng vội vàng chạy đi lấy khăn tắm, kéo cánh tay phải của Long Trạch nhẹ nhàng lấy khăn lau khô: “Đều ướt cả rồi, phải thay bằng.”

Đuôi Long Trạch còn đang vùng vẫy dưới nước, thi thoảng quẫy mạnh tạo lên bọt nước trắng xóa. Ngày hôm qua thất nút chưa chặt hôm nay lại dính nước, miếng vết thương nhất định sẽ sưng tấy, mảnh vải mở ra, Tiết Đồng không tin nổi vào mắt mình, làm sao có thể như vậy? Vết thương ngày hôm qua hoàn toàn biến mất không chút dấu tích nhìn bề mặt da như chưa từng bị thương.

Tiết Đồng lòng đầy nghi ngờ đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi bị thương, xem đi xem lại, kinh ngạc hỏi: “Sao lại không thấy nữa? Tay anh vẫn ổn chứ?”

Gương mặt Long Trạch lộ rõ vẻ đắc ý: “Tôi đã nói không có việc gì rồi.”

“Hả?” Tiết Đồng nghi hoặc không hiểu rõ ý của Long Trạch.

“Cô nghĩ tôi và người thường sẽ giống nhau về tốc độ lành vết thương sao?”

Nghe Long Trạch nói, Tiết Đồng mới hiểu ra, có lẽ đây là đặc thù của cơ thể hắc, ngay cả cái đuôi còn có thể biến thành chân thì khả năng khép lại vết thương nhanh hơn người thường cũng không có gì là kì lạ.

Nhìn lại chính mình, chân tay luống cuống, tay còn giữ chặt miếng vải áo vụn, Tiết Đồng ngượng ngùng vội vàng buông tay: “Lành lại là tốt rồi, anh có thể tiếp tục bơi lội.”

Long Trạch thu lại cánh tay, nhìn thấy sự lo lắng trên mặt Tiết Đồng. Cô gái này cũng thật thú vị, trong nhất thời biểu lộ đủ mọi cảm xúc trước mắt hắc, nào từ khiếp sợ nghi hoặc rồi cả vẻ ngượng ngùng nữa, từ mặt xanh đến hồng rồi lại trắng thay nhau trình diễn, Long Trạch nhin không được khoe môi cong lên lộ rõ nụ cười đầy yêu mị.

Tiết Đồng nhìn thấy đuôi của Long Trạch tự do giãn ra rồi co lại, đầu nhô cao khỏi mặt nước, những chiếc vẩy óng ánh dưới nắng đang đưa trong làn nước xanh biếc, nếu chỉ đơn thuần là cái đuôi khổng lồ giãn ra rồi co lại thì đúng là rất dễ dọa chết người khác, nhưng thế nào nó có thể biến thành đôi chân, thật quá sức tưởng tượng.

Long Trạch thấy hai mắt Tiết Đồng dán chặt trên chiếc đuôi của mình, dáng vẻ đầy nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Cô có vấn đề gì muốn hỏi sao?”

Tiết Đồng vội vàng thu ánh mắt, kỳ thật cô muốn hỏi hắc vì sao lại ở dạng này, lại cảm thấy không được ổn, hỏi: “Trạch, anh có thể tùy ý biến thành người bình thường sao? Đuôi biến thành chân có thể trong bao lâu?”

Long Trạch nhếch miệng cười, cái đuôi trong nước giơ cao khỏi mặt nước, hắc trả lời: “Tùy ý, bao lâu cũng được.”

“Vậy ...” Tiết Đồng vòng vo một hồi: “Anh không phải là không thích dùng chân?”

“Đương nhiên không phải” Khóe miệng Long Trạch cười cười, xoay người: “Biến thành người thì phải mặc quần, tôi không thích mặc quần, trói buộc rất khó chịu.”

Giọng nói Long Trạch có nét nghiêm túc không giống nói đùa cợt, Tiết Đồng cảm thấy ghen ở cổ họng, có thể vì hắn muốn thoải mái nên mới duy trì cái đuôi rắn.

Long Trạch nhìn Tiết Đồng, chậm chạp mang chiếc đuôi của mình đến gần cô: “Không muốn bơi nữa, giúp tôi lau người.”

Tiết Đồng có chút ngập ngừng, cầm lấy khăn đến sát cái đuôi của Long Trạch.

Chương 14: Du lịch

Đúng ngày A Tổng mang thức ăn kèm với mấy loại thuốc thường dùng, lần này hắn còn đưa tới không ít quần áo mới cho Tiết Đồng.

Quan sát túi quần áo A Tổng đưa đến, Tiết Đồng phát hiện thấy một bộ quần áo bikini mỏng manh màu vàng trên vải có in những bông hoa nhỏ.

Nhớ tới lần trước Long Trạch hứa sẽ dẫn cô đi biển, hiện kì sinh lí của Tiết Đồng cũng hết thắm nghĩ mấy ngày tới rất thích hợp để đi dã ngoại, trong lúc ăn cơm chiều, Tiết Đồng có nhắc khéo tới chuyện đi biển: “Thời tiết hai ngày tới rất đẹp, rất thích hợp để đi ra biển.”

Long Trạch không mở miệng đáp lại chỉ vùi đầu ăn cơm, Tiết Đồng nghĩ thầm có thể hắn đã quên lời hứa với mình, khuôn mặt cô lộ rõ vẻ thất vọng, Long Trạch đột nhiên lên tiếng: “Đúng vậy! Tôi vẫn nhớ ngày mai chúng ta đi biển.”

Tiết Đồng tưởng mình nghe lầm, sửng sốt nhìn Long Trạch: “Thật sao?”

“Đúng.” Long Trạch gấp miếng rau bỏ vào bát cơm, nhếch miệng nói: “Ngày mai sau bữa sáng cô thu xếp đồ đạc một chút.”

Tâm trạng Tiết Đồng như có vô số chú chim nhỏ ca hát nhảy múa, nở cười như bông hoa mùa xuân: “Vâng, tôi sẽ chuẩn bị.”

Giọng nói của Tiết Đồng trong trẻo tựa dòng nước suối thanh khiết không vướng chút bụi trần, Long Trạch ngẩng đầu liếc nhìn cô, ngắm nhìn nụ cười vẫn còn vương vấn trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, tim hắn bỗng đập rộn ràng.

Đến tối, Tiết Đồng phá lệ, cô trở nên ần cần hơn mọi ngày, sau khi rửa chén bát xong hỏi Long Trạch có muốn thay ga trải giường, phòng có cần dọn dẹp hay không, Long Trạch đưa mắt nhìn Tiết Đồng thấy cô vừa quét dọn vừa cười mỉm.

Tinh thần Tiết Đồng đặc biệt hưng phấn đến nửa đêm mới ngủ được, sáng sớm tỉnh dậy tâm trạng cũng trở nên tươi tỉnh hơn so với mọi ngày.

Hôm nay Tiết Đồng chuẩn bị bữa sáng khá thịnh soạn, vừa ăn vừa nhìn trộm Long Trạch chỉ sợ hắn đổi ý. Cả bữa sáng, hai mắt Tiết Đồng dính chặt lên người Long Trạch, đáy mắt không giấu được sự kì vọng bùng bùng như ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội.

Trước đôi mắt đầy ‘lửa’ của Tiết Đồng đang nhìn chăm chăm vào mình, Long Trạch cảm thấy không được tự nhiên, cuối cùng cũng phải mở miệng: “Ăn nhanh một chút rồi đi chuẩn bị đồ đạc.”

Nghe được câu nói của Long Trạch, Tiết Đồng lừa vội vài đũa, đứng dậy rời đi: “Anh từ từ ăn, tôi đi thu dọn đồ đạc trước, lát sau tôi sẽ rửa bát.”

Long Trạch vừa cúi đầu ăn miếng cháo trắng ngẩng lên đã thấy Tiết Đồng chạy nhanh lên lầu, bước chân nhẹ nhàng như lông vũ.

Về phòng, Tiết Đồng đem bộ quần áo bikini ra ngắm lại, hoa văn trên áo càng nhìn càng đẹp mắt, kiểu dáng cũng xinh đẹp, cô mang theo một ít đồ dùng cá nhân, cũng không quên đem chiếc ô để che nắng.

Trước khi rời phòng Tiết Đồng quan sát một lượt, lên danh sách lại những món đồ cần mang theo. Đứng trước gương, Tiết Đồng mặc chiếc áo sơ mi ô vuông ngắn tay dáng dài, bên trong mặc chiếc váy ngắn, ngắm nhìn lại một lượt thấy ổn mới đi xuống dưới lầu.

Trên bàn cơm chỉ còn lại chút canh dư, Tiết Đồng nhanh tay thu dọn sạch sẽ. Đem khăn tắm cùng với túi xách ngồi trên sofa chờ Long Trạch.

Thật lâu sau Long Trạch lững thững bước từng bước xuống lầu, hắn mặc áo sơ mi đơn giản ngắn tay, chiếc quần ngắn màu nhạt, trên tay cầm chùm chìa khóa, nhìn Tiết Đồng nói: “ Cô không mang theo đồ ăn? Chẳng lẽ cô nghĩ giữa trưa sẽ trở về ăn?..”

“ Tôi lập tức đi chuẩn bị.” Tiết Đồng không đợi hắn nói thêm, vội vàng đứng dậy đi vào phòng bếp.

Lại nghe được giọng Long Trạch nói vọng lại: “ Nhớ mang theo hai hộp nhựa, tôi muốn bắt cá đem về, mang đến hoa viên chờ tôi.”

Đến tủ chứa đồ nhựa, Tiết Đồng mang theo ba hộp nhựa cỡ vừa đi ra tới vườn hoa thấy tiếng oto màu đen đã khởi động từ trước, Long Trạch giúp Tiết Đồng cất đồ lên xe.

Tiết Đồng bận rộn với đóng đồ ăn thấy Long Trạch đi vào nhà: “ Không cần mang nhiều như vậy, mang theo mấy lọ gia vị, cùng cái chảo nhỏ, đến biển thì bắt tôm cá không cần phải nấu cơm. Nếu đã đi chơi đương nhiên phải ăn những món đặc biệt.”

Thì ra là hắn muốn ăn cơm dã ngoại, Tiết Đồng càng khoái chí đem đồ ăn sắp xếp lại, đi dã ngoại vẫn là mang theo chút đồ ăn vặt, dù sao nhóm lửa nấu ăn cũng không tiện, phân loại gia vị với đồ ăn cẩn thận Tiết Đồng mới yên tâm rời đi.

Long Trạch mang nước bỏ vào cốp xe, đem gấp ghế dựa cùng đệm ngồi đặt trên đỉnh xe, chuẩn bị xong đồ đạc cần thiết lúc này hai người mới lên xe rời đi.

Xe lăn bánh rời khỏi biệt thự, ra khỏi bức tường vây cao lớn tầm nhìn cũng thấy thoáng đãng hơn, Tiết Đồng quay đầu nhìn lại căn biệt thự mỗi lúc một nhỏ lại.

Biệt thự của Long Trạch khá cao, chỉ có duy nhất một con đường đi tới, Tiết Đồng ngồi ở ghế phó lái cô hạ cửa kính xe ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Hai bên đường nắng vàng chiếu xuống tán lá cây ươm bóng xuống ven đường tạo nên những bóng râm loang lổ in đậm xuống lòng đường.

Ngoài con đường chính để đi lại thì xung quanh đều là rừng cây xanh um, xen kẽ màu xanh của lá cây là những khóm hoa dại đang khoe sắc dưới nắng vàng, chỉ ngắm nhìn từ xa cũng khiến tâm hồn trở nên rạo rức.

Tiết Đồng ngược nhìn những cây cao lớn hai bên đường, những quả tươi chín mọng đỏ rực rỡ dưới ánh nắng, gió thổi qua đưa đẩy những tán lá nhún nhảy trong gió, nhẹ nhàng thoát tục, nhìn về phía xa màu xanh của biển dần hiện lên tựa như một khối bảo thạch màu lam.

Gió khe thổi qua mang đến cảm giác lành lạnh, mấy sợi tóc mai của Tiết Đồng bay phát phơ trên mặt rồi lại nhẹ nhàng lướt qua chiếc cổ trắng nõn khiến cô có chút ngứa.

Đắm chìm trong cảnh đẹp thiên nhiên của khu đảo, Tiết Đồng cũng chẳng buồn gát mấy sợi tóc đang phiền nhiễu ấy, chăm chú thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Những khe sáng len lỏi dưới những tán lá cây đổ bóng xuống tạo nên những vệt vàng sáng sinh động đến mê người, nhìn ngắm thế nào cũng không thấy chán.

Tiết Đồng mê mải với cảnh đẹp bên ngoài, ngay cả người ngồi trong xe cùng cô là Long Trạch lúc này cũng bị đẩy ra xa, hắn cảm thấy mình bị ai đó lãng quên, liền gọi một tiếng: “ Tiết Đồng!..”

Âm thanh của Long Trạch tan nhanh trong gió bay xa tận nơi nào, không hề ảnh hưởng đến Tiết Đồng, cô vẫn còn say đắm trong khung cảnh thiên nhiên. Hắn không thể không lớn tiếng gọi cô lần nữa, lúc này Tiết Đồng mới lấy lại tinh thần, về mặt hoảng loạn: “ Ah!”

“ Gió lớn.” Long Trạch dịu giọng nhắc nhở.

“ À!” Tiết Đồng ấn nút cửa kính đóng lên, xoay người ngồi tựa vào ghế, im lặng ngắm nhìn con đường dài phía trước, sắc mặt trở nên trầm tĩnh.

Long Trạch đột nhiên tăng tốc, chiếc xe việt dã của hắn như con tuấn mã đứt dây cương, lao vút trong gió. Tiết Đồng hơi ngả người về phía trước, có chút kinh hãi về tốc độ lái xe của Long Trạch, cô nắm chặt tay ở vịn ghế, nghiêng đầu nhìn Long Trạch: “ Trạch, anh có bằng lái xe không?..”

Long Trạch ánh mắt cổ quái liếc nhìn Tiết Đồng, giọng nói nhàn nhạt: “Không có, lái được xe là được rồi.”

“ Anh lái chậm một chút, nơi này nhiều khúc cua.”

“ Không sao, nếu xe hỏng có thể đổi chiếc khác.”

Tiết Đồng đỏ mặt hơi lạnh, nhướn mày: “ Thế còn người thì sao?..”

Long Trạch thấy Tiết Đồng có vẻ khấn trương mở to đôi mắt lo sợ nhìn hắn, Long Trạch bỗng trở nên bối rối, nhếch môi cười: “ Không phải sợ, kỹ thuật tôi rất tốt, sẽ không để cô ngã văng khỏi xe.”

Xe chạy thẳng một mạch đến bãi biển, bụi bay mịt mù theo bánh xe, bờ biển xanh thẳm như tấm thảm ngọc bích xanh biếc dần hiện trước mắt Tiết Đồng.

Xe dừng lại, Tiết Đồng nhanh tay mở cửa chạy ra, hít lấy hít để không khí của biển, nhìn thấy trời xanh mây trắng tâm tử trở vô cùng thư thái.

Trước đây khi đến biển đều có đông kín người, không thể yên tĩnh ngắm nhìn cảnh đẹp. Hoàn hảo, tại đây vừa không có người mà cảnh đẹp thì cứ như lạc vào cõi thần tiên, trên bầu trời từng đàn chim biển bay lượn tự do, màu xanh nguyên thủy của biển, những đợt sóng vỗ tạo nên lớp bọt trắng xóa vô cùng ảo diệu.

Tiết Đồng quay đầu nhìn thoáng qua thấy Long Trạch đang chuyển đồ từ trên xe xuống, cô liền chạy tới giúp hắn.

Long Trạch đem ghế dựa đặt dưới cây dừa, quay sang nói với Tiết Đồng: “ Cô đi chơi đi, vẫn còn sớm, chơi xong rồi quay lại đây.”

Tiết Đồng nhìn Long Trạch không khỏi lộ rõ vẻ vui mừng, chạy nhanh ra biển.

Tiết Đồng cởi giày trực tiếp đi chân trần trên bờ cát mịn màng, hạt cát len lỏi vào kẽ chân của cô tạo cảm giác tê tê, nhấp nhô là những vỏ sò lung linh lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Quay trở lại xe, Tiết Đồng cởi áo khoác, chạy đến gần bờ biển, cô bước những bước nhỏ đi vào dòng nước, nước biển từng chút từng chút ôm lấy thân thể của Tiết Đồng, từng làn sóng trắng vỗ vào bờ như cuốn đi mọi phiền não của cô.

Long Trạch cũng cởi áo chạy tới bờ biển, hắn bơi cách xa bờ đến vài trăm mét thì thoảng bắn lên những bọt nước cao ngất hệt như cá gặp nước, Tiết Đồng tự do chơi đùa trong nước một lúc rồi trở về bờ nhặt vỏ sò.

Ở phía xa thân hình cao lớn của Long Trạch chỉ còn là điểm nhỏ, lúc ẩn lúc hiện, một lát sau lại thấy hắn bơi về bờ lộ ra cái đuôi màu trắng, trên tay hắn cầm vật gì đó, nhìn Tiết Đồng nói: “ Giúp tôi nhặt nó về.”

Tiết Đồng chạy tới nhặt lên, hóa ra là cái quần của Long Trạch, chiếc quần dính bê bết cát, cô không khỏi than thầm: “ Rốt cuộc thì anh có bao nhiêu chán ghét đối với quần áo?..”

Long Trạch đang bơi ở phía xa, tốc độ trong nước của hắn rất nhanh, ví như cá chép vượt long môn, cả người cùng chiếc đuôi dài uốn lượn trong nước, thì thoảng lại tạo một tư thế rất đẹp, rồi lại quẫy mạnh trong nước tạo nên bọt nước một mảng trắng toát. So với bể bơi nhỏ hẹp ở biệt thự, biển đúng là một bể bơi khổng lồ, Long Trạch càng bơi càng hứng, mỗi lúc một xa bờ.

Nháy mắt đã không thấy tấm hơi Long Trạch đâu chỉ còn mấy con chim biển đang bay lượn trên bầu trời, Tiết Đồng cũng không quan tâm đến hắn, lúc thì xuống biển bơi vài vòng mệt thì nằm trên cát trắng phơi nắng.

Cũng khá lâu chưa thấy Long Trạch trở về, Tiết Đồng nhìn mặt biển sớm đã phẳng lặng không thấy bọt nước bắn lên, cô đi dọc bờ biển tìm kiếm Long Trạch nhưng không thấy bóng dáng hắn đâu. Tâm trí Tiết Đồng có chút khản trương, liệu Long Trạch có xảy ra chuyện gì không?

Dù sao rắn thì cũng có rất nhiều loại.

Thời gian trôi qua cũng khá lâu, Tiết Đồng có chút bất an, dù sao Long Trạch cũng là bán xà, hắn không thể ở trong nước quá lâu, Tiết Đồng đi về phía biển la lớn: “Long Trạch.”

Âm thanh của Tiết Đồng trở nên vô lực trước đại dương rộng lớn, lo lắng mỗi lúc một nhiều, cô tiếp tục gọi lớn: “Long Trạch! Long Trạch!..”

Gọi một hồi, xa xa hình ảnh Long Trạch hiện lên trước mắt Tiết Đồng, quả thực hắn đã ở rất xa bờ, dưới nước nghe được tiếng Tiết Đồng gọi tên hắn, âm thanh pha lẫn sự lo lắng, Long Trạch không thể giải thích được cảm xúc ẩn chứa trong tiếng gọi ấy nhưng hắn cảm nhận được đó là sự quan tâm chân thật.

Trước nay chưa có ai dùng giọng điệu chân thành gọi tên hắn cả.

9. Chương 13 - 14

Chương 13: Vết thương

Trong bếp, mùi thơm của thức ăn tỏa ra thức tỉnh vị giác, Long Trạch ngồi trong phòng khách không có việc gì làm liền vào bếp nhìn Tiết Đồng nấu cơm.

Trên bếp ga nồi canh hầm đang bốc khói nghi ngút, Tiết Đồng mặc chiếc tạp dề màu trắng đôi tay không ngừng bận rộn với việc xào nấu, nhìn thấy Long Trạch tiến vào cô ngẩng đầu lên: “Trạch, hôm nay nấu canh sườn củ sen, giải nhiệt mát gan.”

Mùi hương củ sen thanh mát trộn lẫn với vị nồng đậm của sườn heo tạo nên một hương vị rất hấp dẫn, Long Trạch đi tới gần nồi canh hít hít vài hơi, đúng là rất ngon, hắn nuốt nước bọt: “Hương vị rất ngon.”

“Đúng vậy. Trước kia cứ đến mùa thu mẹ tôi lại nấu canh này, đơn giản lại tốt cho cơ thể.” Tiết Đồng cảm thấy lỗi lời, lẽ ra không nên trước mặt Long Trạch kể về chuyện gia đình, vội vàng chuyển đề tài: “Chờ hai tiếng nữa mới chín. Anh thử nếm thử xem có hợp khẩu vị không.”

Tiết Đồng lấy muỗng múc canh vào bát đưa cho Long Trạch: “Anh ăn thử xem, nấu thêm hai món nữa là có thể ăn cơm.”

Tiết Đồng để thêm chiếc thìa nhỏ trong chén: “Cẩn thận nóng.”

Long Trạch đón lấy bát trong tay Tiết Đồng thổi vài hơi rồi đưa chiếc thìa nhỏ vào trong miệng.

“Củ sen chưa chín sao? Nên hầm thêm chút nữa mới ăn được.”

Long Trạch cắn một miếng củ sen, từ từ nhai, hương vị thơm mát của củ sen tỏa khắp khoang miệng, rất dễ chịu: “Chín rồi.”

“Vậy tôi tắt bếp, để khi ăn vừa vặn không nóng nữa.” Nói xong đưa tay Tiết Đồng tắt bếp: “Trước kia ăn qua món gạo nếp hấp sườn, hương vị vừa thơm vừa dễ ăn, đáng tiếc lại không làm được.”

“Cô nấu cơm cũng không tệ, không cần quá cầu kì.”

“Bình thường tôi cũng chỉ nấu những món đơn giản, dù sao cũng chỉ ăn một mình, không mấy để ý.”

Tiết Đồng mở tủ lạnh lấy một miếng thịt bò đặt lên thớt cắt thành từng lát mỏng: “Thịt bò xào thái chỉ, miến xào rau.”

Cô đặc biệt chú ý tới khẩu vị của Long Trạch, hẳn rất thích ăn thịt, thỉnh thoảng cũng nên nấu những món thanh đạm đổi khẩu vị.

Long Trạch tay trái bưng bát, tay phải cầm thìa tiếp tục ăn canh sườn củ sen, nhìn Tiết Đồng thái thịt bò, cô cắt thành miếng mỏng sau đó đem thái sợi, mặc dù thái chỉ tuy không đều nhưng nhìn chung thì vẫn đạt tiêu chuẩn của món thịt bò thái sợi, tay nghề coi như thành thạo, hẳn hỏi: “ Cô trước kia thường xuyên nấu cơm? ”

“ Không có, ngày thường đi làm trở về nhà mệt chết, không còn sức để nấu cơm. Nhà bếp của anh trang hoàng đầy đủ lắm.” Tiết Đồng đảo mắt nhìn về dụng cụ nhà bếp của Long Trạch: “ Anh xem, riêng về dao cũng có hơn mười loại, nào thái, chặt, lọc, dao nhọn, dao to bản, kéo, sử dụng rất thuận tiện.”

“ Dù sao cũng không thiếu tiền, mua mỗi thứ một bộ, sử dụng tốt là được rồi. Nhưng dao có vẻ sắc, cô nên cẩn thận một chút.”

“ Uhm. Trạch, trước kia anh ở một mình có thấy nhàm chán không? ” Tiết Đồng vừa thái thịt bò vừa hỏi hẳn.

“ Rất tốt! Người thì la hét ầm ĩ, người thì sợ tôi, bình thường rất ít người đến tìm nên cũng thành thói quen.” Long Trạch rất nhanh đã ăn hết hơn nửa bát canh lớn, đưa bát cho Tiết Đồng: “ Lấy thêm chút nữa.”

Tiết Đồng cầm bát múc thêm canh, nghe được bên cạnh Long Trạch nói: “ Thêm hai miếng sườn.”

Tiết Đồng múc không ít sườn vào bát canh, Long Trạch đứng nhìn bên cạnh rất hài lòng, lấy thìa nhẹ nhàng quấy thổi vài hơi để au nguội. Nhìn thấy Tiết Đồng đang ướp thịt, vừa trộn vừa đổ thêm gia vị, hẳn hỏi: “Đó là gì? ”

Tiết Đồng nhìn theo ánh mắt của Long Trạch: “ Thịt luộc già tôi, nhưng tôi cắt thịt không đều nên hương vị không được như ý.”

Long Trạch nâng cằm, nói: “ Đưa tôi một miếng thử xem.”

Tiết Đồng buông dao đặt trên bàn, nghiêng người cầm đôi đũa gấp một miếng xoay người đưa cho Long Trạch, cô đi qua bên cạnh bàn vật áo không cẩn thận chạm vào chuôi dao khiến con dao trượt khỏi mặt bàn rơi xuống đất.

Vừa hay Tiết Đồng bước đến mũi chân đúng hướng con dao đang theo đà rơi xuống, nhanh như chớp, bên eo có bàn tay to lớn vội kéo cô về phía trước, tránh được mũi dao đâm vào chân.

Tim Tiết Đồng run bần bật, nhìn con dao sắc bén nằm dưới đất mà tay Long Trạch không ngừng chảy máu. Sắc mặt Tiết Đồng trắng bệch, ném đũa trên tay xuống, nói năng lộn xộn: “ Xin ... xin lỗi.”

Bất kể xảy ra chuyện gì, việc đầu tiên Tiết Đồng nghĩ đến chính là nói ‘ xin lỗi.’

Trái với vẻ hoảng loạn của Tiết Đồng, nét mặt Long Trạch đầy vẻ bình tĩnh, tay trái bưng bát canh uống một ngụm: “ Không việc gì, vết thương nhỏ.”

Máu không ngừng rỉ ra, theo cánh tay dài nhỏ giọt xuống sàn nhà, nhìn máu Long Trạch nhỏ từng giọt xuống đất Tiết Đồng sốt ruột không thôi, vội vàng kéo tay hẳn lấy tay mình ấn chặt vết thương để máu không chảy ra: “ Có thuốc không? Ở đâu? Tôi lập tức đi lấy! ”

Nhìn miệng vết thương cũng phải sâu đến một phân nhưng xem biểu hiện của Long Trạch lại không lộ chút đau đớn nào, nhìn vẻ mặt thất thần của Tiết Đồng dùng tay ấn vết thương, một lúc lâu sau Long Trạch mới nhàn nhạt nói: “ Không phải hôm qua mới nói với cô, lần sau tôi mới nói người mang thuốc đến. Trước mắt nơi này không có thuốc.”

“ Không có, vậy làm sao bây giờ, một chút cũng không có sao? ” Tiết Đồng thiếu kiên nhẫn hỏi Long Trạch.

Khuôn mặt Long Trạch vẫn điềm đạm như người bị thương không phải là mình: “ Không có việc gì.”

Máu theo ngón tay Tiết Đồng chảy ra, chất lỏng dính dáp ầm ầm khiến chân tay cô hoảng loạn, hấp tấp nói: “ Anh giữ chặt vết thương đi, tôi tìm vải băng bó, cần phải cầm máu ngay! ”

Vội vàng chạy lên lầu, quá hoảng loạn Tiết Đồng không nhớ rõ vải vụn để ở đâu, chạy vào phòng tìm một chiếc áo sơ mi mới trực tiếp dùng tay xé thành từng mảnh, chạy nhanh xuống dưới phòng khách.

Long Trạch ngồi dưới sofa coi như không có chuyện gì xảy ra, lấy hai ngón tay giữ chặt miệng vết thương.

Tiết Đồng lấy khăn mặt nước sôi đến trước mặt Long Trạch, nhẹ nhàng giúp hắn lau miệng vết thương, trong lòng ngẫm cảm ơn vì máu cũng đã ngừng chảy. Tiết Đồng thay Long Trạch băng bó vết thương: “Trạch, nhắc tay lên một chút.”

Long Trạch nhắc cánh tay lên, ánh mắt vẫn không chút cảm xúc, mặc cho cô đùa nghịch với cánh tay của mình.

Tiết Đồng ngồi xổm dưới đất, cầm mảnh vải quần từng vòng lên cánh tay Long Trạch, hai mắt ngấn nước, cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không phải cố ý để dao ở đó.”

Long Trạch nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của Tiết Đồng chạm lên cánh tay rắn chắc của mình, hắn cảm nhận được sự sợ hãi của cô thông qua đầu ngón tay lạnh buốt đang run rẩy kia, lại thấy đôi mắt ươn ướt như sắp khóc, giọng đầy an ủi: “Đã nói không việc gì, chính là tôi thay cô đỡ con dao, cô không cần tự trách. Vết thương nhỏ, nếu để cô bị thương mới thực sự phiền phức.”

Buộc chặt tấm vải trên tay Long Trạch, Tiết Đồng nâng mắt nhìn khuôn mặt bình thản của hắn: “Miệng vết thương không thể dính nước, hai ngày tới anh không thể bơi. Nơi này không có thuốc, anh nhớ kêu họ đem tới ít thuốc, miệng vết thương mà bị nhiễm trùng sẽ rắc rối.”

Long Trạch nhìn vẻ mặt lo lắng của cô cảm thấy rất thú vị, cười khẽ một tiếng, đưa tay捏 cái mũi thanh tú của cô: “Không có gì quan trọng, rất nhanh sẽ lành lại, cô không khẩn trương như vậy.”

Tiết Đồng đỏ khóc đỏ cười trước hành động của Long Trạch, vội vàng quay mặt né tránh.

“Đi làm cơm đi, tôi còn chưa ăn cơm đâu.”

“Uhm, vậy anh nghỉ ngơi một lúc, xào vài món nữa là có thể ăn.” Tiết Đồng nhanh chóng vào bếp nấu cơm trưa.

Trong bữa ăn, Tiết Đồng lo lắng vết thương của Long Trạch, sợ ảnh hưởng đến hoạt động của hắn, không ngừng gấp thức ăn cho Long Trạch, thấy bát canh vơi đi cô lại múc thêm canh.

Gắp thịt bò bỏ vào bát cho Long Trạch: “Ăn nhiều thịt bò một chút, thịt bò nhiều sắt, bổ máu.”

“Uhm.” Long Trạch âm trầm nói: “Cô cũng ăn nhiều vào, gầy như vậy người ta tưởng tôi ngược đãi cô.”

“Buổi tối tôi hầm canh gà táo đỏ, bổ huyết, anh nên nghỉ ngơi nhiều, ngủ nhiều thì miệng vết thương mới mau khép lại.”

Long Trạch rất muốn nói với cô vết thương nhỏ này không cần phải bận tâm nhưng nhìn thấy cô gấp miếng thịt lợn giò bỏ vào bát hắn, Long Trạch đột nhiên không muốn mở miệng nói mấy lời ấy.

Ngày hôm sau, sau giấc ngủ trưa Tiết Đồng thấy Long Trạch đang ngâm mình trong nước, vội vàng chạy đến thành bể bơi: “Sao anh lại xuống nước? Không phải nói mấy ngày nữa không thể bơi lội sao?”

Nghe thấy tiếng Tiết Đồng, Long Trạch chậm rãi dựa vào tường, nở nụ cười thản nhiên: “Không có việc gì, chỉ là muốn xuống bơi lội.”

Khuôn mặt Tiết Đồng trở nên lo lắng, căng thẳng nói: “Miệng vết thương dính nước sẽ bị nhiễm trùng, huống hồ ở đây không có thuốc. Anh mau lên bờ đi.”

Long Trạch vừa cười vừa đưa cánh tay quần vải lên, tựa vào bể bơi không hề nhúc nhích, rõ là hắn không muốn lên. Tiết Đồng có chút bực bội, túm cánh tay của Long Trạch: “Anh mau lên bờ đi.”

Với sức của Tiết Đồng làm sao có thể túm Long Trạch lên bờ được, cũng may hắn chủ động từ từ đưa người ngồi lên thành bể, thấy vậy Tiết Đồng vội vàng chạy đi lấy khăn tắm, kéo cánh tay phải của Long Trạch nhẹ nhàng lấy khăn lau khô: “Đều ướt cả rồi, phải thay băng.”

Đuôi Long Trạch còn đang vùng vẫy dưới nước, thi thoảng quẫy mạnh tạo lên bọt nước trắng xóa. Ngày hôm qua thắt nút chưa chặt hôm nay lại dính nước, miệng vết thương nhất định sẽ sưng tấy, mảnh vải mở ra, Tiết Đồng không tin nổi vào mắt mình, làm sao có thể như vậy? Vết thương ngày hôm qua hoàn toàn biến mất không chút dấu tích nhìn bề mặt da như chưa từng bị thương.

Tiết Đồng lòng đầy nghi ngờ đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi bị thương, xem đi xem lại, kinh ngạc hỏi: “Sao lại không thấy nữa? Tay anh vẫn ổn chứ?”

Gương mặt Long Trạch lộ rõ vẻ đắc ý: “ Tôi đã nói không có việc gì rồi.”

“ Hả?” Tiết Đồng nghi hoặc không hiểu rõ ý của Long Trạch.

“ Cô nghĩ tôi và người thường sẽ giống nhau về tốc độ lành vết thương sao?”

Nghe Long Trạch nói, Tiết Đồng mới hiểu ra, có lẽ đây là đặc thù của cơ thể hắn, ngay cả cái đuôi còn có thể biến thành chân thì khả năng khép lại vết thương nhanh hơn người thường cũng không có gì là kì lạ.

Nhìn lại chính mình, chân tay luống cuống, tay còn giữ chặt miếng vải áo vụn, Tiết Đồng ngượng ngùng vội vàng buông tay: “ Lành lại là tốt rồi, anh có thể tiếp tục bơi lội.”

Long Trạch thu lại cánh tay, nhìn thấy sự lo lắng trên mặt Tiết Đồng. Cô gái này cũng thật thú vị, trong nhất thời biểu lộ đủ mọi cảm xúc trước mắt hắn, nào từ khiếp sợ nghi hoặc rồi cả vẻ ngượng ngùng nữa, từ mặt xanh đến hồng rồi lại trắng thay nhau trình diễn, Long Trạch nhin không được khoe môi cong lên lộ rõ nụ cười đầy yêu mị.

Tiết Đồng nhìn thấy đuôi của Long Trạch tự do giãn ra rồi co lại, đầu nhô cao khỏi mặt nước, những chiếc vảy óng ánh dưới nắng đông đưa trong làn nước xanh biếc, nếu chỉ đơn thuần là cái đuôi khổng lồ giãn ra rồi co lại thì đúng là rất dễ dọa chết người khác, nhưng thế nào nó có thể biến thành đôi chân, thật quá sức tưởng tượng.

Long Trạch thấy hai mắt Tiết Đồng dán chặt trên chiếc đuôi của mình, dáng vẻ đầy nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn cô, nói: “ Cô có vấn đề gì muốn hỏi sao?.”

Tiết Đồng vội vàng thu ánh mắt, kỳ thật cô muốn hỏi hắn vì sao lại ở dạng này, lại cảm thấy không được ổn, hỏi: “ Trạch, anh có thể tùy ý biến thành người bình thường sao? Đuôi biến thành chân có thể trong bao lâu?”

Long Trạch nhếch miệng cười, cái đuôi trong nước giơ cao khỏi mặt nước, hắn trả lời: “ Tùy ý, bao lâu cũng được.”

“ Vậy ...” Tiết Đồng vòng vo một hồi: “ Anh không phải là không thích dùng chân?”

“ Đương nhiên không phải” Khoe miệng Long Trạch cười cười, xoay người:” Biến thành người thì phải mặc quần, tôi không thích mặc quần, trói buộc rất khó chịu.”

Giọng nói Long Trạch có nét nghiêm túc không giống nói đùa cợt, Tiết Đồng cảm thấy ghen ở cổ họng, có thể vì hắn muốn thoải mái nên mới duy trì cái đuôi rắn.

Long Trạch nhìn Tiết Đồng, chậm chạp mang chiếc đuôi của mình đến gần cô: “ Không muốn bơi nữa, giúp tôi lau người.”

Tiết Đồng có chút ngập ngừng, cầm lấy khăn đến sát cái đuôi của Long Trạch.

Chương 14: Du lịch

Đúng ngày A Tổng mang thức ăn kèm với mấy loại thuốc thường dùng, lần này hắn còn đưa tới không ít quần áo mới cho Tiết Đồng.

Quan sát túi quần áo A Tổng đưa đến, Tiết Đồng phát hiện thấy một bộ quần áo bikini mỏng manh màu vàng trên vải có in những bông hoa nhỏ.

Nhớ tới lần trước Long Trạch hứa sẽ dẫn cô đi biển, hiện kì sinh lí của Tiết Đồng cũng hết thềm nghỉ mấy ngày tới rất thích hợp để đi dã ngoại, trong lúc ăn cơm chiều, Tiết Đồng có nhắc khéo tới chuyện đi biển: “ Thời tiết hai ngày tới rất đẹp, rất thích hợp để đi ra biển.”

Long Trạch không mở miệng đáp lại chỉ vùi đầu ăn cơm, Tiết Đồng nghĩ thầm có thể hẳn đã quên lời hứa với mình, khuôn mặt cô lộ rõ vẻ thất vọng, Long Trạch đột nhiên lên tiếng: “ Đúng vậy! Tôi vẫn nhớ ngày mai chúng ta đi biển.”

Tiết Đồng tưởng mình nghe lầm, sửng sốt nhìn Long Trạch: “ Thật sao?..”

“ Đúng.” Long Trạch gấp miếng rau bỏ vào bát cơm, nhếch miệng nói: “ Ngày mai sau bữa sáng cô thu xếp đồ đạc một chút.”

Tâm trạng Tiết Đồng như có vô số chú chim nhỏ ca hát nhảy múa, nở cười như bông hoa mùa xuân: “ Vâng, tôi sẽ chuẩn bị.”

Giọng nói của Tiết Đồng trong trẻo tựa dòng nước suối thanh khiết không vướng chút bụi trần, Long Trạch ngẩng đầu liếc nhìn cô, ngắm nhìn nụ cười vẫn còn vương vấn trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, tim hắn bỗng đập rộn ràng.

Đến tối, Tiết Đồng phá lệ, cô trở nên ần cần hơn mọi ngày, sau khi rửa chén bát xong hỏi Long Trạch có muốn thay ga trải giường, phòng có cần dọn dẹp hay không, Long Trạch đưa mắt nhìn Tiết Đồng thấy cô vừa quét dọn vừa cười mỉm.

Tinh thần Tiết Đồng đặc biệt hưng phấn đến nửa đêm mới ngủ được, sáng sớm tỉnh dậy tâm trạng cũng trở nên tươi tỉnh hơn so với mọi ngày.

Hôm nay Tiết Đồng chuẩn bị bữa sáng khá thịnh soạn, vừa ăn vừa nhìn trộm Long Trạch chỉ sợ hắn đổi ý. Cả bữa sáng, hai mắt Tiết Đồng dính chặt lên người Long Trạch, đáy mắt không giấu được sự kì vọng bùng bùng như ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội.

Trước đôi mắt đầy ‘ lửa ‘ của Tiết Đồng đang nhìn chăm chăm vào mình, Long Trạch cảm thấy không được tự nhiên, cuối cùng cũng phải mở miệng: “ Ăn nhanh một chút rồi đi chuẩn bị đồ đạc.”

Nghe được câu nói của Long Trạch, Tiết Đồng lừa vội vài đũa, đứng dậy rời đi: “ Anh từ từ ăn, tôi đi thu dọn đồ đạc trước, lát sau tôi sẽ rửa bát.”

Long Trạch vừa cúi đầu ăn miếng cháo trắng ngẩng lên đã thấy Tiết Đồng chạy nhanh lên lầu, bước chân nhẹ nhàng như lông vũ.

Về phòng, Tiết Đồng đem bộ quần áo bikini ra ngắm lại, hoa văn trên áo càng nhìn càng đẹp mắt, kiểu dáng cũng xinh đẹp, cô mang theo một ít đồ dùng cá nhân, cũng không quên đem chiếc ô để che nắng.

Trước khi rời phòng Tiết Đồng quan sát một lượt, lên danh sách lại những món đồ cần mang theo. Đứng trước gương, Tiết Đồng mặc chiếc áo sơ mi ô vuông ngắn tay dáng dài, bên trong mặc chiếc váy ngắn, ngắm nhìn lại một lượt thấy ổn mới đi xuống dưới lầu.

Trên bàn cơm chỉ còn lại chút canh dư, Tiết Đồng nhanh tay thu dọn sạch sẽ. Dem khăn tắm cùng với túi xách ngồi trên sofa chờ Long Trạch.

Thật lâu sau Long Trạch lững thững bước từng bước xuống lầu, hắn mặc áo sơ mi đơn giản ngắn tay, chiếc quần ngắn màu nhạt, trên tay cầm chùm chìa khóa, nhìn Tiết Đồng nói: “ Cô không mang theo đồ ăn? Chẳng lẽ cô nghĩ giữa trưa sẽ trở về ăn?..”

“ Tôi lập tức đi chuẩn bị.” Tiết Đồng không đợi hắn nói thêm, vội vàng đứng dậy đi vào phòng bếp.

Lại nghe được giọng Long Trạch nói vọng lại: “ Nhớ mang theo hai hộp nhựa, tôi muốn bắt cá đem về, mang đến hoa viên chờ tôi.”

Đến tủ chứa đồ nhựa, Tiết Đồng mang theo ba hộp nhựa cỡ vừa đi ra tới vườn hoa thấy tiếng oto màu đen đã khởi động từ trước, Long Trạch giúp Tiết Đồng cất đồ lên xe.

Tiết Đồng bận rộn với đồ ăn thấy Long Trạch đi vào nhà: “ Không cần mang nhiều như vậy, mang theo mấy lọ gia vị, cùng cái chảo nhỏ, đến biển thì bắt tôm cá không cần phải nấu cơm. Nếu đã đi chơi đương nhiên phải ăn những món đặc biệt.”

Thì ra là hân muốn ăn cơm dã ngoại, Tiết Đồng càng khoái chỉ đem đồ ăn sắp xếp lại, đi dã ngoại vẫn là mang theo chút đồ ăn vặt, dù sao nhóm lửa nấu ăn cũng không tiện, phân loại gia vị với đồ ăn cẩn thận Tiết Đồng mới yên tâm rời đi.

Long Trạch mang nước bỏ vào cốc xe, đem gấp ghế dựa cùng đệm ngồi đặt trên đỉnh xe, chuẩn bị xong đồ đạc cần thiết lúc này hai người mới lên xe rời đi.

Xe lăn bánh rời khỏi biệt thự, ra khỏi bức tường vây cao lớn tầm nhìn cũng thấy thoáng đãng hơn, Tiết Đồng quay đầu nhìn lại căn biệt thự mỗi lúc một nhỏ lại.

Biệt thự của Long Trạch khá cao, chỉ có duy nhất một con đường đi tới, Tiết Đồng ngồi ở ghế phó lái cô hạ cửa kính xe ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Hai bên đường nắng vàng chiếu xuống tán lá cây ươm bóng xuống ven đường tạo nên những bóng râm loang lổ in đậm xuống lòng đường.

Ngoài con đường chính để đi lại thì xung quanh đều là rừng cây xanh um, xen kẽ màu xanh của lá cây là những khóm hoa dại đang khoe sắc dưới nắng vàng, chỉ ngắm nhìn từ xa cũng khiến tâm hồn trở nên rạo rức.

Tiết Đồng ngược nhìn những cây cao lớn hai bên đường, những quả tươi chín mọng đỏ rực rỡ dưới ánh nắng, gió thổi qua đưa đẩy những tán lá nhún nhảy trong gió, nhẹ nhàng thoát tục, nhìn về phía xa màu xanh của biển dần hiện lên tựa như một khối bảo thạch màu lam.

Gió khe thổi qua mang đến cảm giác lành lạnh, mấy sợi tóc mai của Tiết Đồng bay phất phơ trên mặt rồi lại nhẹ nhàng lướt qua chiếc cổ trắng nõn khiến cô có chút ngứa.

Đắm chìm trong cảnh đẹp thiên nhiên của khu đảo, Tiết Đồng cũng chẳng buồn gạt mấy sợi tóc đang phiền nhiễu ấy, chăm chú thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Những khe sáng len lỏi dưới những tán lá cây đổ bóng xuống tạo nên những vệt vàng sáng sinh động đến mê người, nhìn ngắm thế nào cũng không thấy chán.

Tiết Đồng mãi mê với cảnh đẹp bên ngoài, ngay cả người ngồi trong xe cùng cô là Long Trạch lúc này cũng bị đẩy ra xa, hân cảm thấy mình bị ai đó lãng quên, liền gọi một tiếng: “ Tiết Đồng!”

Âm thanh của Long Trạch tan nhanh trong gió bay xa tận nơi nào, không hề ảnh hưởng đến Tiết Đồng, cô vẫn còn say đắm trong khung cảnh thiên nhiên. Hân không thể không lớn tiếng gọi cô lần nữa, lúc này Tiết Đồng mới lấy lại tinh thần, về mặt hoảng loạn: “ Ah!”

“ Gió lớn.” Long Trạch dịu giọng nhắc nhở.

“ À!” Tiết Đồng ấn nút cửa kính đóng lên, xoay người ngồi tựa vào ghế, im lặng ngắm nhìn con đường dài phía trước, sắc mặt trở nên trầm tĩnh.

Long Trạch đột nhiên tăng tốc, chiếc xe việt dã của hân như con tuần mã đứt dây cương, lao vút trong gió. Tiết Đồng hơi ngả người về phía trước, có chút kinh hãi về tốc độ lái xe của Long Trạch, cô nắm chặt tay ở vịn ghế, nghiêng đầu nhìn Long Trạch: “ Trạch, anh có bằng lái xe không?”

Long Trạch ánh mắt cổ quái liếc nhìn Tiết Đồng, giọng nói nhàn nhạt: “Không có, lái được xe là được rồi.”

“ Anh lái chậm một chút, nơi này nhiều khúc cua.”

“ Không sao, nếu xe hỏng có thể đổi chiếc khác.”

Tiết Đồng đỏ mặt hơi lạnh, nhướn mày: “ Thế còn người thì sao?.”

Long Trạch thấy Tiết Đồng có vẻ khẩn trương mở to đôi mắt lo sợ nhìn hân, Long Trạch bỗng trở nên bối rối, nhếch môi cười: “ Không phải sợ, kỹ thuật tôi rất tốt, sẽ không để cô ngã văng khỏi xe.”

Xe chạy thẳng một mạch đến bãi biển, bụi bay mù mù theo bánh xe, bờ biển xanh thẳm như tấm thảm ngọc bích xanh biếc dần hiện trước mắt Tiết Đồng.

Xe dừng lại, Tiết Đồng nhanh tay mở cửa chạy ra, hít lấy hít để không khí của biển, nhìn thấy trời xanh mây trắng tâm tử trở vô cùng thư thái.

Trước đây khi đến biển đều có đông kín người, không thể yên tĩnh ngắm nhìn cảnh đẹp. Hoàn hảo, tại đây vừa không có người mà cảnh đẹp thì cứ như lạc vào cõi thần tiên, trên bầu trời từng đàn chim biển bay lượn tự do, màu xanh nguyên thủy của biển, những đợt sóng vỗ tạo nên lớp bọt trắng xóa vô cùng ảo diệu.

Tiết Đồng quay đầu nhìn thoáng qua thấy Long Trạch đang chuyển đồ từ trên xe xuống, cô liền chạy tới giúp hắn.

Long Trạch đem ghế dựa đặt dưới cây dừa, quay sang nói với Tiết Đồng: “ Cô đi chơi đi, vẫn còn sớm, chơi xong rồi quay lại đây.”

Tiết Đồng nhìn Long Trạch không khỏi lộ rõ vẻ vui mừng, chạy nhanh ra biển.

Tiết Đồng cởi giày trực tiếp đi chân trần trên bờ cát mịn màng, hạt cát len lỏi vào kẽ chân của cô tạo cảm giác tê tê, nhấp nhô là những vỏ sò lung linh lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Quay trở lại xe, Tiết Đồng cởi áo khoác, chạy đến gần bờ biển, cô bước những bước nhỏ đi vào dòng nước, nước biển từng chút từng chút ôm lấy thân thể của Tiết Đồng, từng làn sóng trắng vỗ vào bờ như cuốn đi mọi phiền não của cô.

Long Trạch cũng cởi áo chạy tới bờ biển, hắn bơi cách xa bờ đến vài trăm mét thì thoáng bắn lên những bọt nước cao ngất hệt như cá gặp nước, Tiết Đồng tự do chơi đùa trong nước một lúc rồi trở về bờ nhặt vỏ sò.

Ở phía xa thân hình cao lớn của Long Trạch chỉ còn là điểm nhỏ, lúc ẩn lúc hiện, một lát sau lại thấy hắn bơi về bờ lộ ra cái đuôi màu trắng, trên tay hắn cầm vật gì đó, nhìn Tiết Đồng nói: “ Giúp tôi nhặt nó về.”

Tiết Đồng chạy tới nhặt lên, hóa ra là cái quần của Long Trạch, chiếc quần dính bê bết cát, cô không khỏi than thầm: “ Rốt cuộc thì anh có bao nhiêu chán ghét đối với quần áo?.”

Long Trạch đang bơi ở phía xa, tốc độ trong nước của hắn rất nhanh, ví như cá chép vượt long môn, cả người cùng chiếc đuôi dài uốn lượn trong nước, thì thoáng lại tạo một tư thế rất đẹp, rồi lại quẫy mạnh trong nước tạo nên bọt nước một mảng trắng toát. So với bể bơi nhỏ hẹp ở biệt thự, biển đúng là một bể bơi khổng lồ, Long Trạch càng bơi càng hứng, mỗi lúc một xa bờ.

Nháy mắt đã không thấy tăm hơi Long Trạch đâu chỉ còn mấy con chim biển đang bay lượn trên bầu trời, Tiết Đồng cũng không quan tâm đến hắn, lúc thì xuống biển bơi vài vòng mệt thì nằm trên cát trắng phơi nắng.

Cũng khá lâu chưa thấy Long Trạch trở về, Tiết Đồng nhìn mặt biển sớm đã phẳng lặng không thấy bọt nước bắn lên, cô đi dọc bờ biển tìm kiếm Long Trạch nhưng không thấy bóng dáng hắn đâu. Tâm trí Tiết Đồng có chút khẩn trương, liệu Long Trạch có xảy ra chuyện gì không?

Dù sao rắn thì cũng có rất nhiều loại.

Thời gian trôi qua cũng khá lâu, Tiết Đồng có chút bất an, dù sao Long Trạch cũng là bán xà, hắn không thể ở trong nước quá lâu, Tiết Đồng đi về phía biển la lớn: “ Long Trạch.”

Âm thanh của Tiết Đồng trở nên vô lực trước đại dương rộng lớn, lo lắng mỗi lúc một nhiều, cô tiếp tục gọi lớn: “Long Trạch! Long Trạch!.”

Gọi một hồi, xa xa hình ảnh Long Trạch hiện lên trước mắt Tiết Đồng, quả thực hắn đã ở rất xa bờ, dưới nước nghe được tiếng Tiết Đồng gọi tên hắn, âm thanh pha lẫn sự lo lắng, Long Trạch không thể giải thích được cảm xúc ẩn chứa trong tiếng gọi ấy nhưng hắn cảm nhận được đó là sự quan tâm chân thật.

Trước nay chưa có ai dùng giọng điệu chân thành gọi tên hắn cả.

10. Chương 15 - 16

Chương 15: Bờ biển

Long Trạch quẫy quẫy đuôi bơi rất nhanh về bờ, hai tay đều bận rộn cầm nắm vật gì đó, giống như chiến lợi phẩm sau lần bơi xa bờ, nhìn Tiết Đồng nói: “ Cô xem, tôi bắt được tôm hùm, có phải rất lớn?”

Long Trạch ném con tôm hùm mới bắt tới dưới chân Tiết Đồng, hai con tôm hùm to lù nằm vằn vẹo trên bãi cát, thân màu xám xám, trên lớp vỏ xù xì còn lấm tấm đốm đỏ đen xen lẫn, nhìn hai con tôm ước chừng hai gang bàn chân của người trưởng thành, hai chiếc càng to lớn; thứ vũ khí đầy tính sát thương, Tiết Đồng chưa từng thấy con tôm hùm nào lớn như vậy, nhìn Long Trạch nói: “Đúng là rất to.”

Long Trạch rất đắc ý: “ Đợi tôi đi bắt thêm con tôm khác còn lớn hơn, đây là bữa trưa của chúng ta.”

Tiết Đồng khoé mi giật giật, nhìn Long Trạch đắm mình trong nước hỏi: “ Anh có thể ở trong nước lâu đến thế sao?”

Long Trạch nhếch môi cười phì, kéo chiếc đuôi chậm rãi lên bờ: “ Cô không cần lo lắng, nếu lần sau thấy tôi chưa trở về cũng đừng quá ngạc nhiên, cùng lắm nếu có việc gì thì chỉ cần lớn tiếng gọi tôi là được.”

Xem ra chính mình lo lắng dư thừa, Tiết Đồng cúi thấp đầu nhìn hai con tôm hùm lớn đang hùng hực chiến đấu với nhau, rất phù hợp với câu ‘long tranh hổ đấu’, lớp vỏ cứng cáp của con tôm như chiếc áo giáp sắt, thấy một con dừng trận chiến bò tới gần Tiết Đồng, cô vội vàng lùi lại vài bước, lúng túng: “ Tôi không thể bắt chúng được, nó to như này bắt không nổi.”

“ Để tôi.” Long Trạch túm gọn hai con tôm hùm to lớn đặt vào hộp chưa đồ, đóng nắp lại, bên trong phát ra cào loạn xạ ‘ roạt roạt ‘ của hai con tôm.

“ Tôi đi tìm kiếm nhánh cây, cỏ khô để đốt lửa.” Long Trạch trở lại xe cầm theo dao hướng về phía rừng cây, chốc lát ôm bó củi lớn trở về.

Hắn xếp những viên gạch lớn tạo thành tường bao quanh rồi cho cỏ khô vào giữa mỗi lửa, đến khi bén lửa mới bỏ những nhánh cây nhỏ lên trên, ngọn lửa từ từ cháy lớn. Tiết Đồng quay lại xe lấy áo sơ mi mặc vào, cô cũng không cài nút mà túm nhanh hai vạt áo buộc lại trước bụng, ngồi xồm bên cạnh nhìn Long Trạch.

Hắn quay đầu nhìn Tiết Đồng: “ Cô trông lửa, tôi đi làm tôm rồi quay lại.”

Tiết Đồng ngồi canh lửa thi thoảng lại bỏ thêm vài nhánh cây vào, mặt bị ngọn lửa hong khô đến mức đỏ ửng, một lúc sau thấy Long Trạch trở về, trên tay cầm theo hai con tôm đã qua xử lí, hai cái càng được cắt bỏ, hắn đặt tôm vào lại hộp nhựa rồi đưa cho Tiết Đồng: “ Tối lượt cô. Nướng ăn đi, tôi đi bắt thêm cá, bữa trưa ăn hải sản.”

Tiết Đồng nhận lấy hộp nhựa từ tay Long Trạch, bắt đầu tẩm ướp gia vị, Long Trạch ngồi bên cạnh lấy nhánh cây được cắt gọt thành que xiên rồi xiên thịt tôm thành từng que, động tác rất thành thạo lưu loát. Xiên hết thịt tôm vào que, Long Trạch đưa cho Tiết Đồng nướng.

Long Trạch trở lại biển không lâu sau trên tay cầm theo mấy con cá, tìm thấy tảng đá con bên cạnh đồng lửa, hắn đập vài nhát vào đầu cá rồi bắc nồi đun nước , động tác làm bếp của Long Trạch cũng khá thành thạo cho dù việc giết mổ cá không mấy tao nhã.

Nước trong nồi sôi lăn tăn, Tiết Đồng đem mấy con cá bỏ vào trong chuẩn bị nấu canh cá, còn Long Trạch phụ trách nướng cá. Nướng tôm cá chín rất nhanh, Tiết Đồng vào xe lấy ít lương khô và đồ uống chuẩn bị tươm tất cho bữa trưa.

Tiết Đồng ngồi trên cát gỡ từng miếng thịt tôm nướng bỏ vào đĩa, thịt tôm vàng óng, hương vị thơm phức vô cùng kích thích vị giác, khoé miệng cô bắt chợt nở nụ cười. Long Trạch nhìn lông mi Tiết Đồng chớp chớp, cánh môi căng mọng phấn hồng, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng gỡ từng miếng tôm, động tác vô cùng cẩn thận, hắn thấy có chút không bình thường, hỏi: “ Tiết Đồng, cô thích ăn tôm hùm sao?”

Tiết Đồng gật gù: “ Thích, hơn nữa ăn ở bên ngoài cảm giác cũng thoải mái hơn.”

Cảm giác vui sướng không chỉ được ăn tôm hùm mà còn việc được ra biển thả lỏng tinh thần.

Tiết Đồng ngồi dưới cát, hai bàn chân trắng sứ trơn bóng, hôm nay cô mặc bộ bikini khá mỏng, lộ ra đường cong vô cùng gợi cảm, bầu ngực tuyết ẩn hiện dưới lớp vải màu xanh.

Lọn tóc xoắn mềm mại đung đưa trong gió nhẹ, có vài sợi không chịu an phận luồn vào bên trong ngực, chúng không biết rằng có người đang vô cùng ghen tị với vị trí ấy. Ánh mắt Long Trạch không rời khỏi Tiết Đồng, cảm giác có ngọn lửa đang âm ỉ đang thiêu đốt cơ thể hắn.

Tiết Đồng cũng nhận thấy Long Trạch có điểm bất thường, nhìn về phía hắn thấy chỉ còn vỏ tôm dưới đất, đáy mắt còn mang theo tia khó chịu. Cô hiểu, nhìn đĩa tôm của mình còn rất nhiều còn hắn đã sớm ăn hết từ lúc nào, hắn là Long Trạch vẫn ăn chưa no, Tiết Đồng đem đĩa tôm của mình đặt về phía hắn: “ Anh vẫn chưa ăn no? Đĩa này cho anh.”

Vừa hay, ánh mắt Long Trạch rơi xuống hai cánh tay trắng nõn của Tiết Đồng, phiến da trắng hồng cứ lượn lơ trước mắt hắn, cảm thấy không được tự nhiên, Long Trạch hắng giọng: “ Cô ăn đi, tôi ăn cá.”

Tuy là hắn nói vậy nhưng Tiết Đồng cảm thấy Long Trạch có vẻ không được thoải mái, tâm tình có chút biến động thật không hiểu hắn muốn gì.

Sau bữa trưa, Tiết Đồng đội chiếc mũ đi biển, ở trên bãi cát thu nhặt vỏ sò, hình dạng vỏ sò ở đây cũng rất đa dạng, màu sắc vô cùng phong phú.

Long Trạch ngồi dưới cây dừa nhìn ngắm Tiết Đồng từ phía xa, cô mặc chiếc váy ngắn lộ ra đôi chân thon dài, dưới ánh nắng đặc biệt trở nên quyến rũ đến mê người.

Vòng eo mềm mại, bầu ngực đầy đặn, cặp mông căng tròn tạo nên đường cong quyến rũ mê người. Bên ngoài Tiết Đồng mặc chiếc sơ mi rộng, khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn hiện sau chiếc kính râm bản lớn làm cho người ta có chút mơ màng muốn ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia. Hai gò má phiến hồng ẩn dưới lớp da mỏng manh càng tạo nên một vẻ đẹp đến chói mắt.

Tiết Đồng chạy tới chạy lui trên bãi cát, thi thoảng cúi thấp người nhặt vật gì đó khéo miệng lộ rõ nụ cười mãn nguyện, cả người tỏa ra hơi thở của thanh xuân tràn đầy sức sống, cô tựa như đóa hoa tươi đang bung nở trong nắng.

Vỏ sò không cầm hết được, Tiết Đồng liền cởi mũ bỏ vỏ sò vào trong, cô lại cúi người nhặt tiếp vỏ sò khác, đôi mắt to tròn hấp háy trong suốt như suối nước tìm kiếm vật báu.

Trên đảo, khí hậu vô cùng mát mẻ cho dù thời tiết đang ở giữa trưa, ánh nắng mặt trời rực rỡ nhất nhưng không hề có cảm giác nóng bức, gió biển thổi vào tạo ra những cơn gió mát mẻ vô cùng dễ chịu.

Long Trạch nhìn thấy trong mũ Tiết Đồng có không ít vỏ sò mà cô lại không chịu ngừng việc tìm kiếm, không nhịn được hắn cất giọng gọi: “ Tiết Đồng!”

Tiết Đồng xoay người nhìn hắn.

“ Lại đây!” Long Trạch vẫy tay với Tiết Đồng.

Tiết Đồng hai tay giữ chặt chiếc mũ chứa đầy vỏ sò, chạy bước nhỏ tới chỗ Long Trạch, đôi mắt trong suốt như pha lê nhìn hắn: “ Có việc gì sao?”

Long Trạch nằm dài ở ghế, mi mắt chớp một cái: “ Cô đang tìm kiếm cái gì?”

“ Không có gì, chỉ là nhặt vỏ sò, tôi cảm thấy rất đẹp.” Tiết Đồng nhìn Long Trạch, thấy hắn đang nhướng mắt nhìn chiếc mũ của cô, liền tiến lên hai bước đưa nhặt một chiếc vỏ sò bên trong đưa cho Long Trạch.

Ánh mắt Long Trạch như đang nhìn mớ rau cỏ ven đường, đảo qua vài lần rồi mang theo ánh mắt coi thường nhìn Tiết Đồng: “ Đều rất tầm thường.”

Tiết Đồng nhỏ giọng trả lời: “ Nhưng tôi lại thấy rất đẹp.”

“ Đợi tôi đi kiếm cho cô thứ tốt hơn.” Long Trạch nói xong liền di chuyển người định đứng dậy, trầm ngâm một lát hỏi: “ Cô vẫn còn muốn dạo chơi?”

“ Tôi chưa mệt.” Nói không chừng lát nữa sẽ phải trở về, cô muốn tận dụng quãng thời gian này vui đùa thoải mái, ánh mắt trầm xuống nhìn Long Trạch: “ Tôi muốn chơi thêm một lát.”

Long Trạch thoáng nhìn Tiết Đồng: “ Cô về xe nghỉ ngơi một lúc, chơi nhiều như vậy chắc là mệt rồi, ngắm mặt trời lặn cũng không tồi, chúng ta ngắm mặt trời lặn rồi mới trở về.”

“ Được.” Tiết Đồng cười tươi như đóa hoa anh đào vào mùa nở rộ, ôm chiếc mũ đầy vỏ sò trở về xe nghỉ ngơi.

Tiết Đồng nằm ngủ ở hàng ghế sau, trong mơ cô ngửi được mùi hương hoa ngọt ngào rất dễ chịu, tỉnh lại thấy Long Trạch toàn thân ướt sũng, nhìn dưới bãi cát có mấy chiếc vỏ sò lớn.

Long Trạch tới chỗ Tiết Đồng, hất cằm nhìn về phía vỏ sò: “ Cho cô.”

Tiết Đồng chạy tới vội vàng nhặt lên, vỏ sò đều lớn gấp mười lần mấy vỏ sò cô nhặt vừa nãy, hình dáng cũng rất sinh động, nhìn còn đẹp hơn mấy chiếc vỏ sò được bày trong tủ kính của viện hải dương, cô nhặt chiếc vỏ sò màu vàng xoắn ốc màu đỏ nhìn Long Trạch: “ Tên gọi là gì? Bộ dạng nó giống như”. Tiết Đồng nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp để miêu tả.

“ Ốc Anh Vũ.”

“ Ốc Anh Vũ?.” Tiết Đồng ngạc nhiên:” Đúng, bộ dạng tựa như miệng con vẹt, rất hợp với tên gọi.”

Long Trạch cười cười.

Tiết Đồng lại nhặt một vỏ sò khác có màu trắng ngà, thân có màu hồng hình chiếc nón, đường kính chừng hai mươi cm, nhìn xa tựa như hình của một cung điện nhỏ biết phát sáng: “ Cái này cũng rất đẹp, nhìn cũng rất lạ mắt, rất hiếm thấy.”

“ Cũng có mắt thẩm mỹ.” Long Trạch cười nhạt, giọng mang theo chút đắc ý: “ Cái này gọi là ốc Long Cung, rất hiếm, rất có giá trị.”

“ Thật không?.” Tiết Đồng vuốt ve chớp của vỏ sò, mân mê theo hoa văn hằn trên lớp vỏ cứng cáp ấy, nhìn dưới ánh sáng vỏ hồng rực như ngọn lửa: “ Nó thực sự rất đẹp.”

Ngắm nhìn đồng vỏ sò Long Trạch mang về, đều là những tác phẩm hoàn mỹ của thiên nhiên, Tiết Đồng nâng niu vật báu trong tay, ánh mắt rạng rỡ nhìn hân: “ Trạch, cảm ơn anh.”

Ánh mắt Long Trạch sáng bừng: “ Việc nhỏ!”

“ Là anh ở trong nước tìm được nó sao?.” Tiết Đồng chỉ tay vào mặt biển.

“ Uhm.”

“ Tôi cũng thử đi tìm xem.”

“ Không phải ở gần bờ, ở xa và sâu dưới nước. Cô muốn đi tìm thử?.”

“ Anh có thể lặn sâu đến thế sao?.” Đôi mắt Tiết Đồng đầy cảm thán: “ Trạch, anh thật giỏi.”

Long Trạch đối với lời khen ngợi của Tiết Đồng đặc biệt cảm thấy rất hứng thú, Tiết Đồng hỏi thêm: “ Anh bắt nó về đây lúc chúng chỉ còn có cái vỏ thôi sao?.”

“ Đương nhiên không phải, tôi sợ cô không thích chúng nên liền bỏ ruột rồi đi rửa sạch vỏ, cũng tiện cho việc giữ gìn.”

“ Uhm.” Âm thanh của Tiết Đồng dạt dào vẻ vui mừng: “ Cảm ơn.”

“ Dem vỏ sò cất đi, tôi đưa cô đi bơi.”

“ Được.” Tiết Đồng thu gọn vỏ sò cất cẩn thận trên xe, tiện tay cởi bỏ luôn áo khoác ngoài, chạy nhanh tới bờ biển.

Chương 16: Trong nước

Sóng biển nhẹ nhàng vỗ về bờ cát trắng, Tiết Đồng đắm mình dưới làn nước biển mát lạnh, đôi tay trắng nõn đung đưa theo làn nước.

Long Trạch đi tới chỗ Tiết Đồng, cái đuôi đưa cao lên rồi rơi tõm xuống dưới nước, bọt nước theo đà bắn mạnh lên mặt Tiết Đồng khiến cô không thể mở mắt.

Tiết Đồng cuống quýt vùng vẫy ổn định thân mình dưới nước, cô lấy tay vuốt khuôn mặt đầy nước, ngược nhìn Long Trạch đang khoanh tay trước ngực, đôi mắt đầy tà ý chăm chú nhìn cô. Xem ra, hẳn rất có tâm trạng để vui đùa.

Tiết Đồng dùng hai tay vẩy nước về phía Long Trạch, trước sự đáp trả của cô, đôi mắt Long Trạch lóe lên một tia hứng thú, nhẹ nhàng chuyển động thân mình né tránh bọt nước, cái đuôi tùy tiện quấy đảo mặt nước, đỉnh đầu Tiết Đồng như vừa chịu trận mưa lớn, dáng người vô cùng thảm hại.

Chờ dòng nước dịu đi, Tiết Đồng mới dám mở mắt, vẻ mặt có chút bất mãn: “ Không cho anh dùng cái đuôi đùa nghịch, nếu không anh tự mình chơi đi.”

Long Trạch nở nụ cười ranh mãnh, lộ ra hàm trắng bóng: “ Tôi không thích.”

Tiết Đồng nhú mào lộ vẻ khó chịu, Long Trạch bơi tới gần định dỗ dành cô, vừa thấy hân đến gần mình, hai tay Tiết Đồng nhanh chóng đập ‘bôm’ xuống mặt nước tạt mạnh vào Long Trạch, rõ ràng hẳn đủ nhanh để né tránh nhưng không biết vì lý do gì khiến hân từ bỏ ý định ấy.

Tiết Đồng thấy hân né không kịp, chắc hẳn trúng chiêu dụ hoặc của mình, đôi mắt trong như nước chớp chớp đầy đắc ý, Long Trạch không chút tức giận mà chỉ cười cười: “ Xem tôi dạy dỗ cô như nào.”

Nói xong hân dùng đôi tay rắn chắc của mình tạt mạnh nước về phía Tiết Đồng, rõ ràng hân đang trả thù!

Trận chiến té nước diễn ra đầy kịch tính trên mặt biển xanh thẳm, bọt nước trắng xóa văng khắp nơi, giống như cơn mưa lớn đang không ngừng trút xuống mặt biển, tiếng thét lộn xộn của Tiết Đồng cùng với những trận đánh úp của Long Trạch.

Chỉ trong chốc lát, Tiết Đồng đành gơ tay đầu hàng, chiến bại hoàn toàn, hai tay mỏi nhừ không còn chút sức lực, cô lấy khủy tay quệt qua loa giọt nước còn đọng lại trên mặt, mở miệng cầu xin Long Trạch: “ Không chơi nữa, dừng tay, không chơi ...!”

Ánh mặt trời phản chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của Long Trạch, đôi mắt nâu vàng đầy mê lực, hân bước tới gần Tiết Đồng nắm lấy cổ tay trái: “ Đi! Đi bơi, ở gần bờ có gì vui.”

Dứt lời, hân kéo Tiết Đồng ra phía biển sâu.

Lực kéo của Long Trạch rất mạnh, Tiết Đồng cố gắng vùng vẫy nhưng không thoát được, bị Long Trạch túm về phía trước, cô bất đắc dĩ chấp nhận đi theo hân. Long Trạch nhẹ nhàng quấy cái đuôi dưới nước, hai người lúc này ở cách bờ rất xa, chân Tiết Đồng không chạm được dưới đất, cũng không biết nơi này sâu như nào, Tiết Đồng quay đầu nhìn lại, hóa ra đã cách bờ chừng vài trăm mét, hai người đã tiến vào vùng nước sâu Long Trạch vẫn như cũ tóm chặt tay Tiết Đồng bơi về phía trước.

Đối với chuyện bơi lội, Tiết Đồng chỉ được xem như biết bơi chứ không phải cao thủ gì, cô cảm thấy bất an, giữa đầu nói: “ Không nên đi đến phía trước.!”

Tiết Đồng vừa mở miệng nói, dòng nước nhanh chóng tràn vào khoang miệng.

“ Sợ cái gì? Không phải có tôi ở đây sao? ” Long Trạch tăng tốc độ nhanh hơn, chỉ vài giây sau họ đã ở rất xa so với bờ. Đường ven biển nhìn phía xa hết như dải lụa trắng, với khoảng cách này, hẳn cô muốn quay về cũng không thể.

Xung quanh đều là dòng nước trong suốt, cổ tay trái vẫn đang bị Long Trạch giữ chặt, không biết được mình sẽ còn bị lôi đi bao xa, Tiết Đồng dần hoang mang, nước biển tràn vào mũi, miệng cảm giác mặn chát cay cay. Không biết Long Trạch đang nghĩ gì, Tiết Đồng bắt đầu giãy dụa, muốn thoát khỏi cánh tay hân: “ Buông ... trở về.”

Long Trạch thấy cô giãy dụa, liền nhẹ nhàng thả lỏng cổ tay Tiết Đồng, dáng vẻ nhàn nhã như đang rong chơi: “ Nơi này mới giống bơi lội.”

Tiết Đồng không chú ý đến Long Trạch, xoay người bơi trở về bờ.

Cảm giác giữa bề bơi và biển sâu vô cùng khác biệt, cảm giác an toàn hoàn toàn biến mất, xung quanh bốn phía đều là đại dương mênh mông làm cho người ta cảm thấy mình trở nên bé nhỏ, cánh tay yếu ớt rẽ nước cũng trở nên vô lực.

Xa xa sóng biển dập dềnh lại ủa tới, thoáng chốc đã vượt đỉnh đầu của Tiết Đồng, ở trong nước thời gian dài cô ngoi lên khỏi mặt nước hít thở, vô tình lại được uống thêm mấy ngụm nước biển, vị mặn chát xộc thẳng lên mũi, cay nồng cảm giác rất khó chịu, Tiết Đồng chịu không nổi sự tra tấn vị mặn của nước biển liền lặn sâu dưới mặt nước.

Cơ thể chìm sâu dưới mặt nước, chân tay cũng trở nên bối rối khuya khoảng khắp nơi. Trong cơn hoảng loạn xuất hiện đôi tay vững chắc kéo chặt eo của cô lại, cả người dần dần ngoi lên mặt nước.

Long Trạch dùng sức ôm chặt Tiết Đồng dựa sát vào người mình, đưa cô ngoi lên khỏi mặt nước. Rời khỏi vực nước sâu, Tiết Đồng vội vàng hít thở dẫn đến những trận ho khan rất hòng, nước mắt theo gò má lăn xuống. Bản năng sinh tồn làm cho cô đưa tay ôm cổ Long Trạch, chỉ thiếu mức hai chân chưa kẹp chặt thắt lưng hắn.

Long Trạch ôm chặt cơ thể mềm mại của Tiết Đồng, hắn không nghĩ rằng vì động tác trắc trở của mình khiến bộ ngực no đủ của cô lộ ra trước mắt, dưới làn nước biển trong veo ẩn hiện cảnh xuân đến mê người, Long Trạch hắng giọng trấn an Tiết Đồng: “ Không có việc gì. Đừng sợ.”

Giọng nói của Long Trạch nhẹ nhàng, ấm áp tựa như đang dỗ dành đứa trẻ.

Hít thở rồi tự mình bình tĩnh lại, tinh thần Tiết Đồng trở nên tỉnh táo hơn. Cả người không còn chút sức lực, chân tay cô không còn chịu sự điều khiển của não bộ, chỉ vô thức bầu vịu vào người đàn ông cao lớn trước mắt, cố gắng giữ chặt cánh tay hắn để không cho cơ thể mình chìm xuống.

Đôi tay mảnh dẻ vẫn ôm chặt cổ Long Trạch, hắn cũng thêm lực siết chặt cơ thể Tiết Đồng sát vào người mình: “ Cô đủ sức để tự mình trở về bờ sao?.”

Tiết Đồng lắc đầu.

“ Thật kém cỏi.” Long Trạch ôm chặt lấy eo của Tiết Đồng: “ Vậy cô ôm cho chắc, không được vùng vẫy, còn giấy dựa tôi sẽ ném cô xuống biển.”

Rõ ràng hắn hại cô trở nên thê thảm đến như vậy mà còn dám mở miệng dọa nạt cô. Thôi được, cô nhin, nghiêng người ôm chặt cô hắn, nâng hai chân kẹp chặn thắt lưng Long Trạch.

Long Trạch dùng sức rẽ nước sang hai bên, rất nhanh tạo nên một đường bơi vô cùng thông thoáng, Tiết Đồng không thể thích ứng với tốc độ bơi kinh người của hắn, cô đánh nhẹ vào người Long Trạch khiến hắn dừng động tác. Ở dưới nước, bộ não của Tiết Đồng hoàn toàn đi ngược lại hành động của cô, Tiết Đồng không ngại ngùng nép người vào ngực Long Trạch, sống chết bám chặt lấy hắn.

Trên mặt Long Trạch xẹt qua tia cười đầy kích thích, hai tay ôm chặt Tiết Đồng, ở bên tai cô nói: “ Đừng sợ, tôi đưa cô đi, tận hưởng cảm giác bơi lội.”

“ Anh, anh chậm một chút.” Tiết Đồng bắt đầu đi đuôi thẳng hai chân xuống nước, chỉ dùng tay bám chặt cổ hắn, hơi lệch người sang một phía, cố gắng không để ngực mình ép sát vào người Long Trạch.

Cái đuôi Long Trạch chậm rãi đong đưa trong nước, tay hắn mơn chớn tấm lưng trắng nõn của Tiết Đồng, dưới tác động của nước biển, da thịt cô đặc biệt trở nên mịn màng trơn trượt.

Long Trạch ôm chặt Tiết Đồng bơi lội trong nước, khác với tốc độ bơi chết người như ngày thường của hắn, lần này hắn trở nên dịu dàng ôn nhu đến lạ thường.

Động tác Long Trạch trở nên mềm mại trong nước khiến Tiết Đồng cảm thấy rất thoải mái, từ từ buông thả tâm tình trong nước, cô biết Long Trạch sẽ không làm tổn thương cô.

“ Hay là cô thả lỏng cơ thể đi, tôi mang theo cô bơi lội như vậy sẽ thoải mái hơn.” Long Trạch mở lời đề nghị.

Tiết Đồng gật đầu, thả lỏng thân thể lênh đênh trên mặt nước, khuôn mặt nhỏ xinh ngẩng lên nghênh đón ánh nắng mặt trời rơi xuống, với tư thế như này sẽ không dễ dàng bị chìm xuống dưới nước.

Long Trạch chỉ dùng sức của một cánh tay cũng ôm gọn Tiết Đồng, bơi lội một hồi thì ôm Tiết Đồng đặt trước ngực mình, khiến cô đối diện với hắn, hai tay hắn vòng qua thắt lưng ôm chặt cô khiến cô dựa chặt vào lồng ngực mình.

Chân Tiết Đồng đụng phải chiếc đuôi đang uốn lượn trong nước của Long Trạch, hắn nhẹ nhàng cười, cái đuôi phía sau vòng đến phía sau lưng Tiết Đồng cọ cọ vài cái. Cảm giác tiếp xúc da thịt này khiến hắn cảm thấy Tiết Đồng giống như con cá chạch, rất trơn mịn.

Thân thể tiếp xúc gần gũi này cảm giác rất dễ chịu, thậm chí khiến hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn, hắn dùng đuôi vòng qua sau lưng rồi mơn chớn xuống dưới đôi chân trắng mịn của cô. Rất thỏa mãn, có chút sung sướng, hắn càng ra sức ôm chặt thân hình mềm mại vào trong lòng.

Trên người Tiết Đồng quá thiếu vải, ngực lại dán chặt vào ngực Long Trạch, nước biển ẩm áp được sưởi ấm bởi ánh nắng mặt trời là điều dĩ nhiên, thế nhưng toàn thân cô lại nóng như lửa đốt?

Trước nay Tiết Đồng chưa từng tiếp xúc thân mật với người đàn ông khác, xem ra việc bơi lội cùng Long Trạch không phải lựa chọn sáng suốt, cô có chút thẹn thùng, dùng tay tạo khoảng cách với Long Trạch: “Trạch, về bờ đi được không?”

Long Trạch nhìn cô: “Không phải cô muốn bơi lội sao?”

“Nhưng ... Ở dưới nước quá lâu, tôi cảm thấy khó chịu.”

Rõ ràng thời gian ở dưới nước chưa lâu, nhưng nghe cô nói trong người khó chịu tâm tình Long Trạch lại dịu xuống, giọng ôn hòa: “Vậy tôi đưa cô trở về.”

Đuôi của Long Trạch lại uyển chuyển rẽ nước, tay hắn ôm chặt lấy Tiết Đồng, dùng tốc độ ốc sên ‘bò’ về bờ. Đến khu nước cạn, chân Tiết Đồng chạm lên mặt đất liền nhẹ nhàng dùng sức thoát khỏi vòng tay của Long Trạch.

“Tôi có thể tự mình đi.” Tiết Đồng nhỏ giọng.

Long Trạch lập rời tay rời khỏi người Tiết Đồng.

Uống nước biển cũng không ít, Tiết Đồng không tự nhủ sẽ không bao giờ quay trở lại biển, cô ngồi trên bờ cát trắng, có thể trở lại bờ, yên ổn ngồi ngắm cảnh cảm giác an toàn hơn rất nhiều. Ánh mặt trời ấm áp trùm lên thân ảnh nhỏ nhắn, làn da trắng nõn như được tiếp thêm sức dưới ánh nắng vàng, hai tay Tiết Đồng chống ra sau thoải mái ngả người hưởng thụ cảnh đẹp.

Lúc sau, Long Trạch đem khăn tắm đưa cho Tiết Đồng: “Cô lau qua cát trên người.”

Tiết Đồng nói cảm ơn rồi lau sạch cát trên người, quay trở lại ghế tựa của Long Trạch, cô tùy tiện khoác khăn tắm lên người phơi nắng. Một lúc sau Long Trạch chuyển ghế dựa đặt cạnh bên Tiết Đồng, lúc này hắn đã sớm biến thành hình người, trên người chỉ mặc độc chiếc quần dài tới đầu gối.

Nhìn kĩ thân hình của Long Trạch cũng không tệ, cơ bắp rắn chắc không hề có chút khoa trương, chân tay thon dài đủ độ, Tiết Đồng âm thầm kinh ngạc, không phải hắn không thích mặc quần áo sao?

Long Trạch nằm trên ghế, híp mắt lại, qua quãng thời gian khá lâu, hắn mới mở miệng: “Cô không thích bơi lội?”

Giọng nói của Long Trạch nhu thuận, trầm ấm, Tiết Đồng chậm rì trả lời: “Đúng vậy! Cũng như anh, rất thích ở trong biệt thự.”

“Tôi cảm thấy ra ngoài rất phiền phức.” Hắn nghiêng đầu nhìn Tiết Đồng, nói: “Nhưng mang theo cô ra ngoài chơi cũng rất thoải mái.”

Đúng là rất thú vị, vì hắn tìm được người chơi cùng! Tiết Đồng nghĩ thầm, nhưng không trả lời.

“Nếu cô thích, về sau tôi thường xuyên mang cô đi chơi.” Long Trạch nhìn Tiết Đồng im lặng không trả lời, giọng hắn có chút buồn bã.

Tiết Đồng nghe được lời này trở nên hớn hờ bất giác nở nụ cười nhẹ. Thời gian cũng không còn sớm, Tiết Đồng vươn người ngồi dậy: “Chúng ta ngắm mặt trời mọc mới trở về ăn cơm sao?. Anh đã đói chưa?”

“ Nói sau đi! Đi thôi, đi dạo.” Nói xong Long Trạch đứng lên.

Vốn định nằm nghỉ ngơi một lúc, nhưng xem dáng vẻ chờ đợi của Long Trạch, Tiết Đồng đành ngồi dậy bỏ khăn tắm trên người xuống.

Không nghĩ rằng Long Trạch sẽ xoay người lại, bàn tay to lớn của hắn áp xuống lòng bàn tay của Tiết Đồng, kéo cô đi lên phía trước, lẩm bẩm: “ Cọ xát! Cọ xát!”*

Rõ ràng là đang nói thầm, lộ ra vẻ không được tự nhiên.

“ Đi thôi.” Long Trạch nắm tay kéo cô đi dọc trên bờ cát trắng.

Tiết Đồng cúi đầu, định rút tay về nhưng không được bởi Long Trạch nắm quá chặt. Cô nghiêng đầu nhìn hắn, khuôn mặt hắn vẫn điềm nhiên như thế, trái với sự tự nhiên của Long Trạch thì trong lòng Tiết Đồng có chút gợn sóng, cô cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay, tựa như được phết một lớp mật ong, ngọt ngào trầm ấm.

Nói sao thì vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, đầu hơi giật giật, cô lắp bắp mở miệng: “ Trạch, anh có thể buông tay tôi ra không?..”

Lông mi Long Trạch rung rung, đôi mắt nâu vàng ẩn chứa suy nghĩ sâu xa liếc nhìn Tiết Đồng: “ Cô vốn là người của tôi, buông cái gì mà buông!..”

(*) Cọ xát : sau một hồi nghiên cứu câu nói khó hiểu của Long Trạch, mình đã rút ra kết luận trong đầu chắc đang nghĩ đến cảnh tượng hai người sẽ như này:

11. Chương 17 - 18

Chương 17: Ôm

Tiết Đồng kinh ngạc đến đỏ cả mặt, cô muốn phản bác lại lời ‘tuyên bố sở hữu’ của Long Trạch nhưng không tìm được câu nào thích hợp đành cúi đầu chuyển sự chú ý sang những hạt cát trắng dưới chân.

Cô thật không hiểu nổi Long Trạch, nếu thích cô thì cứ nói là thích đi, sao phải vòng vèo như thế. Nói chung, Tiết Đồng vẫn không lý giải được tâm tư của Long Trạch.

Cô là của hắn?

Theo nghĩa nào đó thì hắn nói cũng không sai, cô được bán tới đảo, trở thành người giúp việc trong nhà của Long Trạch đương nhiên cô là người của hắn. Cho dù vậy, cô cũng muốn bản thân là của chính mình chứ không thuộc quyền sở hữu của ai.

Gió biển thổi từng đợt gió dịu nhẹ, bầu trời cũng dần chuyển màu, dưới chân là những hạt cát nhỏ mềm mại, dọc theo bờ cát thân ảnh đôi nam nữ nắm tay nhau dạo bước, rõ ràng là một bức tranh lãng mạn ấm áp.

Tiết Đồng cảm thấy bầu không khí có chút khó thở, tính tình Long Trạch rất đặc thù, hơn nữa mối quan hệ giữa cô và hắn không được bình thường, ngay cả bạn bè đơn thuần cũng không phải nói gì đến việc tay trong tay đi dạo.

Trong khi Tiết Đồng còn đang suy nghĩ về mối quan hệ giữa mình với Long Trạch thì hắn ở bên cạnh lại có thể thong dong thưởng thức phong cảnh.

Long Trạch dùng chân đạp đạp cát, hết đạp rồi lại vùi chân xuống cát nghịch ngợm. Nhìn kĩ chân Long Trạch cũng rất trắng, so với màu trắng mịn của cát biển thì da chân của hắn cũng không khác biệt là mấy. Hơi ấm từ lòng bàn tay to lớn của Long Trạch như đang sưởi ấm cơ thể cô, Tiết Đồng không dám gạt tay Long Trạch ra chỉ để mặc hắn nắm chặt tay mình đi dọc trên biển.

Với Long Trạch, hắn không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ đơn thuần là hắn cảm thấy thích thì làm. Hắn thích được chạm vào làn da của Tiết Đồng, da cô trắng mịn độ đàn hồi cũng rất tốt, bàn tay mềm mại không xương, nắm trong tay rất thoải mái, độ ẩm cũng vừa phải, đây đúng là một loại hưởng thụ tuyệt vời, vậy thì sao hắn phải buông tay?

Để ý thấy suốt quãng đường Tiết Đồng cúi đầu không nói lời nào, Long Trạch cố ý hỏi: “ Cô thích nhặt vỏ sò đến thế sao?..”

Tiết Đồng nghe được Long Trạch hỏi, nghiêng đầu nhìn hắn rồi lại cúi thấp đầu trả lời: “ Không phải! Chỉ là cảm thấy cát rất mịn.”

Long Trạch trầm mặc suy nghĩ, hắn đột nhiên vòng tay rồi ôm lấy Tiết Đồng đưa cô lắc lư trên bãi cát theo động tác của mình. Cự tuyệt Long Trạch là điều không thể, Tiết Đồng nghĩ bản thân cũng nên có chút phản ứng hoặc tìm chuyện nào đó để nói với hắn nhưng vẫn chưa tìm ra chủ đề, cân nhắc nửa ngày mới dám mở miệng: “ Anh không phải nói muốn bắt thêm tôm hùm mang về sao? Khi nào thì đi bắt?..”

“ Không muốn trở về sớm, đi bắt sớm mang về nhà nhờ chết thì làm thế nào?..” Long Trạch cười nhạo câu hỏi ngờ nghệch của Tiết Đồng.

Nghe thấy câu trả lời cợt nhả của Long Trạch, Tiết Đồng càng cúi thấp đầu, sắc mặt đỏ lựng.

Long Trạch thấy vành tai Tiết Đồng đỏ rực, rất thú vị, hắn dùng ánh mắt tựa như đang nhìn thấy vật thể lạ nhìn chằm chằm vào cô, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt: “ Tiết Đồng! Tôi cảm thấy cô rất thú vị.”

Nói xong hắn còn dích thân nhéo má cô một cái để kiểm chứng.

Tiết Đồng không kịp né khiến cô càng trở nên quần bách, Long Trạch thấy được sự lúng túng người con gái trước mắt, hắn càng cảm thấy cô gái này rất có điểm thu hút, rất thích hợp để vui đùa. Có lẽ với Long Trạch chuyện nắm tay Tiết Đồng giống như một trò chơi, đem lại cảm giác thú vị cho hắn, không có ý nghĩa nào khác!

Hai người cứ như vậy, tay nắm tay bước về phía trước.

Thủy triều mỗi lúc một hung dữ, đập mãnh liệt vào những vách đá ngầm phát ra tiếng gầm rú dữ dội, bờ biển này khác xa với biển cô từng đặt chân tới, phong cảnh thiên nhiên đẹp như trong tranh lại mang nét hoang dã của núi rừng. Rất hùng vĩ.

Cô quay sang hỏi Long Trạch: “ Vì sao biệt thự không xây ở nơi có thể nhìn thấy biển?..”

Ngôi nhà hướng ra biển, ngày ngày ngắm nhìn hoa xuân mơn mẩn, cuộc sống như vậy mỗi phút mỗi giây trôi qua đều đáng để trân trọng.

“ Nhà ở không phải là khu du lịch, nói sao cũng không phải do tôi xây.”

“ Uhm.” Nói không chừng chính là xây để giam lỏng những người như cô.

“ Không nên nhìn phong cảnh yên bình mà lơ là, trên biển có gió lốc, có những lúc nước biển dâng cao, nếu xây biệt thự ở gần biển, nói không chừng lúc này còn đang ngập trong nước.” Long Trạch ở bên cạnh hỏi cô: “ Có muốn ngồi trên biển ngắm trăng sao?..”

“ Không phải nên về rồi sao?..”

“ Có thể trễ một chút rồi trở về.”

“ Được.”

Lúc này, mặt trời cũng dần khuất bóng, phía chân trời dần chuyển sắc màu. Đứng trên biển có thể nhìn thấy mặt trời càng lúc càng lớn, mỗi lúc một hồng đậm, cũng không chói mắt như ban ngày, bên cạnh những áng mây màu tím lóe lên những vệt hồng sáng rọi.

Phong cảnh mang theo cảm giác man mát thấm vào ruột gan, cô cùng Long Trạch sóng vai ngồi trên khối đá lớn ngắm mặt trời lặn. Long Trạch cũng chưa một giây nào buông tay Tiết Đồng, mà chỉ chuyển từ nắm tay sang khoác vai, trông ngực Tiết Đồng đập mỗi lúc một dữ dội, cảm giác như có ngọn lửa đang thiêu đốt mình mà không dám tự động dập lửa.

Mặt trời đã lặn được một nửa, xung quanh mặt biển giống như được hòa tan, đỏ rực một góc. Tia sáng còn vương vẩn lại trong nháy mắt cũng biến mất thay vào đó là những màu sắc của thiên nhiên, màu xám màu tím, màu vàng tầng tầng lớp lớp gắn kết lại tạo thành một khối sắc ôn hòa bắt mắt.

Trên biển, hoàng hôn như một bức họa biết phát sáng cuộn tròn, hôm nay đi chơi biển được mở mang tầm mắt vô cùng biến hóa, muôn vàn cảnh đẹp bày ra trước mắt, bờ biển này quả thực rất ảo diệu, phong cảnh khiến người ta không rời mắt. Cô quay đầu hỏi hần: “ Cơm chiều chúng ta ăn gì?.”

Sóng biển va chạm vào phiến đá, Long Trạch kéo tay Tiết Đồng: “ Trở lại xe rồi nói sau, nếu không tôi đi bắt cá.”

Cả hai trở lại xe, Long Trạch mở đèn oto rồi nhóm lửa trên cát, ngọn lửa mỗi lúc bùng một lớn chiếu sáng xung quanh, Long Trạch không chịu đi bắt cá mà chỉ ăn lương khô, nằm dài ở trên ghế nghe tiếng biển hít thở đều đều.

Cô với hần nói chuyện câu được câu không, Long Trạch có vẻ không thích ồn ào, hần nói: “Những người đó suốt ngày mang theo bộ mặt giả dối, ngay cả nụ cười là giả, suốt ngày chỉ biết theo đuổi tiền tài, rất ngu xuẩn.”

“ Không có tiền thì cuộc sống sẽ như thế nào?.”

“ Với những người đó miếng ăn, miếng mặc đâu phải vấn đề đáng quan tâm. Giống như Trình Thiên, hần vĩnh viễn không bao giờ cảm thấy đủ, cả ngày chỉ biết chạy đông chạy tây còn thường xuyên xuất ngoại. Tôi cảm thấy như bây giờ là tốt nhất, nhân nhĩ cả ngày không bị ai quấy rầy.”

Cô không biết người hần đang nói đến là ai, xem ra cũng là người có địa vị không nhỏ. Thế giới của Long Trạch so với cô quả đúng là có rất nhiều khác biệt, cuộc sống của cô chưa bao giờ xuất hiện hai từ “ hưởng thụ “, vốn cô đã quen cuộc sống đầy khói bụi tiếng ồn ã của hơi thở hiện đại.

Không phải lo đến cái ăn cái mặc chỉ biết nhân nhĩ dạo chơi như Long Trạch nói quả thực là điều xa xỉ mà cô không thể chạm đến, nở nụ cười điềm nhiên trước câu nói của Long Trạch, thi thoảng lại ậm ừ cho qua.

Trăng đã nhô lên cao, xung quanh đều tĩnh lặng, gió biển cũng từng cơn dịu nhẹ lùa vào đất liền, ghế nằm mỗi lúc một hạ thấp. Ban đầu Tiết Đồng còn có sức tiếp lời Long Trạch, nhưng âm thanh về sau cũng nhỏ dần, hôm nay chơi trên biển cả ngày tốn không ít sức, mí mắt nặng trĩu, Long Trạch ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiết Đồng đã chìm trong giấc ngủ.

Ánh trăng đậm bạc chiếu vào khuôn mặt của cô, làn da giống như viên trân châu thuần khiết, hần muốn đánh thức cô trở về xe nhưng thấy cô đang ngủ ngon lại không nỡ.

“ Phiên toái.” Âm thanh từ cổ họng của Long Trạch khê vang lên, hần mở cửa xe sau đó ôm lấy cô đặt nhẹ vào ghế phụ, động tác rất nhẹ như sợ đánh động phải con bướm nhỏ đang đậu trên cánh hoa.

Người phụ nữ đang dựa vào ngực hần, cái đầu nhỏ xinh đang dụi dụi tìm kiếm tư thế ngủ lại mang theo nét ngây thơ, không hiểu sao lúc này hần cảm thấy tâm tư trở nên bình lặng đến lạ thường.

Long Trạch đặt Tiết Đồng ở ghế sau, cầm khăn tắm đắp lên người rồi khê đóng cửa xe, đem thu xếp đồ đạc khởi động xe trở về biệt thự.

Dọc đường trở về biệt thự Tiết Đồng không tỉnh lại, xe chạy thẳng một lượt đến cửa biệt thự cô mới mở màng tỉnh dậy, ngồi dậy mở to đôi mắt vừa vặn thấy Long Trạch vòng ra phía sau mở cửa xe, đôi mắt ngái ngủ mọng mị vô cùng quyến rũ, không còn vẻ trong suốt như ngày thường, giọng có chút uể oải: “ Làm sao đã về đến nhà?.”

“ Cô ngủ như heo!.” Long Trạch tiếp lời: “ Bị người khác bán đi cũng không biết.”

Nghe vậy mi mắt Tiết Đồng giật giật, đúng là cô bị người khác bán đi cũng không biết.

“ Nhanh xuống xe, trở về tắm rửa rồi đi ngủ, cô hôm nay cũng mệt mỏi.” Long Trạch ôn hòa nói.

“Uhm” Tiết Đồng mơ mơ màng màng xuống xe, thỉnh thoảng đập vào cạnh xe phát ra tiếng “ cộp “.

Long Trạch nhú mi kéo tay đỡ cô, còn không quên khen tặng một câu: “ Thật ngọc.”

Tiết Đồng vẫn còn đang trong cơn buồn ngủ, tinh thần không tỉnh táo nên không trả lời hẳn chỉ quay người trở về phòng ngủ.

Còn nói là bắt tôm hùm mang về kết quả lại đổi ý, Tiết Đồng nấu cơm trong bếp, Long Trạch ở phòng khách nằm xem tivi, trong màn hình đang chiếu cảnh người con gái xinh đẹp đang bận rộn trong bếp chế biến ra những món ăn ngon, người con trai đi vào đứng sau vòng tay qua ôm thắt lưng người con gái: “Hôm nay nấu món gì ngon?”

Người con gái hờn dỗi một tiếng, sau đó gấp một miếng thức ăn chín nghiêng đầu nhét vào trong miệng người con trai, nở cười ngọt ngào. Người con trai dùng vẻ mặt say mê nhìn người con gái, hình ảnh rất ấm áp tự nhiên.

Long Trạch đắm chiêu nhìn vào màn hình tivi, nhớ lại cảm giác ôm eo Tiết Đồng trong nước thật mềm mại, hẳn thích loại cảm giác này, cũng giống như thích Tiết Đồng tự tay làm đồ ăn cho hẳn, phòng bếp cũng là nơi thích hợp để hành động.

Hắn hướng vào trong bếp, Tiết Đồng đang thái thức ăn, phát ra tiếng va chạm của dao thớt, cô hơi cúi đầu lộ ra cái gáy trắng nõn. Bước chân của Long Trạch rất nhẹ, hẳn vòng ra sau lưng Tiết Đồng, hai tay vòng qua ôm eo, ngực hẳn áp sát vào lưng của cô, cảm giác như có dòng điện chạm vào cả hai người.

Tiết Đồng bị động tác của Long Trạch dọa đến ngất người “ A “ một tiếng. Tay đang thái thịt trở nên mất kiểm soát, lưỡi dao đang hạ xuống trật đường cắt phải ngón tay, máu cũng theo miệng vết thương mà túa ra.

Long Trạch vừa thấy vậy sắc mặt chuyển biến, cầm tay Tiết Đồng: “ Tại sao lại không cẩn thận?.”

Tiết Đồng ấn chặt miệng vết thương để ngừng chảy máu, cảm giác đau đớn truyền đến đại não khiến cô cắn chặt môi, mày nhăn lại thành một đường.

Long Trạch thấy máu tươi từ ngón tay Tiết Đồng tràn ra có chút sốt ruột: “ Tôi đi lấy thuốc cho cô! Cô vào phòng khách đi.”

Hắn tìm được hòm thuốc còn cầm theo cồn, băng gạc và bông y tế. Đặt bông y tế ở miệng vết thương để sát trùng, nghe được tiếng rên nhẹ của Tiết Đồng, trong lòng hẳn cảm thấy khó chịu cảm giác như người bị thương chính là mình, chẳng qua chỉ là ôm một cái nhưng sao lại dọa cô sợ đến thế này?

Băng bó miệng vết thương máu cũng ngừng chảy, ngón tay giữa được hẳn băng bó hết như bánh chưng, Long Trạch ngồi trên ghế sofa, mặt trầm xuống: “Cô nghĩ gì vậy? Tôi giống như muốn ăn thịt cô sao?”

“ Tôi, tôi không nghĩ là anh vào.” Con người Tiết Đồng tối đen như mực, ai nghĩ hẳn tự nhiên vào bếp rồi ôm cô, là người khác chắc bị hẳn dọa chết từ lâu rồi!

“ Cô không quen dùng dao?.” Hẳn có chút tức giận

“ Về sau tôi sẽ cẩn thận.”

Long Trạch phiền chán dựa đầu vào thành ghế rồi xoay người sang nơi khác, phim truyền hình chết tiệt chỉ biết gạt người, động tác giống như nhau sao kết quả lại khác biệt đến thế, như thế nào mà khiến cô ấy hoảng hốt đến mức cắt phải tay?

Lần trước tay Long Trạch bị thương sắc mặt hẳn cũng không khó coi như vậy, vốn chính mình bị thương mà hẳn cũng tỏ thái độ khó chịu, Tiết Đồng càng cảm thấy tủi thân, hai hàng nước mắt châu chực tuôn ra.

Long Trạch thấy hai mắt Tiết Đồng ngập nước, trong lòng không thoải mái, giọng trở nên nhẹ nhàng hơn: “ Được rồi, về sau phải chú ý, hiện tại biết đau là được rồi.”

Nghỉ ngơi một lúc, Tiết Đồng nhìn Long Trạch: “ Cái kia ... cơm vẫn chưa nấu xong, hôm nay ăn món đơn giản được không?.”

Long Trạch nhìn tay cô, cân nhắc một lát: “ Quên đi, tôi nấu, cô ở bên cạnh nói xem phải làm như nào.”

Chương 18: Mưa bão

Sau lần Tiết Đồng làm tay Long Trạch bị thương, hắn nhận ra rằng sức đề kháng của con người vốn rất kém, hắn nhớ rõ Tiết Đồng từng nói qua rằng nếu vết thương dính nước sẽ rất dễ bị nhiễm trùng, nặng hơn có thể bị viêm phổi, mắc bệnh này sẽ gặp rất nhiều rắc rối thậm chí sẽ dẫn đến chết người. Hơn nữa, Long Trạch cũng không muốn chứng kiến cảnh ngày ngày thấy cô cau mày nhăn mặt, bộ dáng đau đớn cắn răng chịu đựng.

Động tác làm bếp của Long Trạch cũng không đến nỗi, trải qua khóa huấn luyện kỹ càng của Tiết Đồng, hắn tiến bộ thấy rõ, kỹ năng thái thịt của Long Trạch có thể sánh ngang với máy móc, xuống dao rất đều không có miếng nào quá dày hay quá mỏng.

Tuy nhiên Long Trạch chỉ có thể làm chân sai vặt bởi hắn không thể đun nước nấu cơm, nên Tiết Đồng vẫn phải đứng tay trong những khâu quan trọng, còn Long Trạch phụ trách việc rửa rau, rửa bát, thêm gia vị.

Nhìn cô lấy muỗng khuấy nhẹ trong nồi một lúc, món ăn đã dần được hình thành, có mùi thơm rõ rệt, cảm thấy có chút thành tựu, Long Trạch “được nước làm tới”, việc gì cũng tranh làm, Tiết Đồng chỉ việc đứng bên cạnh chỉ đạo, trong phòng bếp chỉ vang lên giọng nói của Tiết Đồng:

“Nước còn chưa sôi, anh đã đem bỏ thức ăn vào làm gì?”

“Đủ rồi, đủ rồi, không cần bỏ nhiều muối như thế!”

“Thịt kia chỉ xào qua thôi, sau đó đổ ra đĩa, rồi xào rau, khi rau gần chín mới đổ thịt băm vào.”

Cứ như thế, miệng Tiết Đồng hoạt động hết công suất trong suốt quãng thời gian Long Trạch đứng bếp, nhà bếp nóng bức là điều dễ hiểu tâm trạng Long Trạch cũng ngùn ngụt bốc khói không kém, đôi khi hắn không tự chủ được mình, hét lên nhặng, mở miệng phản bác Tiết Đồng:

“Rõ ràng là cô chưa nói kĩ.”

“Không phải cũng chỉ là món xào sao? Chín như thế này rồi còn gì, tôi thấy như thế là được rồi.”

“Tôi thấy mấy món này không có vấn đề gì cả.”

Từ trước tới giờ Long Trạch là người đơn giản, chỉ cần ăn no bụng là được rồi, một người suốt ngày chỉ bơi lội rồi ngắm cảnh như hắn thì mọi việc chỉ nên diễn ra theo quy tắc mà hắn vốn định sẵn là được.

Đương nhiên, hắn có thể lựa chọn việc ra ngoài ăn cơm, hưởng thụ cuộc sống xa hoa đầy đủ, nhưng chính bản thân Long Trạch không thích, hắn không thích phải nói chuyện với những chiếc mặt nạ da người, cười cười nói nói với hắn đầy nét giả tạo, nếu như vậy hắn thà chọn việc ở lại biệt thự.

Sau khi Tiết Đồng tới đây, hắn giống như đại lão gia, chỉ việc nằm dài trên sofa ung dung xem tivi sau đó chờ Tiết Đồng gọi hắn đến bàn ăn cơm, việc Tiết Đồng xuất hiện trong cuộc sống của Long Trạch khiến hắn cảm thấy rất trọn vẹn.

Hiện tại, hắn thích cuộc sống đơn giản đôi khi cũng huyền ảo như thế này, so với việc chờ Tiết Đồng chuẩn bị bữa ăn gọi hắn thì việc cô đứng bên cạnh chỉ hắn cách nấu nướng rất thú vị. Đôi khi Tiết Đồng cảm thấy sốt ruột vì động tác chậm chạp của hắn, cô không nhịn được chủ động giúp hắn xắn ống tay áo.

Tiết Đồng ở bên cạnh nói không ngừng bên tai Long Trạch, hắn tự nhận mình chưa già đến độ ngãng tai nhưng những lời cô nói bên tai hắn nửa chữ cũng không lọt tới màng nhĩ, hắn chỉ cảm nhận được giọng nói của Tiết Đồng rất êm tai lại còn mang tới cho hắn cảm giác ấm áp.

Long Trạch thích Tiết Đồng ở bên cạnh hắn, đôi khi hắn vô tình chạm vào cánh tay mềm mại của cô, làn da ấm áp vô cùng khiêu khích, đầu ngón tay hắn chạm vào làn da mịn màng ấy mang theo hơi ấm lan tỏa khắp người hắn, loại cảm xúc này không hiểu sao lại khiến hắn toàn thân nóng bừng đến thế.

Hắn từng gặp nhiều người, nhưng chỉ tới khi gặp được Tiết Đồng hắn mới cảm thấy hài lòng nhất, cô không giống như những người phụ nữ tầm thường khác, chỉ chăm chú tô son trát phấn, khiến người khác khó chịu, riêng với Tiết Đồng, cô giống như một bông hoa đến từ thiên nhiên, giống như cơn mưa nhỏ dần dần thấm sâu vào tâm khảm của hắn, hay như giọt nước đọng lại trên mái nhà sau một cơn mưa xối xả, tự nhiên mà gần gũi.

Có điều hấn không thích nhìn Tiết Đồng bị thương, nhìn thấy ngón tay giữa của cô được hấn băng bó kín mít như cái bánh chưng trong lòng hấn cảm thấy không được thoải mái. Bởi vì cô bị thương hấn không thể cùng cô bơi lội, không thể ở trong nước ôm cô, siết chặt vòng eo thon nhỏ của cô, không được chạm vào tấm lưng mịn ấy, cảm giác trơn trượt khiến tim hấn đập mạnh từng hồi.

Trái ngược với cảm giác trên mây của Long Trạch, Tiết Đồng cảm thấy hấn có chút kì quái, gần đây cái đuôi của hấn không còn xuất hiện nữa mà thay vào đó là đôi chân thon dài, có đôi khi cô đùa giỡn với hấn cũng chẳng nhớ nổi hấn vốn là bán nhân, quên đi cô đang bị nhốt tại biệt thự này. Long Trạch so với những người đàn ông khác vốn không có nhiều khác biệt, hấn cũng thích chơi đùa đôi khi lại tỏ ra chút ngạo mạn.

Nói trắng ra, quan hệ giữa cô và Long Trạch là chủ tớ nhưng Tiết Đồng lại không nghĩ như vậy, cô và hấn giống bạn nhiều hơn, rất hiếm khi ở chung với Long Trạch cô cảm thấy mình là người giúp việc của hấn.

Tiết Đồng cũng không ngờ được rằng sau khi cô bị thương thái độ Long Trạch lại trở nên mềm dẻo đến vậy, cứ thế mấy ngày ngón tay của Tiết Đồng đã khỏi hấn cô muốn tự tay mình nấu cơm, Long Trạch nhìn ngón tay cô đã đóng vảy, có chút không hài lòng nói: “ Cô cần bản là không biết dùng dao, nhờ lại cắt phải tay thì phải làm sao?.”

Cho nên Long Trạch vẫn như cũ, vẫn lặn vào bếp cùng Tiết Đồng, thi thoảng hấn thì đứng bên cạnh chỉ đạo: “Món kia cho nhiều sốt cà chua, tôi thích ăn.”

“ Cho ít cà rốt thôi, tôi không thích ăn cà rốt.”

Tinh thần lâu ngày bị dồn nén nay có thể giải tỏa không chú áp lực, đêm hôm đó Tiết Đồng nằm trong hoa viên ngắm ánh trăng sáng như ngọc, gió đêm nhẹ thổi, hết sức yên tĩnh, cô cũng không biết mình ngủ quên từ lúc nào.

Chỉ khi Long Trạch đánh thức Tiết Đồng cảm thấy có chút lạnh lạnh, ngày hôm sau rời giường Tiết Đồng cảm thấy cổ họng hơi đau, đầu cũng có chút choáng váng, rất giống với triệu chứng cảm. Tiết Đồng cũng không mấy bận tâm, cô vẫn còn rất trẻ cảm nhẹ qua vài ngày là khỏi, chỉ cần ăn uống điều độ là có thể tự mình khỏe lại.

Sau bữa trưa, trên đảo đột nhiên nổi gió lớn, những tán cây đại thụ điên loạn rung động trong gió, lá cây đưa đẩy loạn xạ theo gió xoay tròn, bầu trời bỗng trở nên đen kịt, cơn mưa lớn dần đổ sầm xuống mặt đất, tiếng mưa rơi tựa như đang có thiên binh vạn mã truy đuổi.

Tiết Đồng chạy lên sân thượng rút quần áo trên dây phơi, đem đóng các cửa sổ lớn, thu dọn cẩn thận xong thì cả người ướt sũng, cô vào phòng tắm rửa gội đầu thì cơn đau đầu lại ập tới.

Bầu trời bên ngoài vẫn tối đen như mực, trong phòng những ngọn đèn sáng rực, Tiết Đồng nằm trên sofa nhìn ra ngoài cửa, những nhánh cây như đang nhảy múa điên loạn trong gió cảm thấy đầu mỗi lúc một đau hơn hình như là sốt nhẹ, Tiết Đồng ngậy người một lúc rồi quay trở về phòng nằm ngủ, đặt lưng xuống tấm nệm mềm mại nhưng cô không thể chợp mắt được, toàn thân trở nên mất cảm giác.

Đến giờ làm cơm chiều, Long Trạch vào phòng gọi cô xuống nấu cơm, thấy cô mê man trong phòng hấn liền đi đến bên giường, gọi cô: “ Tiết Đồng, làm sao vậy?.”

Tiết Đồng mơ màng mở mắt, trả lời: “ Có chút khó chịu.”

Giọng nói của Tiết Đồng khàn đặc, hấn xốc chăn lên hỏi: “ Nghiêm trọng sao?.”

“ Vẫn tốt, chỉ là cảm nhẹ.” Tiết Đồng hít hít mũi, vươn một tay ra vén chăn lên, chầm chậm ngồi dậy. Long Trạch ở bên cạnh thấy hai mắt cô đục ngầu, tinh thần không được tỉnh táo liền đắp lại chăn cho cô: “ Không được khỏe thì nên nghỉ ngơi, tôi đi nấu cơm, tôi sẽ đem đồ ăn lên phòng cho cô.”

“ Tôi không muốn ăn, anh nấu bữa của anh thôi.” Tiết Đồng khó khăn nói.

“ Hay ăn cháo yến mạch đi. Tôi đi mang thuốc đến đây cho cô, cô tự tìm thuốc uống.”

Tiết Đồng gật đầu.

Long Trạch mang hòm thuốc đến giường Tiết Đồng, cô ăn hai thìa cháo yến mạch, người ốm thường mất khẩu vị, cô ăn được vài thìa rồi lại không ăn nữa, chui vào chăn nằm ngủ.

Long Trạch ăn qua loa cơm chiều rồi lại lên phòng chăm sóc Tiết Đồng, thấy cô trong chăn ngủ yên ổn, liền thay cô kéo rèm cửa sổ, bên ngoài gió thổi mãnh liệt, cây cối xung quanh đều lay động dữ dội.

Đến tối hấn vẫn lo lắng tình trạng của Tiết Đồng liền đến phòng xem cô, Long Trạch mở chiếc đèn ngủ chỉnh chế độ dịu nhẹ nhất, chỉ thấy khuôn mặt ửng hồng của cô, mơ màng giống như rất khó chịu, hấn dùng tay sờ lên trán Tiết Đồng, quả nhiên là nóng đến rầy tay, Long Trạch trở nên khẩn trương, vỗ nhẹ vào mặt Tiết Đồng gọi lớn: “ Tiết Đồng! Tiết Đồng!”

Tiết Đồng mơ màng “ Ừm” một tiếng nhưng không có mở mắt.

Long Trạch ôm Tiết Đồng vào người, tiếp tục gọi cô.

Tiết Đồng khẽ mở mắt, cổ họng phát ra âm thanh nỉ non: “ Tôi khó chịu.”

Tay Tiết Đồng muốn đẩy Long Trạch ra nhưng không còn chút sức lực nào, cô đành để kệ hấn.

“ Khó chịu ở đâu? ”

“ Đau đầu, tôi bị sốt.” Mặc dù cô đã uống thuốc nhưng cơn đau đầu không hề thuyên giảm, ngược lại càng nghiêm trọng, cô không thể nhờ người khác đưa tới bệnh viện như mọi khi, Tiết Đồng mở miệng: “ Trạch, tôi cần bác sĩ.”

Bị sốt đối với con người không phải chuyện nhỏ, cần phải đưa tới bệnh viện cấp cứu kịp thời, Long Trạch liền an ủi cô: “ Tôi đi tìm bác sĩ cho cô, cô chờ tôi.”

Long Trạch chạy về thư phòng cầm điện thoại bấm dãy số, đầu dây bên kia chưa kịp trả lời hấn đã nói liền một hơi không ngừng nghỉ: “ Tôi cần một bác sĩ, ngay bây giờ, anh lập tức dùng trực thăng đưa tới đây.”

Đầu bên kia im lặng vài giây, giọng nói của người đàn ông trong ống nghe vang lên: “ Trạch, anh bị ốm sao? ”

“ Không phải tôi, là người khác. Nhanh lên, không cần nói những lời vô nghĩa.”

“ Là người phụ nữ kia? Rất ít khi thấy anh sốt ruột. Trong điện thoại lại phát ra tiếng cười: “ Tôi giúp anh chuẩn bị.”

“ Nhanh chút.”

Long Trạch cúp điện thoại, chừng hai phút hấn khẩn trương cầm điện thoại bấm số, vì quá vội vàng mà bấm sai cả số, Long Trạch bình tĩnh bấm, bên kia nhắc điện thoại, hấn liền lên tiếng: “ Có thể lập tức xuất phát chưa? ”

Người trong điện thoại khó xử: “ Trạch, ngoài đảo đang nổi gió lốc, loại thời tiết này không có biện pháp đưa người lên đảo. Chờ gió lốc ngừng tôi sẽ đưa người đến.”

“ Tôi muốn ngay bây giờ!” Long Trạch nói tiếng lớn.

“ Hiện đang mưa bão thuyền không thể ra khơi, máy bay cũng không thể cất cánh.”

“ Tôi muốn bây giờ!” Long Trạch tiếp tục gằn từng chữ vào điện thoại.

“ Bây giờ đang bão không thể dùng thuyền hay máy bay được, sớm nhất cũng phải ngày mai.”

Long Trạch quát lớn trong điện thoại: “ Anh chẳng phải thích tiền sao? Được! Tôi thay anh kiếm tiền.”

Bên kia âm thanh có chút bất đắc dĩ: “ Vấn đề không phải tiền. Ai cũng muốn được sống, bác sĩ cũng không muốn ra đảo vào thời tiết này.”

“ Tôi muốn bác sĩ ngay bây giờ, mặc kệ anh dùng cách nào, lập tức đưa tới đây! Bằng không vài ngày tới tôi sẽ không ra ngoài!” Long Trạch uy hiếp.

“ Trạch, anh xem thời tiết bên ngoài, thực sự không có cách nào. Chờ trên biển gió lốc ngừng, tôi sẽ đưa người tới.”

Ngoài trời, tiếng gió lốc gầm rú trong đêm, tiếng lá cây xít trong gió giống như gươm đao đang giao đấu, hẳn biết người trong điện thoại nói đều là sự thực nhưng vẫn tiếp tục cao giọng: “Trình Thiên, anh không đưa bác sĩ tới đây, tôi sẽ không thay anh làm việc!”

Đầu dây bên kia, giọng người đàn ông vẫn ôn hòa như nước, không chút tức giận: “Trực thăng hay thuyền cũng không thể lên đảo trong thời tiết này. Anh chịu khó đợi khi thời tiết chuyển biến tốt, tôi lập tức đưa người tới.”

Long Trạch cúp điện thoại, trên mặt vẫn đang đầy tức giận, quay đầu lại nhìn Tiết Đồng cau mày vì khó chịu, giống như đang chịu đựng cơn đau dữ dội, nó giằng xé thân thể cô.

Hắn lục tung hòm thuốc tìm được mấy hộp thuốc cảm nhưng lại không biết dùng loại nào mới thích hợp, cẩn thận quan sát Tiết Đồng một thời gian mới lấy một viên thuốc hạ sốt ngồi xuống mép giường: “Tiết Đồng, dậy uống thuốc.”

Tiết Đồng chỉ cảm thấy toàn thân như đang đặt trên lò lửa, cổ họng khô rát, hí mắt nhìn Long Trạch, vẫn là ánh mắt ngày đại không chút phản ứng của cô.

Long Trạch ôm Tiết Đồng ngồi dậy, đem gối đặt sau lưng cô, dịu dàng nói: “Lại uống thuốc.”

Hai tay bắt lực, chút ý thức còn sót lại nhận thức được hắn muốn cho cô uống thuốc, Tiết Đồng nhận thuốc trong tay Long Trạch, đặt vào miệng, Long Trạch vội vàng cầm nước kê miệng cô nhìn cô nuốt viên thuốc xuống hẳn mới yên tâm. Trên tay Long Trạch vẫn cầm cốc nước, không có ý định rời đi, dịu giọng nói: “Sốt nên uống nhiều nước!”

Tiết Đồng cầm cốc nước trong tay Long Trạch uống hai ngụm, tay buông cốc nước xuống, đỡ cô nằm xuống giường: “Nghỉ ngơi cho tốt, tôi gọi bác sĩ rồi, lát nữa sẽ tới.”

12. Chương 19 - 20

Chương 19: Chăm sóc

Trong phòng chỉ có ánh sáng dịu phát ra từ chiếc đèn ngủ đầu giường, Tiết Đồng cũng lười trả lời Long Trạch, cố gắng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, nhiệt độ cơ thể không thuyên giảm mà mỗi lúc một khó chịu, cũng không biết mình ngủ được bao lâu, cô muốn mở mắt nhưng mí mắt như đang có tảng đá đè nặng, chỉ cảm giác được có ánh sáng nhàn nhạt, có bóng người, cũng không biết là mơ hay thật, cô nói mơ: “Trạch, tôi khó chịu.”

Long Trạch vẫn chưa rời khỏi phòng, thấy cô sốt cao không có dấu hiệu giảm, hẳn biết con người là loại sinh vật yếu ớt, mắc bệnh vặt cũng có dẫn đến chết người, nỗi lo lắng trong lòng Long Trạch lại càng dâng lên.

Không! Tiết Đồng sẽ không chết! Hắn muốn Tiết Đồng ngày ngày ở bên cạnh mình, ở thế giới này hắn vốn không có bạn, những thứ như tiền tài, địa vị đối với hắn đều là hư không, chỉ duy nhất có Tiết Đồng là người hắn quan tâm. Từ khi cô đến đây, cuộc sống của hắn trở nên thú vị, cảm giác day dứt trong lòng Long Trạch dâng lên, hẳn ước người đang nằm trên giường chịu đau khổ kia chính là hắn. Hắn muốn thay cô bị bệnh.

Bác sĩ tạm thời không thể đến được hẳn cần phải khống chế bệnh tình của Tiết Đồng, hẳn nhớ lại chút kiến thức ít ỏi của mình về cách hạ sốt, Long Trạch lấy lọ cồn trong hòm thuốc rồi đem pha loãng, xóc chảo Tiết Đồng lên dùng băng gạc thấm cồn chấm lên cánh tay, gáy, trên đùi giúp cô hạ sốt. Da Tiết Đồng trở nên ửng đỏ vì sốt cao, trán của cô vẫn nóng như có ngọn lửa thiêu đốt.

Cứ cách mấy tiếng, Long Trạch lại lau cùn cho Tiết Đồng một lần, hắn cũng chỉ biết mỗi cách này có thể giúp cô hạ sốt, thuốc hạ sốt hắn cho Tiết Đồng uống vốn không phát huy được tác dụng, chết tiệt thật!. Những hạt mưa to nặng nề trút xuống mái nhà, những cây đại thụ mãnh liệt lay động trong gió, mỗi cành cây giống như chiếc doi ra vút mạnh trong gió, xa xa còn nghe được âm thanh gào thét từ biển vọng lại.

Sau nửa đêm, Tiết Đồng lâm vào trạng thái mê man, cô nói mê sảng, Long Trạch ở bên cạnh nghe được: “ Mẹ, mẹ, con sợ. Con khó chịu.”

Hắn ngồi bên cạnh Tiết Đồng, đưa tay sờ lên trán cô, nhẹ nhàng nói chuyện cùng cô: “ Đừng sợ, có tôi ở đây, bác sĩ sắp đến rồi.”

Long Trạch lay người Tiết Đồng dậy để uống thuốc, nhưng toàn thân cô mềm nhũn, không sức lực hắn đành ôm cô dựa vào chính mình, lấy tay bóp nhẹ hàm rồi đặt viên thuốc vào miệng đổ nước vào miệng cô nhưng Tiết Đồng không chịu phối hợp, phun ra. Hắn bất đắc dĩ đành tiếp tục cầm viên thuốc khác rồi nhét vào miệng cô.

Cả đêm, hắn vẫn ở bệnh Tiết Đồng không rời, cho cô uống nước rồi uống thuốc, liên tục gọi điện cho Trình Thiên uy hiếp hắn, ép hắn mang bác sĩ đến bằng không sẽ thế này thế nọ, cứ thế Long Trạch lập đi lập lại nhiều lần.

Long Trạch chưa từng khấn trương đến như vậy, hắn nằm cạnh Tiết Đồng, ôm chặt cô vào ngực, trong lòng hoàn toàn trống rỗng, hắn đang khiếp sợ, hắn biết nếu sốt quá cao sẽ ảnh hưởng đến não bộ, đó là kết cục hắn lo sợ nhất. Hắn thích nhìn Tiết Đồng tươi cười, đôi khi tỏ ra sợ hắn, rồi thi thoảng lại liếc trộm hắn, ánh mắt cô dịu nhẹ như làn nước ấm, bình sáng như ánh mắt trời.

Hiện cô đang nằm trên giường mê man, Trình Thiên nói nếu cô xảy ra chuyện gì hắn sẽ đổi cho người khác, Long Trạch cảm thấy Trình Thiên thật ngu xuẩn, hắn đâu biết Tiết Đồng không giống như những người phụ nữ khác.

Trời rạng sáng, mưa bão bên ngoài cũng ngừng hẳn, Long Trạch cả đêm không ngủ tức trực bên cạnh Tiết Đồng, tinh thần Long Trạch căng như dây đàn suốt đêm vì lo lắng cho cô.

Hơn mười một giờ trưa mới tới đảo, A Tổng dẫn theo bác sĩ và nữ y tá, Long Trạch đứng bên cạnh lãnh đạm quan sát. vị bác sĩ trung niên cẩn thận kiểm tra sức khỏe cho Tiết Đồng, thấy cô được truyền nước lúc này hắn mới yên tâm.

Long Trạch cũng không để cho y tá chăm sóc Tiết Đồng, hắn muốn tự mình làm những việc ấy, ở bên cạnh cô, nhìn từng giọt nước truyền chậm chạp nhỏ xuống, cũng nặng nề như tâm trạng của hắn hiện giờ. Cuối cùng trán Tiết Đồng cũng không còn nóng nữa, hắn thở phào một hơi, trong lòng như bỏ được tảng đá đang đè nặng. Long Trạch cầm khăn thay cô lau mặt, rồi lau người.

Long Trạch để A Tổng và bác sĩ chờ trong phòng khách, đợi đến khi Tiết Đồng hoàn toàn bình phục mới được rời đảo.

Tiết Đồng không biết mình mê man bao lâu, tỉnh lại trong phòng đã được bao trùm bởi ánh hoàng hôn, những khe sáng le lắt truyền vào phòng, bầu không khí im lặng, nhìn đến người ngồi bên cạnh cô, Tiết Đồng mới mở miệng: “ Trạch!..”

Long Trạch lập tức ngồi thẳng dậy: “ Đã tỉnh?..”

Hắn mở đèn bàn đầu giường, đưa tay sờ trán cô, trên mặt đầy quan tâm hỏi: “ Còn khó chịu không? Có muốn uống nước không?..”

Tiết Đồng nhìn thấy vẻ mệt mỏi của Long Trạch, tuy rằng luôn trong tình trạng mê man nhưng cô biết hắn luôn ở bên cạnh chăm sóc cô, Tiết Đồng khàn khàn nói: “ Đỡ nhiều rồi.”

Tay vừa động dậy, mới phát hiện mình đang được truyền nước, Tiết Đồng nhìn bóng Long Trạch rời cửa khẽ nọ nự cười cảm kích. Long Trạch mang cốc nước tới bên Tiết Đồng, giúp cô thổi rồi đặt nhẹ bên môi, Tiết Đồng uống từng ngụm nhỏ: “ Bây giờ là lúc nào?”

“ Buổi chiều, một lúc nữa trời sẽ tối.” Long Trạch đặt cốc nước ở đầu giường, nhìn cô: “ Cô vẫn sốt, tối hôm qua tôi rất sợ, tôi không thích cô bị bệnh, lỡ may cô xảy ra chuyện gì, tôi không thể tìm được người giống như cô.”

Đuôi mắt trong suốt như viên bi ve của Long Trạch tràn ngập vẻ lo lắng.

“ Sao có thể dễ chết như vậy?.” Âm thanh Tiết Đồng khàn khàn trả lời.

“ Nằm xuống đi, nghỉ ngơi cho tốt.” Hấn giúp Tiết Đồng nằm xuống đắp chăn cho cô, động tác rất cẩn trọng, như đang nâng niu món đồ sứ quý giá: “ Buổi tối muốn ăn gì?.”

“ Không muốn ăn.” Tiết Đồng nhẹ nhàng lắc đầu.

“ Bọn họ nấu cháo, hay là muốn ăn một chút?.”

“ Có ai ở đây sao?.”

“ Có bác sĩ cùng với y tá.” Long Trạch dùng tay vén tóc dán trên mặt cô, đặt bát cháo sang một bên, nhìn cô: “ Chỉ e cô phải tĩnh dưỡng vài ngày.”

Tinh thần Tiết Đồng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, sức khỏe vẫn còn trong tình trạng mệt mỏi, Long Trạch thấy sắc mặt của Tiết Đồng vẫn chưa khởi sắc, nói: “ Ngủ đi, tôi thay cô trông truyền nước.”

Long Trạch tắt đèn, Tiết Đồng bảo hấn cứ đi nghỉ ngơi, cô cũng không biết hấn có rời đi hay không, tự mình thiếp đi lúc nào không biết.

Đến tối khi tỉnh lại, trên tay cũng không còn kim truyền nước, Long Trạch bưng chén cháo đến gần Tiết Đồng, giải thích: “ Bác sĩ bảo cô đã hạ sốt, bây giờ chỉ cần uống thuốc nghỉ ngơi vài ngày, không cần phải truyền nước nữa.”

“ Uhm”. Tiết Đồng chống tay ngồi dậy nhận bát cháo trong tay Long Trạch ăn được một nửa, hấn vẫn chăm chú nhìn cô, liền hỏi: “ Anh nhìn tôi làm gì, xuống ăn cơm đi!.”

“ Chưa nấu xong,cô nghỉ ngơi đi, chờ cô khỏe lại tôi lại đưa cô đi chơi.”

Tiết Đồng cười: “ Trạch, cảm ơn anh đã tìm bác sĩ cho tôi.”

“ Không cần!.” Long Trạch ngồi lên ghế cạnh giường, nhìn cô: “ Cô là của tôi, tôi đương nhiên sẽ không để cô chết.”

Tiết Đồng bị lời nói của Long Trạch ghen hòng, thiếu chút nữa sặc cả cháo, ngữ khí của hấn rất tự nhiên, hấn tiếp lời : “ Cháo hôm nay ngon lắm”. Ánh mắt rất phẳng lặng, cô thật sự không hiểu vì sao hấn lại đối xử tốt với cô như vậy.

Ăn được nửa bát cháo, Tiết Đồng buông bát xuống, Long Trạch đem bát đặt ở bên cạnh, đôi tay thon dài của hấn chạm nhẹ lên trán của cô, hấn muốn xác định cô thực sự đã hạ sốt, rồi tay xuống hai má của Tiết Đồng: “ Cuối cùng cũng hạ sốt.”

Tiết Đồng hơi nghiêng đầu tránh tay của Long Trạch, vội vàng chuyển đề tài:” Trạch, tôi muốn uống nước.”

Long Trạch đứng dậy rót nước, hai tay Tiết Đồng cầm chặt cốc nước trong tay nhìn Long Trạch ở bên cạnh, nói: “ Trạch, anh đi ăn cơm đi, tôi không sao.”

“ Uhm.” Long Trạch vuốt cằm: “ Có việc gì cô ấn chuông trên tường, bác sĩ cùng y tá ở dưới lầu.”

Cách trang hoàng của biệt thự thật giống gia tộc hào môn, mỗi phòng đều có chuông, giống như là phương tiện để chủ nhân gọi người làm đến sai việc, Tiết Đồng nhìn chiếc nút nhỏ trên tường, ý bảo tôi đã biết, thúc giục hấn xuống dưới lầu.

Đợi Long Trạch rời đi, Tiết Đồng vào phòng tắm đánh răng, trên người cô mặc chiếc váy ngủ thêu hoa màu hồng phấn, cô nhớ mang máng đêm qua Long Trạch luôn ở bên cạnh cô, chầm chầm loạn lên cơ thể cô, mơ mơ màng màng đều không nhớ rõ liệu có đúng là như vậy không, cô lắc nhẹ đầu giúp cho bản thân thêm tỉnh táo, tạm thời không nên suy nghĩ nhiều.

Trước giờ đi ngủ, Long Trạch vào phòng Tiết Đồng, trên tay cầm hộp thuốc, mỗi hộp hần lấy ra một hai viên, sau đó đưa cho Tiết Đồng: “ Tới giờ uống thuốc rồi.”

Tiết Đồng dựa người vào đầu giường, ngồi thẳng dậy, khẽ nhú mày khi nhìn thấy đồng thuốc trên tay Long Trạch, mỗi lần uống một viên thuốc đều cảm thấy rất khó nuốt, sau khi uống thuốc xong về mặt tràn đầy bất mãn.

Long Trạch bên cạnh thấy cô không tình nguyện uống thuốc, mày nhú chặt lại. Hần đứng lên, từ trên cao nhìn xuống về mặt đầy nghiêm túc:”Tiết Đồng, về sau cô không được để bản thân bị bệnh!”

Ánh mắt của Long Trạch có chút lạnh lùng, ngữ khí của hần giống như Tiết Đồng đang phạm sai lầm nghiêm trọng, rất ít khi cô thấy hần có thái độ nghiêm túc đến như này, cảm thấy chột dạ âm thành có chút thấp xuống: “ Tôi cũng không muốn bị bệnh.”

Long Trạch dùng về mặt nghiêm nghị nhìn cô, không mở miệng nói lời nào.

Trong phòng ngủ, không khí trở nên trầm tĩnh,chiếc đèn trùm trên trần nhà tỏa ra ánh sáng nhạt, Tiết Đồng hạ mắt nhìn màu chần mình đang đắp, màu xanh lam bên trên còn thêm hoa trắng, ngón tay không tự giác xờ nhẹ lên bông hoa. Tiết Đồng suy nghĩ không biết có phải Long Trạch đang tức giận không.

Thật lâu sau, Long Trạch bước tới bên giường Tiết Đồng, thân hình cao lớn của hần che khuất toàn bộ ánh sáng trước mắt cô, nhất thời khiến Tiết Đồng cảm thấy lồng ngực như bị đá đè.

Thầm nghĩ không biết hần muốn gì, có phải cô mắc lỗi gì và hần đang đợi thời cơ để giáo huấn cô?

Long Trạch cau mày lại nhìn cô chùng vài giây rồi mới thả lỏng, khuôn mặt biểu tình nhu hòa như nước, cúi người kéo chăn đắp cho cô, nhẹ nhàng nói: “ Về sau phải chú ý đến sức khỏe.”

Đôi tay thon dài của Long Trạch lại chạm nhẹ lại lên trán Tiết Đồng, cảm giác tiếp xúc với làn da trắng mịn của cô khiến sắc mặt Long Trạch tối sầm lại, không đợi cô có phản ứng hần cúi người hôn nhẹ lên trán Tiết Đồng, nụ hôn thoảng nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, rất dịu dàng lại mang cảm giác êm ái, đôi mắt Long Trạch như ngọn đèn phát sáng trong đêm, lóe ra tia đầy hứng thú: “ Cô nghỉ ngơi cho tốt.”

Không quan tâm đến việc Tiết Đồng bị hành động bộc phát của hần dọa đến ngáy người như thế nào, Long Trạch xoay người thông thả rời khỏi phòng, hần coi chuyện vừa rồi là lẽ thường tình, cảm thấy nên làm thì làm thôi!

Chương 20: Mở ám

Cho đến khi Long Trạch rời khỏi phòng, Tiết Đồng vẫn duy trì trạng thái u mê, đầu óc như phủ lớp sương mù dày đặc.

Long Trạch vừa rồi đã hôn cô?

Môi của hần lướt nhẹ trên trán cô, đến giờ cô vẫn cảm nhận được hơi ấm của Long Trạch, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước. Rõ ràng Long Trạch cố ý, khoan đã, chẳng lẽ Long Trạch thích cô?

Tiết Đồng bất giác nở nụ cười nhạt, tự bản thân mình suy nghĩ đến vấn đề này liệu có ý nghĩa gì?

Cho dù Long Trạch thích cô thì sao? Hần thích thì hôn cô, bản thân cô cũng không thể từ chối hần, đối với một người không thể nắm giữ vận mệnh của mình, thì việc người khác có yêu mình hay không cũng đâu quan trọng. Cũng không nên suy nghĩ nhiều mà tự chuốc phiền vào người, mọi chuyện nên để nó diễn ra thuận theo tự nhiên!

Tiết Đồng cuộn tròn mình vào trong chăn, trùm kín mít cả người, chỉ như vậy cô mới tìm được cảm giác an toàn, ở bên trong ổ chăn như con ốc sên chui rúc trong chiếc vỏ cứng cáp, tự bảo vệ mình, yên ổn hít thở qua ngày.

Sáng hôm sau bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe cho Tiết Đồng, tình hình của cô đã khá lên nhiều, chỉ cần nằm nghỉ ngơi mấy ngày có thể hoàn toàn bình phục, Long Trạch ở bên cạnh nửa bước không rời, chăm chú nhìn từng động tác nhỏ của vị bác sĩ già, sau đó lắng nghe cẩn thận dặn dò của bác sĩ.

Hai ngày sau Tiết Đồng hoàn toàn bình phục, cô cũng không cần uống thuốc. Bản tính quái dị của Long Trạch bắt đầu trở dậy, hắn không thích nhiều người xuất hiện trong biệt thự, quan sát thấy Tiết Đồng khỏe mạnh trở lại liền kêu bác sĩ cùng y tá nhanh chóng rời đi.

Hắn tiễn khách ra khỏi biệt thự, Tiết Đồng ở trong vườn hoa đi dạo thư giãn gân cốt, mấy ngày bão khiến mấy bụi hoa hồng rạp nát không ít, chỉ còn sót lại mấy nụ hoa đang khê nở, sau trận tưới nước no đủ, lá cây trong vườn càng trở nên xanh tốt. Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây rọi thẳng xuống những tán lá tạo nên một vòm sáng lọt, cả vườn hoa dần sống dậy sau trận bão ghê người.

Trên mặt nước bể bơi ngập trong đồng lá úa tàn, xem ra cũng cần phải dọn dẹp, Tiết Đồng mở chốt bể để thoát nước, chờ một đêm nước rút, ngày mai cô có thể dọn dẹp bể bơi. Cầm theo vòi nước cọ rửa lại vườn hoa sạch sẽ, nhìn xung quanh chỉ mấy ngày cô ốm không có ai quét dọn đã trở thành bãi chiến trường sau trận bão. Bây giờ sức khỏe đã hoàn toàn bình phục, cô cần quay trở lại với công việc thường ngày.

Phòng khách là nơi cần được quét dọn đầu tiên, Long Trạch dành phần lớn thời gian sinh hoạt trong gian phòng này, hắn thích mở toang cửa sổ để hương hoa từ bên ngoài theo gió thổi vào, cho nên Tiết Đồng cần phải làm sạch nơi này đầu tiên.

Cô thu dọn tạp chí trên bàn, thu dọn cốc uống nước, tất cả đều được sắp xếp gọn gàng. Với việc dọn dẹp phiên phức này Long Trạch vốn dĩ rất ghét, hắn chỉ ngồi bên trên sofa, chống tay vào tay vịn đỡ cằm, mặc dù hắn mở tivi nhưng đôi mắt lại dính chặt lên người Tiết Đồng.

Long Trạch tỉ mỉ quan sát từng động tác của Tiết Đồng, cô mặc chiếc váy màu tím làm nổi lên làn da bạch ngọc, đường cắt may cũng rất phù hợp với dáng người Tiết Đồng, làm lộ ra đường cong tinh tế của cô. Vòng eo mảnh khảnh, cặp mông tròn trịa, làn váy đung đưa theo động tác của cô, tựa như đóa hoa đang nhảy múa trong gió, quyến rũ đến động lòng người.

Long Trạch vẫn giữ bộ mặt nhu hoà im lặng ngắm nhìn, hắn thích nhìn Tiết Đồng quan tâm đến cuộc sống của hắn, nhớ hắn thích những gì, ghét điều gì, giống như cuộc sống của cô chỉ xoay xung quanh hắn, điều này làm cho Long Trạch cảm thấy rất thỏa mãn.

Sau một hồi dọn dẹp phòng khách cũng trở nên sạch sẽ, Tiết Đồng chuyển sang phòng khác, thấy cô sắp rời khỏi phòng khách, Long Trạch vội vàng lên tiếng: “ Tiết Đồng “.

Tiết Đồng quay lại nhìn Long Trạch, chờ hắn nói tiếp.

“ Không cần phải quét, cô mới vừa khỏi bệnh, không nên quá sức.”

“ Tôi đã khỏe lại rồi, không việc gì.”

“ Lại đây, giúp tôi xem tivi.” Hắn nói.

Xem ra Long Trạch cảm thấy nhàm chán, cô đưa tay buông chỗi, rửa tay bưng trà đặt bên cạnh đồ ăn vặt, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Long Trạch cũng thấy chính mình không có hứng thú với chương trình đang chiếu trên tivi, đưa điều khiển cho Tiết Đồng: “ Cô thích xem gì thì chỉnh.”

Tiết Đồng tùy tiện thay đổi kênh, cuối cùng tìm được kênh giải trí, đang chiếu phim truyền hình nói về thể giới nổi tiếng, ngoại hình nam chính cũng không tồi, đôi mắt sáng tựa vì sao, bên cạnh còn có tiếng hò reo của người hâm mộ.

Thường ngày ngoài việc quét dọn nấu cơm cho Long Trạch ra Tiết Đồng không có thời gian để xem tivi, nay lại thoải mái ngồi xem nên cô rất nhập tâm, thi thoảng lại phát ra tiếng cười sảng khoái, quên bật người bên cạnh. Long Trạch không hiểu nổi chương trình nhàm chán như vậy lại khiến cô cười tươi như thế, nhưng nhìn cô cười hơi thở hắn có chút gấp gáp.

Tiết Đồng chăm chú với tiết mục trong tivi không quan tâm đến việc Long Trạch ngồi bên cạnh, từ lúc xem tivi đến giờ cô cũng chưa nói chuyện với hắn câu nào. Long Trạch không thích như vậy, cô chỉ được chú ý đến hắn, nghiêng đầu hỏi: “ Hay lắm sao?.”

Tiết Đồng chỉ vào màn hình tivi, hai mắt sáng bừng, vẻ mặt đầy vẻ thưởng thức, khen: “ Nam diễn viên này đóng rất đạt, ngoại hình cũng đẹp, tôi rất thích!”

Long Trạch vừa nghe thấy cô khen người đàn ông khác, sắc mặt tối đen lại, đứng lên cầm điều khiển chỉnh kênh khác, trừng mắt xem giá cổ phiếu lên xuống.

Tiết Đồng khẽ nhếch môi, lộ ra vẻ thất vọng dựa lưng vào ghế rời tầm mắt sang chỗ khác.

Long Trạch thản nhiên quét mắt nhìn Tiết Đồng một cái, sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng: “ Cô rất thích? ”

“ Gì? ” Tiết Đồng không phản ứng gì nhiều, lát sau mới nhớ tới kênh phim lúc nãy: “ Phim truyền hình kia rất hay.”

“ Tôi nói người đàn ông kia! ”

Tiết Đồng nhìn thấy mặt Long Trạch vô cùng khó coi, vội hỏi: “ Cũng không phải là rất thích, chỉ là thấy anh ta diễn xuất không tồi.”

Long Trạch rời mắt khỏi Tiết Đồng, dùng ánh mắt phun ra lửa xem tivi giọng nói lạnh nhạt: “ Cô ở đây, ai cũng không được thích!”

Tiết Đồng nghe vậy thần sắc liền trùng xuống, liếc nhìn bàn trà, chiếc tách nhỏ được vẽ hoa văn tinh xảo, viền màu hồng rất bắt mắt, nhưng sao lúc này nhìn chúng một chút cũng không thấy đáng yêu!

Tiết Đồng lên tiếng: “ Tôi đi làm việc, nhiều phòng vẫn chưa được quét dọn.”

Long Trạch nhíu mày, quay đầu nhìn cô: “ Phòng để trống không cần quét dọn sạch sẽ, dù sao cũng chỉ có hai người ở, nửa tháng dọn một lần cũng được, trong khoảng thời gian này cô vẫn nên nghỉ ngơi nhiều.”

“ Uhm.” Tiết Đồng buồn chán đáp lời, cô vẫn cúi đầu nhìn chăm chú tách trà trên bàn. Bầu không khí trong phòng khách trở nên không được tự nhiên, Tiết Đồng thấy không thoải mái, đứng lên: “ Tôi đi nấu chè dừa.”

Long Trạch cũng không lên tiếng, nhìn thấy cô rũ vai hướng đi vào nhà bếp.

Trong bếp, Tiết Đồng cảm thấy khó chịu, kì thực Long Trạch đối với cô rất tốt, bản thân vốn ăn nhờ ở đậu cô cũng không nên có bất cứ đòi hỏi gì, nhưng chỉ trong thời gian ngắn mà cuộc sống xáo trộn như vậy chỉ là cảm thấy không quen, mất mát cũng quá lớn.

Bật bếp ga, Tiết Đồng đặt nồi nước lên trên, đem dừa miết thành bột mịn rồi bỏ vào nước, cầm chiếc muỗng dài cẩn thận khuấy. Cửa bếp được đẩy nhẹ ra, Long Trạch đứng bên cạnh, im lặng nhìn cô mài bột dừa. Tiết Đồng thấy hần vào cũng không chủ động mở miệng, chuyên tâm nấu chè.

Bột dừa dưới lửa lớn nhanh chóng chuyển màu trắng đục, Tiết Đồng muốn múc ra bát, Long Trạch không ngần ngại liền giữ chặt tay cô, động tác có chút mất tự nhiên: “ Cô thật nhỏ mọn, chỉ là chuyển kênh thôi cũng giận lấy.”

Tiết Đồng cúi mặt, nhỏ giọng nói: “ Tôi không giận dữ, chỉ là muốn nấu đồ ăn cho anh. Mấy ngày tôi ốm, anh đều chăm sóc tôi.”

Aiz, đúng là giấu đầu hở đuôi!

“ Cô tưởng tôi không biết sao? ” Trên mặt Long Trạch không chút hờn giận: “ Rõ ràng là cô thích người đàn ông kia.”

Tiết Đồng ngạc nhiên, trong mắt hiện ra ý “ Anh là người ngoài hành tinh tôi không thềm chấp! ”, lại nhìn hần giải thích qua loa: “ Tôi không quen biết anh ta, chỉ là xem tivi mà thôi.”

Long Trạch hừ nhẹ một tiếng, vòng qua sau ôm lấy chặt lấy Tiết Đồng, chiếc muỗng trong tay cô cũng rơi từ lúc nào không biết. Long Trạch cảm thấy rất dễ chịu, chỉ vài động tác có thể ôm gọn cô trong vòng tay, ngón tay cũng không an phận, cọ cọ vào váy của cô, xuyên qua lớp vải mềm mại có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ làn da của Tiết Đồng, cảm giác được ôm Tiết Đồng rất kích thích, như là đang âu yếm vật báu gì đó trong tay, nắm chặt không buông.

Tiết Đồng cứng người lại, tim đập liên hồi, khuôn mặt đỏ rực như ánh mặt trời thiêu đốt, ấp úng nói: “ Tôi, tôi... muốn ... nấu chè”.

Long Trạch phớt lờ câu nói của Tiết Đồng, chỉ đem cô áp sát vào lồng ngực của mình, ngón tay không ngừng di chuyển trên lưng cô, mềm mại thật! Hắn cảm thấy thỏa mãn, âm thanh lộ ra vẻ si mê: “ Tiết Đồng, eo của cô thật mềm.”

Hành động thân mật như vậy khiến cho khuôn mặt cô giống như nhiễm áng mây hồng, chân tay luống cuống, lúc này cô chỉ thấy trong lồng ngực mình thứ đó đang đập cuồng loạn, suy nghĩ trở nên mù mịt không biết nên ứng phó với tình huống này như nào.

Long Trạch từ phía sau cười khê: “ Tôi phát hiện ra ôm cô cảm giác rất đặc biệt.”

Tiếng “ xèo xèo “ phá tan bầu không khí ám muội này, nhìn lại nồi chè trên bếp, đã tràn ra ngoài từ lúc nào, Tiết Đồng vịn vẹo thân mình, thấp giọng nói: “ Để tôi nấu xong chè.”

Cô vươn tay tắt bếp chưa kịp thu tay về đã bị tay Long Trạch nắm chặt, bàn tay mềm mại trơn bóng lúc này đang nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn Long Trạch, hắn vốn nào có tâm trạng để cô nấu chè vào lúc này: “ Lần khác rồi nấu, cẩn thận nóng.”

Hắn so với cô cao hơn một cái đầu, cả người Tiết Đồng dựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, những sợi tóc mềm mượt như suối của cô chạm vào cằm của Long Trạch, mang theo mùi hương ngọc lan thơm mát, có một loại cảm giác tuyệt vời khó tả trào ra từ nơi thâm sâu trong trái tim của Long Trạch, đang dần khuếch tán trong cơ thể hắn.

Hắn cúi đầu đặt cằm mình lên chiếc gáy trắng nõn đầy khiêu khích của Tiết Đồng, cọ qua cọ lại rồi môi lại men theo vành tai vốn đã đỏ rực của cô mà ngậm lấy.

Dưới ánh nắng ban chiều, khuôn mặt Tiết Đồng như được nhuộm sắc đỏ, toàn thân nóng bừng như ngọn lửa thiêu đốt, giọng nói hoang mang: “ Tôi ... tôi ...”.

Cô cũng không biết rốt cuộc mình muốn nói cái gì, hai tay vô lực chống vào kệ bếp.

Long Trạch thích nhất xem khuôn mặt phỉm đỏ của Tiết Đồng, hắn ôm cô, ở bên tai vừa cười vừa nói: “ Cô thích đỏ mặt đến thế sao? Hệt như chiếc đèn lồng đỏ.”

Long Trạch vòng tay siết chặt eo Tiết Đồng khiến cô hít thở khó khăn, tay vừa cử động nhẹ liền chạm vào chiếc nồi trên bếp rơi xuống đất, phát ra tiếng loảng xoảng sau đó nước bắn tung tóe trên sàn đá.

Tiếng vang đột ngột khiến Tiết Đồng khôi phục tinh thần, thừa lúc Long Trạch phân tâm, cô vội thoát khỏi vòng tay của hắn, đứng một bên nuốt nước miếng nói: “ Tôi, tôi muốn nấu chè. Tôi muốn ăn.”

Tiết Đồng trấn an mình bằng việc tập trung mài bột dừa.

Long Trạch khước miệng cong lên, đôi mắt sáng rực: “ Nấu đi, tôi xem cô nấu.”

13. Chương 21 - 22

Chương 21: Dưới trăng

Long Trạch nói hắn chỉ nhìn cô nấu chè là chỉ nhìn chứ ko động tay chân gì cả, hai tay khoanh trước ngực thể hiện thành ý của mình nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Tiết Đồng.

Tiết Đồng chỉ cảm thấy ánh mắt Long Trạch như dao kiếm vô hình đang xuyên thấu vào người cô khiến động tác nấu bếp cũng không được tự nhiên. Cô mài bột dừa cũng không được đều tay, đường cho vào chè cũng quá tay, bột dừa nấu cũng quá chín, nói chung chân tay đều trở nên luống cuống không làm nổi việc gì, mức chè ra bát cô cũng cảm thấy nồi chè này đã thất bại hoàn toàn.

Cô cũng không thử hương vị ra sao, vì Long Trạch thường là người ăn đầu tiên, cô cầm muống nhỏ quấy vài lần, có chút ngượng ngùng nói: “ Hôm nay nấu không được ngon.”

Long Trạch nói: “ Nhìn cũng được, để tôi thử trước.”

Hắn muốn ăn nhưng lại không động tay, liếc bát chè rồi lại nhìn Tiết Đồng, ý hắn muốn cô xúc.

Chè bột dừa vẫn chưa nguội, cô múc một thìa đặt trước miệng thổi thổi, Long Trạch nhìn vẻ mặt chăm chú của cô, khóe miệng cong lên. Hắn ăn thử thìa chè, mùi rất thơm, hơi ngọt, có chút ngấy nhưng vẫn nở nụ cười: “ Ngon lắm, tiếp đi.”

Sau đó Tiết Đồng múc từng muống nhỏ thổi nguội rồi xúc cho Long Trạch, cả hai người đứng trong bếp sống lưng thẳng tắp, Long Trạch mang theo ý cười nhạt, giống như đứa nhỏ đang được bón cơm, hắn rất thích Tiết Đồng đút cho hắn ăn, động tác rất quen thuộc ấm áp, nhìn cô cúi đầu thổi nhẹ từng thìa chè khiến hắn nảy sinh cảm giác ngọt ngào.

Cứ như vậy, Tiết Đồng xúc chè còn hắn phụ trách ăn hết, hắn đặt bát chè trong tay cô sang một bên, kéo tay cô đi tới sofa ngồi xuống. Hắn kéo cô ngồi bên cạnh mình, nắm chặt tay không buông, tay còn lại lấy điều khiển nhét vào tay Tiết Đồng: “Không dành tivi với cô, cô thích xem gì tự mình chỉnh đi.”

Long Trạch vòng tay qua người Tiết Đồng, nắm chặt bắp vai cô, để cô dựa đầu vào vai hắn, tay còn lại thì vuốt ve bàn tay mềm mại như không xương của Tiết Đồng, nhón tay cô rất nhỏ, mềm nhẵn non mịn, lòng bàn tay ấm áp, rất thoải mái. Tay còn lại đang khoát lên vai Tiết Đồng cũng không chịu an phận, liên tục di chuyển trên người cô.

Tiết Đồng nào có tâm tình để xem tivi vào lúc này, cơ thể bị Long Trạch vây hãm, cô không ghét Long Trạch nhưng cũng không muốn phát sinh quan hệ nào đặc biệt với hắn. Động tác hắn vượt quá tưởng tượng của cô, vuốt ve vô cùng thân thiết, những hành động này chỉ dành cho hai người yêu nhau, trong lòng Tiết Đồng cảm thấy như có ‘ ngũ vị ‘ đang đánh nhau chan chất, chua – cay - mặn - ngọt – đắng đều có cả.

Nếu là trước đây, khi cô gặp gỡ một người đàn ông tuấn lãng như Long Trạch, chắc chắn cô sẽ động lòng mà nảy sinh tình cảm với hắn. Nhưng hiện tại, cô là vật phẩm được người khác mua về tặng cho Long Trạch, chỉ cần hắn một câu nói của hắn, cô sẽ vĩnh viễn biến mất trên con đời này.

Long Trạch lại khác người, cô không biết lai lịch của hắn, thân phận của hắn ra sao, hắn đối với con người sẽ như thế nào. Cô muốn trốn tránh động tác của hắn lại sợ khiến hắn mất hứng, nhưng cứ để hắn vuốt ve như này cảm thấy rất ngứa khó chịu.

Long Trạch đang cúi đầu nhìn nắm bàn tay Tiết Đồng, cô nhìn hắn, sống mũi cao thẳng, đôi mắt nâu vàng quyến rũ, hiếm khi cô nhìn Long Trạch với khoảng cách gần như vậy, lông mi của hắn cũng rất đẹp, đôi môi hơi cong lên, hắn im lặng nhìn tay cô, mang theo đôi mắt giống như đang chiêm ngưỡng tác phẩm nghệ thuật, một người đàn ông tiêu chuẩn như vậy, ai có thể nghĩ rằng hắn vốn không phải là người bình thường?

Trong tivi, vẫn chiếu bộ phim ban đầu nhưng nửa câu thoại cũng không lọt vào tai Tiết Đồng, cô chỉ cảm thấy xung quanh là một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng tim đập liên hồi của bản thân.

Long Trạch cái gì cũng không làm, hắn chỉ yên lặng cảm thụ độ ấm truyền ra từ lòng bàn tay của cô, để cô dựa vào người hắn, không hiểu sao lúc này hắn cảm thấy rất an toàn. Hắn ngẩng đầu, nhìn Tiết Đồng, dùng ánh mắt chân thành hỏi cô: “ Cô có phải chán ghét bộ dáng kia của tôi? Có sợ hay không? ”

Hắn chỉ là có thân rắn thôi, Tiết Đồng lắc đầu:” Ban đầu hơi hoảng sợ, nhưng sau này cũng quen, anh như vậy cũng không sao.” Lời nói của Tiết Đồng đều xuất phát từ lòng chân thành, không có nửa lời nói dối.

Long Trạch đưa tay chạm nhẹ lên má cô: “ Tiết Đồng, tôi thích cô ở bên tôi.”

Tiết Đồng không trả lời hắn, đôi mắt chỉ tập trung nhìn về phía bàn trà, thực ra lúc này cô nhìn cái gì cũng không vào mắt, trong đầu đang chấn động mạnh, cô nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, muốn tự mình trấn an bản thân. Cô chỉ im lặng dựa vào người hắn.

Không nên suy nghĩ nhiều, như vậy mới có thể sống đơn giản qua ngày.

Long Trạch nhích nhích người, làm cho cơ thể Tiết Đồng dựa sát vào hắn hơn: “ Tiết Đồng, cô muốn đi chơi sao?.”

“ Để một thời gian nữa.” Tiết Đồng nhẹ giọng trả lời.

“ Uhm, cô vừa khỏi bệnh, không nên ra gió.” Âm thanh của Long Trạch nhẹ nhàng có chút yếu ớt, bàn tay hắn không ngừng di chuyển trên cánh tay cô, có chút mơn trớn, ôn nhu mang theo vẻ cưng chiều.

Long Trạch cũng không có hành động gì khác thường, hắn chỉ cầm tay Tiết Đồng hoặc ôm lấy eo cô, hai người nắm tay nhau đi dạo vườn hoa, từ ngoại cảnh cho đến hành động lúc này rất dễ khiến người khác lầm tưởng họ là một cặp tình nhân . Cả hai cùng nhau vào bếp, thi thoảng Long Trạch lại ngẫu nhiên hành động thân mật cũng không cho cô cơ hội bài xích.

Cô biết, Long Trạch không thường xuyên tiếp xúc với phụ nữ, hắn cũng không có kinh nghiệm giao tiếp với người ngoài, có đôi khi hắn bày ra bộ mặt trẻ con rất hồn nhiên nhưng có khi lại mang theo sự bá đạo độc chiếm cô, quyết không cho cô cự tuyệt.

Tiết Đồng tính rửa sạch bể bơi, nhìn đáy ao đầy lá khô cô bỗng nhú mào, Long Trạch không muốn cho cô xuống dọn dẹp, kéo tay cô ân cần nói: “ Đáy bể rất trơn, té ngã không tốt lắm, để tôi làm.”

Bình thường, Long Trạch luôn tỏ vẻ lười nhác nhưng khi hắn bắt tay vào việc thì tốc độ hoàn thành lại rất nhanh, chỉ vài động tác nhỏ đổ lá cây đã được quét dọn sạch sẽ, mở nước tẩy rửa hai lần đã sạch trơn bóng. Tiết Đồng thầm cảm kích Long Trạch.

Đợi bể bơi đầy nước cũng phải chờ đến tối, bầu trời trong vắt như ngọc, ánh mặt trời tản ra khắp tán lá, cây cối trong vườn trưng diện màu sắc tuyệt đẹp dưới nắng, một vườn thiên nhiên đầy đủ màu sắc, rất sinh động.

Ăn xong cơm chiều, tinh thần Long Trạch trở nên rất tốt, nghĩ muốn xuống nước bơi một lúc, ngày đó hắn mặc quần để bơi cảm thấy rất khó chịu, chật chội, hắn thực sự không quen với việc mặc quần áo.

Long Trạch lập tức nhảy xuống nước, thân rắn dài dần lộ ra bọt nước bắn tung tóe. Hắn ở trong ao bơi lội hai vòng, chiếc đuôi vàng óng tự do uốn lượn rất hưng phấn, đứng ở trong nước hỏi Tiết Đồng: “ Muốn xuống nước sao?.”

“ Như vậy phải thay quần áo, rất phiền phức.” Tiết Đồng nói: “ Vẫn là không nên xuống.”

Long Trạch nở nụ cười giảo hoạt, bơi tới gần bờ: “ Bóc chuối cho tôi ăn.”

Trên bàn nhỏ có đĩa hoa quả tươi, Tiết Đồng cầm quả chuối bóc vỏ rồi đưa tới miệng cho Long Trạch, hắn cắn một miếng rồi nhìn cô nở nụ cười, dùng thân rắn dựng người lên, đứng ở trong nước nhìn cô.

Tiết Đồng đứng bên cạnh bể bơi, vừa đem chuối đặt lên miệng Long Trạch thì hắn dùng tay ôm lấy cô, Tiết Đồng cảm thấy hai chân mình rời khỏi mặt đất, không tự giác được ôm lấy cô hắn, dép lê cũng rớt ra khỏi chân, ngay sau đó toàn thân đã ướt sũng nước.

Long Trạch cười, nói: “ Bây giờ chúng ta đều ướt, đều phải thay quần áo, cô không cần nghĩ nhiều làm gì.”

Nước trong bể hơi lạnh, vừa xuống nước Tiết Đồng khẽ run lên, Long Trạch ôm lấy cô nói: “ Một lúc nữa sẽ không thấy lạnh, tôi đưa cô bơi hai vòng.”

Tiết Đồng gật đầu, nhưng không để Long Trạch ôm mình bơi, thoát khỏi người hắn, chính mình vung tay quấy nước, vừa định dùng chân đạp nước, cô nghĩ tới hôm nay mình mặc váy, rất bất lợi cho việc bơi lội.

Long Trạch thấy Tiết Đồng bất động, nhẹ nhàng ôm cô rồi quấy đuôi, đưa cô bơi từ đầu bể đến cuối bể, Tiết Đồng dùng tay nắm chặt váy, rất nhanh cô đã thích ứng với nhiệt độ trong bể bơi.

Thấy cô dần thích ứng dưới nước, Long Trạch buông Tiết Đồng, đây là khu nước sâu, mũi chân cô không chạm tới được đáy bể cũng không thể tự mình quấy nước bơi lên. Hắn nhìn chiếc váy của cô bỗng bồng bềnh trong nước như bông hoa nở rộ, còn thấy chiếc quần lót màu đỏ ẩn lộ dưới nước, giống như nhụy hoa nhỏ xinh. Đôi chân thon dài của Tiết Đồng cũng lộ ra như phiến đá cẩm thạch thanh khiết, Long Trạch bơi tới chỗ Tiết Đồng, lấy đuôi cuốn lấy cô bơi lội.

Tiết Đồng bơi tới khu nước cạn liền đứng thẳng trong nước, Long Trạch đưa tay ôm lấy cô, hân thích nhất là ôm Tiết Đồng dưới nước, thân thể dưới nước của cô trắng nõn nà mềm mại không xương dựa vào hắn, rồi cả những đường cong mê người của cô chạm vào hắn, rất thoải mái, cảm giác gần gũi này hân thích!

Long Trạch lên tiếng: “ Xuống dưới nước nên bơi nhiều một chút.”

Hai tay Long Trạch vòng ra sau lưng ôm cô bơi trong nước, dưới làn nước mát lạnh, đông đưa trong nước khiến cho Tiết Đồng cảm thấy toàn thân được thả lỏng, suối tóc trong nước cũng tản ra, mềm mại dập dềnh trong nước, dưới ánh trăng, hai con người đơn thuần vui vẻ đùa nghịch trong nước như hai đứa trẻ.

Long Trạch dừng lại, ôm cô, nhìn lên bầu trời: “ Đêm nay trăng thật tròn.”

Trăng tròn vàng vạc, từng đám mây trắng nhỏ xíu treo lơ lửng trên bầu trời, Tiết Đồng nhìn thoáng qua: “ Rất tròn, rất đẹp.”

Long Trạch cong khoé miệng, đôi mắt sáng bừng nhìn cô: “ Nhưng không đẹp bằng Tiết Đồng.”

Nước dâng tới cằm của cô, hai chân Tiết Đồng quẫy nhẹ trong nước, dưới ánh trăng khuôn mặt Long Trạch càng trở nên yêu mị.

Long Trạch dùng đuôi chạm xuống đáy ao, vẩy Tiết Đồng xèo to trong nước như đóa hoa sen, đuôi của Long Trạch trong nước không ngừng làm càn, luồn vào giữa hai chân trắng tuyết của Tiết Đồng không cọ xát, chậm rãi bò lên trên.

Tiết Đồng lấy chân đá vào đuôi Long Trạch: “ Không được làm vậy.”

Cú đá của Tiết Đồng đối với hắn như cơn gió mát thoảng qua, Long Trạch coi như cô đang gãi ngứa cho hắn, nở nụ cười tà ý: “ Cũng khỏe ghê.”

Nói xong hắn dùng đuôi ôm chặt hai chân của Tiết Đồng, đặt cô vào lồng ngực của mình, đem thân hình mềm mại ấy dán chặt vào hắn. Hắn thích ôm cô, thích cô nở nụ cười, thích cảm giác trơn trượt của làn da cô, thích quần lấy cô, chạm qua mọi vị trí trên cơ thể cô.

Nước trong bể bơi dưới ánh trăng trở hóa thành màu bạc, khuôn mặt Tiết Đồng tựa như dòng nước trong lành, ngọt mát khiến người ta muốn cúi đầu thưởng thức, Long Trạch kim lòng không được đặt nụ hôn cánh môi phiếm hồng đầy quyến rũ kia.

Tiết Đồng không quen với hành động càn quấy này của Long Trạch, muốn thoát khỏi vòng tay của hắn nhưng hắn lại càng ra sức ôm chặt cô, muốn động đây cũng không được. Khuôn mặt Long Trạch vốn rất hoàn mỹ, nhưng dường như ánh trăng lại đặc biệt ưu ái hắn hơn, càng làm rõ hơn đường nét nam tính hoàn mỹ của hắn, khiến Long Trạch trở nên vô cùng yêu diễm vào lúc này, khuôn mặt người đàn ông trước mắt Tiết Đồng vô cùng mê hoặc.

Long Trạch vươn tay đỡ sau gáy Tiết Đồng, hắn chăm chú thưởng thức đôi môi căng mọng quyến rũ khiến người khác mê mẩn, hắn muốn biết rốt cuộc đôi môi kia mềm mại đến nhường nào.

Cánh môi của Tiết Đồng quả thực rất mềm, mang theo độ co giãn vừa đủ, ngọt ngào giống như bông hoa xuân chứa đầy mật ngọt, tựa như có tia điện xẹt qua não, Tiết Đồng trong lòng gợn sóng muốn đẩy Long Trạch ra, nhưng hắn lại vươn đầu lưỡi liếm lên hoa căng mọng, ngọt ngào thơm ngát trước mắt, rồi lại ở bên môi cô không ngừng trần trọc cắn mút.

Dưới tác động kích thích của môi lưỡi, trong đầu như đang nổ tung thành hàng vạn mảnh nhỏ, cô nghiêng đầu muốn chạy trốn nhưng Long Trạch nắm chặt gáy quyết để cô cự tuyệt. Tiết Đồng đá hắn, Long Trạch càng bá đạo, tăng thêm sức, dùng đuôi cuốn chặt Tiết Đồng, khiến cô ép chặt vào người hắn, động tác Long Trạch dịu dàng nhưng lại tỏ rõ thái độ bá đạo vốn có. Toàn thân Tiết Đồng không thể nhúc nhích, chỉ biết dính sát vào lồng ngực rộng lớn của Long Trạch, toàn thân chìm trong nước tựa như cô đang dần mất đi sức lực, cả người bị Long Trạch vây hãm, không thể trốn thoát.

Long Trạch hé miệng, đem môi mình bao trọn lấy cánh hoa nở rộ kia, bừa bãi liếm láp. Tiết Đồng cảm thấy khó thở, đại não thiếu oxy trầm trọng khiến cô trở nên choáng váng, đôi mắt như có màn sương mờ phủ kín, trong màn sương mông lung huyền ảo ấy cô bắt gặp đôi mắt mênh mông gợn sóng của Long Trạch, đây vẻ khiêu gợi.

Đầu lưỡi của Long Trạch không ngừng thăm dò khiêu khích cô, định hé miệng hít ngậm không khí thì hần lại thừa cơ tiến quân thần tốc, vươn lưỡi vào miệng cô, chạm tới đầu lưỡi của Tiết Đồng rồi cuốn lấy, day dứt không buông. Trong nháy mắt, cả người Tiết Đồng run lên, giống như bị ngọn lửa thiêu rụi, đầu lưỡi hỗn loạn muốn tránh nhưng tránh không được, Long Trạch càng gia sức liếm mút mạnh mẽ hơn, dùng lưỡi của mình khiêu khích cô đáp trả lại. Hần muốn hút cạn cô, muốn rút sạch ngọt ngào trong khoang miệng Tiết Đồng. Dem vị ngọt của cô quện vào trong hần.

Tiết Đồng giống như sa chân vào đám mây mù, không thể hít thở, toàn thân mềm nhũn, sớm đã không biết mình đang làm gì, theo bản năng cô cùng chiếc lưỡi đang càn quét kia giằng co cuồng loạn. Cảm giác như có luồng điện chạy qua người, trở nên tê dại mờ mịt.

Long Trạch chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác này, đầu lưỡi của hần giao thoa với cái lưỡi mềm mại ngọt ngào của Tiết Đồng, hần điên loạn mút vào cảm thấy có vị ngọt như viên kẹo, càng ăn càng không thấy đủ, càng ăn càng thấy ngọt đậm, muốn ngừng cũng không được. Đuôi rắn hần càng gia sức siết chặt người Tiết Đồng, giống như muốn cả người cô tan vào trong hần.

Nghe thấy tiếng rên khê của cô, Long Trạch càng bá đạo, công thành đoạt đất, điên đảo càn quét, ngang tàn chiếm lĩnh cô, Cảm giác tuyệt vời ấy đang kích thích hần điên cuồng, đốt cháy dây thần kinh của hần. Hần tham lam hút cạn vị ngọt của cô, quán quýt lấy đầu lưỡi của cô không tha. Hần mỗi lúc một càn quấy hơn, khai phá liên tục không dứt trong khoang miệng của Tiết Đồng từng ngóc ngách nhỏ cũng không bỏ sót. Cảm thấy tạm thỏa mãn với cơn đói khát đã ngủ sâu bên trong hần, Long Trạch trở nên mềm mỏng hơn, dùng răng cắn nhẹ trên cánh môi hồng nộn đầy khiêu khích, như đang tự thỏa mãn với chiến tích của bản thân.

Ai nói hôn môi cần phải luyện tập? Chỉ cần theo cảm tính, theo bản năng là đủ. Như thế cũng có thể thiêu đốt đôi phương hóa thành tro!

Long Trạch ngày càng mất kiểm soát, hần không bá đạo liếm mút nữa mà quay sang tàn phá môi Tiết Đồng, cảm thấy hơi tê dại cô hờn nhẹ, không biết là vì sung sướng hay vì đau đớn, tiếng kêu rên của Tiết Đồng như động lực thúc đẩy Long Trạch, máu nóng trong hần lại trào lên, lúc này hần không thể ngừng được. Tiếp tục nhắm nháp vị ngọt còn đang thưởng thức giữa chừng.

Chương 22: Tâm loạn

Cả người nóng phừng phừng, lưỡi Tiết Đồng tê rần trước sự công kích thô bạo của Long Trạch, mặc cho cô rên rỉ vì đau đớn nhưng hần vẫn không có ý định dừng lại. Lúc này, lý trí của Tiết Đồng đã bị Long Trạch làm ê muội, tinh thần hoàn toàn trống rỗng, hần không ngừng siết chặt eo Tiết Đồng, bức cô áp sát vào vòm ngực rắn chắc của mình.

Sau khi thỏa mãn cơn đói khát Long Trạch cũng chịu rời khỏi đôi môi sưng đỏ kia, từ từ thả lỏng đôi tay đang siết chặt eo cô, hai chân Tiết Đồng bủn rủn không sức xụi lơ trong lòng ngực rộng lớn của hần.

Hô hấp của Long Trạch trở nên nặng nề, đôi mắt ngập trong dục vọng nguyên thủy, âm thanh có chút mê mị: “ Tiết Đồng, em thật ngọt.”

Long Trạch buông lỏng Tiết Đồng, nhìn người con gái trước mắt đầy dịu dàng, đôi môi sưng đỏ ửng ửng kiêu diễm, khuôn mặt trái xoan ửng đỏ vì thiếu không khí, đẹp không gì sánh nổi, hần không thể buông tha cho đôi môi đang mời gọi kia, định cúi đầu xuống tiếp tục nhắm nháp vị ngọt thì Tiết Đồng chậm rãi lên tiếng: “ Đừng, tôi thấy khó chịu.”

Long Trạch không hôn môi cô nữa mà chuyển sang hôn gò má đang ửng đỏ kia, hần đặt những nụ hôn vụn vặt trên khắp khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, mỗi nụ hôn thể hiện sự quyến luyến: “ Em thật thơm.”

Không chỉ đôi môi làm càn trên khuôn mặt Tiết Đồng mà đuôi của hần cũng đang cọ cọ trên người cô, chậm rãi lướt nhẹ trên làn da mịn màng rồi không dè dặt mà tiến vào giữa hai chân của Tiết Đồng khiêu khích, cảm giác ngứa ngáy khiến cô lên tiếng từ chối: “ Tôi lạnh, muốn lên bờ.”

Long Trạch lưu luyến buông tha Tiết Đồng, giọng nói ảm áp của hần cất lên: “Thật ngọt!..”

Hắn ôm chặt Tiết Đồng vào ngực, thông thả đưa cô bơi đến gần bờ, nhưng hắn không có ý định lên, nhìn toàn thân Tiết Đồng ướt sũng, Long Trạch lên tiếng: “ Em về phòng trước, tôi vẫn muốn bơi.”

Tiết Đồng không trả lời chỉ đứng lên, toàn thân đều ẩm ướt, chiếc váy cánh sen bám chặt vào người khiến cô cảm thấy lạnh lạnh, không quay đầu lại nhìn Long Trạch mà đi thẳng về phòng.

Long Trạch ở dưới nước im lặng ngắm nhìn ánh trăng, trái với vẻ điềm tĩnh ấy, trong tim hắn vẫn còn đang đập loạn xạ, đợi tâm tĩnh lại hắn mới quay trở lại phòng.

Để cho an toàn, Tiết Đồng khóa trái cửa phòng lại, bên trong phát ra tiếng máy sấy ‘ rì rì’, Long Trạch đứng ngoài gõ cửa đợi đã lâu nhưng không thấy cô mở cửa, lúc sau hắn mới nghe thấy tiếng Tiết Đồng vọng ra: “ Tôi mệt rồi, muốn đi ngủ.”

Long Trạch bắt giắc nở nụ cười khổ, cố tình gõ cửa nhưng bên trong vẫn im lặng, xem ra cô không có ý định mở cửa cho hắn, Long Trạch trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng: “ Vậy không phiền em nghỉ ngơi.”

Thấy Long Trạch rời đi, Tiết Đồng mới bình tĩnh lại, tiếp tục cầm máy sấy tóc, trong phòng chỉ còn ánh sáng nhạt của chiếc đèn bàn, nhìn đôi môi sưng đỏ trong gương tim chút nhộn nhạo.

Dựa lưng vào thành giường, Tiết Đồng ngắm nhìn quanh căn phòng một lượt. Dưới ngọn đèn vàng, cô thấy những đốm hoa văn mờ nhạt không rõ ràng hết như tâm tư của cô bây giờ, vô cùng rối bời.

Thật khó hiểu, rõ ràng cô biết Long Trạch không giống với người bình thường, ban nãy bị hắn cưỡng hôn cô không những không cự tuyệt mà còn trầm mê trong cảm xúc rạo rực ấy. Nói cách khác, cô cũng mong chờ nụ hôn bá đạo của hắn, cô cũng không thấy chán ghét khi cái đuôi mềm ẩm của Long Trạch làm loạn trên cơ thể. Rõ ràng cảm xúc của cô đối với Long Trạch đều vượt quá giới hạn, đối với nụ hôn dưới trăng vừa rồi cô không hề cảm thấy chán ghét!

Muốn trách thì trách đêm nay ánh trăng quá đẹp, đầy vẻ hữu tình khiến người ta có chút đắm mê loạn trí. Long Trạch vốn không phải là người, đúng hắn không giống cô, tuyệt đối không thể nảy sinh tình cảm gì với hắn! Tiết Đồng tự an ủi mình.

Nhưng nếu giữa cô và Long Trạch đều vượt mức vậy thì thứ tình cảm ấy nên gọi là gì? Vật cương của nhân xà? Hay là món hàng độc chiếm của hắn?

Loạn! Loạn! Loạn!

Tiết Đồng kéo chăn trùm kín người, tự mình cắt đứt dòng suy nghĩ miên man ấy, nhưng hễ nhắm mắt là khuôn mặt mê hoặc chết người của Long Trạch lại hiện lên rõ rệt, rồi giọng nói của hắn cứ văng vẳng bên tai cô, thử hỏi như vậy làm sao cô có thể tĩnh tâm thôi không suy nghĩ về hắn chứ?

Tự mình dằn vặt một hồi lâu, Tiết Đồng mở tivi và chỉnh âm thanh cỡ lớn nhất, hồng chuyển hướng suy nghĩ sang chỗ khác. Thức cả đêm chỉ để nghe tiếng tivi xua đi tiếng nói rì rầm của Long Trạch không ngừng quấy nhiễu bên tai, sáng hôm sau hai mắt Tiết Đồng hệt gấu trúc!

Tiết Đồng ở trong bếp bận rộn làm điểm tâm sáng, Long Trạch tiến vào ôm cô, thấy tinh thần Tiết Đồng không được tốt, quan tâm hỏi: “ Tối hôm qua ngủ không ngon?”

“ Gặp ác mộng.” Tiết Đồng lười biếng đáp.

Long Trạch xoa nhẹ lên trán của cô: “ Không cần nghĩ nhiều. Có tôi ở đây, việc gì cũng không phải lo lắng.”

Cô ‘ Uhm’ một tiếng cho có lệ rồi thoát khỏi vòng tay của Long Trạch: “ Cầm thái đi, cháo sắp chín rồi.”

Long Trạch tới tủ lạnh lấy hai củ khoai tây, rửa sạch sau đó tỉ mỉ cắt khoai, mắt hắn cũng không thèm liếc qua đồ ăn trên bàn, nghiêng đầu hỏi cô: “ Lát nữa ra biển sẽ bắt cua mang về, nấu ăn luôn vừa tươi lại vừa ngon. Còn bắt cả tôm hùm nữa, vừa xào vừa hấp, khách sạn ở bên ngoài hay nấu như vậy, ăn rất ngon.”

“ Được.” Tiết Đồng gật đầu đáp lời.

“ Dưới biển có rất nhiều cá, có cả rong biển, tiếc là em không thích xuống nước.”

“ Tôi không muốn ra biển.” Tiết Đồng không suy nghĩ nhiều mà trả lời ngay, xuống dưới nước với Long Trạch rồi lại để hắn tùy ý đùa nghịch trên thân thể cô sao?

Long Trạch nhìn cô: “ Nhìn tinh thần em không tốt, nếu không để tôi tự mình đi bắt, ăn qua điểm tâm rồi lên phòng ngủ.”

Dẫu sao trở về phòng cũng chẳng ngủ được, không bằng theo hấn ra ngoài, Tiết Đồng trả lời: “ Vẫn là đi ra ngoài thì hơn.”

“ Vậy cùng ra biển, em ở trên bờ đợi tôi là được rồi.”

Xe vừa rời khỏi biệt thự không bao xa, trên đường lớn đã gặp chiếc xe khác đang đi tới, dừng xe lại, Long Trạch nhìn người trên xe đang bước xuống là Trang Lăng, quay đầu nhìn Tiết Đồng nhún vai: “ Tôi quen hôm nay phải ra ngoài.”

Cùng lắm thì hôm nay Long Trạch lại không thể bắt tôm cua mang về.

Tiết Đồng lộ vẻ thất vọng: “ Bỏ đi.”

Trang Lăng đứng ngoài cửa xe, mỉm cười nói: “ Trạch, hôm nay thật sớm.”

Long Trạch liếc hấn một cái, ngón tay vẫn để tay lái: “ Tôi chuẩn bị ra biển.”

“ Bờ biển có thuyền, anh cùng với Tiết tiểu thư có thể ở bờ biển đi dạo sau đó lên thuyền ăn cơm trưa.”

Long Trạch nhíu mày hỏi: “ Mang theo cả Tiết Đồng?.”

“ Lần trước không phải anh từng nói qua sao? Vừa vặn cả hai cùng muốn ra biển.”

Long Trạch có chút suy tư không trả lời.

Tiết Đồng cảm thấy kì lạ, bỗng nhiên nhớ tới lần trước Trang Lăng từng nói sẽ đưa cô tới nơi nào đó để dạy dỗ lại, thoáng có chút sợ hãi, kiên quyết từ chối: “ Tôi không đi, thế nào cũng không muốn đi!”

“ Em không muốn ra ngoài?” Long Trạch hỏi cô.

“ Không đi!” Sắc mặt Tiết Đồng trở nên trắng bệch, nhìn Long Trạch khẩn cầu: “ Trạch, tôi không muốn ra ngoài. Đi ra ngoài phải ngồi thuyền, tôi ... tôi ... bị say sóng. Tôi ở đây chờ anh về.”

“ Không muốn đi?.”

Tiết Đồng lo sợ, cô cầm tay Long Trạch lắc mạnh, giọng nói lộ rõ vẻ e sợ: “ Tôi không muốn đi, đừng ép tôi được không?.”

Long Trạch thấy sắc mặt cô không được tốt, vỗ nhẹ vào đầu cô, trấn an nói: “ Không muốn đi thì thôi, bên ngoài cũng không có gì hay.”

“ Uhm”. Tiết Đồng đáp: “ Tôi chờ anh về.”

“ Nếu không tôi đưa em đi bắt cua, bắt nhiều một chút, để em ở nhà từ từ ăn, dù sao buổi chiều đi cũng không muộn.”

Thấy Trang Lăng đứng bên cạnh, Tiết Đồng cũng không muốn đắc tội với hấn, giờ phút này còn tâm trí đâu để ra biển: “ Anh có việc phải đi thì đi đi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.”

Long Trạch lấy tay chạm nhẹ vào khuôn mặt Tiết Đồng: “ Về về nghỉ ngơi.”

Hấn cũng không quan tâm đến sự xuất hiện của Trang Lăng, chỉ chuyên tâm lái xe trở về biệt thự, hai chiếc xe một trước một sau lăn bánh trên đường.

Xuống xe thấy Trang Lăng vẫn bám theo sau, Tiết Đồng nép người đứng phía sau Long Trạch, còn chủ động kéo tay hấn, Long Trạch cảm thấy Trang Lăng phá hỏng bầu không khí giữa hấn và cô, quay đầu nhìn Trang Lăng nói: “ Anh ra ngoài trước đi, ăn cơm xong tôi ra.”

“ Được.” Trang Lăng không nhiều lời, bước nhanh ra ngoài.

Thấy Trang Lăng rời đi, Long Trạch nắm chặt bả vai của Tiết Đồng, lông mày nhíu lại: “ Sắc mặt em không được tốt, có phải hôm qua ở dưới nước lâu quá cảm lạnh. Thấy chỗ nào không thoải mái?.”

Lại nhắc tới chuyện ngày hôm qua, khiến Tiết Đồng cảm thấy ngượng ngùng, lắc đầu: “ Có lẽ do ngủ không đủ giấc.”

“ Nếu không thoải mái thì phải uống thuốc, tôi không ở đây mấy ngày, em phải tự chăm sóc ỉnh.” Hấn nhớ tới việc gì đó, lại dặn dò thêm: “ Có việc gì cần thì gọi cho A Tổng, đến thư phòng tôi gọi điện, dãy số là 8026, tôi sẽ nói qua một tiếng với bọn họ.”

“ Biết rồi.” Tiết Đồng gật đầu đồng ý nhưng trong lòng vẫn thấy không thoải mái: “ Tôi muốn lên phòng đi ngủ.”

Tiết Đồng bước nhanh lên phòng, vốn ban ngày cô thường không khóa cửa phòng, nhưng sau chuyện phát sinh tối qua vẫn thấy nên khóa cửa thì tốt hơn nên tự biết bảo vệ mình, Long Trạch nói thế nào cũng vẫn là đàn ông, hơn nữa cô cũng không muốn có quan hệ thân mật gì với hấn.

Gần đây, mỗi lần đối diện với Long Trạch luôn có cảm giác kì lạ khó giải thích được.

Nếu nói thích hấn cũng không phải, chán ghét thì càng không, còn nếu nói là người yêu, lại càng hoang đường. Tiết Đồng tạm thời muốn tránh mặt Long Trạch, không muốn cùng hấn có những hành động quá gần gũi, vừa hay hấn phải đi ra ngoài vài ngày, giúp cô có thời gian tự sắp xếp lại cảm xúc của bản thân.

Tiết Đồng nằm trên giường ôm chiếc gối hình vuông, muốn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ nhưng không tài nào ngủ được đành mở tivi lên chỉnh âm thanh nhỏ nhất, chọn bữa một kênh nào đó. Nằm xem đến hơn mười một giờ, cô mới thay quần áo xuống dưới phòng bếp.

Trong bếp, Long Trạch đang đứng thái đồ ăn, vẻ mặt mang theo sự lo lắng: “ Tôi đi rồi, em sẽ không thái vào tay chứ?.”

“ Tôi sẽ cẩn thận.” Tiết Đồng muốn nói ‘chỉ cần anh không đứng bên cạnh tôi, tôi khẳng định sẽ không bao giờ thái vào tay’.

“ Tôi giúp em thái đồ ăn sẵn để vào tủ lạnh.” Nhìn Long Trạch không ngừng thái thức ăn, động tác dùng dao rất chuẩn và nhanh, nhìn trên bàn nào thịt cá, rau củ đều được thái sẵn để trong hộp, Long Trạch đeo tạp dề cũng xộc xệch lại còn nhem nhuốc, Tiết Đồng vô cùng cảm động.

Ăn cơm trưa xong, Long Trạch bế Tiết Đồng ngồi trên đùi mình, ngón tay tùy hứng đùa bỡn với lọn tóc của cô, giọng điệu lơ đãng: “ Ở nhà chú ý một chút, không nên làm những chuyện không cần làm.”

“ Tôi biết.” Tiết Đồng đen mặt trả lời.

Ôm thì cũng ôm rồi, hôn cũng đã hôn rồi, nhưng chưa bao giờ hấn làm trước mặt người khác, hay nói cách khác là chưa có cơ hội để cho người ngoài chiêm ngưỡng. Nhìn thấy Trang Lăng từ phía cửa đi vào phòng khách, Long Trạch hôn nhẹ lên trán Tiết Đồng rồi đứng thẳng dậy đi ra ngoài cửa.

Tiết Đồng nhìn Long Trạch rời khỏi cửa chính, cô mới đứng dậy gọi to tên hấn: “ Trạch!.”

Long Trạch quay đầu lại nhìn Tiết Đồng.

“ Trên đường nhớ cẩn thận, sớm quay về.” Cô không biết Long Trạch ra ngoài làm công việc gì, nhưng cũng không mong hấn sẽ gặp phải nguy hiểm.

Long Trạch mỉm cười: “ Biết rồi.”

Hấn phất tay, ý bảo cô quay về phòng.

14. Chương 23 - 24

Chương 23: Nhục nhã

Long Trạch rời đi không bao lâu Tiết Đồng cũng quay trở về phòng ngủ, cô cố gắng thôi không suy nghĩ về quan hệ giữa cô và hắc nữ, dù sao bản thân cũng không tự mình làm chủ được, bị bán đến đây thì có cái gì là tự do của bản thân nữa đâu? Tình hình cuộc sống trước mắt cũng rất tốt, yên ổn sống qua ngày, vậy nên cũng không tự làm khổ bản thân.

Bữa tối Tiết Đồng làm vài món ăn đơn giản, đang thu dọn bát đĩa thì phòng khách bỗng nhiên đèn tắt ngóm, bốn phía đều tối om, Tiết Đồng sửng sốt, chẳng nhẽ mất điện?

Có lẽ bị đứt cầu dao tổng, cho dù là mất điện thì trong biệt thự ắt sẽ có máy phát điện, cô nhớ bên ngoài có phòng dụng cụ nhưng lại không biết khởi động máy như nào. Tiết Đồng ngồi trên ghế đợi chừng vài phút nhưng vẫn không thấy có điện trở lại, đành phải tự mình thích ứng với bóng đêm, ánh trăng ngoài vườn hoa vẫn sáng như ngọn đèn khổng lồ treo trên cao.

Bên ngoài A Tổng cùng Đại Miêu cũng không nhìn thấy bên trong căn phòng, dùng đèn pin cũng không thể nhìn rõ đường đi, chẳng lẽ phải chờ đến sáng mai?

Bát đĩa để trên bàn ngày mai dọn dẹp cũng được, Tiết Đồng dò dẫm từng bước chân trở về phòng, cô đã quá quen thuộc với địa hình ở đây nên cũng không gặp khó khăn khi trở về phòng. Không xem được tivi, Tiết Đồng nảy sinh suy nghĩ khác, cô liền vén rèm cửa lên cao, để cho ánh trăng sáng chiếu vào phòng.

Trong giấc ngủ, mơ hồ nghe được tiếng người bên ngoài mắng chửi, Tiết Đồng tỉnh dậy, phát hiện có người trong biệt thự, cô im lặng nằm trên giường nắm chặt mép chăn, không biết đang xảy ra chuyện gì.

Lát sau lại nghe được tiếng cửa phòng ngủ bị đá mạnh, âm thanh đầy vẻ phẫn nộ không ngừng mắng nhiếc: “ Có người bên trong không? Mở cửa ra!”

Là âm thanh của Đại Miêu, xem ra hắc nữ đang vô cùng tức giận, Tiết Đồng vội vàng đứng lên sợ cửa bị hắc nữ đá hỏng mất, vừa định mở cửa thì có tiếng “ Rầm “ vang lên như tiếng sấm.

Đại Miêu túm mạnh cánh tay Tiết Đồng, không ngừng mắng nhiếc: “ Cô đang làm cái gì vậy?!”

Đại Miêu trên tay dùng hết lực, túm cô mạnh đến mức có thể nghe tiếng xương đang rạn nứt của Tiết Đồng.

“ Sao lại mất điện? Muốn nhân dịp này bỏ trốn, không biết an phận!” Đại Miêu đẩy tia tức giận đem cô ấn mạnh vào góc tường, nhìn về phía bên ngoài rống lên một tiếng: “ Tìm được rồi, ở trong này.”

Tiết Đồng bị hắc nữ túm mạnh đến mức ngạt thở, cuống quýt giải thích: “ Tôi không làm gì cả, cũng không biết vì sao mất điện.”

Đại Miêu căn bản không tin, dùng đèn pin rọi vào mặt Tiết Đồng: “ Chắc chắn là do cô phá hỏng! Xem ra cô chán sống, muốn chết hả, được tôi tiễn cô.!”

“ Không phải!” Ngữ khí lạnh lẽo đầy chết chóc của Đại Miêu khiến cô run rẩy, Tiết Đồng ra sức biện minh: “ Cái gì tôi cũng không làm.”

A Tổng tiến vào phòng Tiết Đồng, nhìn lướt qua Tiết Đồng, xem dáng vẻ sợ sệt của cô không giống đang nói dối, hắc nữ lên tiếng: “ Ở đây trông chừng cô ta, tôi đi xem xét xung quanh.”

“ Nếu xác định là do cô làm, cô nhất định phải chết.”

Nói xong hắc nữ túm Tiết Đồng xuống dưới lầu, mang cô đến phòng khách, đầy phẫn nộ ném mạnh cô xuống dưới sàn đá lạnh lẽo. Sức ném của Đại Miêu quá lớn khiến cho xương cốt Tiết Đồng gần như vỡ vụn. Dù đau đớn nhưng cô vẫn cắn chặt răng không dám phát ra tiếng.

Một lúc sau, đèn điện trong phòng sáng trưng, Đại Miêu hung hăng nhìn Tiết Đồng.

“ Tôi thực sự không làm gì cả.” Tiết Đồng sợ hãi nói.

“ Cô tốt nhất là không nên làm gì.” Đại Miêu cúi thấp người nâng cằm Tiết Đồng: “ Cô phải biết rõ thân phận của mình, không nên tự mình tìm đường chết.”

“ Tôi biết.” Tiết Đồng run run trả lời.

A Tổng bước vào phòng, trên tay cầm dụng cụ sửa điện: “ Đứt cầu dao.”

Hai người ngồi trên sofa dùng vẻ mặt bất mãn nhìn Tiết Đồng.

Tiết Đồng luống cuống giải thích: “ Lúc ăn cơm tối liền mất điện, sau đó tôi lên phòng ngủ, lúc các anh đến tôi vẫn còn đang ở trong phòng ngủ.”

“ Lá gan của người phụ nữ này không nhỏ.” A Tổng nở nụ cười máu lạnh: “ Ngay cả việc cùng xà nhân nằm ngủ cũng có thể làm, còn có cái gì không dám làm?.”

Tiết Đồng túm quần cấn chặt môi không nói lời nào.

Hai người đàn ông cao lớn ngồi trên sofa cảm thấy rất hứng thú khi chứng kiến Tiết Đồng lại gây chuyện làm phiền đến chúng. Làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho người phụ nữ này. Tiếp tục dùng lời lẽ lạnh mạt cô: “ Thật đúng là loại đàn bà dám dăng, ngay cả Long Trạch cũng dám tán tỉnh, có phải thích bộ dáng nửa người nửa rắn của hần?.”

Tiết Đồng không để ý đến những lời ô uế ấy, cảm lạnh không trả lời, đương nhiên cô càng im lặng chúng càng khó chịu. A Tổng từ từ đứng dậy tới gần Tiết Đồng, kéo cô đứng lên, một tay nắm chặt cánh tay cô, một tay miết mạnh lên da mặt Tiết Đồng: “Da cũng rất mềm mại.”

Tiết Đồng cảm thấy ghê tởm, nghiêng đầu né tránh, khiến cho A Tổng cảm thấy có chút hưng phấn, hần nâng cằm cô: “ Thế nào, có phải trong mắt chỉ có Long Trạch. Hay thân rắn của hần khiến cô cảm thấy hứng thú? Mở miệng nói chuyện!”

Nói xong hần đem hai tay Tiết Đồng bắt chéo ra sau lưng, dùng một tay chế trụ, Tiết Đồng cảm thấy đau trong miệng nhất thời phát ra tiếng hừ nhẹ.

A Tổng siết chặt tay để cô không thể động đậy, bàn tay khác đặt ở nơi mềm mại đầy đà của Tiết Đồng, dùng sức vuốt ve, mở miệng nói: “ Cô chính là món đồ chơi được mua đến đây, không cần phải tỏ ra thanh tao, bằng không hậu quả tự gánh chịu.”

Thân thể mềm mại của Tiết Đồng càng làm tăng thêm phần kích thích cho hần, A Tổng thêm sức động tác trở nên thô bạo nắm bóp không ngừng ngực của cô. Tiết Đồng cảm thấy vô cùng nhục nhã, vừa giận vừa sợ hãi, tròng mắt đã ngập trong nước, cấn môi nhẩn nhẩn. Cô không thể chọc giận chúng, chúng đều là lũ ác ma điên rồ.

Cánh tay của A Tổng chạy dọc trên cơ thể, Tiết Đồng nhất thời cứng nhắc người, nghe được âm thanh dung tục của chúng: “ Bây giờ đã biết thân phận của mình rồi sao?.”

Thấy cô không có phản ứng, A Tổng luồn tay vào giữa hai chân của Tiết Đồng, vỗ về chơi đùa, Tiết Đồng không chịu nổi, liền lên tiếng: “ Đừng như vậy, Long Trạch sẽ sớm trở về.”

“ Nhưng tối nay cô rất hấp dẫn! Với lại cho rằng hần có thể bảo vệ cô?.” Tay của hần đã sớm đặt trên hông cô không ngừng vuốt ve khiêu khích.

“ Tôi không có.”

“ Ai tin? Tôi nói cô có là có!” Tay hần tiếp tục di chuyển trên cơ thể Tiết Đồng, cô mặc chiếc váy ngủ khá rộng rất thuận tiện cho hần leo theo đường cong của Tiết Đồng tha hồ vui đùa, rất nhanh tay hần đã đặt lên bộ ngực non mềm của Tiết Đồng, A Tổng đem cô áp sát vào người, ở bên tai giọng nói đầy dụ dỗ: “ Nghe lời một chút, đừng làm tôi tức giận.”

Váy ngủ sớm bị A Tổng kéo lên quá nửa người, thân hình trơn bóng của cô đều lộ ra trước mắt của hần, A Tổng một bên vuốt ve một bên tiếp tục nhục nhã cô: “ Nói, cô là cái gì?.”

Tiết Đồng cấn răng không lên tiếng.

“ Uhm” A Tổng không tỏ ra chút giận dữ mà chỉ ra tăng thêm lực đạo, nhìn về phía Đại Miêu: “ Ôi! Đại Miêu, cô ta không biết nghe lời.”

Đại Miêu không nhúc nhích, chỉ im lặng ngồi trên sofa coi kịch vui.

A Tổng luồn tay vào trong quần lót của Tiết Đồng, ngón tay hần không ngừng vỗ về kích thích cô.

“ Không cần, xin các anh.” Tiết Đồng khóc nghẹn.

“ Nói, cô là cái gì?.” A Tổng nhếch khóe môi cười nhạt.

Tôn nghiêm của Tiết Đồng sớm đã bị hấn đập nát, cô khuất phục với hiện thực, cúi đầu khóc nức nở trả lời: “ Tôi là ... tôi là món đồ chơi.”

Phòng khách phát ra tiếng cười lớn: “ Cô rốt cuộc cũng biết mình là gì! Ghét nhất là loại phụ nữ không biết nghe lời!”

Hấn không luồn sâu vào trong mà di chuyển bàn tay to ra phía sau đánh mạnh vào mông cô, tiếp tục làm nhục cô: “ Nói, cô rất đê tiện!”

“ Tôi ... tôi ... tôi rất đê tiện.” Tiết Đồng khóc nức.

“ Quá nhỏ, tôi nghe không rõ.” A Tổng nói giọng bỡn cợt.

Tiết Đồng nuốt nước mắt vào trong, cô theo yêu cầu của hấn, nói lớn một tiếng.

Thân thể Tiết Đồng không ngừng run rẩy, A Tổng tiếp tục ở trên người cô không ngừng du ngoạn vuốt ve, khi hấn cảm thấy đủ mới chịu buông tha, chê cười nói: “ Nghe lời một chút, cẩn thận chăm sóc Long Trạch, bằng không tự mình gánh chịu.”

Trên sofa, Đại Miêu vẽ mặt tươi cười, xem đủ màn trình diễn đầy phấn khích, nói: “ Về thôi, người phụ nữ này không thú vị gì cả!”

“ Uhm”. Cơ thể A Tổng sớm đã có phản ứng: “ Đi thôi, vẫn là nên trở về tìm phụ nữ của tôi.”

Chúng nhìn Tiết Đồng vẫn còn đang run rẩy hoảng sợ, liếc mắt một cái rồi nở nụ cười thỏa mãn, trong miệng nói vài câu khinh thường rồi rời khỏi biệt thự.

Tiết Đồng ngồi sụp trên ghế, nước mắt theo gò má chậm rãi chảy xuống khóc không thành tiếng.

Hóa ra từ trước đến nay là như vậy sao?

Cô vốn chỉ là món đồ chơi của Long Trạch, hấn vui vẻ thì đưa cô đi chơi, mất hứng thì có thể đem cô ném xuống địa ngục, cô cần làm tốt thân phận là món đồ chơi của Long Trạch, phải khiến hấn vui vẻ.

Dâm loạn hay làm nhục chẳng qua cũng là chuyện nhỏ, cô dù sao cũng chỉ món hàng được trao tay bán lại, cuộc đời cô sớm đã chôn vùi dưới hố đen. Cuộc sống trong khu biệt thự xa hoa này giống như đang châm biếm chính cô, hạ nhục chính thân phận thấp hèn này của cô.

Ngồi khóc một trận, trút bỏ được sự đau khổ dày vò mà chúng vừa gây ra cho cô, Tiết Đồng bước những bước vô lực trở về phòng ngủ, tắm rửa sạch sẽ mới chui vào ổ chăn, với tay tắt đèn nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Không có sự xuất hiện của hai ác ma kia, cuộc sống Tiết Đồng trở về quỹ đạo bình thường, ăn cơm, ngủ, xem tivi. Mỗi ngày trôi qua, cuộc sống của Tiết Đồng cứ diễn ra theo phép lặp lại, đến chiều Tiết Đồng ra vườn hoa cắt hoa tươi đem vào phòng mình cắm, hương vị hoa tươi thanh nhã tạo cảm giác thư thái, giúp cô phần nào thả lỏng được tinh thần.

Theo thói quen, Tiết Đồng thường thức dậy vào rất sớm, nhưng vì Long Trạch vắng nhà nên cô được miễn khoản chuẩn bị đồ ăn sáng nên có chút lười biếng nằm trên giường mà không xuống bếp ngay như mọi khi.

Ban ngày Tiết Đồng dành phần lớn thời gian để xem tivi, ôm theo đồng hồ ăn vặt trở về phòng, mệt thì tắt tivi đi ngủ, chui vào ổ chăn cuộn mình lại. Lúc đói bụng thì tùy tiện làm vài món ăn trong tủ lạnh, hoặc rang cơm ăn.

Cô không muốn phải suy nghĩ về tình cảm giữa mình với Long Trạch, cô vốn chỉ là món đồ chơi của hấn, làm sao có thể nảy sinh tình cảm riêng tư được?

Trong giấc ngủ, Tiết Đồng mơ thấy cha mẹ, nhện không được mà khóc nức nở ra tiếng, cô vô duyên vô cớ mất tích trong thời gian dài như vậy chắc chắn cha mẹ ở nhà sẽ rất lo lắng.

Việc cô chịu đựng đau khổ cũng không sao, nếu Long Trạch thích cô có thể cả đời ở lại biệt thự này cũng không sao, chỉ có điều cô không hy vọng cha mẹ vất vả đi tìm cô.

Trước kia cuộc sống bận rộn vì lo cơm áo gạo tiền luôn phải chạy đua với thời gian, nhưng kể từ khi sống trong biệt thự, thời gian đối với Tiết Đồng là vô kể, cuộc sống chỉ diễn ra xung quanh những bức tường vậy, mọi chuyện đều không phải nghĩ, dù muốn trốn cũng không có lối thoát, đau đớn nhưng không dám lên tiếng, mọi chuyện đều trở nên hư vô.

Xem tivi, ăn cơm, ngủ đều làm cho cuộc sống trở nên tẻ nhạt, nhàm chán, Tiết Đồng chuyển kênh phim truyền hình nhằm tìm chút tiếng cười lành lành nhưng lại chưa đến giờ chiếu. Tiết Đồng nhanh chóng chuyển sang kênh khác, trên màn hình LCD to lớn kia hiện lên hình ảnh người đàn ông vô cùng quen thuộc.

Chương 24: Thân phận

Trên kênh truyền hình kinh tế, hình ảnh người đàn ông anh tuấn hiện ra trước mắt Tiết Đồng, khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc, trên người toát lên vẻ hào quang lạnh đậm quen mắt kia chính là Long Trạch!

Ngay cả ánh mắt của người dẫn chương trình vẫn luôn dán chặt trên người Long Trạch, giọng nói đầy vẻ ngưỡng mộ: “ Lại thắng! Lại là Long Trạch! Không thể tin được, Long Trạch đã thắng liên tiếp ba vòng.”

Người dẫn chương trình kích động nói không ngừng, giọng mỗi lúc một lớn, càng nói càng phấn khích: “ Chính là người thần bí, Long Trạch!. Anh ta đánh đâu thắng đó, không có gì cản được bàn tay của Long Trạch, người mang trong mình dòng máu của hoàng tộc Phần Lan. Một người có thân thể bí ẩn, chỉ biết anh xuất hiện vào ba năm trước, được mệnh danh là “ Đổ Thần* “ bách chiến bách thắng. Cũng là người đã tạo nên kì tích mới trong giới đổ thần.”

(*) “Đổ” () là đánh bạc. “Thần” () là thần linh.

“Đổ Trường” là sòng bạc (casino).

“Đổ Thần” là Thần Cờ Bạc!

Người dẫn chương trình tiếp tục hết lời khen ngợi Long Trạch, cầm chiếc mic tới gần hắn, đôi mắt ngập trong sùng bái: “ Đổ Thần, thắng ba lần liên tiếp, hiện tại cảm nghĩ của anh là gì?.”

Long Trạch khó chịu liếc mắt nhìn người bên cạnh, lạnh nhạt mở miệng: “ Không có gì để nói.”

Về phiên chán hiện rõ trên khuôn mặt của Long Trạch: “ Tôi phải trở về.”

Nói xong, hắn lạnh lùng bước tiến về phía cửa chính.

Vài người vệ sĩ bám sát theo Long Trạch, còn thấy bóng dáng của Trang Lăng, người bên ngoài cửa không ngừng hò hét tên hắn, cũng thấy được vẻ ganh tị của những bại tướng dưới tay Long Trạch đang nhìn hắn đầy vẻ căm tức.

Tiết Đồng nhìn chăm chú vào hình ảnh trước mắt, liếc mắt đọc dòng chữ in đậm bên dưới:

“Cuộc thi Đổ Thần lần này có tổng giá trị giải thưởng lên tới 5 triệu đô la đã thuộc về tay Long Trạch, thắng liên tiếp trong ba vòng, một kì tích mới trong giới Đổ Thần. Tập đoàn kinh tế Trình Thị trước nay đều giữ kín về thân phận của người tên là Long Trạch, từ chối mọi lời mời phỏng vấn, thông tin duy nhất được tiết lộ anh ta mang trong mình một phần tư dòng máu hoàng tộc Phần Lan. Ba năm trước đây, tập đoàn Trình Thị bất ngờ xuất hiện trong giới Casino, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, từ Ấn Độ cho tới Nhật Bản, tàn sát khắp nơi.”

Người dẫn chương trình nữ tiếp lời: “ Long Trạch không chỉ am hiểu về poker, mà ngay cả mạt chược, xúc xắc... anh ta đều là cao thủ số một. Long Trạch hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Đổ Thần. Đối với thân phận của Long Trạch khiến nhiều người tò mò nhưng vẫn chưa tìm được đáp án, chỉ biết anh ta mang dòng máu hoàng tộc, không có tin đồn tình ái.”

“ Chính là vì vị Đổ Thần này luôn ở trong nhà, hành tung kín mịt, nghe nói tính tình không được tốt lắm.”

“Cái này gọi là chứng chặc, là hình mẫu trong mơ của phái nữ!” Người dẫn chương trình nữ đĩnh chính.

“Tháng sau sẽ tổ chức cuộc thi cấp thế giới, Long Trạch đã chiến thắng hai lần, liệu ngôi vị chiến thắng năm nay lại thuộc về Long Trạch?.” Người dẫn chương trình nam đặt câu hỏi.

“ Tôi tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của Long Trạch.” Giọng nữ trả lời.

“ Trước mắt khó có thể nói được ai thắng ai thua, bởi vì năm nay còn có nhiều cao thủ khác tham gia đều được mệnh danh là ‘bàn tay vàng’. Trận đấu vào tháng sau quả thực rất đáng mong đợi.”

....

Long Trạch có thể trở thành Đổ Thần, Tiết Đồng không cảm thấy lạ, tốc độ của hắn nhanh nhẹn như vậy, hơn nữa hắn cũng không phải là người thường. Có đôi khi Long Trạch hành động nhanh tới mức cô không bắt kịp mắt, nhưng nay lại biết được thân phận của hắn cao quý của hắn, cô không khỏi ngạc nhiên, ngẫm lại Tiết Đồng muốn phản bác lại lời lẽ tung hứng của người dẫn chương trình: “ Cái gì mà mang trong mình một phần tư dòng máu hoàng tộc Phần Lan chứ!Hắn là người rắn!”

Trên kênh kinh tế của thành phố Y.

Người dẫn chương trình nói tiếp: “ Long Trạch lần thứ ba trở thành Đổ Thần, chiến thắng này đối với tập đoàn Trình Thị - Trình Thiên mang lại ý nghĩa vô cùng to lớn. Mặc dù chỉ mới mở rộng thị trường vào thành phố Y được ba năm, nhưng thế lực của Trình Thị mỗi ngày một lớn dần, tin chắc ngày mai cổ phiếu của Trình Thị sẽ tăng vọt.”

“ Người đứng đầu Trình Thị năm ấy chỉ ba mươi tuổi nhưng đã một tay giúp công ty vượt qua nguy cơ phá sản trở thành tập đoàn đứng đầu trong thành phố Y. Sau đây là cuộc phỏng vấn độc quyền ...”

Màn hình TV xuất hiện gương mặt của đàn ông hơn ba mươi tuổi, nhìn qua cũng thấy được hình ảnh của người đàn ông thành đạt: “ Mọi người đều biết, Long Trạch không tiếp nhận phỏng vấn, thiên tài thường có tính khác người ... Trình Thị là xí nghiệp đứng đầu thành phố Y, về sau ...”

Trang Lăng đứng ở phía sau, xung quanh phóng viên bầu kín lấy Trình Thiên không rời nửa bước, gia tộc họ Trình vốn có thế lực trên thương trường, nay Trình Thiên lại tiếp tục một tay che trời tại thành phố Y, thế lực quả thực không thể coi thường.

“ Trình Thiên “. Tiết Đồng nhắc lại tên của hắn, hóa ra hắn chính là người đứng sau lưng của Long Trạch.

Thành phố Y nằm gần biển, là vùng kinh tế trọng điểm của đất nước, tại đây cũng nổi tiếng là chốn vui chơi dốt tiền của những kẻ có tiền, những sông bạc được mở ra bởi thế lực ngầm luôn là địa điểm thu hút bậc nhất tại thành phố Y. Đối với con người Trình Thiên, có thể mở được sông bạc tại thành phố Y, xem ra hắn cũng là người của hai giới hắc bạch, cùng với gia sản khổng lồ của mình, có điều gì mà Trình Thiên không dám làm. Tiết Đồng không khỏi than thầm.

Trước kia, cuộc sống của Tiết Đồng khá đơn giản, chỉ bình lặng qua ngày. Chưa bao giờ có nghĩ rằng mình có ngày sẽ được ở nhà lớn, sống cuộc sống không lo nghĩ về tiền bạc, thế nhưng nhìn cách mà Long Trạch kiếm tiền thay cho Trình Thiên cô cũng biết con người này hùng mạnh đến đâu. Nếu hắn muốn giết ai dễ dàng như di chết một con kiến.

Tiết Đồng nhìn khuôn mặt Trình Thiên trong tivi, thấy được vẻ tự tin tràn ngập trong đôi mắt sắc lạnh của hắn, trên người hắn tỏa ra khí khách hơn người, nếu so với Long Trạch hắn hoàn toàn là hai người đối nghịch. Cho dù Long Trạch có tức giận đến đâu, hắn cũng không toát ra vẻ chết chóc, nhưng con người Trình Thiên lại cho thấy hắn là người thâm sâu khó lường ngay cả khi hắn nở nụ cười xã giao.

Long Trạch là thủ hạ đắc lực của Trình Thiên, chỉ cần thắng vài ván bài đã đem lại mối hời lớn cho Trình Thị, chẳng trách mà Trình Thiên lại đối xử khách khí với Long Trạch đến vậy. Tiết Đồng nhớ lại trước đây, Long Trạch từng nói với cô: “ Cô đã thấy hình dáng của tôi, cho dù tôi để cô đi thì người khác cũng sẽ không buông tha cho cô.”

Cuối cùng Tiết Đồng cũng đã hiểu được ý nghĩa của câu nói ấy, cho dù Long Trạch để cô đi thì Trình Thiên tuyệt đối sẽ không để cô tồn tại trên cõi đời này. Thân phận của Long Trạch không dễ để người ngoài như cô biết được, hơn nữa lại có thể an toàn rời đảo được mang theo bí mật lớn đến như vậy, chuyện đầu đơn giản như vậy, hắn không thể để bất cứ ai có cơ hội tiết lộ thông tin trợ thủ đắc lực của Trình Thiên là một nhân xà!

Tiết Đồng cũng biết Long Trạch không chỉ ra ngoài đánh vài ván bài với tốc độ nhanh như chớp của Long Trạch, hắn còn có thể làm được nhiều việc to lớn hơn thế, mấy năm nay Trình Thiên luôn bành chướng thế lực của mình, để ngồi lên vị trí lão đại của thành phố Y tuyệt đối không hề dễ dàng.

Đổi mặt với những nhân vật tầm cỡ như vậy, khả năng trở lại cuộc như trước đây của Tiết Đồng đã sớm đặt dấu chấm hết.

Tivi tiếp tục chiếu tin tức về tập đoàn Trình Thị cùng với ông chủ tiếng tăm lừng lẫy là Trình Thiên, trước đây Tiết Đồng không mấy chú ý đến tin tức của thành phố Y, dù sao cũng cách thành phố cô sống quá xa, nào ngờ bây giờ cô lại đang sống dưới bầu trời của thành phố Y.

Tiết Đồng cười nhạt, quan tâm đến những điều này có ích gì? Dù sao cô cũng chỉ là món đồ chơi trong tay chúng! Nhìn trên màn hình tivi hiện lên khuôn mặt Long Trạch, khuôn mặt anh tuần ấy hiện rõ vẻ phiền chán, nơi nào càng náo nhiệt càng khiến hắn khó chịu. Nhưng thấy hắn xuất hiện trong hoàn cảnh như vậy, lại thấy được rõ vẻ cao quý và vẻ huyền bí của Long Trạch.

Quay tròn trong vòng xoáy suy nghĩ về Long Trạch, Tiết Đồng tắt tivi ra vườn hoa đi dạo, cho dù ở đây có người hay không cũng không ảnh hưởng đến những khóm hoa tươi khoe sắc dưới nắng. Tính nhẩm thì Long Trạch rời khỏi biệt thự cũng được bốn ngày, chắc công việc của hắn cũng đã hoàn thành xong, sẽ sớm trở về.

Hai ngày này Tiết Đồng có vẻ tiêu tụy, cô trở lại phòng nhìn tờ thực đơn lần trước Long Trạch muốn cô nấu, chọn ra vài món đơn giản rồi bắt tay vào nấu thử, dù sao cuộc sống vốn đã nhàm chán nên tìm việc để giết thời gian, hay đơn giản là cô muốn làm tốt bổn phận của mình, sống sót là điều quan trọng nhất.

Ngày hôm sau, ăn xong bữa trưa Tiết Đồng ở phòng bếp rửa bát nghe thấy tiếng cửa chính nặng nề phát ra tiếng, Tiết Đồng bỗng đông cứng cả người, vội chạy ra cửa lên nhìn về phía cửa chính, cô muốn biết ai lại đến biệt thự vào lúc này, chỉ khi trong mắt hiện lên vẻ hiền ngang quen thuộc Tiết Đồng mới buông lỏng tinh thần xuống, yên tâm quay trở lại bếp.

Long Trạch cởi áo khoác ngoài, tùy tiện xắn tay áo sơ mi, trên trán có vài sợi tóc lộn xộn xem ra hắn có vẻ mệt mỏi. Tiết Đồng quay trở lại phòng khách, nhìn Long Trạch: “ Trạch, anh đã trở về, có mệt hay không?”

“ Vẫn tốt.” Long Trạch thấy Tiết Đồng đang đeo găng tay cao su dính bột xà phòng, nhìn cô hỏi: “ Em đã ăn chưa?”

Tiết Đồng không trả lời, hỏi ngược lại Long Trạch: “ Anh vẫn chưa ăn?”

Long Trạch dựa người vào sofa: “ Chưa, định trở về mới ăn.”

“ Tôi lập tức đi nấu, vài món đơn giản thôi, rất nhanh.” Tiết Đồng chạy nhanh vào bếp.

Giải quyết xong công việc, Long Trạch gấp rút trở về đảo, cơm cũng chưa ăn, ngủ cũng không đủ giấc, hắn đưa tay day day trán, ngồi trên sofa nhìn Tiết Đồng bận rộn, Long Trạch bắt gặp ánh mắt cười.

Tiết Đồng ở trong bếp luôn tay xào nấu các món ăn, trên tay cô vẫn cầm chiếc xẻng gỗ quay đầu thấy Long Trạch đi vào: “ Không nghĩ anh lại trở về sớm như vậy, tôi nghĩ sớm nhất mai anh mới về đảo.”

“ Muốn về sớm để nhìn thấy em, em ở đây một mình chắc rất chán.” Long Trạch ôm Tiết Đồng từ phía sau, giọng điệu có chút hờn dỗi: “ Vốn tưởng về sẽ ăn cơm cùng em, đều tại bọn họ làm hỏng hết.”

Giọng nói của Long Trạch nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua cuốn theo mọi phiền não của Tiết Đồng trong thời gian hắn đi vắng, mỗi khi Long Trạch ở bên cạnh đều khiến cô tìm được cảm giác an toàn, không còn cảnh lúc nào cũng sống trong tình trạng nơm nớp đề phòng. Nghĩ như vậy, chẳng lẽ càng ngày cô càng dựa dẫm vào Long Trạch hay sao?.

Đang trầm tư suy nghĩ thì bên cạnh lại nghe được tiếng Long Trạch: “ Không cần, cứ thế bỏ vào.”

Tiết Đồng xắn ống tay áo, đem miếng thịt băm cho vào chảo nóng, trong chảo đổ hơi ít dầu nên khi cho thịt vào liền cháy cạnh dầu bắn ra ngoài, Long Trạch đứng đằng sau nhắc nhở cô: “ Cần thận nóng.”

Chỉ câu nói bình thường của Long Trạch nhưng lại đem lại cảm giác ấm áp đến nao lòng, Tiết Đồng nói nhỏ: “ Tôi sẽ cẩn thận.”

Nhìn thức ăn trong chảo chín vàng, cơm cũng đã chuẩn bị xong: “ Anh ăn cơm trước đi, tôi đi làm thêm món xào.”

“Đừng làm, như vậy được rồi.” Long Trạch vươn tay tắt bếp, kéo kéo ống tay áo của Tiết Đồng: “Buổi tối nấu bù cũng được.”

Trên bàn ăn, Tiết Đồng định đứng dậy giúp Long Trạch bóc cơm nhưng hấn lại từ chối, tự mình đứng dậy: “Em cứ ngồi xuống đi.”

Long Trạch bưng đĩa đồ ăn từ bếp ra rồi liếc nhìn cô: “Sao vậy, mới đi có vài ngày sắc mặt em đã tiêu tụy đến thế này?.”

“Thế sao?” Tiết Đồng thản nhiên nói: “Nhưng tôi thấy anh trên tivi.”

“Ở nhà một mình có phải rất buồn chán?.”

Tiết Đồng trả lời ngắn gọn: “Rất tốt.”

Long Trạch nhìn cô, vốn muốn nói cô lên lầu nghỉ ngơi, nhưng lại không nỡ nói ra, hấn vội vã trở về để gặp cô, không muốn Tiết Đồng cô đơn một mình ở trong biệt thự. Rất nhanh, Long Trạch đã ăn xong cơm cũng không để Tiết Đồng dọn dẹp mà kéo cô ngồi trên sofa: “Tôi có mang quà về cho em.”

Tiết Đồng kinh ngạc nhìn Long Trạch.

Long Trạch lật phía dưới áo vest lấy ra túi giấy bên trong đựng hộp hình vuông, từ lúc trở về biệt thự hấn vẫn luôn cầm trên tay, nhưng do bị áo vest đè lên nên Tiết Đồng mới không chú ý tới. Hấn đưa túi giấy cho Tiết Đồng: “Nhìn xem có thích hay không.”

Tiết Đồng nhận túi giấy, bên trong là một hộp vuông nhưng, khi mở nắp hộp cô có vài phần hoảng hốt. Bên trong hộp được lót một lớp vải nhung màu đen, nổi bật là chiếc dây chuyền nạm đá kim cương, mặt dây là một viên kim cương màu hồng bên cạnh là những viên kim cương trắng nhỏ được đính tỉ mỉ xung quanh vô cùng tinh xảo, xung quanh tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Nhìn sơ qua cũng biết là hàng đắt tiền, kiểu dáng thiết kế độc đáo lạ mắt khiến ai nhìn vào cũng không nỡ rời mắt.

Thấy Tiết Đồng mở to đôi mắt nhìn món quà trước mắt, Long Trạch rất hào hứng, nhắc môi nói: “Hóa ra con gái đều thích quà như vậy. Tôi thấy phụ nữ bên cạnh Trình Thiên lúc nào cũng đòi mua mấy thứ này, nghĩ rằng em cũng sẽ thích.”

Thấy nhà thiết kế trang sức đang ra sức giới thiệu món hàng mới cho Trình Thiên, Long Trạch ở bên cạnh nghe thấy rất vô vị, nhìn thế nào cũng không thấy được vẻ hấp dẫn của mấy món hàng trang sức kia. Không hiểu sao phụ nữ lại chết mê chết mệt vì chúng, nhà thiết kế trang sức dào dạt cảm xúc nói: “Sợi dây này có tên gọi “Thiên Sứ Tình Yêu” tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu, chủ yếu được làm bằng kim cương, đại diện cho sự hoàn mỹ thuần khiết ...”.

Thấy người thiết kế trang sức như một cái máy nói bên tai, Long Trạch chỉ nhớ rõ hấn đã đề cập đến sự thuần khiết và hoàn mỹ, rất giống với Tiết Đồng, hấn liếc mắt nhìn người thiết kế trang sức: “Đúng như vậy sao.”

Trình Thiên cầm sợi dây trên tay: “Cậu vốn không hiểu, đối với chúng ta đúng là chẳng có ý nghĩa gì, nhưng đối với phụ nữ thì đây chính là món quà chí mạng đối với họ. Phụ nữ thường thích ánh hào quang, nếu cậu tặng cho họ, khẳng định đám con gái dù có chết cũng sẽ bám chặt cậu không buông. Sợi dây này cũng không phải có tiền là dễ mua được.”

Long Trạch cảm thấy Trình Thiên nói cũng đúng, Tiết Đồng thích những vật sáng bóng, ví dụ như vỏ sò, không nghĩ ngợi nhiều Long Trạch vươn tay lấy sợi dây từ tay Trình Thiên, nhàn nhạt nói: “Vậy tôi lấy sợi dây này, trừ vào tài khoản của tôi.”

Trình Thiên tỏ vẻ bất mãn: “Tôi đặt riêng thiết kế sợi dây này, sao cậu lại lấy đem đi tặng cho người phụ nữ của cậu? Nếu thích tôi sẽ bảo người làm cho cậu sợi dây khác.”

“Tôi lấy cái này.” Long Trạch cầm chiếc hộp trang sức bước ra cửa chính, bỏ lại Trình Thiên đang gằm gừ với người thiết kế trang sức ở trong phòng.

Xem ra lời nói Trình Thiên rất chính xác, ánh mắt Tiết Đồng vẫn không rời khỏi sợi dây chuyền, hấn còn thấy khóe miệng cô cong lên, có chút hài hùng, có chút vui sướng.

15. Chương 25 - 26

Chương 25: Phiên muộn

Thật lâu sau, Tiết Đồng mới ho àn hờn, nghiêng đầu sang nhìn Long Trạch, nhẹ nhàng lên tiếng: “ Sợi dây này rất đắt?.”

“ Em thích là được rồi, hiện tại nó là của em, giá cả không cần quan tâm.” Long Trạch trả lời.

“ Của tôi?.” Tiết Đồng có chút nghi ngờ, cô xuất thân trong gia đình lao động bình thường ngay cả việc được ngắm nhìn những món đắt giá như này cũng không có cơ hội, nay có người coi nó như món đồ chơi hạng xoàng tặng cho cô, nhìn viên kim cương không tì vết kia như từng mũi nhọn đâm sâu vào trái tim cô, ánh sáng lấp lánh ấy nhưng đang che giấu sự hèn mọn của cô, cảm giác đau xót đến xé lòng, lẩm bẩm nói: “ Giá của nó còn đắt hơn cả tôi.”

Tiết Đồng đóng nắp hộp lại đưa trả Long Trạch.

Vừa nãy rõ ràng còn nói rất thích sao lại thay đổi nhanh đến vậy, Long Trạch có chút khó hiểu: “ Em sao vậy? Không vui sao?”

Tiết Đồng cúi đầu, nét mặt vô cảm, cười nhạt: “ Anh có biết tôi được bán với giá bao nhiêu tiền không? So với giá trị chiếc dây này giá của tôi cũng không đắt bằng, vậy tôi có vui vẻ mà đeo nó lên cổ mình sao?.”

Long Trạch chứng kiến Tiết Đồng nở nụ cười cay đắng, hần khó chịu: “ Cái gì mà đáng hay không đáng! Tôi tặng cho em, thì em cứ nhận đi, nghĩ nhiều làm gì!.”

“ Tôi chỉ muốn sống yên ổn qua ngày, chuyện khác không muốn nghĩ tới, những đồ đắt giá như vậy không hợp với tôi.” Tiết Đồng tỏ vẻ mệt mỏi khi nói những lời này, chậm rãi đứng lên: “ Tôi đi rửa bát.”

Long Trạch đứng lên giữ chặt tay Tiết Đồng: “ Có cái gì mà không thích hợp. Tôi đặc biệt mua sợi dây này để tặng cho em, sao em lại khó chịu.” Thật ra, hần cũng chẳng mấy vui vẻ gì khi thấy cô trong bộ dạng tự ti như vậy.

Đáy mắt của Long Trạch như đang phát ra tia chết người, bị hần nắm chặt tay mà cô không có khả năng cự tuyệt, đối diện với thân hình cao lớn của hần, Tiết Đồng hoàn toàn vô lực.

Đúng vậy, cô lấy tư cách gì mà dám từ chối yêu cầu của Long Trạch, tâm trạng cô không tốt cũng không thể trút giận lên đầu hần!

Cô là ai chứ? Cô khiến hần vui vẻ mỗi ngày còn không kịp sao có thể để hần tức giận, Tiết Đồng khôi phục lại trạng thái bình thường, cười nhạt nhìn hần: “ Tôi rất thích, chỉ sợ nó quý giá như vậy, tôi sợ đeo sẽ làm mất.”

Long Trạch cũng hiểu được ban nãy hơi nặng lời với cô, thả lỏng cổ tay đang nắm chặt, có chút rầu rĩ nói: “ Tôi nghĩ em sẽ rất vui khi thấy nó. Đây là lần đầu tôi mua quà tặng cho người khác. Nếu đánh mất thì thôi, tôi cũng sẽ không trách em.”

Giọng nói nhỏ nhẹ của Long Trạch khiến Tiết Đồng thấy chột dạ, hần đối đãi với cô không tệ, nói trắng ra nếu không có sự che chở của Long Trạch thì cô sớm đã già từ cõi đời này, Tiết Đồng hơi ngắc đầu, bất đắc dĩ nói: “ Cảm ơn món quà của anh.”

Long Trạch hoài nghi về câu nói này của cô, không biết liệu cô thực sự thích món quà này hay không, hoặc chỉ cảm ơn hần cho có lệ, hần muốn nhìn được sự vui mừng chân thành của cô hiện lên trong đôi mắt đơn thuần kia, như khi cô hứng thú nhặt vỏ sò trên cát, hần hỏi: “ Chỉ vậy thôi sao?.”

Tiết Đồng sững sờ, không biết hần muốn như thế nào, có chút bất an.

“ Sao em không đeo vào cho tôi xem?.” Long Trạch tỏ ý không hài lòng, nhìn Tiết Đồng hỏi tiếp: “ Nếu em thực sự thích sao không đeo?.”

Tiết Đồng thở hắt ra: “ Vậy anh giúp tôi đeo đi.”

Sắc mặt Long Trạch từ từ giãn ra, cầm lấy hộp trang sức trên sofa rồi lấy vòng cổ ra, vén tóc Tiết Đồng sang một bên, nhẹ nhàng đeo lên chiếc cổ trắng nõn của cô. Khóa của sợi dây khá rắc rối, Long Trạch gần như dính sát vào người Tiết Đồng, cô có thể cảm nhận được hơi thở đều đặn ấm áp của hắn.

Chỉ khi nghe Long Trạch nói: “ Đẹp lắm.” Tiết Đồng mới trút bỏ được gánh nặng.

Long Trạch đứng trước mặt cô, cẩn thận quan sát, sợi dây kim cương nằm trên chiếc cổ trắng ngần kia tỏa sáng đến chói mắt, cộng thêm chiếc váy dài tôn lên đường cong hoàn mỹ của Tiết Đồng, mái tóc xoăn mượt mà, quả thật cô trở nên vô cùng mỹ lệ.

Long Trạch trầm ngâm một hồi mới lên tiếng: “ Chẳng trách nhiều người lại thích như vậy, đeo lên rất đẹp mắt.”

Tiết Đồng cũng không biết mình trông như nào chỉ cảm thấy gáy lạnh lạnh, những vật sang trọng như vậy đeo trên cổ cô không khác gì gông xiềng, vô cùng không quen, Tiết Đồng bất an nhìn hắn: “ Thực sự rất hợp sao?.”

Long Trạch kéo tay Tiết Đồng đi vào phòng khách đứng trước gương: “ Nó rất hợp với em.”

Hắn thầm nghĩ, quả nhiên là hắn không có chọn sai, nếu đem chiếc dây này đặt trên cổ người phụ nữ của Trình Thiên sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy được sự thuần mỹ của nó, nhưng ở trên cổ Tiết Đồng lại vô cùng thích hợp, hắn hỏi: “ Rất xinh đẹp. Em thích không?.”

Tiết Đồng nhìn người phụ nữ trong gương, trên cổ có vật gì đó không ngừng phát sáng, ngay cả chiếc váy cô đang mặc trên người cũng là hàng cao cấp, không những vô cùng xinh đẹp mà còn toát lên vẻ cao quý, quyến rũ đến mê người. Đã lâu cô chưa từng ngắm nhìn tỉ mỉ mình trong gương, nhìn người phụ nữ trong gương cô không dám tin đó lại chính là mình, khác biệt là quá lớn, cảm giác như đang lạc vào mê cung, Tiết Đồng nói nhỏ: “ Thích! Nhìn rất đẹp.”

“ Tôi chọn đương nhiên là phải đẹp. Không cho em tháo xuống.”

“ Uhm. Tôi sẽ đeo nó hàng ngày.” Tiết Đồng thấp giọng trả lời.

“ Buổi tối em cũng không được tháo.” Giọng nói của Long Trạch như đang ra lệnh cho cô: “ Đây là quà tôi tặng cho em, tôi muốn em đeo nó. Sợi dây này cũng không dễ tháo xuống, nói chung em không được phép tháo xuống.”

Đeo đồ vật sang trọng quý giá như vậy cô có thể vui vẻ mà đi ngủ sao? Tiết Đồng định nói gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Long Trạch khiến cô không dám mở lời.

Long Trạch vòng tay xuống eo Tiết Đồng, hắn muốn ôm cô áp sát vào lồng ngực của mình, Tiết Đồng nhất thời bối rối vội vàng đẩy tay hắn ra, tránh sang một bên: “ Trạch, tôi mệt, muốn về phòng ngủ.”

Long Trạch quan sát khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng gạt đầu: “ Đi lên ngủ đi, nên nghỉ ngơi nhiều.”

“ Tôi dọn dẹp phòng bếp xong sẽ lên phòng ngủ.” Tiết Đồng thoát khỏi vòng tay Long Trạch, bước nhanh về phía bàn ăn, không cho hắn cơ hội phản đối.

Muốn trở về sớm để gặp cô nên Long Trạch cảm thấy khá mệt mỏi, hắn dựa vào sofa quan sát Tiết Đồng, nhìn thấy cô lên phòng hắn mới đứng dậy trở về phòng.

Tiết Đồng hiểu, trốn tránh không phải là biện pháp dài lâu, nhưng cô không thể buông mình mà sà vào lòng Long Trạch, ở bên hắn khiến cô nghĩ tới đêm gần gũi trong nước với hắn, tâm tình vô cùng rối loạn, Long Trạch đối với cô rất tốt, nhưng cô luôn có cảm giác bài xích mỗi quan hệ mật thiết đối với hắn.

Cô cảm thấy sợ hãi khi đối diện với hắn, khóa cửa xong mới ngã mình trên giường lớn, cuộn mình trong ổ chăn từ từ nhắm hai mắt. Đang trong giấc ngủ Tiết Đồng nghe được tiếng gõ cửa vang lên, Long Trạch ở bên ngoài gọi cô: “ Tiết Đồng! Tiết Đồng!”

“ Có việc sao?” Cô hướng về phía cửa trả lời, vừa nói vừa thay quần áo.

Bên ngoài cũng không có tiếng đáp lại, Tiết Đồng mang bộ váy vừa tỉnh ngủ mở cửa, nhìn thấy Long Trạch đứng bên ngoài, hần đã thay bộ quần áo mặc ở nhà, cô nắm chốt cửa nhìn hần giải thích: “ Ngủ quên.”

Long Trạch quét một lượt trên người Tiết Đồng, quan tâm hỏi: “ Thấy em ngủ lâu như vậy, sợ em lại bị bệnh, thấy chỗ nào không khỏe?.”

“ Không có, chỉ là thiếu ngủ.”

Long Trạch đưa mắt nhìn vào trong phòng cô, lơ đãng nói: “ Về sau không cần khóa cửa.”

“ Đã biết.” Tiết Đồng thấp giọng nói.

Long Trạch thuận tay kéo cô ra khỏi cửa phòng, đem cô áp chặt vào trong lòng mình, mỗi lần Long Trạch ôm Tiết Đồng hần đều dùng hết sức chỉ muốn đem cô hòa vào thân thể hần, khiến cô đến hít thở cũng thấy khó khăn, không đợi phản ứng của Tiết Đồng, Long Trạch cúi đầu xuống bao trọn cánh môi của cô.

Không chút từ tốn, Long Trạch như muốn cắn xé cánh môi của cô, không có sự nhẹ nhàng mà chỉ có ham muốn chiếm đoạt, ngay cả khi hần liếm láp vị ngọt của cô cũng chỉ như đang nghiền nát đôi môi căng mọng kia ra. Dưới sự tàn phá bừa bãi của Long Trạch, Tiết Đồng cảm nhận rõ được sự đau nhức âm ỉ lan tỏa khắp người, nhưng không tài nào cự tuyệt được sức mạnh của Long Trạch. Khuôn mặt đẹp đẽ của Long Trạch như đang dán chặt trên khuôn mặt cô, một tay hần nắm chặt bả vai của cô, một tay hần đỡ gáy cô khiến cô không thể thoát khỏi hần.

Giờ phút này, Long Trạch không chút dịu dàng mà chỉ ra sức tấn công dồn dập đôi môi phiếm hồng đầy dụ hoặc kia, hần dùng đôi môi ấm nóng của mình từng chút từng chút hút cạn vị ngọt của Tiết Đồng, không chút bỏ sót.

Long Trạch cảm nhận được cơ thể cứng nhắc của Tiết Đồng, động tác trở nên thông thả hơn, nhẹ nhàng liếm láp cánh môi của cô như vuốt ve an ủi, hần muốn cô thoải mái hưởng thụ khoái cảm mà hần đem đến chứ không muốn biến mình trở thành kẻ cưỡng ép cô. Đôi mắt Long Trạch không còn sắc nâu vàng như ngày thường mà thay vào đó là hai con ngươi đen sẫm lại.

Nụ hôn của Long Trạch có phần mạnh mẽ, nhưng cũng rất nhẫn nại hướng dẫn Tiết Đồng nhập cuộc với hần, hơi thở nam tính của hần như thuốc mê khiến cô trầm luân không lối thoát, mọi phòng thủ của Tiết Đồng đều bị nụ hôn kia cuốn trôi, thân thể cô bây giờ đã không còn chịu sự điều khiển của bộ não, hoàn toàn mềm nhũn trong lòng ngực của Long Trạch, mơ hồ ngấm nga tiếng rên rỉ mê hồn.

Đầu lưỡi Long Trạch thần tốc tiến vào, nhanh chóng triển khai thành nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt, nhiệt độ cơ thể của cả hai như đang muốn thiêu rụi đối phương thành tro tàn.

Căn phòng yên tĩnh chỉ phát ra tiếng rên rỉ của Tiết Đồng, chiếc rèm cửa sổ lay động bởi cơn gió vương vất len lỏi vào, theo cơn gió ấy còn có thể ngửi được mùi hương thơm của hoa hồng,

Long Trạch hoàn toàn áp đảo khí thế, Tiết Đồng sớm đã bị hần rút cạn sinh khí, khuôn mặt đỏ bừng vì thiếu không khí, hai tay cũng không biết từ khi nào đã vòng qua thắt lưng Long Trạch.

Ánh mắt Long Trạch vẫn ngập trong cơn đói khát, vẻ lưu luyến triền miên thấy rõ trong đôi mắt thâm sâu kia, hần nhẹ nhàng hôn lên chiếc mũi thanh tú của Tiết Đồng: “ Tôi đi vài ngày, có nhớ tôi không?.”

Tinh thần sớm đã bị phủ bởi lớp sương mù dày đặc, lúc này còn tâm trí nào để nhận thức câu hỏi của hần, khóe mắt tự lúc nào đã chảy ra dòng nước ẩm.

“ Uhm” Cô trả lời theo bản năng.

Long Trạch dường như bất mãn mà tăng thêm lực trên tay, đem cô dính chặt vào mình, cách lớp vải mỏng manh cô cảm nhận được vật cứng nóng kia áp sát vào phía dưới của cô, Tiết Đồng hoảng loạn, mơ màng đáp: “ Có.”

Long Trạch cười nhạt: “ Tôi cũng nhớ em, mới vội vàng trở về.”

Quá hoảng loạn trước nụ hôn bất ngờ của Long Trạch, giống như có đám mây đen giăng đầy trên đỉnh đầu, Tiết Đồng thấp giọng nói: “ Anh buông ra trước được không?..”

Long Trạch véo nhẹ chóp mũi nhỏ nhắn của Tiết Đồng: “ Em nghỉ đi, tôi cũng muốn về phòng, tối cùng nhau nấu cơm.”

Nói xong Long Trạch quay người trở về phòng, thấy hần rời khỏi, Tiết Đồng như trút xuống được tảng đá lớn, cố gắng điều tiết hô hấp trở lại bình thường.

Nghĩ lại tình cảnh vừa qua, Tiết Đồng không khỏi suy nghĩ, có chút đau đầu.

Chương 26: Lòng sắt

Muốn tránh cũng không thoát, phản kháng cũng chỉ tốn sức vô ích, điều cô không nghĩ tới chính là bản thân cũng không hề thấy chán ghét Long Trạch. Tiết Đồng chỉ tự trách bản thân khi chính mình buông thả theo nụ hôn cuồng nhiệt của hần, tự nhấn chìm trong cảm giác được hưởng thụ ấy.

Cần nhắc một lát, đóng cửa lại, Tiết Đồng đi tới tủ quần áo, nhìn vào thấy phần lớn đều là váy, có những bộ trông khá mỏng manh đủ để phô bày đường cong cơ thể một cách hoàn hảo nhất, chỉ nhìn cũng không muốn chứ đừng nói là mặc chúng lên người.

Tiết Đồng mặc chiếc váy khá đơn giản nhưng vẫn cảm thấy không ổn, cô cảm thấy nên mặc bộ quần áo kín đáo một chút sẽ hợp lí hơn, gần đây thường xuyên xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, cô chọn một chiếc áo sơ mi dài tay khá kín đáo, quần áo chỉnh chu xong Tiết Đồng mới xuống dưới bếp.

Trong bếp, Long Trạch mở tủ lạnh thấy đồ ăn bên trong còn thừa rất nhiều, nhướn mày hỏi: “ Sao lại còn thừa nhiều vậy? Em không ăn cơm sao?..”

“ Anh không ở nhà, một mình tôi ăn cũng không nhiều.” Tiết Đồng nhỏ giọng đáp.

Long Trạch nhìn cô: “ Về sau ăn nhiều một chút.”

Long Trạch lấy toàn bộ thực ăn trong tủ lạnh giã đông sau đó rửa sạch, bắt đầu thái đồ ăn. Trong khi chờ Long Trạch thái đồ ăn, Tiết Đồng chuyển sang nấu cơm, đứng bên cạnh nhìn Long Trạch thái thịt, ngón tay trắng thon dài đặt trên chuôi dao, khuỷu tay lên xuống rất đều, chỉ có điều ánh mắt của hần không hề nhìn mũi dao mà liếc đi nơi khác, dù thế thì tay vẫn thái không ngừng, mỗi miếng thịt đều được cắt rất đều không quá mỏng cũng không quá dày.

Nhờ xem bản tin trên tivi cô mới biết được hần là Đồ Thần, Tiết Đồng cũng chưa có cơ hội được thấy dáng vẻ đánh bài của hần, cô tự hỏi liệu có giống với mấy bộ phim chiếu trên tivi hay không, nhưng có một điều cô biết rất rõ ràng, đó chính là bàn tay của hần rất có giá trị!

Long Trạch thấy cô nhìn chăm chăm vào tay hần, hỏi: “ Nhìn gì? Không phải em nói muốn thái thịt như vậy sao? Thái không đúng à?..”

Tiết Đồng giật mình đánh mất sang hướng khác: “ Anh thái thịt nhanh thật.”

Long Trạch cười khê: “ Cũng không phải hôm nay em mới thấy, chẳng lẽ vài ngày không gặp cảm thấy động tác thái thịt của tôi rất đẹp?..”

Aiz, người này đúng là tự mình đa tình, Tiết Đồng mặc kệ Long Trạch tự chìm đắm trong sự đắc ý của mình, cô xoay người vào bếp, thờ ơ nói: “ Hôm qua tôi thấy anh trên tivi!”

“ Thế à?..” Long Trạch đem đĩa thịt thái xong đặt trên bàn, cầm đĩa mực bên cạnh chuẩn bị thái tiếp, vừa thái vừa trả lời cô: “ Cho nên?..”

Tiết Đồng không biết nên trả lời hần như thế nào, liếc mắt qua tay hần, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “ Cho nên tôi sợ anh thái vào tay, lỡ may tay anh bị thương, tôi sợ người bên ngoài sẽ đánh chết tôi.”

“ Em nghĩ tôi và những người khác giống nhau sao? Kể cả tôi có nhắm mắt cũng không cắt vào tay!..” Long Trạch dừng tay, khuôn mặt tỏ vẻ cao ngạo nói tiếp: “ Đánh thắng vài ván bài đối với tôi chẳng có gì là khó. Tôi chỉ thay Trình Thiên đi làm vài chuyện, ngược lại hần có nhiệm vụ bảo đảm cuộc sống của tôi tại đây, đương nhiên tôi cũng có lợi ích khác, ví dụ như tiền, hoặc là em.”

Nói đến câu này, Long Trạch nhếch môi cười: “ Tôi cảm thấy hấn đưa tới em là điều khiến tôi hài lòng nhất.”

Tiết Đồng cười khổ, cảm thấy mình như bị giễu cợt nói: “ Phải không? Tôi nên coi đây là vinh dự khi được Đỗ Thần anh coi trọng?..”

Long Trạch vốn không biết ngụ ý trong câu nói của Tiết Đồng, vẫn tiếp tục dòng suy nghĩ của riêng mình: “ Con người thật không thú vị! Đánh vài ván bài cũng tốn thời gian cả một buổi sáng, dùng bài bạc để quyết định nhiều chuyện, rất buồn cười! Đánh bài đối với tôi mà nói chỉ vô cùng đơn giản.”

Lời nói của Long Trạch mặc dù truyền đến màng nhĩ của Tiết Đồng nhưng cô cũng chỉ coi là gió thoảng qua tai, cô cầm tỏi bóc từng lớp vỏ mỏng màu trắng ngà, chậm rãi bóc ra từng lớp, rõ ràng chỉ là củ tỏi vô tri nhưng lại khiến cô vô cùng chú ý!

Cô cũng không nghe được tiếng Long Trạch đứng bên gọi mình, chỉ đến khi hấn huých vào tay cô, Tiết Đồng mới sực tỉnh: “ Tiết Đồng!..”

Cô ngẩng đầu: “ Sao vậy?..”

“ Tại sao em lại cảm thấy bất an? Tôi đã nói rồi, em không cần lo lắng với những người ở bên ngoài, có tôi ở đây, bọn họ sẽ không động vào em được.” Long Trạch nói.

“ Phải không?..” Chưa chát làm sao, Tiết Đồng cười trừ: “ Cảm ơn.”

Có gì khác biệt cơ chứ?

Hiện tại Long Trạch đối với cô cảm thấy vừa lòng, tạm thời hấn không cho người khác đụng vào cô vì cô là đồ chơi của hấn. Hấn không ngần ngại mà hết lần này đến lần khác đùa bỡn thân thể cô, vậy hấn so với đám A Tổng có gì khác biệt. Dẫu khác chỉ là Long Trạch ôn hòa nhã nhặn hơn so với thái độ ghê tởm của A Tổng mà thôi! Chung quy, cô cũng chỉ là món đồ chơi mặc cho chúng đùa giỡn, không có tự do, không có tư cách để nói thích hay không!

Tạm thời thôi suy nghĩ về cuộc sống mua vui cho kẻ khác của mình, Tiết Đồng tập trung nấu bếp, cô đưa tay vớt nhỏ lửa sau đó bỏ rau vào xào.

Sau bữa cơm chiều, Long Trạch đưa Tiết Đồng đến phòng khách cùng hấn xem tivi, một tay quàng qua vai cô, thi thoảng hấn hỏi cô vài câu Tiết Đồng cũng chỉ trả lời qua quýt cho có lệ.

Xem đến hơn chín giờ, Long Trạch muốn đi ngủ, cô cũng giả vờ kêu mệt, không nhiều lời vội vàng dọn dẹp phòng khách rồi trở về phòng, vì hấn nói không nên khóa cửa nên cô đành mở hé cửa để nếu Long Trạch có vào phòng cô cũng nghe được tiếng cửa kêu.

Mấy lần hấn đều thất hứa với Tiết Đồng, không đưa cô đi bắt cua tôm ở biển được, điều này làm cho Long Trạch cảm thấy day dứt. Ngày hôm sau hấn liền đưa Tiết Đồng ra biển bắt cua, lần này ra biển cô cũng không mang theo đồ bơi, vẫn mặc chiếc quần dài, áo sơ mi ra biển cùng hấn, Long Trạch nghĩ muốn đưa cô xuống nước, Tiết Đồng từ chối: “ Tôi không muốn đi bắt cua, ở trên bờ cho anh bắt là được rồi.”

“ Em không muốn xuống nước bơi lội?..” Long Trạch cảm thấy kì quái.

“ Hôm nay tôi cảm thấy không khỏe, không muốn xuống nước.” Cô không muốn xuống, hễ xuống rồi lại trở thành món đồ chơi mặc cho hấn đùa nghịch!

Long Trạch cũng không miễn cưỡng cô, dùng hình dạng của người bơi ra khu nước cạn bắt cua.

Tiết Đồng ôm gối ngồi trên bờ, nhìn hấn mặc quần đùi, hai tay cầm hai gói to, toàn thân dính đầy cát, Long Trạch đem chiến lợi phẩm bỏ vào hộp nhựa, Tiết Đồng lấy nước biển bỏ vào hộp đựng cua đảm bảo chúng sống trong lúc đem về biệt thự, sau đó cô đem hộp giữ đồ để vào nơi râm mát, Long Trạch nói muốn đi bắt thêm tôm hùm mang về, hấn cầm trên tay chiếc túi lớn, nhìn Tiết Đồng cười: “ Lần này tôi sẽ bắt con tôm to hơn lần trước, em nhìn thấy chắc sẽ rất ngạc nhiên.”

Tiết Đồng phớt lờ cười cười: “ Đừng đi quá xa.”

Tiết Đồng thấy hần biến mất trên mặt biển, cô ở trên bờ đi dạo một hồi rồi ngồi xổm xuống nghịch cát, cô đắp cát xây thành lâu đài, đắp cát mãi ngay cả căn phòng nhỏ cũng không làm được nói gì đến muốn xây lâu đài? Nhìn đồng cát dần sụp lún trước mắt, Tiết Đồng cảm thấy khó chịu vô cùng dùng chân đạp đổ hết, đem công sức của mình toàn bộ xô ngã.

Tiết Đồng rửa tay sạch trở lại ngồi xuống dưới cây dừa, nằm trên ghế chờ Long Trạch quay về. Xuyên qua kẽ lá, cô thấy được những khe hở màu xanh trên bầu trời, những đám mây trắng bông mỏng manh như dải lụa.

Cho dù cảnh đẹp như thiên đường thì sao, nó cũng chỉ là một nhà tù trắng lệt, nơi giam cầm cuộc đời cô.

Thật lâu sau Long Trạch mới trở về, cầm trên tay chiếc túi lớn đầy tôm hùm, quả nhiên mấy con tôm lần này to hơn so với lần trước rất nhiều, hần bắt một con tôm đưa đến trước mặt Tiết Đồng, giọng điệu đầy đắc ý: “ Thế nào? ”

Lúc xuống nước hần vẫn còn bộ dáng con người, mà hiện đã biến thành thân rắn, quần áo trên người cũng không thấy đâu, có thể thấy đuôi rắn là trợ thủ thích hợp cho hần khi xuống nước.

Cho dù hần ở cái dạng gì cũng được, có điều cô hy vọng Long Trạch đừng biến thành người trước mặt cô, Tiết Đồng không muốn chiêm ngưỡng một ‘lỗ nam’ vào lúc này, thấy hần cầm con tôm hùm có chiếc càng màu xanh đen, Tiết Đồng ra vẻ kinh ngạc: “ Thực sự rất lớn! Nó có phải tôm thành tinh không? ”

“ Cái dạng này của nó mà có đạo hạnh biến thành tinh sao? ” Long Trạch khinh thường, đem tôm hùm ném vào hộp nhựa: “ Tối nay chúng ta sẽ ăn con tôm thành tinh này. ”

Trong túi còn có hải sâm, hải ngư, có một số hải sản Tiết Đồng chưa từng nhìn thấy, thấy Long Trạch sắp xếp một lúc có đến ba cái hộp nhựa lớn nhỏ.

Tiết Đồng cũng không đi tới giúp hần mà chỉ ngồi trên ghế, nhìn hần ở bên cạnh bận rộn luôn tay, nghĩ thầm, con tôm kia quá lớn, không hiểu có ăn được hay không nữa.

Một con chim nhỏ đậu trên cây cọ, tiếng kêu thanh thúy du dương, trên lưng và cánh có màu lam, dài chừng hơn mười cm, là một con chim vô cùng xinh đẹp, đầu nó có màu đỏ, cổ có một vòng lông màu vàng, chiếc mỏ nhỏ nhắn, màu sắc rất sinh động. Nó nghiêng đầu nhìn Tiết Đồng, đôi mắt bé như hạt đậu màu đen tuyền, sau đó đập đập cánh, bay tới gần Tiết Đồng.

Tiết Đồng bị hấp dẫn bởi màu sắc của con chim xinh đẹp ấy, sợ làm kinh động đến nó nên vô cùng nhẹ nhàng bước tới gần, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát con chim nhiều màu sắc kia, tiếng kêu của nó rất êm tai, giống như cô gái nhỏ đang ca hát, trong trẻo như dòng suối mát.

Đột nhiên bóng dáng cao lớn chắn tầm mắt, Tiết Đồng kinh hãi, thấy Long Trạch đứng trước mặt cô, trong tay hần là con chim nhỏ, do quá hoảng sợ nên tiếng kêu không còn thanh thoát như lúc ban đầu, đổi lại tiếng kêu trong sợ hãi.

Long Trạch nắm trong tay con chim: “ Thích? ”

“ Uhm ” Tiết Đồng đứng lên, mang theo nét vui mừng, đi tới gần con chim trong tay Long Trạch.

Long Trạch đem con chim nhỏ tới trước mặt cô, tay hần chỉ giữ hai chiếc chân bé xíu của nó. Tiết Đồng quan sát cẩn thận, quả đúng là con chim xinh đẹp, cả người phát ra màu sắc long lanh đến chói mắt, trên đầu còn có chỏm lông nhỏ đang run rẩy vì sợ, Tiết Đồng nhướng môi, đến gần hơn với Long Trạch, hần đưa con chim cho cô: “ Nó bị thương mà em cũng không bắt được, ngón chân cũng bị gãy, em cứ cầm đi, trở về tìm cái lồng để nó vào, em có thể thoải mái ngắm nhìn. ”

“ Bỏ vào lồng sắt để làm gì? ”

“ Không phải em thích sao? Thích thì bắt nó mang về, nuôi nó lớn lên, dù sao nó hót cũng rất êm tai. ”

Tiết Đồng giải thích: “ Tôi cũng không nói muốn đem nó bắt lại. ”

“ Thích thì phải bắt lấy, tốt nhất là phải giữ chặt lấy nó, như vậy nó sẽ không chạy thoát, muốn ngắm nhìn lúc nào cũng được, không phải tốt hay sao? ” Long Trạch lấy tay đùa nghịch với con chim nhỏ, nhìn nó vỗ cánh trong tuyệt vọng, tất cả mọi cố gắng trốn thoát đều uổng phí không thể trốn thoát.

Sắc mặt Tiết Đồng trầm xuống, ảm đạm nói: “ Bắt nó nhốt lại lồng sắt sẽ không thể thấy nó bay lượn, vậy còn ý nghĩa gì nữa. Hơn nữa, nó cũng sẽ chết.”

“ Nhưng nếu không bắt nó lại nó sẽ bay đi mất, như vậy có muốn nhìn cũng không nhìn được, chỉ còn cách bắt nó nhốt vào lồng sắt. Dù sao nó cũng đang bị thương, chăm sóc cẩn thận sẽ sớm khỏe lại. Chân nó cũng bị gãy rồi, tôi sẽ giúp em chăm sóc nó, không cần lo lắng nó sẽ bắt đền em.”

Cô nhìn được nỗi sợ trong đôi mắt của con chim nhỏ, nhìn nó dẫy dụa trong tuyệt vọng, tiếng kêu không còn uyển chuyển như trước nữa, mà nay đã trở nên thô lương làm cho người ta đau lòng, Tiết Đồng nhìn nó cũng thấy hình ảnh của mình trong đấy, lúc mới bị đưa đến đây còn có thể kháng cự nhưng sau này cô đã được dạy dỗ, học cách biết lấy lòng người khác, nếu làm không tốt thì ngay cả mạng cũng không còn.

Muốn tự do ư? Điều đó là không thể, sẽ chẳng bao giờ có cơ hội để trở về với cuộc sống trước đây, chỉ có thể chôn thân mình trong nhà tù xa hoa.

Long Trạch nắm cánh của con chim làm cho nó không thể động đậy: “ Tôi đi tìm dây thừng.”

Trong lòng Tiết Đồng quặn đau, ngăn cản hẳn: “ Không cần!”

Cô dè tay Long Trạch lại, giọng nói có phần đau lòng: “ Đưa nó cho tôi.”

Long Trạch thấy đôi mắt của cô ươn ướt, không đành lòng cự tuyệt cô, đưa con chim cho Tiết Đồng: “Em nắm cánh nó như vậy, nó sẽ không bay được.”

Tiết Đồng nhẹ nhàng vuốt ve hai cánh bé xíu, sau đó từ từ buông lỏng, con chim dường như cảm nhận được sự tự do từ đôi cánh của mình, nhanh nhẹn nhào vào không trung.

Long Trạch nhìn thấy con chim bay đi, nghi hoặc nói: “ Sao lại thả nó đi?.”

“ Không thích.” Tiết Đồng rầu rĩ nói.

Long Trạch thấy sắc mặt Tiết Đồng không được vui, hẳn hỏi tiếp: “ Không thích? Thế nào mà lại không thích, sao lại tỏ vẻ không vui như này. Nếu không tôi bắt cho em con khác đẹp hơn?.”

“ Không cần, tôi không thích chim chóc, ảm ỉ lắm.” Tiết Đồng nói tiếp: “ Tôi đến đây để xem anh bắt tôm hùm.”

Tôm hùm để lâu quá cũng sẽ chết, người có tiền thường yêu cầu cao về ăn uống, trong biệt thự cũng có bể thủy tinh để chứa hải sản, có cả sục khí đảm bảo độ tươi ngon của thực phẩm. Long Trạch trở về xe thay quần áo sau đó gọi Tiết Đồng lên xe trở về.

Trên đường trở về, Tiết Đồng trầm mặc không nói câu nào, nhìn con đường màu trắng uốn lượn trước mắt, nhẹ mở miệng: “ Trạch, về sau anh không thích tôi nữa, có thể thả tôi đi không?.”

Long Trạch tiếp tục chăm chú lái xe, không hiểu ý Tiết Đồng: “ Tôi làm sao có không thích em? Sao có thể để em đi được?.”

Muốn tự do trong cuộc sống đối với cô sớm đã không còn hy vọng, cô chỉ mong rằng sau này Long Trạch không cần cô nữa thì hẳn có thể cho cô cơ hội sống tiếp, Tiết Đồng dựa lưng vào ghế, uể oải nói: “ Tôi có thể đi đâu được nữa, chỉ là hy vọng sau này nếu anh không thích tôi nữa, hãy cho tôi đường sống.”

Long Trạch vươn tay vuốt ve cái trán trơn mịn của cô: “ Nói gì vậy, em sẽ bên tôi, ngoan một chút là được rồi.”

Tiết Đồng không trả lời, con đường trắng trước mắt không ngừng kéo dài, chỉ có điều cô sớm đã không còn đường để đi!

16. Chương 27 - 28

Chương 27: Cửa tôi

Long Trạch để ý thấy khẩu vị gần đây của Tiết Đồng không được tốt, cho dù tôm hùm tươi ngon mới được bắt từ biển về, mùi thơm của thịt tôm nướng hấp dẫn đến như vậy nhưng cô cũng chỉ ăn vài miếng rồi buông đũa, cảm thấy nghi hoặc Long Trạch hỏi: “Làm sao vậy? Sao không ăn?”

“Không có khẩu vị.” Tiết Đồng nhẹ giọng trả lời.

“Lần trước đưa em đi, chẳng phải rất thích ăn sao, bây giờ lại không thích?”

“Gần đây cảm thấy ăn không ngon.” Tiết Đồng miễn cưỡng giải thích, tâm tình không tốt thì có sơn hào hải vị bày ra trước mắt cũng nuốt không trôi!

Long Trạch nghĩ rằng do cô không ngủ đủ giấc nên ảnh hưởng đến khẩu vị, ăn xong liền giục cô trở về phòng nghỉ ngơi. Nghe được đề nghị của Long Trạch, cô vui mừng như mở cờ trong bụng, thời gian này Tiết Đồng rất sợ ở cùng một chỗ với hắn, trong lòng luôn đề phòng mọi hành động của Long Trạch.

Nếu như hắn muốn vượt quá giới hạn, cô cũng không thể phản kháng, hay nói chính xác hơn là không có can đảm để chống cự lại Long Trạch. Xét đến cùng, cô cũng chỉ là vật mua vui cho Long Trạch, tuyệt đối không thể chọc giận hắn, bằng không hậu quả cô không dám nghĩ đến.

Đó là sự ép buộc cũng là sợi dây níu giữ sinh mạng, cô là người không phải là vật mua vui cho thiên hạ, cô cũng có suy nghĩ có cảm xúc của riêng mình, nhưng khi rơi vào tay chúng, thì mọi tôn nghiêm vốn có của con người đều bị gỡ bỏ sạch sẽ.

Tiết Đồng thấy vô cùng áp lực kể từ sau khi Long Trạch tỏ rõ vẻ thích thú đối với cô, mỗi khi nhớ tới nụ hôn nóng bỏng kia cô lại cảm thấy bất an.

Qua hai ngày Long Trạch phát hiện khẩu vị của Tiết Đồng vẫn không có tiến triển, đồ ăn trên bàn cô cũng không đụng đũa nhiều, ăn rất ít chủ yếu là chỉ nhìn hắn ăn cơm, Long Trạch có chút mất hứng, cũng lo lắng cho sức khỏe của Tiết Đồng: “Tiết Đồng, không phải em bị bệnh? Sao ăn ít vậy?”

“Không phải.” Tiết Đồng cười gượng: “Ngày nào cũng ăn mấy món này cảm thấy hơi ngấy, tôi lại không nấu được món mới.”

Long Trạch không nói gì, chỉ cúi đầu ăn cua vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ.

Gần đây, Tiết Đồng thường ở lì trong phòng, ăn cơm xong cũng nhanh chóng thu dọn rồi trở về phòng, buổi tối cũng tắt đèn ngủ rất sớm, chính là cô muốn tránh gặp mặt Long Trạch, nếu hắn có hỏi han thì cô cũng chỉ trả lời cho có lệ: “Tôi thấy hơi khó chịu, muốn trở về phòng” nghe xong Long Trạch cũng không miễn cưỡng cô.

Đối với những điều Tiết Đồng không thích tuyệt nhiên Long Trạch cũng không ép buộc cô, hắn chỉ thích được ôm cô chặt vào trong lòng mình, cảm nhận được hơi thở của cô, hay hắn thích được hôn lên đôi môi ngọt ngào kia.

Tiết Đồng đứng trong phòng ngắm vỏ sò chợt nở nụ cười nhạt, nhìn những vỏ sò sáng bóng hình dạng khác nhau khiến cô không nở bụng xuống, so với sợi dây chuyền giá trị kia thì đối với cô những vỏ sò này quý giá hơn nhiều. Bên cạnh, chiếc tủ nhỏ trưng bày vỏ sò là lọ thủy tinh bỏ đá nhiều màu sắc, lần trước ra biển Long Trạch có tặng cô một ít đá nhỏ nhiều màu sắc.

Ở chung với Long Trạch lâu ngày, nhiều lúc cô cũng không hiểu nổi tính tình của hắn, đôi khi hắn lại tỏ ra như một đứa trẻ lớn xác, không nhuốm phong trần thế sự đời người, tính cách cũng tỏ ra ương ngạnh bướng bỉnh, khó mà tin được hắn lại có thể trở thành trợ thủ đắc lực của lão đại hai giới hắc bạch.

Tiết Đồng chợt lóe lên suy nghĩ không bình thường, nếu Long Trạch không phải là người bán xà, hắn chỉ là một người đàn ông bình thường, chắc chắn cô sẽ yêu hắn.

Nhìn ánh sáng phát ra từ những viên đá cô đột nhiên muốn xâu thành một chuỗi dây, Tiết Đồng cầm lọ đá nhỏ đi xuống dưới lầu, vào bếp lấy cây kéo rồi ra vườn hoa, cố sức đục lỗ, viên đá quá cứng mà sức cô cũng có hạn không thể nào khoan thủng nó.

Tiết Đồng thở dài, liền lấy viên đá nhỏ hơn, hy vọng có thể đục được lỗ, hành vi của cô có chút ngu ngốc, thậm chí không hiểu nổi vì sao mình lại làm những hành động điên rồ này, nhưng ở đây thứ cô có nhiều nhất chính là thời gian, làm mấy chuyện ngớ ngẩn này để giết thời gian cũng không tệ.

Đục mãi cũng không thấy được kết quả như ý, tay Tiết Đồng cũng đau rần, ngẩng đầu thấy Long Trạch đang bên cạnh, hần hững thú quan sát hành động của cô, trên trán có vài sợi tóc đen nhánh dưới ánh nắng mặt trời trở nên sáng bóng, Long Trạch chuyển mắt xuống đôi tay thon dài của cô: “Em muốn làm gì?”

“Tôi muốn đục lỗ trên đá, làm một vòng đá.” Tiết Đồng chỉ tay vào lọ đá thủy tinh.

Long Trạch lấy tay với ghế ngồi xuống bên cạnh, nhìn dụng cụ trên bàn, cười nói: “Như vậy sao em có thể khoan được đá! Công cụ không thích hợp, ngồi đục có đến tối cũng không xong, mà nếu có đục được cũng không đẹp.”

“Tôi chỉ tìm được thứ này.” Tiết Đồng thở dài.

Long Trạch vuốt tóc cô như đang an ủi con thú nhỏ: “Em chờ, tôi giúp em làm.”

Long Trạch trở về phòng lấy chiếc máy khoan điện cỡ nhỏ, Tiết Đồng nhún vai: “Vừa rồi tôi không tìm thấy máy này.”

“Có người nào ngốc như em, chỉ biết chạy vào bếp tìm kiếm.”

Đúng là trong nhà Long Trạch không thiếu thứ gì, máy khoan điện vừa đục mũi đầu tiên rất nhanh đã khoan xong, mũi khoan rất lẹm, hần nhìn Tiết Đồng, dò hỏi: “Đều đục lỗ toàn bộ sao?”

“Không.” Tiết Đồng vội vàng tìm ra mấy viên đá nhỏ xinh đẹp, để trên bàn.

Long Trạch lấy từng viên một khoan lỗ, hần khổng chế mũi khoan khá tốt, trên mặt đá không xuất hiện vết rạn. Ánh nắng vàng xuyên qua tán nhẹ nhàng đáp lên khuôn mặt đẹp trai của Long Trạch, đôi môi mỏng khê cong lên, hàng mi dài rủ xuống, khuôn mặt hần giống như một khối ngọc được điêu khắc tỉ mỉ, u tĩnh đến mê người.

Long Trạch bên cạnh lên tiếng hỏi: “Em muốn làm vòng đá sao?”

“Ah.” Tiết Đồng thất thần, trả lời bừa.

Long Trạch khước miệng cong lên, nở nụ cười nhẹ: “Tôi hỏi em muốn làm vòng đá như thế nào? Đeo trên người hay chỉ để trang trí?”

Tiết Đồng suy nghĩ, lọ thủy tinh đá có viên to viên nhỏ, cô trả lời: “Vậy làm trang sức đi.”

Trước kia cô cũng có đôi khuyên tai bằng đá, màu sắc nhã nhặn, lần này tự tay làm chiếc vòng cổ đá cũng rất hợp với đôi khuyên. Tiết Đồng trở lại phòng tìm sợi dây màu đỏ, vụng về cầm từng viên đá xỏ dây qua, Long Trạch cảm thấy buồn cười, liền cầm sợi dây trên tay cô: “Em nói đi, phối màu như nào thì đẹp, tôi giúp em xỏ.”

Long Trạch khá khéo tay, động tác cũng mau lẹ, Tiết Đồng học theo trong sách, xâu lại thành một sợi dây đá nhiều màu, so với đồ trang sức được gia công tỉ mỉ đẹp không kém, Long Trạch cầm sợi dây trong tay đùa nghịch, ngẩng đầu hỏi: “Em rất thích?”

“Uhm, dù sao cũng chính tay mình làm.”

“Nhưng phần lớn là do tôi làm, đá do tôi khoan, dây do tôi xỏ, nói không chừng đá cũng do tôi nhặt về.” Hần nhìn Tiết Đồng vừa cười vừa nói.

Tiết Đồng liếc mắt nhìn Long Trạch: “Anh muốn làm ình đeo sao?”

“ Tôi muốn làm gì? ” Hấn thấp đầu, cầm máy khoan hạ một mũi vào viên đá, tìm vài viên đá khác lượn mũi khoan như đang khắc chữ gì đó rồi cẩn thận hoàn thành sợi dây, nét mặt đầy đắc ý đưa dây đá cho Tiết Đồng.

Tiết Đồng lấy dây, chỉ thấy trên mỗi viên đá viết bốn chữ nhỏ: “ Tiết Đồng của tôi.”

Tay nghề của Long Trạch không hề tầm thường, vật cứng rắn như đá mà hấn cũng có thể dễ dàng khắc chữ, nhìn dòng chữ này Tiết Đồng không biết nói gì, dù sao hấn cũng chỉ xem cô như một vật sở hữu bình thường.

Long Trạch nhích ghế dựa đến bên cạnh Tiết Đồng, đem bàn tay cô đặt vào lòng bàn tay hấn: “ Tôi nhận được điện thoại của Trình Thiên, ngày mai phải ra ngoài.”

“ Uhm.” Tiết Đồng thản nhiên đáp, rồi nói thêm: “ Vậy anh ra ngoài cẩn thận.”

Long Trạch vuốt ve bàn tay Tiết Đồng một hồi lâu sau mới lên tiếng: “ Nếu không em đi theo tôi. Đạo gần đây khẩu vị của em không tốt, vừa vận ra ngoài thay đổi khẩu vị. Không biết lần này ra ngoài bao lâu mới trở về, để em một mình ở đảo tôi cũng không yên tâm.”

Tiết Đồng chợt thấy hoảng loạn, hỏi hấn: “ Anh muốn dẫn tôi đi đâu? ”

Thấy được sự e ngại trong mắt Tiết Đồng làm hấn khó chịu, nhẹ nhàng vỗ lưng cô: “ Sợ cái gì? Tôi cũng không phải đưa em xuống địa ngục, cùng tôi đi thành phố Y, đến lúc đó tôi đưa em đi chơi, em thấy thiếu gì tôi sẽ mua cho em. Ăn qua mấy món mới.”

“ Lần này công việc của anh sẽ lâu trở về? Anh đưa tôi đi, vậy tôi sẽ ở đâu? ”

“ Cái gì là ở đâu? Em cũng không con bú bê vãi.” Long Trạch cười khê: “ Chuyện của tôi rất nhanh sẽ giải quyết xong, khi tôi không ở bên cạnh em thì em ở khách sạn, có phải em bị Trang Lăng dọa? ”

Tiết Đồng gật nhẹ đầu.

Long Trạch đưa tay chạm nhẹ hai gò má ửng hồng của cô, nhìn thấy đôi mắt cô ngập trong nước, hấn đưa ngón tay xoa nhẹ khóe mắt: “ Đừng nghe hấn nói bừa. Nếu không phải nơi an toàn tôi sẽ không đưa em đến. Tôi thích em, Tiết Đồng có tôi ở đây sẽ không có ai dám làm khó em.”

Tiết Đồng cuối cùng cũng an tâm, hỏi: “ Anh thực sự muốn đưa tôi ra ngoài? ”

“ Đương nhiên. Ra đảo tôi cũng không có ai để nói chuyện, cùng lắm thì để em không thể chạy loạn.”

Nghĩ đến được rời đảo đến thành phố nhộn nhịp, hòa nhập vào dòng người đông đúc, ánh mắt của Tiết Đồng tĩnh lặng lại nhìn về khóm hoa hồng, thật lâu sau cô mới lên tiếng: “ Tôi chưa đến thành phố Y bao giờ, nghe nói rất phồn hoa.”

“ So với thành phố khác cũng không có gì đặc biệt, chỉ là sông bạc rất nhiều. Trình Thiên là người có địa vị tại thành phố Y, hấn sẽ sắp xếp cho chúng ta. Vốn lần này tôi không muốn ra ngoài, nhưng tôi muốn kiếm thêm tiền, lỡ may sau này cùng em ra ngoài, muốn mua cái gì không có tiền thì không được. Trước kia tôi sống một mình, cái gì cũng không để ý, nhưng hiện tại có em, tôi cũng nên có sự chuẩn bị riêng.”

Hấn nhìn sợi dây trên cổ Tiết Đồng: “ Sợi dây này rất quý, nếu làm mất chắc em sẽ không vui, vẫn là nên mua thêm vài sợi, để tôi đến chỗ Trình Thiên xem còn thứ nào tốt hơn không.”

Giọng nói của Long Trạch rất tự nhiên, róc rách như tiếng mưa, làm cho Tiết Đồng nhớ tới cha mình, thì thoảng ông cũng hay cần năn: “ Không còn cách nào, cha muốn kiếm thêm tiền, mẹ con thích chơi mạng chược nhưng lại hay thua, lúc thì muốn mua cái này, lúc thì muốn mua cái kia, còn muốn tích góp dành dụm tiền đám cưới cho con. Cha muốn kiếm nhiều tiền để vun đắp cuộc sống cho hai mẹ con.”

Cha cô thường hai trách yêu mẹ mỗi khi bà chơi mạng chược: “ Đánh, đánh, đánh, lúc nào cũng thua.”

Kì thực, mẹ cô chính là tay nghiện mạng chược, tiền lương mỗi tháng đều dốc vào bàn mạng chược, cha cô cũng thường hay trách mắng nhưng không vì vậy mà xảy ra cãi nhau, Tiết Đồng thắc mắc thì cha lại thường nói: “ Mẹ con là người có chừng mực, nếu bà ấy thích như vậy, cha cũng không nên ngăn cản, nói sao cho tiền thua mạng chược ấy cũng không nhiều, thua một chút cũng không sao cả, mẹ coi vui là được rồi.”

Cha cô hết mực yêu thương mẹ cô, tình cảm của hai người qua bao nhiêu năm tháng trầm vẫn luôn rất mặn mà.

Nhớ đến chuyện cũ ảm áp ấy mà cô cảm thấy lòng chua xót, vì người phụ nữ mình yêu mà ra sức kiếm tiền chính là một người đàn ông đáng để gửi gắm cuộc đời mình, cô cũng không dám nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn Long Trạch: “ Tôi cũng không cần thứ gì cả.”

Long Trạch nhủ mảy: “ Lo trước cũng không thừa, lỡ may ngày nào đó em muốn, tôi không mua được khác nào tôi là kẻ vô dụng?.”

Long Trạch quả là người đàn ông tốt, Tiết Đồng không tìm được lí do nào để chối cãi lại điều này.

Buổi tối, Long Trạch gọi điện cho Trình Thiên: “ Ngày mai, anh đưa trực thăng tới đây, tôi muốn dẫn theo Tiết Đồng.”

“ Cậu đi làm việc còn muốn mang theo phụ nữ? Không sợ phiền phức sao?.”

“ Tôi thấy ổn.”

“ Tùy cậu, cảm thấy thích là được rồi. Cậu xác định muốn đi bằng trực thăng? Không phải ghét ngồi trực thăng sao?.”

“ Cô ấy say tàu, đi trực thăng cũng nhanh hơn.”

Long Trạch vòng sang chuyện khác: “ Còn nữa, tôi muốn cùng anh nói chuyện tiền công, tôi cảm thấy anh cần nâng cao giá lên một chút.”

Câu nói của Long Trạch khiến Trình Thiên bất ngờ, hắn cúi đầu nở nụ cười lạnh: “ Trạch, trước kia cậu chưa bao giờ quan tâm đến tiền.”

Long Trạch trả lời lạnh nhạt: “ Tôi cảm thấy bây giờ nên quan tâm.”

Hai người trao đổi vài câu về vấn đề tiền bạc, Trình Thiên không mấy để tâm về vấn đề này giữa hắn và Long Trạch, cuối cùng chỉ nói một câu đầy thâm ý: “ Trạch, người phụ nữ kia khiến cậu trưởng thành!.”

Long Trạch cúp điện thoại, cũng bỏ lỡ câu nói cuối của Trình Thiên: “ Long Trạch càng lớn càng không đáng yêu.”

Chương 28: Rời đảo

Nghĩ đến việc được ra ngoài, trong đầu Tiết Đồng chợt lóe lên ý định chạy trốn nhưng rất nhanh cô cũng tự dập tắt ý nghĩ chết người đó đi.

Bỏ trốn chính là tự đưa mình vào con đường chết, cho dù cô trốn đến chân trời góc biển, Trình Thiên cũng sẽ tìm ra cô. Dù sao thành phố Y cũng là địa bàn của Trình Thiên, Long Trạch dám đưa tới đây hắn hắn đã lo chu toàn mọi việc.

Long Trạch nói khách sạn cái gì cũng có, cô không cần chuẩn bị gì cả, chỉ mang theo đồ dùng cá nhân cần thiết là được rồi, Long Trạch nhìn thấy vòng cổ khắc chữ: “ Tiết Đồng của tôi “ được treo trên túi xách của cô, khóe miệng cong lên, nói: “ Tiết Đồng, thay quần áo khác đi, em mặc váy rất đẹp.”

Tiết Đồng cảm thấy lời đề nghị của hắn cũng không có gì quá đáng cô liền nhanh trở về phòng thay váy, Long Trạch ôm cô ngồi dưới phòng khách chờ Trang Lăng tới.

Bầu trời hôm nay đặc biệt xanh trong hơn mọi ngày, ánh nắng xuyên qua lá cây khê đáp bóng xuống mặt đường nhựa. Trên bầu trời cao, những đám mây nhỏ vụn như dải lụa xanh điểm xuyết những bông hoa trắng ngấn.

Tiết Đồng lần đầu tiên nhìn thấy trực thăng, thân máy khổng lồ, hai cánh dài, thân máy bóng loáng rất thích hợp với phong cách giàu sang của người sử dụng nó, cô thầm nghĩ: “ Rất đẹp.”

Long Trạch đứng bên cạnh thấy cô sững sờ ngẩn nhìn trực thăng trước mắt, ôm bả vai cô: “ Làm sao vậy? Em bị say máy bay?.”

“ Không phải.” Long Trạch ra ngoài thường đi thuyền, lần này được tận mắt nhìn thấy thân trực thăng trắng muốt khổng lồ, cô có chút hoài nghi: “ Tôi tưởng sẽ đi thuyền.”

“ Không phải em nói say tàu sao, nên tôi mới kêu Trình Thiên đưa trực thăng tới đây.”

“ Uhm” Tiết Đồng nghĩ lại, hồi đấy cô chỉ muốn trốn tránh hắn nên mới viện đại một lí do nào đó để từ chối, không ngờ Long Trạch lại nhớ đến vậy. Cảm giác ầm ập dâng lên, cô nứ nự cười nhìn hắn: “ Cảm ơn.”

“ Cảm ơn cái gì.” Khỏe miệng Long Trạch khẽ nhếch lên, tâm tình liền bay lên tận trời, rất sáng khoái. Hắn nắm chặt tay cô, kéo cô ngồi lên trực thăng.

Cabin được mở sẵn, ghế ngồi được lót bằng da thật ngồi rất thoải mái, Long Trạch thay cô thắt dây an toàn, chuẩn bị chỗ ngồi ổn định cho cô xong xuôi mới bảo người điều khiển khởi động.

Cánh quạt xoay tròn phát ra tiếng gầm rú lớn, Long Trạch một tay đỡ bả vai cô, luồng khí lớn thổi vào cây cối xung quanh lay động dữ dội, Tiết Đồng rất nhanh có thể kích ứng, đối với lần đầu được ngồi trực thăng cô cảm giác rất mới mẻ, liền phóng tầm nhìn về bầu trời xanh rộng.

Trực thăng từ từ bay lên cao, tầm nhìn của Tiết Đồng ngày càng trống trải, đầu tiên là cây xanh ở trong gió nhẹ lay động, toàn bộ mặt biển xanh thăm thẳm trải dài trước mắt, từ trên cao khu biệt thự trở nên bé xíu, khu đảo rộng lớn cũng dần thu hẹp lại.

Từ trên cao nhìn xuống đảo, cây cối rậm rạp cũng dần thưa thớt, màu xanh nhạt của lá cây, màu xám của những dải đá mập mờ, lúc đậm lúc nhạt vô cùng thú vị, mặt biển như một khối đá ngọc thạch xanh lam.

Nước biển xanh trong sáng ngời như thủy tinh, toàn khu đảo giống như một viên minh châu được chạm khắc tỉ mỉ. Nhìn ngắm góc độ khác cảnh vật vô cùng mới lạ, Tiết Đồng hơi mỉm cười, đôi mắt sáng trong hấp háy đầy vẻ thích thú.

Long Trạch bên tai cô nói lớn: “ Đẹp sao?.”

Tiếng máy bay quá lớn, Tiết Đồng gật gật đầu.

“ Cho nên tôi mới thích nơi này.” Long Trạch ở bên cô nói.

Đảo càng ngày càng nhỏ, Tiết Đồng cảm thấy như tâm tình được giải thoát, phía dưới là nước biển, dần dần máy bay càng bay lên cao, phía dưới vẫn là biển nước mênh mông.

Tiết Đồng thu mắt quay lại khoang máy bay quan sát, ngồi thẳng người, chiếc túi nhỏ của cô đặt ở bên cạnh, Long Trạch cảm thấy nhàm chán nên bảo cô mang chiếc túi lại.

Cô đặt chiếc túi xách trên đùi, Long Trạch đưa tay vuốt ve sợi dây đá, nhìn trên đá có khắc chữ, trên mặt mang theo ý cười, tay kia nắm chặt lấy tay Tiết Đồng, cầm sợi dây đá giơ lên trước mặt cô, pha lẫn tiếng máy bay gầm rú Long Trạch hét lớn: “ Tôi ... Tiết Đồng!.”

Giọng nói của Long Trạch rất lớn, nở nụ cười mãn nguyện.

Long Trạch đem Tiết Đồng dựa vào ngực mình, ngồi trên máy bay không có việc gì làm, Long Trạch cảm thấy nhàm chán, lúc thì nắm tay cô, khi thì lại chạm nhẹ lên má, chờ đến khi Tiết Đồng có phản ứng lại thì hắn cũng nhanh chóng thu tay, nhìn cô cười trừ.

Tiết Đồng không thể ngồi yên cho hắn nghịch ngợm như vậy được cô liền đẩy tay Long Trạch ra: “ Không được đùa.”

Có lẽ âm thanh của cô quá nhỏ, Long Trạch vẫn như cũ làm theo ý mình, chỉ đến khi Tiết Đồng trừng mắt với hắn thì mới dừng tay, dựa lưng vào ghế ngồi thẳng người.

Tiết Đồng đem túi nhỏ đặt bên cạnh mình, cô cũng thấy hơi chán nên đưa tay đùa nghịch với sợi dây đá treo trên túi, vốn dĩ là một món trang sức vô cùng xinh đẹp nhưng lại bị Long Trạch làm ra thế này. Tiết Đồng định làm sợi dây đá màu sắc có thể đeo đi khoe khắp nơi, nhưng giờ trở thành công cốc.

Máy bay bay thẳng đến thành phố Y, trong lòng Tiết Đồng có cảm giác hân hoan, một thời gian dài không được ra ngoài, cảm giác giống như xa cách đến cả một thế kỉ. Trực thăng dần dần tiến vào bầu trời của thành phố Y, nhìn xuống dưới, phố xá đông đúc xe cộ qua lại không ngừng, những ngôi nhà cao tầng san

sát nhau, giống như những con kiến nối đuôi thành hàng dài, chứng kiến cảnh này Tiết Đồng cảm thấy rất thân thiết ấm áp.

Trực thăng đáp xuống khoảng đất trống, có hai nhân viên đứng chờ sẵn, Long Trạch xuống trước rồi đưa tay giúp Tiết Đồng đi xuống, phía trước là tòa nhà có kiến trúc trắng lẹ, nơi này giống như phía sau của vườn hoa, xa xa có đài phun nước, phía xa thấy đoàn người tập nập với công việc, đáng đi rất nhanh nhẹn.

Tiết Đồng bắt giắc kéo tay cánh tay của Long Trạch, Trang Lăng ở phía trước dẫn đường đi tới một quảng trường nhỏ, Long Trạch ở bên cạnh nói: “ Nơi này là khách sạn của Trình Thiên, cũng không tệ lắm.”

Long Trạch nói “ cũng không tệ lắm “ quả thực quá khiêm tốn, phía trước khách sạn là quảng trường được lát đá cẩm thạch xanh, vòi phun nước cao ngất, những quảng trường nhỏ cũng được trang trí xa hoa giống như sảnh chính của khách sạn, bước vào sảnh chính, đèn thủy tinh treo trên cao, giống như cung điện xa hoa trắng lẹ, bốn phía trưng bày không ít đồ đắt tiền, màu đỏ của mã não, xanh tươi của ngọc bích, thủy tinh chói mắt, cả những đồ cổ bằng đồng, ngay cả những nhân viên cũng đều rất xinh đẹp, đáng người tao nhã.

Bước nhanh đến thang máy, Trang Lăng lễ phép hỏi: “ Ông chủ muốn gặp anh, anh có muốn đi luôn bây giờ hay không? Tiết tiểu thư chúng tôi sẽ có an bài.”

Tiết Đồng nắm chặt cánh tay của Long Trạch.

Long Trạch thần nhiên nhìn Trang Lăng: “ Tôi hôm nay tới hơi sớm, Trình Thiên cũng không có việc gì gấp, có việc gì anh ấy sẽ gọi cho tôi.”

“ Buổi tối có dạ tiệc, ông chủ có gởi thiệp mời anh đi cùng, anh cũng nên đi gặp ông ấy một chuyện.”

Long Trạch không kiên nhẫn nói: “ Đợi rồi nói sau, tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi trước.”

Trang Lăng không nói nhiều, dù sao Trình Thiên với hắn cũng đã quen với tính cách này của Long Trạch, lần này còn dẫn theo phụ nữ, khẳng định trước mắt Long Trạch sẽ không đi, Trang Lăng hiểu ý cũng chỉ hỏi qua loa vài câu.

Vài người phụ vụ đứng bên ngoài cửa phòng Long Trạch nói: “ Ngài cần việc gì thì gọi chúng tôi, chúc hai người có chuyến đi vui vẻ.”

Long Trạch nhanh chóng đuổi mấy người phụ vụ đi, rồi dẫn Tiết Đồng vào phòng, đây là phòng được dành riêng cho Long Trạch, nội thất đều cao cấp nằm trên tầng 32, cửa sổ to sát đất, thảm lông dê mềm mại, trang hoàng xa hoa, Long Trạch đem áo khoác vắt trên sofa, hỏi: “ Cảm thấy nơi này được không?.”

Cuộc sống của những người này quá xa xỉ, chỉ là căn phòng khách sạn mà cũng như một cung điện lộng lẫy khiến người khác phải ngộp thở, nhưng cũng không phải ngôi nhà thuộc về chính mình. Tiết Đồng đánh giá xung quanh trong lòng chợt thấy xa cách, trả lời: “ Trang trí cũng rất khá, phong cảnh cũng không tệ.”

“ Tôi thích tầm nhìn của phòng này. Chỉ có điều tôi ghét người ở đây, cho nên mới không thích ở đây.” Long Trạch kéo Tiết Đồng ngồi xuống ghế sofa: “ Có mệt hay không? Muốn tắm rửa rồi đi ngủ? Ngăn tủ có chuẩn bị quần áo, thiếu cái gì có thể gọi nhân viên phục vụ.”

Tiết Đồng cũng không cảm thấy mệt, chỉ cần được ra ngoài là mọi mệt mỏi đều tan biến, cô thoát khỏi tay Long Trạch đi tới cửa sổ, quan sát tỉ mỉ cảnh vật bên dưới, phía dưới khách sạn chung quanh xe cũng không nhiều, xa xa cảnh vật khá hài hòa, cô ngồi bên cạnh cửa sổ, ánh nắng mặt trời chiếu trên khuôn mặt cô, vỗ về an ủi.

Long Trạch vào quầy bar lấy đồ uống, đưa cho cô một lon nước, uống một ngụm nước, đứng ở bên cô nói: “ Tôi đi tắm rửa trước, buổi tối chúng ta sẽ đi dạo.”

Tiết Đồng hướng mắt lên nhìn Long Trạch rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, phòng này có đầy đủ thiết bị liên lạc, điện thoại, máy tính nhưng lại không thu hút Tiết Đồng, cô ngồi im lặng không nhúc nhích, nơi này là thành phố Y muốn trốn cũng không thoát, nhờ may xảy ra chuyện gì Long Trạch có khả năng sẽ không bảo vệ cô được, như vậy khác nào tự tìm con đường chết.

Long Trạch bước ra từ khỏi phòng khách, Tiết Đồng vẫn như cũ, lẳng lặng ngồi cạnh cửa sổ, mí mắt hạ xuống, miễn cưỡng nhìn ra phía cửa sổ, nhìn đến túi xách trên sofa, nhăn mày lại, giọng chất vấn: “Sợi dây đá của em đâu?”

Mặc dù giọng nói của hắn không mang theo vẻ hờn giận nhưng cũng khiến Tiết Đồng cảm thấy bất an, ánh mắt của Long Trạch như đang phóng dao về phía chiếc túi xách, Tiết Đồng vội vàng đi tới cầm túi xách lên nhìn một lượt, đúng là không thấy sợi dây đá đâu, cô có chút ngỡ ngàng: “Tôi, tôi không biết.”

Cô thực sự không cố ý làm mất nó, Long Trạch sắc mặt lạnh đậm, trên trán còn đọng lại vài giọt nước trong suốt, tỏa ra làn khí lạnh người, tuy rằng không mở miệng nhưng biểu hiện này rõ ràng là đang trách cứ Tiết Đồng.

Tiết Đồng nhìn hắn cảm thấy sợ hãi hơn nữa còn thấy chột dạ, ở trên trục thăng cô có nghịch ngợm sợi dây, có lẽ lúc nghịch nút thắt lỏng ra rơi trên trục thăng. Hôm qua hắn vừa mới làm tặng cô, hôm nay cô đã làm mất, khẳng định Long Trạch khó chịu, Tiết Đồng đáp ứng: “Có thể ... rơi ...”

“Rơi chỗ nào?” Giọng nói không được vui.

“Có thể là trên trục thăng, tôi cũng không rõ.” Tiết Đồng thấp giọng trả lời.

Long Trạch trầm mặc, hai mắt vẫn đang trừng lớn nhìn cô. Thái độ này của hắn rất giống với lần cô bỏ trốn, điều này chứng tỏ Long Trạch đang tức giận, ánh mắt của hắn giống như muốn nói với cô rằng: “Cô cố ý.”

Tính khí Long Trạch thường ngày khá hiền hòa nhưng khi tức giận cũng không hề dễ đơn giản, Tiết Đồng có phần sợ hãi bước những bước nhỏ đến gần Long Trạch: “Tôi rất thích sợi dây, bị mất tôi cũng thấy khó chịu. Đừng tức giận được không?”

Sắc mặt Long Trạch vẫn điềm tĩnh nhưng ánh mắt không để ý tới cô.

“Không phải tôi cố tình để mất.” Cô không phải cố tình làm mất.

“Hôm qua tôi đã nói với em không được làm mất.” Long Trạch rõ ràng đang tức giận: “Em nói xem, bây giờ phải làm sao?”

“Nếu không chúng ta quay về tìm, có thể rơi trên trục thăng.” Tiết Đồng nâng mắt hỏi dò.

Long Trạch hừ nhẹ một tiếng: “Thật sự không phải em cố ý?”

“Không phải, tôi thích sợi dây như vậy, sao có thể!”

“Tôi gọi người đi tìm.” Tuy nói là như thế nhưng Long Trạch vẫn cảm thấy không thoải mái, có chút bực mình nhưng lại không nỡ trách cô.

Nhìn dáng người mảnh mai trước mắt như có dòng điện kích thích, Long Trạch đột nhiên dùng sức đè mạnh Tiết Đồng ngã lên sofa.

17. Chương 29 - 30

Chương 29: Không thể không chế

Long Trạch hôn cô, giống như muốn giải phóng những bất mãn vừa qua, không còn sự nhẹ nhàng như mọi khi lúc này Long Trạch ra sức tàn phá cánh môi của Tiết Đồng, không ngừng áp bức cô hé miệng để lưỡi hắn thuận lợi tiến vào, cảm giác này giống như cô trở thành kẻ địch của hắn trên chiến trường, không chút lưu tình mà chỉ có sự chiếm đoạt cường ngạnh.

Long Trạch siết chặt thắt vòng eo cô như muốn bẻ gãy nó, nụ hôn dần trở nên thô bạo, Long Trạch mút mạnh chiếc lưỡi ngọt ngào của cô thậm chí không nhận được mà cắn nhẹ nó. Hắn đem cô đặt dưới thân mình, đầu gối đè chặt đôi chân thon dài của Tiết Đồng, gát gao giam cầm trong lồng ngực mình không để cô có cơ hội phản kháng.

Cô là của hắn, là Tiết Đồng của hắn. Long Trạch thích loại cảm giác này, đem cô đặt dưới thân mình, muốn gì đoạt lấy, hắn coi cô như vật báu trong tay, luôn cẩn thận bảo vệ cô, thậm chí hắn có thể tàn nhẫn bẻ gãy cánh của cô, để cô không có cơ hội rời xa hắn.

Nghe được tiếng rên rỉ của Tiết Đồng, Long Trạch liền dùng môi mình vuốt tròn âm thanh kiều diễm ấy lại, hắn thích âm thanh kích tình này, hắn cảm nhận được cơ thể mình đang biến đổi, cảm thấy hạ thân thấy nhức nhối nóng rực. Mặc kệ có cơ thể đang khó chịu đến đâu, Long Trạch vẫn tiếp tục ngấu nghiến cánh môi của Tiết Đồng, trước sự tàn phá bừa bãi của Long Trạch mà môi Tiết Đồng rớm máu tựa cánh mai hồng xinh đẹp, hắn mút vào rồi lại cắn nhẹ không ngừng thưởng thức vị ngọt mà cô mang lại cho hắn.

Người phụ nữ dưới thân hắn mềm mại thanh tao như dải lụa trắng, lúc này hắn cảm nhận được sự va chạm da thịt, áo ngủ của Tiết Đồng dần trượt xuống để lộ ra cánh tay trắng tuyết, da thịt non mịn hiện ra trước mắt hắn, rồi hắn nghe được cả tiếng vải bị xé rách, hắn rất thích âm thanh chiếm đoạt này. Hút cạn vị ngọt của Tiết Đồng, Long Trạch bắt đầu cắn vành tai cô, mút nhẹ từng tác thịt tơ mịn trên khuôn mặt Tiết Đồng, dần dần di chuyển xuống chiếc cổ trắng nõn...

Hắn thích vòng eo nhỏ của cô, tay Long Trạch chuyển đến trước ngực của Tiết Đồng, nhẹ nhàng vuốt ve bầu ngực non mịn, cảm giác như được chạm vào dòng nước thanh mát, cảm giác mềm mịn như vậy chỉ nâng niu thôi là không đủ.

Nơi đó còn có nụ hoa phiến hồng đang dần nở rộ, hắn vươn tay trực tiếp nắm lấy, dùng sức miết mạnh, hắn nghe được cô hét lên “A”, tiếng rên rỉ của cô như đang cổ vũ cho hắn, máu huyết trong cơ thể lúc này như dòng dung nham nóng bỏng muốn thiêu rụi mọi thứ.

Trước mắt Long Trạch là một tầng sương mù phủ kín, thấy Tiết Đồng không ngừng giãy dụa, Long Trạch áp thân hình cao lớn của mình trực tiếp kìm hãm cô. Quái lạ, nụ hồng trên khuôn ngực đầy đặn kia sao càng vuốt lại càng thẳng đứng, làm người ta cảm thấy khó hiểu, Long Trạch tò mò liền cúi đầu trực tiếp cắn nó.

Tiếng khóc của Tiết Đồng càng lúc càng lớn, trước nay cô chưa từng thấy Long Trạch thô bạo đến vậy, hắn như một con dã thú muốn xé nát cô ra từng mảnh nhỏ mới hài lòng, hắn ngăn chặn mọi hành động từ chối của cô, làm cho cảm thấy khó thở, rên rỉ dưới động tác khiêu khích của hắn.

Giờ đây hắn không còn sự dịu dàng vốn thấy thay vào đó là hàng loạt động tác cường ngạnh như muốn ép chết cô, càng đáng sợ hơn nữa là cô đang bị hắn xâm phạm, cô không ngừng vận vẹo cơ thể trước sự tra tấn của Long Trạch, hét lên: “Đau ... cút ngay ... đau quá!”

Hắn cảm thấy người dưới thân có ý đồ phản kháng, cơ thể hắn sớm đã bị bao phủ bởi cảm giác phải chiếm đoạt, nhưng hắn vẫn chưa thấy đủ, cánh tay dần di chuyển xuống dưới hai chân Tiết Đồng.

“Chát” một tiếng thật mạnh vang lên, đánh thẳng vào mặt Long Trạch, giống như vừa được bước ra từ sương mù, cái tát này giúp hắn tỉnh táo.

Căn phòng trở nên yên tĩnh.

Tiết Đồng bị hắn dọa đến ngất người, trong lòng vô cùng sợ hãi, thừa dịp Long Trạch chuyển cánh tay xuống dưới hai chân mình, cô dùng sức tát mạnh hắn một cái.

Quả nhiên Long Trạch rất nhanh dừng động tác, chăm chú nhìn cô vài giây, sau đó hắn cúi đầu nheo đôi mắt lại lướt nhanh trên người của Tiết Đồng, khó có thể tin được, ánh mắt Long Trạch như đang dần vỡ vụn thành từng mảnh, một lúc lâu sau, hắn quay lưng về phía Tiết Đồng, nhặt quần áo dưới đất lên đắp nhẹ lên người cô.

Tiết Đồng cuộn mình trên sofa, vẫn không nhúc nhích, cô sợ hành động của mình sẽ lại kích thích hắn, hoặc một lần nữa hắn sẽ làm ra việc mà cô không muốn.

Lưng của Long Trạch hơi run run, hần thở dài một hơi trở về phòng ngủ.

Tiết Đồng nhìn theo bóng lưng của Long Trạch, chiếc váy cô mặc sớm bị hần xé thành từng mảnh nhỏ, cảm giác lạnh buốt đang xâm chiếm khắp cơ thể cô. Tiết Đồng muốn đứng dậy trở về phòng ngủ thì Long Trạch bước ra, cô vội vàng lui người lại trên sofa, dùng hai tay gấu gao ôm chặt cơ thể.

Cô vừa xấu hổ vừa sợ hãi, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Long Trạch.

Long Trạch không hiểu nổi vì sao bản thân lại thiếu tự chủ đến thế, trên người cô đầy dấu vết hồng hồng với dấu răng của hần, những vết tích kia như đang lên án hành động mất tự chủ của hần, đôi mắt của Tiết Đồng nhìn hần đầy cảnh giác cùng với nỗi sợ hần làm cho Long Trạch cảm thấy khó chịu.

Cũng may, hần dừng lại đúng lúc, nếu không hần sợ mình sẽ làm tổn thương cô. Trên tay Long Trạch cầm chiếc chăn mỏng bước vài bước tới bên Tiết Đồng, nhẹ nhàng đắp lên cho cô.

Tiết Đồng lui mình vào sofa, quấn chặt chăn lên cơ thể.

Hai người cứ như vậy giằng co trong thời gian khá lâu, Long Trạch lên tiếng mở miệng trước: “ Có bị thương hay không?”

Phản ứng của Tiết Đồng trở nên chậm chạp, cô dựa chặt lưng vào sofa.

Long Trạch ngồi xuống bên cạnh cô, nâng nhẹ khuôn mặt Tiết Đồng chăm chú quan sát, khuôn mặt ửng đỏ vì mồ hôi hòa lẫn với nước mắt, đôi môi còn đọng lại những tơ máu, đôi mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Long Trạch ngượng ngùng: “ Tôi cũng không muốn như vậy, nhất thời không khống chế được, lần sau không cần chọc tôi tức giận.”

Rõ ràng hành vi của hần là sai trái, còn ra vẻ đổ lỗi cho cô, Tiết Đồng cũng không còn sức tranh cãi với hần, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hần mà rời tầm mắt sang hướng khác.

Long Trạch vuốt nhẹ lưng cô hỏi: “ Có đau hay không?.”

“ Vẫn ổn.” Tiết Đồng ở trong lòng hần run nhẹ, hơi thở trở nên mỏng manh yếu đuối.

Long Trạch cũng không biết phải an ủi cô thế nào. Hần cảm thấy tức giận chính bản thân mình, nhưng đứng trước thân hình gợi cảm của Tiết Đồng hần không thể khống chế được. Thậm chí hần còn dùng sức đối với Tiết Đồng, khiến cô thương tích đầy người, nhìn bộ dáng thê thảm hiện tại của Tiết Đồng hần mới biết hần đã ra tay mạnh đến thế nào. Long Trạch không quan tâm đến cảm nhận của người khác, nhưng tuyệt đối hần không thể để Tiết Đồng có cảm giác chán ghét đối với mình.

Tình huống trước mắt làm cho hần cảm thấy bất đắc dĩ, than nhẹ một tiếng: “ Đi tắm rửa trước đi.”

Long Trạch ôm Tiết Đồng đến phòng tắm, vừa an ủi vừa chuẩn bị nước tắm cho cô, cơ thể Tiết Đồng cứng nhắc, cô vẫn duy trì thái độ cảnh giác với hần, Long Trạch nói: “ Em tắm đi, thả lỏng một chút.”

Long Trạch bước tới ngưỡng cửa, quay đầu lại định nói gì đó.

“ Tiết Đồng.” Ánh mắt đầy vẻ hối lỗi: “ Tôi không có ý làm em đau.”

Cửa phòng tắm đóng lại, Tiết Đồng theo bản năng lập tức vọt tới cạnh cửa khóa trái lại. Tiết Đồng biết, Long Trạch không phải người bình thường hơn nữa lại là đàn ông, hần mạnh tay như vậy cô thể hiểu được là hần không cố ý, nhưng chỉ vì hành động nhất thời mất kiểm soát ấy cũng khiến cô vô cùng sợ hãi.

Tâm trí của Tiết Đồng bây giờ vô cùng hỗn loạn, cô ngâm mình trong dòng nước ấm, từ từ thả lỏng cơ thể, khẽ nhắm mắt lại, tạm thời không suy nghĩ đến bất cứ việc gì.

Tiết Đồng ngâm mình trong bồn tắm khá lâu, đến khi Long Trạch gõ cửa cô sức tỉnh. Đứng trước gương nhìn dấu vết xanh tím khắp cơ thể, quên đi, dù sao cô cũng đánh Long Trạch một cái, nếu là bình thường cho dù cho cô mười lá gan cô cũng không dám. Phòng tắm có chuẩn bị áo choàng, Tiết Đồng cẩn thận mặc vào rồi từ từ bước ra ngoài.

Long Trạch thấy cô bước từ phòng tắm ra, trong tay cầm tuýp thuốc mỡ đưa cho cô, trong lúc cô tắm hần có nhờ người mang lên, hần cố gắng tỏ vẻ tự nhiên: “ Bôi lên vết thương, rất hiệu nghiệm.”

Tiết Đồng cầm tuýp thuốc rồi nói “ cảm ơn “.

Không hiểu ma xui quỷ khiến hay sao mà Long Trạch lại thốt ra: “ Muốn tôi giúp em bơi không?.”

“ Không cần.” Tiết Đồng đứng thẳng người lên, thấp giọng hỏi Long Trạch: “ Tôi có thể trở phòng nghỉ ngơi hay không?.”

“ Đi đi.” Long Trạch cũng thấy xấu hổ: “ Buổi tối ăn cơm tôi sẽ gọi em.”

Tiết Đồng cứng người bước nhanh về phòng ngủ, lập tức khóa trái cửa lại.

Bản năng kháng cự đối với Long Trạch vẫn luôn ẩn chứa trong suy nghĩ của Tiết Đồng, cô và hắn tuyệt đối không thể xảy ra mối quan hệ nam nữ bình thường được, hơn nữa hắn lại là bán xà, để chấp nhận được chuyện này đối với cô mà nói quá khó khăn, cô cũng không biết về sau hắn sẽ còn có những hành nào khác với cô, nhưng trước mắt, là không thể chấp nhận được.

Tiết Đồng cầm tuýp thuốc mở bôi lên vết thương, người đàn ông này dùng lực như muốn bóp chết người khác, không hề hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc, động tác thô lỗ đến dọa người. Bôi thuốc xong, Tiết Đồng cuộn mình chui vào ổ chăn, vẫn là ở trong chăn mới đem lại cảm giác an toàn cho cô, vừa ấm áp lại cảm thấy như được mẹ ôm.

Đến khi có dạ dày kêu réo vì đói Tiết Đồng mới thức dậy, nhìn ra phía ngoài trời cũng đã tối, các ngọn đèn cao tốc cũng bật sáng, cũng đến thời gian Long Trạch ăn cơm chiều, cô cũng không thể trốn tránh hắn mãi được, ăn mặc chỉnh tề xong xuôi Tiết Đồng mới rời khỏi phòng.

Long Trạch ngồi xem tivi trên sofa mà trong lòng vẫn cảm thấy day dứt, hắn cũng không để tâm rằng tivi đang chiếu chương trình gì, bởi hắn đâu còn tâm trí nào để xem tivi. Nhìn thấy Tiết Đồng, Long Trạch liền hỏi: “ Em muốn ăn gì? Đi ra ngoài ăn hay là kêu người mang cơm lên?.”

Tiết Đồng hôm nay không có hứng ra ngoài: “Gọi đồ lên đây ăn đi. Buổi tối anh không cần ra ngoài sao?.”

“ Tối nay không có việc gì.” Hắn ngồi dậy, ôn hòa nói: “ Em muốn ăn gì? Ở đây, cơm Tây cũng không tệ, muốn thử không?.”

“ Tùy anh.”

Long Trạch cũng không có yêu cầu về món ăn cũng không thích tự mình gọi món: “ Em chọn đi, kêu phục vụ vào hỏi qua thực đơn.”

Hắn ấn chuông trên tường ngay lập tức tiếng gõ cửa vang lên, Long Trạch không để ý mà mặc cho Tiết Đồng ra mở cửa. Thái độ của người phục vụ vô cùng lễ phép, luôn mỉm cười trả lời cô, cẩn thận giới thiệu từng món ăn Tây cho Tiết Đồng. Hôm nay, Tiết Đồng cũng không còn khẩu vị nào để nghĩ đến việc ăn uống, cô tùy tiện chọn vài món.

Chờ người phục vụ rời đi, Long Trạch xoay người nhìn Tiết Đồng.

Cô ngồi phía đối diện Long Trạch, có chút không được tự nhiên.

“ Sợ tôi?.” Hắn không thích cô sợ hắn.

Có chuyện để nói, nhưng Tiết Đồng không thể trả lời thật với lòng mình, cô đành lên tiếng: “ Anh, anh làm tôi đau.”

“ Về sau sẽ không.” Đáy mắt Long Trạch đầy vẻ xin lỗi: “ Thể chất của chúng ta chênh nhau, cho nên mới ... tôi thực sự có lỗi.”

“ Không, không có gì.” Dù vậy thì vẫn phải công nhận rằng Long Trạch là người đàn ông tử tế, chỉ là khả năng khống chế của hắn không được tốt, đề tài này có vẻ áp lực, Tiết Đồng nói: “ Chúng ta đừng nhắc đến chuyện này.”

Được “ Sắc mặt Long Trạch giãn ra: “ Vừa rồi em chọn những món gì?.”

“ Tổ yến chưng đu đủ, bánh crepe, canh gà hầm ”. Tiết Đồng đọc vài tên món ăn cô nhớ được.

Long Trạch cười nhẹ: “Tối mai chúng ta đi dạo phố, thử đồ ăn bên ngoài, xem em thích mua gì.”

Chương 30: Sòng bạc

Hiệu quả của thuốc mỡ khá tốt, tuy rằng ngày thứ hai trên người Tiết Đồng vẫn còn dấu vết xanh tím nhưng không còn cảm thấy đau nhức.

Long Trạch nhìn trên cổ của Tiết Đồng vẫn còn màu hồng nhạt, hắn đã lưu lại dấu vết của mình trên cơ thể cô, cảm giác này giống như vừa chiếm được báu vật vô giá trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái nhưng lại cố gắng che dấu cảm xúc của mình, ra vẻ tự nhiên nói: “Tôi có việc phải ra ngoài, giữa trưa sẽ trở về cùng em ăn trưa. Nếu em không muốn ở trong phòng một mình có thể ra ngoài đi dạo, khách sạn cũng có khu giải trí, tầng cao nhất có bể bơi, vườn hoa trên đó cũng rất đẹp.”

“Uhm.” Tiết Đồng vẫn rầu rĩ ăn cơm.

“Buổi tối chúng ta ra bên ngoài ăn, sau đó đi dạo mua thêm quần áo cho em.”

“Uhm.”

Long Trạch thấy Tiết Đồng không có phản ứng, lại hỏi: “Em có nơi nào muốn đến sao? Nếu không em tìm hiểu một chút, ngày mai tôi đưa em đi.”

“Tôi sẽ hỏi nhân viên phục vụ của khách sạn, anh đi làm việc cẩn thận một chút.” Tiết Đồng thấy Long Trạch có điểm không hiểu, ở chung với hắn một thời gian cô hiểu được hắn là người rất đơn giản, nhưng lại trở thành thủ hạ đắc lực của Trình Thiên thậm chí hắn không hề có đề phòng gì với ông chủ của mình – một người thâm sâu khó lường.

Long Trạch cười nhẹ, nhìn cổ Tiết Đồng: “Bôi nhiều thuốc, rất nhanh sẽ tiêu.”

Ăn sáng xong không bao lâu, Trang Lăng đã xuất hiện ở cửa phòng khách sạn, Long Trạch dặn dò cô vài câu rồi liền bước ra cửa, Tiết Đồng đứng trước gương nhìn nhìn, dấu hôn vẫn còn rõ như này thì ra ngoài thế nào được? Không sợ người khác chê cười hay sao?

Tiết Đồng cầm tuýp thuốc mỡ bôi lên vết thâm tím, sau đó ở lại trong phòng xem tivi, ngắm phong cảnh cũng rất nhanh đã đến giữa trưa.

Long Trạch trở về rất đúng giờ, thấy Tiết Đồng còn chờ hắn ăn cơm trưa, có điểm vui mừng nhưng cũng cảm thấy có lỗi. Tiết Đồng cũng không đói, ở trong phòng có nhiều đồ ăn vặt, đương nhiên cô cũng biết chăm sóc bản thân mình không để bị bỏ đói. Ngủ trưa dậy Tiết Đồng đi tắm, Long Trạch hỏi thúc cô thay quần áo ra ngoài dạo phố.

Cảm thấy không ổn khi ra đường với những dấu vết ngượng ngùng như này trên người, Tiết Đồng liền từ chối, Long Trạch hỏi nửa ngày mới biết cô sợ người khác chê cười.

Hắn nghe xong nở nụ cười xấu xa, nhìn dấu vết trên cổ cô cũng thấy có phần không phải, nhưng hắn lại muốn đưa cô ra ngoài dạo phố, suy nghĩ một hồi Long Trạch gọi điện đến cho nhân viên phục vụ đưa tới cho Tiết Đồng một chiếc khăn lụa.

Thành phố Y không hổ danh là nơi ăn chơi phồn hoa có tiếng, Long Trạch dẫn Tiết Đồng đi mua quần áo, thật ra hắn cũng không biết đưa Tiết Đồng đi đâu, chỉ thấy trên tivi mọi người đều thích mua sắm nên hắn liền đưa cô tới trung tâm thương mại cao cấp, dù sao hắn cũng không thiếu tiền.

Đi vào cửa hàng quần áo nổi tiếng, Long Trạch không hỏi qua ý kiến của Tiết Đồng mà tùy tiện lấy vài bộ quần áo ưng mắt đưa cho cô thử, cảm thấy thích hợp liền rút thẻ mua hết. Hai người vệ sĩ đằng sau sau một hồi trên tay đều xách túi lớn túi nhỏ.

Khu mua sắm tại thành phố Y khá đa dạng, ven đường biển quảng cáo vô cùng chói mắt, đường phố cũng đặc biệt rộng lớn, vài tốp người đi theo sau những quý bà giàu có xách trên tay đầy túi hàng hiệu.

Sau một hồi càn quét các cửa hàng quần áo, Tiết Đồng không còn sức để thử trang phục do Long Trạch lựa chọn liền kéo hắn đi dạo phố, nhìn thấy cửa hàng bán kem liền mua hai que, Long Trạch trên người mặc bộ vest cao cấp cũng cầm que kem vừa đi vừa ăn, bộ dáng thoạt nhìn có vẻ rất buồn cười, thấy Tiết Đồng vui vẻ, hắn nói: “Nếu em thích, chúng ta có thể thường xuyên đi dạo.”

“ Sao cũng được, anh cảm thấy thích hợp là được rồi.” Tiết Đồng không phải là người hám của, Long Trạch mua cho cô, cô nhận, quan trọng là Tiết Đồng không muốn chọc tức hần.

Màn đêm buông xuống, những chiếc đèn cao áp dần sáng lên, nhìn sắc trời không còn sớm, Long Trạch nói: “ Tùy tiện chọn một nhà hàng, ăn cơm trước.”

Long Trạch chọn một nhà hàng Trung Hoa cao cấp, hương vị cùng với hoàn cảnh vô cùng tráng lệ, chọn vị trí gần cửa sổ, gọi xong món, Long Trạch chỉ vào một tòa nhà đèn nhấp nháy không xa: “ Đó là sông bạc của Trình Thiên, có muốn đến chơi không?.”

Tiết Đồng nghiêng đầu nhìn tòa nhà cao ốc, vòm cửa hình quạt, mặt sau là tòa nhà cao lớn hùng tráng, được trang trí bởi những ngọn đèn màu hồng, màu vàng rất bắt mắt, Tiết Đồng thần nhiên hỏi: “ Tôi đi chơi cái gì?.”

“ Rất nhiều người đều thích thắng được tiền, em không thích sao?.”

“ Tôi thắng tiền xong thì làm gì?.”

Long Trạch không nghĩ Tiết Đồng lại nói như vậy, giải thích: “ Tôi nghĩ em muốn đến chơi, nên muốn đưa em tham quan một lần, ở đó có đặt một núi lửa nhân tạo rất đẹp, tôi muốn dẫn em đi xem.”

Tiết Đồng hỏi hần: “ Trạch, anh thích đánh bạc?.”

“Cũng không hẳn. Có một số việc tôi không muốn làm, cảm thấy đánh bạc có vẻ thích hợp với tôi, rất đơn giản.”

Long Trạch nâng cốc nước trước mặt uống một ngụm: “ Cuộc sống trên thế giới này cần tiền, cũng cần nhiều thứ khác, Trình Thiên cũng muốn tôi làm việc này, tôi cảm thấy trước mắt như vậy là đủ rồi, không giống hần không biết điểm dừng.”

Tiết Đồng thần nhiên nở nụ cười: “ Đánh bạc cũng rất tốt.”

So với những chuyện giết người thì đánh bạc cũng không có gì là tàn ác, cô cũng không hy vọng Long Trạch sẽ trở thành người xấu.

“ Vậy em muốn đến đó chơi sao?.”

“ Anh thay anh ta làm việc, đến sông bạc ăn tiền của anh ta, không sợ bị anh ta trách móc?.”

“ Chơi nhỏ, chủ yếu là muốn dẫn em đi chơi.”

Đàn ông luôn thích được người phụ nữ mình yêu tôn sùng, tuy rằng Long Trạch không biết khi mình đánh bạc có bao nhiêu hấp dẫn, thế nhưng mỗi lần hần thắng đều có rất nhiều phụ nữ xung quanh hét chói tai, hần thích Tiết Đồng ở bên cạnh khen ngợi hần, dùng ánh mắt sùng bái nhìn hần, thích cô ngẫu nhiên nói một câu: “ Anh rất lợi hại.”

Nhìn thấy khuôn mặt Long Trạch hiện lên rõ vẻ chờ đợi cô gật đầu, Tiết Đồng đành chiều theo ý hần, liền đồng ý, dù sao đến thành phố Y cũng nên đến sông bạc một lần.

Nội thất bên trong sông bạc khác xa so với cô tưởng tượng, vô cùng xa hoa, có đài phun nước nhân tạo, tượng khắc tạo hình kì lạ khoa trương, cửa ra vào ở đây cũng rất hiện đại, Tiết Đồng choáng váng độ xa xỉ của sông bạc này, cô nắm chặt cánh tay của Long Trạch.

Sau khi tham quan xong, Long Trạch dẫn cô đi về phía trước, bên trong khách sạn, có cửa hàng đa dạng, rạp chiếu phim, Long Trạch ở bên cạnh nói: “ Trong này rất náo nhiệt, trên tầng là khách sạn, phong cảnh cũng rất đẹp. Chỉ là tôi cảm thấy ở đây rất nhiều người, nên không thích nơi này. Nếu em thích, chúng ta có thể chuyển tới đây, dù sao cũng là trung tâm thành phố.”

“Không cần.” Tiết Đồng bị thu hút bởi vẻ đẹp lộng lẫy ở đây, kiến trúc của tòa nhà cũng rất hấp dẫn.

Ban đêm sông bạc nhộn nhịp giống như một thành phố thu nhỏ, sảnh chính có nhiều người đứng xung quanh các bàn đánh bạc, tiếng máy móc chuyển động, cùng tiếng tiền nhựa được ném vào, tạo nên âm thanh hỗn loạn, những phục vụ đáng vẻ tao nhã xuất hiện ở khắp nơi, nơi này so với ngoài đường càng náo nhiệt hơn,

Tiết Đồng bị mê hoặc bởi vẻ nhộn nhịp ở đây, tại đây có nhiều cảm xúc lẫn lộn đan xen, có sự tức giận của kẻ thua cuộc, có sự hồi hộp của những ván bài chưa mở.

Hai người bước đi rất chậm, giống như ngắm cảnh du lịch, Tiết Đồng không hiểu chuyện liền xò vào chiếc lá được dát vàng, cô chỉ muốn chạm vào chúng, ngay lập tức nhiều ánh mắt di chuyển về phía Tiết Đồng, mấy nhân viên bảo vệ cao lớn lập tức tới ngăn cản, Long Trạch liền ra hiệu bảo họ lùi ra phía sau, trả tiền ấy món hàng này là được rồi, sau đó hắn cùng Tiết Đồng đi ngắt lá.

Ngắt được hai lá vàng, Long Trạch liền đưa cô đến phòng dành cho khách VIP, các bức tranh treo ở đây đều được làm bằng vàng, khách ở đây đều không quan tâm đến những người xung quanh, hai mắt chỉ dán chặt vào ván bài.

Thấy Long Trạch xuất hiện, vài người phục vụ nhanh chóng bố trí chỗ ngồi cho hắn, Long Trạch kéo Tiết Đồng ngồi xuống, bồi bàn liền bưng lên một khay tiền chuyên dùng trong sòng bạc, tiền có hình chữ nhật xếp thành từng xấp, nhẹ nhàng đặt trước mặt Tiết Đồng.

Tiết Đồng không biết giá trị thực của đồng tiền ảo này, mà cô cũng không cần biết, chỉ nên biết đến đây là để hưởng thụ, thắng thua đều không liên quan. Phía trước có bốn người thản nhiên đảo mắt qua chỗ Tiết Đồng, trong đó có ba người dẫn theo bạn gái, trước mặt đều xếp những xấp lớn tiền thắng cược.

Nhân viên chia bài nhẹ nhàng chia bài ỗi người, to nhất là 21 điểm, Long Trạch ở bên cạnh giải thích đơn giản cho Tiết Đồng, liền ôm thắt lưng cô xem cô đánh, cũng không chỉ cô nên đánh cây nào, Tiết Đồng mơ màng đánh bừa vài cây.

Thấy Tiết Đồng ra bài những người xung quanh nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, sau khi chấm dứt lần ra bài ánh mắt của họ lộ ra tia cười mỉa mai. Long Trạch không chủ động giúp cô, Tiết Đồng cũng không nhìn hắn cầu cứu, dù sao thua cũng không phải tiền của cô. Ván bài này cô tiêu tiền như rác, mỗi xấp tiền đều đẩy ra một ít.

Vậy là cô thua nửa ván đầu tiên, Tiết Đồng cũng không hiểu được đánh bài có gì là vui vẻ, ai cũng không muốn thua nhưng chỉ có một người thắng, cô bắt đầu nhúu mày, chậm rãi làm động tác quyết định đánh là bài cuối cùng, khuôn mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

Thua hết tiền ván đầu tiên, Long Trạch ra hiệu lấy thêm tiền, Tiết Đồng bắt mắt trừng mắt với hắn, Long Trạch vẫn như cũ, im lặng ôm eo cô, sát bên tai cô cười: “ Không có gì, em chơi vui là được rồi.”

Đến ván thứ hai, Tiết Đồng liền thắng, tuy rằng không nhiều nhưng cũng khiến cô rất vui, cười đến híp cả mắt lại, nhưng cũng chỉ là một ván thôi. Những ván sau cô thua liên tiếp nhìn Long Trạch cầu cứu, hắn ở bên cạnh cười nhạt, thời điểm chuẩn bị ra bài liền ghé sát vào tai cô nói: “ Mở bài ra.”

Cô nghi ngờ lật bài lên, điểm rất tốt, thêm nữa đã lên tới 17 điểm, Long Trạch cười cười: “ Lật thêm.”

Tiết Đồng nhúu mày, thấy Long Trạch tự tin như vậy, dù sao hắn cũng là đồ thần, nếu vì cô mà thua chắc chắn sẽ bị người khác chê cười. Bài vừa lật lên, vừa vắn 21 điểm, đôi mắt Tiết Đồng trở nên sáng rực, nhìn Long Trạch đầy vẻ kính nể.

Long Trạch ở bên cạnh tùy tiện nhắc nhở cô vài câu, dù sao thắng thua cũng không quan trọng, chỉ cần hắn duy trì tỉ lệ thua của cô giảm xuống mức thấp nhất là được.

Hơn nữa, Tiết Đồng cũng không phải hoàn toàn dựa vào hắn, cô thích tự mình chơi, nếu thua liên tục vài ván mới nhìn Long Trạch cầu cứu, đúng là chỉ khi nhập cuộc mới biết đánh bạc lại khiến người ta nổi máu phấn khởi đến thế, khuôn mặt Tiết Đồng trở nên ứng hồng, bây giờ cô mới hiểu được vì sao mẹ lại thích chơi mạt chược đến vậy.

Tiết Đồng càng đánh càng hưng phấn, tuy rằng cô không thắng nhiều tiền nhưng lại khiến bản thân vô cùng dễ chịu, Long Trạch chỉ ngồi bên cạnh ôm chặt lấy thắt lưng của cô, để cảm trên bả vai của cô, chóp mũi cọ cọ vào gò má đang ứng hồng kia, Tiết Đồng ngẫu nhiên nghiêng đầu thì gò má lướt nhẹ qua môi hắn, cô cũng không còn tâm trí để nghĩ tới việc tránh đi vào lúc này.

Như vậy rất tốt, khóe môi Long Trạch nhếch lên, Tiết Đồng sốt ruột quay đầu lại định hỏi hắn, đúng lúc môi cô chạm nhẹ lên môi Long Trạch, hắn không nhìn được liền hôn cô, lúc này Tiết Đồng vừa vắn thắng

ván bài: “ Chúc mừng, lại thắng.”

Tinh thần Tiết Đồng đang tốt nên cô cũng không muốn so đo với Long Trạch, sau đó hần tiếp tục mách nước bài cho cô, hần thích nhìn hàng mi cong vút của Tiết Đồng, mỗi lần chớp tựa như cánh bướm đập dờn trước mắt hần, làn da phiến hồng dưới ánh đèn vàng của cô giống như hoa đào nở ngày xuân.

Sau nhiều lần thắng liên tục, bàn của Tiết Đồng trở thành tâm điểm chú ý, nhiều người chơi nhìn cô và Long Trạch với ánh mắt cực kì hâm mộ, Tiết Đồng cảm thấy như mình đang chơi trò chơi trên mạng, không cần suy nghĩ đến việc thắng thua tiền bạc chỉ cần vui là được rồi.

Cửa phòng VIP được mở ra, bước vào là hai người dẫn đầu bên cạnh có nhiều vệ sĩ tiến vào, tất cả nhân viên đều cúi người chào hỏi, Tiết Đồng quay đầu nhìn lại, thấy ở giữa hai hàng người đứng hai bên là một người đàn ông khuôn mặt sắc bén, khí phách hơn người, có vẻ rất quen thuộc, nhìn người phía sau là Trang Lăng, Tiết Đồng mới biết được người đàn ông quen mắt kia là ai.

18. Chương 31 - 32

Chương 31: Va chạm

Long Trạch nhìn thoáng qua chỗ Trình Thiên, hần liền mở miệng: “ Nghe nói cậu tối sòng bạc, tôi còn không tin. Không ngờ hôm nay cậu lại có hứng như vậy, khiến tôi vô cùng ngạc nhiên.”

“ Đến chơi thôi ”. Long Trạch không đứng dậy mà chỉ ngồi tại chỗ trả lời.

“ Cậu không phải muốn tôi “thua bạc” đấy chứ?” Trình Thiên vừa cười vừa nói, mắt lướt qua bàn của Tiết Đồng, sau đó dùng ánh mắt khó hiểu nhìn thẳng vào cô.

Tiết Đồng có chút khấn trương, cô không biết có nên hay không đứng dậy chào hỏi hần nhưng Long Trạch vẫn ôm chặt eo cô, muốn ngồi cũng không yên mà đứng lên cũng không được.

Trình Thiên vẫn giữ thái độ dò xét với Tiết Đồng, bỗng nhiên hần nở nụ cười khó hiểu khiến cô toát mồ hôi lạnh, hần hỏi: “ Cậu cùng với người phụ nữ của mình đến chơi?”

“ Uhm, đi dạo cho đỡ chán.” Long Trạch vừa nói vừa nghịch đồng xèng trên bàn.

“ Vậy câu từ từ chơi, không để chậm trễ việc chính là được.” Trình Thiên cười cười, mang theo người của hần ra cửa.

Trước nay Tiết Đồng đối với Trình Thiên luôn có cảm giác sợ hãi. Trình Thiên là người bỏ tiền mua cô hơn nữa hần là trùm của hai giới hắc bạch tại thành phố Y, xem ra cũng chẳng phải là người tốt.

Mặt khác, cô nhận thấy nụ cười của hần vô cùng giả tạo, khuôn mặt đều ả chứa vẻ thâm sâu khó lường làm cho người khác cảm thấy ớn lạnh mỗi khi nhìn thấy hần. Trình Thiên rời đi, nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, Tiết Đồng cũng không muốn chơi tiếp, cô vỗ vỗ mu bàn tay Long Trạch nói: “ Chúng ta về thôi.”

“ Được.” Long Trạch gọi người phục vụ dọn dẹp xấp tiền rồi ôm Tiết Đồng ra về.

Ngồi trên xe, Tiết Đồng hỏi Long Trạch: “ Ngày mai anh có việc phải làm sao? Vẫn là đi đánh bạc?”

“ Không phải, thay hần làm việc khác.”

Đương nhiên sẽ không phải là công việc bình thường, điều này Tiết Đồng hiểu rõ, Long Trạch không chủ động nói cô cũng không hỏi lại, chuyển sang đề tài khác: “ Đánh bạc cần phải có kĩ xảo sao? Tài năng của anh là thiên phú hay do luyện tập mới có được?”

“ Chẳng lẽ em muốn học? Có thể đối với em là khó nhưng đối với tôi lại là chuyện đơn giản, rất nhanh tôi có thể học được các kĩ xảo đánh bạc, tôi có thể nhìn thấy bài của người khác một cách rõ ràng. Hơn nữa tôi có thể đổi bài của đối phương mà họ không hề hay biết, đương nhiên là tôi sẽ thắng.”

Long Trạch ghé sát tai Tiết Đồng nói nhỏ: “ Em biết rõ tôi không giống với người bình thường, mấy chuyện này không làm khó được tôi.”

Thị lực, phản xạ và tốc độ của Long Trạch đều đạt tới độ hoàn mỹ, lần đầu tiên Trình Thiên nhìn thấy Long Trạch cũng rất ngạc nhiên. Long Trạch có thể sống sót khỏi mưa bom bão đạn mà bình an trở về khiến Trình Thiên không thể không thừa nhận năng lực hơn người của Long Trạch. Cũng vì lí do này mà Trình Thiên đã nhanh chóng biến Long Trạch thành thần phát tài của mình.

Tiết Đồng nhẹ nhàng gạt đầu: “ Anh có thể nhìn thấy sao? Cho dù không động tay?.”

“ Cũng có thể nói như vậy, đương nhiên tôi cũng gian lận.”

Tiết Đồng nghi hoặc, hẳn có thể nhìn rõ? Chẳng lẽ hẳn có năng lực nhìn rõ mọi thứ, cũng không thể nói hết về khả năng của Long Trạch, dù sao hẳn cũng rất đặc biệt.

Long Trạch đem lòng bàn tay của mình áp vào tay Tiết Đồng: “ Nhìn em hôm nay chơi rất vui?.”

Không chỉ đơn giản là thích mà cảm thấy vô cùng sảng khoái, Tiết Đồng hỏi: “ Một đồng tiền nhựa đó bao nhiêu tiền?.”

Long Trạch vuốt ve ngón tay của Tiết Đồng: “ Màu xanh là mười nghìn, màu đỏ gấp năm lần, khách VIP thì tiền đặt cược càng lớn.”

Quả nhiên là nơi ăn chơi xa xỉ, lúc ấy trên chiếu bạc mấy người chơi cùng Tiết Đồng nếu tính ra tiền mặt thì cũng phải có đến mấy triệu, đây là bao nhiêu thành quả lao động cả đời người cũng chưa chắc có được, vậy mà vừa nãy đối với bọn họ cũng là một trò chơi. Tiết Đồng không biết bọn họ kiếm tiền như thế nào mới có thể thỏa mãn thú vui chơi theo kiểu đốt tiền như vậy.

Dù sao cô cũng thuộc tầng lớp bình dân, nếu sớm biết những xấp tiền nhựa ấy có giá trị cao đến vậy cô cũng sẽ không chơi vui vẻ đến thế, hôm nay vui chơi cũng coi như thỏa thích, về phòng tắm rửa sạch sẽ cũng đã quá mười giờ, Tiết Đồng liền nằm lên giường đi ngủ.

Long Trạch ra ngoài làm việc, Tiết Đồng cũng xuống dưới vườn hoa của khách sạn đi dạo, đây là vùng nhiệt đới nên cây cối sinh trưởng khá tốt, vườn hoa khách sạn cũng trồng nhiều loại hoa, sảnh chính của khách sạn là đài phun nước nhân tạo, thay đổi màu liên tục, Tiết Đồng rất thích.

Cô vừa đi vừa nhìn ngắm cảnh xung quanh, đến cửa khách sạn Tiết Đồng nhìn thấy hai người phục vụ chào đón cô, dùng lời nói lễ phép nhưng vô cùng hàm súc nhắc nhở cô không nên đi quá xa. Tiết Đồng chưa chút cười, cô hiểu được thân phận của mình, cũng sẽ không hành động đại dốt.

Trở lại sảnh chính của khách sạn, nơi đó có đặt một bể cá nhân tạo hoành tráng, nhìn đàn cá đủ màu sắc chậm rãi bơi lội trong nước, Tiết Đồng cúi sát người quan sát. Bên cạnh thì thoáng có vài người ăn mặc sang trọng, cổ đeo trang sức đắt tiền đi qua cô, Tiết Đồng cũng không để ý.

Đang ngắm nhìn say sưa bỗng xuất hiện một con cá mập dài hơn một mét, Tiết Đồng xem rất nhập tâm xung quanh người đi lại cô cũng không để ý, vô tình lùi người lại phía sau đụng vào người đi đường, cô vội cúi người nói: “ Xin lỗi.”

Không đợi nghe hết câu đã vung tay tát lên mặt Tiết Đồng, âm thanh rất vang, giọng nữ đầy tức giận vang lên: “ Không có mắt à!.”

Tiết Đồng hơi choáng, nhìn người trước mắt, dáng người cao gầy, vòng một hấp dẫn, eo nhỏ, là một người phụ nữ gợi cảm, trên khuôn mặt xinh đẹp kia hiện rõ vẻ tức giận, đôi mắt đầy vẻ khinh thường: “ Thế nào? Khách sạn này sao để loại người ngu ngốc như này có thể bước chân vào sao?.”

Người mà Tiết Đồng va phải tên là Liễu Lệ, năm ngoái vừa đoạt giải quán quân trong cuộc thi người mẫu, vài người vệ sĩ phía sau vội chạy tới giữ chặt Tiết Đồng, người bên cạnh lên tiếng: “ Liễu tiểu thư xin đừng tức giận.” Chuyển hướng sang Tiết Đồng, đầy giọng uy hiếp: “ Còn không mau xin lỗi Liễu tiểu thư!.”

Má Tiết Đồng bồng rắt, sưng đỏ, người phụ nữ này xuống tay không nhẹ, cô nhìn thấy người phụ nữ trước mặt nâng cằm, còn cả vú lấp miệng em, chỉ là vô tình đụng phải, còn không phân biệt tốt xấu đã tát cô một bạt tay, vậy sao cô phải nói lời xin lỗi?

Những người ở phía xa nhìn chằm chằm vào Tiết Đồng, mấy người phục vụ của khách sạn vội vàng chạy tới, xem xét tình hình rồi lễ phép xoay người về Liễu Lị nói: “ Liễu tiểu thư, có khả năng đã xảy ra hiểu lầm? ”

Liễu Lị nhìn người phục vụ, đây là người của Trình Thiên, cô ta càng thêm ngạo mạn: “ Ai vậy? Ngụ ngốc! ”

Liễu Lị là một ngôi sao mới nổi, dung mạo thuộc dạng xuất chúng, cũng được nhiều người săn đón, Trình Thiên đặc biệt chiều chuộng, chỉ cần là thứ cô ta muốn, Trình Thiên đều gặt đầu.

Ở thành phố Y này, ai cũng đều phải nể mặt cô ta ba phần, vậy nên tính cách của Liễu Lị vô cùng ngạo mạn, chỉ cần không vừa mắt ai sẽ trực tiếp ra tay, Trình Thiên cũng không rảnh để quản, mặc cô ta làm càn.

Nhân viên phục vụ lễ phép giải thích: “ Đây là người của Long Trạch đưa tới. ”

“ Long Trạch? ” Sóng mắt đầy bất mãn: “ Là Đồ Thần? ”

“ Đúng vậy, mọi người đều là người một nhà. Liễu tiểu thư không nên truy cứu. ” Nhân viên phục vụ đương nhiên cảm thấy khó xử, một bên là người của Trình Thiên, không nên đắc tội; bên kia lại là người của Long Trạch, như nào cũng không thể xảy ra chuyện gì.

“ Không phải là cấp dưới của Thiên sao, còn muốn ta nể mặt! ”

Nhắc tới Long Trạch, Liễu Lị càng cảm thấy khó chịu, thủ hạ của Trình Thiên ai cũng có thái độ cung kính đối với cô ta, chỉ trừ Long Trạch, không những thế mà hắn luôn có thái độ ngạo mạn.

Nửa năm trước, Trình Thiên mua được viên kim cương “ Quang Chi Luyến ”, cô ta không nhẽo mãi hẳn mới đồng ý tặng cho, sau đó gởi viên kim cương này sang Mĩ cho nhà thiết kế trang sức nổi tiếng thiết kế thành vòng cổ, mới chỉ xem qua bản phác thảo đã khiến người khác yêu thích, được mệnh danh là “ Thiên Sứ Tình Yêu ”, mong chờ mỗi mòn cuối cùng Trình Thiên lạnh nhạt nói: “ Vòng cổ bị Long Trạch lấy đi rồi. ”

Đương nhiên Liễu Lị không cam lòng, không kiềm chế được nổi trận lôi đình khiến tới Trình Thiên nổi giận, thời gian gần đây hẳn không để ý tới cô ta.

Liễu Lị không cam lòng chạy tới khách sạn tìm Trình Thiên, tâm tình đang không tốt trùng hợp đụng phải Tiết Đồng, cô ta liền lôi Tiết Đồng ra làm kẻ phát tiết, Liễu Lị liếc mắt nhìn Tiết Đồng, hỏi nhân viên phục vụ: “ Cô ta là người của Long Trạch? ”

“ Đúng vậy, mọi người đều là người một nhà. ” Nhân viên phục vụ khúm núm nói, người cũng đánh rồi, việc này cũng không nên làm to, hắn còn muốn giao người lành lặn cho Long Trạch.

Tiết Đồng không nói lời nào, dù sao ai cũng có thể coi thường cô, thân phận của bọn họ đều cao quý, chỉ có cô là thấp hèn, những người này muốn làm gì cô đều có thể.

“ Bộ dáng rất bình thường. ” Liễu Lị hí hóp lại cẩn thận đánh giá, đáy mắt đầy vẻ coi thường, cô ta dùng mắt trên cổ Tiết Đồng, vội đưa tay kéo chiếc khăn lụa xuống, nhìn thấy chiếc vòng cổ của Tiết Đồng, sắc mặt liền thay đổi.

Liễu Lị dùng sức giật chiếc vòng cổ của Tiết Đồng xuống, cầm chiếc vòng trong tay, nói giọng đầy nghiệt: “ Cô mà cũng đòi ngang hàng với tôi? ”

Sau gáy Tiết Đồng như có búa tạ giáng xuống, không biết nói gì: “ Không phải, có muốn tôi cũng không dám nghĩ. ”

Nhân viên phục vụ thấy tình hình không ổn, khẩn trương lên tiếng: “ Liễu tiểu thư, mọi người đều đến để vui chơi, chớ để bị thương ... ”

“ Im miệng. ” Liễu Lị rống lên với người phục vụ: “ Cũng nên biết rằng ở đây ai là chủ, Thiên mới là ông chủ của anh. ”

Khách sạn tuy không nhiều người lắm nhưng tranh cãi lại gây ra sự chú ý của người khác, Liễu Lệ là người có thân phận đương nhiên cũng không muốn trở thành sự chú ý của công chúng, nhưng cũng không cam lòng để yên xuôi mọi chuyện như vậy được.

Cần nhắc một lúc, nở nụ cười khó lường nhìn nhân viên phục vụ nói: “ Long Trạch là thủ hạ đắc lực của Thiên, tôi sẽ thay anh ấy chiêu đãi vị tiểu thư này, chờ hần trở về anh nói với hần.”

Nói xong liền bảo mấy người vệ sĩ mang Tiết Đồng đi, Tiết Đồng vội vàng giẫy dụa: “ Buông ra, tôi không quen biết cô.”

Hai người vệ sĩ cao to đã từng qua huấn luyện làm sao có thể để Tiết Đồng thoát khỏi tay mình, một người giữ chặt miệng cô, Liễu Lệ hướng ra về phía cửa chính, bọn họ vội vàng lùi Tiết Đồng theo sau.

Tiết Đồng bị trói chặt hai tay, có chút bất đắc dĩ, đành chờ Long Trạch tới cứu cô vậy. Cô bị chúng mang lên xe, hai người vệ sĩ vẫn khống chế Tiết Đồng, giống như kim sắt kẹp chặt tay cô không cho cử động.

Liễu Lệ vốn đang tức giận, đối với Long Trạch cô ta luôn cảm thấy chán ghét, nhưng không biết nên xử lý thế nào với Tiết Đồng, dù sao cô ta cũng không thể giống mấy người đàn bà chanh chua túm tóc đánh đập Tiết Đồng. Xe đi ngang qua một câu lạc bộ đêm, cuối cùng Liễu Lệ đã biết nên xử lý thế nào.

“ Cung Đêm “ là câu lạc bộ lớn nhất của Trình Thiên, thi thoảng hần đến đây xã giao, có hai lần dẫn Liễu Lệ tới đây. Nơi này là “thiên đường” của đàn ông.

Liễu Lệ tuy không thường xuyên tới đây nhưng nghe nói nơi này “ dạy dỗ “ phụ nữ khá tốt, cô ta cũng từng thấy qua cách giáo dục ở đây, vô cùng hà khắc và mất nhân tính.

Ôtô rẽ vào bãi đỗ xe, Liễu Lệ cựa mình là người của Trình Thiên nên luôn tỏ thái độ kiêu ngạo ương ngạnh, thủ hạ của Trình Thiên không ít người nhận ra Liễu Lệ.

Ban ngày câu lạc bộ khá vắng vẻ, người phụ trách thấy Liễu Lệ bước vào, lễ phép ra tiếp đãi cô ta: “ Liễu tiểu thư, như nào có thời gian đại gia quang lâm, có việc cần sai bảo sao?.”

“ Uhm, người phụ nữ này chọc giận tôi, đưa đến đây để các anh ‘chiêu đãi’.” Liễu Lệ chỉ về phía Tiết Đồng.

Chương 32: Tra tấn

Quản lý Vương hiểu được ý của Liễu Lệ, lại thấy mấy tên vệ sĩ đang khống chế một cô gái, tóc tai lộn xộn che gần hết khuôn mặt nhưng hần nhận ra đây là một người con gái xinh đẹp. Hần lo lắng xem nên xử lý thế nào, hỏi: “ Không biết cô ta đắc tội với ai? Muốn xử lý như nào?.”

Tiết Đồng nhìn xung quanh, tên vệ sĩ vẫn lấy tay bịt chặt miệng cô lại để tránh cô gào thét, Tiết Đồng vừa cảnh giác vừa khiếp sợ quan sát khắp căn phòng.

“ Cơ thể không đủ mềm mại, hầu hạ đàn ông không tốt, các anh dạy dỗ lại đi.”

Liễu Lệ trầm nghĩ, cô ta chưa trực tiếp đưa Tiết Đồng ném cho lên giường cho đàn ông đùa bỡn đã là quá nhân nhượng, nên trừng phạt một chút nếu không cô ta sao có thể xả được mối giận này. Dạy dỗ tại Cung Đêm cũng không chết người có thể bảo đảm tính mạng cho Tiết Đồng giao cho Long Trạch.

Vương quản lý hiểu ý, tùy tiện sắp xếp vài người rồi đưa Tiết Đồng đến căn phòng lớn, phụ trách là một gã đàn ông tuổi còn rất trẻ, đáng người gầy gò, Liễu Lệ cũng đi theo vào phòng.

Gã đàn ông trẻ tuổi vén tóc Tiết Đồng lên, hần liếc nhìn Liễu Lệ cũng hiểu được ý cô ta muốn gì, không cần nói cũng biết là chuyện phụ nữ ghen tuông lẫn nhau. Hiện tại, ai cũng biết Liễu Lệ đang được lòng của Trình Thiên, Vương quản lý cũng không dám đắc tội. Hần nhìn Liễu Lệ: “ Liễu tiểu thư,vẫn muốn đứng ở nơi này sao?.”

Liễu Lệ trả lời: “ Tôi đương nhiên muốn xem các anh xử lý người như thế nào.”

Gã ông trẻ tuổi nhìn vào Tiết Đồng, nhả nhặn nói: “ Đã đến đây rồi, phải ngoan ngoãn nghe lời, như thế mới không bị đau.” Hần chỉ đứng một bên, ra lệnh: “ Cởi giày ra, chạy trên máy nửa tiếng, nếu không chạy đủ, hậu quả cô tự chịu.”

Tiết Đồng không thể phản kháng, cô cũng không biết họ sẽ bày trò gì để tra tấn mình, bắt đắc dĩ cởi giày đi về phía máy chạy bộ.

Liều Li ngồi trên sofa, nâng cốc nước uống một ngụm, cô ta cảm thấy kì lạ: “ Anh bắt cô ta chạy bộ? Thứ tôi muốn không phải như vậy.”

Gã ông trẻ tuổi giải thích: “ Ở đây, tôi là người huấn luyện, người ở trong tay tôi, tuyệt đối không lộ ra cơ thể bị thương tích, bằng không, chính là sự thất bại của tôi.”

Liều Li nhần nại uống hết cốc nước, thúc giục người trong phòng nhanh tay làm việc.

Gã ông trẻ tuổi úp mặt Tiết Đồng xuống dưới đất, sau đó gọi hai trợ lí kéo mạnh chân Tiết Đồng sang hai bên vừa đủ 180 độ, hai chân bị kéo khiến Tiết Đồng đau nhức hết chói tai, cô mãnh liệt giãy dụa nhưng lại bị mấy tên vệ sĩ đè lại không thể nhúc nhích, Tiết Đồng chỉ có thể hết sức nâng mông lên để giảm bớt cơn đau nhức.

Hai chân Tiết Đồng bị chúng liên tục kéo mạnh sang hai bên, hai bên đùi đau nhức như bị bánh xe tải chèn qua.

Nhưng đó cũng chỉ là mới bắt đầu, chừng mười phút sau, người đàn ông trẻ tuổi lại ra lệnh gia thêm sức, vài người khác lại tiếp tục kéo mạnh hai chân Tiết Đồng rộng đủ 180 độ. Tiết Đồng gào thét trong tuyệt vọng, đau đến mất nhòa đi vì nước mắt không ngừng tuôn ra, hai tay chống xuống đất muốn đứng lên nhưng cũng chỉ là phí công.

Sau đó chúng lấy sợi dây da buộc chặt mắt cá chân của Tiết Đồng, kéo mạnh hai chân của cô thẳng thành một đường thẳng tắp, chúng dựng người cô dậy sau đó duy trì tư thế xoạc rộng hai chân.

Tiết Đồng thấy không có người đè mình nữa định đứng dậy nhưng ngay lập tức tên vệ sĩ đã túm chặt tay cô đặt lên đỉnh đầu rồi nhấn mạnh bả vai cô xuống. Cứ như thế, đứng lên rồi xoạc xuống khiến cô cảm nhận được xương cốt của mình đang vỡ vụn.

Sau đó có hai người đàn ông đặt một vật nặng tương đương một chiếc bàn sau lưng của Tiết Đồng, cô cũng không biết đó là cái gì, chỉ nghe thấy tiếng nói nhắc nhở: “ Cứ như vậy nằm ngồi xuống, nếu không muốn mình trở thành con nhím thì chớ động dậy.”

Nói xong hắt buông tay, sau lưng và trước ngực của Tiết Đồng đều là bàn có đầy kim châm, chỉ cần cô cử động thì hàng nghìn mũi kim nhỏ sẽ đâm vào da thịt. Tiết Đồng vẫn giữ nguyên tư thế dạng rộng chân sang hai bên, cô đau đến mức không khóc thành tiếng, khuôn mặt biến sắc trắng bệch. Trên trái lăm tấm mồ hôi, cô không chạy trốn vậy tại sao lại bị người khác tra tấn dã man đến thế?.

Liều Li ghé sát vào khuôn mặt của Tiết Đồng, cảm thấy màn tra tấn kéo mạnh hai chân cũng khá đau khổ, không ngờ chúng lại mạnh tay đến như vậy, cô ta còn nghe được cổ họng của Tiết Đồng phát ra âm thanh rên rỉ vì đau đớn, Gã ông trẻ tuổi lên tiếng: “ Liều tiểu thư cảm thấy như vậy đã thích hợp hay chưa?.”

“ Cũng tạm được. Đưa cô ta huấn luyện mềm mại một chút, tôi cũng cần phải báo cáo lại.” Liều Li không muốn lãng phí thời gian: “ Để cho cô ta như vậy nửa ngày đi.”

Cũng không còn gì để xem, Liều Li dẫn theo người của mình tiến ra ngoài.

Cách dạy dỗ tại Cung Đêm vô cùng dã man nhưng lại không để lại dấu vết trên cơ thể nhưng thực chất chúng lại tra tấn vô cùng tàn bạo khiến ai bị đưa tới đây đều cảm thấy sống không bằng chết.

Tiết Đồng khóc lóc cầu xin đám người trong phòng: “ Xin các anh ... thả ... thả ra...”

Tiếng gào khóc đứt quãng của Tiết Đồng khiến người nghe cảm thấy có phần run sợ, nhưng người trong phòng vẫn không chút biểu cảm, hắt cầm chiếc khăn nhét vào miệng Tiết Đồng, nhắc nhở: “ Không có khả năng thì đừng làm những chuyện không nên làm, bằng không người chịu khổ là chính mình. Đây chính là đau đớn để cho cô nhớ rõ, thời gian còn rất dài!”

Nói xong chúng không để ý đến Tiết Đồng, tiếp tục làm công việc của mình.

Tiết Đồng quỳ rạp trên mặt đất, hai chân bị dạng rộng đau đến khó thở, nhưng nếu cô cử động nhẹ sẽ có hàng trăm mũi kim đâm thủng da cô, Tiết Đồng cắn chặt chiếc khăn trong miệng, thời gian cứ thế nặng nề

trôi qua, Tiết Đồng hoàn toàn tuyệt vọng, cơn đau nhức đã lan đến eo, cô không biết chúng sẽ còn dày vò cô trong bao lâu nữa, cứ duy trì trong tình trạng này, cái chết cũng rất nhanh sẽ đến với cô.

Trước mắt Tiết Đồng như được phủ lớp sương mù dày đặc, hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ, trong đầu cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, cô thầm cầu nguyện sẽ đến chấm dứt nỗi đau đớn mà cô đang phải hứng chịu.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là một thế kỷ, cô nghe thấy tiếng cửa bị đập vỡ, âm thanh được mở ra nhưng cô lại không thấy rõ người đến là ai.

Cửa bị đập mạnh đập vào tường phát ra tiếng gầm dữ dội, khuôn mặt tuần tú của Long Trạch trở nên xanh mét, ánh mắt đầy lửa hận quét khắp căn phòng, hắn chạy nhanh tới chỗ Tiết Đồng, đem bàn kim sau lưng cô ném mạnh vào tường, Long Trạch đưa tay vỗ nhẹ mặt Tiết Đồng, sốt ruột gọi tên cô: “ Tiết Đồng ... Tiết Đồng ...”

Tiết Đồng khóc đến sưng cả mắt, cô nhận ra tiếng của Long Trạch, giọng nói cũng trở nên yếu ớt: “ Trạch, cứu tôi ...”

Trong cơn giận dữ, hướng tới cửa hét lớn: “ Ai làm? Nói cho tôi cái tên!”

Tiếng quát tháo của Long Trạch khiến người khác phải run sợ, hắn bước tới cửa liền ném mạnh hai tên đang đứng gần mình nhất, chứng kiến cảnh bạo lực ấy không còn tên nào dám bén mảng ở cửa phòng, tất cả đều chạy mất dạng. Hắn nhìn tay Tiết Đồng bị còng lại, hai chân cô đều bị dặng rộng ra, nhẹ nhàng cởi trói cho cô.

Tiết Đồng toàn thân bất động trên sàn nhà, Long Trạch vừa chạm vào cô, Tiết Đồng liền hét lên một tiếng. Hắn cũng không dám cử động thêm chỉ ngồi bên cạnh cô, lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt Tiết Đồng, nhẹ nhàng dỗ dành: “ Không có việc gì, Tiết Đồng, tôi ở đây, không có việc gì ..”.

Long Trạch thử chạm vào chân Tiết Đồng, vừa động vào cô liền phát ra tiếng rên khàn khàn, cảm giác đau đớn đến đứt ruột của Tiết Đồng như từng mũi dao đâm sâu vào trái tim hắn. Long Trạch cũng không dám động tay sợ làm cô bị thương, hắn vô cùng rối rắm liền chạy ra cửa, túm một tên phục vụ tức giận nói: “ Gọi người đến cởi trói. Nếu làm cô ấy bị thương, các người, một tên cũng đừng nghĩ được sống!”

Tên phục vụ nơm nớp lo sợ: “ Tôi ... tôi ... lập tức đi tìm.”

Người phụ trách của Cung Đêm cũng đến, nhắc đến chuyện này khiến hắn vô cùng đau đầu, kêu một người huấn luyện khác đến hỗ trợ.

Các huấn luyện vừa nghe thấy vậy đều sợ đến tái cả mặt, nhìn khuôn mặt của Long Trạch khiến bọn họ sợ hãi như gặp phải quỷ, trên lưng đều đổ mồ hôi lạnh, chỉ dám đứng xa xa nói: “ Từ từ khép chân lại, sẽ hơi đau nhưng cũng không gây ra thương tích gì nghiêm trọng, mát xa nhiều sẽ nhanh khỏi, qua hai ngày sẽ đi lại bình thường.”

Tiết Đồng giống như con thú nhỏ bị thương, quỳ rạp trên mặt đất, váy của cô sớm bị chúng vén đến nửa người, Long Trạch cũng không muốn người khác chạm vào cô, một mặt nhẹ nhàng khép chân cô lại, mặt khác lên tiếng an ủi: “ Chịu khó một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa.”

Mặc dù cơn đau vẫn đang tra tấn Tiết Đồng nhưng lúc này Long Trạch ở bên Tiết Đồng cũng không la hét ầm ĩ nữa. Long Trạch ở bên cạnh nhẹ nhàng mát xa đùi Tiết Đồng, hắn cũng không biết mát xa thế nào để giúp cô xua tan cơn đau chỉ thấy Tiết Đồng vẫn kêu rên vì đau.

Long Trạch quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng từng chút vuốt ve mát xa chân Tiết Đồng, rồi từ từ khép chân cô lại, ở bên cạnh cô dỗ dành: “ Rất nhanh sẽ không đau nữa, nhịn một chút, nếu không ngày mai sẽ còn đau.”

Long Trạch quỳ dưới đất mát xa cho Tiết Đồng hơn 40 phút, sau đó hắn ôm Tiết Đồng, vén những sợi tóc dính bết trên khuôn mặt cô rồi cúi đầu hôn khéo mắt Tiết Đồng: “ Không có việc gì, đều qua cả rồi, có tôi ở đây không có ai dám coi thường em.”

Hắn đem Tiết Đồng ôm vào trong ngực, ánh mắt lạnh lẽo quét khắp căn phòng, âm thanh cứng rắn vang lên: “ Chuyện này, tôi sẽ không để gì bỏ qua.”

Long Trạch ôm Tiết Đồng lên xe rồi trở về khách sạn, dọc đường đi Tiết Đồng vẫn rên rĩ vì đau nhức, cô kiệt quệ đến mức nói không ra tiếng chỉ phát ra âm thành khàn đặc, khiến người khác vô cùng đau lòng.

Trở lại phòng, Long Trạch đặt cô trên giường nhẹ nhàng đắp chăn cho Tiết Đồng, sau đó vào phòng tắm xả nước ấm trong bồn, gọi điện thoại bảo người mang rượu thuốc lên phòng.

Long Trạch ngồi bên cạnh Tiết Đồng, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng an ủi cô: “ Tôi sẽ không để em chịu đau đớn, qua hai ngày sẽ không sao nữa, tôi sẽ lại đưa em đi chơi. Chúng ta sẽ đi đường Nam Phúc ăn vặt, nơi đó có gà nướng rất ngon ...”

Long Trạch ở bên cạnh Tiết Đồng nói năng lộn xộn sau đó ôm cô vào phòng tắm, đưa tay kiểm tra độ ấm của nước rồi nhỏ vài giọt tinh dầu vào trong, cởi quần áo trên người Tiết Đồng rồi đặt cô vào trong bồn, thay cô tắm rửa rồi nhẹ nhàng mát xa hai chân của Tiết Đồng, bên tai khẽ nói: “ Nước ấm sẽ giúp em giảm đau.”

Tiết Đồng rơi vào trạng thái kiệt quệ, để mặc cho Long Trạch thay mình tắm rửa, mát xa.

Đến khi nước trong bồn gần nguội đi, Long Trạch mới dùng khăn tắm thay Tiết Đồng lau khô người, mặc quần lót và vấy ngủ vào cho cô. Long Trạch ôm cô trở về phòng của hắn, thay cô lau tóc rồi đặt cô nằm sấp xuống giường, bôi thuốc trên lưng cho Tiết Đồng, vết kim châm vào da thịt có màu hồng, một vài nơi còn rỉ máu.

Long Trạch im lặng đến đáng sợ, trên mặt đầy vẻ u ám, thuốc mỡ chạm vào vết thương Tiết Đồng phát ra tiếng hừ nhẹ, Long Trạch lại dịu giọng an ủi cô.

Cầm lấy rượu thuốc bôi trên đùi của Tiết Đồng, Long Trạch có vẻ dùng hơi nhiều sức, Tiết Đồng khóc rên: “ Nhẹ chút, đau, đau quá, tôi không cần bôi thuốc.”

Tiết Đồng vừa khóc vừa giãy dụa, muốn trốn tránh bàn tay của Long Trạch, thậm chí cô còn lấy chân đạp vào người hắn, Long Trạch mặc kệ cho cô vùng vẫy thế nào, hắn cũng không buông ra, vẫn như cũ ngoan cố quyết tâm thay cô mát xa.

Bị hắn ép buộc phải bôi thuốc, Tiết Đồng nằm gọn trên giường vì kiệt sức, Long Trạch thay cô lau mặt, đắp chăn cho cô.

19. Chương 33 - 34

Chương 33: Bôi thuốc

Long Trạch ở bên cạnh Tiết Đồng dùng laptop lên mạng, thấy cô tỉnh, hắn nhẹ giọng hỏi: “ Có thấy chỗ nào khó chịu?”

Thân dưới của Tiết Đồng vẫn còn đau âm ỉ, nhưng sau lần mát xa của Long Trạch cũng đỡ hơn nhiều, nhỏ giọng trả lời: “ Đỡ hơn nhiều rồi.”

Giọng nói của Tiết Đồng vẫn khàn đặc, Long Trạch rót nước nâng người cô dậy giúp cô uống nước: “ Đã đến giờ cơm chiều, tôi gọi cơm chiều mang lên, gọi cho em bát canh bổ, được không? Hay muốn ăn cháo?.”

Không chờ Tiết Đồng trả lời, lại nói thêm: “ Không được ăn cơm.”

Tiết Đồng cũng không có khẩu vị: “ Gọi canh uống đi.”

Long Trạch gọi món đều là đồ ăn nhẹ, đến bên giường nằm xuống bên cạnh cô, xoa mặt Tiết Đồng: “ Tiết Đồng, tôi sẽ giúp em đòi lại công bằng, có tôi ở đây, sẽ không ai dám làm khó em.”

Cô không trả lời, chỉ nặng nề khép mí mắt lại, cô chưa bao giờ gặp Liễu Lệ, không ngờ lại bị cô ta ngược đãi đến gần chết, vốn dĩ cô cũng không có khả năng chống cự lại, đối với mọi việc bên ngoài chỉ cầu bình an, Tiết Đồng cảm thấy rối rắm vô cùng.

Long Trạch cũng không muốn nhắc lại chuyện này, chỉ cần hẩn nhớ ở trong lòng là được rồi, rất nhanh hẩn cũng chuyển sang đề tài khác, nói về những nơi đặc sắc của thành phố Y, rồi lại lên mạng tra cứu các món ăn bổ dưỡng như: canh vịt hầm, canh cá. Sau đó, Long Trạch tìm kiếm địa điểm vui chơi ở thành phố Y, tự mình sắp xếp lịch trình đi chơi cho Tiết Đồng.

Không ngừng hỏi Tiết Đồng thích ăn món gì sẽ dọn dồ khách sạn chuẩn bị.

Không bao lâu, nhân viên khách sạn đẩy xe thức ăn tới, Long Trạch khoác áo cho Tiết Đồng sau đó ôm cô ngồi lên ghế, đem thức ăn dinh dưỡng đặt ở trước mặt cô. Tiết Đồng uống ngụm canh rồi ăn qua vài miếng, chỉ cần cử động nhẹ dưới chân cơn đau nhức lập tức nhói lên, Long Trạch lại ôm cô trở lại giường, giúp cô lau mặt xong xuôi, Tiết Đồng cũng chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, bụng dưới khó chịu khiến cô tỉnh giấc, liếc nhìn thấy Long Trạch ngủ bên cạnh cô, sợ đụng đến chân cô nên hẩn có chèn chắn ở giữa. Hai người nằm chung trên chiếc giường, cô nhìn rõ thấy khuôn mặt hoàn mỹ của Long Trạch trong bóng đêm, rồi lại nghĩ hẩn nằm cạnh mình vì muốn chăm sóc cho cô.

Phòng ngủ có phòng tắm, chỉ có điều phòng ngủ quá lớn, muốn đi tới phòng tắm cũng phải mất vài bước, Tiết Đồng bụng dưới khó chịu muốn ngồi dậy hai chân lập tức nhói lên, cô hít một hơi sâu, cố gắng đè nén cơn đau, tự thấy mình có thể đi vào phòng tắm, cô chậm rãi bò dậy, động tác của Tiết Đồng rất nhẹ nhưng vẫn đủ đánh thức Long Trạch.

Long Trạch ngồi dậy, mang theo giọng nói buồn ngủ: “ Làm sao vậy? Đau quá?..”

Tiết Đồng có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: “ Tôi muốn đi vào phòng tắm.”

“ Không được cử động, tôi ôm em vào.” Long Trạch xốc chần của Tiết Đồng, nhanh nhẹn ôm cô vào ngực hướng về phía phòng tắm, nhẹ nhàng đặt cô ngồi lên bồn cầu, vén váy ngủ cô lên rồi kéo quần lót xuống, Tiết Đồng vội vàng đè tay Long Trạch lại: “ Tôi có thể, anh ra ngoài trước được không?..”

Long Trạch thấy vẻ ngượng ngùng của cô, liền bước ra ngoài cửa chờ, sau đó lại bế cô cẩn thận đặt trên giường, đắp chăn lại.

Căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, cảm nhận được hơi thở nam tính của Long Trạch, hơn nữa hẩn lại nằm gần đến vậy càng khiến Tiết Đồng trần trọc không ngủ được.

Dường như nhận thấy Tiết Đồng vẫn chưa yên ổn chìm vào giấc ngủ, Long Trạch ôm lấy cô vào trong lồng ngực rộng lớn của mình, đem lại cảm giác an toàn cho cô, nhưng có điều Tiết Đồng không lí giải được rằng, lúc này đây, cô lại tham lam vòng tay của Long Trạch tới cùng.

Cô với Long Trạch luôn phát sinh quan hệ mập mờ, đối với hẩn Tiết Đồng luôn cảnh giác đôi khi cảm thấy rất mệt mỏi. Tiết Đồng thừa nhận, cô rất may mắn khi gặp được Long Trạch, tuy rằng hẩn là bán xà nhưng so với những người cô từng gặp thì hẩn lại tốt hơn rất nhiều.

Tiết Đồng đối với Long Trạch luôn ẩn chứa sự cảm kích, đối sinh mệnh của chính cô chưa bao giờ có quyền tự chủ, hai người là lưỡng thể đối lập, nhưng hẩn chưa từng có hành động nào cay nghiệt đối với cô.

Hai chân cũng không bị thương tổn gì quá lớn, qua một đêm Tiết Đồng cũng có thể tự bước xuống giường, tuy nhiên cơn đau thì vẫn còn lưu trú trong cơ thể cô, khi bước xuống bước đầu tiên đau nhức liền xộc thẳng đến não bộ. Long Trạch vẫn như cũ, cả ngày đều ở cùng với cô, để cô đi vài bước rồi ôm cô lên giường cùng hẩn xem phim, thi thoảng lại tán gẫu vài câu.

Thấy Long Trạch muốn bôi thuốc và mát xa cho cô, Tiết Đồng liền cảm thấy khó xử, ngày hôm qua mê man cái gì cô cũng không biết, nhưng hôm nay hoàn toàn tỉnh táo sao có thể để hẩn vén váy cô lên rồi chạm tay vào cơ thể của mình được, cô ôm chần nói: “ Tôi có thể tự bôi thuốc.”

“ Em sao có thể, hai tay đều không dám dùng sức.” Long Trạch trực tiếp xốc chần: “ Nhanh chút, nằm xuống.”

“ Không cần.” Bây giờ vẫn là ban ngày, Tiết Đồng trùm kín chăn.

“ Trùm chăn làm gì? Hôm nay tôi sẽ nhẹ tay.” Long Trạch vươn tay lấy thuốc.

“ Đỡ hơn nhiều rồi, không cần bôi thuốc, tôi có thể tự mình làm.” Tiết Đồng phản đối.

Thấy cô cứng đầu, Long Trạch cũng không muốn tranh cãi nhiều, trực tiếp kéo chăn lên, đưa tay vén váy cô lên, Tiết Đồng không chịu ngoan ngoãn phối hợp, tóm váy giã dựa trốn hân: “ Tôi không cần, tôi tự làm.”

“ Em buông tay, nằm xuống.” Long Trạch kéo tay Tiết Đồng.

“ Anh đừng kéo váy của tôi.” Tay bị giữ chặt, Tiết Đồng tiếp tục vùng vẫy.

Long Trạch chặn nửa người Tiết Đồng, hai tay mát xa chân cho cô, thấy tay hân vừa chạm lên da mình Tiết Đồng liền đứng thẳng dậy đẩy Long Trạch ra, hân không dám dùng sức sợ không khống chế được lại khiến cô bị thương, hai người cứ như vậy giằng co trên giường.

Long Trạch mất kiên nhẫn, ngồi trên giường: “ Em rốt cuộc có muốn bôi thuốc hay không?.”

“ Không cần.” Tiết Đồng trả lời: “ Tôi có thể tự làm.”

“ Được, là chính em không nghe lời, đừng ép tôi.” Long Trạch bước xuống giường, cởi áo rồi từ từ tháo thắt lưng của mình.

Tiết Đồng không biết Long Trạch định làm gì, lập tức cảm thấy tình hình không ổn: “ Anh muốn làm gì?.”

Trong đầu cô dần hình dung ra được ý định của Long Trạch, Tiết Đồng luống cuống một tay kéo nhanh chăn lên người, đem nửa người dưới gói kĩ vào chăn: “ Không cho anh làm như vậy. Anh đi ra ngoài.”

Long Trạch nở nụ cười xấu xa, hân bắt đầu cởi quần: “ Đây là em tự tìm tới.”

“ Anh mặc quần vào ... Tôi ...” Tiết Đồng hốt hoảng, ngồi trên giường ôm chặt chăn trên người.

Khóe miệng Long Trạch hiện lên nụ cười đắc ý, đem quần dài đặt sang một bên, trực tiếp đi tới giường.

Tiết Đồng co rúm lại, nhìn thấy hân chỉ mặc quần lót, quát: “ Anh ra ngoài, không cần ở đây.”

Ánh sáng vàng nhạt lóe rồi rồi cái đuôi rắn lớn hiện ra, quần lót bị nát thành từng mảnh, Long Trạch đi tới gần Tiết Đồng, cái đuôi rắn mềm mại bò lên cơ thể của cô, vòng qua ngực cô, rồi túm chặt hai tay Tiết Đồng, tách hai chân của cô ra, đem cô đặt trên giường khiến cô không thể động đậy, nhưng động tác của Long Trạch rất nhẹ nhàng, hoàn toàn sẽ không gây tổn thương gì cho cô.

Long Trạch dùng khuôn mặt đắc ý nói với Tiết Đồng: “ Em lại muốn giã dựa à! Tôi xem em trốn thế nào.”

Hóa ra hân muốn biến thân rắn nên mới cởi quần áo, Tiết Đồng bối rối, toàn thân bị hân cuốn lấy, mặt dần ửng đỏ.

Đuôi hân vẫn đang cuốn Tiết Đồng, khiến chân tay của cô không thể cử động, đuôi của Long Trạch không biết từ lúc nào đã luồn vào váy của Tiết Đồng, vén váy cao tới vai, bắt đầu nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô, hân mở miệng nói: “ Không phải chỉ là bôi thuốc cho em thôi sao. Em ở trong chăn nhớ cái gì.”

Tiết Đồng đều nằm gọn trong đuôi rắn của Long Trạch, đuôi của hân mềm mại như da trẻ con, hân nói da của cô cũng rất mịn nhưng nếu đem so với đuôi của hân vẫn kém một chút.

Đuôi của Long Trạch ôm lấy cô, đem lại cảm giác vô cùng dễ chịu nhưng Tiết Đồng vẫn không được tự nhiên, rầu rĩ lên tiếng: “ Anh ỷ vào đuôi của mình bắt nạt tôi.”

“ Ai bắt nạt em? Tôi không phải vì muốn tốt cho em, nếu không vài ngày nữa cũng đừng mong khỏi được.” Tay Long Trạch vẫn không ngừng động tác, bôi thuốc lên lưng cô rồi nhẹ nhàng mát xa, da cũng bớt vết đỏ.

Bôi thuốc trên lưng xong, Long Trạch lấy rượu thuốc thay cô mát xa chân, Tiết Đồng vẫn nằm sấp, mông hướng lên trên, tay Long Trạch chạm đến làn da non mịn trên đùi Tiết Đồng, sau đó lại xoa vòng quanh, Tiết Đồng cảm thấy xấu hổ chôn kín mặt trong chăn.

Long Trạch thay cô mát xa trên đùi nhưng lại tự ý đưa tay đặt lên mông cô: “ Nơi này co giãn thật tốt, sờ thật thoải mái.”

“ Không được sờ. Bôi thuốc nhanh một chút.” Hai má Tiết Đồng đỏ rực như có ngọn lửa thiêu đốt, không chịu được bàn tay Long Trạch đùa giỡn trên cơ thể mình, hai chân cô quấy nhẹ.

Long Trạch cười nhẹ, tinh thần Tiết Đồng hôm nay khá tốt, trên người cũng không còn vết bầm tím nhiều, hần không kiêng nể gì đem đuôi rắn của mình trượt lên làn da của cô, da của Tiết Đồng vừa mịn lại mềm như bông, vô cùng thú vị.

Tiết Đồng cảm thấy không phải, quay đầu hỏi: “ Bôi xong chưa? Còn phải mát xa đến lúc nào?.”

“ Mát xa nhiều một chút, ngày mai em có thể đi lại bình thường.” Long Trạch hiện lên nụ cười giảo hoạt.

“ Được rồi. Buông ra được không, anh cuốn lấy tôi không thấy khó chịu?.”

“Không.” Long Trạch dán bên tai Tiết Đồng, nhẹ giọng nói:” Tôi thích quấn lấy em như vậy, rất thoải mái.”

“ Buông ra.” Tiết Đồng bắt mồm.

“ Sắp xong rồi.” Long Trạch nâng tay tiếp tục.

Tiết Đồng không buồn hé răng, nhìn Long Trạch buông chai rượu thuốc xuống, tưởng hần sẽ thả cô ra nhưng hoàn toàn ngược lại.

Long Trạch hai tay ôm lấy cô, cái đuôi rắn chậm rãi chuyển động, đem hai người gần nhau hơn, Tiết Đồng vô cùng khấn nguyện, vội vàng đứng lên, ánh mắt tỏ vẻ đáng thương: “ Trạch, tôi đói bụng, tôi muốn ăn. Anh buông ra được không?.”

“ Đói bụng?.” Long Trạch xem thấy thời gian cũng giữa trưa, cái đuôi dài trên người Tiết Đồng vẫn đang không ngừng cọ cọ, quẫy lượn không muốn rời đi, nhưng thấy ánh mắt khẩn cầu của cô, cuối cùng lưu luyến buông cô ra: “ Muốn ăn gì? Tôi gọi cho em.”

Thấy hần buông đôi rắn ra, Tiết Đồng liền lùi lại phía sau, kéo chặn lại: “ Hamburger đi, tôi muốn ăn hamburger, loại thịt gà nướng.”

“ Mỗi món này?.” Long Trạch xuống giường, lấy điện thoại.

“ Thêm món khác cũng được, hay là sushi? Gọi thêm cả đồ ăn vặt.” Tiết Đồng túm chăn nói.

“ Được.” Tiết Đồng dù sao cũng là bệnh nhân, hần cũng không muốn cô bị đói.

Lại qua một ngày, cơ thể Tiết Đồng cũng khỏe hơn rất nhiều, hai chân không đau nhức nữa, cô thậm chí nên thừa cơ hội chạy về phòng mình nhưng thấy Long Trạch đứng trong phòng cô đành từ bỏ ý định.

Long Trạch cũng không lên tiếng, thấy cô không còn nhú mào vì đau nhức nữa khuôn mặt hần cũng giãn ra, đến giờ cơm chiều, Long Trạch nói với cô: “ Em ở trong phòng ăn cơm trước, tôi ra ngoài có việc.”

Tiết Đồng không hỏi hần đi đâu mà chỉ hỏi: “ Anh đêm nay có trở về không?.”

“ Trờ về, tôi cũng không đi lâu.”

Chương 34: Khẩn cầu

Long Trạch tới sòng bạc của Trình Thiên, chính là nơi lần trước hần đã đưa Tiết Đồng đến, trên phòng của khách sạn cũng bố trí một sòng bạc nhỏ, nơi này Trình Thiên dùng để tiếp đãi những nhân vật quan trọng, nhưng điều này không phải là mục đích chính của Long Trạch, trọng điểm là Trình Thiên dẫn theo Liễu Lệ.

Hai ngày nhàn nhặn cơn tức giận, nếu không phải chăm sóc cho Tiết Đồng thì hần sớm đã đi tìm người đàn bà kia. Hiện tại, Tiết Đồng đã đỡ hơn, nên tranh thủ thời gian để giải quyết cái gai trong lòng.

Mặc dù ở trước mặt Tiết Đồng, hần luôn cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, vẫn dùng thái độ hòa nhã để đối xử với cô, nhưng đằng sau khuôn mặt tuấn tú kia chính là một tầng mây đen dày đặc, chưa từng tiêu tan.

Ngồi xe tới sòng bạc, Long Trạch trực tiếp đi tới phòng khách VIP của Trình Thiên, vệ sĩ đứng ngoài cửa thấy Long Trạch không những không ngăn cản mà còn cúi đầu chào hỏi: “ Long tiên sinh, xin chào!.”

Long Trạch không liếc mắt đến một cái mà trực tiếp mở cửa đi vào, trong phòng những vị khách quý ngồi xung quanh chiếc bàn tròn, bên cạnh là những người phụ nữ xinh đẹp, trên bàn rượu chỉ còn đồ ăn dư, có vẻ như đã gần vãn tiệc. Bốn góc tường đều có vệ sĩ đứng, có thể là người của Trình Thiên cũng có khả năng là người của khách đưa đến.

Long Trạch đi đến phía bàn ăn, khéo môi nhếch lên, ánh mắt chiếu thẳng vào Liễu Lệ ngồi ở ghế chính.

Nhìn khuôn mặt lạnh băng của Long Trạch, sự xuất hiện của Long Trạch khiến Trình Thiên hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn tỏ ra ung dung, cười nói: “ Không nghĩ cậu sẽ tới đây, vừa vặn ở đây còn thừa một chỗ.”

Sau đó Trình Thiên giới thiệu với người trong phòng: “ Đây là Long Trạch, bạn của tôi.”

Có người nhận ra: “ Là Đổ Thần, nghe danh đã lâu.”

“ Tôi hôm nay không phải đến để ăn cơm.” Long Trạch lạnh lùng nói, hần nâng ngón tay chỉ vào Liễu Lệ: “ Cô! Ra ngoài.”

Về mặt Liễu Lệ trắng bệch, sau chuyện xảy ra ở Cung Đêm, Trình Thiên biết chuyện cũng chỉ mắng cô vài câu, dù sao Long Trạch cũng là thủ hạ của hắn, có Trình Thiên ở đây cô ta nghĩ Long Trạch sẽ không dám làm gì, nhưng nhìn sắc mặt của Long Trạch thâm trầm khó hiểu, Liễu Lệ sợ đến run người, cố gắng kiềm chế cảm xúc: “ Có chuyện gì anh muốn nói với tôi sao?.”

Liễu Lệ quay sang nhìn Trình Thiên, kéo cánh tay của hắn: “ Thiên, anh xem Trạch có phải có hiểu lầm không, hôm nay nhiều khách như vậy, anh ta lại muốn hỏi tội em.”

Những người khác tầm mắt đều không rời khỏi Trình Thiên cùng với vị Đổ Thần trứ danh này, giống như đang trông chờ chuyện vui xảy ra.

Tất cả người trong phòng đều ngồi chỉ riêng Long Trạch đứng sững như một tảng băng toát ra khí lạnh rợn người, không khí dường như đang ngưng lại trong căn phòng xa hoa này, Trình Thiên cũng hiểu được ý đồ của Long Trạch, ôn hòa nói: “ Trạch, ngồi xuống trước, có hiểu lầm gì thì từ từ nói. Ngày đó, tôi cũng có nghe nói, Liễu Lệ sợ người của cậu hầu hạ cậu không tốt, mới đem cô ấy đi.”

Liễu Lệ cũng nghiêng mặt nhìn Long Trạch, giọng nói mềm nhũn ra: “ Cô ấy không đủ mềm mại, thư giãn đây chẳng rất tốt cho cơ thể cô ấy, sau này thân thể mềm mại mới khiến anh vừa lòng, phải không Trạch? Anh thực sự hiểu lầm tôi, tôi không có ác ý.”

Trình Thiên trừng mắt với Liễu Lệ: “ Còn không phải em làm việc lỗ mãng, mau xin lỗi Trạch.”

Liễu Lệ hiểu ý, cầm bình rượu rót đầy hai ly rượu, đứng lên đưa cho Long Trạch một chén: “Tôi mời anh ly này, cũng là xin lỗi anh, là tôi không hiểu chuyện, Đổ Thần là người rộng lượng không nên chấp kẻ tiểu nhân, tôi mạn phép xin uống trước.”

Long Trạch không nói lời nào, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta uống cạn chén rượu trong tay.

Liễu Lệ chớp chớp đôi mắt xinh đẹp tỏ vẻ chờ đợi Long Trạch: “ Đổ Thần, còn không vừa lòng sao?.”

Ánh mắt Long Trạch vẫn lạnh như băng, chuyển hướng xuống mặt bàn rồi nâng tay cầm lấy một chén thủy tinh, cầm trong tay sau đó bóp nát, mấy mảnh thủy tinh vẫn còn găm trong lòng bàn tay của hắn, hướng về khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Lệ mà giáng xuống một bạt tay.

Ra tay rất chuẩn xác, những mảnh thủy tinh không hề bắn ra gây ra thương tích với những người xung quanh, toàn bộ đều găm trên má của Liễu Lệ.

Theo những mảnh thủy tinh nhỏ găm trên gò má trắng nõn của cô ta vết máu dần rỉ ra trông rất đáng sợ, Liễu Lệ sợ hãi hét lên một tiếng thảm thiết, còn không đợi phản ứng của người trong phòng. Long Trạch bước tới gần cô ta túm chặt người rồi hướng ra phía cửa chính ném mạnh ra hết như ném một bao cát, bầu không khí ngột thở đến mức có thể nghe thấy tiếng xương sườn của Liễu Lệ đang gãy vụn ra từng mảnh nhỏ.

Ngay sau đó, một chiếc ghế nhựa ném thẳng tới chỗ Liễu Lệ, Long Trạch tiến đến gần cầm chiếc ghế đập mạnh xuống hai chân cô ta, tiếng xương rạn nghe rõ mồn một, Liễu Lệ chỉ còn biết nằm run rẩy dưới đất phát ra tiếng hét đến chói tai.

Mọi việc xảy ra chỉ trong tích tắc, chờ đến khi mọi người có phản ứng trở lại thì chỉ còn nghe thấy Liễu Lị nằm sấp dưới đất kêu gào vì đau đớn, khóc lóc thảm thiết, nằm trên mặt đất run rẩy: “ A ... đau ... mặt của tôi.”

Người phụ nữ trên sàn nhà khắp người đầy là máu, vô cùng thê thảm.

Long Trạch lững thững đi ra ngoài, giống như mọi chuyện không hề liên quan đến hắn.

Bỏ lại căn phòng giải trí hạng sang bị bao trùm bởi bầu không khí đầy mùi máu tanh, nhìn người phụ nữ xinh như ngọc bị vùi dập đến biến dạng, tuy nhiên điều khiến Trình Thiên tức giận chính là Long Trạch làm hắn mất mặt trước nhiều người, đứng lên quát: “ Long Trạch, trong mắt cậu liệu còn có Trình Thiên này?..”

Long Trạch dừng bước, xoay người nhìn về phía Trình Thiên, lạnh lùng nói: “ Nếu không nể mặt anh, tôi sẽ không để cô ta sống trên cõi đời này.”

Có thù báo thù, có oán báo oán, Tiết Đồng bị Liễu Lị tra tấn đau đớn đến như vậy, loại người như cô ta, không đáng để sống nếu không vì Trình Thiên hắn đâu dễ bỏ qua như vậy.

“ Như vậy mà cậu nói nể mặt tôi? Cậu quá kiêu ngạo!..”

“ Tôi luôn luôn như thế, anh cũng không phải ngày đầu tiên quen biết tôi.”

Long Trạch chậm rãi lên tiếng, Trình Thiên dù có nổi lửa bùng bùng trước mắt hắn cũng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn, nhìn lướt qua người phụ nữ dưới đất nói: “Nếu muốn cô ta sống, tuyệt đối đừng để người phụ nữ này xuất hiện trước mặt tôi, cô ta dám động đến người phụ nữ của tôi, sẽ phải trả giá rất lớn! Bất kì vì lí do nào, đừng để tôi thấy cô ta, bao gồm cả trong giới truyền thông. Còn nữa, đem trả tôi chiếc dây chuyền.”

Long Trạch không kiêng nể gì thậm chí cũng không để mắt tới Trình Thiên, bên cạnh mấy người vệ sĩ cũng sẵn sàng chờ lệnh để ra tay, thế cục trong phòng trở nên vô cùng nặng nề, Liễu Lị còn đang kêu gào dưới đất nhưng không ai để ý đến cô ta.

Long Trạch nhìn lướt qua Trình Thiên rồi thong dong rời khỏi phòng. Trình Thiên tỏ vẻ bình tĩnh, phun ra một câu: “ Long Trạch, không có tôi, cậu cũng không có thành công như hôm nay.”

Long Trạch nâng cằm nhìn Trình Thiên, tỏ vẻ khinh thường: “ Không có tôi, anh đã sớm chết không biết đến bao nhiêu lần.”

Long Trạch bước ra khỏi cửa, bên cạnh người vệ sĩ của Trình Thiên đều đứng thẳng lưng, chờ đợi chỉ thị của ông chủ.

Trình Thiên khé miệng giật giật, không nói lời nào, hai tay nắm chặt thành quyền gân xanh nổi rõ, nhìn Long Trạch bước ra cửa chính, trong phòng Liễu Lị còn đang rên rỉ thảm thiết khiến người ta sợ hãi, Trình Thiên quát: “ Còn đứng đó làm gì, mau đưa tới bệnh viện!”

Gió đêm vẫn thổi mạnh từng cơn, dòng xe cộ vẫn lưu chuyển không dừng, đối với chuyện vừa qua đối Long Trạch không mấy bận tâm, chỉ cần người khác không khiến hắn tức giận hắn cũng không để ý đến, nhưng mọi chuyện liên quan đến Tiết Đồng thì quyết không thể bỏ qua.

Hắn hận không thể băm xác Liễu Lị ra từng mảnh mặc dù hắn luôn tự nhủ với bản thân, cố gắng kiềm chế mình, chuyện của người khác hắn mặc kệ.

Khuôn mặt Long Trạch vẫn điềm nhiên như nước, đi ngang qua cửa hàng bán hoa, nhìn bên trong những bông hoa đủ màu sắc, nhất là đóa bách hợp màu hồng nhạt vô cùng bắt mắt, hắn nhớ Tiết Đồng thích hoa, khi ở đảo cô thường ra vườn hái hoa đem vào phòng cắm.

Mang theo bó hoa bách hợp trở về khách sạn, mở cửa phòng thấy Tiết Đồng ôm gối ôm ngồi trên sofa, Long Trạch hỏi: “ Đã ăn cơm chiều chưa?..”

Tiết Đồng quay đầu nhìn hắn, trên tay còn ôm bó hoa bách hợp, trông rất giống người đàn ông đang yêu, cô trả lời: “ Vừa ăn, không nghĩ anh sẽ trở về sớm như vậy, bằng không sẽ chờ anh cùng ăn.”

Long Trạch đưa bó hoa bách hợp cho Tiết Đồng: “ Tặng cho em.”

Cánh hoa bách hợp màu hồng nhạt còn đọng lại giọt nước như viên trân châu nhỏ, nhụy hoa tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, còn có mấy nụ hoa chớm nở, giấy gói màu tím còn được buộc bằng sợi ruy băng vàng tinh tế, cầm bó hoa trong tay, Tiết Đồng nở nụ cười: “ Cảm ơn, tôi rất thích.”

“ Tôi biết em thích. Thế nhưng ...” Long Trạch ngồi xuống bên cạnh cô: “ Thế nhưng em không nên nói mãi câu cảm ơn.”

Khuôn mặt tuần tú của Long Trạch kẻ sát cô, như đang chờ đợi điều gì đó.

Tiết Đồng hôn nhẹ lên gò má của Long Trạch, thấp giọng nói: “ Như vậy được không?.”

Nụ hôn quá vội vàng, giống như chuồn chuồn ngẫu nhiên đậu trên cánh hoa sen, rồi đột ngột bay đi, tuy nhiên chỉ với nụ hôn nhẹ ấy thôi cũng đủ khiến tâm tình của hắn bay bổng, bạc môi khẽ nhếch lên.

Ai có thể nghĩ rằng, nửa giờ trước hắn vừa biến một người phụ nữ khác thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. Mà giờ phút này có thể nở nụ cười ấm áp vì nụ hôn của mỹ nhân trước mắt. Long Trạch chỉ dịu dàng với người hắn thích, hắn ôm Tiết Đồng vào lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu cô: “ Về sau mỗi ngày tôi sẽ tặng em một bó hoa được không?.”

Tiết Đồng không trả lời, cô lảng sang chuyện khác: “ Anh đã ăn cơm chiều chưa? Vậy gọi cơm trước đi, tôi đem hoa đi cắm.”

“ Được, tôi gọi cơm.” Long Trạch ngoài miệng tuy nói vậy nhưng lại cúi đầu hôn nhẹ lên gò má Tiết Đồng, nhưng khi chạm đến da thịt mềm mại của cô hắn lại không tự chủ được mà tìm kiếm đến cánh môi của cô đặt một nụ hôn sâu.

Tiết Đồng đứng dậy: “ Tôi đi cắm hoa.”

Trong lúc cắm hoa, Tiết Đồng cảm thấy mình đúng là bị ma quỷ xui khiến mới chủ động hôn Long Trạch. Như vậy là không tốt, thực sự không tốt. Bên này Long Trạch thản nhiên ăn cơm, Tiết Đồng còn ngồi bên cạnh quan sát hắn ăn cơm.

Ở một căn phòng khác, Trình Thiên sắc mặt xanh mét, trường hợp mắt mặt như vậy sao hắn có thể không tức giận, khách khứa trong phòng cũng biết ý từ biệt ra về, người vừa rời khỏi Trình Thiên liền lật mạnh bàn ăn, giống như bình thuốc nổ được châm ngòi, hắn vung đánh những tên vệ sĩ trong phòng để trút giận.

Chờ Trang Lăng tới thì Trình Thiên cũng trở về khách sạn của mình, ngồi trong phòng sắc mặt hắn tối sầm lại, trên tay cầm ly rượu Vodka, tức giận quát lớn: “ Tôi nhin hắn quá lâu rồi.”

“ Tính tình của hắn trước nay đều vậy, không biết đối nhân xử thế.” Trang Lăng ôn hòa khuyên nhủ.

“ Hắn quá ngạo mạn, cậu nói xem, tôi là ông chủ của hắn hay hắn là ông chủ của tôi? Mấy năm nay, hắn muốn gì tôi đều chu cấp đầy đủ. Thân phận, danh lợi, địa vị tất cả đều do tôi cho hắn. Tôi dạy hắn cách làm người, nếu không có tôi, hắn đối với thế giới này cũng chỉ là quái vật, nói không chừng hắn sớm bị nhốt vào lồng sắt. Nhưng tới bây giờ hắn không để tôi vào mắt.”

“ Nhưng đối với Trình Thị, hắn còn có điểm để lợi dụng. Hắn có năng lực như vậy nên tính tình mới kiêu căng, hơn nữa, Liễu tiểu thư cũng có phần không đúng.”

“ Tôi không chấp chuyện đàn bà nhưng đối với hắn rất bất mãn. Không để tôi vào mắt khoan hãy nói đến, hiện tại hắn cũng thay đổi, cậu cũng rõ tính tình cả hắn, e là bây giờ tôi không dễ điều khiển hắn. Cứ như vậy, mọi chuyện sẽ không ổn.”

“ Chúng ta cũng không phải không có hắn là không được, nhưng nếu thiếu hắn cũng sẽ có rất nhiều chuyện hạn chế. Hắn biết rất nhiều chuyện cơ mật của chúng ta, Chung lão đại ở thành phố Tây cùng với Tổng Thị của thành phố Bắc đều là đối thủ của thành phố Y.

Hai năm nay chúng ta không ngừng leo lên vị trí dẫn đầu đồng thời cũng gây ra tổn thất không nhỏ cho phía họ, họ luôn rình rập từng đường đi nước bước của Trình Thị. Cây to thì đón gió, nếu không cẩn thận Trình Thị rất dễ bị sụp đổ, trước mắt chúng ta cần tập trung toàn lực cho trận chung kết, trận đấu năm nay rất quan trọng, về phía Long Trạch làm loạn, tạm thời hãy bỏ qua.”

Trình Thiên buông chén rượu trong tay, dựa lưng vào ghế sofa, day day thái dương: “ Quên đi, nhin hần lần nữa vậy.”

Lúc lâu sau, Trình Thiên hỏi Trang Lăng: “ Người phụ nữ kia có gì đặc biệt? Là cậu mua?.”

“ Là tôi mua.”

Trang Lăng giải thích: “ Dựa theo ý của ngài hàng tháng đều đưa một người phụ nữ tới, người này diện mạo cũng không tệ nhưng cũng không thể nói là mỹ nhân. Lúc ấy chỉ nghĩ rằng dù sao cũng sẽ bị ném ra, nên cũng không đặc biệt để tâm, không ngờ có thể chung sống với hần lâu đến vậy, Long Trạch rất thích cô ta.”

“ Mọi thị phi đều từ phụ nữ mà ra, Long Trạch là người không hiểu chuyện, dễ dàng bị người khác xúi giục ít nhiều sẽ có ảnh hưởng, lần sau mang người phụ nữ đó đến gặp tôi.”

20. Chương 35 - 36

Chương 35: Một ngày ở công viên

Edit: cadeau1803

Beta: Pim

Khi chân Tiết Đồng đã hoàn toàn hồi phục, Long Trạch vì muốn cô vui vẻ nên đã đưa cô đến công viên chơi, hần cũng dẫn theo hai người vệ sĩ đi theo. Tiết Đồng có điểm không hiểu, hai người này không rõ ràng không phải đến để bảo vệ Long Trạch. Quên đi, dù sao cô cũng đã quen, sẽ không vì họ mà ảnh hưởng tâm trạng chơi vui vẻ hôm nay.

Trước khi dẫn Tiết Đồng đến công viên, Long Trạch đã tìm hiểu qua, chỉ cần một vé vào cửa và không hạn chế số lần tham gia các loại trò chơi. Long Trạch cũng biết được cuối tuần là khá đông đúc muốn chơi thường phải xếp hàng. Vì vậy, cho dù là ngày thường hần cũng dẫn Tiết Đồng đến đây, vậy mà trong công viên người đến chơi cũng không ít.

Tiết Đồng bị lôi cuốn bởi những trò chơi hiện đại, cảm giác mạnh khiến người ta điên cuồng la hét, âm thanh vang tận mây xanh vô cùng kích thích nó làm cho cô cảm thấy rạo rực, Tiết Đồng thích thú đảo mắt nhìn khắp nơi, đưa tay cầm vé lôi kéo Long Trạch đi vào trong.

Đây là lần đầu tiên Long Trạch tới những nơi như này nên hần để Tiết Đồng tùy ý chọn trò chơi. Hai người trước tiên chơi Quá Sơn Lượn*, trò này ở trong nước được mọi người chơi nhiều nhất, tàu xoay vòng tốc độ nhanh, gió thổi vù vù làm gương mặt ai cũng phải biến dạng, tim đập dồn dập. Tiết Đồng há to miệng hét hết cỡ.

Quá Sơn Lượn lộn ngược xuống rồi đột ngột lao lên cao, xung quanh ai cũng điên cuồng la hét đến mức xé rách cả màng nhĩ. Trong khi mọi người kích động, thần sắc Long Trạch vẫn trầm tĩnh, chỉ tròn mắt nhìn ngắm phong cảnh xung quanh.

(*)Quá Sơn Lượn: tên một loại trò chơi, như tàu lượn siêu tốc ở Việt Nam. Ý nói là nó cao và dốc như núi, lại đi tốc độ nhanh nên cực kỳ kích thích thần kinh.

Khi tàu lượn dừng lại, khuôn mặt Tiết Đồng ửng hồng sau trò chơi đầy kích thích, không chỉ thấy choáng váng mà tinh thần còn lâng lâng. Long Trạch giúp Tiết Đồng cởi dây an toàn, đỡ cô đi ra, một tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ lưng:“Chơi vui không?”.

Tiết Đồng dựa vào ngực Long Trạch, thở hắt một hơi, đưa tay vuốt ngực, ngẩng đầu đáp:“Rất vui!”

Rõ ràng bộ dạng còn đang lơ lửng trên mây vậy mà còn nói là rất vui, Long Trạch cười khê: “Vây em có muốn chơi lần nữa không?”.

“Chúng ta chơi trò khác đi, còn nhiều cái thú vị hơn, đừng bỏ lỡ”.

Tiết Đồng ngồi dựa vào Long Trạch một lúc, lại lôi kéo tay hắn đi tiếp, vừa đi vừa hỏi: “Lúc này không nghe thấy anh hét lên, anh không thấy rất kích thích sao?”

“Không sao, cùng em chơi vui là được rồi.” Long Trạch nở nụ cười dịu dàng.

“Nhưng mà chơi trò đấy phải kêu lên thì vui hơn.” Tiết Đồng lay lay cánh tay Long Trạch, “ Anh thử xem”.

“Không cần đâu”.

“Cứ thử một lần thôi! Dù sao thì cũng là trò chơi thôi mà”. Tiết Đồng tiếp tục lay tay Long Trạch.

Long Trạch cảm thấy buồn cười, đành đồng ý với Tiết Đồng: “Được!”

Tiết Đồng vui vẻ nhún chân bật nhẹ lên. Phía đó không xa là trò Ma Luân, thấy Tiết Đồng thích thú, Long Trạch liền dẫn cô tới. Ma Luân là trò chơi đông đưa trái phải cùng lúc, theo chiều thuận kim đồng hồ rồi lại nghịch, lúc lên cao lúc xuống thấp.

Tiết Đồng tiếp tục trải nghiệm cảm giác mạnh, cô hét chói tai vì độ kích thích thần kinh của trò chơi này, Long Trạch bên cạnh cũng dùng hết sức la lớn.

Sau khi bay lên bay xuống trong không trung, Tiết Đồng vô cùng thích thú, khi xuống dưới cô không kiêng nể huých cùi trỏ vào ngực Long Trạch, hơi thở dồn dập đứt quãng hỏi: “Có phải là lên thích hơn không?”

“Uhm, rất thích”. Long Trạch xoa đầu Tiết Đồng cười, nhìn cô tràn ngập sức sống, trong lòng hắn thấy rất vui: “Có mệt không? Chúng ta dừng lại ăn chút gì đi?”

“Chúng ta chơi tiếp đi, nếu ăn no rồi thì chơi không thoải mái nữa”.

Lần đến công viên này, Tiết Đồng cùng Long Trạch tạm gác những chuyện không vui sang một bên, hiện tại, cô và hắn chỉ là hai người bình thường, đến để vui chơi thỏa thích, không phải kiêng dè điều gì.

Nếu gác lại thân phận đặc biệt của Long Trạch thì hắn là người khá hòa đồng và nhã nhặn, không có khác biệt gì với những người đang vui chơi ở đây.

“Uhm, hôm nay tôi đưa em tới đây chơi, mọi chuyện đều do em quyết định”.

Hai người lại chơi trò Hải Tặc. Chiếc thuyền leo lên cao hơn mười thước rồi đột ngột lao xuống dưới, trong nháy mắt nước xung quanh dâng cao như sóng thần, nuốt gọn du khách cùng thuyền, mạo hiểm nhưng đem lại cảm giác rất phấn khích.

Tiết Đồng lại chơi nhảy đánh y một mình. Chiếc phao tùy ý mạnh nhẹ, cao thấp mà quãng Tiết Đồng lên cao, liên tục không ngừng. Chỉ vài phút ngắn ngủi mà tưởng như đã trải qua vài giờ.

Tiết Đồng bước xuống, lồng ngực bị pháp phồng thở dốc, lưng mỏi rã rời, sắc mặt cô dần chuyển thành màu trắng, đứng cũng không vững. Long Trạch vội đỡ lưng cho cô, kêu vệ sĩ đi mua chai nước khoáng.

Trải qua nhiều trò chơi mang tính kích thích, Tiết Đồng không còn sức để thử qua những trò chơi cảm giác mạnh khác bên đi xem các tiết mục biểu diễn ca múa, hay diễn hài kịch...

Tiết Đồng xem rất chăm chú, cười không ngừng. Sau đó lại đi dạo quanh công viên, mua mấy xiên thịt dê nướng, xem người Ấn Độ làm bánh rồi mua một cái. Đến chỗ có bán hạt dẻ, Tiết Đồng mua một bao, nhưng không còn tay để cầm, Long Trạch trả tiền xong liền thay cô cầm, tự tay đưa từng hạt vào miệng Tiết Đồng.

Tiết Đồng cũng rất phối hợp, lâu lâu lại cầm xiên thịt đưa Long Trạch cắn một miếng.

Nhìn thấy trò chơi có thưởng, Tiết Đồng hứng thú, Long Trạch liền mua phiếu. Tiết Đồng chơi ném phi tiêu vì hứng thú với giải thưởng, đó là một món đồ chơi làm bằng da nhưng, thế nhưng cô chẳng ném trúng phát nào.

Long Trạch bên cạnh thấy vậy nói: “Em muốn phần thưởng nào? Để tôi giúp em lấy”.

“Không cần đâu, tôi tự mình làm được”. Tiết Đồng hiểu rõ những chuyện này đối với Long Trạch đều dễ như trở bàn tay.

Liên tục thất bại, Tiết đồng thở dài. Long Trạch nhìn không nhịn được, cầm tay Tiết Đồng: “Tôi dạy em chơi”.

Thấy Tiết Đồng không từ chối, Long Trạch vòng ra đứng sau lưng, nắm tay phải của cô, cẩn thận nhắm mục tiêu.

“Thả lỏng một chút, ném!”

Phi tiêu không hoàn toàn trúng đích chỉ lệch khỏi hồng tâm một chút, nhưng so với lúc Tiết Đồng tự mình ném thì tốt hơn nhiều. Long Trạch tiếp tục hỗ trợ cô, tay trái đặt trên lưng, đem Tiết Đồng ôm vào trong lòng. Mỗi ngắm hồng tâm nên Tiết Đồng cũng không nhận thấy được Long Trạch ôm cô.

Long Trạch giúp Tiết Đồng ném trúng được hai lần, đang chìm trong cảm giác chiến thắng nên cô không so đo nhiều với hắn. Long Trạch vừa giúp Tiết Đồng ném trúng hồng tâm vừa cố gắng áp sát cơ thể mình vào lưng cô, như vậy hắn có thể ôm Tiết Đồng chặt hơn, so với việc giúp cô ném phi tiêu thì ôm cô dễ chịu hơn nhiều.

Tiết Đồng lấy được con búp bê nhỏ, bộ dáng rất đáng yêu, cầm trên tay cũng không tệ. Giải thưởng của trò chơi này đều là hàng cao cấp, hầu hết đều nhập khẩu từ nước ngoài.

Một cặp tình nhân đi ngang qua, cô gái đang ôm con thú bông rất to, dùng toàn bộ cánh tay mới ôm hết, nhìn thật là thích.

Tiết Đồng thầm nghĩ muốn có một con, liền nhìn Long Trạch: “Con gấu kia thật đáng yêu”.

“Tôi sẽ thắng nó cho em, đem đặt trong phòng em”.

“Được”.

Hai người đi tới gian hàng ném bao cát. Giải nhất là một con gấu Teddy vô cùng dễ thương. Long Trạch liền tiếp ném trúng, người ngoài ai cũng trầm trồ khen ngợi. Một ván đã qua, nhân viên gian hàng kinh ngạc đem con gấu tới, Tiết Đồng dùng hai tay ôm lấy nó, Long Trạch giúp cô cầm con búp bê, cô cười rạng rỡ gương mặt tươi như hoa đào ngày xuân.

Tiết Đồng ôm gấu Teddy còn Long Trạch ôm thất lưng cô, cảm thấy rất mãn nguyện, đi chơi tuy rất vui nhưng so với việc được ôm người đẹp còn vui sướng hơn nhiều.

Trong công viên có rất nhiều trò chơi, Tiết Đồng đi xem từng thứ một, chỉ cần tay cô cầm xem món gì lâu một chút, Long Trạch liền mua hết. Tâm trạng đang tốt nên Tiết Đồng cũng không ngại nhận lấy, dù sao những thứ này chỉ có vài đồng, đối với Long Trạch mà nói chẳng đáng là bao.

Hai người đi chơi mua khá nhiều thứ từ các gian hàng, hai vệ sĩ đi theo ôm đồ cho vào trong xe. Nhìn thấy bên cạnh có một nhà hàng khá được, Tiết Đồng nói muốn ăn cơm xong rồi về, Long Trạch cũng không ý kiến, hiếm khi Tiết Đồng có khẩu vị tốt như vậy.

Công viên ở vị trí khá xa so với khách sạn, phải đi nửa vòng thành phố mới tới công viên, chơi rông rã một ngày trời khiến Tiết Đồng cảm thấy mệt mỏi, trên đường về mơ màng nhắm mắt dựa vào người Long Trạch, bất giác chìm vào giấc ngủ.

Không lâu sau đã về đến khách sạn, Tiết Đồng liền tỉnh lại, thấy trên người là áo khoác của Long Trạch. Nhìn thấy cô tỉnh lại, Long Trạch thấp giọng nói: “Tôi còn nghĩ sẽ ôm em đi lên chứ”.

Hai mắt Tiết Đồng còn đang nhắm nhem chưa hoàn toàn tỉnh táo, mơ hồ nhìn thấy gương mặt Long Trạch vô cùng dịu dàng, con ngươi nâu vàng sáng rực tự nhiên, khóe môi hơi nhếch lên để lộ hàm răng trắng bóng, phảng phất thấy được nét vương giả toát ra từ người hắn.

Tiết Đồng nở nụ cười: “Hôm nay tôi rất vui, cảm ơn anh đã đưa tôi đi”.

“Không cần cảm ơn. Tôi cũng rất vui, cảm thấy ở cùng em mọi thứ đều trở nên tốt đẹp hơn”. Long Trạch luôn tay dưới áo khoác, cầm tay Tiết Đồng, lòng bàn tay cô ấm áp mềm mại giống như chính con người của chủ nhân nó.

Trong lòng Long Trạch vô cùng thỏa mãn, hắn nói: “Ngày nào cũng được thế này thì tốt biết mấy”.

Tiết Đồng cũng muốn vui vẻ mỗi ngày, không cần phải dựa vào những trò chơi mới đem lại niềm vui trong cuộc sống. Duy chỉ có điều, cho đến nay, cô vẫn chưa buông được tảng đá đè nặng tinh thần, cô vẫn còn áp ủ suy nghĩ muốn chạy trốn, thế nhưng dù muốn cũng không dám. Cảm giác vui vẻ như hôm nay vẫn chưa thực thỏa mãn.

Ôm chặt gấu Teddy vào khách sạn về phòng, Tiết Đồng thích cảm giác mềm mại của nó, tạo cảm giác an toàn cho cô. Cô đặt nó ở đầu giường nhằm muốn phần nào nó sẽ đem lại sự thanh thản trong tâm trí cô.

Nhưng cảm giác này không duy trì được lâu, đến chiều hôm sau đã bị phá vỡ.

Sau giấc ngủ trưa, tỉnh lại đã không thấy Long Trạch ở trong phòng. Tiết Đồng không biết hắn đi đâu, thậm chí nghĩ hắn sẽ nhanh chóng trở lại. Không ngờ, tiếng gõ cửa phòng lại vang lên.

Nghĩ đó là nhân viên phục vụ phòng, nhưng khi mở cửa lại thấy Trang Lăng bên ngoài. Tiết Đồng ngăn người, lễ phép nói: “Long Trạch không có ở đây”.

“Tôi biết”. Trang Lăng đứng ở cửa, phía sau hắn là hai vệ sĩ, “Ông chủ muốn gặp cô”.

Mặc dù không muốn nhưng Tiết Đồng vẫn ngoan ngoãn đi theo. Dọc đường Tiết Đồng cảm thấy thấp thỏm không yên, như có một luồng khí lạnh lẽo bao trùm cả người cô. Tiết Đồng bị dẫn đi không xa lắm, chỉ theo thang máy xuống lầu rồi qua vài căn phòng. Người đàn ông quyền lực - Trình Thiên ngồi trên sofa trong phòng khách, nghe người bên ngoài chuyển lời.

Tiết Đồng đứng bên cạnh một lúc, đợi người chuyển lời đi ra ngoài, Trang Lăng mới đưa cô đi qua.

Từ lúc bước vào phòng, Trình Thiên chưa từng nhìn Tiết Đồng, hắn chỉ chú tâm vào bàn trà màu trắng nạm vàng, mở một chai rượu đỏ.

Đến khi đem mẫu thuốc lá đi vào gạt tàn, hắn mới nghiêng đầu nhìn một cái: “Cô tên Tiết Đồng?”

“Đúng vậy”. Tiết Đồng đổ mồ hôi tay, tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực, cô không biết vì sao hắn muốn gặp mình, chỉ biết kính cẩn chào hỏi: “Trình tổng, xin chào”.

“Ngồi đi”. Trình Thiên hướng sofa nói, mắt vẫn không đặt vào cô.

Tiết Đồng không dám, cẩn thận trả lời: “Không cần, tôi đứng được rồi. Không biết ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Ánh mắt sắc bén của Trình Thiên lập tức phóng về phía Tiết Đồng, hắn chậm rãi lên tiếng: “Tôi không thích phụ nữ nhiều lời”.

Tiết Đồng bị một câu nói của hắn làm cho rùng mình, đứng chôn chân tại chỗ không biết nên làm thế nào. Nhưng khi Trình Thiên liếc mắt hướng sofa lần nữa, Tiết Đồng mang theo tâm trạng lo sợ ngồi xuống sofa theo ý hắn, hai tay đặt ở đầu gối, chân run run.

“Mấy ngày trước người của tôi đắc tội với cô, Long Trạch vì vậy đã nổi nóng”, Trình Thiên tự rót một ly rượu, động tác của hắn vô cùng tao nhã, đưa tay nâng ly rượu nhẹ nhấp một ngụm, quay đầu hỏi Tiết Đồng: “Cậu ấy thật sự để ý cô?”.

Tiết Đồng không biết nên trả lời thế nào, dù đáp là có hay không đều cảm thấy không ổn, đầu ngón tay chợt lạnh toát.

Khi Tiết Đồng vừa bước chân vào cửa, toàn bộ đều lọt vào mắt Trình Thiên. Xem bộ dáng khẩn trương đến run rẩy của cô rồi mọi động tác đều vô cùng cẩn trọng, hắn sớm đã biết đây là một người phụ nữ đơn giản, mọi cảm xúc đều biểu hiện rõ trên khuôn mặt, quả thật rất vừa lòng hắn với cô.

“Tôi coi trọng Long Trạch, vì cậu ấy là một nhân tài. Hôm nay, gọi cô đến là muốn nhắc nhở cô, bình thường ít nói một chút, chuyên tâm làm việc, làm người phụ nữ biết điều là được”.

“Tôi biết”. Kỳ thật Tiết Đồng không hiểu rõ ý của Trình Thiên, đại khái là nhắc cô phải biết nghe lời, hầu hạ Long Trạch thật tốt.

“Biết là tốt. Long Trạch lát nữa sẽ tới đây gặp tôi cho nên cô không cần khẩn trương”.

Hắn nâng ly rượu trên tay, nheo mắt lại nhìn Tiết Đồng, hỏi một câu mà hắn thấy có hứng thú: “Long Trạch bình thường ở với cô vẫn là hình dạng bán xà?”

“A?” Tiết Đồng khẽ hé môi, trong đầu suy nghĩ ý của hắn là gì, khóe miệng run run, ấp úng nói: “Cái đó...”

Tiết Đồng lấp bắp không nói nên lời.

Trình Thiên nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tiết Đồng, nghe thấy câu hỏi liền cúi thấp đầu, hai má ửng hồng, tuy không trả lời nhưng nhìn dáng vẻ giấu đầu hở đuôi này, hắn lập tức hiểu được: “Có phải cô và Long Trạch chưa xảy ra chuyện gì?”

Tiết Đồng không dám trả lời thẳng vấn đề này chỉ nhẹ gật đầu.

Trình Thiên bật cười thành tiếng: “Long Trạch này thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào”.

Trình Thiên mân mê ly rượu trong tay, thật lâu sau, hắn nhìn Tiết Đồng, nói đầy hàm ý: “Nếu vậy tôi sẽ tặng cho cậu ấy một món quà”.

Trình Thiên quay đầu, Trang Lăng cúi người lại, hắn thấp giọng nói gì đó, Tiết Đồng nghe không rõ, chỉ biết hắn dặn dò Trang Lăng đi làm việc.

Trang Lăng nghe xong liền đi ra ngoài, Trình Thiên khẽ nhếch khóe miệng mang ý cười. Tiết Đồng không biết Trình Thiên định làm gì, càng thêm lo lắng, trong lòng chỉ mong Long Trạch nhanh tới đây giải vây cho cô.

Vài phút sau Trang Lăng quay trở lại, trên tay cầm một thứ rất nhỏ. Trình Thiên liếc nhìn Trang Lăng sau đó hắn cúi người cầm một cái ly rỗng trên bàn trà, động tác rất thành thực lấy ra một viên thuốc màu trắng, bỏ vào ly, rót rượu rồi đem đến để trước mặt Tiết Đồng.

Trình Thiên giơ ly rượu trên tay, hướng Tiết Đồng, nói: “Tiết tiểu thư, mời uống một ly”.

Sắc mặt Tiết Đồng trắng bệch, nhìn ly rượu trước mặt, viên thuốc màu trắng khi nãy nhanh chóng tan vào rượu rồi biến mất. Ánh mắt Trình Thiên hiện lên ý trêu cười, tiếp tục giơ ly rượu mời cô. Tay Tiết Đồng cứng đờ, lồng ngực đột nhiên thít lại, cảm giác không thể hít thở nổi.

“Tiết tiểu thư! Thật không nể mặt!” Giọng nói uy hiếp từ miệng Trình Thiên phát ra.

Nhìn ánh mắt lạnh băng của Trình Thiên, Tiết Đồng biết, ngay sau khi hắn nói câu đó cô chỉ còn đường chết. Tiết Đồng từ từ vươn tay, cầm lấy ly rượu thủy tinh mỏng manh mà lạnh lẽo như hàn băng, cứ như tiết trời đang vào tháng Giêng, toàn thân cô đông cứng lại.

Trình Thiên chậm rãi hạ ly rượu xuống, nhìn Tiết Đồng, than nhẹ: “Xem ra vẫn chưa học được cách nghe lời. Trang Lăng, đem cô ta tới Cung Đêm”.

“Không cần”. Tiết Đồng ngáp ngừng, khẽ mở miệng, “Thật xin lỗi! Cảm ơn Trình Tổng để mắt”.

Tiết Đồng nâng ly rượu lên, chất lỏng màu đỏ theo cuống họng từ từ chảy xuống, cô không nhận ra hương vị gì, chỉ biết rất lạnh, lạnh đến thấu tim.

Tiết Đồng không biết bên trong ly rượu kia là thứ gì, dù sao cô cũng không còn lựa chọn nào khác, cho dù đây là rượu độc, cô cũng chỉ biết nghe lời uống cạn.

Chương 36: Yêu em (18+)

Edit: cadeau1803+Pim

Beta: Pim

Trình Thiên không màng đến sắc mặt tái nhợt của Tiết Đồng, tiếp tục nói chuyện phiếm: “Lúc không có việc gì làm có thể kêu Long Trạch dẫn cô đến sông bạc, đôi khi tới đó sẽ gặp được nhiều người, cậu ấy cũng có thể tranh thủ giúp tôi”.

“Tôi hiểu”. Tiết Đồng cúi đầu, nhìn hoa văn trên bàn trà.

Trình Thiên rút một hơi thuốc, khói lượn lơ khấp phòng. Lúc này Long Trạch tiến vào, bước nhanh đến sô pha, có phần bất mãn nói: “Anh kêu người đem cô ấy xuống đây làm gì?”

Long Trạch trực tiếp đến ngồi bên cạnh Tiết Đồng, cách Trình Thiên không xa. Hắn nắm tay nhìn Tiết Đồng, làm cô an tâm hơn sau đó nhích lại gần cô.

“Cậu nghĩ tôi định làm gì? Chỉ là muốn xem người phụ nữ này có điểm gì khiến cho cậu si mê đến như vậy”.

Long Trạch im lặng không trả lời.

Trình Thiên đặt một cái hộp lên bàn trà, đẩy qua phía Long Trạch: “Đây là của cậu, việc đã xử lý xong rất tốt. Liễu Li cũng đã bị cậu trừng phạt, gương mặt bị hủy, đối với cô ta mà nói xem như sống không bằng chết. Cung Đem tôi cũng đã cho người giải quyết, cậu vừa lòng chưa?”

Trình Thiên cũng không nhắc đến việc Liễu Li lấy chiếc vòng cổ, tiếp tục nói: “Chúng ta đã có nhiều năm tình nghĩa, cậu giúp tôi nhiều như vậy, tôi đều ghi nhớ trong lòng. Mà tôi cũng nhiều lần giúp cậu, lại thay cậu suy nghĩ, đáp ứng mọi cậu yêu cầu, chúng ta đều là anh em tốt của nhau, thiết nghĩ không nên vì phụ nữ để ảnh hưởng tình cảm”.

Nói xong Trình Thiên lấy bình rượu rót ra hai ly, cầm một ly đưa cho Long Trạch, “Chuyện lần trước không so đo nữa. Nào, cạn!”.

Trước nay, Long Trạch đối với Trình Thiên không có hiềm khích gì, chỉ vì lần trước bất mãn với Liễu Li, thành ra nhiều ngày không gặp lại hắn.

Bây giờ Trình Thiên đã lên tiếng như vậy, Long Trạch cũng không hẹp hòi, nhận lấy ly rượu nói: “Về sau tôi không muốn người của anh coi thường người của tôi. Bằng không tôi sẽ không khách khí”.

“Tôi sẽ căn dặn họ. Cũng do cậu ít xuất hiện, nên có người không biết mới dám làm chuyện sằng bậy”. Trình Thiên nâng ly, uống một hơi cạn sạch, Long Trạch cũng đáp lại thiện ý của Trình Thiên nâng ly uống cạn.

Trình Thiên cười sảng khoái, vỗ vai Long Trạch: “Chuyện đã qua, sau này có gì cứ trực tiếp nói với tôi. Nhưng mà, phụ nữ thì không nên có tính kiêu căng, cậu xem Liễu Li là ví dụ, đến cả anh em của tôi cũng không để vào mắt. Tiết tiểu thư đây đúng là một người phụ nữ hiền lành, tôi thấy cô ấy thích hợp với cậu”.

Tiết Đồng vẫn cúi đầu, sau khi uống ly rượu, chất cồn lạnh lẽo mang kích thích, khiến toàn thân cô dần nóng lên, cảm giác vô cùng khó chịu. Tiết Đồng không muốn hành động bất kính trước mặt nhiều người, chỉ biết cắn răng nắm chặt vịn tay sô pha.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cơ thể Tiết Đồng mỗi lúc một nóng lên, Tiết Đồng mơ hồ đoán được cô bị Trình Thiên ép uống thuốc gì, bọn họ đến giờ vẫn tiếp tục nói chuyện đẩy cô vào tình thế vô cùng khó xử.

Lúc này, tinh thần Tiết Đồng như đang bị bào mòn, mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ, cơ thể bứt rứt khó chịu, râm ran như có hàng vạn con kiến đang bò trên người, phải tập trung lắm mới gắng gượng được.

Long Trạch đưa tay vỗ nhẹ lưng Tiết Đồng, thấy cô không nói lời nào, nhúu chặt mày lại có vẻ không được khỏe, Long Trạch lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiết Đồng không lên tiếng, Long Trạch hơi xiết tay, lúc này cô mới quay đầu, mơ hồ trả lời: “A, cái gì?”

“Em không thoải mái sao?”

“Tôi, thấy nóng quá”. Tiết Đồng hai tay túm chặt sô pha, trên mặt hiện rõ vẻ sợ hãi.

Nhìn thấy mặt Tiết Đồng đỏ lên, Trình Thiên ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Long Trạch, cậu đem cô ấy về trước đi, cũng không còn chuyện gì nữa”.

Hắn nở nụ cười quỷ dị: “Tặng cậu một phần lễ vật, mang theo Tiết tiểu thư về mà hưởng thụ cho tốt”.

Long Trạch không rõ ý của Trình Thiên, mà hắn cũng không có hứng tìm hiểu, chỉ vội kéo tay Tiết Đồng: “Đứng lên, chúng ta đi”.

Tiết Đồng cũng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, thầm nghĩ chỉ cần tắm qua nước lạnh mọi chuyện sẽ ổn, cô tránh Long Trạch, tự mình ra khỏi phòng.

Long Trạch không biết vì sao Tiết Đồng cư xử kỳ lạ như vậy, chỉ cảm thấy cô đứng lên khó khăn, xiêu vẹo đi tới sảnh chính của khách sạn. Hắn đuổi theo ôm lấy Tiết Đồng: “Em làm sao vậy? Có phải bệnh không?”

“Anh buông ra”. Tiết Đồng đẩy Long Trạch, nhưng toàn thân mềm nhũn không chút sức lực, thoát không khỏi vòng tay của Long Trạch, Tiết Đồng liền liếc nhìn hắn: “Nhanh một chút, tôi muốn về phòng”.

Long Trạch thấy vậy vội vàng kéo tay Tiết Đồng hướng về phía thang máy, thân nhiệt Tiết Đồng càng lúc càng nóng, cảm giác như đang có ngọn lửa thiêu cháy cơ thể cô.

Trong thang máy, Long Trạch đem Tiết Đồng dựa vào ngực mình, cơ thể Tiết Đồng chìm ngập trong hơi thở nam tính của Long Trạch, trong thang máy chật hẹp phảng phất mùi hương cơ thể đầy dụ hoặc của Long Trạch, Tiết Đồng cắn chặt môi, nửa muốn đẩy ra nửa khát vọng rơi vào ôm này.

Thang máy rất nhanh tới tầng 32, Tiết Đồng gấp gáp về phòng, run run quẹt thẻ, vào trong liền trực tiếp tới phòng tắm.

Long Trạch đóng cửa phòng cẩn thận, định tới xem cô, nhân lúc lí trí còn tỉnh táo một chút, Tiết Đồng lớn tiếng: “Tôi muốn đi tắm, anh đừng vào”.

Nhìn thần sắc mơ màng, gương mặt ửng hồng của Tiết Đồng, Long Trạch muốn vươn tay chạm vào cô nhưng Tiết Đồng một mực kiên quyết từ chối. Thấy Tiết Đồng toàn thân nóng rực, Long Trạch lo lắng nói: “Vậy em đi tắm trước, đừng tắm lâu quá”.

“Tôi tắm sẽ lâu một chút, anh cứ xem ti vi đi”. Tiết Đồng vừa nói vừa chạy vào nhà tắm, nhanh tay khóa trái cửa, quần áo không cởi, mở vòi sen để nước lạnh trực tiếp dội lên người.

Thời tiết vào giữa mùa hè, nước lạnh xối thẳng vào người cũng không đem lại cảm giác mát lạnh, mà trong người hơi nóng càng lúc càng mãnh liệt, tra tấn thần kinh của Tiết Đồng. Cô ngâm mình trong bồn tắm lớn, một loại cảm giác hư ảo dâng trào khiến thân thể như cực kỳ ham muốn một thứ đủ để kích thích thiêu đốt toàn thân.

Quần áo ướt dính vào da thịt càng làm tăng khát vọng trong cô, mà loại khát khao này chính là muốn được người khác phái vuốt ve. Chỗ sâu kín trong thân thể gào thét mãnh liệt được lấp đầy, mới đầu chỉ là một chỗ sau lại lan khắp từng thớ thịt.

Tiết Đồng dựa sát vào thành bồn tắm vặn vẹo cơ thể, cảm giác ngứa ngáy kết hợp với sự hư ảo trong tâm trí tàn nhẫn thiêu đốt cơ thể cô. Tiết Đồng không chịu nổi sự tra tấn ấy, khó chịu phát ra tiếng hừ nhẹ, ra sức cọ người vào thành bồn tắm trơn bóng thể nào cũng không thỏa mãn được khát vọng của từng tế bào trong cơ thể.

Tiết Đồng bất lực ngã mình thành bồn tắm, nước mắt bất giác trào ra. Cô không biết vì sao lại khó chịu đến như vậy, từng tắc da tắc thịt như bị gặm nhấm vô cùng nhức nhối không cách nào giảm bớt. Càng xuống dưới càng ngứa, giống như có hàng vạn con kiến di chuyển vào sâu bên trong xương tủy.

Trước mắt giờ là một màn sương mù dày đặc ý thức rơi vào trạng thái mơ ảo. Trong trạng thái mơ hồ, Tiết Đồng tưởng tượng ra có người bế cô ra khỏi phòng, hình như là một người đàn ông nhưng không nhìn rõ mặt. Tiết Đồng như vớ được cọc, cô cần bàn tay hắn, cần thân thể hắn, muốn hít sâu hương vị nam tính, cái ôm gắt gao.

Hơn hết, cô cần nụ hôn cháy bỏng, thậm chí cần hắn tùy ý vỗ về da thịt cô để làm dịu ngọn lửa trong cơ thể.

Hôn!

Tiết Đồng rất cần, cần đầu lưỡi người đàn ông ấy tiến sâu vào, tham lam liếm láp, cần bàn tay nóng ấm, cô cần, cần rất nhiều, cô nhớ lại hương vị ngọt lan tỏa khắp khoang miệng mình. Nhưng thực tế cái gì cũng không có, càng nghĩ thì cơ thể càng gấp gáp đòi hỏi, nhiệt độ lại tăng cao, Tiết Đồng hoàn toàn bị cảm giác này dày vò.

Cuối cùng, Tiết Đồng không thể chịu đựng được nữa, cô bật khóc trong sự tuyệt vọng: “A...A...A...”

Long Trạch chạy vào thấy Tiết Đồng vẫn mặc quần áo ngâm mình trong nước, sắc mặt đỏ hồng, ánh mắt mơ màng, đầy mắt toát lên vẻ đau khổ nhưng lại ẩn chứa sự khao khát mãnh liệt, làm dậy lên ham muốn của hắn, phút chốc Long Trạch cảm thấy nơi nào đó đang dần thức tỉnh.

Hắn ở ngoài cửa nghe tiếng thét Tiết Đồng, cảm thấy không bình thường đứng ở bên ngoài gọi nhưng không thấy tiếng trả lời. Long Trạch sốt ruột phá hỏng ổ khóa, trực tiếp đi vào, thấy được toàn thân Tiết Đồng tỏa ra một luồng khí ngập trong dục vọng.

Mái tóc đen bóng ẩm ướt, ánh mắt như cánh hoa đào phát phối, đôi môi hồng căng mọng khê mấp máy như mời gọi, khiến người ta chỉ muốn lao vào gặm nhấm. Long Trạch ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, hỏi, “Tiết Đồng, làm sao vậy?”

Chỉ là một bàn tay chạm nhẹ lên mặt mà Tiết Đồng cảm giác như đã tìm được liều thuốc giải, cô không tự chủ mà cọ cọ má vào lòng bàn tay ấm áp của Long Trạch, nó đem lại sự thoải mái cho cô.

Chính là cảm giác này, Tiết Đồng thỏa mãn thở hắt ra, hai tay quàng lên cổ Long Trạch, dùng cằm cọ vào má hắn, khê vuốt gáy của hắn, miệng mơ hồ thốt lên: “Mau...sờ tôi...”

Long Trạch không biết vì sao Tiết Đồng lại trở nên như vậy, nhưng hắn thích!

Âm thanh nỉ non, ánh mắt như mời gọi, thân thể ửng hồng, trên mặt tuy khó chịu nhưng lại tỏa ra một vẻ đẹp câu dẫn chết người, thân thể Long Trạch sớm đã có phản ứng hắn vội vàng ôm lấy cô, khê gọi: “Tiết Đồng...”

Tiết Đồng vùi đầu vào cổ Long Trạch, đưa lưỡi ẩm nóng nhẹ nhàng liếm rồi cắn nuốt da thịt hắn, hương vị tươi mát của Long Trạch như một liều thuốc thúc đẩy toàn bộ mạch máu giúp nó dễ dàng lưu thông trong cơ thể cô.

Tuy đã ngà ngà say nhưng vẫn ý thức mình đang làm cái gì, chỉ có điều Long Trạch không thể kìm hãm lại mình trong tình huống này.

Trong đầu vẫn hiện lên âm thanh cảnh báo đây là việc sai trái, nhưng âm thanh ấy đã sớm vô hiệu, nó đã bị những cơn sóng ham muốn quét sạch. Dưới sự tra tấn của ‘tình dục’ cơ thể Tiết Đồng vốn dĩ đã giương cờ trắng đầu hàng, giờ đây Long Trạch như một loại thuốc giải thần kỳ, cô điên cuồng đặt nụ hôn vụng về lên môi Long Trạch.

Long Trạch làm sao bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, vội ôm lấy gáy Tiết Đồng, chuyển thế bị động thành chủ động, cúi xuống dùng đôi môi bao phủ cánh môi đào căng mọng kia, đầu lưỡi gấp gáp đi vào bên trong khuấy động khoang miệng, Tiết Đồng mãnh liệt đáp lại, hai lưỡi giằng co trong sự thèm khát lẫn nhau, chỉ hận không thể đem đối phương nuốt vào bụng.

Những tưởng nụ hôn cháy bỏng cùng những cái vuốt ve sẽ làm giảm cơn nóng khát vọng ngược lại chỉ khiến thân thể cô càng trở nên tham lam, hai tay Tiết Đồng không làm chủ được, vòng lên lưng Long Trạch mà vuốt ve.

Cách một lớp vải quần áo Tiết Đồng cảm thấy vương vãi khó chịu, cô túm áo trên lưng Long Trạch, nhân lúc nụ hôn vừa dứt liền phát ra âm thanh gợi tình: “Cởi, cởi nó...tôi muốn...”.

Tiết Đồng nghe lời nói cầu xin từ chính miệng mình phát ra, cảm thấy xấu hổ, nhưng sự mê hoặc của Long Trạch khiến cô không thể không cầu xin, chỉ nóng lòng muốn giải phóng tất cả. Tiết Đồng vô thức kéo áo của hắn, tay chuyển dần từ cổ xuống.

Ánh mắt Long Trạch rực lửa, bế Tiết Đồng từ bồn tắm đi ra, một tay nâng mông cô lên hướng ra ngoài. Lúc bế Tiết Đồng ra phòng ngủ, Long Trạch vẫn không ngừng liếm láp lấy đôi môi ngọt ngào của Tiết Đồng,

da thịt nóng bỏng của cô cùng lớp vải ẩm ướt chạm vào người hắn, như đang khiêu khích sự nhẫn nại của hắn.

Càng cọ xát cơ thể cô càng khó chịu, cơ thể râm ran như bị sâu bọ gặm cắn càng tăng lên, làm cô không nhịn được bật khóc thành tiếng.

Long Trạch nhanh chóng đặt Tiết Đồng lên giường, cởi bỏ hết lớp quần áo cản trở. Cơ thể Tiết Đồng lúc này ứng hồng vô cùng mê người, bàn tay Long Trạch giữ cái gáy mảnh khảnh của cô, đặt những nụ hôn vụn vặt lên làn da ẩm ướt, thân thể trơn láng mềm mại kề sát nhau, Long Trạch không ngừng đưa tay vuốt ve vỗ về làn da đang nóng rực kia.

Tiết Đồng thỏa mãn, cô cũng ôm lấy gáy Long Trạch, ở dưới thân hắn không ngừng vận vẹo, mỗi lần da thịt mỏng manh cọ xát toàn thân run lên như có dòng điện cao áp chạy qua. Làn da non mịn chạm vào làn da rắn chắc, tạo nên một cảm giác vô cùng dễ chịu. Tiết Đồng gắt gao ôm lấy thân thể của Long Trạch nhằm giải tỏa sự thèm khát của bản thân.

Tiết Đồng thích cách hắn ngăn chặn thân thể cô, được chạm vào lồng ngực rắn chắc của Long Trạch, làn da hắn mềm mại như mây tuyết.

Long Trạch hôn lên trên chiếc cổ non mịn của Tiết Đồng, hai tay đặt trước ngực mềm mại của Tiết Đồng, trong đầu hắn lúc này vẫn còn tự nhắc nhở mình phải tuyệt đối nhẹ nhàng, thân thể cô mỏng manh, trăm ngàn lần không được tổn thương cô.

Ý nghĩ trong đầu cùng thân thể nóng rực hối thúc hắn, cơ thể hắn như muốn gào thét, muốn mãnh liệt chiếm hữu cô, Long Trạch sợ mình sẽ mất kiểm chế, hắn từng nghĩ sẽ dừng lại rồi đem giấu cô đi, thế nhưng nhìn người phụ nữ dưới thân đang thỏa mãn trong sung sướng, đôi mắt trong sáng ngày thường giờ đây đã phủ kín bởi dục vọng, hắn hiểu cô cũng khát khao giống hắn.

Long Trạch thích Tiết Đồng nhiệt tình đáp lại, thích cô cùng hắn triền miên. Chỉ cần cô thích thân thể hắn, hắn nhất định sẽ cho cô. Long Trạch yêu cách mà Tiết Đồng ý lại, trầm mê dưới thân mình, không thể tự chủ được bản thân tự nguyện sa vào dục vọng.

Tiết Đồng sung sướng hưởng thụ những cái hôn trước ngực, động tác này làm Tiết Đồng ngứa ran, dòng nhiệt cơ thể không ngừng tỏa ra, lại có vật cứng cọ xát nơi ẩm ướt, cô rướn mình nghênh đón nó, muốn Long Trạch tiến vào sâu bên trong.

Long Trạch hôn lên bầu ngực sữa cao ngất non mịn, hắn nghe từ miệng Tiết Đồng phát ra những âm thanh rên rỉ đầy mị lực, làm hắn thêm điên loạn.

Long Trạch yêu cô, yêu đến điên cuồng, yêu từng tế bào, đến từng tác da thịt trắng mịn kia, yêu vẻ đẹp động tình của cô, hắn cũng muốn cô yêu thương lại hắn.

Để rồi hai thân thể cùng hòa tan vào nhau, cùng tạo nên những đợt sóng khoái cảm triền miên. Long Trạch ngẩng nhìn khuôn mặt đỏ ửng, cơ thể mê loạn trong dục vọng kia, cất giọng khàn đặc: "Gọi tên anh ... nhanh ... gọi tên anh."

Tiết Đồng khép nhẹ đôi mắt của mình lại, lúc này cô đau còn tâm trí nào để nghe lời hắn nói, chỉ biết rên rỉ trong sung sướng.

Long Trạch khiêu khích cô, bàn tay vuốt ve trên người cô, khẽ cắn vào vành tai: "Gọi tên anh. Tiết Đồng ..."

Long Trạch dừng mọi động tác lại, như vậy khác nào muốn ra đòn tra tấn cô, Tiết Đồng ở dưới thân hắn không ngừng vận vẹo cơ thể khao khát. Hắn, vì sao vẫn chưa thỏa mãn cô, tra tấn khiến cô khó chịu muốn chết. Tiết Đồng nức nở cầu xin: "Khó chịu quá...cho tôi đi..."

Cơ thể Long Trạch căng cứng như tên đã lên dây cung, cố gắng áp chế dục vọng, ở bên tai dụ hoặc: "Anh muốn em nói lần nữa là em muốn anh..."

Mạch máu trong cơ thể Tiết Đồng bỗng chốc đông cứng lại, cơ thể đang chịu sự dày vò muốn được lấp đầy, vết cạn chút ý thức còn sót lại biết ai đang ở trên người, cô muốn có được thân thể này, Tiết Đồng nỉ non cầu xin: "Trạch...tôi muốn anh...tôi muốn..."

Nghe Tiết Đồng chính miệng mời gọi, Long Trạch cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn, hần tiếp tục hôn cô, hần chưa từng yêu cô nhiều như lúc này. Hần muốn cô, muốn toàn bộ cơ thể này. Vật cứng rắn nóng bỏng cọ xát nơi mẫn cảm của Tiết Đồng, chậm rãi từng chút một tiến vào nơi ẩm ướt trong thân thể Tiết Đồng, nơi của thiên đường tình yêu.

Khi vật nam tính cứng nóng tiến vào bên trong, một cơn đau bén nhọn truyền đến Tiết Đồng bật ra tiếng thét đau đớn đến chói tai: “A...”

Cơn đau như xé cơ thể Tiết Đồng thành hai mảnh khiến cô co rúm người lại, lưng cong lại như con tôm, toàn thân căng cứng kháng cự trước ý định xâm nhập lần nữa của Long Trạch. Cô lớn tiếng khóc lên, nước mắt ướt đầm gò má.

Long Trạch cảm nhận sự phản kháng từ nơi mẫn cảm khít chặt của cô, liền ý thức bản thân phải nhẹ nhàng hơn, cơ bắp liền giãn ra. Tuy tiến vào khó khăn, nhưng mỗi lần tiến vào đem lại một cảm giác ấm nóng chưa từng có.

Hai thân thể ấm áp quấn quít lấy nhau, Long Trạch cảm nhận được cơ thể cô quá chặt chẽ không chứa được vật nam tính của mình. Không thể hết sức bùng nổ thỏa mãn chính mình, Long Trạch cũng rất khó chịu, nhưng hần vẫn nhắc đi nhắc lại bản thân không được làm tổn thương Tiết Đồng.

Hần hôn lên những giọt nước mắt lăn trên má cô, thấp giọng dỗ dành: “Tiết Đồng, thả lỏng...”

Vậy nóng nam tính làm cho Tiết Đồng đau đớn như đang xé nát thân dưới cô, nhưng rồi lại có một luồng khoái cảm thỏa mãn chạy dọc khắp da thịt như đang vỗ về nuôi đau kia, rất nhanh cảm giác bị xé rách đã được giải cứu, khi cơ thể của cả hai đạt được đỉnh triền miên, nhiệt độ và cơn đau hạ dần nhưng vẫn cô vẫn chưa thỏa mãn, Tiết Đồng chỉ biết khóc, cổ họng không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ.

Dịch lỏng ở nơi mẫn cảm dường đã dần thích ứng, tiết ra nhiều hơn phần nào giảm bớt được sự khó chịu bởi vật nóng bỏng xâm nhập, Tiết Đồng trở nên tham lam muốn được vật cứng rắn kia tiến vào sâu hơn nữa cô cong người để Long Trạch tiến sâu hơn cũng không màng đến cơn đau vừa trải qua.

Long Trạch co người, toàn thân hừng hực bùng cháy, hần cảm thấy trước giờ chưa từng vui sướng như lúc này, lại lần nữa tiến vào nơi chật hẹp, ấm áp, thế giới của hần tràn ngập trong hạnh phúc.

Chậm rãi ra vào, thân thể kết hợp hoàn toàn trọn vẹn, trong đời chưa từng có được khoái cảm tuyệt vời như hôm nay, cùng nhau hưởng thụ cảm giác vui sướng như muốn được tan vào nhau.

Long Trạch rất cuộc cũng có được Tiết Đồng, hần muốn từ nay về sau, cô là của riêng hần. Long Trạch lại mạnh mẽ tận hưởng cô, hần phát ra những tiếng rên nhẹ, mồ hôi túa ra, trong lòng có cảm giác gì đó không ngừng dâng trào, hần thốt lên: “Tiết Đồng...Anh yêu em...Anh...yêu em...”

Tiết Đồng không để ý lời của Long Trạch, ôm chặt cổ hần, sự đau đớn đang dần tan biến, vật cứng rắn ra vào thân thể cô khiến cô chìm trong cơn hoan lạc. Tiết Đồng cố gắng hít thở, đau đớn đan xen cùng sung sướng, cô không ngừng rên rỉ, đầu ngón tay liên tục bầu vào lưng Long Trạch, cơ thể không ngừng phối hợp với hần, rồi thở dốc hét chói tai.

Long Trạch lại cảm giác tiếng hét ấy như khát vọng kêu gọi, hần dịu dàng vuốt ve thân thể non mềm, không ngừng xâm nhập nơi mẫn cảm, một chút cũng không ngừng. Mỗi lần tấn công vào nơi chật hẹp là một lần hần nói yêu cô, cứ như thế triền miên, hận không thể đem cơ thể cô nhập làm một.

Cả hai suốt đêm triền miên, thân thể di chuyển nhấp nhô, linh hồn hòa hợp thành một. Long Trạch tiến vào, Tiết Đồng bao chặt hần lại, giữ hần trong cơ thể sâu ấm áp của cô, cả hai cùng lúc bùng nổ, hần trầm thấp thở dốc, cô thỏa mãn thét chói tai, toàn bộ căn phòng tràn ngập hương vị tình dục nóng bỏng, cuối cùng cả hai cùng nhau lên đến đỉnh của dục vọng.

21. Chương 37 - 38

Chương 37: Yêu thương

Edit: cadeau1803

Beta: Pim

Bên ngoài mặt trời đã lên cao, ánh sáng nhạt le lói rọi vào phòng qua khe hở của rèm cửa được kéo kín mít. Trên chiếc giường rộng lớn, Tiết Đồng hơi giật mình thức giấc, tinh thần vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Phát hiện có người ôm chặt làm cô không thể động đậy. Vừa hé mi mắt liền đập vào mắt là làn da của một người đàn ông, gần đến mức ngay cả những sợi lông tơ rất nhỏ đều thấy rõ ràng. Người đàn ông nằm nghiêng, đem Tiết Đồng ôm gọn trong lòng, tay chân đều đặt trên người cô.

Tiết Đồng nhắm mắt lại, toàn thân đau nhức, khó chịu. Tuy rằng bị ‘tình được’ làm mê muội, không khống chế được bản thân, nhưng cô vẫn nhớ rõ hôm qua đã trải qua cơn trầm luân như thế nào, dưới thân mình hẳn cầu xin gì, trong lúc cao trào đã kêu lên ra sao, biết rõ đó không phải lỗi mình vẫn cảm thấy xấu hổ, muốn không bao giờ tỉnh lại.

“Tỉnh?” Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh khàn khàn.

Tiết Đồng hoảng hồn, giống như đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt tại trận, đến cái chớp mắt cũng không dám làm. Toàn thân như bị đóng băng.

Long Trạch kéo cô sát vào lồng ngực mình, giọng nói trầm thấp có phần mơ hồ: “Ngủ thêm một lúc”.

Chân hắn cọ cọ lên đùi Tiết Đồng, thân thể nhích sát lại gần, đem ngực cô dán vào thân thể hắn, ôm cô vào trong lòng, kéo chăn ngủ tiếp.

Tiết Đồng làm sao có thể ngủ được, hai người trần truồng dây dưa một chỗ, làn da kề sát, ngay lúc này cô chỉ muốn bỏ chạy, không dám đối mặt với bất cứ ai, toàn thân cứng ngắc lại.

Long Trạch cảm nhận được sự bất an của Tiết Đồng, đưa tay vuốt ve tấm lưng láng mịn của cô. Hắn mở mắt ra, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán: “Có phải đối bụng rồi không?”

Tiết Đồng hôm qua bị ép uống ‘tình được’ quá liều, thời gian cô sống chung với Long Trạch không thể nói là quá lâu nhưng hôm qua lại cùng hắn triền miên dây dưa từ chiều cho tới đêm khuya. Trên giường giờ là một đống hỗn độn, Tiết Đồng bất lực vô lực, Long Trạch bế cô vào phòng tắm qua rồi đặt cô lên giường, bấy giờ Tiết Đồng mới chịu chìm vào giấc ngủ.

Long Trạch chưa từng có khoái cảm mãnh liệt đến vậy, khoảnh khắc nơi mềm mại của cô bao chặt lấy vật nóng bỏng của hắn, đã đẩy lên một cảm giác vui sướng không thoát thành lời, hắn ở trong cơ thể cô rong ruổi sung sướng đến cực hạn, đến khi cái hai cùng đạt tới đỉnh của thiên đường, khoái cảm dồn thẳng đến não bộ đem lại cảm giác như được bay bổng giải thoát, cho dù chết để đạt được cảm giác này hắn cũng cam tâm.

Long Trạch cúi đầu hôn Tiết Đồng, nhích xuống một chút mặt đối mặt với cô, mũi chạm mũi, nhìn hàng lông mi run rẩy, biết cô đã tỉnh nhưng còn giả vờ ngủ, hắn cười ra tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng, hắn lại cúi đầu đặt nụ hôn môi cô. Tiết Đồng theo bản năng nghiêng đầu nhưng vẫn không thoát khỏi vòng tay của Long Trạch.

Hắn xoay mặt Tiết Đồng lại, tiếp tục nhắm nháp đôi môi sưng tấy kia, Tiết Đồng né ra, lấy tay đẩy hắn: “Không cần, buông ra”.

Giọng nói của Tiết Đồng khàn khàn lại cảm giác như vẫn đang còn vương lại hương vị của dục vọng, Tiết Đồng xấu hổ khuôn mặt ửng hồng, Long Trạch khẽ cười, cọ vào má cô, hơi thở ấm áp: “Tiết Đồng, anh rất thích em”.

Hắn thích cô, yêu thương cô điều này hắn luôn khẳng định.

Thời điểm hai thân thể hòa hợp, hắn đột nhiên hiểu rằng cô giống như thân thể thứ hai của hắn, Long Trạch cầm tay Tiết Đồng, đặt lên môi rồi hé miệng mút vào, cùng thân thể nhỏ bé triền miên một chỗ thật thoải mái, làm hắn một khắc cũng không muốn rời đi, chân vẫn cọ xát trên người cô.

Tiết Đồng cảm nhận có vật cứng đang ngóc đầu dậy nhiệt độ dần dần nóng lên, cô căng thẳng đứng lên: “Anh buông ra, đừng đụng vào tôi”.

Long Trạch không quan tâm đến từ chối của cô, tiếp tục cọ lên người Tiết Đồng, ôm lấy cô: “Như vậy rất thoải mái, không phải em cũng thích sao? Tối qua cứ quấn quýt lấy anh”.

Dứt câu, vật nam tính nóng bóng của hắn hơi cọ qua nơi mềm mại ấm áp của Tiết Đồng.

“Không được nói”. Tiết Đồng vừa sợ vừa thẹn thùng, tránh ra không được, phía dưới hai chân đau đốn, cô nói. “Tôi đau, không tiếp tục được”.

Nghe vậy Long Trạch dừng hẳn động tác, trên giường vẫn còn lưu lại dấu máu đỏ như bông hoa nở rộ, tới hôm qua hắn thay cô tắm rửa khi hắn liền phát hiện nơi mẫn cảm của cô sưng đỏ, so với những người đàn ông khác trên thế giới này, Long Trạch hoàn toàn khác biệt. Cơ địa cũng như cấu tạo của hắn đều khác người, đương nhiên, vật nam tính của hắn cũng lớn hơn bình thường, có thể lúc gấp gáp tiến vào đã khiến cô đau đốn.

Long Trạch vẫn nằm úp lên người Tiết Đồng: “Anh sẽ làm không đau em, em nghỉ ngơi cho tốt. Anh gọi đồ ăn mang lên, cũng không còn sớm nữa, chắc em đã đói bụng”.

“Vậy anh đi kêu đồ ăn trước đi, tôi rất đói. Nhanh đứng lên”. Tiết Đồng chỉ mong Long Trạch nhanh biến mất trước mặt cô.

“Được, anh đi kêu cho em ít cháo”.

Nói xong, Long Trạch vẫn nằm trong chăn vuốt ve cô một lúc lâu rồi mới chịu đứng dậy. Xuống giường, Long Trạch đem chăn kéo lại cho Tiết Đồng, đứng bên cạnh nói: “Nếu cảm thấy mệt thì đừng đứng lên, đợi anh đem đến giường là được rồi”.

Tiết Đồng biết hắn không mặc quần áo, cô đem mặt giấu vào trong chăn, không trả lời. Đến khi thấy tiếng đóng cửa, xác định rõ hắn đã ra ngoài, Tiết Đồng mới thở phào một hơi. Tiết Đồng cảm thấy khó hiểu, cô không hiểu nổi vì sao mình lại rơi vào tình cảnh này, cùng với Long Trạch phát sinh mối quan hệ gần gũi đến như vậy, điều đáng nói là cô không hề có ý bài xích hắn.

Nhớ lại chuyện hôm qua, Tiết Đồng vô cùng bứt rứt, đúng là cô đã nức nở cầu xin hắn, càng nghĩ càng loạn, Tiết Đồng trùm kín chăn để xua tan đi dòng suy nghĩ rối rắm này.

Tiết Đồng vẫn nằm trong chăn, cửa lại mở ra, Long Trạch mặc áo ngủ, xem ra tinh thần hắn vô cùng sáng khoái, tắm rửa, gọi điện thoại kêu thức ăn, sau đó trở lại giường.

Tiết Đồng lộ đầu ra, nhưng vẫn trùm kín chăn, cảnh giác nhìn Long Trạch: “Anh lại định làm gì?”

“Anh muốn ôm em.” Ánh mắt trong suốt chờ đợi.

“Anh ra ngoài trước đi, tôi muốn rời giường.”

“Em cứ đứng lên đi, anh ra ngoài làm gì, dù sao chúng ta cũng đã thân mật, nếu không để anh giúp em, nhìn em có vẻ không được thoải mái”. Long Trạch đề nghị.

“Anh đi ra ngoài trước”. Tiết Đồng cầu khẩn: “Tôi tự mình mặc được”.

Long Trạch nhìn vẻ mặt xấu hổ có phần giận dữ của cô, hắn cũng không muốn ép buộc cô làm những chuyện không thích, xoay người lấy bộ quần áo đặt ở đầu giường rồi rời khỏi phòng.

Tiết Đồng cảm thấy khó nghĩ, cô không biết nên đối mặt với chuyện này như thế nào, cô cũng sớm biết tình huống như này sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Mặc dù Long Trạch không miễn cưỡng cô thân mật vượt giới hạn với mình, chuyện này do cô tự chuốc lấy. Nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, triền miên suốt một đêm với một người bán xà, cô cũng không thể trách móc hay đổ lỗi cho hắn, nghĩ kỹ lại, càng cảm thấy bất lực.

Sự việc cũng đã xảy ra, chẳng lẽ cô giả vờ khóc lóc, đòi lại công bằng? Nghĩ lại thấy buồn cười, Tiết Đồng cũng không suy nghĩ thêm nữa.

Giữa hai chân thật khó chịu, trên người đầy vết xanh tím, nhưng vẫn tốt hơn so với lần trước. Tiết Đồng lấy quần áo, chầm chậm mặc quần áo xuống giường. Cô không ra cửa ngay, mà tiến đến bên cửa sổ, kéo rèm ra, ánh nắng chan hòa chiếu vào phòng, bên ngoài là một mảng màu xanh rộng lớn.

Long Trạch mở cửa ra thấy cô ngồi trên sofa cạnh cửa sổ, hỏi cô muốn ra ngoài ăn hay ăn ở trong phòng. Tiết Đồng không muốn gây thêm rắc rối liền nói ở trong phòng.

Tiết Đồng đi rửa mặt rồi ra phòng khách, Long Trạch nhìn cô bước đi có vẻ khó khăn, mặc kệ cô đồng ý hay không, liền ôm cô đến bàn ăn, giúp cô lấy cháo rồi đưa đồ ăn tới trước mặt cô. Từ trước tới nay, Long Trạch luôn quan tâm đến Tiết Đồng, hôm nay Long Trạch mặt mày tươi cười, khoe miệng không tự giác cong lên, nhìn Tiết Đồng bằng ánh mắt đầy yêu thương.

Tiết Đồng cúi đầu không dám nhìn hắn, tập trung quấy tô cháo, múc một muỗng đưa lên miệng, không cẩn thận làm rơi một giọt lên cổ tay trái, Long Trạch vội nói: “Cẩn thận”.

Cháo đã nguội rồi, còn cẩn thận cái gì!

Long Trạch cầm tay Tiết Đồng, cẩn thận dùng khăn mềm thay cô lau sạch, sau đó cười mỉm xem cô ăn cơm, không ngừng gấp rau cho cô. Tiết Đồng từ từ ăn hết chén cháo, nhìn Long Trạch gấp thức ăn ỉn, nói: “Anh hôm nay ăn cơm rất chậm”.

“Nhìn em ăn”. Long Trạch tươi cười nói, vẫn chậm rãi ăn cơm, lâu lâu ngẩng đầu nhìn cô, cho dù là cúi đầu ăn cũng vẫn liếc về phía Tiết Đồng.

Lúc này đã hơn mười một giờ, Long Trạch buông bát đĩa hỏi: “Em muốn tiếp tục nghỉ ngơi hay ra ngoài chơi một chút?”

Tiết Đồng làm thế nào còn sức lực mà đi ra ngoài? Cô thấp giọng nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi”.

“Cũng tốt, ngủ nhiều một chút. Có cần anh gọi bác sĩ cho em?”

Tiết Đồng vội vàng lắc đầu, giọng khàn khàn: “Tôi tự nghỉ ngơi là tốt rồi”. Ngừng một lát lại nói thêm: “Để tôi yên tĩnh nghỉ ngơi, anh đừng vào”.

Long Trạch gật gật đầu, bế cô trở về phòng ngủ. Tiết Đồng khần trương cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, Long Trạch cũng tưởng cô quá mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi, kéo chăn đắp lại giúp cô: “Yên tâm ngủ đi, anh sẽ không làm phiền em”.

Long Trạch thay cô kéo rèm cửa sổ, rồi đi ra ngoài. Long Trạch nói không quấy rầy cô, hắn đã thực hiện đúng với lời hứa, cả một ngày hắn đều không làm phiền cô.

Giữa trưa Trình Thiên gọi điện cho Long Trạch, khẽ cười: “Lẽ vật tôi đưa cậu có thích không? Nghe nói tối hôm qua đến cả cơm chiều cũng không gọi?”

Long Trạch cầm điện thoại, ánh mắt dịu dàng, giọng nói rõ vẻ hài lòng: “Tốt lắm, cảm ơn!”

“Tôi còn lo lắng cậu có khiến Tiết tiểu thư đến chết, không ngờ Trạch như vậy lại biết dịu dàng”.

“Anh gọi điện là quan tâm đến tôi?”

“Tôi không phải thường xuyên quan tâm cậu sao? Có điều đúng là xảy ra chút việc, bọn người bên địa bàn phía Bắc luôn tìm tôi gây phiền toái, tôi đã bố trí hết người vào trong đó, cần cậu hỗ trợ một chút trong vài ngày, giúp tôi giải quyết địa bàn của bọn họ”. Trình Thiên biết tâm trạng Long Trạch hôm nay rất tốt, nhân cơ hội này yêu cầu hắn.

“Mỗi lần đều là tôi thay anh giải quyết. Tôi không rảnh”. Long Trạch hiện tại chỉ muốn giành thời gian ở bên Tiết Đồng.

“Cậu thì có chuyện gì? Chỉ muốn ở nhà thôi sao? Tôi nói cho cậu hiểu, phụ nữ là loại ham tiền, nếu cậu không có tiền không có thế lực, sẽ không giữ được phụ nữ, hiện tại cậu là người đàn ông thành công, đừng hành động vì sở thích”.

Trình Thiên khuyên bảo Long Trạch, cốt muốn hấn thay mình làm việc: “Cũng không tốn bao nhiêu thời gian của cậu”.

Long Trạch tâm tình đang tốt, việc này dù sao với hấn cũng đơn giản, hấn cũng muốn đem tặng cho Tiết Đồng những gì tốt nhất, thế lực của Trình Thiên phải thực vững chắc thì hấn mới có thể bảo đảm cuộc sống cho Tiết Đồng, Long Trạch liền đồng ý. Không có chuyện gì khác, hấn cũng không muốn dông dài, nói vài câu rồi cúp máy.

Nhìn cửa phòng đóng chặt của Tiết Đồng, hấn cũng không dám tự ý mở cửa bước vào, mà cứ ở phòng khách chờ cô tỉnh giấc. Tiết Đồng ngủ thẳng giấc đến chiều, buổi tối hai người gọi vài món ăn đơn giản, cô vẫn chưa có đủ tự tin để đối mặt với Long Trạch, luôn tìm cách né tránh hấn, Long Trạch cũng hiểu chuyện, thi thoảng chỉ hỏi han vài câu.

Đến tối đi ngủ, Long Trạch vào phòng Tiết Đồng, đóng cửa trực tiếp nằm xuống chiếc giường lớn. Tiết Đồng hoảng sợ, đứng bên cạnh bàn trang điểm: “Anh trở về phòng mình mà ngủ”.

Long Trạch xoay người đứng lên: “Chúng ta đã phát sinh quan hệ, em đã là của anh, vậy anh có thể ngủ cùng em, dù sao anh ngủ cùng với em, em cũng rất thoải mái.”

Hấn đi qua, vươn tay ôm lấy cô, thấp giọng nhỏ nhẹ: “Nên ngủ thôi”.

“Anh buông ra”. Tiết Đồng giãy giụa, trong lòng thẹn thùng: “Tôi không cần...”

Long Trạch ôm Tiết Đồng ngồi xuống giường, tay đặt lên người cô: “ Anh biết em còn sợ, đừng lo, đêm nay anh sẽ không động đến em. Em vẫn chưa khỏe hẳn, anh chỉ muốn ôm em ngủ, đừng nói gì nữa mặc dù anh rất muốn em”.

Tiết Đồng không dám động đây, cô biết sau hôm qua, hấn nhất định làm vậy, quay mặt sang hướng khác, không nhìn hấn.

Long Trạch nhẹ nhàng vuốt ve: “ Anh thích em, thích được ôm em ngủ, nhất định không làm em đau”.

Nhìn Tiết Đồng cắn môi tràn đầy vẻ xấu hổ, Long Trạch đứng dậy tắt đèn trong phòng, kéo Tiết Đồng vào trong ngực mình, để cô vùi đầu vào gáy mình, hai tay sau lưng cô vuốt ve. Ôm cô thế này thật thoải mái, hấn muốn da thịt của hai người dính sát vào nhau, cùng ôm nhau dây dưa. Nhưng lúc này thì không được, hấn tự khống chế chính mình.

Toàn thân Tiết Đồng cứng ngắc, khắp nơi tràn ngập hơi thở nam tính, cơ bắp rắn chắc lần lượt chạm lên da thịt non mịn, cô không thể ngủ yên tâm mà chìm vào giấc ngủ được: “Như vậy tôi ngủ không được”.

Long Trạch điều chỉnh tư thế, làm cho cô thoải mái hơn. Một tay sau lưng vỗ nhẹ, dỗ dành: “Ngủ đi, anh bên cạnh em, không cần sợ gì hết...”

Lời nói nhỏ như đang nỉ non, ngữ khí dịu dàng dễ dàng đi vào lòng người, Tiết Đồng nhắm mắt lại, từ sau lần cô bị bắt tới Cung Đêm xảy ra, Long Trạch luôn là người bên cạnh mọi thời điểm.

Tiết Đồng luôn hiểu, không nên quá tin tưởng vào đàn ông, nhưng Long Trạch là người duy nhất cô có thể dựa dẫm vào lúc này. Tuy rằng Long Trạch không giống với người bình thường, nhưng ở bên cạnh hấn, cô luôn tìm được cảm giác an tâm. Nếu so với lòng dạ của con người bình thường, Long Trạch khác, khác rất nhiều. Hấn là một người lương thiện, có đôi chút ngờ nghệch không hiểu sự đời.

Tiết Đồng biết suy nghĩ của mình là ích kỷ, dù sao tự do và tính mạng cũng không nằm trong tay cô, cô luôn tự nhắc bản thân không được suy nghĩ đến tình cảm giữa cô với Long Trạch. Càng nghĩ càng mâu thuẫn, tâm trí Tiết Đồng rối loạn như tơ vò, cũng có thể quá mệt mỏi vì phải nghĩ ngợi mà bất giác cô chìm vào giấc ngủ.

Tâm trạng Long Trạch thay đổi hoàn toàn, hấn trở nên dịu dàng, vui vẻ đều lộ rõ trên mặt. Hấn thích cô ở trong lòng hấn, thích cùng cô điên cuồng triền miên, cô với hấn là một khối hợp nhất, hấn không muốn rời xa cô.

Đêm nay, Long Trạch hoàn toàn không chạm vào Tiết Đồng, nhưng có thời điểm đêm hấn không nhịn được, nhẹ nhàng đặt nụ hôn khi cô đang ngủ say, càng về sau cơ thể hấn càng gào thét ham muốn, nhiệt độ mỗi

lúc một nóng lên.

Cơ thể mềm mại không xương của Tiết Đồng ở trong lòng hắn đầy vẻ dụ hoặc. Không nhịn được, Long Trạch luồn tay vào áo ngủ, vuốt ve da thịt non mềm, dừng lại ở nơi mẫn cảm trước ngực, sau đó lại thay cô chỉnh chu lại áo ngủ.

Tiết Đồng tỉnh lại, ý thức còn mơ hồ, cơ thể bị hấn khiêu khích dần có phản ứng. Long Trạch cúi đầu ngậm lấy đôi môi anh đào thơm ngọt, từng chút dụ dỗ, dịu dàng mà kiên nhẫn, thủ thủ bên tai cô, dỗ dành cô từ từ thả lỏng.

Tiết Đồng mơ màng theo bản năng, không phân biệt thật hay mơ, toàn thân nhanh chóng rũ ra giường cờ đầu hàng, cùng hấn sa vào cơn khát mang tên dục vọng.

Chương 38: Lai Lịch

Edit: cadeau1803

Beta: Pim

Long Trạch thích cùng Tiết Đồng thường xuyên thân mật như này, mỗi nụ hôn của hấn tượng trưng cho lòng ham muốn đối với cô, dùng nụ hôn điên cuồng của mình khiêu khích để Tiết Đồng đáp lại, hấn cố gắng khống chế chính mình, chờ đợi nơi mẫn cảm của cô đủ ẩm ướt, thích ứng với vật nóng bỏng của hấn, lúc này Long Trạch mới chậm rãi tiến vào.

Cả hai triền miên suốt đêm, đến sáng tỉnh lại Tiết Đồng phát hiện mình nằm trong vòng tay của Long Trạch, bị hấn ôm chặt trong lồng ngực, Long Trạch nằm bên cạnh Tiết Đồng, im lặng chờ cô tỉnh giấc.

Da thịt trần trụi của hai người sưởi ấm cho nhau, Long Trạch ôm người đẹp đang ngủ trong ngực mình, cảm giác như hấn và cô sẽ không bao giờ rời xa, vĩnh viễn ở bên nhau sánh ngang trời đất.

Ban ngày hấn cũng thử ‘ dụ dỗ ’ nhưng Tiết Đồng thẳng thừng từ chối, hấn cũng không miễn cưỡng cô, chỉ cần cô nằm trong vòng tay hấn chìm vào giấc ngủ vậy là hấn mãn nguyện lắm rồi.

Tiết Đồng cũng tự nhận thấy bản thân mình sa đoạ, hàng đêm cho dù không có trợ giúp của ‘ tình dục ’ cô cũng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn ở dưới thân Long Trạch.

Ánh nắng vàng ban sớm hắt thành vệt dài lên cửa sổ, Tiết Đồng chợt giật mình cựa mình rồi lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cô ngủ đến thẳng đến quá trưa mới thức dậy.

Long Trạch hôn lên hai má cô: “Tỉnh rồi? Hôm nay có muốn đi chơi không?”

Mấy ngày nay cả hai đều không ra khỏi khách sạn, khi thức dậy cũng thường đến giữa trưa. Đêm đến thì lại cùng Long Trạch triền miên đến sáng, vét cạn sức lực của cô, cả ngày chỉ quanh quẩn trong vườn hoa hay sân thượng của khách sạn.

Tiết Đồng vẫn còn ngái ngủ, hỏi: “Sao vậy, hôm nay anh không có công việc à?”

“Không có nên mới muốn ra ngoài cùng em”.

Long Trạch xoa nhẹ cánh tay Tiết Đồng: “Hai ngày sau có chút việc, sau đó vài ngày có một trận đấu lớn, em muốn đi xem không? Phần thưởng là một cây trượng* rất đẹp, chờ anh thắng, sẽ tặng nó cho em”.

Tiết Đồng không hứng thú, tối qua lại một đêm cuồng nhiệt, mỗi ngày đều tỉnh lại đều nằm gọn trong lòng hấn, mỗi lần mở mắt đều là khuôn mặt của Long Trạch, làn da trắng nõn cùng khuôn mặt anh tuấn của hấn, chiếc mũi cao, lông mi cong dày.

Thức dậy, cô cũng không hiểu sao bản thân lại nhớ lần hình ảnh hàng đêm cùng hấn dựa trên giường sau đó lại nghỉ xa vời hơn, Tiết Đồng như bị bắt thóp, đôi mắt mở to có chút hoảng hốt.

Long Trạch nhận thấy sự thay đổi của Tiết Đồng, nhích lại gần cô: “Nghĩ cái gì vậy? Em sợ gì?”

“Cái kia...tôi...” Tiết Đồng ấp a ấp úng, muốn nói rồi lại thôi.

“Có việc gì cứ nói”.

“Tôi...tôi...” Tiết Đồng muốn hỏi nhưng lại sợ, lấy hết can đảm mới dám nói thành câu: “Tôi muốn hỏi một chút, anh...anh vì sao đột nhiên có thể biến thành hình dáng kia?”

“Em rất sợ dáng vẻ ấy sao? Ở trên đảo lâu như vậy, em vẫn chán ghét nó?” Ánh mắt Long Trạch dán chặt lên người Tiết Đồng, giọng nói có phần khó chịu.

“Không, không phải. Ý tôi là, anh có thể biến mình thành rắn?” Tiết Đồng rụt rè sợ hãi: “Nếu vậy, tôi...thật sự...chịu không nổi!”

Nếu ngày nào đó tỉnh lại, phát hiện bên người là con mãng xà lớn, chắc chắn cô sẽ bị dọa đến chết.

Long Trạch sắc mặt càng khó coi, không biết nên trả lời Tiết Đồng thế nào, có phần bực dọc: “Ai nói với em anh là một con rắn?”

“Hả”

Tiết Đồng lắc đầu, hẳn là nửa người nửa rắn, nếu có thể biến hoàn toàn thành người, cũng có khả năng biến thành rắn, hiểu như vậy chẳng lẽ sai sao?

Tiết Đồng bị ý nghĩ này dọa đến gần chết, cô chỉ muốn nói với hắn, cho dù thật sự có thể biến đổi thành rắn hoàn toàn, cũng đừng dùng hình dạng của một con rắn khổng lồ xuất hiện trước mặt cô.

Vậy nên Tiết Đồng mới bạo gan hỏi, nhưng nhìn biểu hiện cáu giận của Long Trạch: “Tôi đoán, anh có thể biến thành người, vậy hẳn là có thể biến...biến...”

“Anh không phải”.

Long Trạch cắt ngang lời Tiết Đồng, sắc mặt tối sầm lại: “Đừng đem anh với con rắn so sánh, nửa người dưới có thể biến thành đuôi dài, cũng có thể biến thành đôi chân, không có bộ dáng nào khác. Tuy nửa dưới tương tự như rắn nhưng anh hoàn toàn không phải rắn! Cái đuôi này cũng không phải đuôi rắn!”

Nhìn nét mặt nghiêm túc của hắn, Tiết Đồng cảm thấy chột dạ, nhỏ giọng: “Tôi chỉ là đoán lung tung, anh đừng để ý”.

“Em có thể tìm đâu được một con rắn có cái đuôi đẹp như vậy giống anh? Chỉ là hình dạng tương tự thôi, thực chất khác biệt rất lớn. Anh không phải là rắn, cũng không phải là loại bò sát gớm giếc đó”.

Thấy giọng nói của Long Trạch đầy phẫn nộ, Tiết Đồng trở nên lúng túng, cô không nên đem con rắn so sánh với hắn, càng không nên nghĩ rằng hắn là rắn.

Tiết Đồng ngẩng đầu nhìn hắn, thấp giọng: “Xin lỗi, tại tôi không hiểu chuyện. Hơn nữa, anh cũng không kể cho tôi nghe về bản thân mình. Trong truyền thuyết cổ đại cũng có loại thần tiên bán xà, rất lợi hại, tôi cũng nghĩ anh giống như vậy, là một người rất tốt khiến ai ai cũng phải yêu mến.”

Thấy Tiết Đồng khen ngợi mình, Long Trạch trở nên sáng sủa hơn: “Em cũng thích anh, phải không?”

Tiết Đồng do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Thích”.

“Vậy em hôn anh một cái”.

Tiết Đồng nhường mảy, đặt nụ hôn lên má rồi nhanh chóng rời đi.

Long Trạch hết sức vui mừng khi thấy khuôn mặt cô đỏ lên vì thẹn thùng. Hiếm có dịp khiến Tiết Đồng chủ động tới vậy đương nhiên hắn phải lợi dụng cơ hội tốt này, ban ngày hắn dù muốn gần gũi hơn với cô cũng không được, mà hắn cũng không bắt buộc cô làm điều không thích, do vậy hắn chỉ có thể theo sát cô.

Tiết Đồng đối với Long Trạch hiểu biết rất ít cho dù cả hai mỗi đêm đều quấn quýt lấy nhau triền miên trên giường. Nhưng cho dù không hiểu rõ về nhau cũng không sao, bởi mỗi khi cả hai cùng nhau sa vào dục vọng, cơ thể của cô với hắn như thể sinh ra là của nhau, vô cùng hòa quyện.

Dù sao chuyện không nên hỏi cũng hỏi rồi, Tiết Đồng ngửa đầu nhìn trần nhà hỏi tiếp: “Trạch, tôi cũng không biết anh từ đâu tới đây?”

Vừa hỏi xong lại nói: “Nếu anh không thích cứ coi như tôi chưa hỏi qua”.

“Em đương nhiên có thể hỏi, dù có thích hợp hay không anh cũng nói với em hết rồi”. Long Trạch hơi xoay người, hẳn rất vui khi thấy cô hỏi về lai lịch của hắn, cũng rất muốn cô cùng chia sẻ mọi thứ với hắn.

Long Trạch vòng tay ôm lấy cô, kiên nhẫn trả lời: “Em cũng biết anh rất đặc biệt, không hoàn toàn là người. Cuộc sống trước không phải như này, chỉ đến khi bị luồng ánh sáng kỳ lạ chiếu lên người, mở mắt tỉnh dậy, thế giới của anh liền biến thành thế này, cũng không biết vì sao”.

Long Trạch giải thích đơn giản, không rườm rà, nghe qua thật giống hắn xuyên không tới đây, Tiết Đồng cảm thấy hơi khó tin. Cho dù vẫn cảm thấy có điều đó khó có thể xảy ra ở thế giới hiện đại này nhưng khi tận mắt nhìn hình dáng của Long Trạch, thì có hiểu chẳng có gì là không thể xảy ra.

Như vậy cũng giải thích được vì sao hắn có bộ dạng này: “Vậy anh thích cuộc sống này sao?”

“Thích! Điều kiện cuộc sống tốt, vừa an nhàn lại yên tĩnh”.

Hắn ngừng một lát, nói tiếp: “Nhưng cũng có điều không tốt, có nhiều người ngoài mặt đối xử tốt với anh nhưng thật ra chỉ là giả tạo. Nhưng hiện tại đã có em, anh thấy rất hài lòng. Ở thế giới này, con người ở đây không nhanh nhậy bằng anh, anh học cách thích ứng với cuộc sống này cũng rất nhanh”.

Quả nhiên, Long Trạch rất thích thế giới này, Tiết Đồng không biết nguyên nhân gì mà khiến Long Trạch lại đi theo Trình Thiên, cô hỏi: “Trạch, anh tới nơi này bao lâu rồi? Như thế nào quen biết Trình tổng?”

“Bốn năm trước, vừa tới đây anh liền gặp Trình Thiên đang bị người khác đuổi giết, đúng lúc anh cũng ở đó, bọn người kia muốn giết luôn cả anh, lúc ấy anh đang rảnh tay nên thuận tiện cứu hắn. Hắn cảm kích ơn cứu mạng, nói muốn giúp anh cuộc sống tốt hơn, sau đó thì anh theo hắn làm việc”.

Long Trạch nở nụ cười: “Lúc ấy nếu anh không xuất hiện, Trình Thiên khẳng định sẽ mất mạng, em chưa nhìn thấy bộ dạng hắn lúc đó đâu!”

Thảo nào, Long Trạch ở trước mặt Trình Thiên luôn tỏ thái độ không kiêng dè gì, ra là có nguyên nhân sâu xa đến như vậy. Tiết Đồng lại nghĩ, lúc hắn vừa mới đến thế giới này đã rơi vào tay Trình Thiên, ít nhiều tư duy của Long Trạch sẽ bị ảnh hưởng bởi Trình Thiên.

Nghĩ tới Long Trạch của bốn năm trước, có lẽ lúc ấy hắn còn là cậu thiếu niên, hoàn cảnh lạ lẫm, tính cách chưa ổn định, Trình Thiên chịu đưa hắn về khẳng định là muốn lợi dụng tài năng của Long Trạch để kiếm tiền.

Tiết Đồng hỏi: “Anh khi đó có phải đối với thế giới này hoàn toàn không biết gì cả? Sau đó đều là Trình Thiên nói quy tắc sống cho anh?”

“Cũng gần như vậy, anh thích ứng cũng rất nhanh, chỉ không thích những nơi ồn ào”.

“Vậy anh có việc gì nên làm và không nên làm không?” Tiết Đồng vội vàng hỏi.

Trình Thiên không phải tay vừa, hẳn là một người biết dùng thủ đoạn, điều này hẳn khác hoàn toàn với Long Trạch. Không thể không nghi ngờ về sau hắn sẽ ra tay với Long Trạch.

Long Trạch cười một tiếng: “Em cho rằng anh là ai? Anh đương nhiên biết phân biệt phải trái, đối với anh không có chuyện gì có thể làm khó được anh, chỉ có điều anh có muốn hay không thôi. Trình Thiên bảo đảm cuộc sống ở thế giới này cho anh, anh cũng chỉ giúp hắn làm những việc đơn giản.”

“Vậy anh chủ yếu giúp hắn cái gì? Không đơn giản chỉ là đi đánh bạc?”

“Chủ yếu vẫn là đánh bạc, cũng có khi đi đến những nơi khác giải quyết công chuyện hoặc xử lý vài kẻ ngang đường. Trong hai năm qua, không biết bao nhiêu lần hắn suýt mất mạng, nếu không có anh đi theo bảo vệ thì Trình Thiên chết từ lâu rồi”.

Long Trạch vỗ nhẹ mặt Tiết Đồng: “Chuyện này em không phải lo lắng, cũng đừng suy nghĩ nhiều, em ở bên cạnh anh tuyệt đối an toàn, anh sẽ bảo vệ cho em”.

Tiết Đồng thử thăm dò: “Trạch, anh có biết cuộc sống trước kia của tôi không?”

“Chắc cũng giống với những người khác. Có phải vất vả lắm không?” Long Trạch cười: “Nhưng về sau có anh bên cạnh, em muốn gì cũng có”.

Tiết Đồng giải thích: “Tôi có cha mẹ, họ rất yêu thương tôi, tuy cuộc sống không phải giàu sang nhưng cha mẹ cũng không để tôi thua thiệt gì. Tốt nghiệp đại học xong thì tôi đi làm, có rất nhiều bạn bè cùng thành phố, đôi khi cuối tuần gặp nhau ăn uống, tán gẫu.”

“Anh đối với chuyện trước kia của em không có hứng thú, anh chỉ quan tâm cuộc sống của chúng ta sau này. Nghĩ đến có em bên cạnh, anh cảm thấy vậy là quá đủ. Anh có khả năng bảo vệ em, cho nên việc gì cũng đừng suy nghĩ, cứ vui vẻ mỗi ngày giống như bây giờ”.

“Anh cảm thấy thế nào là vui vẻ?”

“Làm những điều mình muốn, không có vướng bận gì, lúc em ngủ trong lòng anh chính là thời điểm anh thỏa mãn hạnh phúc nhất”. Long Trạch bên dưới chăn vuốt ve làn da Tiết Đồng: “Chẳng lẽ em cảm thấy đi theo anh không vui sao?”

Tiết Đồng cảm thấy có điểm khó nói, nhỏ giọng đáp: “Vui.”

“Nhưng mà cảm thấy cuộc sống trước đây cũng rất vui vẻ”. Cô ảm đạm nói, được sống dưới ánh mặt trời tự do mới thật sự vui vẻ.

” Nói chuyện trước kia làm gì! Về sau đừng nhắc đến nữa. Em đã thuộc về anh, thế giới này chỉ có kẻ mạnh mới sinh tồn được. Em đi theo người khác chưa chắc hẳn sẽ đối xử tốt với em, hơn nữa anh tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra!”

Môi trường trưởng thành của Long Trạch so với Tiết Đồng hoàn toàn không giống nhau, hẳn cũng bị ảnh hưởng nhiều bởi tính cách và cuộc sống của Trình Thiên, nói trắng ra là hẳn sống trong thế giới của kẻ có tiền và quyền lực, cái thế giới mà người ta vẫn hay gọi là xã hội đen.

Tuy nhiên, nhân cách của Long Trạch lại không hề bị bôi đen bởi cuộc sống đấu đá dẫm máu ấy, hẳn vốn vẫn chưa hiểu hết sự đời, cô vẫn có thể giúp hẳn thay đổi cách nghĩ về cuộc sống.

Nếu thực sự Long Trạch thích cô, Tiết Đồng cũng không ngại giúp hẳn thoát khỏi sự khống chế của Trình Thiên, cùng nhau từng ngày thay đổi cuộc sống trong tương lai, cô cũng không phải không thể ở cùng với Long Trạch.

Đang trong mạch suy nghĩ, Tiết Đồng cảm nhận được bàn tay Long Trạch lại không an phận trên người mình, cô vội chụp lấy tay hẳn: “Không được làm loạn”.

Đứng trước Tiết Đồng, cơ thể của cô như tiết ra mùi hương dụ hoặc hẳn, hoặc có lẽ hẳn đã yêu cô đến tận xương tủy, không lúc nào hẳn có thể kiềm chế được cảm giác muốn chiếm hữu cô. Thấy cô từ chối, Long Trạch ở bên tai cô cười khê, xoay người đè Tiết Đồng xuống dưới thân mình.

Tiết Đồng giãy dụa: “Đứng lên đi, tôi đói bụng”.

Dường như Long Trạch lại bỏ ngoài tai lời từ chối của cô vẫn quyết làm theo ý mình, chỉ đến khi Tiết Đồng phản ứng mạnh mẽ, hẳn mới chịu xuống giường.

(*) Trượng ngọc:

22. Chương 39 - 40

Chương 39: Chia sẻ

Edit: nekkonamakeru+Pim

Beta: Pim

Tinh thần Tiết Đồng hôm nay khá tốt, cô muốn ra ngoài chơi nhưng không biết chỗ nào để đi. Hối Long Trạch cũng bằng thừa, ngoài trừ đi dạo thì hẳn cũng chỉ biết chỗ ăn uống.

Cuối cùng hẳn cũng quyết định đưa Tiết Đồng tới đường Nam Phúc ăn vặt, dạo phố. Trong khách sạn không phải không có món ăn ngon, thậm chí đều là sơn hào hải vị nếu Tiết Đồng muốn hẳn sẽ gọi người mang lên phòng cho cô. Hiếm có dịp Tiết Đồng mở lời đề nghị nên hẳn liền thỏa mãn nguyện vọng của cô.

Đường Nam Phúc khá nổi tiếng trong giới vui chơi, là khu phố ăn vặt có tiếng, trên đường hai bên đều là xe máy, tấp nập qua lại, cũng vì dòng xe lưu thông khá nhiều nên không trách khỏi ùn tắc, đặc biệt vào giờ cao điểm, hàng xe dài nối đuôi nhau, thi thoảng lại nhích lên một chút, hệt như con ốc sên lớn bò trên đường.

Vì tới quá sớm chưa đến giờ ăn cơm chiều nên cả hai cùng nhau dạo phố. Long Trạch không thích xuất hiện ở nơi công cộng, vừa chật chội lại ồn ã nhưng vì Tiết Đồng thích nên hẳn đành chiều theo ý cô. Đây mới chính là cuộc sống của Tiết Đồng, ồn ào náo nhiệt, được ngắm nhìn dòng người qua lại cô cảm thấy tràn đầy sức sống.

Tại đường Nam Phúc, cũng ảnh hưởng không ít bởi thế giới của kẻ có tiền, ngay cả xâu kẹo hồ lô nhào đường cũng bán đến hơn năm mươi tệ một xâu, nghĩ đến những món ăn bình dân mà bán với giá ‘chất’ như vậy đúng là phải cuộc sống giản dị của cô. Lần này dạo phố, Long Trạch cũng dẫn theo hai vệ sĩ, Tiết Đồng đã quen nên cũng không để ý tới bọn họ.

Ở chốn đông người, Long Trạch nắm chặt tay cô, đôi khi còn ôm cô vào trong ngực như thể sợ sẽ lạc mất cô. Hôm nay, Tiết Đồng tràn đầy sức sống, cô luôn trốn tránh vòng tay của hẳn, chạy chỗ này xem một chút, chỗ kia liếc một cái, con phố chật hẹp lại đông người, Long Trạch không thể nắm tay cô theo ý hẳn.

Tiết Đồng tới cửa hàng bán đồ chơi cầm thăm quan, trong gian hàng bày những con búp bê hình người cổ quái, rồi có cả những vật trang trí trong suốt như thủy tinh ...

Đi tới một cửa hàng bán hoa quả khô, bên trong có khá nhiều người vào mua hàng, Long Trạch không đi theo Tiết Đồng mà để cô tự do lựa chọn, hẳn chỉ đứng ở quầy tính tiền đợi cô mang hàng ra thanh toán. Nhìn dáng vẻ bận rộn của Tiết Đồng, chọn lựa từng túi hoa quả khô, rồi lại chen vào đám người mua hàng, xem ra cô rất vui vẻ, môi của Long Trạch khẽ cong lên.

Long Trạch ngũ quan tuần tú, trên người lại toát ra khí chất vương giả hẳn bất ngờ xuất hiện ở chỗ đông người như này tạo ra không ít sự chú ý, mấy cô gái đứng gần đó tùm lại nhìn hẳn chỉ trỏ, thì thầm trao đổi với nhau.

Mặc dù Long Trạch không quan tâm đến người khác nhìn mình nhưng họ cứ xì xầm to nhỏ khiến hẳn cảm thấy rất phiền toái. Khi ngẩng đầu tìm kiếm Tiết Đồng, nhìn tới lui không thấy bóng dáng cô đâu, tìm hai vòng vẫn không thấy, hẳn tới cửa hỏi hai vệ sĩ: “Có thấy Tiết Đồng đi ra ngoài không?”

Hai vệ sĩ trả lời: “Không thấy.”

“Nhanh đi tìm!” Long Trạch ra lệnh.

Hắn tìm lại trong gian hàng lần nữa, rồi chạy ra ngoài, nhưng khắp nơi đều là dòng người qua lại, nhìn quanh quất cũng không thấy bóng dáng của Tiết Đồng.

Long Trạch sốt ruột, đưa tay đẩy một người phía trước, hẳn sợ cô sẽ gặp phải kẻ xấu, rồi lại lo lắng cô bỏ hẳn mà đi. Lúc này, Long Trạch nhớ tới câu nói của Trình Thiên: ” Muốn biết người phụ nữ đó có thuộc về mình hay không phải xem cô ta có dám bỏ cậu mà đi không.”

Lúc ấy nghe Trình Thiên nói hẳn chỉ cười nhạt, không mấy quan tâm. Nhưng hiện tại, Tiết Đồng không xuất hiện trong tầm mắt của hẳn điều này khiến tâm tư Long Trạch vô cùng rối loạn. Long Trạch không thể chấp nhận được chuyện cô sẽ rời khỏi vòng tay của hẳn, thậm chí như bọt bong bóng vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời hẳn.

Long Trạch không tin rằng Tiết Đồng chủ động rời bỏ hẳn, hẳn đối với cô tốt như vậy, vì sao còn muốn đi?

Nghĩ như vậy, trong lòng hẳn lại cảm thấy bất an, vội vã đi tìm từng gian hàng trong phố.

Nhìn thấy mái tóc quen thuộc xuất hiện trong gian hàng trang sức, lúc này trong lòng hấn mới nhẹ nhõm phần nào, nhưng cơn tức giận lại bùng lên trong hấn, Long Trạch bước nhanh tới bên cạnh Tiết Đồng, cầm tay cô nói lớn tiếng: "Em ở trong này làm gì?"

Tiết Đồng bị giọng nói tức giận của hấn dọa đến sững sốt, nhẹ nhàng giải thích: "Những thứ kia nhìn rất đẹp nên tôi mới đến xem thử."

Phía trước gian hàng đồ ăn cùng gian hàng bên cạnh có cửa thông nhau, Tiết Đồng cảm thấy thú vị liền đi qua xem. Sau đó cô nhìn thấy gian hàng làm kẹo gừng đông người vây quanh liền tò mò đến xem một lát. Long Trạch cùng vệ sĩ vẫn ở bên trong cửa hàng hoa quả khô, cô không nghĩ tới bọn họ sẽ không thấy mình.

Tiết Đồng hoàn toàn bị thu hút bởi những gian hàng đầy màu sắc ở đây, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Long Trạch đầy vẻ tức giận cảm thấy có chút sợ hãi.

"Nơi này đông người như vậy mà em còn đi lung tung?" Tuy rằng Long Trạch không lớn tiếng nhưng giọng nói rõ ràng là đang trách móc.

Thấy Long Trạch không ngừng hỏi dồn dập mình, trong lòng Tiết Đồng bối rối, cô không trả lời, chuyển tầm mắt sang hướng khác.

Long Trạch nhìn biểu hiện của Tiết Đồng mới phát hiện mình có phần hơi quá lời, người xung quanh bị giọng nói lớn tiếng của hấn làm giật mình, Long Trạch không nghĩ bị nhiều người chú ý đến vậy liền kéo Tiết Đồng đến bên đường, giọng nói có phần bất mãn: "Phút trước còn thấy em trong đó, thoáng cái lại ở đây, đi nơi khác cũng không nói với anh một tiếng."

Cho dù hấn quan tâm đến cô thế nào, Tiết Đồng cũng cảm thấy không được tự do, cô quay mặt sang nơi khác: "Tôi cũng không phải trẻ con, tại sao không thể tự do đi dạo?"

"Không phải là không thể, nhưng em cũng nên nói với anh một tiếng. Ở đây đông người như vậy, anh sợ em..."

"Sợ cái gì? Trên người tôi cũng không có tiền, hơn nữa tôi chỉ là món hàng bị người khác mua bán, còn có gì phải sợ?". Giọng nói Tiết Đồng lạnh như băng: "Anh sợ tôi bỏ trốn sao?"

"Không!"

Long Trạch không nghĩ mà trả lời luôn. Đúng là hấn sợ cô sẽ chạy, cho nên mới tức giận với cô như thế, nhìn sắc mặt Tiết Đồng không chút biểu cảm khiến hấn không suy nghĩ được gì.

Có lẽ do hấn quá nóng vội, có lẽ Tiết Đồng chỉ muốn dạo quanh khu phố một chút, hấn không hiểu chuyện lại chạy tới trước mặt cô quát tháo ngay giữa chốn đông người, hấn thấy mình thật có lỗi với cô.

Long Trạch ôm cô vào ngực, ngượng ngùng nói: "Chỉ vì anh không nhìn thấy em nên mới sốt ruột. Anh cũng nói rồi, nếu thích thì cứ dạo chơi xung quanh, thích gì thì cứ mua."

Tiết Đồng né tránh cái ôm của hấn, vẻ mặt lãnh đạm: "Tôi mệt rồi, về thôi."

Long Trạch biết hấn khiến Tiết Đồng mất hứng, liền can ngăn: "Cũng đã đến giờ cơm, không phải quán ăn ở đây rất ngon sao? Bên đường có quán lẩu nhìn cũng khá ngon mắt, chúng ta nên tới đó ăn thử."

Tiết Đồng đã sớm không còn hứng thú để ăn uống hay dạo phố nữa, từ chối: "Khách sạn cái gì cũng có."

Long Trạch không muốn vì làm Tiết Đồng buồn bực như vậy mà ra về, trên phố đông người qua lại không tiện để tranh cãi, hấn kéo cô đi vào một quán café ven đường.

Long Trạch cùng Tiết Đồng tới sofa ngồi xuống, gọi hai ly café, ôm bả vai của cô nhẹ giọng an ủi: "Không cần tức giận, là anh không đúng, ra ngoài đi dạo nên vui vẻ, là anh không nên quát em. Đã tới đây rồi, thì nên đi chơi thỏa thích rồi về."

Trên bàn có đặt hai cây nến cháy sáng rực rỡ, khăn trải bàn màu vàng có in hình bông hoa, màu sắc rất ấm áp. Tiết Đồng cảm thấy nên cùng Long Trạch thẳng thắn nói chuyện, cô ngẩng đầu nhìn hấn: "Trạch, anh để phòng tôi như phòng trọ, thử hỏi như vậy tôi làm sao có thể vui vẻ?"

“Anh không đề phòng em, chỉ là không nhìn thấy em, có chút sốt ruột.”

Tiết Đồng khó chịu: “Anh mang theo vệ sĩ không phải vì trông chừng tôi sao? Tôi biết bản lĩnh của anh, cần bản không cần vệ sĩ đi theo. Nếu không có sự cho phép của anh tôi sẽ không ra ngoài được đúng không? Muốn đi xem các gian hàng cũng phải hỏi qua ý anh?”

Long Trạch cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó mới trả lời: “Dù sao em cũng nên nói với anh một tiếng. Dù sao hôm nay anh cũng không có việc gì làm, cũng muốn ra ngoài đi dạo với em.

Ở đây an ninh không tốt, không giống như trên đảo, anh chỉ muốn bảo vệ tốt cho em. Tiết Đồng, anh thật sự thích em, không nhìn thấy em anh liền cảm thấy rất lo lắng. Với lại, anh cũng không nói là em không thể ra ngoài, cũng không hạn chế tự do của em, anh chỉ là muốn tốt cho em.”

” Anh cũng biết tôi vì sao lại ở bên cạnh anh. Cho nên khi anh dẫn tôi đến thành phố Y, lúc nào cũng có người theo sát tôi, anh không nói tôi cũng hiểu.” Tiết Đồng nhìn Long Trạch, nhẹ giọng nói: ” Trạch, có phải anh coi tôi là món đồ chơi?.”

Long Trạch lập tức phản bác: “Anh chưa từng có ý nghĩ như vậy, anh cũng không hề miễn cưỡng em. Anh chỉ hy vọng mang lại vui vẻ cho em. Anh không quan tâm đến những chuyện khác, chỉ cần ở cạnh em, anh cảm thấy vậy là đủ rồi, chỉ cần là thứ em muốn, anh nhất định sẽ cho em.

Tiết Đồng, trước kia là do em không nắm giữ vận mệnh của chính mình cẩn thận, nên em mới bị người khác bán rồi đưa tới chỗ anh. Nhưng hiện tại đã có anh bên cạnh, em không cần phải lo lắng bất cứ điều gì.”

Suy nghĩ của Long Trạch thật khác người, Tiết Đồng cũng thấy thấy không thể nói tiếp, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Trạch, anh nhìn bên ngoài xem? Tuy rằng bọn họ không phải là người có tiền, hàng ngày luôn phải bận rộn vất vả để kiếm kế sinh nhai, nhưng muốn đi nơi nào cũng đều có thể đi tới, mỗi ngày không cần lo lắng đề phòng, vận mệnh đều nằm trong tay chính mình. Nhất là cùng người thân của mình nắm tay dạo phố, nhìn họ rất hạnh phúc”.

Nhìn dòng người bên ngoài, ai cũng đều có dáng vẻ tự do tự tại, có cặp tình nhân nắm tay nhau cười nói vui vẻ hay hai mẹ con nắm tay nhau, một nhà ba người vui vẻ dạo phố, nhìn họ thật hạnh phúc.

Long Trạch nhìn theo ánh mắt của Tiết Đồng: ” Mọi thứ đều không thể nắm chắc trong tay mình, nếu không đủ mạnh sẽ bị người khác hại chết, bị người khác gạt mà cũng không biết, có gì đáng để hâm mộ?.”

Tiết Đồng cảm thấy cách nhìn nhận vấn đề của Long Trạch vô cùng lệch lạc, hẳn luôn cho rằng chỉ có kẻ mạnh mới đáng để sống trên cõi đời này, cho rằng có tiền sẽ giải quyết được tất cả mọi việc, cô cúi đầu thở dài: “Đến ngay cả tính mạng của tôi, tôi cũng không thể làm chủ, nguy hiểm luôn rình rập, tôi đương nhiên là hâm mộ họ.”

“Em làm sao có thể. Chẳng lẽ còn để ý chuyện Liễu Lệ? Anh đã giáo huấn cô ta rồi”.

“Tôi không có cảm giác an toàn! Liễu Lệ có thể coi thường tôi, Đại Miêu cùng A Tổng cũng coi thường tôi, trêu đùa tôi. Nếu Trình Thiên muốn đem tôi cho người khác, tôi nên làm gì bây giờ?”

“Em là của anh, Trình Thiên sao có thể quản chuyện của em?.” Long Trạch nhíu mày: “ Khoan đã, Đại Miêu cùng A Tổng coi thường em là chuyện khi nào?”

Nhớ tới chuyện nhục nhã đó Tiết Đồng cảm giác như đang xát muối vào chính trái tim mình, vô cùng chua xót, cô cúi thấp đầu, rất khó để mở miệng.

Long Trạch nhận thấy Tiết Đồng trốn tránh câu hỏi của hắn, hỏi tiếp: “Em nói cho anh biết bọn họ coi thường em như thế nào? Trừ lần bị họ bắt, còn có lần khác?”

“Lần trước khi anh rời đảo tham gia thi đấu, bọn họ...bọn họ...đến biệt thự làm nhục tôi”. Giọng nói của cô rất nhẹ, đầu hơi nghiêng sang một bên, sống mũi cay cay.

“Bọn họ coi thường em, sao không sớm nói cho anh biết?” Giọng Long Trạch mang theo sự tức giận, kéo cô sát vào mình: “Làm nhục như thế nào? Có phải chúng chạm vào người em?”

Tiết Đồng nói không nên lời, cổ nén nước mắt lại.

Long Trạch tức giận: “Anh sẽ về dạy dỗ lại bọn họ, ngay cả người của Long Trạch này cũng dám đụng đến, quả là không đem anh để vào mắt”.

“Dạy dỗ lại như thế nào? Cho dù không phải Đại Miêu hay A Tống, cũng không phải Liễu Lệ, thì cũng còn những người khác. Tôi vốn bị người ta xem thường, dẫm nát dưới chân, không quyền tự chủ, không có tiếng nói.

Tôi không làm sai chuyện gì nhưng vẫn bị đánh đập, ai trong lòng không vui đều có thể tìm tôi trút giận, không cần lý do. Cuộc sống của tôi sớm chìm vùi trong bóng tối. Những người ở bên ngoài, có thể làm chủ được tự do, nắm trong tay sinh mạng của mình, còn tôi cái gì cũng không có. Vốn cuộc sống đang yên ổn, gặp phải bọn buôn người, bị chúng coi là đồ chơi, mua đi bán lại, có tư cách nào để có thích hay không, vui hay buồn?..”

Giọng nói của cô toát lên vẻ u buồn, những giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên má.

Nhìn thấy Tiết Đồng khóc, trong lòng Long Trạch cũng khó chịu, hắn đưa tay vuốt ve gương mặt Tiết Đồng, an ủi: “Đừng buồn nữa, anh sẽ đối xử thật tốt với em. Anh tự hỏi mình phải làm sao thì em mới cảm thấy không buồn nữa?”

Long Trạch ôm Tiết Đồng vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, không biết nên làm thế nào mới khiến Tiết Đồng bình tĩnh trở lại. Một lúc sau mới mở miệng hỏi: “Chúng ta ở đây ăn rồi hãy về, vừa nãy anh nhìn thấy một quầy bánh bán khá đắt hàng, chúng ta đi mua một ít. Bên kia còn có bánh đúc đậu, nhìn cũng rất ngon đi ăn thử một chút sau đó ăn cơm chiều.”

Tiết Đồng cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ, dù sao thời gian sẽ khiến Long Trạch trưởng thành hơn, có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ hiểu gia đình quan trọng thế nào, ít nhất trong cuộc đời tăm tối của cô, Long Trạch như một tia sáng nhỏ lóe lên, vì cô mà che chở.

Long Trạch nhìn Tiết Đồng vẫn còn sầu não, tiếp tục đề nghị: “Nếu không ngày mai chúng ta trở lại, đi xa hơn, ăn các món dân gian, nghe nói rất ngon”.

Hàng mi Tiết Đồng khẽ nhúc nhích: “Anh thích thì đi.”

Khi trở về khách sạn trời đã tối, các biển quảng cáo đầy màu sắc cũng lên đèn, kính xe được hạ xuống, gió đêm lùa vào xe lay nhẹ những lọn tóc của Tiết Đồng, cô chăm chú ngắm nhìn cảnh vật đầy màu sắc bên ngoài.

Long Trạch phát hiện, khi ở trên xe, Tiết Đồng vẫn luôn thích nhìn ra ngoài cửa, khuôn mặt cô khi ấy có sự khát vọng cũng có nét cô đơn. Ánh sáng của những ngọn đèn đường nhẹ nhàng phủ lên khuôn mặt của cô, cảm giác sống trong bóng tối luôn nhắm chìm suy nghĩ của cô, những giọt nước mắt theo khóe mi tràn ra.

Long Trạch thấy cô khóc, lay nhẹ tay cô: “Tiết Đồng, em không thích cuộc sống trên đảo sao?”

“Cũng không tệ lắm”.

Tiết Đồng liếc hắn một cái: “Nơi đó phong cảnh đẹp, giống như trên trời.” Im lặng lúc lâu, cô nhớ lại những nơi ồn ào náo nhiệt, trên đường ghé vào siêu thị mua vài thứ.

Long Trạch cũng không hẳn muốn xa lánh với xã hội bên ngoài, chỉ có điều mỗi lần hắn đến đây đều thay Trình Thiên xử lý công việc, vô cùng tế nhị.

Nhìn dòng người trên đường qua lại, giống như đàn kiến chen chúc lẫn nhau, cho nên hắn mới thích cuộc sống trên đảo. Đáng tiếc, hắn và Tiết Đồng không cùng suy nghĩ giống nhau.

Chương 40: Mê hoặc

Edit: cadeau1803+Pim

Beta: Pim

“Buổi tối chúng ta tự nấu cơm, anh thích đồ ăn do em nấu, uống thêm chút rượu để kích thích khẩu vị.”

Trong phòng bếp bày trí đầy đủ tiện nghi, Tiết Đồng lười biếng nằm tìvì không trả lời Long Trạch.

Hắn lại kéo tay cô nhẹ nhàng lay lay, như đang nắn nỉ.

“Sao cũng được.” Tiết Đồng nhìn hắn, nấu cơm cũng tốt, khói lửa như hơi thở cuộc sống: “Anh muốn để người khác mua thức ăn hay tự mình đi mua?”

“Anh rất ít đi siêu thị nên chúng ta cùng đi mua.”

Long Trạch mặc bộ âu phục được may thủ công từ nước ngoài cùng Tiết Đồng trên cổ đeo sợi dây chuyền kim cương sáng lấp lánh đẩy xe mua sắm đi trong siêu thị gây không ít sự chú ý với người trong siêu thị.

Cô đã lâu không đến đây nên không biết mua cái gì, Long Trạch bên cạnh đã chọn được rất nhiều thực phẩm, cần tây, dưa chuột, củ cải trắng, thịt heo, bò, hải sản...

Hắn thấy cái gì vừa mắt đều bỏ hết vào xe đẩy.

Tiết Đồng vội ngăn cản: “Không cần mua nhiều như vậy, khi nào ăn thì mua thức ăn mới tươi ngon.”

Long Trạch nhìn xe đầy ắp đồ, thản nhiên đáp: “Như vậy rất mệt, anh mua nhiều như vậy để dành, chúng ta chỉ cần nấu thôi.”

Người trong siêu thị khá đông, ai cũng tự đẩy xe hàng, Tiết Đồng nhìn nhìn trong xe, đem những thứ không cần thiết để lại, chỉ chọn lại ít rau và thịt, sau đó đi đến khu gia vị.

Tiết Đồng thích bỏ hạt tiêu tương vào món ăn, đi lại ở kệ hàng tìm kiếm, Long Trạch thắc mắc: “Em đang tìm cái gì?”

“Tương hạt tiêu.”

“Những thứ này không phải sao?” Long Trạch nhìn giá niêm yết, cầm lọ đắt nhất lên xem.

“Không phải cái này.”

Tiết Đồng nhìn vào xe đẩy, các thứ như muối, tương, dấm chua đều là loại tốt nhất, tất cả do Long Trạch lấy, không chọn thì thôi, chọn rồi thì toàn hàng đắt tiền. Tiết Đồng nhắc nhở: “Đắt nhất không hẳn là tốt nhất.”

“Vậy em chọn đi, dù sao cũng là em nấu.” Long Trạch nắm tay Tiết Đồng, tay kia phụ cô đẩy xe: “Em có muốn để lại không?”

“Không cần, tôi chỉ tìm lọ tương hạt tiêu.”

Hai người lựa chọn một lúc, Tiết Đồng nhìn lên nhìn xuống, cuối cùng phía dưới kệ tìm thấy được, cô lấy một lọ: “Tìm được rồi, là loại này.”

Giống như tìm được kho báu quý giá, Tiết Đồng cười rất tươi, xem ra cô rất yêu thích loại tiêu này. Dưới ánh đèn trong siêu thị, gương mặt Tiết Đồng trông thật rạng rỡ, Long Trạch đứng cạnh xe đẩy ôm cô vào lòng, môi gần như chạm đến vành tai cô.

Người xung quanh đi ngang nhìn đôi nam thanh nữ tú bằng ánh mắt hâm mộ, Long Trạch cử chỉ vô cùng thân mật trước chốn đông người làm Tiết Đồng hai má nóng lên, đẩy hắn ra: “Đừng đứng sát như vậy, người khác sẽ cười.”

“Cứ để họ ngưỡng mộ, chúng ta như bình thường được rồi.” Long Trạch cười, tay vẫn đặt trên lưng Tiết Đồng.

Hôm nay hai người đi dạo siêu thị khá lâu, sau đó đi mua đồ ăn vặt, Long Trạch mỗi lần chọn thứ gì đều đưa tới trước mặt Tiết Đồng, hỏi xem có mua không, nếu cảm thấy được thì mua, còn không thích sẽ bỏ lại.

Gương mặt Tiết Đồng vô cùng rạng rỡ, Long Trạch thích cô vui vẻ như vậy, trong siêu thị người ra vào đông đúc, nhưng lúc này Long Trạch không cảm thấy chán ghét.

Xung quanh, khách mua hàng tỉ mỉ lựa chọn mặt hàng cần thiết, Long Trạch sinh ra cảm xúc rất đặc biệt, có lẽ cuộc sống đích thực là như này. Hai người cùng nhau lựa chọn những đồ dùng hàng ngày, tự quyết

định cuộc sống của mình. Mỗi giây mỗi phút đều ở cạnh người mình yêu thương, cùng nhau chia sẻ, cùng nhau trải qua năm tháng đến khi tóc bạc trắng.

Long Trạch có rất nhiều tiền, hắn chưa bao giờ phải lo lắng về cuộc sống của mình, nhưng có lẽ hắn sẽ cùng với Tiết Đồng cùng nhau trải qua cuộc sống bình thường mỗi ngày, từng chút hưởng thụ cuộc sống, chắc chắn sẽ rất thú vị.

Chuyện tới siêu thị mua đồ ăn rất nhanh trở thành thú vui yêu thích của Long Trạch, rất nhanh tủ lạnh chật kín thức ăn, giống như trái tim được lấp đầy của hắn.

Tâm trạng của Long Trạch mỗi ngày đều vui vẻ sáng khoái, Trình Thiên cũng rất hài lòng, địa bàn phía Bắc được sát nhập, địa vị của hắn càng thêm vững chắc, tuy không nói gì nhưng khóe miệng nở nụ cười đầy ẩn ý.

Phòng tiếp khách đèn được thắp sáng chạng, cửa sổ phía Nam có thể nhìn ra phía biển, bức tường phía Đông là tủ rượu, bày những chai rượu quý được cất giữ dưới tầng hầm lâu năm, Trình Thiên tự tay rót hai ly, mang vào trong phòng khách, đưa một ly cho Long Trạch, ngồi xuống sofa nói: "Trạch, cũng nhờ cậu, mỗi lần đều giúp tôi giải quyết chuyện phát sinh."

Long Trạch nhận lấy ly rượu rồi đem đặt trên bàn trà trước mặt, hắn không muốn uống, ngày hôm qua cùng Trình Thiên đem thuốc hạ đột nhập vào Tổng gia bắt người, xem tâm trạng Trình Thiên tốt đến vậy, nhất định là đã xử lý êm thấm.

Long Trạch không hứng thú với rượu, miễn cưỡng nhìn hắn: "Tiền của tôi đã chuyển vào ngân hàng chưa?"

"Chắc là rồi."

Trình Thiên cười nói: "Thế nào, hiện tại đối với tiền hứng thú rồi sao? Có tôi lo lắng cho cuộc sống của cậu, cũng không động vào tiền của cậu. Sao lại muốn chuyển tiền vào ngân hàng, muốn để thành trứng vàng sao?."

Long Trạch không nhìn Trình Thiên, một tay gác lên tay vịn sofa: "Chẳng phải anh nói phụ nữ muốn được cung phụng sao? Tôi đương nhiên phải chuẩn bị sẵn, sau này cùng cô ấy đi nước ngoài hưởng thụ cuộc sống."

Trình Thiên không tin được: "Gi? Sao lại nghĩ đến chuyện này?"

"Cô ấy thích náo nhiệt, tôi không thể để cô ấy ở trên đảo suốt ngày nhìn biển với cá. Ở khách sạn lại có người đi theo giám sát, cô ấy thấy không tự nhiên, có lúc tôi sợ cô ấy chạy mất, chỉ bằng ra nước ngoài tìm nơi tốt ít người, an nhàn sống qua ngày."

Long Trạch biết Tiết Đồng luôn mặc cảm về thân phận của mình.

Cô nói đúng, ở đây, cô không có thân phận cũng không có địa vị, khi hắn không ở bên cạnh cô, người khác dễ dàng có thể coi thường hăm hại cô. Trước kia, cuộc sống trên đảo tuy vui vẻ, nhưng khi vào thành phố, hắn mới hiểu được rằng, Tiết Đồng không giống hắn, cô thích những nơi đông người, còn hắn lại thích xa lánh những chỗ ồn ào náo nhiệt.

Long Trạch chỉ hy vọng ngày ngày cô vui vẻ, tận hưởng cuộc sống, có lẽ hắn nên đem lại cuộc sống mới cho cô. Dù sao, đối với hắn, việc này cũng không khó.

Trình Thiên cảm thấy buồn cười, giọng nói đầy vẻ châm chọc: "Chưa gì đã bị phụ nữ trói buộc rồi? Chỉ vì cô ta không thích ở đây, cậu đã định ra nước ngoài? Muốn đến đâu? Canada? New Zealand? Thụy Sĩ hay nước Áo? Nếu cô ta lại không thích, cậu phải làm sao? Tôi biết cậu rất thích Tiết Đồng, nhưng mà cậu có xác định được là cô ta cũng thích mình?."

"Cô ấy cũng thích tôi."

Trình Thiên cười khê: "Trạch, cậu không hiểu chuyện tình cảm, phụ nữ căn bản chỉ đơn giản thích đàn ông. Mà họ còn thích đàn ông có thân phận, địa vị, tiền tài, có thể mang họ đi đến bất cứ nơi đâu.

Ví dụ như Liễu Lệ hoặc là những người khác bên cạnh tôi, nếu tôi chỉ là người làm công nghèo hèn cậu nghĩ rằng họ sẽ cam tâm tình nguyện đi theo tôi? Cậu nói Tiết Đồng thích mình, vậy cô ta thích ở cậu điều gì?

Cái đuôi dài không giống người bình thường của cậu? Từ lúc hai người phát sinh quan hệ, có bao giờ cô ta chủ động cầu xin cậu không?”

Long Trạch không lên tiếng.

“Phụ nữ chính là như vậy, cậu đối tốt một chút họ liền lên mặt ngay.” Trình Thiên tiếp tục nói: “Nếu tôi đoán đúng, gần đây cậu không biến thành hình dạng kia?”

Long Trạch kinh ngạc nhìn hắn.

Cái nhìn này đồng nghĩa với hắn đã nói trúng tim đen của Long Trạch, Trình Thiên chậm rãi nói: “Cậu lo sợ Tiết Đồng sẽ chán ghét mình cho nên không dám biến thành hình dạng kia. Cô ta chỉ là sợ nên mới đi theo quan tâm đến cậu. Một khi cô ta không còn sợ thì sẽ rời khỏi cậu ngay, lúc đó cậu sẽ bị người khác cười nhạo.”

“Sẽ không.” Long Trạch phản bác.

“Haha! Trạch, nếu ngay cả phụ nữ cậu không quản được, thì thật mất danh tiếng.”

Trình Thiên nâng ly nhấp một ngụm rượu: “Phụ nữ chính là không thể nuông chiều, nếu không sớm muộn cũng có ngày họ cười lên đầu cậu. Vài năm qua cậu chứng kiến không ít, con vịt nấu chín còn có thể chạy, huống chi người phụ nữ có đôi chân dài.”

Long Trạch hiểu được điều này, hắn chỉ biết, muốn sinh tồn thì cần phải nắm chặt mọi thứ trong tay, ngay cả việc để bản thân tồn tại trên thế giới này, ai ai cũng có thể làm cho nghiêng trời lệch đất, huống chi lòng người khó đoán?

Tiết Đồng chưa từng chủ động với hắn, thậm chí mỗi lần bắt đầu cô đều kháng cự, cô cũng không thích chủ động hôn hay chạm vào hắn, nếu Tiết Đồng thật sự yêu hắn, dùng lí do xấu hổ để giải thích dường như rất gượng ép. Dù sao hắn cũng khác với người thường, nếu Tiết Đồng có lựa chọn, không có lí do gì khiến cô phải ở chung với một người như hắn?

Long Trạch cảm thấy nan giải, day day trán, lại cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Trình Thiên nhìn dáng vẻ của Long Trạch, bật cười, vỗ vai hắn: “Không phải chỉ là phụ nữ thôi sao? Là đàn ông cần phải có tôn nghiêm, có vẻ người phụ nữ của cậu không biết nghe lời, nếu không hài lòng trong lời nói cứ giao cho tôi dạy dỗ lại, phụ nữ phải dùng cả đường mật lẫn roi vọt mới có thể ngoan ngoãn phục tùng.”

Nếu cậu không muốn cho người giám sát, nhưng lại lo cô ta chạy trốn, cũng rất đơn giản, gắn lên người cô ta thiết bị định vị là được, cậu có thể kiểm tra cô ta từ xa. Nhưng chỉ sợ đến lúc đó cậu lại yếu đuối để tình cảm chi phối.”

Sâu trong suy nghĩ của Trình Thiên, hắn khó chịu khi Long Trạch mang theo Tiết Đồng tới đây, loại phụ nữ được mua về chỉ nên để trong nhà không được phép ra ngoài, nhưng Long Trạch lại hoàn toàn làm ngược lại, không những thế hắn còn bố trí người theo sát bảo vệ cô ta.

Long Trạch cảm thấy phiền muộn, lại uống thêm ly rượu, vị đắng chát của rượu tràn ngập khoang miệng, tuy rằng Trình Thiên có những quan điểm vô sỉ, nhưng đối với Tiết Đồng hắn cũng có phần kiêng dè.

Long Trạch đứng lên: “Tôi tự mình giải quyết việc này.”

“Được rồi, đừng quên vài ngày sau có cuộc thi lớn.” Trình Thiên nhắc nhở.

Long Trạch gật đầu, mệt mỏi trở về phòng mình. Hắn biết Tiết Đồng luôn muốn được tự do sải bước trên đường phố, không ai bên cạnh giám sát, mà hắn cũng ghét bị người theo dõi, cho nên mới luôn ở bên cạnh cô. Phải chăng cô không cam tâm tình nguyện ở chung với hắn?

Tiết Đồng còn đang ngủ trưa, Long Trạch mở cửa phòng, không cởi áo khoác trên người mà trực tiếp nằm xuống giường, ôm lấy cô ngủ. Tiết Đồng ngủ không sâu, hàng mi khẽ nhúc nhích, như đang mơ giấc mơ đẹp bị người khác phá hoại.

Nếu hấn mang cô ra nước ngoài, không ai đi theo giám sát, không bị ngăn cách bởi nước biển mênh mông, liệu cô có thay đổi ý định rời bỏ hấn?

Long Trạch không chắc chắn, cô đã thuộc về hấn, nhất định hấn sẽ không để cô rời xa mình, từ lúc Tiết Đồng đến bên hấn, cuộc sống của hấn ngày càng trở nên có ý nghĩa, Long Trạch yêu cô hơn cả bản thân mình, vì cô, hấn sẵn sàng bỏ công việc đang làm, cùng cô đi tới chân trời góc biển.

Nhưng nếu Tiết Đồng không yêu thương hấn, thì những việc hấn làm cho cô, còn có ý nghĩa gì?

Nếu như vậy, hấn đành đem cô trở về đảo, giam cô ở bên cạnh hấn suốt đời. Tiết Đồng là của Long Trạch, không ai có thể thay đổi sự thật này, hấn sẽ chặt đứt đôi cánh tự do của cô.

Long Trạch ở bên cạnh im lặng ngắm nhìn cô, làn da non mịn mềm mại, đôi môi phớt hồng tựa một đoá hồng kiều diễm, hấn thật sự yêu cô, thích nụ cười hồn nhiên, thích đồ ăn cô nấu, thích những lúc cô ở dưới thân hấn phát ra tiếng rên nỉ non, nhìn cô núp trong lòng, Long Trạch khẽ cười, sau đó đặt lên má cô một nụ hôn.

Tiết Đồng khẽ giật mình, theo bản năng tự nhiên “ưm” một tiếng, Long Trạch rất nhanh đem lưỡi vào cái miệng nhỏ nhắn kia mà thâm nhập khuấy đảo, xoay người đặt cô dưới thân mình.

Rèm cửa sổ tuy được đóng kín, ánh sáng có phần mờ nhạt nhưng vẫn là ban ngày nên có thể nhìn rõ, Tiết Đồng không mê mị như giấc ngủ sâu của đêm tối, lúc Long Trạch dừng nụ hôn lại, cô đẩy tay hấn ra: “Làm gì vậy, ban ngày dừng như thế.”

Long Trạch bị bàn tay Tiết Đồng ngăn lại, hấn tham lam tiến vào áo ngủ, cô vội chụp tay hấn: “Buông ra, tôi không thích.”

Sức của cô quá yếu, đối với Long Trạch chỉ như con gió thoảng quá. Hấn đem nụ hôn nóng bỏng đặt lên cổ Tiết Đồng, cô lớn tiếng: “Buông ra! Bây giờ tôi không muốn!”

Đến khi thấy cô phản ứng mãnh liệt, hấn mới dừng lại, chống hai tay xuống giường, nhìn cô: “Vì sao ban ngày không thể làm?”

23. Chương 41 - 42

Chương 41: Gặp lại người quen

Tiết Đồng chống tay trước ngực Long Trạch, cô mở to mắt nhìn hấn, cố gắng khắc chế sự mất cảm của mình đang dần trở dậy, nuốt nước bọt ngăn ngừa nói: “ Bởi vì ... em... này Không tốt.”

“ Có gì là không tốt? Rất nhiều người đều làm ban ngày, anh yêu em, em cũng yêu anh, chúng ta vì sao không thể thân mật? ”

“ Ban ngày em không có hứng. Trạch, anh đứng lên trước được không? Loại chuyện này nên để lúc cả hai người cùng có hứng làm mới được.”

Tiết Đồng khi tỉnh táo vẫn luôn bài xích cùng Long Trạch làm chuyện này, cô không dám nghĩ vào ban ngày nhìn mình không mảnh vai che thân cùng hấn triển miên sẽ như thế nào. Có nghĩ cũng không dám!

Long Trạch xoay mạnh người ngồi dậy, khoe môi giật giật, trên mặt mang theo vẻ cô đơn, cúi đầu rồi lại quay đầu nhìn Tiết Đồng: “ Tiết Đồng, em thực sự thích anh sao? ”

Tiết Đồng không trả lời luôn, cô chưa bao giờ tự hỏi bản thân về vấn đề này. Hơn nữa, chuyện thích hay không cũng không để lượt cô định đoạt, nhìn vẻ mặt u sầu của Long Trạch, cúi đầu đáp: “ Thích.”

Khóe môi Long Trạch nở nụ cười, nhưng lại mang theo tia sâu sa khó hiểu, hẳn đúng là tự mình chuốc phiền vào người, hẳn cũng bắt đầu học cái thói xấu xa của người đời, cũng dần biết cách tính toán. Long Trạch thích giữ Tiết Đồng ở bên cạnh mình, ngoại trừ ở bên cạnh hẳn, Tiết Đồng có thể đi đâu?

Ở bên hẳn là con đường sống duy nhất của cô, chỉ cần hẳn cố gắng yêu thương cô, không để cô bị người khác coi thường, trước kia là hẳn không tốt, nhưng về sau hẳn sẽ nghĩ nhiều hơn cho Tiết Đồng, hẳn sẽ cố gắng dốc sức đem lại cuộc sống sung túc cho cô.

Long Trạch nghiêng người nằm xuống, tay đặt trên lưng cô: “ Tiết Đồng, về sau anh làm việc sẽ chú ý hơn, sẽ không để người khác coi thường em. Em ở bên cạnh anh, chúng ta sẽ cùng đến những nơi em thích.”

Giọng nói của Long Trạch rất nghiêm túc, Tiết Đồng không ngờ hẳn lại thay đổi nhanh đến vậy, chính là ánh mắt của hẳn dường như đang ngầm ra lệnh không cho phép cô nói không, Tiết Đồng gật nhẹ đầu.

“ Vậy là tốt rồi.” Long Trạch tỏ vẻ hài lòng, đặt nụ hôn nhẹ trên môi cô, ôm cô vào lòng, không có những động tác thân mật nào khác.

Long Trạch đưa cho Tiết Đồng một chiếc điện thoại di động, chuyện này cô chưa từng nghĩ đến, cảm thấy rất bất ngờ, nhưng cầm chiếc điện thoại trong tay cô mới hiểu, đây là chiếc điện thoại được đặc chế, vẫn có bàn phím theo kiểu truyền thống nhưng không thể ấn số.

Long Trạch nắm lấy bàn tay mịn màng của cô, dán sát bên tai cô nói: “ Bên trong này chỉ có duy nhất số của anh, về sau khi anh không ở bên cạnh em, có chuyện gì em hãy gọi cho anh.”

Tiết Đồng như ăn phải viên thuốc đắng, trong miệng đắng chát vô cùng khó chịu. Chiếc di động này chỉ có số của Long Trạch không thể gọi ra ngoài vậy cầm nó có tác dụng gì chứ.

Tiết Đồng có thể thoải mái xem chương trình yêu thích trên tivi nhưng chưa bao giờ cô được chạm vào máy tính, suy cho cùng Long Trạch cũng chỉ coi như món hàng sở hữu, không cho cô tiếp xúc với người bên ngoài, nắm chiếc di động trong tay, ánh mắt Tiết Đồng chuyển hướng sang nơi khác, giọng nói lãnh đạm: “ Anh nói được thì được.”

“ Bình thường anh đều ở bên cạnh bảo vệ em, nhưng nếu anh không ở bên cạnh em, nếu em xảy ra chuyện gì có thể gọi cho anh. Kì thật, anh cũng không thích sử dụng điện thoại di động, nhưng về sau anh sẽ luôn mang theo người, chờ em gọi điện thoại cho anh.”

“ Cũng có khả năng sẽ không dùng đến, trên cơ bản chúng ta luôn ở cùng nhau.” Tiết Đồng tránh cái ôm của hẳn, cố tỏ vẻ tự nhiên rót chén nước.

Hôm nay, cả hai không nấu cơm trong phòng, ngày hôm sau cũng vậy, Tiết Đồng không muốn làm, bọn họ đâu phải người yêu của nhau, cô cũng không muốn mình trở thành bảo mẫu của hẳn.

Long Trạch cũng không để ý, kéo tay cô đi dạo, thi thoảng mua vài bộ đồ mới cho cô, đi tới cửa hàng bán giày, hẳn mua cho cô hai đôi. Tiết Đồng dừng lại ở cửa hàng bán giày thể thao, cô muốn mua một đôi, tốt nhất nên thường xuyên rèn luyện sức khỏe. Chỉ có sức khỏe tốt, Tiết Đồng mới có thể dễ dàng ứng phó với mọi chuyện phát sinh.

Tiết Đồng đi vài bước lại dừng lại ở khu bán giày thể thao, Long Trạch có khi ở bên cạnh cô, cũng có khi ngồi ở bên cạnh chờ cô chọn đồ, hoặc quan sát cô từ phía xa.

Giày còn chưa chọn xong, Tiết Đồng bất ngờ nghe được có người gọi tên mình, đó là giọng nói nam trầm: “ Tiết Đồng?”

Cô quay đầu lại, anh ta cũng xấp xỉ tuổi cô, bộ dáng bình thường nhưng tràn đầy nhựa sống, anh ta mặc chiếc áo sơ mi đơn giản không thắt caravat, khuôn mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Tiết Đồng không ngờ tới mình lại gặp người quen ở đây, người con trai này tên là Trần Kiếm, là bạn học thời Đại học của cô, tuy không thân thiết nhưng cũng có qua lại vài lần.

Trần Kiếm bước vài bước đến chỗ cô, kinh ngạc nhưng không dấu được vẻ vui sướng: “ Tiết Đồng thật sự là bạn sao? Lớp học QQ đều nói bạn mất tích, còn có lời đồn nói rằng bạn bị bọn buôn người bắt cóc đem bán, mọi người đều rất lo lắng cho bạn.”

Tiết Đồng chôn chân tại chỗ, sắc mặt mỗi lúc một trắng, môi cô run run, nửa chữ cũng không nói được, trong lúc này gặp phải người quen, vậy phải làm sao?

Trần Kiếm không kiềm chế được cảm xúc của mình: “Thấy bạn ở đây xem ra không có chuyện gì, mình không tin bạn lớn như vậy lại bị người khác bắt cóc đem bán, có phải mâu thuẫn với người nhà rồi bỏ chạy đến đây?..”

“Mình...” Môi mấp máy nhưng lại không biết nên nói cái gì, Tiết Đồng cũng hơi kích động, trong nháy mắt cô lại tìm được tia hy vọng, nhưng lại nhanh chóng dập tắt, cô biết phải làm thế nào?

Ở cách đó không xa, Long Trạch ngồi trên ghế chờ cô nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức đứng dậy nhanh tới.

Trần Kiếm nhìn quần áo trên người cô, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, hưng phấn nói tiếp: “Sao bạn cũng đến thành phố Y? Mình cùng với ông chủ đến đây công tác, không nghĩ sẽ gặp lại bạn. Hóa ra không phải bạn mất tích mà đến đây chơi, nghe lớp trưởng Lý nói mẹ bạn vì lo lắng mà sinh bệnh phải nằm bệnh viện, cha bạn thì phải nghỉ cả công việc để chạy đi khắp nơi tìm bạn...”

Trong nháy mắt, sắc mặt Tiết Đồng xám ngắt lại, cô chưa kịp phản ứng trở lại thì Long Trạch đã đứng ở bên cạnh cô, khuôn mặt hần không biểu lộ rõ cảm xúc chỉ một tay nắm chặt cổ tay Tiết Đồng kéo đi.

Trần Kiếm không hiểu chuyện gì, chỉ dám đứng từ phía sau nói vọng lên: “Tiết Đồng, bạn vẫn chưa nói chuyện với người nhà sao? Cho dù là bỏ trốn cũng nên nói với họ một tiếng, cha mẹ bạn rất lo lắng...”

Bị Long Trạch kéo mạnh đi, Tiết Đồng dùng sức giãy dụa, quay đầu nhìn về phía sau: “Buông ra, Trần Kiếm, mình...”

Khuôn mặt Long Trạch như phủ lớp băng lạnh, hần đưa tay bịt miệng cô, đưa cô tới cổng chính, nhẹ giọng uy hiếp: “Nếu muốn hần chết, em cứ việc làm loạn!”

Lúc sau có vài vệ sĩ tới bên cạnh Trần Kiếm nói với hần vài câu, lồng ngực Tiết Đồng như muốn nổ tung, toàn thân đóng băng cứng lại, cổ họng như bị nghẹn lại không nói nên lời, cô cũng không giãy dụa, Long Trạch kéo cô lên xe, nước mắt theo khóe mắt tràn ra.

Xe bắt đầu lăn bánh, Long Trạch ở bên cạnh sắc mặt tối sầm lại, hần lôi di động ra bấm số gọi, giọng nói không vui: “Mới vừa gặp người quen ở trung tâm thương mại của anh, giúp tôi xử lí.”

Tiết Đồng nghe được bỗng trở nên nóng nảy, cô không suy nghĩ nhiều mà đưa tay giằng lấy điện thoại của Long Trạch, giọng nói vô cùng phẫn nộ: “Anh định làm cái gì? Cậu ta cái gì cũng không biết, anh rốt cuộc muốn như thế nào!”

Long Trạch nắm lại di động, một tay khống chế cô: “Em không cần chọc anh tức giận.”

“Anh rõ ràng nói sẽ không động đến cậu ta, anh là người không biết giữ lời hứa.” Tiết Đồng vừa khóc vừa giãy dụa.

Long Trạch chưa từng thấy Tiết Đồng cáu giận đến như vậy, cô giống như đang phát điên đập phá mọi thứ xung quanh, Long Trạch cũng không có biện pháp để giúp cô bình tĩnh trở lại, ném di động sang bên cạnh, đem cô ấn sát vào ghế da, sắc mặt lạnh lùng: “Hần muốn đem người của anh đi, vậy sao anh phải nương tay với hần?..”

“Cậu ta không có.” Tiết Đồng như bị lạc giọng, bị hần khống chế không thể giãy dụa, cả người run lên.

Long Trạch thấy cô khóc như mưa rào, toàn thân cứng lại, vội vàng đem cô ôm vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng cô, giúp cô ổn định lại nhịp thở.

Tiết Đồng kiệt sức nói: “Anh muốn thế nào? Cậu ta là bạn học trước kia của tôi, chỉ là vô tình gặp mặt, anh không thể để cho người khác bình yên sống qua ngày được sao? Nếu anh muốn giết cậu ta, không bằng giết tôi đi.”

“Em nói hộ cho hần làm cái gì? Có phải trước kia em và hần thường xuyên qua lại.” Giọng nói Long Trạch mang theo tia uất hận.

“ Không có, chỉ không muốn người khác vì tôi mà gặp nguy hiểm, tôi không phải anh, không thể đem mạng người coi là chuyện vặt, coi như tôi cầu xin anh, coi chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, được không?.”

Long Trạch không nói lời nào, chỉ siết chặt vòng tay, đem cô ghì sát vào lồng ngực của mình, giống như sợ cô sẽ biến mất trước mắt hắn.

Tiết Đồng biết, Long Trạch sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, điều này hắn hoàn toàn có thể làm được, sau lưng hắn là Trình Thiên – người có thể lực vô cùng lớn, cho dù cô có thể chạy trốn nhưng sẽ liên lụy đến người nhà.

Một mình cô sống dưới địa ngục là được rồi, sao có thể để người khác vì mình mà mất mạng. Cô nhẹ nhàng kéo góc áo của hắn, giọng nói có phần mềm mỏng hơn: “ Trạch, em không nghĩ sẽ bỏ đi, em muốn cùng anh ở một chỗ, chuyện hôm nay bỏ qua đi, được không?.”

“ Em thực sự sẽ không rời bỏ anh?.” Long Trạch hoài nghi hỏi.

Trước mắt như có tầng sương mờ phủ, Tiết Đồng cũng không thấy rõ khuôn mặt của hắn, nhẹ nhàng gật đầu: “ Em thích anh, vì sao phải rời khỏi anh?.”

“ Không rời bỏ anh là được rồi.” Tâm tình Long Trạch vui sướng hẳn lên: “ Tiết Đồng, anh không muốn sống một mình, rất buồn tẻ không thú vị gì cả.”

“ Em sẽ ở bên cạnh anh.” Giọng nói của cô rất nhẹ, xem sắc mặt Long Trạch khá hơn, cô tiếp tục năn nỉ: “ Nếu không gặp lại người quen, chúng ta đã cùng nhau vui vẻ trải qua ngày hôm nay.”

“ Được, coi như hắn chưa từng xuất hiện.” Long Trạch rút khăn giấy, nhẹ nhàng lau khóe mắt ướt đẫm nước của cô, mặc dù trong lòng hắn vẫn không mấy dễ chịu.

Tiết Đồng mặc cho hắn ôm, ánh mắt mờ ảo nhìn ra bên ngoài, những căn nhà cao tầng lơ mơ hiện ra trước mắt cô, lại xa xôi giống như thế giới này không thuộc về mình.

Buổi tối, Long Trạch ôm cô nằm trên giường, giọng nói rất nhẹ nhàng: “ Chờ cuộc thi kia chấm dứt, chúng ta sẽ trở về đảo.”

Tiết Đồng nhắm mắt lại, hắn không cần phải nói qua với cô, cho dù có nói đối với cô cũng chẳng ảnh hưởng gì. Có trở về đảo hay không cũng không quan trọng, cũng chỉ là căn nhà xung quanh có bức tường trắng cao vút bao lấy, giống như nhà tù giam lỏng.

Long Trạch cũng không nói thêm, căn phòng chìm trong bóng tối tĩnh mịch.

Tiết Đồng nhớ lại lời nói của Trần Kiếm, mẹ cô bị bệnh, cha cô nghỉ việc chạy đi khắp nơi tìm kiếm cô, trong nhà Tiết Đồng là con một, cha mẹ cô nhất định sẽ rất lo lắng khi thấy cô mất tích, Tiết Đồng cảm thấy vô cùng đau đớn, trái tim như vỡ vụn thành từng mảnh.

Hơn hai mươi năm tình thân cô sao có thể nở vết bỏ cha mẹ ruột của mình, nhưng cô sẽ phải trở về đảo, cô đồng ý vứt bỏ tự do, cuộc sống của mình để đổi lại sự bình an cho gia đình. Chỉ cần cha mẹ cô bình an vô sự, cho dù bất cô chết cũng bằng lòng.

Đến nửa đêm, Long Trạch lại không ngừng vuốt ve khiêu khích nơi mẫn cảm của Tiết Đồng, như người mất trí, hai tay không tự giác ôm lấy cổ của hắn. Mồ hôi dính bết trên người, cả hai lại tiếp tục rong ruổi suốt đêm.

Cơ thể nóng bỏng triền miên một chỗ, ý thức của cô sớm đã tan rã, khi lên tới đỉnh của dục vọng, cơ thể cô run rẩy phát ra tiếng hét chói tai, cô nghe được hơi thở dốc của Long Trạch, giống như vừa đau đớn lại vô cùng sung sướng, Tiết Đồng vất vả lắm mới nghe rõ lời hắn nói: “ Tiết Đồng, anh yêu em!.”

Chương 42: Toàn bộ

Ăn xong điểm tâm, Tiết Đồng nở nụ cười nhạt, kéo kéo ống tay áo của Long Trạch: “ Trạch, chúng ta hôm nay đi mua thức ăn, tự mình nấu cơm, thế nào?.”

Long Trạch dựa lưng vào sofa nhìn cô: “ Không phải em nói nấu cơm phiền phức sao? Tay nghề đầu bếp ở đây cũng không tệ, anh cũng không kén chọn.”

“ Đồ ăn ở khách sạn tuy ngon nhưng ăn nhiều thấy rất ngấy, em muốn tự tay nấu cơm cho anh ăn.” Tiết Đồng nhìn hấn vờ tức giận: “ Hay anh thấy em nấu ăn không ngon?.”

“ Làm sao có thể! Anh chỉ sợ em sẽ mệt.”

Tiết Đồng mỉm cười: “ Em biết, anh quan tâm đến em, chúng ta ra ngoài dạo phố, tiện mua thêm vài bộ quần áo, mua cả cho anh nữa, em thay anh chọn được không?.”

Nghe vậy, Long Trạch liền mỉm cười: “ Tiết Đồng, em qua đây.”

Tiết Đồng đến cạnh Long Trạch ngồi xuống, hấn ôm cổ cô, đặt nụ hôn sâu lên cánh môi của Tiết Đồng, cái lưỡi tham lam tiến vào khoang miệng cô mà càn quét, Tiết Đồng ôm cổ hấn nhiệt tình đáp lại.

Một nụ hôn sâu nóng bỏng kết thúc Tiết Đồng thay một chiếc váy xinh đẹp, đây là váy Long Trạch thay cô chọn, đeo chiếc vòng cổ đắt tiền, xinh đẹp đến động lòng người, Tiết Đồng muốn lấy lòng Long Trạch, chạy đến trước hấn, hỏi: “ Đẹp không?.”

“ Rất đẹp.” Long Trạch đưa tay vỗ nhẹ đầu cô, sau đó véo má Tiết Đồng một cái.

Tiết Đồng vội vàng lên tiếng: “ Mỗi lần đều như vậy, đáng ghét.”

Giọng nói hờn dỗi ngọt ngào như rót mật vào tai, lồng ngực Long Trạch trở nên nhộn nhạo, kéo tay cô: “ Đi thôi, ra ngoài đi dạo, không nên ở trong phòng. Không cần mua quần áo cho anh, hai ngày trước anh có đặt may bộ vest, dù sao anh cũng không thường xuyên mặc.”

Đúng là thường ngày hấn không hay mặc quần áo, Tiết Đồng hoài nghi Long Trạch thích lỏa thể, cô cũng không miễn cưỡng, hôm nay cô có việc cần làm, chỉ cần làm hấn vui vẻ là được rồi.

Hai người cùng nhau tiến ra sảnh chính của khách sạn, Tiết Đồng ngồi trên xe nép vào người Long Trạch, dựa đầu vào vai hấn, Long Trạch vòng tay ôm gọn cô vào trong lòng mình. Long Trạch đưa tay vuốt ve làn da trơn nhẵn trên cánh tay của Tiết Đồng, da cô thật mịn màng, cảm giác chỉ muốn sờ mãi không muốn buông tay.

Tiết Đồng im lặng không nói lời nào, cô đưa tay xoa nhẹ trên lưng hấn, giống như đang tận hưởng không gian yên tĩnh, Tiết Đồng cảm nhận được hơi thở của Long Trạch có phần gấp gáp, lại nghe được giọng mũi của hấn nói: “ Nếu còn nghịch ngợm như vậy, chúng ta sẽ quay trở lại khách sạn.”

Tiết Đồng đem đầu chôn trong ngực của hấn: “ Nếu không thích, em sẽ không hôn.”

Long Trạch luồn tay vào vuốt tóc mềm mại của cô, cúi đầu chậm rãi nói: “Không thích em, thì có thể thích ai?.”

Ngoài cửa xe, những tòa nhà cao ốc hiện lên trước mắt, nơi này hầu hết là những sông bạc nổi tiếng, Tiết Đồng biết Long Trạch sẽ cảm thấy rất hứng thú khi tới nơi này, cô nói: “ Buổi tối chúng ta tới sông bạc được không?.”

“ Em muốn thắng hay muốn thua?.” Long Trạch cười nhẹ.

“ Anh mới muốn thua.”

Tiết Đồng đẩy tay hấn ra, rầu rĩ ngồi dịch ra mép ghế, lát sau lại lay nhẹ tay Long Trạch: “ Thắng được tiền cảm thấy rất vui, anh nhất định phải giúp em. Trạch là Đồ Thần, Trạch là tuyệt nhất, chúng ta thắng bạc sau đó ra nước ngoài chơi được không? Nhìn đáng về bọn họ thua cuộc, cảm thấy rất vui.”

Long Trạch trời sinh tính kiêu căng, hấn không quan tâm cái nhìn của người khác, nhưng lại thấy Tiết Đồng dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, khóe miệng cong lên: “ Được, anh giúp em. Anh sẽ khiến họ thắng một ván cũng không được.”

Tiết Đồng cười mỉm: “ Trước đây, em cũng rất sùng bái Đồ Thần, khi đó xem phim, cảm thấy động tác đánh bài rất đẹp, tối nay anh cho em mở mang kiến thức được không?.”

Long Trạch hai mắt sáng bừng: “ Anh đánh bài cũng rất tuần tú.”

“ Ngạo mạn.” Tiết Đồng cười nhạo, sau đó lại nói: “ Trạch, anh làm gì cũng đều tuần tú.”

Long Trạch cười đến như hoa nở trên mặt, lại đem cô ôm vào ngực.

Hai người không dạo ở bên ngoài mà đi vào siêu thị, mua cà tím, đậu cô ve, Tiết Đồng chọn vài món ăn sau đó quay lại hỏi Long Trạch xem hắn có thích hay không, dạo quanh siêu thị hơn một tiếng, cả hai mua không nhiều đồ, sau đó lại trở về khách sạn.

Long Trạch thích thời gian hai người ở trong bếp, cùng nhau nấu thức ăn rất giống với những ngày trên đảo, lúc này Tiết Đồng luôn ở bên cạnh hắn, lo lắng đến khẩu vị của hắn, không ngừng hỏi hắn có thích món này hay không, niềm vui của hắn dường như đặt hết lên người của Tiết Đồng.

Hôm nay, Tiết Đồng nấu hai món mặn, một nhĩ xào thịt và gà rang tiêu, khách sạn tặng rượu và vài món ăn khác. Bàn ăn được trải chiếc khăn thêu hoa màu nhạt, mặt bàn đặt hai bình hoa sứ thanh nhã, những cánh hoa trắng còn vương lại những giọt nước, mềm mại ướt át rất thuần khiết.

Trên bàn đồ ăn được bưng lên, vô cùng đặc sắc, Tiết Đồng mở một chiếc CD, âm nhạc êm ái, làm cho không khí trong phòng trở nên ấm áp.

Long Trạch ở bên cạnh cô ngồi xuống, đuôi lông mày khẽ nhếch lên, khóe miệng mỉm cười: “ Sao hôm nay tâm trạng em tốt vậy?”

“ Cuộc sống đôi khi cũng cần phải thay đổi.”

Tiết Đồng thân nhiên đáp: “Anh là người không thú vị, đến những việc như này cũng do em sắp xếp, không lãng mạn gì cả, không biết có đúng là anh rất thích em không.”

Long Trạch giữ chặt tay cô: “ Có một số việc anh không biết, nếu em muốn thì trực tiếp nói với anh, anh có rất nhiều tiền, em muốn cái gì anh đều có thể mua cho em. Hơn nữa, anh cam đoan, về sau sẽ không để người khác coi thường em.”

“ Ăn cơm thôi.” Tiết Đồng múc cho Long Trạch một chén cơm, lại gấp cho hắn một miếng thị gà, đặt ở trong chén của hắn: “ Đây là em nấu, anh ăn nhiều một chút.”

Long Trạch thích cái cách cô quan tâm đến hắn, vui vẻ ăn cơm: “ Em nấu rất ngon, khách sạn so với em còn kém xa.”

“ Bọn họ đều là đầu bếp, em sao có thể so sánh được.” Tiết Đồng nhỏ nhẹ nói thêm: “ Chỉ khác là đồ ăn do em nấu bằng cả tấm lòng của mình. Chỉ muốn nấu cho anh ăn.”

Long Trạch nghe vậy rất vui sướng, thay cô gấp nhiều đồ ăn vào bát, Tiết Đồng ngồi bên cạnh hắn, thi thoảng lặp gấp thêm rau xanh cho hắn, nở nụ cười dịu dàng.

Phàn là đồ ăn của Tiết Đồng gấp cho Long Trạch, hắn đều ăn hết, trên mặt mang theo nụ cười tươi rói, có thể thấy hắn đang đắm chìm trong hạnh phúc, Tiết Đồng biết hắn đang vui vẻ, đợi đến giữa bữa cơm, cô khẽ lên tiếng: “ Trạch, em muốn xin anh một chuyện.”

“ Chuyện gì, em nói đi.” Long Trạch dừng lại liếc nhìn cô, sau đó lại tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Tiết Đồng gấp cho hắn một miếng thịt, cố gắng tỏ ra tự nhiên: “ Em muốn gọi điện báo tin về cho người nhà, để cha mẹ em cảm thấy yên tâm rằng em vẫn còn sống, không cần chạy khắp nơi tìm em, để họ không còn phải sống trong bất an vì phải lo lắng cho em.”

Cô không muốn cha mẹ đã lớn tuổi rồi còn phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm mình, Tiết Đồng biết họ sẽ chỉ uống công bồi cha mẹ sẽ không thể tìm ra cô, sự thật là không thể thay đổi, nay cô chỉ hy vọng cha mẹ có thể bình an hưởng thụ tuổi già.

Tiết Đồng suy nghĩ rất lâu, cô muốn viết thư cho người nhà, tìm bưu điện gần đây, báo bình an.

Long Trạch dừng động tác lại, Tiết Đồng vẫn quan sát phản ứng của hắn, nhưng hắn vẫn như cũ, giống như chưa nghe thấy cô nói gì, chỉ chuyên tâm ăn cơm.

Long Trạch rõ ràng nghe được, nhưng hắn lại không trả lời, ngay cả việc nhỏ như vậy cũng không đồng ý với cô. Tiết Đồng cảm thấy dòng máu nóng như chững lại, giống như rơi vào hố băng nghìn năm, toàn thân trở nên bất lực, cô muốn gấp thức ăn để dỗ dành hắn nhưng đôi tay như đang bị đá đè không thể cầm nổi

đôi đũa, thấp giọng nói: “ Cái gì em cũng có thể cho anh, chỉ việc nhỏ như vậy anh cũng không thể đồng ý với em sao?..”

“ Hôm nay, em làm nhiều việc như vậy, chỉ vì em có việc muốn anh giúp sao?..” Giọng nói của Long Trạch lạnh như băng.

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên nặng nề, Tiết Đồng cúi đầu, ánh mắt dần dần mơ hồ.

Long Trạch không nói thêm, chỉ chuyên tâm ăn cơm, đến khi buông bát xuống, hắn mới lên tiếng: “ Không phải nói cái gì cũng không nghĩ. Chỉ muốn đi theo anh thôi sao?..”

Tiết Đồng đột nhiên ngẩng đầu: “ Nhưng bọn họ là cha mẹ của em, sinh ra em, nuôi em khôn lớn, anh muốn em quên họ ư?..”

Long Trạch không trả lời, đứng dậy gọi phục vụ phòng lên dọn dẹp, đứng sát cửa sổ lớn, ánh mắt nhìn về phía xa, thâm thúy đầy vẻ u ám.

Tiết Đồng muốn thử lại lần nữa, đi đến gần Long Trạch, ôm sau lưng hắn: “Chính là vì muốn ở cùng anh, cho nên em muốn chấm dứt sớm việc này. Em biết cha mẹ em đang tìm em, trong lòng em cảm thấy khó chịu, em muốn gửi một bức thư cho họ, có được không? Có thể không cần ghi địa chỉ, để cha mẹ không tìm được em, chỉ cần họ không đi tìm em nữa. Về sau chúng ta sẽ ở trên đảo, không bao giờ ra ngoài. Sau này, anh muốn thế nào thì sẽ như vậy.”

“ Đi tắm rửa trước đi.” Long Trạch vỗ nhẹ tay cô, cũng không nói là đồng ý mà cũng không phản đối, nhưng giọng nói hắn có phần trầm ấm.

Tiết Đồng vẫn không yên lòng, cô không nghĩ đến Long Trạch sẽ lãnh đạm với đề nghị của cô, Tiết Đồng cũng biết bản tính của hắn rất kiêu ngạo, nếu ép buộc hắn sẽ không có hiệu quả, cô cũng không dám mở miệng yêu cầu thêm.

Tiết Đồng vào phòng tắm rửa qua mặt sau đó chui vào ổ chăn, nghĩ lại cuộc sống vui vẻ trước đây. Cùng mẹ đi dạo phố, cùng bạn bè nói chuyện phiếm, đứng trước cửa hàng cao cấp than vãn, nhưng lúc này, cảm giác ấy như bị dòng nước lũ cuốn đi xa, càng nhớ lại càng thêm buồn tủi.

Tiết Đồng nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, Long Trạch đi đến bên cạnh giường cô, hắn không có thói quen ngủ trưa, bình thường hay giải quyết công việc hoặc xem tivi, chơi game trên máy tính. Đến chiều tối thì vào phòng đánh thức cô, hoặc trêu đùa cô.

Long Trạch tắm qua, mặc chiếc áo ngủ rộng, ở bên cạnh cô dựa vào đầu giường, nhìn thấy mi mắt cô khẽ nhúc nhích, hắn biết cô chưa ngủ, Long Trạch nâng tay chạm nhẹ vào cái trán trơn bóng của Tiết Đồng, mang theo hơi ấm từ đầu ngón tay lướt qua da thịt của cô, mang theo cảm giác ngứa ngáy.

Long Trạch khẽ thở dài, hơi lạnh toát ra từ làn da của hắn, giọng nói có chút phiền muộn: “ Anh biết, em không thích anh.”

Đối với hai chữ “ tình yêu “, Tiết Đồng luôn cảm thấy buồn cười, cô và Long Trạch vốn dĩ không ngang hàng với nhau, cảm giác an toàn chỉ dừng lại ở con số 0, quyền lợi lựa chọn cũng không có, sinh mệnh của cô bị người khác coi như món đồ chơi đùa bốn trong tay, tình yêu ư, chỉ là thứ phù phiếm, xa vời như bầu trời.

Tiết Đồng cũng không có sức để nài nỉ Long Trạch, chậm rãi mở mắt ra, cô nói: “ Không nên nghĩ nhiều.”

Long Trạch ngồi ở đầu giường: “ Tiết Đồng, em là của anh. Anh chỉ muốn cùng em ở bên nhau.”

Tiết Đồng xoay người ngồi dậy, tiếp tục cầu xin hắn: “ Chúng ta không phải luôn ở cùng nhau sao? Em chỉ muốn giải quyết sớm việc này, chỉ gửi một bức thư, đối với anh mà nói rất đơn giản, có phải anh không hài lòng về em?..”

“ Tiết Đồng, anh muốn em yêu anh.”

Long Trạch nhìn cô, đôi mắt như sáng ánh trăng lại bị lớp sương làm mờ đi, lộ ra nét bi thương: “ Tuy rằng em ở bên cạnh anh, nhưng khi anh ôm em, cảm thấy em như người xa lạ.”

“ Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Tiết Đồng thấp giọng nói.

“ Có lẽ là như vậy.” Long Trạch thở dài: “ Cho tới bây giờ em cũng chưa từng có biểu hiện là thích anh. Anh thực sự không biết, rốt cuộc em có yêu anh hay không.”

Tiết Đồng suy tư, nhìn vào mắt của Long Trạch, cúi đầu đáp: “ Trạch, em yêu anh.”

Đáy mắt Long Trạch trong suốt như nước: “ Tiết Đồng, em có thể yêu anh sao?..”

Ánh sáng lóe lên, cái đuôi trắng dài từ áo tắm trượt ra, hai mắt Long Trạch trở nên trong trẻo, đem theo vẻ chờ đợi.

Tiết Đồng dừng lại, chậm rãi vươn tay vuốt ve cái đuôi bóng loáng của Long Trạch, nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: “ Cái đuôi của anh đẹp lắm, em thích nó, thích tất cả những gì thuộc về anh.”

Môi Long Trạch nhếch lên, giọng nói có chút mơ hồ: “ Có thể chứng minh không? Nếu anh cảm nhận được em yêu anh, anh sẽ thỏa mãn nguyện vọng của em.”

Long Trạch cởi áo ngủ ném sang một bên, tiếp tục dựa vào thành giường, không có bất kì động tác nào, đôi mắt trong suốt nhìn cô.

Tiết Đồng sững sốt một lúc, sau đó liền hiểu được ý của Long Trạch, tuy cảm thấy rối rắm nhưng cô vẫn đưa tay ôm lấy cổ của hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi của Long Trạch.

Môi của Long Trạch vừa lạnh lại mềm mại, lần đầu tiên Tiết Đồng chủ động, ở môi hắn mà trần trọc, vươn đầu lưỡi tiến vào trong, cùng lưỡi hắn xoắn sát, thưởng thức hương vị nam tính của Long Trạch.

Long Trạch không cưỡng dă nóng bỏng như mọi khi mà chỉ hơi hệt đáp lại cô, thậm chí hắn cũng không ôm Tiết Đồng, mặc cho cô ở trong miệng hắn khai phá, Long Trạch cũng không nhiệt tình đáp lại.

Tiết Đồng ngồi trên giường, hai tay vụng về đặt ở bên hông Long Trạch, rồi lại vuốt ve ngực hắn, ngón tay chu du từng tác da thịt trên người hắn, hô hấp của hắn trở nên dồn dập nhưng vẫn cố gắng khắc chế sự khao khát của bản thân.

Trong phòng tuy rèm cửa được kéo kín nhưng Tiết Đồng vẫn nhìn thấy rõ từng chi tiết nhỏ trên cơ thể của Long Trạch, hắn vẫn không chủ động đáp lại cô, chỉ ngồi bất động ở đó đáng vẻ hưởng thụ. Tiết Đồng hít mắt lại, rời khỏi môi hắn, khẽ hôn xuống cằm, ghé vào tai hắn, nỉ non: “ Trạch, em yêu anh ...”

Tiết Đồng dùng nhiệt độ cơ thể của mình để chứng minh cô yêu hắn, ở trên giường không ngừng phát ra tiếng kêu rên rỉ mê hồn, rồi gọi tên hắn trong điên dại, Long Trạch vô cùng thỏa mãn, đem chiếc đuôi ôm chặt lấy cô, gât gao cùng cô dây dưa, cả hai cùng đẩy tới đỉnh của dục vọng.

Trên đời này, chuyện vui sướng nhất của hắn chính là đem cô khóa lại trong cơ thể hắn, chỉ khi hắn mạnh mẽ đi vào nơi ấm áp của cô, khi hai người giao hoà hợp nhất, cảm giác nóng bỏng ẩm ướt ấy mới đủ sức khơi dậy những vui sướng cực hạn trong hắn.

Cái đuôi dài quấn quanh người Tiết Đồng, cảm giác vô cùng chân thành cũng giống như tình yêu của hắn đối với cô. Long Trạch trầm nghĩ, hắn muốn tình yêu của cô, vĩnh viễn ở bên cạnh cô, quấn chặt lại, không bao giờ tách ra nữa, chỉ cần như vậy, hắn nguyện đánh đổi bằng cả tính mạng của mình.

24. Chương 43 - 44

Chương 43: Tin tưởng

Hôm nay cả hai lại không ăn cơm chiều, ban ngày cùng cái đuôi của Long Trạch dây dưa không dứt, cực độ của kích thích, Tiết Đồng cuối cùng thét chói tai rồi xụi lơ trong ngực hắn. Sau khi tỉnh lại, Tiết Đồng đang ngủ trên một giường khác, cô đang gối đầu trên tay Long Trạch, cái đuôi mềm nhũn đang cuốn lấy cô.

Long Trạch điều chỉnh đuôi dài trong chăn, hấn sợ đè phải cô, dùng đuôi ôm lấy đôi chân thon dài của Tiết Đồng, ở bên cạnh ôm lấy cô. Hấn thích như vậy, thích cô ngủ say trong vòng tay của hấn, không chút sợ hãi như thể cô giao tất cả những gì của mình cho hấn, để hấn bảo vệ cô, nắm giữ sinh mệnh của cô.

Khi tỉnh lại, Tiết Đồng cũng không ngạc nhiên khi đuôi hấn vẫn quấn quanh cô, Long Trạch nằm bên cạnh thỏa mãn nghiêng người ôm cô, ở gáy cô cọ cọ, nỉ non nói: “ Tiết Đồng, anh rất yêu em.”

Tiết Đồng không chán ghét cái đuôi dài của Long Trạch, sống cùng nhau trong khoảng thời gian dài, sớm đã thành thói quen của cô, so với đôi chân của người bình thường thì đuôi của hấn cũng không khác biệt là mấy, trước kia ở trên đảo, hễ có thời gian rảnh rỗi là cả hai cùng chơi đùa với đuôi của hấn.

Tiết Đồng nâng mắt ngắm nhìn khuôn mặt của Long Trạch, trên gương mặt tuần tú kia hiện lên vẻ quyền luyến, cô biết người đàn ông trước mắt cô, hấn rất thích cô, nhưng liệu hấn thực sự hiểu thế nào là yêu?

Dư vị của dục vọng vẫn còn phảng phất khắp phòng, Tiết Đồng mệt đến không còn chút sức nào, ngay cả việc thấu hiểu lẫn nhau cũng không có nói gì đến hai chữ ‘ tình yêu ’. Tiết Đồng muốn đuổi chân, muốn thoát khỏi cái đuôi của hấn.

Long Trạch cảm thấy da thịt của cô đang cọ xát với đuôi của mình, cảm giác thoải mái lại dâng lên trong hấn, hấn lại tiếp tục chu du trên làn da trơn bóng của cô, cúi đầu hôn nhẹ lên má cô, Tiết Đồng đẩy ra: “ Rời giường đi, em đói bụng.”

“ Anh hôn một chút.”

Long Trạch than nhẹ, rõ ràng ngày hôm qua vừa trải qua một trận kịch liệt như vậy, hôm nay lại miễn cưỡng cô, cho dù thế nào hấn cũng không muốn làm cô bị thương, Long Trạch hôn cô nhưng không được Tiết Đồng đáp lại, cũng không sao, hấn lại im lặng nằm ôm cô.

“ Chuyện của em, chừng nào anh sẽ làm?.” Ở trong lòng hấn, Tiết Đồng nhỏ giọng hỏi.

“ Hôm nay sẽ làm, em còn muốn mua gì, thừa lúc rảnh rỗi, mấy ngày nay chúng ta sẽ đi mua, sau đó sẽ trở về đảo.” Long Trạch co đuôi lại, vuốt ve làn da của Tiết Đồng: “ Vẫn là nên ở nơi không bị ai quấy rầy, trời cao biển rộng, muốn đi đâu cũng được.”

“ Thế nào cũng được.” Tiết Đồng thản nhiên đáp một câu.

Long Trạch cuộn lấy cô, nằm cũng đã lâu, cảm thấy tinh thần Tiết Đồng không tốt lắm, Long Trạch đứng thẳng dậy chuẩn bị rời giường: “ Anh đi gọi cơm, muốn anh ôm em đi rửa mặt không?.”

“Không cần.” Tiết Đồng cảm thấy mệt mỏi: “ Em muốn nằm thêm một lúc.”

“ Anh giúp em chuẩn bị quần áo.”

Long Trạch đứng trước tủ quần áo, lấy một bộ quần áo mới đặt ở đầu giường, ra khỏi phòng khách gọi canh gà cho cô, sau đó rửa mặt trở lại phòng ngủ thấy Tiết Đồng chuẩn bị rời giường, hấn lộ ra nụ cười thỏa mãn, lại ngồi xuống giường nói với cô vài câu.

Đồ ăn được đưa lên, Tiết Đồng ăn chưa được hai miếng muốn buông đũa, hấn nhíu mày, vội vàng bảo cô uống canh gà: “ Ăn nhiều một chút, ăn xong, anh sẽ bảo người đưa em giấy bút, gọi người giúp em chuyển thư.”

Tiết Đồng nghe xong, hai mắt như phát ra tia sáng của hy vọng, tinh thần lập tức tốt hơn rất nhiều, liền bưng bát canh gà uống hết, sau đó dùng ánh mắt từ chối ăn thêm với Long Trạch, nhìn thấy hấn mỉm cười đồng ý, cô đứng dậy đi vào phòng sách.

Lâu như vậy, cô cùng với người nhà một chút liên lạc cũng không có, nhìn tờ giấy trắng như có muôn vàn lời muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, hôm qua vừa vui mừng hôm nay lại tràn ngập bi thương.

Xa cách người thân, cả những người bạn tốt trước đây đều biến thành ảo ảnh, Long Trạch là người bướng bỉnh hấn sẽ không để cô rời hấn, cuộc sống của cô sớm đã lệch khỏi quỹ đạo, không bao giờ có thể trở lại với con đường của tự do.

Tiết Đồng khịt khịt mũi, cô cũng không nói rằng cô nhớ đến cha mẹ, chỉ nói rằng đang du lịch trên biển, có đem lòng yêu một người đàn ông, muốn theo đuổi hạnh phúc của chính mình, xin cha mẹ tha thứ vì tội bất hiếu, nói rằng cha mẹ không cần đi tìm mình.

Mỗi một dòng thư viết, nước mắt Tiết Đồng lại tuôn rơi, mơ hồ chữ viết không còn rõ nét, cô đành ném giấy đi viết lại. Đáy lòng cô lúc này đầy sự áy náy rộng lớn như biển cả, nếu phải chịu khổ, mình cô là đủ rồi, cha mẹ nuôi cô lớn không hề dễ dàng, nay còn vì mình mà phải lo lắng đến sinh bệnh, cho dù cô có chết cũng không thể tha thứ cho bản thân.

Trong thư, cô chỉ nói rằng cuộc sống hiện tại rất tốt, cha mẹ không cần lo lắng, tạm thời cô sẽ không trở về nhà.

Cô không muốn viết nhiều, cũng chỉ viết thêm vài dòng rồi dừng bút, lau khô nước mắt nhưng cũng không che được đôi mắt sưng đỏ, cúi đầu ra khỏi thư phòng, đem bức thư cho Long Trạch đọc qua, cô hy vọng hần sẽ đồng ý.

Long Trạch đọc qua bức thư, quét mắt nhìn đồng chữ trên giấy rồi đưa trả lại cho Tiết Đồng: “ Nhiều quá.”

Tiết Đồng cắn môi, thất vọng ê chề: “ Vậy em viết lại lần nữa.”

“ Em viết về cuộc sống hiện tại, anh rất thích.” Long Trạch nghiêng đầu nhìn cô, trong thư cô có nói rằng cô thích một người đàn ông, miêu tả cô thích hần ra sao, thích đến nhường nào, hần đọc được cảm thấy rất vui sướng, nói thêm: “ Lược bỏ bớt những chuyện dư thừa đi, chú trọng vào nội dung. Nhanh một chút, đừng lãng phí thời gian.”

Tiết Đồng đi sửa lại một lần nữa, Long Trạch xác nhận không có vấn đề gì, hần gọi điện thoại kêu người lên phòng, sau đó ôm Tiết Đồng ra bể bơi phơi nắng, gió từng đợt thổi vào, nhẹ nhàng khoan khoái rất dễ chịu, chỉ có điều hai mắt Tiết Đồng vừa khóc nên vẫn còn sưng đỏ, ánh mặt trời chiếu vào cảm thấy hơi nhức mắt.

Người Long Trạch gọi đến là chuyên viên vi tính cao cấp của Trình Thị, hần sẽ ẩn địa chỉ IP, đăng kí hòm thư mới, viết đúng với nội dung bức thư của Tiết Đồng, sau đó xác định sẽ không ai truy ra được manh mối gì mới tiến hành gửi thư.

Tiết Đồng đứng bên cạnh quan sát, xác nhận bọn họ không có sửa đổi nội dung, sau đó đưa địa chỉ email của cha mình, khi nhìn thấy dòng chữ: “ Gửi đi thành công “, cô mới thở phào một hơi, cảm giác nặng nề giảm đi không ít.

Nhân viên vi tính thu dọn máy tính chuẩn bị rời phòng, Tiết Đồng vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, hy vọng bức thư sẽ đến được hòm thư của cha cô. Long Trạch ở bên cạnh kéo tay cô mới chịu rời đi.

Đợi cho người ra khỏi phòng, Long Trạch ôm thắt lưng cô, nhéo má: “ Em hài lòng rồi chứ?.”

“ Uhm.” Tiết Đồng nhẹ giọng: “ Cảm ơn.”

“ Chỉ có lần này, về sau không được yêu cầu những chuyện này nữa.” Hần ở bên tai nhẹ giọng nói, giống như đang nói cô rất bướng bỉnh.

Tiết Đồng trầm mặc không nói gì, không biết hần có phải không có cha mẹ hay không, một chút cũng không hiểu được tâm tư của cô.

Long Trạch thấy cô vẫn buồn bực không vui, dùng cảm nhẹ nhàng cọ lên đầu cô, nhượng bộ: “ Tiết Đồng, nếu em vẫn lo lắng cho cha mẹ, anh có thể giúp em gửi tiền cho họ, đủ để cuộc sống sau này an nhàn, như vậy em sẽ không phải lo lắng.”

Tiết Đồng thở hắt ra: “ Không cần.”

Long Trạch có tiền, tất nhiên cô biết, nhưng nếu để hần chuyển tiền cho gia đình cô, sẽ lộ ra nhiều tin tức, cô không muốn nói cho hần, dù sao Long Trạch cũng là người của hai giới hắc bạch, hiện tại hần đang vui có thể cho cô tiền, nhưng nếu sau này cô khiến hần mất hứng, không biết hần sẽ làm ra chuyện gì. Nghĩ cho cùng, cuộc sống bình an còn quan trọng hơn giàu sang.

Tiết Đồng dựa vào người Long Trạch, hàng mi khẽ rủ xuống, nhìn tử bát rồi đến bình hoa cổ, lướt qua phía cửa sổ nơi đang đón tia nắng ấm áp, lại cảm thấy hơi nhức ở mắt. Nhìn về phía cửa sổ sát đất, bên ngoài vô cùng thoáng đãng, không phải mây cũng không phải biển chỉ là một khoảng hư không.

Thời điểm ‘ hàng tháng ‘ cũng đến, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cả ngày ôm bụng nằm trên giường, lông mày nhíu lại. Long Trạch cách lớp chặn ôm cô: “ Rất đau sao? ”

“ Một chút.” Tiết Đồng trả lời.

Long Trạch lo lắng cho cô, gọi điện kêu bác sĩ tới, thấy cô không buồn ngủ, hẳn tìm bộ phim điện ảnh cho cô, kết quả phim quá dở, Tiết Đồng không muốn xem, không giúp cô rời sự chú ý khỏi cơn đau bụng, Long Trạch bất đắc dĩ hỏi: “ Em có muốn chơi game không? Anh đem máy tính lại đây? ”

Trước kia, Tiết Đồng cũng thích chơi trò chơi, chỉ là lâu rồi cô chưa được chơi lại, rầu rĩ nói: “ Em thích chơi trò chơi trên mạng, trò chơi cài sẵn trong máy không có hứng thú.”

Long Trạch thấy cô đau đớn như bị ai tra tấn, hôm nay phá lệ dung túng cô: “ Vay lên mạng.”

Long Trạch đem máy tính xách tay đặt trên giường, sau đó ngồi bên cạnh xem cô chơi. Nơi này tốc độ đường truyền Internet khá nhanh, Tiết Đồng muốn lướt web nhưng lại sợ Long Trạch không cho phép, vậy nên tùy tiện gõ một trang web chơi game phổ biến, sau đó đăng kí nick mới, bắt đầu chơi từ cấp bậc đầu tiên.

Trong trò chơi này, nhân vật đều có hình ảnh vô cùng xinh đẹp, Tiết Đồng lập tức bị thu hút vào trò chơi, quên đi cơn đau bụng dưới, Long Trạch thấy cô không còn vẻ đau đớn nữa, tinh thần cũng thư thái hơn rất nhiều, ở bên cạnh thi thoảng chỉ cho cô cách chơi.

Chuông cửa vang lên, Long Trạch rời khỏi giường, cô thấy hắn rời khỏi phòng ngủ, nhưng Tiết Đồng cũng không sinh ra ý tưởng gọi tin tức ra bên ngoài, không phải lo lắng sẽ bị họ phát hiện mà bởi vì Long Trạch tin tưởng cô, để cho cô thoải mái sử dụng máy vi tính của hắn. Long Trạch tin tưởng cô như vậy, cô không muốn khiến hắn thất vọng.

Giữa người với người luôn là sợi dây vô hình cột chặt lại, hắn đối với cô luôn tin tưởng tuyệt đối, cô cũng sẽ không chủ động rời xa hắn. Long Trạch đối với cô rất tốt, nếu trong cuộc sống hàng ngày hai người trở nên tin tưởng nhau, nếu hắn không đề phòng cô như phòng trộm, nếu hắn không nắm trong tay sinh mạng của cô, có lẽ cô sẽ ảo tưởng về tương lai của hai người.

Bác sĩ đại khái hiểu được bệnh trạng của Tiết Đồng, hỏi cô vài câu đơn giản sau đó dặn dò vài câu rồi rời đi. Tiết Đồng chơi game trên máy tính đến tối, khi ngủ Long Trạch nhẹ nhàng ôm cô, cái đuôi lại vòng qua ôm cô, đưa tay thay cô mát xa bụng, ở bên cạnh qua tâm: “ Đỡ chưa? ”

Giọng nói của hắn nhẹ như lông vũ lướt nhẹ qua gò má của cô, làm cho tâm tư của Tiết Đồng mềm mại như nước, cô ép mình sát vào lồng ngực của hắn, vươn tay xoa nhẹ cái đuôi của Long Trạch, mềm mại như bông.

“ Ngủ đi.” Long Trạch vỗ lưng cô.

“ Trạch, kì thực em không biết cái đuôi của anh với đôi chân có gì khác nhau.” Cô nhẹ nhàng vuốt cái đuôi của hắn, da đuôi của hắn so với da người thì mịn màng hơn rất nhiều, hắn có thể biến thành hình dạng người bình thường, những lúc này so với con người Long Trạch cũng không có gì khác.

“ Đương nhiên là có bất đồng rất lớn, anh mạnh hơn rất nhiều.” Long Trạch ngoe nguẩy cái đuôi: “ Không phải em đau bụng sao? ”

Người này bản tính vốn rất kiêu ngạo, Tiết Đồng ở trong chăn trả lời: “ Em cảm thấy chơi đùa với cái đuôi của anh rất vui.”

Long Trạch cười nhẹ: “ Chờ bụng em không đau, chúng ta sẽ cùng chơi.”

Tiết Đồng xoa xoa đuôi hắn một lúc rồi chìm vào giấc ngủ, cô cũng không biết mình có thực sự thích Long Trạch hay không. Cũng có thể, cô thích hắn. Bên ngoài của Long Trạch vô cùng tuần tú, đối với cô lại rất tốt, dịu dàng mà ân cần, người đàn ông hoàn mĩ như vậy thử hỏi người phụ nữ nào có thể từ chối?

Cô thậm chí còn cảm nhận được cơ thể mình khao khát Long Trạch thế nào mỗi khi cùng hắn triển miên trên giường, càng ngày cô càng thấy quyến luyến cơ thể của hắn.

Nhưng cho dù cô thích hắn cũng chỉ là thứ yếu, cô một mặt dựa dẫm vào hắn, một mặt lại muốn chạy trốn. Nội tâm của Tiết Đồng đấu tranh giữ dới, cảm giác như mình đang dần sa vào tình yêu của Long Trạch khiến cô thấy áp lực, phải chăng chỉ do cô thiếu sự tin tưởng cùng với cảm giác an toàn khi ở bên hắn?.

Tình yêu của cô, không chỉ thấy buồn cười mà còn vô cùng mâu thuẫn.

Chương 44: Lưu Ưng

Ngày diễn ra trận chung kết cũng tới, nhưng Tiết Đồng không tới xem trực tiếp, qua tivi cô thấy hình ảnh Long Trạch hiện rõ trước mắt mình.

Xung quanh bốn phía đều là bàn mặt chược, hắn không giống với người khác đều trưng bộ mặt nghiêm túc. Ngược lại, Long Trạch vẫn dáng vẻ nhàn nhã quen thuộc, khoe môi khê nhếch lên, cười nhạt, tất cả đều chứng minh cho sự tự tin của hắn, nếu không muốn nói rằng hắn quá ngạo mạn.

Tivi chiếu nửa khuôn mặt của Long Trạch nhìn rất mê người, Tiết Đồng cảm thấy có phần xa lạ khi hắn xuất hiện với bộ dáng này.

Tối đến, Long Trạch mang về cho Tiết Đồng một chiếc chạng ngọc màu vàng rực rỡ, dáng vẻ hắn giống như đứa nhỏ đạt điểm cao, ánh mắt sáng trong dẫn theo chút đắc ý, chờ đợi.

Tiết Đồng hiểu ý, phối hợp nở nụ cười: “ Rất đẹp, cảm ơn.”

“ Anh biết em sẽ thích.” Long Trạch cười, ra vẻ đắc ý: “ Về sau, những gì của anh đều sẽ cho em.”

Nghे hần nói vậy, Tiết Đồng có chút cảm động, cười cười: “ Em cái gì cũng không cần.”

“ Em ở bên cạnh anh, cũng không thiếu cái gì.”

Long Trạch xoa đầu cô, lại nói: “ Mai ăn xong cơm trưa, chúng ta sẽ trở về. Buổi sáng em thu dọn đồ đạc, thời gian này mưa đồ cũng không ít, nếu mang không hết chúng ta sẽ bảo họ dùng thuyền đưa về.”

“ Nếu không chúng ta ngồi thuyền đi.” Tiết Đồng đề nghị.

Trước kia khi đi du lịch, ngồi trên chiếc thuyền nhỏ đi một vòng khi đó cảm giác rất thoải mái, biển lớn trải rộng, trời cao vời vợi, đứng ở mũi thuyền nhìn ngắm cảnh xung quanh, trên cao là vũ trụ bao la rộng lớn, dưới là nước biển xanh sâu thẳm, chợt thấy con người trở nên nhỏ bé, mọi phiền não đều bị cuốn trôi, vô cùng khoan khoái.

Long Trạch ngạc nhiên: “ Được, anh sẽ bố trí.”

Long Trạch nói tự bố trí chính là gọi điện cho Trình Thiên, nhờ hắn thu xếp ỳnh, Tiết Đồng trong phòng tắm nghe được tiếng nói chuyện điện thoại, không phải nhờ vả mà giống như ra lệnh: “ Ngày mai tôi sẽ ngồi thuyền trở về, anh bố trí một chiếc du thuyền.”

....

“ Không phải chiếc thuyền đấy, tôi muốn Lưu Ưng.” Long Trạch nói rõ ràng từng câu chữ.

Dường như đầu dây bên kia có ý từ chối, hắn nhíu mày, giọng nói có phần không vui: “ Không phải anh nói sẽ kêu người lái về sao? Chiều mai tôi mới trở về, hiện tại vẫn còn kịp.”

....

“ Anh tự bố trí, ngày mai tôi sẽ dùng Lưu Ưng.” Long Trạch không nể mặt, lập tức cúp điện thoại.

Nghे qua hần muốn dùng chiếc thuyền của Trình Thiên để trở về đảo, Tiết Đồng cầm khăn lau tóc, hỏi: “ Anh mỗi lần nói chuyện với ông chủ đều không khách khí vậy sao?.”

“ Anh ta mà là ông chủ của anh sao?.” Long Trạch liếc mắt một cái: “ Sự nghiệp của Trình Thiên có một nửa là công sức của anh, anh chỉ muốn anh ta chuyển bị du thuyền. Nói sao cũng cảm thấy không hợp lí, anh muốn chính mình mua một chiếc du thuyền, tiện cho việc đi lại.”

“ Nhưng Trình Thiên trả tiền cho anh, nói qua điện thoại thì không sao, nếu ở trước mặt người khác cũng như vậy sẽ làm mất mặt anh ta.” Tiết Đồng nhắc nhở Long Trạch, cô biết Trình Thiên nhất định sẽ để ý.

“ Em yên tâm, anh ta sẽ không để ý.” Long Trạch nở nụ cười: “ Địa vị của Trình Thiên có được tại thành phố Y này cũng do anh giúp anh ta ngồi lên, anh cũng không tranh dành gì, Trình Thiên phải cảm kích anh mới đúng!.”

Long Trạch nói đều là sự thật, Trình Thiên gặp Long Trạch khi hắn chỉ là một người bình thường tại thành phố Y, cũng lúc đó, hắn nhận thấy được tiềm lực của Long Trạch.

Hắn dùng Long Trạch trong các chiếu bạc có tiếng ở thành phố Y, giúp hắn củng cố địa vị của mình, nếu trên đường công danh của hắn có trở ngại, Long Trạch sẽ là người quét dọn cho hắn, kể từ ngày Long Trạch xuất hiện, sự nghiệp của Trình Thiên lên như điều gặp gió.

Công việc làm ăn của Trình Thiên, Long Trạch là người biết rõ hơn ai hết. Long Trạch cũng không quản nhiều chuyện, hắn chỉ thích làm những việc mình muốn, nhưng kể từ khi Tiết Đồng xuất hiện, hắn đã thay đổi suy nghĩ, hắn cũng cần có thể lực của riêng mình, như vậy mới có thể đảm bảo cuộc sống cho hắn và cô. Hiện tại, làm việc cho Trình Thiên cũng không tệ.

Tiết Đồng cũng không nắm rõ lợi ích quan hệ giữa Long Trạch và Trình Thiên. Nhưng trước nay, đối với Trình Thiên, Tiết Đồng có phần lo sợ, hắn là người thâm sâu khó lường, còn Long Trạch lại là người đơn giản, mặc kệ là vì Long Trạch hay vì chính mình, cô lên tiếng: “ Trạch, ông chủ Trình dù sao cũng là người có địa vị, anh thay anh ta làm việc lại không nể mặt như vậy, cho dù ngoài mặt ông chủ Trình không nói, nhưng trong lòng nhất định sẽ có phần khó chịu, anh vẫn nên nể mặt mũi cho người ta.”

“ Em không cần lo lắng nhiều như vậy, yên tâm, anh sẽ có chừng mực.” Hắn giải thích: “ Lưu Ứng khá lớn, thoải mái cho em chơi đùa, làm khách sạn du lịch trên biển cũng rất tốt. Những du thuyền khác của Trình Thiên đều không sánh bằng.”

“ Em cũng không có yêu cầu gì, anh không cần làm cho anh ta cảm thấy khó xử.”

“ Sẽ không.” Long Trạch không muốn tiếp tục nói về đề tài này, đi đến bên người Tiết Đồng: “ Anh giúp em sấy tóc, ngủ sớm một chút, ngày mai còn ngồi du thuyền.”

Thời điểm, Tiết Đồng nhìn Lưu Ứng cô mới hiểu vì sao Long Trạch nhất định phải ngồi bằng được nó, đây là một du thuyền cỡ lớn xa hoa bậc nhất, mũi thuyền cũng phải dài đến hơn năm mươi mét, màu sơn trắng sáng bóng, mặt trên có sơn hình con chim ưng, thuyền có ba tầng sừng sững trên biển.

Trên thuyền có phòng yến tiệc, xung quanh tường được làm bằng gỗ điêu khắc tỉ mỉ, lan can được mạ vàng trải dài, đỉnh chóp là khung thủy tinh, ánh mặt trời bao trùm con ‘ chim ưng ‘ khổng lồ trên biển, vô cùng lung lẫy, phô trương đến nghẹt thở, khi thuyền khởi động, cảm giác như mặt biển đang rung chấn.

Trên thuyền cũng được bày trí rất đầy đủ, phòng ngủ không nhiều nhưng đều được trang trí xa hoa vô cùng lung lẫy, nếu trước kia Tiết Đồng có thể ngồi trên con thuyền xa xỉ này cô nhất định sẽ hét đến chói tai, nhưng kể từ khi đi theo Long Trạch, cuộc sống xa xỉ cỡ nào cô cũng từng chứng kiến qua, đương nhiên con thuyền dát vàng như này cũng là chuyện bình thường.

Lúc đi, hành lý cũng không có, nhưng khi quay trở về, thì lại xách không hết, quần áo, đồ trang sức đều mua rất nhiều, cả đồ ăn vặt cũng không ít. Dọn dẹp Tiết Đồng cảm thấy mệt, Long Trạch liền kêu mấy người phục vụ phòng giúp cô thu dọn, thu xếp xong Tiết Đồng ôm con gấu Teddy rời khách sạn.

Thuyền từ từ khởi động, cả hai trở về phòng ngủ, Long Trạch kéo tay Tiết Đồng, nói: “ Anh đã dặn họ lái chậm, đảm bảo an toàn. Nếu em còn cảm thấy không thoải mái, sẽ lái chậm hơn, mai về đến đảo cũng được.”

“ Cảm ơn.” Tiết Đồng nói lời cảm ơn này xuất phát từ đáy lòng, Long Trạch lo lắng cẩn thận như vậy khiến cô cảm động, hắn giúp cô tạm quên đi cảm giác tự ti về thân phận.

Tiết Đồng ở cùng Long Trạch cảm thấy vô cùng thư thái, cô cảm nhận được hắn rất thích cô, quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhất của cô.

“ Nếu không chúng ta đi dạo trên boong thuyền, thời tiết hôm nay đẹp lắm.” Long Trạch đề nghị.

“ Uhm.” Tiết Đồng kéo tay Long Trạch, cùng nhau đi dạo.

Tầng trên cùng của thuyền diện tích rất lớn, bầu trời trong xanh, tầm nhìn cũng thoáng đãng hơn rất nhiều, đàn chim hải âu giống như đám mây xám trên bầu trời, vỗ cánh bay lượn trong gió, tâm trạng Tiết Đồng cũng theo đó mà tốt lên, khẽ nhếch môi cười, Long Trạch thấy Tiết Đồng vui vẻ, hỏi: “ Trước kia em chưa từng ngồi thuyền? ”

“ Du lịch trên biển rất ít khi đi, nhà của em không gần biển, thi thoảng cũng có thể rời thành phố đi du lịch vài lần, không đi xa như vậy, chỉ là đi dọc theo bờ biển hóng gió.”

“ Em không say xe, sao lại say tàu? ” Long Trạch nghi hoặc.

Kì thật, Tiết Đồng không say tàu, chẳng qua lần trước tình thế cấp bách cô mượn tạm lí do để từ chối, quả nhiên một lần nói dối sẽ có vô vàn lần khác: “ Có thể do lần trước ngồi thuyền kém chất lượng, vừa đi vừa lắc, có đôi khi cảm thấy choáng váng.”

“ Nếu nói vậy, lần này sẽ không say tàu. Lần trước em nói đánh rơi chiếc vòng đá trên trục thẳng, người của anh cũng không tìm được, anh còn muốn lần này thừa dịp đi trục thẳng về sẽ tìm lại cho em.”

Nhớ lại lần Long Trạch nổi giận vì cô đánh rơi sợi dây đá, vốn tưởng hẳn đã quên rồi, lần này nhắc lại Tiết Đồng có chút đau đầu, vội vàng nói: “ Trở về chúng ta làm cái khác, hôm qua anh không nói đến, em tưởng anh quên rồi.”

Long Trạch cũng không nhắc lại chuyện cũ: “ Thấy em ngồi thuyền vui vẻ như vậy, hơn nữa anh cũng không thích ngồi trục thẳng, cũng chỉ nghĩ là thuận đường sẽ tìm lại sợi dây. Cũng may, sau này đưa em ra ngoài chơi sẽ đi thuyền, thấy em cũng rất thích ngồi thuyền. Cảm thấy chiếc du thuyền này thế nào? ”

“ Rất xa hoa.” Tiết Đồng trả lời: “ Thật không ngờ trên thuyền lại có thể đầy đủ tiện nghi tới vậy, phòng ngủ có thể so sánh với khách sạn năm sao.”

“Trình Thiên rất yêu thích chiếc thuyền này, tốc độ chạy ổn định vững vàng, quan trọng là thuyền được thiết kế chặt chẽ, gặp cướp biển cũng không sợ.”

“ Hả? ” Tiết Đồng kinh ngạc, quả nhiên không phải người bình thường, làm chuyện gì cũng nghĩ đến phòng vệ và công kích: “ Thật không nhìn ra.”

“Làm sao có thể dễ dàng lộ ra bên ngoài, chúng ta trở về đảo cũng không cần phải dùng đến chế độ bảo vệ.” Long Trạch khoe miệng mỉm cười: “ Anh nghĩ nên đặt một chiếc thuyền, không cần quá lớn, để ở trên đảo, như vậy chúng ta có thể du lịch trên biển, em thấy sao? ”

Hắn hỏi qua ý của cô, chợt rung động, Tiết Đồng đáp: “ Nếu có khả năng thì mua một chiếc, dù sao cũng không nên dùng chung đồ của người khác.”

“ Nói đúng, trước kia anh không để ý, nhưng bây giờ cũng hiểu được cái gì là của mình sẽ tốt hơn. Còn nữa, hòn đảo - nơi anh đang ở là do Trình Thiên đứng tên, lần sau ra ngoài làm việc, anh sẽ nói với anh ta nhượng tên hòn đảo đó cho anh.”

Long Trạch nhìn cô cười: “Thành tựu sắp tới của anh sẽ là nhà của chúng ta.”

Cho dù sao cũng không thể là của cô, nhưng Tiết Đồng lại thích Long Trạch nói với mình những dự định sắp tới của hắn: “ Anh thích nơi đó đến vậy thì nên mua lại nó , như vậy mới chính thức thuộc về mình.”

Long Trạch đồng ý, xoa đầu cô, hai người dựa vào lan can, gió biển từ xa ùa vào, đưa đẩy vài lọn tóc bay trong gió, cảm giác lạnh lạnh thấm vào da thịt, xung quanh đều là mặt biển xanh rì, phía xa xa là đường chân trời, bốn bề yên tĩnh, thi thoảng lại nhìn thấy cá heo ngoi lên mặt nước, giống như đang khiêu vũ, Tiết Đồng rất hưng phấn chỉ cho Long Trạch, cô vui sướng hét lớn tiếng.

Thuyền chạy thẳng đến đảo, bóng hình xinh đẹp dần hiện ra, một màu xanh biếc, ánh mặt trời gay gắt sớm được thay thế bằng ánh trăng yên tĩnh, phong cảnh xung quanh được ánh trăng chiếu rọi, khiến người khác vui mừng hoặc cũng đem lại nỗi buồn man mác.

25. Chương 45 - 46

Chương 45: Cường ép

Biệt thự trong khoảng thời gian không có người ở dây leo lên mọc xung quanh tường nhà đem lại cảm giác lạnh lẽo.

Tuy vậy, khóm hoa cúc mặc dù không được chăm sóc nhưng vẫn đua nhau hé nở, tạo thành một mảng vàng tươi trong sân vườn. Dây hoa leo bám chặt lên những thân cây cổ thụ cao lớn, những bông hoa hồng vàng cũng không vì thế mà kém sắc, óng lên một màu vàng rực ở góc vườn, những chú chim ríu rít gọ nhau, tự do bay lượn.

Sân vườn cũng không có nhiều lá cây rụng, có thể A Tổng và Đại Miêu đã qua đây dọn dẹp, không để khu vườn trở thành địa bàn cư trú của lũ chim. Nhìn cỏ cây trong vườn xanh ngắt, những ngày ở thành phố Y, xung quanh đều là người của Trình Thiên, không thể tự do đi lại, Tiết Đồng cảm thấy quãng thời gian ấy thật tẻ nhạt.

Đồ ăn trong tủ lạnh cũng được thay mới toàn bộ, rau thịt đều tươi mới. Tiết Đồng cảm thấy đau đầu, ở khách sạn cần gì cũng có người phục vụ, không phải đích thân mình làm, nay trở về biệt thự, tin chắc phải dọn dẹp vài ngày mới có thể sạch sẽ. Tiết Đồng có chút lười biếng.

Đồ đạc mang về biệt thự đa số là của Tiết Đồng, Long Trạch giúp cô mang về phòng ngủ, đến chỗ rẽ cô thấy Long Trạch vào nhầm phòng, vội vàng nhắc nhở: “ Bên kia, phòng của em bên kia!”

“ Không phải em ngủ cùng với anh sao?..” Long Trạch khó hiểu, cũng không đợi cô trả lời, nói tiếp: “ Phòng của anh khá lớn, ở chung đi.”

Long Trạch đem đồ đạc của Tiết Đồng về phòng của mình, đặt ở sàn nhà nói: “ Em xem qua đồ đạc, cần gì thì để ở phòng anh, còn không đem chuyển sang phòng khác.”

Tiết Đồng không nói gì, bắt đầu đem quần áo từ trong vali cất vào tủ, Long Trạch không giống như trước, chỉ ngồi một chỗ quan sát cô làm việc, hẳn cũng bắt tay vào dọn dẹp phòng ốc, gỡ bỏ ga giường cũ, chạy tới phòng khác tìm mấy bộ ga giường mới, ôm tới chỗ Tiết Đồng hỏi: “ Em thích màu nào?”

Tiết Đồng chỉ vào ga giường có in hoa bách hợp, Long Trạch liền bỏ những bộ khác lên trên ghế, vừa thay ga giường, vừa hỏi cô: “ Em có thể bày trí phòng ngủ theo ý mình, như nào anh cũng đều thích. Trời cũng không còn sớm, hôm nay không cần phải dọn dẹp, thời gian còn dài để sau này làm dần. Anh không thích người khác tới đây cho nên mới không kêu người dọn dẹp, phòng ngủ vẫn là tự tay mình sửa sang lại.”

“Uhm, dù sao hôm nay cũng không có việc gì khác.” Tiết Đồng trả lời, ở trên thuyền hai người ăn cơm trưa xong mới về đảo, nên bữa trưa nay cô không phải xuống bếp.

Thay xong ga giường, Long Trạch kéo tay cô: “ Không phải em có thói quen ngủ trưa? Ngủ trước đi, dậy rồi làm tiếp.”

“ Vậy còn anh?..”

“Anh đi cọ rửa bể bơi, em ngủ trước đi.”

Tiết Đồng tranh thủ thời gian, thay quần áo ngủ xong liền nằm lên giường ngủ trưa. Giường ngủ của Long Trạch vô cùng mềm mại thoải mái, ngủ rất dễ chịu.

Lần này trở về đảo, Long Trạch chăm chỉ lên rất nhiều, thời gian Tiết Đồng lau dọn thì hẳn đem máy hút bụi đi dọn khắp phòng, cô giặt quần áo thì chủ động giúp cô đem phơi, không còn coi cô là người giúp việc của mình.

Tiết Đồng tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa nhưng vẫn không rời giường, Long Trạch đẩy cửa nhẹ nhàng bước tới mép giường, nói băng quơ: “ Hai người bên ngoài, anh đã dạy dỗ lại.”

Tiết Đồng không biết hẳn nói ‘ dạy dỗ ‘ là ở trình độ như thế nào, cô cũng không có hứng thú quan tâm, khẽ “ Uhm” một tiếng.

Long Trạch gọi A Tổng và Đại Miêu ở lại chờ hẳn, dù sao hai người này vẫn còn phải ở trên đảo để tiện cho hẳn sai vặt cũng không nên quá tay. Lần này, Long Trạch cũng không giống với lần tức giận với Liễu Lệ, chỉ là cảnh cáo vài câu rồi cho về. Đánh người cũng không phải là chuyện hay ho, Long Trạch cởi quần áo chuẩn bị nằm lên giường.

Tiết Đồng vội vàng đứng lên: “ Không nên ở mãi trong phòng, chúng ta đi phơi nắng.”

Long Trạch không để ý tới Tiết Đồng, vẫn tiếp tục cởi quần áo.

Tiết Đồng nhanh chân bước xuống giường, đi tới tủ quần áo, tay còn chưa chạm tới cánh tủ đã bị tóm lại, cái đuôi mềm mại của Long Trạch vòng qua thắt lưng của cô cuốn lấy, muốn giãy dụa cũng không được.

Long Trạch chậm rãi nâng Tiết Đồng trở lại giường, hẳn không nhịn được cười, đặt cô lên trên giường: “ Sao lại trốn? Mặt trời ngày nào cũng mọc, lúc khác phơi nắng cũng được.”

Tiết Đồng bị hẳn cuốn chặt như vậy, lấy tay đẩy đuôi của Long Trạch ra, chân đạp loạn xạ: “ Buông ra, không có việc gì đừng tùy tiện cuốn lấy em.”

Long Trạch chậm rãi lướt đến gần cô hơn, từ trên cao nhìn xuống cô, một bàn tay để ở eo Tiết Đồng: “ Anh thích cuốn lấy em, mấy hôm trước em không được khỏe, bây giờ chúng ta có thân thiết một chút được không?..”

“ Không cần.” Nhớ lại lần trước cùng cái đuôi dài của hẳn dây dưa triền miên, khuôn mặt Tiết Đồng liền đỏ ửng, cô quay một sang một bên: “ Buông ra, em ...”

Lời chưa nói ra đã bị hẳn nuốt vào bụng, Long Trạch ngăn chặn miệng của Tiết Đồng lại, đưa tay nâng gáy cô lên, đầu lưỡi tiến quân thần tốc vào trong khoang miệng của Tiết Đồng, cái lưỡi thơm tho ẩm áp của cô như đang câu dẫn hẳn, Long Trạch không nhịn được ra sức càn quét mọi góc ngách trong miệng Tiết Đồng, hút cạn mật ngọt hấp dẫn ấy.

Tiết Đồng bật ra những tiếng rên rỉ, cảm giác như cô vẫn còn cự tuyệt hẳn, Long Trạch hơi ra sức khiến cô không thể động đậy, môi lưỡi giằng co không dứt, toàn thân giống như đang nhen lên ngọn lửa tình dục. Không đem cô hòa tan vào trong thân thể của mình, hẳn sao có thể thỏa mãn.

Cái đuôi đang cuốn chặt lấy cô không chịu an phận, bắt đầu chuyển xuống dưới lườn vào giữa đôi chân thon dài của Tiết Đồng, du ngoạn trên chiếc đùi trơn bóng mềm mại rồi tiến sâu vào trong, dụ hoặc Tiết Đồng phối hợp với hẳn.

Nụ hôn của Long Trạch vong tình mà cuồng nhiệt, cái đuôi nhẹ nhàng tiến kéo chiếc quần lót xuống, nơi nhạy cảm của Tiết Đồng sớm đã có phản ứng, đuôi hẳn đặt ở nơi ẩm ướt của cô mà cọ quấy trên đầu.

Cảm giác được bị xâm nhập, cảm giác khó chịu khiến cô không nhịn được vặn vẹo thân mình, thừa dịp hẳn dời nụ hôn sang má, Tiết Đồng lớn tiếng: “ Buông ra, không được như vậy, anh đang cưỡng ép ...”

Long Trạch đang say mê chu du trên thân thể Tiết Đồng bỗng nhiên dừng lại, hẳn ngẩng đầu, sắc mặt dần thay đổi, giọng nói có phần phẫn nộ: “ Em đang nói cái gì?..”

Tiết Đồng bị sắc mặt lạnh băng của hẳn dọa đến ngây người, cũng chưa phản ứng được mình đang nói gì, có chút sợ hãi nhìn hẳn: “ Hả?..”

“ Em nói anh cưỡng ép em?..” Long Trạch trong mắt như có lửa, cũng giống như muốn ăn thịt người, trừng mắt nhìn cô: “ Có phải em không muốn, đúng không?..”

Tiết Đồng bị hẳn nhìn đến lạnh cả sống lưng, cố gắng giải thích: “ Em ... em hiện tại ... không muốn làm.”

Long Trạch chống hai tay xuống giường, nhìn thấy cô bối rối sợ hãi, nhếch môi, ánh mắt sắc bén từ trên cao chiếu thẳng xuống Tiết Đồng.

“ Em hiện tại không có hứng thú, đừng miễn cưỡng được không? ” Giọng nói Tiết Đồng mềm mỏng, dịu nhẹ, có lẽ vì quá sợ hãi nên âm thanh có phần lạc giọng, nói thật, cô rất sợ Long Trạch tức giận.

Long Trạch đứng lên xoay mình ngồi dậy, cái đuôi cũng rời khỏi người Tiết Đồng, rầu rĩ ngồi bên cạnh.

Tiết Đồng nằm bất động trên giường, cô không biết phải làm sao, ở trong phòng yên tĩnh như đang chờ cơn bão lớn ập tới. Qua vài giây, Tiết Đồng cắn môi, bò lên người Long Trạch, nhẹ nhàng sờ đuôi hắn: “ Chúng ta buổi tối hãy làm.”

Cô vừa nói vừa cúi đầu, giống như đang hạ quyết tâm lớn.

Long Trạch vẫn trầm mặc, Tiết Đồng càng căng thẳng, ngẩng đầu nói tiếp: “ Tinh thần đang tốt, chúng ta nên làm việc khác, không nên ở lâu trên giường.”

Long Trạch kinh ngạc quay đầu nhìn cô: “ Tiết Đồng, mặc kệ em nghĩ như thế nào, em là của anh.”

“ Em không nghĩ gì cả.”

Tiết Đồng nhẹ giọng, cô thử thăm dò hắn, lắc cánh tay Long Trạch: “ Đừng giận nữa, được không? Hiện tại, trong đầu em đang nghĩ mình có rất nhiều việc phải làm, vườn hoa cần chăm sóc lại. Trên cây, quả dưa đều đã chín hết, nếu không hái sợ sẽ rơi trúng đầu, cho nên hiện tại không có hứng thú.”

“ Vậy em thích làm gì cứ làm đi.” Long Trạch nghiêng người, chậm rãi xuống giường, cái đuôi màu trắng dài kéo theo sau, lộ ra vẻ uể oải, chán chường.

Tiết Đồng cũng không hiểu sao mình lại có thể lỡ miệng ra hai từ kia, cô không phải không thích cái đuôi dài của Long Trạch. Nhưng hắn không hỏi cô có muốn hay không đã dùng sức đè cô xuống dưới thân mình, hành động cưỡng đoạt của hắn khiến cô cảm thấy tủi hổ.

Long Trạch luôn hỏi cô thích quần áo như nào, thích ăn món gì, buổi sáng muốn rời giường hay ngủ nướng, hắn có thể đem chiếc cúp thắng cuộc tặng cho cô, hắn luôn chỉ làm theo ý mình. Tiết Đồng ở trước mặt hắn, vẫn chỉ là kẻ hèn mọn, hắn hỏi han ân cần cũng không phải hoàn toàn vì cô, mà chỉ vì đó là hứng thú nhất thời của hắn.

Tiết Đồng không muốn nghĩ nhiều, cô cũng không phải còn trẻ con không hiểu chuyện, không nên tự chuốc lấy phiền vào người, xô dép lê vào chân, Tiết Đồng rời giường bước tới tủ quần áo, tìm bộ quần áo mới, thay quần áo xong mới rời khỏi phòng.

Không biết Long Trạch ở dưới phòng khách hay vẫn ở trên lầu, Tiết Đồng cũng không muốn đi tìm hắn, cô tìm chiếc xăng đi vào hoa viên, chăm sóc lại vườn cây, khóm hoa.

Đến gần chiều cũng chưa thấy Long Trạch, đến thời gian làm cơm chiều không biết từ đâu tới, Long Trạch đi tới sát bên cạnh Tiết Đồng không phát ra tiếng động, thấy trên bàn có đồ ăn chưa thái, không nói câu nào, hắn cầm dao lên chuẩn bị thái thức ăn.

Tiết Đồng thử mở miệng: “ Tối nay anh có muốn ăn canh thịt.”

“ Tùy ý.” Long Trạch vẫn tiếp tục thái thịt.

Rõ ràng là hắn vẫn còn đang giận dữ, Tiết Đồng buông chiếc muỗng trong tay, xoa xoa lòng bàn tay, đi ra phía sau, ôm thắt lưng của hắn: “ Đừng tức giận được không? Cả buổi chiều cũng không thấy anh, hiện tại vẫn còn tức như vậy, đến cơm chiều cũng không muốn ăn.”

Long Trạch than nhẹ: “ Tiết Đồng, nấu cơm đi. Chúng ta cần suy nghĩ một chút.”

Đến tối cả hai cũng không ân ái, nhưng Long Trạch không cho cô mặc áo ngủ, dùng cái đuôi dài bọc kín cô lại, làm cho cơ thể Tiết Đồng nằm gọn trong đuôi của hắn.

Sáng sớm, Tiết Đồng vẫn còn say giấc, cảm thấy trên cổ ẩm ướt ngứa ngáy, Long Trạch bắt đầu chậm rãi dụ hoặc cô, dùng đuôi và tay lướt nhẹ lên làn da trơn mịn của Tiết Đồng, châm ngòi thổi gió, không ngừng vuốt ve thân thể mềm mại của cô.

Tiết Đồng bị Long Trạch hôn đến loạn trí, theo bản năng bắt đầu đáp lại hắn, để mặc hắn đem cô quấn chặt vào chơi đùa.

Khi hần tiến vào cơ thể của Tiết Đồng, hần tự nhủ mình phải thật dịu dàng, khiêu khích cô bằng những nụ hôn ngọt ngào. Tiết Đồng mê muội trước sự khiêu khích dày đặc của Long Trạch, bị hần làm cho bản thân trở nên đòi hỏi nhiều hơn.

Chương 46: Khắc khẩu

So với cuộc sống trước kia thì hiện tại có chút thay đổi, mỗi sáng Long Trạch không phơi nắng ở vườn hoa mà vào bếp cùng Tiết Đồng làm bữa sáng, nhưng hôm nay kim đồng hồ chỉ đến tám giờ cả hai vẫn chưa rời khỏi giường.

Trong phòng ngủ, Tiết Đồng gối đầu trên khuỷu tay Long Trạch ngủ say sưa, người đàn ông bên cạnh thức dậy từ sớm nhưng chỉ im lặng nằm bên cạnh ngắm nhìn người đẹp ngủ trong vòng tay của mình. Có lẽ hần vẫn còn đang chiêm nghiệm lại cảm giác nóng bỏng đêm qua.

Long Trạch thích nằm bên cạnh nhìn Tiết Đồng ngủ ngoan trong vòng tay của hần, đôi môi căng mọng mềm mại, ngũ quan tinh tế, cho dù ngắm nhìn cô ở góc cạnh nào cũng đều hấp dẫn hần. Mỗi sáng thức dậy, điều duy nhất hần muốn làm đó chính là nằm bên cạnh ngắm nhìn cô, Long Trạch cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Đối với công việc trong nhà, Long Trạch san sẻ với cô rất nhiều, nhưng Tiết Đồng vẫn như mọi ngày, bận rộn làm bữa sáng, dọn dẹp, đem quần áo là lượt, nếu không làm những việc này cô không biết mình tồn tại trong căn nhà rộng lớn này để làm gì.

Hơn hết, Tiết Đồng không muốn chỉ là công cụ ấm giường cho Long Trạch, cô tìm hiểu về những món mới, dọn dẹp lại vườn hoa, trang trí lại phòng ngủ, thậm chí còn lấy những vỏ ốc đem sang phòng Long Trạch bày trí, chỉ là những thay đổi nhỏ nhỏ trong cuộc sống cũng đủ để đem lại niềm vui cho cô.

Có một ngày, Tiết Đồng dọn dẹp trong phòng khách, khi mở ngăn kéo thấy một khẩu súng ngắn màu đen, bên cạnh còn có một ít băng đạn, cô đưa tay chạm nhẹ vào rồi thử cầm lên, nghe thấy Long Trạch đẩy cửa tiến vào.

Hần hiển nhiên nhìn thấy trên tay cô đang cầm thứ gì, đi tới cầm lấy khẩu súng ngắn, hỏi cô: “Em thích cái này?”

Nhìn khẩu súng đen ngòm trong tay, làm sao có thể thích nổi, Tiết Đồng đỏ khóc đỏ cười, trả lời: “Trước đây từng chơi súng giả, còn súng thật thì chưa từng.”

“Vậy em chơi thật đi.” Long Trạch đưa khẩu súng cho cô, giống như đưa lại một thứ đồ chơi: “Súng này cũng bình thường, tầm bắn tạm xem là được.”

Tiết Đồng cầm súng trong tay, vỏ ngoài màu đen, so với súng đồ chơi có phần nặng hơn, cô thử để ngón tay ở cò súng: “Bên trong có đạn sao?”

“Chưa nạp.” Long Trạch thấy cô có hứng thú, cầm lại súng vươn tay mở ngăn kéo lấy đạn nạp vào nòng súng: “Đây là loại súng ngắn Beretta 92F*, có thể bắn tới mười lăm phát liên tiếp, cũng có thể sánh ngang với sức bắn của súng lục.”

Long Trạch nạp đạn, đưa súng lại cho Tiết Đồng: “Đến vườn hoa đi, anh dạy em bắn súng.”

Long Trạch giải thích và hướng dẫn cách sử dụng súng cho Tiết Đồng, cô rất hứng thú làm cho hần cảm thấy có cảm giác thành tựu. Người đàn ông luôn đều thích phụ nữ nhìn mình bằng ánh mắt sùng bái, đương nhiên Long Trạch cũng không ngoại lệ.

Cả hai cùng đi tới vườn hoa, Long Trạch đứng bên cạnh hướng dẫn cô, tháo chốt bảo hiểm, dạy cô ngắm trúng tâm điểm ra sao, cũng không quá khó như cô tưởng, thời đại học Tiết Đồng cũng từng học qua về quân sự nhưng chưa từng được bắn bằng súng thật, Tiết Đồng để ngón trỏ ở cò súng: “Em có thể thử không?”

“Lấy ra không phải để cho em thử sao?” Long Trạch cười, giúp cô nhắm bắn: “Có điều, lực phản chấn đối với em có chút chênh lệch, cẩn thận đừng làm tay bị thương.”

Tiết Đồng nhắm vào quả dừa trên cây ở phía xa, tay run nhẹ nhẹ, không thể nhắm trúng đích được.

“Pằng” một tiếng, lũ chim trong vườn hoa bị tiếng súng làm hoảng hốt bay loạn, viên đạn bay ra đồng thời sinh ra lực phản chấn khiến Tiết Đồng suýt chút nữa ngã ngửa ra phía sau, Long Trạch ôm cô, hỏi: “Đau?”

“Vẫn tốt.” Vốn tưởng giống súng đồ chơi, Tiết Đồng có chút hốt hoảng. Tay dùng súng vẫn chưa được linh hoạt, viên đạn bắn ra cũng không trúng đích. Tiết Đồng ngấm bắn lại lần nữa, thế nhưng cũng không bắn tới thân cây dừa.

Long Trạch nhếch khóe miệng, đứng ở sau lưng Tiết Đồng, một tay nắm lấy tay cô, giúp cô nhắm bắn, còn giải thích vì lực tay cô không đủ mạnh nên rất dễ gây ra sát thương.

Đích bắn đến là quả dừa trên cây, quả dừa nặng nề rơi xuống mặt đất, Long Trạch cười khê: “Em xem, em ngấm nửa ngày cũng không bắn tới được quả dừa.”

“Thị lực của anh tốt hơn em mà thôi!” Tiết Đồng bắt mồm nói.

“Em đừng ngấm quả dừa nữa, thân cây quá nhỏ, em tìm điểm gì đó lớn hơn mà nhắm.” Long Trạch đề nghị.

Tiết Đồng nhìn quanh nhìn quất, xung quanh đều là cây hoa thấp bé, không thì là cây cối rậm rạp cùng lá cây xanh tươi um tùm, cũng không có đích nhắm thích hợp, Long Trạch tiếp lời: “Nếu không em nhắm anh đi.”

Nói xong, hắn mang theo nụ cười thoải mái rất nhanh vọt cách cô hơn hai mươi mét, Tiết Đồng không biết nên nói gì, chuyện nguy hiểm như vậy cũng có thể đem ra đùa được sao?

Cô biết hắn đang chế nhạo cô vì tầm ngắm không được chuẩn xác, nhìn nụ cười vẫn còn đọng lại trên môi Long Trạch thật đáng đánh đòn. Tiết Đồng nâng cánh tay lên, hòng súng ngắm ngay cạnh hắn không xa.

Long Trạch ở đầu bên kia khóe miệng cười lúc ẩn lúc hiện, Tiết Đồng ngắm trúng ngực của Long Trạch. Tiết Đồng đôi khi cũng không phân biệt được mối quan hệ giữa cô và Long Trạch, hắn có thể đối với cô rất tốt, giống như những người đang yêu. Thế nhưng hắn cùng với Trình Thiên lại là một, bọn họ đem cô giam cầm ở nơi này, tước đoạt hết tất cả những gì thuộc về cô, biến cô thành món đồ chơi mua vui cho người khác.

Một suy nghĩ rất nhanh lướt qua trong đầu Tiết Đồng, nếu giết Long Trạch, cô có thể trở lại cuộc sống trước đây, liệu có nên bóp cò súng?

Tiết Đồng cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, cô muốn yêu hắn cũng không được, hận hắn lại càng không thể. Sớm chiều chạm mặt nhau, mỗi ngày đều thân mật, một mặt giống người yêu, một mặt lại giống như kẻ thù, một mối quan hệ nực cười. Cho dù giết hắn có thể trở lại cuộc sống trước đây thì Tiết Đồng cũng không thể xuống tay được.

Tiết Đồng buông súng, đem khóa lại chốt an toàn, ánh mắt mệt mỏi tỏ vẻ bất lực, Long Trạch chạy nhanh tới: “Làm sao vậy?”

“Mệt.” Cô đưa trả hắn khẩu súng.

“Súng này khá nặng, không thích hợp cho con gái chơi.” Long Trạch khoát tay lên bả vai của Tiết Đồng: “Nếu em thích chơi, mai anh sẽ gọi người mang tới khẩu súng nữ chuyên dụng.”

Tiết Đồng cảm thấy buồn cười, cũng không biết ai đã dạy hắn thành người như thế này, cô nghiêng đầu hỏi: “Những thứ như này có thể tùy tiện làm đồ chơi sao?”

“Dù sao ở đây cũng không có người khác, nếu lần sau có ai chọc giận em, em có thể trực tiếp bắn hắn, còn lại cứ giao cho anh xử lý.” Long Trạch cười hì hì: “Em muốn gì anh đều cho em.”

Tiết Đồng lắc đầu, thứ cô muốn, hắn vĩnh viễn không bao giờ cho cô, Long Trạch tự coi đó là hạnh phúc, còn cô thì không!

Nỗi bức dọc trong người chưa nguôi ngoai, rốt cục cũng bùng nổ vào buổi chiều.

Lúc ấy, Tiết Đồng đang ngồi trên sofa xem tivi, TV đang chiếu đến cảnh người cha thể hiện tình yêu thương của mình đối với cô con gái ruột, hết sức cảm động. Tiết Đồng bị chìm đắm trong cảm xúc ấy, nước mắt không ngừng rơi, cô ôm con gấu Teddy vừa khóc vừa cầm giấy ăn lau nước mắt.

Long Trạch không thích nhìn Tiết Đồng khóc, lấy điều khiển từ xa chuyển kênh khác, khinh bỉ nói: “ Có cái gì đáng khóc, rõ khô hời.”

“ Anh biết cái gì. Chuyển lại kênh.” Tiết Đồng nghẹn ngào lớn tiếng nói.

Long Trạch tắt tivi: “ Không nên xem mấy loại vớ vẩn ấy, đi theo anh ra bể bơi.”

“ Anh tự mình đi, đừng làm phiền em.” Tiết Đồng cứng giọng, nói xong đứng dậy đi lên trên lầu, ở phòng ngủ cũng có tivi, đổi chỗ xem khác cũng chẳng vấn đề.

Long Trạch giữ chặt Tiết Đồng: “ Định làm gì? Có thể lên phòng ngủ nhưng không được xem tivi.”

Long Trạch không thích cô vì những chuyện vớ vẩn như vậy mà khóc.

“Anh quản nhiều chuyện như vậy làm gì?.” Tiết Đồng như bốc hỏa, vung tay tránh khỏi Long Trạch: “ Em mỗi ngày cùng anh ăn, cùng anh ngủ, đến xem tivi anh cũng định quản!.”

Long Trạch mày nhả lại: “ Cái gì em cùng anh ăn, cùng anh ngủ, chúng ta không phải là đang yêu nhau sao?.”

Tiết Đồng cười nhạt: “ Đó là anh tự nghĩ như vậy! Anh căn bản không biết cái gì là yêu, chúng ta bị nhốt cùng một chỗ buộc phải phát sinh quan hệ, anh muốn em làm việc gì, cứ nói thẳng. Không cần lúc nào cũng phải thêm chữ “ yêu “ vào, thật ghê tởm!”

Những lời nói này cô đã cất giữ trong lòng từ rất lâu, ở trước mặt Long Trạch cô chưa từng làm trái ý hần, nhưng hôm nay thực sự không thể nhịn được.

Long Trạch đứng đối diện Tiết Đồng, cảm giác như bị xúc phạm nặng nề, ngọn lửa như đang cháy bùng trong hần, bão táp đang chờ ập đến bùng nổ.

Tiết Đồng nhếch môi trông mắt nhìn Long Trạch, có lẽ cuộc sống quá thoải mái làm cho cô quên mất thân phận của mình, cũng có thể do những lời nói này đã đọng lại trong cô quá lâu rồi, chỉ chờ ngày bùng phát.

Tiết Đồng hiểu rất rõ, Long Trạch sẽ không bao giờ lấy cô, điều này khiến cô cảm thấy trống trải, cũng như có đá đè nặng trước lòng ngực. Từ cảm giác phẫn nộ mà phát sinh ra một loại dửng dưng khiến cô có thể đứng trước mặt hần nói hết những suy nghĩ của mình.

Long Trạch không mở miệng, hai người cứ như vậy đứng nhìn nhau, Tiết Đồng cũng không có ý định sẽ nhận lỗi với hần, cô mở miệng trước: “ Em về phòng.”

Tiết Đồng bước nhanh tới cầu thang, lên lầu cũng không muốn quay trở về phòng Long Trạch, cô trở về phòng cũ của mình, vẫn rất sạch sẽ, chính là thiếu hơi người, sau đó rầu rĩ ngồi trên giường.

Tiết Đồng vẫn cảm thấy khó chịu, đó là sự tích tụ những kí ức buồn trong một thời gian dài. Tiết Đồng biết Long Trạch trước mắt sẽ không đuổi cô đi cho nên mới có can đảm nói hết những lời trong đáy lòng của mình.

Cô càng không muốn đi lấy lòng Long Trạch, cô cảm thấy mệt chết, mệt đến chết đi được, nếu cứ như vậy rồi có ngày cô sẽ nổi điên lên mất.

Cho nên hôm nay, cô mới dám hành động tùy hứng như vậy, Tiết Đồng tạm thời ở lại phòng cũ của mình, không để ý tới hậu quả của chuyện vừa xảy ra, cũng không thêm để ý đến sắc mặt của Long Trạch.

Tiết Đồng chui vào trong ổ chăn, ngủ lúc nào cũng không biết, khi tỉnh lại trời đã tối đen, cũng đã đến lúc nấu cơm chiều, Long Trạch cũng không vào phòng đánh thức. Hôm nay, cô là người gây chuyện chẳng lẽ đến cơm chiều cũng không muốn nấu?

Tiết Đồng chậm chạp ngồi dậy, nhìn xuống dưới phòng bếp, có chút hốt hoảng, Long Trạch đang ăn cơm một mình, hần tự mình nấu hai món, nhìn thấy Tiết Đồng đi tới cố tỏ vẻ không nhìn thấy cô, phụng phịu cúi đầu ăn cơm, hần cố gắng ăn nhanh rồi thu dọn bát đĩa, đứng dậy trở về phòng mình.

Đi rồi cũng tốt, Tiết Đồng cũng không có gì để nói, thu dọn bát đĩa trên bàn rồi đem thức ăn thừa đổ đi, một mình ở trong bếp yên lặng rửa chén. Sau đó chính mình tự xào rau, rán trứng, cô không bưng lên bàn mà ăn ngay tại trong bếp.

Lên trên lầu, Tiết Đồng cũng không biết có nên quay trở về phòng Long Trạch hay không, kéo từng bước chân nặng nề đến trước cửa phòng Long Trạch. Tiết Đồng chỉ cảm thấy tinh thần rất mệt mỏi, đứng ở trước cửa gỗ dày, muốn mở nhưng lại cảm thấy không nên, trong lòng cũng có vài phần không muốn, Tiết Đồng đứng chôn chân ở cửa, không biết nên làm gì.

Suy nghĩ một lúc, Tiết Đồng gõ cửa, cô muốn thăm dò ý của hắn, nhưng không có hồi âm, Long Trạch cũng không kêu cô vào, cũng không mở cửa. Tiết Đồng gõ cửa lần nữa, cô biết hắn nhất định nghe được, nhưng vẫn như cũ, không có phản ứng.

Tiết Đồng cảm thấy như được giải thoát, xoay người trở về phòng mình, cô cần xác định rõ mối quan hệ giữa hai người, nghĩ về tương lai, nếu cứ tiếp tục trốn tránh chỉ làm ọi việc trở nên phức tạp.

(*) Beretta 92 (và các phiên bản cải tiến Beretta 96 và Beretta 98 sản xuất bởi Ý, phiên bản M9 sản xuất bởi Hoa Kỳ, phiên bản PAMAS-G1 sản xuất bởi Pháp, cùng tới 5000 phiên bản khác với các cỡ đạn khác) là loại súng ngắn bán tự động tiêu chuẩn của quân đội Ý, Hoa Kỳ và Pháp và một số quân đội các nước khác.

Súng này vốn do Carlo Beretta, Giuseppe Mazzetti và Vittorio Valle thiết kế và được công ty chế tạo vũ khí Beretta của Ý sản xuất từ năm 1972. Từ giữa thập niên 1980, phiên bản Beretta 92F tham gia cuộc thi thiết kế súng ngắn của quân đội Hoa Kỳ để tìm ứng cử viên thay thế cho M1911 và đã được lựa chọn rồi cải tiến thành súng ngắn M9 của quân đội Hoa Kỳ. Tương tự, phiên bản Beretta 92G tham gia cuộc thi thiết kế súng ngắn cho quân đội Pháp và cũng được lựa chọn rồi cải tiến thành PAMAS-G1.

Loại quân dụng dùng đạn 9 mm.

Cr: Viki

26. Chương 47 - 48

Chương 47: Rối rắm

Cả hai trở lại đảo đã được hơn một tháng, Tiết Đồng luôn nghĩ về tương lai giữa cô và Long Trạch, bởi vì cô sợ, nếu như hy vọng quá nhiều thất vọng sẽ càng lớn, càng lún sẽ càng thêm sâu.

Cô hiểu được, Long Trạch rất thích cô, hắn thích cô rất nhiều, nhưng hắn không giống với những người bình thường, Long Trạch chỉ biết chiếm hữu, điên cuồng giữ lấy cô, giống như muốn đem cô hòa tan chung vào với dòng máu của hắn. Vì Long Trạch yêu cô nên hắn luôn nghĩ cô cũng sẽ yêu hắn.

Cả đêm Tiết Đồng trần trọc khó ngủ, cô với Long Trạch cũng từng thử trao đổi, để đôi bên có thể hiểu nhau hơn, giống như những người bình thường khác, ít nhất nó khiến cô cảm thấy mình còn có giá trị để tồn tại.

Kim đồng hồ điểm sáu giờ sáng, cũng là thời điểm Tiết Đồng rời khỏi giường làm bữa sáng, nhưng đợi rất lâu cũng không thấy Long Trạch xuống lầu, Tiết Đồng lên gọi nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Đẩy cửa đi vào thấy Long Trạch đang trùm kín chăn ngủ, tuy rằng không nhìn thấy nhưng cô biết hắn đã sớm thức dậy.

Tiết Đồng kéo kéo góc chăn: “ Trạch, dậy ăn bữa sáng.”

Long Trạch không phản ứng

“ Chúng ta cần nói chuyện.” Tiết Đồng ngồi ở mép giường, tay kéo chăn một góc chăn: “ Ngày hôm qua, em tự hỏi mình, chúng ta sống với nhau một thời gian dài như vậy nhưng vẫn không hiểu rõ về nhau, ăn sáng xong chúng ta sẽ nói chuyện.”

Long Trạch xốc chăn lên, ngồi dậy, không liếc mắt nhìn Tiết Đồng lấy một cái, mà đi thẳng xuống giường, đá chăn vung lên, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

“ Nhanh một chút, xuống dưới ăn sáng đi.” Tiết Đồng nói chuyện với bóng người của Long Trạch trong phòng tắm.

Đến lúc ăn sáng Long Trạch vẫn bày ra bộ mặt tối sầm, Tiết Đồng muốn chủ động nói chuyện với hắn nhưng nghĩ bụng thấy vẻ mặt khó chịu của hắn lại không thốt nên lời, nhìn thấy hắn ăn bữa sáng, cô mới lên tiếng: “ Trạch, chúng ta ...”

“ Không cần nói.” Long Trạch xúc thìa cháo tới miệng, nói tiếp: “ Tiết Đồng, anh đối với em như vậy đã dốc sức rồi, em nên biết chừng mực.”

Tiết Đồng như bị chặn họng, định tăng thêm hiểu biết với hắn thì bị từ chối, vốn dĩ bọn họ không có mối quan hệ bình đẳng, Long Trạch cũng không muốn nói chuyện với cô, hắn vốn là người cố chấp, vốn không có khả năng nói chuyện tử tế với hắn. Tiết Đồng cười nhạt, cúi đầu ăn cháo.

Hai người coi nhau như vô hình, Long Trạch cũng không làm khó Tiết Đồng, coi cô như không khí, vài lần cô thử mở lời nói chuyện nhưng hắn không thèm để ý, giống như không nghe thấy, trên mặt lúc nào cũng như đang phủ tầng sương dày đặc.

Ngoại trừ thời gian ăn cơm ra hắn đều nhốt mình ở trong phòng, còn khóa trái cửa lại. Tiết Đồng mỗi buổi tối đều đứng trước cửa phòng hắn, nhưng Long Trạch vẫn không có phản ứng gì, cô giống như được giải thoát, nếu trong tình cảnh này cô và hắn phát sinh quan hệ thân mật, cô sợ chính mình không thể dễ dàng tiếp nhận được.

Không khí mỗi lúc một nặng nề, Tiết Đồng cũng không mấy dễ chịu, trong lúc ăn cơm chiều, nhin không được nói một câu: “ Trạch, đôi khi anh thật giống trẻ con.”

Cô biết hắn đang tức giận, không cho cô cơ hội lên tiếng.

Long Trạch vẫn như cũ, tỏ vẻ không nghe thấy, hờn dỗi ăn cơm, trước khi đứng dậy, quăng lại một câu: “Ngày mai, anh rời đảo vài ngày, em ở lại từ từ suy nghĩ.”

Tiết Đồng buông đũa, đứng lên: “ Trạch, chúng ta không thể bình tĩnh nói chuyện được sao? Qua nhiều ngày như vậy, sao anh vẫn tức giận? ”

Long Trạch dừng bước, hai mắt nhìn chằm chằm cô: “ Chúng ta có thể nói chuyện gì, em muốn gì anh đều đã cho em. Nếu em muốn anh để em đi, anh chỉ có thể nói một câu: ‘Làm không được’. Hiện tại, anh vừa lòng với cuộc sống này, không muốn thay đổi gì cả, chúng ta còn có gì để nói? ”

Khóe miệng Tiết Đồng khẽ nhếch lên, đó chính là nguyên nhân Long Trạch trốn tránh cô, hắn không muốn cuộc sống của mình bị thay đổi.

Hơi thở Long Trạch có phần gấp gáp: “ Mấy ngày nay chúng ta hãy bình tĩnh suy nghĩ. Vài ngày sau anh trở về, anh không hy vọng mối quan hệ giữa chúng ta vẫn duy trì tình trạng như này.”

Lại uy hiếp! Tiết Đồng trong lòng trở nên nặng nề, nhìn hắn xoay người lên trên lầu, cô lên tiếng: “ Trạch, cho dù anh không hoàn toàn là người, nhưng anh sống ở xã hội này, so với những người khác, anh không có sự khác biệt.

Em không quan tâm anh so với những khác có gì khác biệt, cho dù là bản tính kiêu ngạo của anh, em cũng thích. Em chỉ muốn nói rằng những gì Trình Thiên nói với anh, không phải tất cả đều đúng.”

Lưng của Long Trạch hơi run run, nhưng cũng không quay đầu lại mà tiếp tục lên lầu.

Quả nhiên hôm sau Long Trạch rời đảo, ngay cả bữa trưa cũng không ăn, đi vài bước quay lại nhìn Tiết Đồng, không nhẹ cũng không nặng, nói: “ Em còn giữ điện thoại? Có việc gì gọi điện thoại cho anh.”

“ Em biết, mọi việc anh phải cẩn thận.” Tiết Đồng dặn dò.

Long Trạch định nói thêm nhưng lại thôi, xoay người tiến ra cổng chính.

Trời xanh mây trắng giống như tấm thảm khổng lồ, cao vời vợi, mây trắng ở trên cao, đổ đầy những ánh sáng vàng nhạt rọi xuống, tia nắng lấp lánh hắt lên người, đem lại cảm giác thoải mái.

Khí hậu trên đảo rất tốt, ở đây ba tháng, ngoại trừ lần bị ốm ấy, tất cả đều rất bình thường, trời trong nắng ấm, không khí mát mẻ, cảm giác thư thái đến bình thần, cho nên Long Trạch rất thích nơi này.

Tiết Đồng nằm trên ghế dài ở vườn hoa, nhìn lên bầu trời xanh trong, cô không biết liệu sau này còn có cơ hội ngồi đây ngắm nhìn trời mây như hôm nay hay không? Tiết Đồng cười mỉm, cô đã rất cố gắng, cố gắng sống sót, cố gắng chờ đợi cơ hội sống lại lần thứ hai.

Thế nhưng, cô không làm được, người khác chỉ cần nói một câu cũng có thể khiến cô tan xương nát thịt, nhìn bên cạnh khóm hoa hồng vẫn nở rộ khoe sắc, có đôi khi cô muốn trở thành một cây hoa, một gốc cây, cho dù bị người khác cắt bỏ, giẫm đạp lên cũng không hiểu thế nào là đau khổ.

Nằm trong vườn hoa, Tiết Đồng thấy được chiếc thuyền của Long Trạch dần rời bến, hẳn vì trốn tránh cô mà rời đảo, cùng sống chung dưới một mái nhà, hẳn luôn nỗ lực yêu cô, nhưng cô đáp lại tình cảm của hắn bằng những câu nói sắc lạnh, phủ nhận hoàn toàn tình cảm của hắn, nói hắn không hiểu thế nào là yêu.

Thật buồn cười, Tiết Đồng có thể đi đâu tìm được người giống hắn yêu cô nhiều đến như vậy, hẳn có gì không thể sánh với người khác, hẳn có địa vị, danh phận, năng lực, vậy hẳn có điểm gì không xứng?

Hắn đối với cô tốt như vậy, cẩn thận che chở cô, từ trước tới nay hắn chưa dành nhiều thời gian chờ đợi và kiên nhẫn chờ đợi một người đến vậy, ngày ngày cô ngủ trong vòng tay hắn cho đến khi mặt trời nhô cao, hẳn vì cô lặn xuống tận đáy biển để tìm kiếm thứ cô thích ... Nếu không phải vì yêu, vậy là gì?

Thế nhưng giờ đây hắn hoàn toàn bất lực, hắn không muốn to tiếng với cô, cũng không muốn uy hiếp cô, hẳn không biết nên làm gì bây giờ, vì thế hắn lựa chọn trốn tránh, dùng thời gian để bình phục chính tâm tình của mình.

Hiển nhiên, dáng vẻ sầu muộn của hắn không gạt được Trình Thiên, vừa thấy hắn, Trình Thiên đã giấu cợt: “Sao thế này? Trạch đau khổ vì tình?”

Long Trạch hung hăng trừng mắt với Trình Thiên.

Trình Thiên dường như nhìn thấu tâm can của Long Trạch: “Cãi nhau với người phụ nữ của mình? Bằng không sao có thể chủ động rời đảo như này?”

“Tôi rời đảo là vì kiếm tiền.” Long Trạch phản bác.

“Nhìn dáng vẻ của cậu không giống với người chủ động đi kiếm tiền.” Trình Thiên cười nói: “Lần trước tôi đã nói qua với cậu, phụ nữ không thể quá nuông chiều, nhìn cậu cả ngày vây quanh cô ta, sớm muộn gì cũng bị chiều hư.”

Long Trạch ngẩng đầu nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: “Phụ nữ của anh rất nghe lời?”

“Hóa ra vì chuyện này.” Trình Thiên cười lớn tiếng: “Là do cậu quá chiều cô ta, mới để xảy ra chuyện này. Cậu phải khiến người phụ nữ của mình vừa yêu vừa sợ mình, như vậy mới biết nghe lời.”

Trước đây, đưa cô ta tới nghĩ rằng cậu sẽ không thích nên tôi không cho người dạy dỗ qua, chuyện này là do tôi sai. Hiện giờ, tôi bảo cậu mang cô ta tới đây, cậu lại không chịu, tôi cũng không còn cách nào khác. Cô ta là người của cậu, trở về dạy dỗ lại một chút. Khi nào cần dạy dỗ thì phải mạnh tay, bằng không có lần đầu sẽ có lần sau.”

Long Trạch câu hiểu câu không, hẳn với Trình Thiên quen biết lâu như vậy nhưng tính cách hai người khác biệt rất lớn. Đối với những chuyện Trình Thiên làm, Long Trạch luôn không để vào mắt, muốn hắn giáo huấn lại Tiết Đồng vừa biết nghe lời lại sợ hắn, khác nào bảo hắn phải ra tay với cô? Nếu làm như vậy, ngay cả chính hắn còn thấy coi thường mình.

Long Trạch chuyển đề tài: “Gần đây có việc gì làm không?”

“Chuyện phải làm thì lúc nào cũng có, nhưng nếu như cậu đã mở lời thì không thể giao cho cậu làm chuyện bình thường được. Thay tôi đến thành phố Tây tiếp đãi ông Chung.” Trình Thiên mỉm cười.

Long Trạch thoáng cân nhắc, chuyện này đối với hắn cũng không có gì là khó khăn, hắn mở miệng nói: “Đúng rồi, tôi muốn anh đem đảo kia sang tên lại cho tôi?”

“ Hả? Đảo kia không phải cậu vẫn ở sao? Không là của cậu thì còn là của ai? ”

“ Đây là anh cảm thấy vậy, tôi muốn nó hoàn toàn thuộc về mình.” Long Trạch thần nhiên nói.

Đáy mắt Trình Thiên trở nên tối lại, lộ ra vẻ thâm trầm, hắn nói: “ Đúng vậy, bất kể chuyện gì cũng cần phải nắm chắc trong tay.”

Hắn nói tiếp: “ Việc sang nhượng lại hòn đảo kia tôi sẽ gọi luật sư tới giải quyết, về việc ông Chung chúng ta cần trao đổi chi tiết hơn. Ngoài việc sở hữu hòn đảo ra, tôi cũng sẽ trả thù lao cho cậu, giữa hai chúng ta, tôi sẽ không bao giờ khiến cậu thất vọng.”

Điểm này Long Trạch hoàn toàn tin tưởng Trình Thiên, hắn trước kia biết tiền là quan trọng, nhưng lại không biết nó quan trọng tới mức như thế nào, nhưng kể từ ngày sống ở thế giới này, hắn phát hiện vật chất vô cùng quan trọng, chẳng trách người đời lại yêu tiền điên cuồng đến vậy, thậm chí còn đem cả tính mạng của mình gán vào chiếu bạc.

Theo thường lệ, Trình Thiên sẽ mời Long Trạch dùng cơm, bên trong phòng ăn luôn được sắp xếp sẵn vài nữ phục vụ xinh đẹp, nhìn lướt qua cũng có vài điểm giống Tiết Đồng, Trình Thiên cười nói: “ Thích người nào? Cậu cũng nên thử qua hương vị của người phụ nữ khác, cũng không có gì khác biệt là mấy, đàn ông không nên để phụ nữ ảnh hưởng đến tâm trạng.”

Long Trạch không nói chuyện, cúi đầu ăn cơm.

Trình Thiên gọi mấy người nữ phục vụ ngồi bên cạnh hầu Long Trạch ăn cơm, những cô gái mà Trình Thiên gọi tới đây đều có làn da trắng nõn nhu mì, lả lướt dựa vào người Long Trạch, thấy hắn gấp miếng rau liền vươn tay gấp miếng thịt bỏ vào trong bát cho hắn: “ Đồ Thần, anh nếm miếng này thử xem.”

Giọng nói mềm nhẹ như bông, cảnh xuân bày ra trước mắt hắn, nhìn miếng thịt trong bát, Long Trạch ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, hai giây sau nói: “ Cô đi ra ngoài.”

Cái gì mà không khác biệt nhiều lắm! Kể từ giây đầu tiên người phụ nữ kia ngồi xuống bên cạnh hắn, Long Trạch nhận thấy sự khác biệt rất lớn!

Khi Tiết Đồng ngồi bên cạnh, hắn cảm thấy rất thoải mái dễ chịu. Còn lúc này, người phụ nữ khác ngồi cạnh hắn, Long Trạch lại thấy khó chịu cảm giác bài xích rõ rệt, hắn không hiểu nổi vì sao Trình Thiên lại có thể để những người phụ nữ như vậy ngồi cạnh.

Trình Thiên phát tay kêu mấy mấy nữ phục vụ rời khỏi phòng, cười nói: “ Cậu đúng là thật lòng! Muốn làm kẻ chung tình? ”

“ Chỉ là không thích.” Long Trạch gọi người xới cơm, buồn bã cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Chương 48: Trở lại

Ba ngày sau, Long Trạch đưa tới chỗ Trình Thiên một người đàn ông trung niên.

Sở dĩ lần này Trình Thiên đi cùng Long Trạch bởi hắn là người cung cấp tin tức nhân vật cần bắt. Mặc dù mỗi lần Long Trạch đi làm việc cho Trình Thiên đều rất gọn gàng sạch sẽ, những người Long Trạch bắt về đây đều là nhân vật có tiếng và địa vị trong xã hội.

Trình Thiên đi tới người đàn ông trung niên trước mặt mình, thoạt nhìn ông ta cũng chỉ là một người bình thường, đáy mắt còn toát lên vẻ sợ hãi, khiến hắn cảm thấy rất mãn nguyện, lần này Long Trạch làm việc rất nhanh và chuẩn.

Trình Thiên đứng sát bên cạnh người đàn ông họ Chung nói vài ba câu với ông ta rồi quay sang rồi vỗ vai Long Trạch: “ Đã mấy lần tôi tới mời Chung lão đại cùng nhau ngồi uống tách trà, nhưng ông ấy lại từ chối, quả là có khí thế của ông chủ lớn, còn bắt cậu phải đích thân đi mời.”

Long Trạch tất nhiên biết sự việc tiếp theo sẽ xảy ra như thế nào, hắn đối với mấy chuyện này cũng không quan tâm, đối với chuyện sống chết của người khác không liên quan tới hắn. Trời sinh Long Trạch có bản tính ngạo mạn không coi ai ra gì, cũng giống như lão già họ Chung này, cho dù phía trước là người cao cao tại thượng tầm cỡ đến đâu, chỉ cần hắn muốn, thì dễ dàng có được như trở bàn tay.

“ Trạch, cậu chính là anh hùng của tôi.” Trình Thiên khen ngợi: “ Tiền cùng với tài sản đều đã chuẩn bị xong, cậu đi kí nhận qua, bao giờ định trở về?”

“ Vài ngày nữa.” Giọng nói Long Trạch đượm buồn, Tiết Đồng vẫn không gọi điện cho hắn, điều này khiến hắn thấy chán nản.

“ Ha ha, được được, cậu từ từ vui chơi, muốn đi đâu thì nói với tôi, tôi giúp cậu sắp xếp.”

Long Trạch “ Uhm “ một tiếng: “ Anh cứ làm chuyện của anh, tôi quay về khách sạn nghỉ ngơi.”

“ Cậu cũng vất vả, nghỉ ngơi trước, tối mai chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Trình Thiên vừa cười vừa nói.

Long Trạch không quan tâm, chuyện ngày thì để ngày mai tính, nói xong liền quay trở về khách sạn.

Vẫn là căn phòng nằm trên tầng 32, hơn một tháng trước, hắn cùng với Tiết Đồng thân mật trong căn phòng này, Long Trạch cảm nhận được như nơi đây vẫn còn lưu lại hương vị của cô.

Cửa sổ sát đất gần chiếc sofa dường như đang in đậm hình bóng của Tiết Đồng, Long Trạch mở to mắt nhìn lại, thay vào đó là khoảng trống, hắn cảm thấy phiền muộn, lôi di động ra bấm dãy số của cô, ba số đầu tiên và bốn số cuối trong dãy số di động của Tiết Đồng giống với số của Long Trạch, nghe nói đây là số tình nhân, đối với chuyện của người đời hắn chỉ nở nụ cười nhạt nhưng vẫn quyết định chọn cặp số tình yêu này.

Đáng tiếc, Tiết Đồng lại không nhận ra điều này, cũng có khả năng ngay cả số di động của mình cô cũng không nhớ nổi.

Long Trạch cảm thấy có chút cay đắng, hắn chưa từng dụng tâm đối với người khác nhiều như vậy, hắn có rất nhiều tiền, hắn cũng có thể kiếm nhiều hơn nữa nếu Tiết Đồng thích, hắn có thể cho cô mọi thứ cô muốn. Long Trạch cũng cảm thấy bất lực với chính mình, càng muốn đối tốt với cô thì lại càng khiến cô xa cách hắn, tất cả công sức đều đổ xuống sông xuống biển.

Giống như cuộn len, càng gỡ càng rối, trong lòng hắn như có lưỡi dao đâm xuyên qua, vô cùng đau đớn, Long Trạch suy nghĩ một hồi mới ấn nút gọi.

Thời gian cũng không còn sớm, có khả năng Tiết Đồng đã ngủ, hắn cũng không muốn quấy rầy cô nhưng vẫn không nhịn được muốn nghe giọng cô, đầu dây đỏ chuông vài lần, hắn không nghĩ rằng sẽ có tiếng trả lời trong điện thoại, giọng nói của Tiết Đồng có chút buồn ngủ: “ Trạch!”

“ Uhm.” Mọi sự nhớ nhung, vương vấn đang gào thét trong hắn như được giải tỏa, hắn rất thỏa mãn: “ Em đã ngủ chưa?”

“ Vừa ngủ.”

“ Ở nhà có khỏe không?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

“ Rất tốt.”

Cô chỉ nói vồn vện hai chữ, cũng không biết nên nói gì.

Long Trạch nắm chặt di động, trầm mặc một lúc, sau đó lại lên tiếng: “ Có cần mua gì không, anh mua cho em?”

“ Không có gì, cảm ơn.”

Hai người đều làm vào trạng thái trầm mặc, điều này làm cho hắn cảm thấy khó chịu, Long Trạch lên tiếng: “ Không có chuyện gì, anh cúp máy đây, em ngủ sớm một chút.”

“Uhm, chừng nào thì anh trở về.”

“ Qua hai ngày nữa đi.” Long Trạch bắt giác nở nụ cười nhạt.

“ Uhm, vậy anh phải cẩn thận, đi ngủ sớm một chút, em cúp điện thoại đây.”

Hắn còn muốn nói thêm vài câu với cô nhưng đầu dây bên kia đã cúp, hắn nhìn chằm chằm vào màn hình di động, giống như đang tự an ủi mình, trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu phần nào.

Hòn đảo cũng được sang tên cho hần, hiệu suất làm việc của Trình Thiên rất cao, kí xong thủ tục chuyển nhượng, Long Trạch cảm quyền sở tiết kiệm đi trên đường lớn, nhìn dòng người hối hả bận rộn trong công việc, mỗi bước đi của họ cũng dài và gấp gáp hơn hần.

So với người khác, có thể Long Trạch không quá vất vả lo lắng cho cuộc sống của mình, hần cũng thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh sống mới, cho dù ở một thế giới khác hần vẫn là người đứng trên cao, trời sinh khả năng ưu việt khiến hần không thể đem mình so sánh với những người bình thường.

Nhưng Long Trạch cũng có bản tính giống với những người khác, hần cũng có cảm xúc bình thường, hần yêu Tiết Đồng, rất yêu rất yêu cô, hần nguyện đem tất cả những gì mình có dành tặng cho cô.

Long Trạch đi dạo trên phố, dừng trước tấm biển quảng cáo phía trước, nhìn dòng chữ trên biển quảng cáo hần cười nhẹ, cuối cùng đi vào văn phòng luật sư vụ sở.

Hai ngày sau, hần chuẩn bị quay trở về đảo, gọi điện cho Trình Thiên, đầu dây bên kia cười như uống nhầm thuốc: “ Như thế nào, nhanh như vậy đã muốn trở về? Nhớ phụ nữ?”

“ Nói vô nghĩa, buổi chiều tôi về, chuẩn bị thuyền.”

“ Hai chiếc thuyền cậu thích đều đi xa rồi, nếu không tôi thay cậu chuẩn bị trực thăng, nhìn cậu giống như tên đã lên cung, muốn trở về gây ngạc nhiên với người phụ nữ của mình.”

Hần không thích nói nhiều, cũng không thích Trình Thiên lôi mình ra làm trò cười: “ Tôi thích ngồi thuyền.”

“ Haha, nếu vậy cậu phải chờ hai ngày nữa, tôi thay cậu chuẩn bị một người phụ nữ khác, tận tình hưởng thụ cuộc sống đi.”

“ Quên đi, tôi ngồi trực thăng cũng được.” Hần muốn nhanh trở về, buổi sáng gọi điện cho Tiết Đồng, dường như hai người đã còn không còn ngưỡng chừng như trước nữa, nói chuyện rất thoải mái.

Không rõ ràng cũng được, chỉ cần được nhìn thấy Tiết Đồng thì mọi chuyện đều không là gì, nếu ngồi thuyền thì phải ngày mai mới về tới đảo, mà hần muốn hôm nay được nhìn thấy cô.

“ Biết cậu vội vàng trở về, Trạch, phải nhớ câu nói của tôi, phụ nữ, không nên quá nuông chiều.”

Long Trạch không muốn cùng Trình Thiên nói những lời vô nghĩa, lập tức cúp điện thoại.

Biểu chiều, Trang Lăng tới đón hần, sau đó nhanh chóng lên trực thăng.

Trang Lăng khiêm tốn đưa hần trở về đảo, còn vẫy vẫy tay với Long Trạch, nhìn máy bay dần dần bay lên cao, sắc mặt hần bình thản trở lại, nhìn xuống phía dưới là bãi đỗ xe của khách sạn, tầng cao nhất là văn phòng của Trình Thiên.

Trình Thiên ngẩng đầu nhìn Trang Lăng: “ Đã tiễn anh hùng của chúng ta ‘ lên đường ‘ chưa?.”

Trang Lăng gật đầu: “ Đã tiễn, tất cả đều an bài thỏa đáng.”

Trình Thiên ngẩng mặt lên nhìn bầu trời, cười tươi: “ Quái thú đã đánh xong, anh hùng cũng nên trở lại.”

Trang Lăng không lên tiếng.

“ Sức công phá lớn như vậy, có là thần cũng thành tro bụi, haha, mà hần cũng không phải là thần. Coi như tiễn hần lên đường, dù sao cũng không còn được gặp lại người như vậy nữa.” Trình Thiên đứng dậy, xoay người nhìn về phía cửa sổ: “ Trang Lăng, có phải cảm thấy tôi quá độc ác?.”

“ Không có, hần quá ngạo mạn.”

“ Đúng vậy, quá ngạo mạn, người như vậy không nên tồn tại trên đời này, anh hùng tồn tại chính là uy hiếp lớn nhất đối với con người.” Trình Thiên như đang thưởng thức một màn kịch hay, thở dài một hơi: “ Tôi cũng cảm thấy có phần mất mát, dù sao hần cũng do một tay tôi dạy dỗ, lao tâm lao lực để biến hần thành người giỏi việc, giúp hần thích ứng với cuộc sống này, bây giờ lại phải tự tay mình hủy diệt, thật sự là đáng tiếc.”

Hần giúp tôi đi lên vị trí này, hần giống như người trên trời phái xuống giúp đỡ tôi. Thế nhưng, muốn nắm hần trong tay quá khó khăn, ba năm rưỡi nay tôi không ngừng tìm đủ biện pháp để hần không tiếp cận với

xã hội hiện thực, tôi nói hần là người cuồng vọng, nhưng sự cuồng vọng ngạo mạn của hần cũng do một tay tôi dạy nên.

Lúc trước, hần thay tôi làm việc, tôi chỉ nói cho hần sự đen tối nhơ bẩn của thế giới này, cố gắng để hần không có cơ hội tiếp xúc với xã hội bên ngoài. Chỉ có điều, hiện tại hần lại nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi.”

Trình Thiên quay đầu lại, đảo mắt qua phía Trang Lăng, làn khói thuốc mờ ảo che lấp đi vẻ thâm sâu của hần: “ Cậu cũng thấy đấy, hần ở đây từ từ thích ứng, càng về sau càng hiểu chuyện hơn. Nếu cho hần ba năm nữa, thành phố này sớm bị hần nắm trong tay.”

Trang Lăng đồng ý: “ Hần dù sao cũng không phải người, ở thế giới nhân loại này, chính là sự uy hiếp rất lớn.”

“ Đáng tiếc chiếc trực thăng của tôi, tôi rất thích nó.”

Trình Thiên cười khê: “ Quên đi, xem như tôi tặng hần món quà cuối cùng. Đêm nay chúng ta không say không về, chúc mừng một kẻ ngang đường đã vĩnh viễn biến mất, và anh hùng đã trở lại, trong khoảng thời gian này, tôi muốn thả lỏng bản thân một chút.”

“ Ở thành phố Y đã không còn ai có thể ngăn cản sự phát triển của Trình Thị, anh cũng không cần hao tổn tâm trí nhiều.”

“ Rất cuộc cũng có ngày này, không còn kẻ nào dám chống lại tôi.” Trình Thiên nói tiếp: “ Rất nhanh, anh hùng cũng đã trở lại.”

Kim đồng hồ chậm rãi chuyển động, thời gian làm cho Trình Thiên cảm thấy phấn chấn, thì bên kia, thời gian lại khiến Long Trạch cảm thấy nôn nóng, chờ đợi trong bất an. Tiếng động cơ trực thăng quá lớn, làm cho hần cảm thấy phiền chán, nhìn xuống phía dưới đều là một khoảng mờ mịt, ở phía xa điểm chút màu xanh lam.

Hần hy vọng sau khi trở về, Tiết Đồng sẽ không còn thái độ chán ghét đối với hần, cabin nhỏ hẹp như đang đè nén lồng ngực của hần, nhìn đồng hồ cũng đi được nửa quãng đường, cũng khá nhanh.

Ghế da màu vàng nhạt ngồi rất thoải mái, nhưng trong lòng hần lại thấy đứng ngồi không yên, nhớ lần trước cùng Tiết Đồng cũng ngồi trên chiếc trực thăng này, cô còn đánh rơi sợi dây bằng đá hần tự tay làm cho.

Long Trạch ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét hàng ghế phía sau, thị lực của hần rất tốt, chỉ cần quét mắt một lần là có thể nhìn rõ mọi thứ.

Ở vách tường cabin có một sợi dây thò ra, Long Trạch cẩn thận quan sát, cho dù ở đó không có đèn nhưng hần vẫn nhìn rất rõ, sau đó khước miệng cười khê quả nhiên là ở đó, chẳng trách người khác tìm không thấy.

Đáng tiếc khe tường rất hẹp, hần không thể luồn tay vào được, vốn những chuyện hần đã muốn làm là phải làm bằng được, hần đối với Tiết Đồng bất lực thì thôi đi, sao một chiếc dây này có thể làm khó được hần. Long Trạch trực tiếp rời khỏi hàng ghế, xé mạnh tấm da lót, phi công ở buồng lái nhìn thấy mọi hành động của Long Trạch, quay đầu hét lên: “ Long tiên sinh, ngồi xuống.”

Hần không để ý tới người phi công, tiếp tục cúi người tìm kiếm, Long Trạch còn chưa nhặt được sợi dây đá lên lại nhìn bên cạnh có thứ gì đó đang lộ ra, cảm thấy khó hiểu, Long Trạch kéo mạnh tấm vải da lót ra, phía dưới được cất giấu kĩ càng bởi một lớp kim loại cũng bị hần lật tung lên, Long Trạch nhìn vào bên trong, sắc mặt hần lập tức thay đổi.

Long Trạch sửng sốt hai giây, hần nhìn con số hiện trên mặt đồng hồ điện tử, lập tức lấy di động ra bấm số của Tiết Đồng.

“ Tút TUT.”

Trong lúc gọi điện thoại, Long Trạch quét mắt xung quanh cabin, hần sớm đã hiểu được mọi chuyện. Di động vẫn không có người bắt máy, mỗi một giây trôi qua hần cảm thấy tim gan mình như bị dao cứa đến máu chảy đầm đìa, vô cùng đau đớn.

Hắn chưa từng sợ hãi đến như vậy, chỉ sợ đầu dây bên kia sẽ không có ai bắn máy, Long Trạch trong lòng không ngừng hét lớn: “ Nghe đi, nhanh nghe đi.”

Hơn mười giây trôi qua, Long Trạch giống như đang chịu cực hình tra tấn, rốt cuộc giọng nữ vang lên: “ Trạch!..”

Nghe thấy tiếng nói của cô, hắn giống như bước qua khỏi cánh cửa địa ngục, hét lớn tiếng vào di động: “ Tiết Đồng! Chạy mau.”

27. Chương 49 - 50

Chương 49: Đào vong

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng động cơ máy vọng lại, nhưng bốn chữ Long Trạch vừa nói Tiết Đồng đều nghe rõ, hắn còn định nói thêm nhưng chưa kịp nghe thì tín hiệu đã bị cắt đứt.

Tiết Đồng ngây người nắm chặt điện thoại trong tay, cô nhớ lại bốn chữ hắn vừa nói với cô: “ Tiết Đồng! Chạy mau!”.

Cẩn thận suy nghĩ lại lời cảnh báo vừa rồi của Long Trạch, giọng nói của hắn như sét đánh ngang tai cô, phát sinh loại tình huống này chỉ có một khả năng – Long Trạch đã xảy ra chuyện.

Trong lòng cảm thấy hoang mang, Long Trạch đã xảy ra chuyện gì? Hiện giờ hắn ra sao? Tại sao hắn lại gọi điện kêu cô chạy trốn vội vàng như vậy, từ trước đến nay hắn luôn bảo vệ cô, vậy còn bây giờ?.

Tiết Đồng không suy nghĩ nhiều, chạy nhanh xuống dưới lầu, nhưng lại nhớ tới điều gì đó, quay người chạy vào phòng của Long Trạch, mở cửa đi vào phòng sách, mở ngăn kéo cầm khẩu súng, rồi đem băng đạn lắp vào túi quần, chạy nhanh xuống dưới lầu.

Tiết Đồng vừa chạy xuống dưới phòng khách nghe được tiếng cửa chính mở ra, cô hốt hoảng, người có thể tự do ra vào biệt thự ngoài cô và Long Trạch ra thì chỉ còn Đại Miêu và A Tổng, không cần phải nghĩ nhiều, mục đích chúng đến đây Tiết Đồng hiểu rõ.

Cô nhanh chóng vòng ra cửa sau, tiến vào vườn hoa chạy thẳng ra ngoài. Trước đây từng bỏ trốn một lần nên Tiết Đồng nắm rõ địa hình ở đây, cô tìm cách trèo tường ra ngoài.

Ở trong tình huống khẩn cấp như thế này, Tiết Đồng tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót gì, cũng may hôm nay Tiết Đồng mặc chiếc quần bò mới mua, không hề ảnh hưởng đến tốc độ chạy, cô nhanh chóng chạy về phía bức tường thấp nhất.

Tiết Đồng dắt khẩu súng vào thắt lưng, không chút do dự, cô dồn hết sức vào hai cánh tay, trèo nhanh lên thân cây cổ thụ ở bên cạnh, mượn độ cao của cây để trèo lên bức tường.

Mọi sợ hãi giờ đây đối với Tiết Đồng đều như mây khói, cô không nghĩ nhiều, chỉ muốn nhanh chóng thoát ra ngoài. Tiết Đồng vừa trèo lên bức tường thì cô nghe được tiếng A Tổng nói: “ Tìm xem cô ta đang ở đâu, chẳng lẽ lại chạy trốn?..”

Bọn chúng hướng đi ra phía sau vườn hoa, vừa đi vừa nói những lời ghê tởm, Tiết Đồng trèo nhanh lên bức tường, nhìn thấy bóng dáng chúng ở phía xa, cô không chút do dự, nhún chân nhảy xuống.

Long Trạch xảy ra chuyện, chúng đến đây không phải bắt cô mà để diệt trừ hậu họa. Tiết Đồng nhảy xuống nền đất, cây súng dắt ở thắt lưng bị rơi ra, cô nhanh chóng nhặt lại súng rồi dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía khu rừng, lúc này không còn thời gian để nghĩ chỉ muốn chạy thật nhanh, thật nhanh để thoát thân.

Trống ngực đập dồn dập như muốn nổ tung, khí quản như tắc nghẹn lại nhưng Tiết Đồng không dừng bước mà chỉ gia tăng sức chân chạy thật nhanh, ở phía sau cô nghe được giọng nói của chúng mỗi lúc một gần: “Tiện nhân! Lại chạy, lần này thì chết chắc rồi!”

Cô nghe được tiếng người đàn ông chửi thề, trong lòng lo sợ chúng sẽ đuổi kịp mình, Tiết Đồng gia tốc chạy nhanh hơn, chỉ có điều với sức của cô căn bản không thể so bì với sức chạy của hai người đàn ông khỏe mạnh.

Nghe được tiếng bước chân mỗi lúc một rõ rệt, cô nép người vào gốc cây cổ thụ, trực tiếp rút súng ra, nhắm về hướng chúng đang chạy tới, thở gấp nói: “Đừng, đừng lại đây ...”

Việc Tiết Đồng có súng trong tay hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của A Tổng và Đại Miêu, chúng lập tức dừng bước.

Tiết Đồng thở dốc, hết sức chăm chú nhìn hai người đàn ông trước mắt, đưa tay mở chốt bảo hiểm, lớn tiếng nói: “Cút ngay.”

“Lại đây, cô trốn không thoát đâu.” A Tổng uy hiếp, hần nhìn tay Tiết Đồng run run, đi về phía trước hai bước.

“Pằng” một tiếng súng vang lên, Tiết Đồng nổ phát súng đầu tiên, cô không nhắm chính xác mà chỉ bắn bừa, bởi vì chạy nhanh mà gương mặt cô đỏ ửng rồi cũng nhanh chóng chuyển sang trắng bệch vì sợ hãi, Tiết Đồng lớn tiếng: “Cút ngay, xa một chút.”

Bên kia, Đại Miêu cùng với A Tổng lùi hai bước, chúng liếc nhìn nhau như vẽ ra hiệu điều gì đó.

Cánh môi run rẩy vì sợ hãi, cô hít sâu một hơi, chìa nòng súng về chúng, cố gắng nhắm chính xác, Tiết Đồng không muốn giết người, nhưng cô không có lựa chọn, chúng đều là những kẻ khát máu, nếu không ra tay trước thì người chết sẽ là cô.

Tiết Đồng muốn sống, cô nhẫn nhục sống tạm bợ lâu như vậy chỉ vì muốn bào trì mạng sống của mình, cô chìa súng vào A Tổng, đưa tay bóp cò súng liên tục.

Theo tiếng súng vang lên, mấy viên đạn bay ra, có viên đạn xẹt qua thân cây, cũng có viên đạn bắn trúng người, A Tổng rên lên một tiếng, rồi quỳ rạp xuống đất, vội vàng núp sau thân cây cổ thụ né đạn lạc, sắc mặt Đại Miêu lập tức thay đổi, cuống quýt chạy ra phía sau.

Bọn chúng nhận được chỉ thị của Trình Thiên: Xử lý người phụ nữ này, Long Trạch đã không còn, chúng cũng không cần phải sống trên đảo hoang. Chúng nghĩ người phụ nữ này yếu đuối không sức kháng cự, không ngờ cô ta lại sớm có phòng bị, càng không nghĩ tới khả năng Long Trạch sẽ đưa súng cho cô ta, tình thế trước mắt, vô cùng bất lợi với bọn chúng.

Mặc dù kĩ năng bắn súng của Tiết Đồng không tốt nhưng nếu bắn liên tiếp nhiều phát cũng phải trúng một lần, hai mắt cô thần thờ nhìn cảnh A Tổng quần quai dưới mặt đất, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, cô đã quá hiểu thủ đoạn của chúng.

Nếu rơi vào tay chúng, cô không chỉ chịu mọi cực hình tra tấn nhục nhã, mà ngay cả tính mạng cũng không thể giữ lại được, Tiết Đồng tiếp tục giơ súng lên nhắm bắn vào Đại Miêu.

Đại Miêu nhanh chóng đổ người ra hướng khác, động tác của hắn rất linh hoạt, ngay lập tức né được viên đạn của Tiết Đồng. Đại Miêu không nghe được tiếng súng nổ thêm nữa, hắn cũng đoán được súng đã hết đạn.

Tiết Đồng nhanh chóng lấy ra băng đạn mới, nhanh chóng nạp đạn rồi tiếp tục nã súng về phía Đại Miêu, cũng may, trước đây Long Trạch đã dạy qua cô cách sử dụng súng cơ bản.

Đại Miêu lấp ló ở phía sau thân cây lớn, Tiết Đồng cũng nạp đạn mới, cô quát lớn: “Tôi còn đạn. Tôi không sợ anh!”

Nói xong, Tiết Đồng tiếp tục nổ súng, Đại Miêu vội vàng lẩn trốn.

Tuy rằng thân cây không lớn nhưng Tiết Đồng biết cô không có khả năng bắn trúng Đại Miêu, cô chìa súng về phía A Tổng cách đó không xa nổ súng vào hắn, ngay lập tức tiếng kêu đau đớn của A Tổng vang lên.

Nghĩ thấy đạn cũng không có nhiều, cô không thể lãng phí, không nên ở đây giằng co với chúng, Tiết Đồng quay người bỏ chạy.

Tiết Đồng vừa chạy vừa quay đầu lại xem Đại Miêu có đuổi theo hay không, chỉ biết cầm đầu về phía trước mà chạy không quan tâm đến phương hướng. Những nhánh cây rậm rạp trong rừng cào rách chiếc quần bò của Tiết Đồng, hai bên đùi đều rớm máu tươi, nhưng cô hoàn toàn không cảm nhận được sự đau đớn.

Chạy được một quãng xa, xác định không có ai đuổi theo, Tiết Đồng chạy chậm lại, tim như bị bóp nghẹt, hô hấp trở nên đứt quãng. Đối với địa hình trên đảo, Tiết Đồng hoàn toàn mù mịt, cô chỉ biết chạy mà không suy nghĩ đến những chuyện khác, nếu không chạy thì có lẽ tử thần sẽ đến và cướp đi sinh mạng của cô bất cứ lúc nào.

Không biết chạy bao lâu, Tiết Đồng nghe được tiếng sóng vỗ, bước chân cũng chậm lại, mỗi bước đi trở nên nặng nề khó khăn hơn, có lẽ cơ bắp đã hoạt động quá tải.

Tiết Đồng chạy trên bờ cát, dọc theo bờ biển vẫn là rừng cây, cô muốn nghỉ một chút nhưng trước mắt cần phải tìm được nơi ẩn náu.

Tiếp tục chạy về phía trước, đến khi những hang đá hiện ra trước mắt, Tiết Đồng dừng lại rồi leo lên. Hang đá dựng đứng sừng sững trước mặt biển, cách khu rừng không xa, địa thế khá cao và hiểm trở nhưng có lợi thế là có thể quan sát được xung quanh.

Với tình hình hiện tại, Tiết Đồng không có nhiều lựa chọn, nếu có người tới gần hang đá chắc chắn sẽ nhìn thấy, nơi đây rất thích hợp để trú ngụ.

Tiết Đồng đi vào trong hang đá, ngồi xuống dưới, tay chân bủn rủn vô lực, cây súng đặt bên cạnh, hai chân mỗi nhừ đau nhức, hai mắt nhìn xuyên qua khe hở, cố gắng quan sát tình hình xung quanh.

Chờ cơ thể dễ chịu hơn một chút, nhìn màu trắng của sóng biển, màu xanh của hàng thông vun vút, tự hỏi bản thân mình nên làm gì?

Long Trạch đã xảy ra chuyện gì? Hắn có thể quay trở về đảo không? Nếu hắn không trở lại, cô phải làm gì bây giờ?

Toàn thân Tiết Đồng run run, Long Trạch khỏe mạnh như vậy, hắn nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, hắn nói hắn yêu cô, hắn nhất định sẽ trở về tìm cô.

Lúc này, Tiết Đồng mới hiểu được, bản thân mình dựa dẫm vào Long Trạch nhiều đến thế nào, cho dù chỉ coi hắn là chỗ dựa, cô cũng không hy vọng hắn sẽ gặp phải chuyện không may.

Sóng biển đánh vào phiến đá tạo ra âm thanh ghê người, màn đêm chậm rãi buông xuống, Tiết Đồng ôm gối dựa vào vách đá, cô biết phải làm gì bây giờ?

Ở trong ngăn kéo Long Trạch có súng, chắc chắn Đại Miêu cũng sẽ có, hôm nay là cô gặp may mắn, trùng hợp bọn họ không mang súng trên người, cũng chỉ còn lại một băng đạn, cộng với số đạn còn lại trong súng thì tất cả còn hai mươi bảy viên.

Có điều, kỹ thuật bắn súng của cô quá kém cỏi, nếu gặp phải đấu súng với người khác, nhất định cô sẽ bỏ mạng. Cô thậm chí không thấy rõ vết thương của A Tổng, chỉ thấy máu trên người hắn chảy ra, Tiết Đồng không biết hắn sống hay chết, người như hắn không đáng để thương hại.

Lúc này, điều duy nhất Tiết Đồng phải làm chính là bảo toàn mạng sống, nhớ lại những ngày gian khổ trước đây, cô từng có ý nghĩ tự sát nhưng nay đã khác, những ngày đen tối nhất đã qua đi, lúc này cô nhất định phải sống!

Còn về Long Trạch, Tiết Đồng không ngừng cầu nguyện hắn sẽ không xảy ra chuyện gì, cô gặp được hắn là điều vô cùng may mắn. Long Trạch đã giúp cô giữ lại tính mạng, luôn che chở và bảo vệ cho cô, không ngừng yêu thương cô. Hắn tuy là người ngoại tộc nhưng tâm địa không xấu vì vậy hắn nhất định phải sống sót.

Buổi sáng, Long Trạch gọi điện nói rằng hắn đang trên đường trở về, sao bỗng nhiên mọi chuyện lại chuyển biến xấu đến vậy. Chưa lúc nào, cô lại nhớ Long Trạch như lúc này, bọn họ sống chung với nhau lâu như

vậy, tuy rằng có mâu thuẫn nhưng đều vui vẻ sống qua mỗi ngày.

Hình ảnh Long Trạch cười, hẩn ôm eo cô, ở bên tai cô nỉ non, hẩn cũng không để tâm liệu cô có thích hẩn không, hai người hàng đêm cùng nhau thân mật, hẩn sao có thể không trở về gặp cô?

Một mỗi về tinh thần lẫn thể xác, lúc ngủ lúc tỉnh, đến trưa khi nghe được tiếng chim hót vang trong hang đá, cô mới tỉnh giấc. Tiết Đồng cảm thấy khát, cô không rõ địa hình trên đảo nên không dám đi cách hang đá quá xa, chỉ có thể thu thập sương sớm để giảm bớt cơn khát, hái vài quả trái cây rừng ăn lót dạ, hai mắt vẫn không ngừng quan sát xung quanh, tìm đủ thức ăn Tiết Đồng nhanh chóng trở về hang đá.

Ở trong hang đá, Tiết Đồng cầm súng lên luyện tập, hai mắt mệt mỏi nhìn mặt biển đến ngẩn người, phóng tầm mắt về phía xa, tự hỏi, hy vọng của cô ở đâu?

Cô hy vọng sẽ có chiếc thuyền nào đó xuất hiện sẽ cứu vớt cô rời khỏi đảo. Thoát khỏi đảo rồi sao, liệu chúng có phái người đến giết hại gia đình cô không? Tiết Đồng rất sợ điều đó sẽ xảy ra.

Niềm tin hoàn toàn không có, người duy nhất có thể dựa vào nay không rõ sống chết, cô hy vọng trên mặt biển sẽ xuất hiện hình ảnh của Long Trạch, cái đuôi dài của hẩn vung lên cao tạo nên những bọt nước trắng xóa. Nhưng tất cả chỉ là tưởng tượng!

Tiết Đồng nhặt những viên đá nhỏ ném đi xa, cô cố gắng tìm kiếm hình ảnh của Long Trạch, dòng nước mắt không biết từ lúc nào đã tràn ra.

“Trạch, anh nhất định phải sống!” Tiết Đồng cúi đầu nói.

Chương 50: Gặp lại

Tiết Đồng ở trong hang đá hai ngày ba đêm, sáng sớm cô chạy đến rừng cây tìm kiếm thức ăn. Nghiền nát quả chua trong miệng khiến môi cô nhói lên cơn tê buốt, Tiết Đồng từng nghĩ sẽ chuyển nơi trốn nhưng cô lại sợ Đại Miêu phát hiện ra, rơi vào tay chúng chỉ còn con đường chết.

Về phương diện khác, hang đá này có thể nhìn ra mặt biển làm tăng thêm hy vọng sống sót. Ngay trong lúc Tiết Đồng vô cùng tuyệt vọng, ở phía xa mặt biển đập dềnh cùng làn nước hiện lên dải màu trắng vàng quen thuộc, đó chính là cái đuôi dài.

Tiết Đồng chạy khỏi ra cửa hang đá, phóng tầm mắt về phía mặt biển, đến khi xác định rõ là ai, cô dắt theo súng bên người, vừa chạy vừa hét lớn tiếng: “Long Trạch, Long Trạch, em ở đây.”

Tiết Đồng dùng hết sức để chạy tới chỗ Long Trạch, mang theo niềm vui sướng tột cùng cô sải những bước lớn chạy với tốc độ nhanh nhất ra đến bờ biển.

Gió cuốn theo tiếng gọi của cô mang ra biển, đó là tiếng gọi của niềm hy vọng đang được nhóm lại. Xa xa, người đàn ông kéo theo cái đuôi dài đưa mắt nhìn cô, im lặng đó, hẩn vui mừng đến phát điên không tin nổi vào những gì đang diễn ra trước mắt mình.

Tiết Đồng nhào vào người Long Trạch, dùng vòng tay yếu ớt của mình ôm chặt hẩn, nước mắt không ngừng tuôn trào: “Trạch ... Trạch ... Anh còn sống...”

Long Trạch rên nhẹ, ôm thắt lưng của cô, hai tay siết chặt giống như nếu buông ra cô sẽ bay đi mất, gọi tên của cô: “Tiết Đồng ... Tiết Đồng ...”

Giọng nói ấm áp quen thuộc, Long Trạch khó khăn hít thở: “Thật tốt, em còn sống. Tiết Đồng, anh sợ về không kịp sẽ không được gặp lại em!”

“Em cũng sợ anh sẽ không trở lại.” Tiết Đồng đem đầu chôn ở gáy Long Trạch khóc lớn.

Long Trạch ôm chặt Tiết Đồng, đưa tay vỗ về lưng, cố gắng áp chế cơn đau của mình.

Lúc lâu sau, Tiết Đồng mới ngẩng đầu nhìn Long Trạch trong lòng cô như bị mũi dao cứa phải, nhìn sắc mặt hẩn trắng dã không còn chút huyết sắc, ngay cả môi cũng nứt nẻ khô toác, giống như người bị bệnh nặng, đôi mắt trũng sâu vô cùng mệt mỏi, trên tóc còn dính những cọng rêu biển.

Tiết Đồng nhớ lại, vừa rồi hấn không chạy đến bên cô mà chỉ đứng đó chờ cô chạy tới. Hiện tại hấn dùng đuôi rắn để chống đỡ thân mình, khiến cô không thể nhìn rõ khuôn mặt hấn, không biết hấn có bị thương hay không: “Trạch, anh làm sao vậy? Bị thương sao?”

Long Trạch vẫn không buông tay: “Anh không sao, thấy em không sao là được rồi.”

Giọng nói của Long Trạch đuối sức rõ rệt, Tiết Đồng không tin: “Anh bơi về sao? Xảy ra chuyện gì?”

“Trình Thiên muốn giết anh. Do kịp phát hiện nên gọi điện bảo em chạy trốn.” Long Trạch nở nụ cười yếu ớt: “Em không có việc gì là được rồi, mấy ngày nay anh rất sợ, sợ em không trốn kịp.”

Hô hấp của Long Trạch trở nên khó khăn, cái đuôi dài trên cát trắng tấp không còn nghịch ngợm như ngày thường, cũng không thể biến thành hình người, mặt trên của cái đuôi do ngâm nước quá lâu da nhăn nheo lại, chuyển sang sắc trắng lợt, vảy vàng cũng không còn óng ánh như ngày thường.

Nhìn Long Trạch, Tiết Đồng biết hấn kiệt quệ sức lực đến mức nào, cô lay nhẹ người của Long Trạch hấn lập tức phát ra tiếng hừ nhẹ.

“Anh bị thương.” Tiết Đồng khẳng định.

Long Trạch đúng là bị thương, Trình Thiên muốn giết hấn, sai người cài bom hẹn giờ, hấn lập tức gọi cho Tiết Đồng khi phát hiện có bom trên lưng thẳng, dụng cụ nhảy dù cũng không có, khi hấn phát hiện mình bị cài bom thì đã muộn. Không có thời gian để trực thăng tiếp xúc với mặt đất, chỉ có thể trực tiếp từ trên nhảy xuống biển.

Khi trực thăng lao lên cao, với vị trí như này khi nhảy xuống biển áp suất vô cùng lớn, mặt biển sẽ biến thành bàn chông đầy mũi nhọn đủ để chọc thủng cơ thể hấn, áp suất xung quanh đủ để phá vỡ lực phủ ngũ tạng, khi nhảy xuống biển hai chân Long Trạch lập tức biến thành cái đuôi dài, để giảm bớt tỉ lệ gây ra thương tích ỉn.

Nhìn bề ngoài thì sẽ không nhận ra hấn bị thương nhưng thực chất bên trong xương cốt bên trong bị tổn thương không nhẹ, chỉ cần dùng tay ấn mạnh cơn đau lập tức xộc thẳng đến đại não đau đớn vô cùng, nội tạng bên trong cũng ảnh hưởng không ít, nếu hấn không phải có khả năng khôi phục nhanh hơn người thường, thì làm sao hấn có thể sống đến bây giờ.

Ngay cả thời gian để thở cũng không có, cố gắng quấy cái đuôi dài rẽ nước nhanh chóng trở về đảo, chỉ chậm một giây, Tiết Đồng sẽ gặp nguy hiểm. Hấn không sợ đau, chỉ sợ sau này sẽ không được gặp lại cô.

Suốt hai ngày ba đêm, cơ thể chống đỡ căng như dây đàn, đau đến toàn thân dường như chết lặng, nhưng trong trái tim của hấn còn đau đớn hơn nhiều.

Đại Miêu và A Tổng là người chuyên nghiệp, cơ hội sống của Tiết Đồng vô cùng thấp, hấn không tưởng tượng nếu Tiết Đồng rơi vào tay chúng sẽ ra sao, chỉ nghĩ đến Tiết Đồng sẽ gặp nguy hiểm, hấn muốn bay nhanh trở về bên cô, trở về để bảo vệ cho cô.

Hiện tại, Tiết Đồng còn sống trên người cũng không bị thương, nhìn lên bầu trời mặt trời bắt đầu nhô lên, Long Trạch cười nhạt: “Nói cho anh biết, em trốn ở đâu? Đại Miêu và A Tổng có bắt được em không?”

Cơ thể bị thương tích nặng nề, Long Trạch nằm dài trên bãi cát, Tiết Đồng cũng mệt mỏi không kém, ngồi ở bên cạnh hấn, cô chưa từng thấy Long Trạch yếu ớt như vậy. Trong mắt cô, hấn luôn là một người mạnh mẽ nhất, tinh thần luôn tràn đầy năng lượng, ánh mắt mang theo tia quật cường, bình thường cái đuôi đều đóng đưa còn bây giờ đến hít thở cũng làm khó cho hấn.

Tiết Đồng giải thích qua loa, đặt cây súng vào tay Long Trạch: “Cũng may anh để súng lại cho em, trước đó dạy em cách sử dụng, cũng muốn cảm ơn ông trời đối xử với em vô cùng tốt.”

Long Trạch nhìn khẩu súng đèn ngòm, nói: “Anh đã trở về, không cần sợ.”

Tiết Đồng cúi đầu nhìn hấn, ánh mắt nhợt nhạt chứa đầy lo lắng: “Trạch, tuy rằng anh không nói, nhưng có phải anh bị thương rất nặng? Hiện tại em có thể làm gì cho anh?”

“Tiết Đồng, anh cũng không muốn gạt em, hiện tại anh đứng lên cũng rất khó khăn, cần phải nghỉ ngơi tốt, dù sao chúng ta cũng có cái này.” Hấn nói đến cây súng trong tay: “Cho dù vài người đến đây anh cũng không sợ.”

Hấn lại nhìn Tiết Đồng, vươn tay sờ mặt cô, thở dài: “Em gầy đi nhiều.”

Tiết Đồng khịt khịt mũi: “Chúng ta còn sống mới là điều quan trọng nhất.”

“Đúng vậy! Còn sống là tốt rồi.” Long Trạch ngẩng nhìn dải mây trắng trên đầu, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng kiên quyết: “Ngày đó, anh đã thề với chính mình, nhất định phải trở về.”

Cả hai nghỉ ngơi một lúc, Long Trạch di chuyển xuống dưới tán cây cách đó không xa, Tiết Đồng mới phát hiện hấn đứng dậy vô cùng khó khăn, thân thể hấn dựng lên dùng thân trên để kéo cái đuôi dài, đuôi cũng không thể cuộn lại thành từng khúc, cảm giác như mỗi tắc da trên đuôi đều đang rỉ máu.

Tiết Đồng đỡ tay Long Trạch, nhưng hấn không muốn tỏ vẻ yếu đuối trước mặt cô nên gạt tay cô ra, Tiết Đồng càng kiên quyết, nắm chặt tay hấn đặt lên vai mình: “Không được cử động, đi đến chỗ đó rồi nói sau.”

Long Trạch đi rất chậm, mỗi bước đi đều nặng nề, thấy hấn như vậy cô cảm thấy khó chịu, cẩn thận đỡ hấn dựa vào thân cây dừa: “Có phải rất đau? Anh muốn gặp bác sĩ không?”

“Không cần, anh nghỉ ngơi sẽ khỏi, em không phải nghĩ rằng anh yếu đến mức không thể bảo vệ được em.” Hấn thở dốc từng hơi, ở trước mặt người phụ nữ mình yêu lại trưng ra cái dáng sắp chết như này, có chút bức dọc: “Anh sẽ không để người khác tổn thương em.”

Sống mũi cay cay, Tiết Đồng nói: “Trước mắt, đừng nói gì, anh nghỉ ngơi cho tốt.”

Long Trạch im lặng quan sát Tiết Đồng, trong tay vẫn cầm chặt cây súng, sau đó rời mắt đến cây dừa cách đây không xa, nhắm chuẩn rồi bắn ba phát đạn. Quả dừa từ trên cây rụng xuống, Tiết Đồng chạy tới nhặt lên, mấy ngày nay ăn uống thất thường lúc nào cũng rơi vào tình cảnh đói khát, hai ngày vừa qua cô không phải chưa từng nghĩ đến việc hái dừa nhưng trèo không tới được quả dừa, cũng không dám lãng phí nhiều thời gian và công sức vào việc đó, nên Tiết Đồng đành bỏ cuộc.

Long Trạch giúp Tiết Đồng bỏ dừa, sau đó đưa cho cô: “Em uống trước đi, trông có vẻ em mệt mỏi.”

Tiết Đồng ngồi xuống bên cạnh Long Trạch: “Em không sao, lo lắng không biết anh sẽ gặp phải chuyện xấu gì, lại sợ, sợ anh sẽ không quay lại.”

“Em ở đây, sao anh có thể không quay lại.”

Long Trạch uống một ngụm nước dừa, tinh thần cũng trở nên tỉnh táo hơn: “Tiết Đồng, anh muốn ngủ một lúc, em ở bên cạnh anh, có người đến thì gọi anh, chờ anh khỏe lại chúng ta sẽ trở về biệt thự.”

Bộ dáng của Long Trạch hiện tại khiến ai nhìn thấy cũng phải đau lòng, Tiết Đồng đỡ hấn nằm xuống: “Ngủ đi, em sẽ trông chừng cho anh, anh cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Long Trạch thực sự mệt đến chết, không có tinh thần nào khác chỉ muốn ngủ một giấc từ từ nhắm mắt lại, tay hấn vẫn nắm lấy bàn tay của Tiết Đồng, thật mềm mại, hô hấp của hấn dần trở lại bình thường.

Cây cổ thụ lay nhẹ trong gió, xa xa bọt nước dưới ánh mặt trời bị nhuộm sắc vàng lấp lánh, tay phải bị Long Trạch nắm chặt nó đem lại cảm giác ấm áp an toàn cho cô, giống như mặt biển lúc này, vô cùng bình lặng.

Cô cúi đầu nhìn ngắm khuôn mặt Long Trạch, sắc mặt trắng bệch, ngay cả khi thở cũng cảm nhận được cơn đau, thật đau lòng! Tiết Đồng vươn tay nhặt bỏ những cọng rêu biển trên tóc, sau đó cô di chuyển ngón tay xuống lông mi của hấn, rồi đến mắt, chạm nhẹ vào những đường nét quyến rũ trên khuôn mặt Long Trạch.

Hai người ngủ cùng giường, hàng đêm cùng nhau triền miên, hấn đã sớm tồn tại trong lòng của cô, Tiết Đồng không biết cách thể hiện tình cảm của mình, cô chỉ biết âm thầm cầu nguyện hấn sẽ được bình an.

Hàng mi dày cong thường ngày bây giờ cũng rũ xuống vì mệt mỏi, Tiết Đồng không biết hấn đã bơi bao xa, quãng đường khó khăn vất vả đến nhường nào, nhưng cô cảm nhận được, Long Trạch luôn hết lòng yêu thương cô, mỗi đêm cùng nhau sa vào bến bờ dục vọng hấn không ngừng gọi tên cô.

Long Trạch cũng giống như những người bình thường khác, chẳng qua ông trời để cho hấn những tài năng ưu việt mà người thường không có được, vậy nên hấn mới kiêu ngạo tự mình lảng tránh người đời.

Tiết Đồng dựa vào tảng đá, nhìn mặt nước biển xanh biếc dập dềnh theo từng đợt sóng, cô cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh, thì thoảng cúi đầu nhìn Long Trạch đang yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Đến giữa trưa, duy trì mãi một tư thế này khiến toàn thân cô mỏi rã rời, Tiết Đồng cẩn thận rút tay mình khỏi bàn tay Long Trạch, mỗi động tác nhỏ nhất của cô cũng khiến hấn quan tâm dù đang ngủ say nhưng Long Trạch nhú chặt mày lại.

Long Trạch nói hấn chỉ ngủ một lúc, nhưng đến xế chiều hấn vẫn không tỉnh lại, nếu không cảm nhận được hơi thở đều đặn của hấn cô sẽ nghĩ người đang nằm ngủ kia sớm đã rơi vào trạng thái hôn mê. Nếu đúng như vậy, cô không thể bình tĩnh mà ngồi cạnh hấn như lúc này.

Chỉ đến khi tiếng ô tô từ xa truyền đến Tiết Đồng bỗng cứng người lại, cô nín thở để lắng nghe rõ hơn, âm thanh ngày càng lớn, cô không do dự liền đánh thức Long Trạch.

Đương nhiên, Long Trạch cũng nghe thấy, xoay người ngồi dậy, im lặng lắng nghe, sau đó hấn cảm súng lên đạn sẵn sàng, mở chốt bảo hiểm, giọng nói trở nên nghiêm túc: “ Ở phía sau anh.”

28. Chương 51 - 52

Chương 51: Giảng giải

Tiếng động cơ ô tô mỗi lúc một gần, Long Trạch di chuyển cơ thể tìm nơi ẩn nấp, lông mày nhíu chặt lại vì cơn đau từ cơ thể dội đến. Thấy chiếc đuôi của Long Trạch vẫn để lộ ra Tiết Đồng vội vàng ôm đuôi của hấn giấu sau lưng.

Cây cối trên đảo khá rậm rạp, vậy nên nếu có người đến gần hang đá chắc chắn sẽ phát hiện ra, Long Trạch vỗ bả vai Tiết Đồng, nhẹ giọng: “ Đừng lên tiếng.”

Xa xa một chiếc xe ô tô đi rẽ vào lối đi gần hang động, di chuyển với tốc độ khá chậm, Tiết Đồng không thấy rõ người bên trong xe nhưng Long Trạch lại thấy rất rõ. Người lái xe chính là Đại Miêu, ngồi ở ghế phụ lái là A Tổng, bọn chúng không ngừng đảo mắt tìm kiếm xung quanh.

Long Trạch cẩn thận quan sát động tĩnh, giờ súng lên ngắm mục tiêu, thị lực của hấn vô cùng hoàn mỹ, bách phát bách trúng, không để lỡ mục tiêu, hấn nổ phát đạn đầu tiên bắn vỡ cửa kính.

A Tổng bị thương nặng do trúng vài phát súng của Tiết Đồng, ngồi bên cạnh là Đại Miêu vừa đỡ hấn vừa lái xe, thì thoảng lại quay đầu nhìn xung quanh, đợi cho ô tô đến điểm vuông góc, Long Trạch lên đạn ngắm bắn.

Một tiếng súng vang lên, người ngồi ghế điều khiển là Đại Miêu – huyết thái dương của hấn xối ra dòng máu đỏ tươi cả người đổ sập vào tay lái.

A Tổng khiếp sợ, theo bản năng ngã người về phía sau một tay kéo đẩy xác Đại Miêu ra, đặt nhanh chân vào chân ga chưa kịp nhấn chân ga thì tiếng súng tiếp theo lại vang lên, hấn chưa kịp quay đầu nhìn về hướng tiếng súng phát ra thì viên đạn đã găm vào người, hấn gục chết tại chỗ.

Ô tô dừng lại, động cơ xe vẫn đang khởi động, Long Trạch theo lùm cây vòng ra phía sau xe động tác của hấn có phần chậm chạp nhưng so với buổi sáng thì khá hơn rất nhiều, không cần Tiết Đồng phải đỡ hấn.

Một tay Long Trạch nắm chặt lấy tay Tiết Đồng, tay phải cầm súng hướng về phía ô tô. Đi đến cửa xe, Long Trạch quay lại nhìn thấy sắc mặt Tiết Đồng trắng bệch, hắn nói với cô: “ Em đứng ở đây, nhắm mắt lại.”

“ Anh muốn đi xác nhận bọn họ còn sống hay chết sao? ” Giọng nói Tiết Đồng có phần run sợ.

“ Chúng ta cần xe để trở về biệt thự. ” Long Trạch nói thêm: “ Anh đưa xác bọn chúng đi xử lí. Nếu em sợ, nhắm mắt vào. ”

Tiết Đồng gật đầu, cô quay người lại chuyển mắt nhìn hàng cây cổ thụ trên đảo, cố gắng không chú ý đến việc Long Trạch đang làm, tiếng động cơ ô tô đã dừng, sau đó nghe thấy tiếng âm thanh kéo lê vật nặng có thể Long Trạch đang kéo thi thể của A Tổng và Đại Miêu ra khỏi xe.

Qua vài phút cô quay đầu lại, thấy Long Trạch đã ở gần bờ biển, hắn đang kéo cái xác đến gần biển, động tác tuy chậm nhưng rất vững chắc, Long Trạch dồn hết sức ném thi thể ra phía xa.

Chờ khi Long Trạch quay lại, Tiết Đồng vội vàng chạy tới, định đưa tay dịu hắn nhưng lại bị Long Trạch đẩy ra.

Quay trở lại ô tô, Tiết Đồng nhẹ giọng hỏi: “ Bọn chúng, sẽ không bị dạt trở lại bờ chứ? ”

“ Anh đã xem hướng nước biển chảy, theo dòng hải lưu sẽ đưa xác chúng trôi xa bờ, cuối cùng cũng chỉ trở thành mồi cho cá. ” Long Trạch thần nhiên đáp.

Trước đây giết người không ghê tay, cuối cùng khi chết lại trôi dạt trên biển làm mồi cho cá, nếu bọn chúng không chết thì người chết sẽ là cô. Tiết Đồng cũng không nghĩ đến cái chết của bọn chúng, đem mọi chú ý dồn vào Long Trạch, trên trán hắn rịn mồ hôi, càng đi càng chậm, Tiết Đồng vội đến bên cạnh đưa tay ra đỡ hắn: “ Sao anh có thể đỡ em, còn em không thể đỡ anh? ”

Long Trạch cắn răng chịu đau, cười nhạt: “ Đây là anh thích chạm vào cơ thể em, không phải em cũng thích? ”

Bây giờ là lúc nào còn nói những nói quây, Tiết Đồng không để ý đến lời nói của Long Trạch.

Long Trạch cũng không từ chối nhưng cũng không phối hợp, hắn dừng lại: “ Em nói là anh đỡ em? ”

Tiết Đồng không hề nói vậy, xem ra Long Trạch vẫn muốn giương oai trước mặt cô, chỉ có thể bắt đắc dĩ đồng ý với hắn: “ Phải! ”

Long Trạch xoay người, trên môi nở nụ cười nhẹ.

Bên trong xe vẫn còn vương vất máu tươi, Tiết Đồng nhìn cái đuôi dài của Long Trạch, ngẩng đầu nhìn hắn.

Long Trạch bắt đắc dĩ: “ Anh hiện tại không thể biến trở lại, em có thể lái xe không? ”

“ Không thể. ” Cô chưa kịp đi học lái xe thì đã bị bắt đem đi bán, còn có cơ hội nào đâu.

“ Không việc gì, anh có thể lái được. ”

Tiết Đồng nhìn cái đuôi của Long Trạch có phần không tin tưởng: “ Nếu không anh ở bên cạnh chỉ em, để em thử xem sao? ”

Long Trạch suy nghĩ một hồi, dùng ánh mắt đầy hoài nghi nhìn cô: “ Vẫn là để anh lái. ”

Tiết Đồng đem đuôi Long Trạch để ra phía trước, vòng thành hai vòng lớn để giúp hắn có thể ngồi trên ghế, Tiết Đồng chạm vào đuôi cảm nhận được Long Trạch run lên vì đau, sau đó Long Trạch duỗi nhẹ chiếc đuôi để dưới chân ga, cũng may chân phanh chưa cần dùng đến. Hiện tại không thể dùng chân để lái xe nhưng động tác của Long Trạch vẫn rất linh hoạt, cái đuôi nhẹ nhàng chuyển động ô tô lập tức lao về phía trước.

Tiết Đồng không nghĩ rằng Long Trạch có thể dùng đuôi để lái xe, ánh mắt của Tiết Đồng tập trung hết lên người Long Trạch, hắn lái xe rất vững vàng, tốc độ vừa phải, gió theo cửa kính lùa vào trong xe nhưng Long Trạch vẫn đổ rất nhiều mồ hôi, môi của hắn tái nhợt đi, nhìn thấy từng giọt mồ hôi lăn trên thái dương của Long Trạch, Tiết Đồng cảm thấy như có ngọn lửa đang thiêu cháy ruột gan cô vô cùng đau xót.

Xe chạy thẳng trên đường về biệt thự, cửa sắt được mở sẵn, Tiết Đồng đỡ Long Trạch vào phòng khách, mọi thứ trong phòng đều vẫn như mấy ngày trước, chỉ có duy nhất sự khác biệt là bình hoa cô cắm mấy ngày trước đã khô héo hết, Tiết Đồng đỡ Long Trạch ngồi trên sofa, vội rót cho hắn chén nước rồi tự mình uống một cốc.

Vừa cầm cốc uống nước cô vừa hỏi: “Trạch, anh có cần uống thuốc không?”

Long Trạch ngồi trên sofa than nhẹ: “Anh không cần, mấy ngày nữa sẽ tốt, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian sẽ không có việc gì.”

Tiết Đồng thăm nghĩ xem ra cô không thể giúp hắn được việc gì, buông cốc nước trong tay: “Em đi nấu cơm, anh nghỉ ngơi một chút.”

Mấy ngày nay toàn ăn trái cây rừng, dạ dày luôn thấy buồn nôn khó chịu, cô vào bếp, đặt nước lên bếp, sau đó cho thịt cùng nấm hương vào hầm. Tinh thần cô cũng không tốt, tùy tiện nấu vài món ăn tạm là được rồi.

Đem cháo bưng lên bàn chuẩn bị kêu Long Trạch vào ăn cơm thì thấy hắn đã ngủ trên sofa, phòng khách không bật đèn, cái đuôi dài trải khắp phòng khách, Tiết Đồng do dự một lúc, mở chiếc đèn nhỏ, đi bên cạnh sofa, vỗ nhẹ người Long Trạch: “Trạch, ăn xong rồi hãy ngủ.”

Long Trạch mệt mỏi, cố gắng nâng hờ mí mắt, giọng nói khàn khàn: “Uhm, ăn trước vậy.”

Long Trạch ăn không nhiều lắm, ăn xong lại quay trở về sofa ngủ, Tiết Đồng muốn dìu hắn về phòng nhưng cái đuôi sớm đã mềm nhũn không chút sức lực.

Mỗi lần hắn di chuyển luôn cau mày lộ rõ vẻ đau đớn, Tiết Đồng cẩn thận dìu hắn bước từng bước nhỏ lên phòng, cảm giác lên lầu giống như đang lên núi cao vô cùng gian nan, trở về phòng ngủ cả hai đều ướt đầm mồ hôi, nằm ở trên giường cái đuôi vẫn mềm oặt bất động một chỗ, Long Trạch xua tay ý nói không có gì đáng ngại.

Tiết Đồng thay Long Trạch đắp chăn, giống như trước đây hắn đã từng làm cho cô, sau đó xuống bếp rửa chén, tắm rửa thay quần áo trở lại phòng ngủ.

Trong phòng ánh sáng dịu nhẹ, chính giữa là chiếc giường lớn, chiếc đuôi dài lộ ra, nhìn thật buồn cười, Tiết Đồng nở nụ cười nhẹ, cô lấy chiếc khăn mặt nhúng vào nước ấm, đi tới bên giường nhẹ nhàng lau sạch cái đuôi dài, từng chút từng chút một, cẩn thận như đang nâng niu món đồ sứ quý báu.

Long Trạch đã chìm vào giấc ngủ sâu, cơ thể hắn sớm đã kiệt sức, tạm thời cũng không còn lo lắng gì khác nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, động tác của Tiết Đồng rất nhẹ nhàng không hề quấy rầy giấc ngủ của hắn. Tiết Đồng lau sạch đuôi rồi giúp hắn lau mặt, Long Trạch hơi nghiêng đầu như muốn né tránh, lại giống như muốn tỉnh lại, Tiết Đồng nhẹ giọng: “Trạch, lau mặt một chút.”

Long Trạch nghe thấy tiếng Tiết Đồng, cũng không cự quấy gì mà tiếp tục say giấc, Tiết Đồng bật cười vì hành động trẻ con này của hắn, hết đứa trẻ bị ốm. Cuối cùng, cô xốc góc chăn lên đắp lại ngay ngắn cho hắn.

Vệ sinh sạch sẽ cho Long Trạch, Tiết Đồng quay trở lại phòng sấy tóc, sau đó chui vào ổ chăn, nghe thấy hơi thở nam tính của người nằm bên cạnh ổn định hơn lúc trước.

Ngày hôm sau Long Trạch vẫn nằm trên giường, Tiết Đồng bưng đồ ăn lên, tất cả đều là thức ăn bổ dưỡng, trừ lúc ăn cơm, thời gian còn lại Long Trạch đều dùng để ngủ, trong lúc ngủ đôi khi cau mày tỏ vẻ khó chịu.

Ngủ đến chiều, tinh thần cũng trở nên tỉnh táo hơn, Long Trạch vào trong phòng Tiết Đồng vẫy tay, đem cô ôm trở lại bên mình, ôm chặt lấy cô, trong lòng thỏa mãn nói: “Theo anh đi ngủ.”

Tiết Đồng không buồn ngủ nhưng vẫn xuống bên cạnh hắn.

Long Trạch nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc dài của cô, sau đó thở dài, hắn có điều khó hiểu, lên tiếng hỏi cô: “Tiết Đồng, em xem nói, vì sao Trình Thiên lại muốn giết anh? Anh giúp hắn làm nhiều việc như vậy, không có anh ở thành phố Y hắn làm sao có ngày hôm nay? Hắn có thể đi đâu để tìm được người như anh thay hắn làm việc?”

Tiết Đồng ngoan ngoãn nằm bên cạnh Long Trạch, sợ đụng tới vết thương của hắn, cô cảm thấy hắn theo Trình Thiên làm việc sẽ không có kết cục tốt, hỏi: “Trạch, lần này anh ra ngoài giúp hắn chuyện gì? Có phải làm chuyện gì khiến hắn tức giận?”

“Anh thay hắn bắt một người gây cản trở tới công việc của hắn, hiện tại người đấy cũng bị hắn xử lí, ở thành phố Y không hề có uy hiếp gì. Không có gì không bình thường, vậy mà hắn dám gạt anh ngồi trên chiếc trực thăng có bom, muốn nổ chết anh.” Hắn hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải anh phát hiện đúng lúc, sẽ mắc bẫy của hắn.”

Mặc dù Long Trạch không hiểu nhưng Tiết Đồng lại hiểu rất rõ ràng: “Trạch, anh có hiểu câu ‘Phi điều tận, lương cung tàng; giáo thổ tử, lương cầu phan’ (*). Ý câu này nói rằng: Xa xưa, có vị hoàng đế cổ đại đã giết hết tất cả các công thần đã giúp mình lập quốc. Anh giúp hắn nhiều như vậy, bây giờ Trình Thiên ngồi chắc chiếc ghế lão đại tại thành phố Y, còn giữ lại anh để làm gì? Hắn vốn không cần sự giúp đỡ của anh, ngược lại, anh trở thành kẻ uy hiếp lớn nhất đối với hắn.”

(*) Con chim mà chết rồi thì cung tốt cũng cất đi, con hổ tinh ranh chết rồi thì chó săn cũng bị đem nấu.

“Phi điều tận, lương cung tàng; giáo thổ tử, lương cầu phan.” Long Trạch nhắm lại câu nói này trong miệng, cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên, anh đã xem thường hắn, anh giúp hắn nhiều như vậy mà hắn dám ra tay với anh. Đúng là loại lưu manh không có lương tâm.”

“Những chuyện này trong lịch sử thường chỉ được dựng lên không có thực, sở dĩ nói như vậy, để biết anh đối với xã hội này hiểu biết quá ít. Còn có Trạch, hắn sớm đã có thái độ không hài lòng với anh, từ lâu có ý định muốn trừ bỏ anh.”

Giọng nói Long Trạch có phần cáu gắt: “Anh giúp hắn có được như ngày hôm nay, cũng có thể khiến hắn hai bàn tay trắng, hắn sẽ phải trả giá vì hành vi của mình.”

“Trình Thiên không dễ gì có được như ngày hôm nay, Trạch, thế giới này không đơn giản như anh nghĩ, chỉ dựa vào sức mạnh cũng không thể xoay chuyển mọi chuyện. Làm việc cần phải biết tính toán một chút.”

“Chuyện này anh sẽ tự mình xử lí, em không cần quan tâm.” Long Trạch cắt ngang lời Tiết Đồng: “Cũng là em tốt nhất, em biết không, lúc đấy khi ở trên trực thăng, anh muốn nhìn thấy em nên quay ra cửa kính nhìn xuống, cũng vì vậy mà anh mới phát hiện có bom trên trực thăng, nếu không sẽ không còn mạng trở về gặp em. Tiết Đồng, em đúng là thiên sứ của anh.”

Những lời đường mật của Long Trạch vừa nói, Tiết Đồng không màng đến, cô đang quan tâm vấn đề khác: “Nếu Trình Thiên tiếp tục ra tay, anh đã chuẩn bị gì chưa?”

Long Trạch ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, suy nghĩ một hồi: “Em muốn làm gì? Về sau chúng ta ở đây, nếu em thích đi đâu, anh sẽ đưa em đến đó.”

“Hay anh đưa em đi du lịch? Trên thế giới này còn có rất nhiều nơi có phong cảnh đẹp, nếu không được đến sẽ cảm thấy rất tiếc.”

Tiết Đồng hỏi dò ý Long Trạch, không còn giúp Trình Thiên làm việc, biệt thự này lại giống như nhà giam, Long Trạch cũng cần bước ra thế giới bên ngoài để hiểu thêm về thế sự đời người. Cần tìm đến nơi có nhiều người càng tốt, giúp hắn nhanh chóng hòa nhập với xã hội này.

“Được! Ngắm biển mãi cũng thấy chán, chúng ta có thể cùng leo núi đi khắp nơi du lịch, chỉ có hai chúng ta.”

Tiết Đồng hiểu ý hắn nói, liền mỉm cười.

Long Trạch là người đơn giản tính tình lương thiện, có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ hiểu được cuộc sống đời thường như thế nào. Thế nhưng, nghĩ tới thế lực của Trình Thiên, cô vẫn cảm thấy lo lắng, Long Trạch lại không nói sẽ đối phó với hắn như thế nào, đang mãi miết suy nghĩ Long Trạch liền lên tiếng: “Anh muốn đi tắm.”

Chương 52: Mê muội

Tiết Đồng liếc nhìn hắn một cái: “Tắm? Để em dìu anh vào phòng tắm.”

Long Trạch nằm trên giường vẫn không nhúc nhích: “Toàn thân anh đều đau nhức, động một chút là khó chịu, làm sao tự mình tắm được hơn nữa còn cả cái đuôi.”

Tiết Đồng cảm thấy khó xử.

“ Em giống như hôm qua, giúp anh lau người đi. Giúp anh tắm nếu không khó chịu anh ngủ không được.” Long Trạch thản nhiên đề nghị cô, đôi mắt phát ra ánh sáng lấp lánh.

Hai người việc không nên làm cũng đã làm, cũng không phải chưa từng thân mật qua, huống chi hiện tại Long Trạch như vậy, Tiết Đồng gật đầu, xốc chân đứng dậy.

“ Em đi xả nước.”

“ Cùng đi đi.” Long Trạch nói xong liền ngồi dậy.

Tiết Đồng đưa tay định đỡ Long Trạch, gương mặt hắn thoáng có chút do dự rồi ngay lập tức vui vẻ để cô đỡ mình vào phòng tắm.

Phòng tắm khá lớn còn có cả chế độ mát xa, dài hơn hai mét so với giường ngủ của cô thì lớn hơn nhiều, Long Trạch trượt mình vào bồn tắm, dựa lưng vào thành bồn, bộ dáng vô cùng đắc ý.

Tiết Đồng mở vòi nước rồi xối vào cơ thể của Long Trạch, cô ngồi xổm dưới đất chuẩn bị tắm cho hắn, Long Trạch giữ tay cô: “ Em không vào sao? Chúng ta cùng tắm.”

“ Không vào.”

“ Em cứ như vậy được sao?.” Hắn nghiêng đầu nhìn Tiết Đồng, dùng sức kéo tay cô.

Tiết Đồng ngã vào bồn tắm, Long Trạch liền vươn tay đỡ lấy cô, nghe được tiếng hừ khê của hắn Tiết Đồng vội vàng đứng lên: “ Bị thương như vậy còn đùa được sao?.”

Long Trạch cười: “ Giúp anh tắm rửa đi.”

“ Em thấy anh rất có tinh thần, không cần em phải giúp.” Tiết Đồng nói xong chuẩn bị bước ra khỏi bồn tắm.

Long Trạch vội vàng kéo tay cô, cau mày lại giọng nói có phần đuối sức: “ Em biết rõ anh bị thương mà không chăm sóc sao?.”

Tiết Đồng mềm lòng, nhìn Long Trạch nghĩ thầm hắn đang bị thương chắc không dám làm chuyện xằng bậy, cô ngồi bên cạnh Long Trạch giúp hắn lau rửa đuôi. Long Trạch ngả người dựa vào thành bồn tắm, trưng bộ mặt hưởng thụ vô cùng, hai mắt híp lại, khóe môi khê cong lên.

Ngón tay của Tiết Đồng vỗ về chơi đùa với cái đuôi của Long Trạch: “ Bao giờ thì anh khỏi hẳn?.”

“ Phải mất một thời gian nữa.” Long Trạch dựa lưng vào thành bồn tắm, nhàn nhã trả lời.

Dưới tiếp xúc của bọt xà phòng, đuôi của Long Trạch trơn mịn như cá chạch, lại mềm mại như bông, Tiết Đồng không nhịn được đưa tay ấn nhẹ, Long Trạch cười khê: “ Đừng chà mãi một chỗ, nhích lên trên.”

Tiết Đồng theo cái đuôi di chuyển lên phía trên, thay hắn lau rửa, Long Trạch chỉ xuống dưới bụng mình: “ Chỗ này cũng muốn chà.”

“ Tự anh làm.” Tiết Đồng không để ý tới hắn, cô bắt đầu vắn nước xả bọt xà phòng.

Đợi cho bọt xà phòng trôi hết đi lại một lần nữa mở nước tắm lại cho Long Trạch, sau đó cô mở chức năng mát xa trong bồn, chuẩn bị cho hắn thư giãn một lúc. Long Trạch nhích mình, kéo Tiết Đồng dựa sát vào lồng ngực, hai tay siết chặt eo cô: “ Giúp anh, một người tắm chán lắm.”

Nói xong, tiếng “ xoẹt “ vang lên, quần áo trên người Tiết Đồng bị hắn xé nát: “ Rất vướng víu.”

Tiết Đồng giãy dụa muốn đứng lên, tay vô tình chạm vào cái đuôi của hắn, chợt nghe thấy Long Trạch rên lên một tiếng, cô lập tức ngừng động tác.

“ Đừng làm loạn, anh đang bị thương, giúp anh một chút không được sao?.” Long Trạch tỏ vẻ trách móc, hai tay vẫn ôm chặt lấy Tiết Đồng.

“ Vậy sao anh xé quần áo em?.” Tiết Đồng không dám động đây, trên người quần áo bị hằn xé gần hết, muốn cởi cũng không được mà mặc lại cũng không xong.

“ Cả người em ướt như vậy, quần áo dính trên người rất khó chịu.” Long Trạch đưa tay ‘ dọn dẹp ‘ nốt những mảnh vụn quần áo trên người Tiết Đồng, một tay ôm chặt cô, tay còn lại cởi bỏ áo ngực cùng chiếc quần lót cản đường kia.

Tiết Đồng đưa mắt nhìn quần áo mình trở thành đồng vãi vụn trên mặt đất không khỏi xót xa.

“ Em muốn ra ngoài.” Tiết Đồng muốn trốn Long Trạch.

“ Đừng, em xem, anh như vậy có thể làm gì được em.” Long Trạch thuận tay ôm chặt cô vào ngực mình: “ Thật thoải mái, chúng ta thư giãn một chút.”

Giọng nói của Long Trạch vô cùng dịu dàng lại như bùa chú mê hoặc lòng người, Tiết Đồng ngoan ngoãn nằm gọn trong lồng ngực của hắn, dòng nước dưới tác động của máy mát xa vỗ về làn da vô cùng dễ chịu, cô khép mí mắt lại chìm vào cảm giác hưởng thụ.

Dòng nước ấm cộng với chiếc máy mát xa cao cấp làm cho tinh thần Tiết Đồng rất thư thái, cô ngẩng đầu đặt nụ hôn lên làn da săn chắc của Long Trạch.

Thấy cô chủ động, Long Trạch đưa tay đỡ lấy gáy của Tiết Đồng, nhanh nhẹn đưa chiếc lưỡi nóng bỏng vào khoang miệng cô, môi lưỡi cùng nhau dây dưa, hắn không ngừng tham lam hút cạn hương vị ngọt ngào của Tiết Đồng, ra sức mút chặt không buông.

Long Trạch cúi thấp đầu tiếp tục hôn sâu, tiếng thở dốc mỗi lúc một nặng nề. Ánh mắt Long Trạch lúc này đầy vẻ dụ hoặc như đang thiêu cháy Tiết Đồng, làn da trơn bóng săn chắc của hắn đang mời gọi đôi tay cô nó đang kêu gọi được vuốt ve an ủi, Tiết Đồng sa vào hố đen mờ mịt cô đưa tay vuốt ve cơ ngực của Long Trạch, cơ bắp hắn vừa ấm áp lại cứng rắn.

Long Trạch đưa tay xoa nắn bầu ngực non mịn của Tiết Đồng, hơi thở hắn mỗi lúc một gấp gáp, Tiết Đồng không nhịn được phát ra tiếng rên nhẹ, cô ngẩng đầu nhìn Long Trạch, con ngươi hắn sẫm lại chìm trong dục vọng, Tiết Đồng nỉ non: “ Anh không đau sao?.”

Long Trạch nở nụ cười điên đảo chứng sinh, giọng khàn khàn: “ Đau cũng đáng.”

Long Trạch nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiết Đồng kéo xuống dưới, bắt cô nắm lấy vật nam tính sớm đã thức tỉnh của mình, bắt cô dỗ dành nó.

Nhiệt độ nóng bỏng của nó như muốn thiêu cháy lòng bàn tay của Tiết Đồng, cô nhìn sắc mặt vẫn chưa hồi phục hoàn toàn của Long Trạch, cự tuyệt: “ Đừng, chờ anh khỏi hẳn đã.”

“ Anh khó chịu lắm, không chờ được.” Long Trạch cầm lấy tay cô lên xuống không ngừng, dán vào bên tai cô nỉ non: “ Nếu em đau lòng, thì em cứ động là được rồi.”

Nói xong Long Trạch hai tay đỡ lấy thắt lưng cô, nhẹ nhàng nhấc cô ngồi trên người mình, nhồm người dẩy điên cuồng hôn cô, một tay siết chặt eo Tiết Đồng, một tay cầm lấy vật nam tính của mình tìm đến nơi mẫn cảm của cô mà khiêu khích.

Tiết Đồng sớm bị hằn làm ê muội đầu óc trở nên trống rỗng, dùng chút bản năng cuối cùng của mình chống lại dục vọng đang sôi sục trong mình: “ Không được.”

“ Anh khó chịu lắm.” Hằn cau mày dỗ dành cô: “ Giúp anh, một lúc thôi.”

Long Trạch thích nhìn thấy Tiết Đồng thẹn thùng khi ở bên cạnh hắn, càng thích cô chủ động triền miên cùng hắn, tiếp tục ở bên tai cô nhẹ nhàng dụ hoặc: “ Tiết Đồng, ngồi lên trên đi, lên trên đi.”

Giọng nói của hắn như lời dụ của quỷ, Tiết Đồng không thể kháng cự vươn tay ôm cổ Long Trạch.

Long Trạch mỉm cười, nâng mông của Tiết Đồng lên, tìm đến nơi mẫn cảm của cô rồi đem cô chậm rãi ngồi xuống.

Tiết Đồng ôm chặt cổ Long Trạch, nơi đầy đà của cô dính sát vào lồng ngực rắn chắc của hắn, ở bên tai hắn rên lên những tiếng đầy mị hoặc.

Vật nam tính của Long Trạch mỗi lúc xâm nhập đều đi vào nơi sâu nhất, giống như hấn muốn xuyên thủng cơ thể cô, trở thành nỗi tra tấn vô cùng đau đớn, Tiết Đồng muốn nhấc thắt lưng để giảm bớt đau đớn nhưng hấn không cho.

Sự từ chối của cô chỉ càng tăng thêm dục vọng trong hấn, Long Trạch ra vào quyết liệt hơn.

“ Từ từ thích ứng là được rồi.” Long Trạch há miệng mút nhẹ vành tai cô, mị hoặc nói: “ Cử động một chút.”

Tiết Đồng lắc đầu: “ Quá sâu, anh ra ngoài đi.”

Long Trạch cũng không muốn bức ép cô nhưng hạ thể của hấn sớm đã cương cứng cần được giải phóng: “ Anh khó chịu lắm, giúp anh.”

Hai mắt giống như sa vào mây mù, Tiết Đồng nhìn lồng ngực Long Trạch phập phồng như muốn nổ tung, rồi cả âm thanh dụ hoặc còn vương vấn bên tai: “ Tiết Đồng, cho anh đi.”

Vật nam tính của hấn đã sớm gào thét đến điên cuồng đó là sự tra tấn vô cùng đau khổ đối với người đàn ông, Tiết Đồng cũng không khác hơn là mấy, trước sự dụ hoặc của hấn cô đã bước vào vòng xoáy của dục vọng cùng với Long Trạch, cô cũng cần được yêu thương.

Tiết Đồng cũng không suy nghĩ được nhiều cắn chặt môi dưới, hai tay nắm bả vai của hấn, hơi nâng mông lên, vừa mới nhấc lên được một nửa thì Long Trạch dùng tay ấn mạnh cô ngồi xuống, cơn đau như xé rách cơ thể khiến Tiết Đồng bật khóc, Long Trạch vẫn cầu xin: “ Đúng, như vậy, cử động một chút, ngoan.”

Giọng nói mê hoặc của Long Trạch đã hoàn toàn thiêu rụi lý trí của Tiết Đồng, lúc này cô chỉ biết hòa theo hấn ngồi trên người hấn triền miên kích động.

“ Rất ngoan! Tiếp tục.” Giọng nói của hấn ở sát bên tai cô không ngừng mời gọi.

Tiết Đồng ở trên người hấn cuồng nhiệt, lên xuống không ngừng, vật nam tính của hấn không ngừng bào mòn linh hồn của cô, Long Trạch ở dưới thở dốc hưởng thụ khoái cảm mà cô mang đến. Khi đạt tới đỉnh của sự sung sướng, Long Trạch gào nhẹ, không ngừng ép cô mạnh bạo hơn nữa, Tiết Đồng ngồi trên người hấn khóc thút thít như con cún nhỏ bị thương.

Cô như đang bước vào một thế giới mới ở đó chứa đựng những khoái cảm bay bổng, cảm nhận được da thịt của hai người hòa vào làm một, dòng nước ấm không ngừng kích thích cơ thể, như được an ủi Tiết Đồng càng trở nên điên cuồng hơn.

Long Trạch cuốn cơ thể non mịn của Tiết Đồng, làn da cô đỏ ửng vì kích thích càng thêm phần quyến rũ, hấn để cho cô quỳ trong bồn hai tay chống lên cạnh bồn tắm, Long Trạch nương theo sự chuyển động của Tiết Đồng không ngừng phối hợp tiến vào nơi sâu nhất của cô, trong cơn mê man cô chỉ nhớ hấn bế cô trở lại giường.

Đến khi nằm trên chiếc đệm êm ái, Tiết Đồng cảm thấy chính mình bị Long Trạch giăng bẫy dụ cô rơi vào tròng, không nghĩ rằng hấn đang bị thương vẫn có thể làm chuyện tổn hao sức lực như này.

Long Trạch cười đến không biết trời đất là gì, xoay người nằm úp xuống giường, vẻ mặt đầy thỏa mãn như vừa được ăn mĩ vị của thể gian liếm liếm bạc môi. Tiết Đồng nằm trên giường nghỉ ngơi, xoay người lại thấy Long Trạch đang trưng cái bản mặt muốn ăn đòn thế kia.

Chỉ đến khi dạ dày sôi réo vì đói, cô mới tỉnh dậy, vừa cử động cơ thể cơn đau lập tức ập tới, các khớp xương mỏi rã rời. Nhìn Long Trạch vẫn chưa hồi phục hoàn toàn cô cũng không thể để người bị thương như hấn đi nấu cơm.

Tiết Đồng lê tấm thân mệt mỏi xuống dưới bếp, thắt lưng đau ê ẩm như vừa trải qua một trận tra tấn, gồng gượng đứng trong bếp nấu cơm. Tuy rằng cô cùng với Long Trạch không phải lần đầu quan hệ thân mật, nhưng lần này lại không giống với những lần trước, ngoài việc thân thể cả hai hoà làm một mang đến khoái cảm mãnh liệt thì lần ân ái vừa xong lại đem tới cảm giác hạnh phúc cho cô.

Tiết Đồng ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, ánh trăng đêm tỏa sáng như miếng ngọc trăm tuổi, trong vườn hoa những khóm hoa hồng đua nhau tỏa ra hương thơm ngào ngạt, hương vị ngọt ngào len lỏi vào từng ngõ

ngách trong cơ thể của Tiết Đồng, cô bất giác nở nụ cười, đến chính bản thân mình cũng ngỡ ngàng vì sao mình lại cười vui vẻ như vậy.

Thời gian cũng không còn sớm, Tiết Đồng cũng không có sức để đứng nấu ăn nên cô chỉ làm vài món đơn giản, Long Trạch vừa ăn cơm vừa lén nhìn cô, cô bị hắn nhìn đến khuôn mặt đỏ ửng, buông đũa: “Sao hôm nay anh gạt em?”

“Anh gạt em cái gì? Lừa em ở trên người anh vận động? Hay là lừa em tự mình vận động?” Long Trạch bày ra vẻ mặt trêu đùa, cười: “Em vận động kịch liệt thật, anh có lúc chịu không nổi.”

Tiết Đồng cảm thấy như tự rước lấy nhục, cúi đầu ăn cơm, cô ăn rất nhanh đem bát ăn đi tới chậu rửa bát, rồi trở về phòng khách ngồi nghỉ trên sofa.

Long Trạch ăn xong cơm tối, chậm rãi đến bên cô ngồi xuống: “Anh thực sự không lừa em, em nhìn cái đuôi của anh sẽ biết, nếu không sao anh dễ dàng buông tha em dễ như vậy?”

Cô cũng biết cơ thể Long Trạch chưa hồi phục, chỉ có điều cô không nghĩ tới sẽ cùng hắn làm chuyện đấy trong phòng tắm, tự mình kích động thỏa mãn hắn: “Không nói nữa, em đi rửa bát.”

Tắm tắm lòng đầy được trải rộng khắp phòng, cảm giác như đang được bước trên mặt cỏ xanh tươi, trên sofa còn đặt con gấu Teddy to hơn người thật, chính giữa là lọ hoa hồng đỏ, khắp căn phòng tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, giống như hơi thở mùa xuân. Long Trạch nhìn Tiết Đồng bận rộn trong bếp, nở nụ cười âm ỉ.

29. Chương 53 - 54

Chương 53: Thất bại

Trong lúc chuẩn bị thay quần áo ngủ thì tiếng điện thoại trong phòng khách vang lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

Long Trạch đang nằm trên giường đột nhiên ngồi dậy, hắn có chút bức mình: “Để anh.”

Không cần nghe, Tiết Đồng cũng biết người gọi đến là ai, vội vàng ngăn Long Trạch: “Kệ nó, để cho nó kêu.”

Đôi mắt Long Trạch dần nhen nhóm lên ngọn lửa tức giận: “Anh sợ hắn? Anh sẽ cho hắn biết, anh vẫn còn sống, để cho hắn sống trong đê phòng, cả ngày đều thấp thỏm lo sợ.”

Long Trạch mở cửa thư phòng, toàn thân hắn cứng lại, tiếng chuông điện thoại vẫn không ngừng réo gọi, Long Trạch nhấc điện thoại, trên trán nổi gân xanh.

Đầu điện thoại gọi tới vẫn không chịu lên tiếng, Long Trạch gần như chửi qua kẽ răng: “Trình Thiên! Anh sẽ phải chết.”

Đầu giây bên kia trầm mặc một lúc, sau đó cười khẽ ra tiếng: “Long Trạch, cậu muốn giết tôi? Đến đây!”

“Anh chờ xem!” Long Trạch nói rõ ràng từng chữ.

“Cậu tới giết tôi không thành vấn đề nhưng tôi không ngại nói cho cậu biết. Trong tay tôi có không ít hình ảnh cậu là thân rắn, tôi đã sớm giao cho người khác những bức ảnh đó, ngoại trừ tôi ra không ai có thể tìm ra hắn. Nếu tôi xảy ra bất trắc gì hắn sẽ đem những bức hình đó công bố ra ngoài, khi đó mọi người sẽ được chiêm ngưỡng con người thật của cậu. Cậu nghĩ xem, họ sẽ phản ứng ra sao.”

Long Trạch nắm chặt điện thoại trong tay, khuôn mặt trở nên trắng bệch, hai năm nay hắn luôn đặc biệt chú ý tới vấn đề này, hắn luôn cố gắng giấu cái đuôi của mình đi, hạn chế sự xuất hiện của nó. Nhưng không ngờ lại bị Trình Thiên nắm được sơ hở này.

“ Không biết đến lúc đó, cậu bị bắt đem nhốt trong lồng sắt giống như củ nhân sâm quý bị người khác lôi ra mổ xẻ nghiên cứu, không biết sẽ như thế nào. Tôi chết cũng không sao, chỉ cần nghĩ đến cảnh cậu bị bắt đến phòng thí nghiệm, ở dưới cửi tuyền tôi cũng có thể mỉm cười. Khẳng định các nhà khoa học sẽ vô cùng hứng thú với cơ thể của cậu, không biết họ sẽ cắt chỗ nào trên người cậu để nghiên cứu!”

“ Không ai có thể bắt tôi.” Long Trạch then quá hóa giận.

“ Haha!” Trình Thiên cười lớn tiếng.

“ Cậu vĩnh viễn là con người ngạo mạn! Cơ sở khoa học kĩ thuật hiện đại thế nào cậu cũng không phải không biết, cậu với hình dạng như quái vật thử hỏi làm sao quân đội có thể buông tha cậu được, hơn nữa cậu cũng đâu phải thần thánh, sao có thể trốn được?

Cho dù cậu có thể trốn nhưng có thể chạy đi đâu? Mang theo người phụ nữ của mình chạy tới đảo hoang không người hay núi sâu rừng già? Một nơi hoang tàn vắng vẻ rồi cả ngày phải bảo vệ người mình yêu trước mãnh thú trong rừng, đem cô ta cột chặt trên người, cậu xem như vậy có phải muốn bức cô ta tới điên hay sao?

Đến giết tôi đi, nếu không chiếm được thứ mình muốn, chỉ có thể tự tay hủy hoại nó.”

Long Trạch sắc mặt trắng bệch, quát lớn: “ Trình Thiên! Tên khốn nạn.”

Trình Thiên cũng muốn bám vằm Long Trạch ra từng mảnh nhỏ, không chút kiêng kỵ: “ Long Trạch, cậu còn quá ngây thơ, chuyện gì cũng không hiểu, cứ tưởng rằng chuyện gì mình cũng sẽ làm được. Cậu phải hiểu rằng, đối với con người trên thế giới này cậu là kẻ ngoại tộc, mấy năm nay cậu kiêu ngạo như vậy đủ rồi, sống những ngày sung sướng như vậy là nhiều rồi.

Cậu tưởng rằng người phụ nữ đó yêu cậu sao? Cho nên mới nói, cậu quá ngây thơ, còn muốn người phụ nữ dùng tiền mua về yêu mình. Cô ta hẳn phải hận cậu đến chết, đi tin rằng mình có thể chinh phục được trái tim người khác, đúng là kẻ ngu ngốc.”

“ Trình Thiên, cho dù giữ lại tính mạng của anh, tôi cũng sẽ cho anh hai bàn tay trắng.” Long Trạch đáp trả.

“ Chỉ bằng cậu? Ngay cả người phụ nữ bên cạnh cậu cũng do tôi dạy dỗ, còn muốn đấu với tôi? Cậu có được ngày hôm nay đều nhờ tôi ban cho, ngay cả điều cơ bản nhất của một con người là cách đối nhân xử thế còn không biết, còn muốn tranh giành với ai.

Không ngại nói cho cậu biết, tôi cố ý đem cậu bồi dưỡng thành ra như vậy. Hai năm nay, tôi cố ý để cậu sống trên đảo. Biển rất đẹp đúng không? Phong cách rất hoàn mỹ? Là tôi cố ý không để cậu tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chỉ có vậy cậu mới toàn tâm toàn ý nghe lời tôi.”

Long Trạch tức nghẹn không nói lên lời, Trình Thiên tiếp tục nói: “ Cậu nghĩ xem, cậu ở cái dạng như này có khác gì với người sống trên đảo hoang. Tôi khuyên cậu, vẫn nên nghe lời một chút, dốc sức thay tôi làm việc, báo đáp tôi, tôi cũng sẽ không quấy rầy cuộc sống của cậu. Tôi sẽ thay cậu giữ tiền, nhốt người phụ nữ của cậu trên đảo, an phận sống ở đó tiếp tục hưởng thụ cuộc sống nguyên thủy trên đảo. Nếu cậu còn muốn đấu với tôi, thì chúng ta chỉ còn nước ôm nhau cùng chết.”

Trình Thiên vừa cười vừa nói: “ Long Trạch, tôi buồn thay cho cậu, cho dù thế nào cũng không chiếm được thứ mình muốn có, xem ra kẻ hai bàn tay trắng chính là cậu!”

“ Cút.” Long Trạch quát lớn trong điện thoại, vung tay ném mạnh ra ngoài.

Mảnh vỡ điện thoại rải rác trên mặt sàn nhà, đuôi của Long Trạch vừa trườn qua thì giá sách đổ rầm xuống, đè lên cái đuôi của hắn. Rất đau nhưng hắn cũng không để ý, dùng sức kéo đuôi của mình khỏi đồng hồ nát, chỉ có như vậy mới giúp hắn phát tiết hết những bức dọc trong người.

Khắp thư phòng ngổn ngang là sách, mảnh gỗ vỡ vụn. Bức tranh phong cảnh treo trên tường bất ngờ rơi thẳng xuống đuôi của Long Trạch, tiếng đổ vỡ phát ra giống như những đốt xương trên đuôi hắn vỡ vụn.

Cơn đau xộc thẳng đến não bộ, lực phũ ngũ tạng bỗng quặn đau, mặc cho cơn đau thể xác cũng không thể sánh bằng chuyện hắn bị Trình Thiên lợi dụng rồi sỉ nhục, Long Trạch không cam lòng nhưng trước mắt sự

thật là vậy. Long Trạch ngồi sụp xuống mặt đất, mặt trắng như tờ giấy, tiếng cười cuồng vọng của Trình Thiên còn lảng vảng bên tai hắn.

Trời sinh bản tính hắn kiêu ngạo, nay trước mắt mọi thứ đều sụp đổ hoàn toàn, biến thành tro bụi.

“Trạch.” Hắn nghe được âm thanh lo lắng của ai đó, quay đầu lại thấy Tiết Đồng đứng ở cửa, khuôn mặt cô đầy vẻ sợ hãi, nhỏ giọng: “Đừng để chính mình bị thương.”

Hắn nhìn cô, bàn tay nắm thành quyền, đốt xương gồ lên, con ngươi sẫm lại: “Em ngủ trước đi, không cần để ý tới anh.”

Tiết Đồng nhẹ nhàng cắn môi: “Có chuyện gì chúng ta cùng nhau bàn bạc, tuy em không hiểu biết nhiều nhưng có thể cùng anh chia sẻ.”

Khuôn mặt Long Trạch càng trắng hơn: “Anh muốn suy nghĩ một lúc, em ngủ trước đi.”

Tiết Đồng rời khỏi thư phòng, mang theo tâm trạng lo lắng. Bộ dáng vừa xong của Long Trạch cô chưa từng nhìn thấy, khẳng định Trình Thiên đã nắm được nhược điểm của hắn, mới khiến hắn tỏ thái độ bất lực đến như vậy. Tiết Đồng tựa đầu vào thành giường, vô cùng bất an, trong phòng yên tĩnh đến lạnh người.

Qua quãng thời gian khá lâu cũng không thấy Long Trạch quay trở lại phòng ngủ, nhìn đồng hồ cũng hơn mười một giờ, cô đi dép lê trở lại thư phòng, mở cửa thấy Long Trạch vẫn duy trì trạng thái như lúc cô rời đi, vẫn không nhúc nhích, ngồi sụp dưới mặt đất, cái đuôi màu trắng bất động trên sàn nhà, mất đi độ sáng bóng vốn có của nó, giống như con thú nhỏ bị người khác vứt bỏ.

Tiết Đồng đi tới bên cạnh Long Trạch, ngồi xổm xuống, chạm vào cánh tay hắn, da hắn rất lạnh, cô nhỏ giọng: “Trạch, đừng nghĩ nữa. Anh tài giỏi như vậy, sẽ có cách giải quyết.”

“Anh có khả năng?” Long Trạch nhìn cô, tự nở nụ cười chế giễu chính mình: “Anh cũng nghĩ rằng mình có khả năng, không có gì là không làm được, nhưng hiện tại ngay cả đứng lên anh cũng thấy khó khăn!”

“Anh cần nghỉ ngơi, chờ anh bình phục hoàn toàn, sẽ lại giống như trước đây.”

“Có khả năng thì sao? Anh cũng không trả thù được Trình Thiên, nhiều năm qua, anh giúp hắn có địa vị như ngày hôm nay lại bị hắn xem như thằng hề đùa giỡn trong tay.”

Trước nay anh đều coi thường hắn, xem thường người khác, đều nghĩ rằng con người ở thế giới này đều yếu đuối ngu dốt, không có điểm nào có thể so sánh được với anh. Cho rằng mọi chuyện đều nằm trong tay anh, chỉ cần anh muốn trên đời này không có gì anh không làm được, chỉ có điều anh có muốn hay không.

Anh vẫn luôn đứng trên cao nhìn xuống dưới cười nhạo, không ngờ kết quả lại như này. Anh vẫn bị con người qua mặt, hiện tại bị hắn khống chế, tiến không được, lùi không xong!”

Giọng nói của Long Trạch trở nên bi thương: “Ngay cả em cũng nhìn ra Trình Thiên đối với anh có phần không hài lòng, vậy mà anh không hề phát hiện. Tiết Đồng, em thật hiểu lòng người, anh luôn tự tin là đúng, tự cao tự đại, cảm thấy mình trên thế giới này là mạnh nhất, đối với người khác, anh đều coi họ là lũ蝼蛄, ngay cả Trình Thiên cũng không thể đấu lại anh.”

“Hắn rốt cuộc nắm được nhược điểm gì của anh?” Tiết Đồng cầm tay hắn, trong lòng cũng không khá hơn là mấy: “Đấu không lại cũng không sao, cho dù hắn là lão đại cũng không thể giết được anh.”

“Bây giờ ở thế giới này, ngay cả nơi ở anh cũng không có, sau này anh cái gì cũng không có.”

Long Trạch nở nụ cười sâu thẳm, giống như mọi thứ xung quanh hắn hóa thành tro bụi, nâng mắt nhìn Tiết Đồng: “Tiết Đồng! Anh biết, em không yêu anh. Trước nay anh đều biết, chỉ là anh không muốn thừa nhận, tự mình lừa dối bản thân rằng anh đối với em tốt như vậy, em sao có thể không yêu anh. Chỉ cần giữ em ở bên cạnh rồi sẽ có ngày em sẽ yêu anh. Chỉ là anh tự mình đa tình, gây thơ đến mức tự dối lừa bản thân, để rồi bị kẻ khác chê cười.”

Hắn cười đến thê lương, giọng nói của Tiết Đồng nghẹn lại ở cổ họng: “Anh thật ngốc, lần đầu tiên anh xuất hiện ở thế giới này, người đầu tiên anh gặp là Trình Thiên. Hắn muốn lợi dụng anh, cho nên vẫn luôn lừa gạt anh, đó không phải lỗi của anh, chỉ có thể nói anh đã tin sai người. Nhưng hiện tại không phải anh

muốn thoát khỏi bàn tay của hắn sao? Trạch, mọi phương diện của anh đều rất xuất sắc, anh còn có cơ hội làm lại từ đầu.”

Long Trạch cầm tay cô, giọng nói như cầu xin: “ Tiết Đồng, em có thể đừng hận anh được không? Anh biết, em bị người khác bắt rồi đem bán, anh cảm thấy em bị đưa đến đây thì chính là người của anh, những người ở bên cạnh Trình Thiên đều như vậy. Em đừng hận anh, anh thực sự rất yêu em, cho dù em không yêu anh, cũng đừng hận anh.”

“ Em không hận anh.” Hai mắt Tiết Đồng ngấn nước: “ Cho tới bây giờ em chưa từng hận anh. Trạch, em rất cảm kích anh, không có anh, em sớm đã chết. Em rất thích anh, anh đừng nên nghĩ nhiều, nghĩ ngợi cho tốt, mọi chuyện để sau hãy tính.”

Long Trạch nắm chặt tay cô: “ Tiết Đồng, em đừng rời xa anh, anh sẽ bảo vệ em, có anh ở đây không ai dám coi thường em.”

Hắn ôm Tiết Đồng vào trong lòng, giống như sợ cô sẽ bị gió cuốn đi, nếu ngay cả Tiết Đồng cũng rời bỏ hắn vậy hắn còn sống để làm gì?

Tiết Đồng bị Long Trạch ôm đến nghẹt thở, nhẹ giọng an ủi hắn: “ Em sẽ không rời xa anh, chúng ta không phải luôn ở cùng nhau sao. Chờ anh khỏe lại sẽ cùng tính xem nên đối phó với Trình Thiên thế nào.”

Long Trạch im lặng ôm cô vào lòng, thế giới của hắn gần như sụp xuống Tiết Đồng giống như vị cứu tinh, đã kịp thời cứu rỗi cuộc đời hắn, cô giống như sinh mệnh thứ hai của hắn.

Trước mắt, Long Trạch vẫn chưa nghĩ được biện pháp đối phó với Trình Thiên, nhưng nếu hắn không có hành động Trình Thiên cũng sẽ không làm gì được hắn.

Chương 54: Trao đổi

Lúc lâu sau, Tiết Đồng hỏi chuyện về cú điện thoại vừa rồi Long Trạch mới chịu mở miệng kể lại, cô còn tưởng rằng hắn làm chuyện gì xấu bị Trình Thiên nắm được nhược điểm, nghe ra thì không phải, Tiết Đồng thở phào một hơi. Ngộ nhờ Long Trạch trở thành tội phạm bị truy nã hắn Trình Thiên cũng không thể yên thân.

Có điều, nếu thân phận bán xà của hắn bị bại lộ thì mọi chuyện xem ra không hề đơn giản, Long Trạch vốn không thích cuộc sống ồn ào, nếu những tấm hình bị công bố và kiểm chứng là hình thật thì Long Trạch sẽ khó có thể sống yên ổn.

Việc đã đến nước này Long Trạch cần giữ bình tĩnh, thấy Tiết Đồng nhú mày lo lắng, đưa tay xoa đầu cô: “ Chuyện của anh, anh sẽ nghĩ cách giải quyết, đầu em nhỏ như này không nên nghĩ nhiều.”

“ Thế nhưng ... Trạch, Trình Thiên sẽ bỏ qua cho anh sao? ” Tiết Đồng dựa vào người hắn, lo lắng hỏi.

“ Tạm thời chúng ta sẽ an toàn, hắn có hình của anh, anh cũng biết không ít chuyện của hắn. Anh và hắn cùng ngồi chung một con thuyền, cho dù Trình Thiên có lên bày mưu giết anh nhưng tuyệt đối sẽ không công khai đối đầu với anh.” Long Trạch nhú mày, có điểm không được tự nhiên hỏi: “ Tiết Đồng, có phải anh khiến em chán ghét? ”

“ Không có.” Tiết Đồng không biết vì sao hắn lại hỏi như vậy, thành thật trả lời: “ Em rất ghét anh thay Trình Thiên làm việc, anh là người tốt, chỉ là anh chưa nhìn ra con người thật của hắn.”

“ Hiện tại, anh cũng biết mình quá ngây thơ, nghĩ rằng mình đủ sức để ứng phó với tất cả mọi chuyện, cũng không để người khác vào mắt, cuối cùng lại là người chịu thiệt.” Long Trạch thở dài.

“ Chỉ là anh chưa hiểu hết về thế giới này thôi, em cũng không giỏi hơn anh là mấy đâu. Trình Thiên cố ý đưa anh tách biệt với thế giới bên ngoài, nên anh mới bị hắn lợi dụng biến thành người không hiểu sự đời.”

Long Trạch ôm cô dựa vào đầu giường: “ Anh thường xuyên nhìn thấy họ tranh đấu, rồi dùng bộ mặt giả tạo đối xử với anh, anh cảm thấy chán ghét nên mới không muốn ra ngoài.”

Vài năm nay anh cũng không ra ngoài tiếp xúc với xã hội thực tế, luôn cảm thấy không có vấn đề gì, Trình Thiên cũng không phản đối, anh mới tin hắn.”

“ Trạch, anh xem, xã hội này có rất nhiều người mà chúng ta không biết. Đại đa số họ đều là người bình thường cùng đi làm, tan sở lại cùng nhau việc nhà.”

Tiết Đồng dừng lại: “ Quên đi, coi như em chưa nói gì. Em đối với xã hội này cũng không hiểu biết nhiều. Xã hội này còn có cả thể lực ngầm, kinh nghiệm sống của em cũng không nhiều nên bị người khác lừa bán. Em cũng không biết xã hội này lại đen tối như vậy, về sau chúng ta nên đi tới nhiều nơi, học hỏi nhiều kinh nghiệm sống.”

Long Trạch nghiêng đầu nhìn cô: “ Như thế nào em lại bị lừa đem bán? ”

“ Chính là vào giờ tan tầm, hôm đó trời mưa rất lớn, rất khó có thể bắt xe về nhà. Em thấy có chiếc xe màu đen chạy tới, em liền lên xe. Kết quả là gặp phải bọn buôn người, bị đánh thuốc mê, sau khi tỉnh lại mọi thứ đều thay đổi.” Tiết Đồng kể lại, gương mặt tràn đầy vẻ căm tức, hận không thể đem tên buôn người băm ra trăm mảnh.

“ Sau đó thì sao? Gặp những chuyện gì? ”

Những chuyện sau đó Tiết Đồng không muốn nói, tuy rằng chỉ có vài ngày nhưng tựa như trải qua một thế kỉ, mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, những ngày về sau còn thường xuyên gặp ác mộng.

Long Trạch muốn biết sau đó Tiết Đồng gặp những chuyện gì, không ngừng hỏi dồn: “ Bị người khác đánh sao? ”

Tiết Đồng gật đầu, vẻ mặt ảm đạm: “ Chuyện đó không nhắc đến nữa, được không? ”

Long Trạch hiểu được ý của cô: “ Không phải nói đến chuyện đấy nữa. Nói về cuộc sống trước kia của em.”

Nói đến cuộc sống trước đây, Tiết Đồng vui vẻ hơn: “ Em là người thành phố C, sau khi tốt nghiệp đại học xong, cũng như nhiều bạn học khác đều ở lại thành phố làm việc. Anh đã đến thành phố C bao giờ chưa? ”

Nhìn đôi mắt Tiết Đồng sáng trong như nước, Long Trạch cười nhẹ: “ Chưa.”

“ Khí hậu ở đó rất tốt, bốn mùa rõ ràng. Em làm việc tại Thịnh Mỹ, lương bổng cũng khá, công ty đãi ngộ nhân viên không tệ. Bởi vì em là người mới nên chỉ làm những chuyện vặt. Sếp em là một lão già hói đầu, mỗi lần em đến làm việc đều làm khó em.

Còn cha em, làm ở ngành kĩ thuật, cha em là nhân viên nòng cốt của ngành, năm ngoài nhà em được dọn đến căn hộ mới. Hiện tại, nhà ở rất khó tìm, mẹ em muốn mua nhà ở gần trung tâm để thuận tiện cho công việc của em nhưng giá nhà ở quá cao ...”

Tiết Đồng kể về công việc của mình, rồi lại bắt đầu oán hận vì giá nhà đất quá đắt, Long Trạch chỉ im lặng ôm cô, chăm chú nghe cô kể về cuộc sống của mình. Hắn thích nhìn cô tức giận, rồi lại thấy cô vui vẻ kể về cuộc sống của mình, đến cả chi phí ăn ở hằng ngày Tiết Đồng cũng kể cho hắn.

Trước kia, hắn luôn muốn sống cùng với Tiết Đồng giống như những người khác nhưng Trình Thiên lại ra sức phản đối. Rõ ràng hắn biết nếu nhốt Tiết Đồng trên đảo sẽ khiến cô càng bài xích hắn, càng nghĩ đến chuyện này hắn càng tức giận!

Tiết Đồng kể về chuyện gia đình mình, tuy chưa từng nói với Long Trạch rằng cô muốn đưa hắn tới thăm nhà mình, nhưng bản thân cô cũng từng nghĩ tới điều này. Chỉ cần Long Trạch đồng ý, cô sẽ đưa hắn trở về gặp bố mẹ mình.

Hai người nói chuyện đến sáng, Long Trạch liền đưa ra chủ đề mới, hắn hỏi cô về cuộc sống ở thành phố C, nơi nào có đồ ăn ngon, chỗ nào vui chơi nổi tiếng nhất ở đó, rồi cả chuyện chính trị cho đến việc đưa vệ tinh lên trời.

Long Trạch biết, Tiết Đồng hiểu biết về cuộc sống ngoài xã hội nhiều hơn hắn , còn hắn giống như một cậu thiếu niên mới ra đời, gan dạ có thừa mà hiểu biết thì hoàn toàn không có.

Tiết Đồng mở lời đề nghị: “ Trạch, đối với con người, chúng ta cần phải biết tôn trọng lẫn nhau, chỉ cần anh làm được điều này, con người sẽ dễ dàng chấp nhận anh, không cần dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.”

Long Trạch chỉ cười.

Tiết Đồng tiếp tục nói: “ Cuộc sống vui vẻ mới là hạnh phúc nhất. Anh cũng nói, con người không nhất định phải theo đuổi mọi thứ, hiện tại em cảm thấy cuộc sống bình an như vậy là được rồi.”

“ Uhm, mỗi ngày cùng em nấu cơm, ở bên cạnh em, anh cảm thấy rất mãn nguyện.” Long Trạch nở nụ cười ấm áp.

“ Có một số việc cho dù không làm được cũng không được tự ép bản thân mình. Cũng như Trình Thiên vậy, tuy rằng hắn muốn giết anh, hại anh bị thương, không nên quá miễn cưỡng bản thân mình tìm cách đối phó với hắn. Anh cần phải nghỉ ngơi, như vậy mới có thể chống lại hắn.”

Tiết Đồng không muốn Long Trạch mạo hiểm, Trình Thiên biết rõ về khả năng của Long Trạch nhất định sẽ tìm người theo sát bảo vệ, cô khuyên nhủ: “ Tránh được thì nên tránh, dù sao hắn cũng biết về khả năng của anh, ít nhiều hắn cũng sẽ lo sợ.”

“ Chuyện của hắn nói sau đi.” Long Trạch không muốn nghĩ đến chuyện này: “ Anh cần phải nghỉ ngơi một thời gian mới khỏe lại được, không phải lần trước anh có nói với em, anh muốn mua thuyền sao. Anh đã liên hệ với công ty nước ngoài, tiền đặt cọc cũng chuyển rồi, anh sẽ liên hệ lại với bên đó, xem có nhanh chóng chuyển thuyền tới đây được không.”

Những lúc anh không ở bên em, em không được đi đâu hết, nếu xảy ra chuyện gì anh còn tìm được em.”

“ Em hiểu rồi.” Tiết Đồng nhìn đồng hồ: “ Em đi nấu cơm, phải hầm canh xương cho anh, anh nên ăn nhiều một chút, mới có thể đi lại được.”

Tiết Đồng thoát khỏi vòng tay của Long Trạch, đi dép vào: “ Em xuống dưới bếp nấu cơm, anh muốn ăn canh chua hay là sườn xào chua ngọt?.”

“ Ăn sườn đi, cẩn thận thái vào tay.” Long Trạch cẩn thận nhắc nhở cô.

“ Em sẽ không thái vào tay. Anh cứ lải nhải mãi thế, đáng ghét.” Tiết Đồng đi dép định bước xuống.

“ Em nói ai đáng ghét.” Long Trạch một tay túm cô lại, ép cô xuống giường: “ Không phải em nghĩ anh bị thương, sẽ không làm gì được em?.”

Nói xong, bàn tay Long Trạch nhanh chóng luồn vào sâu trong lớp quần áo của cô, vuốt ve làn da mịn màng của Tiết Đồng.

Tiết Đồng giãy dụa cầu xin tha thứ: “ Em đáng ghét, em đáng ghét. Được chưa? Buông tay ra đi, em phải đi nấu cơm.”

Long Trạch dừng tay, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, mới chịu buông tha cô: “ Hôm nay tạm như vậy đã.”

Tiết Đồng vội vàng đứng lên, bước vài bước ra cửa, trong miệng than thở: “ Bị thương thành như vậy rồi mà vẫn còn muốn làm loạn.”

Long Trạch nhìn theo bóng dáng của Tiết Đồng, lông mày nhíu lại trầm tư suy nghĩ, lòng người hiểm ác, khác xa so với những gì hắn tưởng tượng. Trình Thiên và hắn bây giờ đã trở mặt, bằng không hắn còn không biết mình ngu ngốc đến cỡ nào bị hắn lợi dụng triệt để đến đâu. Chỉ cần Tiết Đồng không chán ghét hắn, đó mới là điều quan trọng.

Trước mắt, hắn cần nhanh chóng hồi phục sức khỏe, thương tích lần này khiến hắn cảm thấy tức giận, cái đuôi mềm nhũn từ từ di chuyển dưới sàn, hắn luôn tự hào về tốc độ của mình còn bây giờ muốn đứng lên cũng không được. Tuy rằng Tiết Đồng nói rằng hắn tạm thời quên đi nhưng sao có thể dễ dàng như vậy được.

Về sau làm việc hắn cần phải cân nhắc hơn, quan trọng là hắn phải khiến Trình Thiên trả giá đắt.

Lúc này, Tiết Đồng chỉ hy vọng trong thời gian Long Trạch dưỡng thương sẽ không xảy ra chuyện gì, Long Trạch rất thông minh, hắn hiểu chuyện cũng rất nhanh, sẽ không khó để hắn hòa nhập với xã hội. Bất luận thế nào, chuyện này đối với cô hay với Long Trạch đều là chuyện tốt.

Tiết Đồng đi vào trong bếp, mở ngăn đá của tủ lạnh, cô nhúu mảy lại, đồ ăn đông lạnh không còn nhiều, theo thường lệ thì cứ cách mấy ngày sẽ có người đưa đồ ăn tới, nhưng đã xảy ra chuyện này có khả năng sẽ không có người đưa thức ăn.

Mặc dù đồ ăn trên ngăn đá không ít nhưng mấy ngày cô rời khỏi biệt thự, ít nhiều có một số thứ bị hỏng, đành phải vứt bỏ. Số đồ đông lạnh còn lại cầm cự không được mấy ngày.

Ăn cơm trưa xong, Long Trạch quay trở về phòng ngủ, Tiết Đồng đi tới căn nhà của A Tổng, căn nhà ba tầng màu trắng khá xinh đẹp, cửa không khóa, bên trong không có người ở hoang vu đến lạnh người, dưới sàn đất còn lưu lại vỏ đạn, cùng với chiếc roi da quen thuộc.

Nơi này trước kia từng có người đến quét dọn, cũng giống với hoàn cảnh của Tiết Đồng, bị chúng bắt đến đây, nhưng lần trước chúng bị Long Trạch ‘giáo huấn’, trong vòng ba tháng không được đưa người lên đảo coi như trừng phạt.

Tiết Đồng tiến vào bếp thấy bát đĩa bừa bộn, cô mở tủ lạnh thấy ngăn trống có phần thất vọng, bọn họ sớm có dự định rời khỏi đảo nên không chuẩn bị nhiều thức ăn dự trữ.

Tiết Đồng tiếp tục tìm kiếm đồ ăn còn sót lại trong các ngăn khác của tủ lạnh, cô lấy chiếc rổ nhặt hết những đồ đông lạnh còn lại. Đi xuyên qua hoa viên rồi tiến ra cửa lớn trở về biệt thự.

Tiết Đồng đem thức ăn bỏ vào ngăn đá, đối với sức ăn của Long Trạch thì chỗ thịt cá, rau xanh này vốn không trụ được mấy ngày. Long Trạch lại đang bị thương, cô không muốn hấn quan tâm đến những chuyện vặt vãnh, chờ hấn khỏi hẳn nói sau cũng được.

Toàn bộ thời gian Long Trạch đều dùng để ngủ, khi tỉnh lại thì nằm trên giường cùng Tiết Đồng tán gẫu vài câu, buổi tối ôm chặt lấy cô, chỉ có điều cái đuôi không còn như trước thích quăn quít lấy Tiết Đồng.

Hắn ở trên giường xoa đầu Tiết Đồng, ở bên tai thì thầm; nếu muốn xem tivi cứ mở lên không sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của hấn, Long Trạch sợ khi tỉnh lại không nhìn thấy cô.

Hai người ở trên đảo lại vô cùng im lặng, Tiết Đồng cũng không dám đi xa, chỉ ở phòng ngủ, rồi chỉnh tivi ở chế độ nhỏ tiếng nhất, hoặc ở trong thư phòng tìm sách đọc giết thời gian.

30. Chương 55 - 56

Chương 55: Rau cải trắng Long Trạch lúc ngủ lúc tỉnh, Tiết Đồng biết, thời điểm hấn ngủ chính là giúp cơ thể chữa trị vết thương, đến giờ cơm Tiết Đồng sẽ mang thức ăn lên phòng rồi đánh thức hấn dậy.

Đối với thói quen ăn cơm của Long Trạch, Tiết Đồng cảm thấy buồn cười, Long Trạch có tính chiếm hữu rất cao, nhất định trong lúc ăn cơm, cô phải ngồi bên cạnh hấn, như vậy mới mang lại khẩu vị cho hấn. Chờ hấn ăn xong, Tiết Đồng lại hôn nhẹ lên môi hấn, coi đây là phần thưởng.

Dáng vẻ Long Trạch ăn cơm rất tao nhã, không hề có chút giả tạo mỗi động tác đều hết sức tự nhiên, đôi khi khoe miệng lại cong lên, hấn ăn cơm mà giống như đang được xem cảnh vui.

Long Trạch ăn hết đồ ăn trên bàn, hấn cảm thấy rất thỏa mãn, Tiết Đồng vì hấn mà vất vả chuẩn bị đồ ăn ngon như vậy, chỉ cần nhìn thấy cô đẩy lòng hấn luôn thấy ấm áp, giống như cơn gió phiêu lãng tìm được cây đại thụ để nương náu vào.

Cái đuôi màu trắng cuối cùng cũng ngộ ngộ trở lại, Tiết Đồng đưa tay chạm nhẹ vào, không còn mềm nhũn nữa, cô cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, Long Trạch có thể di chuyển không còn cảm giác đau đớn.

Sau khi tỉnh giấc, ánh nắng vàng óng từ bên ngoài đã tràn đầy khắp căn phòng, Long Trạch bước xuống giường, kéo vén rèm cửa để ánh mặt trời có thể thỏa thích chiếu vào căn phòng, sáng rực mà ấm áp.

Cửa sổ sát đất, được làm bằng kính thủy tinh giống như chiếc gương sáng bóng, bên ngoài là vườn hoa cùng những tán cây xanh biếc, được nắng vàng chiếu sáng rực rỡ, nếu còn tiếp tục ở trong phòng ngủ thì thật lãng phí cảnh đẹp.

Long Trạch ra vườn hoa nằm sưởi nắng, đây cũng là một loại tình dưỡng có lợi cho sức khỏe, tốt nhất là nên đem theo cả Tiết Đồng.

Đến thời gian ăn cơm, Long Trạch xuống dưới bếp, vài ngày rồi hắn không cùng Tiết Đồng ăn cơm, hắn thật nhớ thời gian trước đây cùng cô chung bàn ăn cơm. Tiết Đồng ngồi trên sofa, bóng dáng cô tao nhã những cũng không làm mất đi phần quyến rũ, nơi nào có cô nơi đó tựa như có ánh mặt trời tỏa sáng, ấm áp vô cùng.

Long Trạch di chuyển thường không phát ra tiếng động, đến khi hắn ở bên cạnh, Tiết Đồng mới phát hiện, cô kinh ngạc hỏi: “ Sao anh xuống dưới này, có phải đỡ hơn rồi không? ”

“ Anh đâu phải tàn phế, đương nhiên có thể tự mình xuống dưới, chỉ là cần nghỉ ngơi nhiều thôi.” Long Trạch cười nhạt: “ Hiện tại khá hơn rất nhiều.”

Ánh mắt của Long Trạch chuyển hướng xuống bát cơm trên tay cô, hắn vô cùng ngạc nhiên: “ Tiết Đồng, em có thể nói cho anh biết, vì sao? ”

Nhìn đĩa rau cải trắng xào đơn giản ít ỏi trong đĩa, bát cơm cũng không đầy đặn như mọi khi, rõ ràng là cô còn chưa ăn: “ Bữa trưa của em đây sao? ”

Trước kia, hai người bọn họ cùng nhau ăn cơm thường có rất nhiều món, hạt cơm trắng tinh, đĩa thức ăn nào cũng đầy đặn, nhưng hôm nay chỉ thấy cô ăn cơm với cải trắng.

“ Một mình em ăn như vậy là đủ rồi.” Tiết Đồng thần nhiên giải thích, cầm đũa ăn một miếng cơm.

“ Đủ cái gì.” Long Trạch mặt mày tối sầm lại, hắn cùng Tiết Đồng ở chung lâu như vậy, khẩu vị hai người đều biết rất rõ ràng: “ Em chỉ ăn như vậy không đủ dinh dưỡng.”

“ Ăn nhiều đồ chay mới tốt, tivi đều nói như vậy.”

“ Đạo lý vớ vẩn! Sao trước kia không thấy em ăn chay? Không phải mỗi ngày em đều nấu rất nhiều đồ ăn sao? ” Long Trạch tỏ vẻ bất mãn, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, đi thẳng vào bếp.

Lúc sau, Long Trạch đi ra, giận đến tái mặt: “ Tiết Đồng, đồ ăn trong tủ lạnh không còn, sao em không nói cho anh biết? ”

Đối mặt với sắc mặt lạnh như băng của Long Trạch, Tiết Đồng nhỏ giọng: “ Em nghĩ vài ngày sau mới nói cho anh, hiện tại sức khỏe anh không tốt, cần phải nghỉ ngơi nhiều, mấy việc nhỏ này không muốn để anh phải bận tâm.”

“ Vậy sao em lại ăn như vậy? Còn anh thì ngày nào cũng ăn toàn đồ bổ? ” Long Trạch chất vấn cô, trong phòng bếp còn có nồi canh gà đang hầm, đều là đồ ăn bổ dưỡng, tất cả cô đều làm cho hắn.

Tiết Đồng nhỏ giọng giải thích: “ Anh thích ăn thịt, hiện tại còn bị thương, nên ăn nhiều đồ bổ một chút. Em không sao hết, con gái ăn nhiều thịt sẽ béo, đến lúc đó sẽ không đẹp, giảm béo lại rất khổ sở.”

Đôi mắt Long Trạch nhìn cô dần trở nên sắc lạnh, hắn đứng thẳng lên nhìn xuống Tiết Đồng, hắn quả thực đang tức giận: “ Em còn tiếp tục nói dối.”

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ đập nắng xuống sàn nhà lát gạch đá trong phòng bếp. Long Trạch đứng bên cạnh bàn ăn, toàn thân toát ra luồng sát khí nặng nề, bỗng hắn cảm thấy nhói đau ở lồng ngực, giống như bị mũi dao đâm phải, hắn không nên tức giận với cô, Long Trạch không nói gì mà chỉ quay người vào bếp.

Bản tính Long Trạch vốn kiêu ngạo, thấy Tiết Đồng vì mình mà phải chịu vất vả, hắn vô cùng tức giận bản thân. Nhìn đồ ăn trên bàn không còn chút gì, cảm giác chua xót dâng lên trong hắn nhưng thật ảm áp. Long Trạch ngồi xuống bên cạnh Tiết Đồng, muốn trách cô, trước hết hắn cần tự trách chính bản thân mình, giọng nói mang theo vẻ hờn dỗi: “ Mấy ngày này em toàn ăn uống như vậy? ”

Tiết Đồng dựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của Long Trạch, hấn vươn tay ra ôm gọn cô ép vào mình: “Không phải.”

“Nói lung tung.” Long Trạch vẫn còn tức giận, vừa nói ra hấn lại thấy hối hận, âm thanh như đông cứng lại: “Tiết Đồng, vì sao em lại làm như vậy?”

“Em Em thấy anh bị thương ...” Tiết Đồng kề sát mặt mình trong ngực hấn, làn da cô chạm phải làn da ấm áp của Long Trạch, cô còn nghe thấy nhịp tim đập trầm ổn của hấn.

Long Trạch nhận thấy rằng, hấn vô cớ nổi giận với cô thật nông cạn, mọi oán trách trong hấn bỗng tan như mây khói. Tiết Đồng ở trong ngực hấn, đem lại cảm giác ấm áp cho hấn, giống như hoa ngày xuân được nắng trời sưởi ấm, Long Trạch nở nụ cười mãn nguyện, đôi mắt lóe sáng. Hấn ở đỉnh đầu cô nói: “Tiết Đồng, ở trong lòng em có anh hay không?”

Hấn cũng không chờ cô trả lời, buông tay đang ôm cô, cẩn thận nhìn ngắm Tiết Đồng, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi tươi mềm như cánh hoa hồng, đôi mắt trong vắt như dòng nước, trong lòng cô không hấn là không có hấn, Long Trạch vui sướng tột cùng, đưa tay lướt nhẹ trên khuôn mặt ửng hồng của cô, dọc theo ngũ quan nhỏ xinh mà chạm vào.

Cảm giác ấm áp từ đầu ngón tay chạm đến khuôn mặt cô, hấn nhận thấy tình yêu của mình quá nông cạn, sự quan tâm của cô đối với hấn là dùng trái tim để thể hiện, tình yêu của cô không thể hiện bằng lời nói mà nó xuất phát từ trái tim thuần khiết của chính cô. Còn hấn?

Hấn tặng cô dây chuyền đắt tiền, quần áo hàng hiệu thế nhưng lúc này trước mắt hấn lại là đĩa rau cải trắng đơn điệu. Cô chăm sóc hấn, tận tâm lo lắng sức khỏe cho hấn, vì hấn mà ăn uống kham khổ.

Long Trạch thở dài, bỗng nhiên hấn hiểu vì sao Tiết Đồng không yêu hấn. Xen ngang vào cuộc sống của cô, hấn chỉ biết cho cô những vật chất phù phiếm, rồi lại giam cầm tự do của cô, tự do tùy tiện đòi cô phải đáp ứng yêu cầu của mình, hấn cần gì cô đều cho đi tất cả, dựa vào suy nghĩ vô lý của mình mà hấn không ngừng đòi hỏi cô.

Khi Tiết Đồng cảm thấy bị tủ nhục thì hấn không nhìn ra, hấn chỉ quan tâm đến cảm nhận của bản thân, thỏa mãn dục vọng của chính mình, vậy hấn khác gì với Trình Thiên? Chỉ biết ích kỷ thỏa mãn bản thân.

Tình yêu của hấn? Chỉ là sự ích kỷ, rõ buồn cười!

Nhìn cánh môi e ấp của Tiết Đồng, hấn kiềm chế cảm giác khao khát lại, nói nhỏ: “Tiết Đồng, cho anh thêm một cơ hội để yêu em được không?”

Đáy mắt Long Trạch lộ rõ vẻ chờ đợi, nhất thời Tiết Đồng thất thần, mơ màng với câu nói vừa rồi của hấn.

Tiết Đồng trầm mặc không trả lời, khiến Long Trạch càng thêm khẩn trương, ngực hấn bỗng nhói đau, giọng nói tỏ vẻ buồn khổ: “Chẳng lẽ khó vậy sao?”

“Cái gì?” Tiết Đồng hoàn hồn.

“Em ...” Long Trạch thở dài, định nói nhưng lại thôi. Hóa ra cô không nghe được những lời hấn vừa nói, hấn cũng không hỏi lại, chỉ sợ cô sẽ cho hấn một đáp án mà hấn không mong muốn, nhưng hấn nên làm gì bây giờ?

Có lẽ Tiết Đồng sẽ đưa ra câu trả lời nhằm xoa dịu hấn, khiến hấn hài lòng? Chỉ vì muốn hấn vui mà cô trả lời trái với suy nghĩ thật của chính mình?

Nhưng cô còn ở bên cạnh hấn, hấn nhất định sẽ có cơ hội, cho dù nói hấn ích kỷ cũng được, Long Trạch xoa nhẹ khuôn mặt Tiết Đồng: “Anh sẽ đem lại hạnh phúc cho em.”

Câu nói này của hấn, cũng như lời thề đối với bản thân.

“Uhm.” Tiết Đồng không biết vì sao Long Trạch lại nói như vậy, khuôn mặt trở nên đỏ ửng, đáy lòng cô cảm giác xốn xang lại mòng theo vị ngọt ngào.

Long Trạch ôm cô, dùng cằm vuốt ve đầu Tiết Đồng, gọi nhẹ: “Tiết Đồng ...”

Giọng nói của hấn trầm áp, dịu nhẹ.

Tiết Đồng quay đầu nhìn vào đôi mắt nâu vàng sâu thẳm kia: “ Sao?.”

Long Trạch không trả lời, gọi tên của cô, hần cảm thấy thỏa mãn. Thấy cô như bị mình mê hoặc, hần cười cười: “ Không có gì, chỉ muốn gọi tên em.”

Tiết Đồng im lặng, thật lâu sau mới phản ứng lại, cô đang ngồi rên cái đuôi của hần, nhảy nhanh xuống, nhú mào lại, hỏi: “ Ngồi lâu như vậy, anh có đau không?.”

“ Hoạt động hằng ngày không có gì ảnh hưởng.” Long Trạch nhường người, ôm cô ngồi trở lại: “ Bên ngoài hần là có đồ ăn, đợi ăn cơm xong chúng ta sẽ đi tìm.”

“ Em đã xem qua.” Tiết Đồng nhỏ giọng đáp: “ Mấy thứ ăn được em đều mang về.”

“ Không phải anh đã nói em một mình không được đi lung tung sao?.” Sắc mặt hần trầm xuống: “ Mang về có mệt hay không? Sao không gọi anh giúp?.”

“ Không sao cả, chia nhỏ ra mang về. Anh bị thương như vậy, hơn nữa em có thể tự mình làm.”

Long Trạch nhéo má cô: “ Tiết Đồng, đôi khi em thật ngốc.”

Tiết Đồng chuyển giọng nghiêm túc: “ Anh phải nghỉ ngơi cho tốt, chỉ có vậy chúng ta mới có hy vọng, em hiểu rất rõ.”

Cô nói tiếp: “ Anh đã thức dậy rồi, sao không ăn cơm?.”

“ Được.” Long Trạch vuốt ve lòng bàn tay Tiết Đồng, mang theo giọng hờn giận: “ Về sau, em cùng anh ăn cơm. Không được để những chuyện như hôm nay xảy ra. Có chuyện gì em phải nói với anh, ngay cả chuyện cơ bản nhất anh cũng không làm được cho em, vậy sao có thể chăm sóc em được?.”

Long Trạch dừng một lát, giọng nói lạnh lùng: “ Nếu để anh phát hiện ra lần nữa, anh sẽ ... đánh em.”

“ Anh dùng đuôi sao?. Tiết Đồng ưỡn ngực, mặt nghiêm lại, tầm mắt dời xuống cái đuôi của Long Trạch.

“ Không phải em cảm thấy đau?.” Long Trạch bị bộ dáng trẻ con của cô chọc cười: “ Nếu không buổi tối chúng ta thử xem.”

“ Em không cần.” Tiết Đồng vội vàng đẩy hần ra: “ Em mang đồ ăn ra.”

“ Để anh. Cẩn thận nóng.” Long Trạch theo cô đi vào bếp.

Chương 56: Ven hồ

Sau khi ăn cơm xong, Long Trạch cùng Tiết Đồng đi tới nơi ở của A Tổng và Đại Miêu.

Lần trước cô tới đây chỉ nhanh chóng vào bếp lấy thực phẩm rồi ra về, không dám ở lại quá lâu. Lần này có Long Trạch đi cùng cảm thấy yên tâm hơn, Tiết Đồng đi xung quanh khu nhà, sân trước của căn nhà là thảm cỏ rộng lớn, giống như một bức thảm màu xanh khổng lồ.

Cửa ra vào khá rộng làm bằng gỗ mun có màu vàng đậm, lan can màu trắng, trong phòng khá bừa bộn, tạp chí vứt lung tung, trên tường là bảng phi tiêu cỡ lớn, góc tường còn trưng bày những tượng thú hoang dã biểu tượng cho sức mạnh chúa tể.

Bên ngoài biệt thự là rừng cây rậm rạp, Long Trạch theo thói quen đi vào đóng kín các cửa lại. Tiết Đồng dọn dẹp lại căn phòng, đem tạp chí xếp gọn vào một chỗ, nhặt những vỏ rượu cho vào thùng rác, Long Trạch thấy cô định dọn dẹp lại căn nhà, hần liền ngăn cản: “ Đừng làm, chúng ta không ở đây.”

“ Không phải anh nói hòn đảo này thuộc quyền sở hữu của anh sao?.” Tiết Đồng ngẩng đầu hỏi: “ Nếu là đảo của anh, thì căn nhà này cũng là của anh, vẫn nên dọn dẹp lại một chút, biệt thự không có người ở, để lâu quá sẽ biến thành bãi rác.”

Long Trạch nở nụ cười âm áp: “ Em thấy yêu hòn đảo này rồi? Về sau sẽ nó sẽ là của em.”

Tiết Đồng không quan tâm đến câu nói của Long Trạch, cô tiếp tục dọn dẹp phòng khách, đem những đồ đạc dễ bị ẩm mốc đem đi rửa sạch, Long Trạch cũng ở bên cạnh phụ giúp, nhặt những viên đạn còn sót lại: “ Kỹ năng bán súng của em đến đâu rồi?.”

Tiết Đồng nhìn viên đạn trong tay Long Trạch, ngượng ngùng nói: “Vẫn vậy, tầm ngắm không được chuẩn.”
“Nhắm bắn cũng không có gì là khó, do trước đây em không luyện tập, sau này anh sẽ dạy em. Hiện tại, mọi chuyện đều nằm ngoài tầm kiểm soát, nên học qua sẽ tốt hơn.”

Tiết Đồng cầm trên tay băng đạn, Long Trạch lấy một viên xem xét: “Đáng tiếc đây không phải súng dùng cho nữ, đối với em mà nói rất khó sử dụng, anh sẽ dạy lại em cách dùng. Nhưng nếu không có anh ở bên cạnh em, em đừng mở chốt an toàn, sẽ rất nguy hiểm.”

“Uhm” Tiết Đồng gật đầu: “Bình thường em sẽ không chạm vào.”

Hai người cũng không ở lại biệt thự quá lâu, sau khi đóng các cửa lại, kiểm tra xung quanh, Long Trạch cầm theo hai chai rượu vang đỏ: “Lần trước xem tivi, thấy bảo con gái uống rượu vang tốt cho sức khỏe, rượu này cũng không tệ lắm, cầm về đi.”

Nhìn lại không có gì mang về được, thời gian cũng không còn sớm, tắt đèn và nguồn điện, khóa cửa sổ lại rồi cả hai ra về.

Trên đường trở về Long Trạch nói: “Nơi này cách đất liền khá xa, trước nay đều do người của Trình Thiên đem thức ăn tới, tạm thời sẽ không có ai tới đây. Trước mắt, chúng ta sẽ ở lại đây, chờ thuyền được đưa tới chúng ta sẽ ra ngoài. Ngày mai sẽ ra biển bắt cá, chuyện thức ăn em không cần phải bận tâm.”

Tiết Đồng cảm thấy trước mắt Long Trạch vẫn nên nghỉ ngơi, xuống biển bắt cá e là không thích hợp: “Anh vẫn nên nghỉ ngơi, hai ngày sau hãy ra biển, vẫn còn cần cực thêm vài ngày. Biển sâu như vậy, không thích hợp đi bắt cá.”

“Cơ thể anh không sao cả, bắt cá là việc nhỏ. Muốn khôi phục nhanh nên mới ngủ nhiều như vậy.”

Tiết Đồng ngẩng đầu nhìn hấn, định ngăn cản, Long Trạch lại nói: “Em ở đây chờ anh. Anh sẽ không giống như lúc trước chỉ biết làm theo ý mình, anh sẽ lượng sức mình, anh còn phải bảo vệ em. Nếu em lo lắng, chúng ta có thể đến hồ ở ven đảo, cách biệt thự không xa, đi bắt cá nước ngọt cũng được.”

“Vậy đi bắt cá trong hồ.” Tiết Đồng cảm thấy hồ so với biển sẽ an toàn hơn, cô cũng không muốn ra biển vào lúc này.

Mặt hồ không quá rộng nhưng lại giống như tấm thảm mềm mại xinh đẹp tuyệt trần, ở xa xa bằng phẳng như gương, không chút bụi trần quấy nhiễu cảnh đẹp trước mắt.

Mặt nước trong đến mức có thể nhìn xuống đáy, trời xanh mây trắng được phản chiếu rõ xuống mặt nước, giống như cả bầu trời chìm vào đáy hồ, cây cối rậm rạp xung quanh dường như cũng đang im lặng ngắm nhìn cảnh đẹp trần gian.

Mọi vẻ yên tĩnh đều bị Long Trạch phá vỡ, không giống như khi còn ở trên mặt đất, ở dưới nước hấn rất linh hoạt, Tiết Đồng sinh ra cảm giác ái mộ, hấn cùng với cái đuôi của mình uốn lượn trong nước. Tiết Đồng cởi giày, đi chân trần trên thảm cỏ, gan bàn chân chạm vào lớp cỏ xanh đem lại cảm giác ngứa ngứa, cô đi tới phiến đá bên cạnh hồ, ngồi xuống.

Long Trạch ngoi lên mặt nước, lắc nhẹ mái tóc đen nhánh, cầm lấy chiếc vợt cá hình nón, tùy tiện khua vài cái xuống dưới hồ, hấn nhẹ nhàng cẩn thận đem chiếc lưới xuống dưới nước, im lặng đứng đó như bức tượng được trạm khắc tỉ mỉ, quay đầu lại nhìn Tiết Đồng: “Nhìn xem, thế nào?”

Mấy con cá trong lưới quẫy không ngừng, có con lớn con nhỏ, con bé nhất cũng chỉ bằng hai ngón tay, Tiết Đồng vui vẻ nói: “Em đi lấy hộp đựng cá.”

“Em ở đây, để anh đi lấy.” Long Trạch đem lưới cá lên bờ, đổ nước vào hộp đồ nhựa, những con cá nhỏ hay con tôm nhỏ liền ném trả lại hồ.

Long Trạch lại xuống nước bắt cá, mỗi lần bắt được mẻ cá mới đều đem khoe với cô, Tiết Đồng cảm thấy hứng thú, liền nói: “Cho em thử.”

“Em tin mình sẽ bắt được cá to.” Hấn thấy cô nóng lòng muốn bắt cá, liền đem đồ cá vào hộp nhựa rồi đưa lưới cho cô: “Em ở vùng nước cạn bắt là được rồi.”

Tiết Đồng cầm chiếc lưới trong tay, mặt nước rất trong có thể nhìn thấy cá bơi ở dưới, nhưng cô vừa động, cá liền né ra, cần phải nhẹ nhàng hơn, đợi một hồi lâu Tiết Đồng mới hạ lưới xuống, nhưng cá lại lúc lắc cái đuôi tránh xa ra khỏi chiếc lưới của cô.

Tiết Đồng không nhẫn nại, trực tiếp dùng lưới đuổi bắt cá, đuổi bắt một lượt vội vàng lên bờ, trong lưới chỉ có mấy con cá nhỏ bằng ngón tay, rồi có cả tôm nữa.

Long Trạch ở bên cạnh cười nhạo: “ Cá nhỏ như vậy sao có thể ăn?.”

Tiết Đồng không phục: “ Sao không thể ăn. Cũng như miếng thịt nạc, tại sao cá nhỏ thì không thể ăn.”

“ Vậy em tiếp tục bắt cá nhỏ, anh sẽ rảnh tay để bắt cá lớn.”

Long Trạch lặn xuống dưới hồ, đến khi thấy hắt ngoi lên thì trên tay đã có một con có chuối nặng chừng ba bốn cân, vẩy cá bóng loáng, Long Trạch dùng tay giữ chặt đầu và đuôi của nó, đúng là không thể trốn thoát. Thân hình cao lớn của Long Trạch khiến mặt hồ trở nên bé nhỏ lại, hắt hướng về phía Tiết Đồng khoe chiến lợi phẩm.

Tiết Đồng cười nhạo: “ Anh ý vào cái đuôi của mình, cái đuôi dài gần bằng con cá mập, bắt được cá là chuyện đương nhiên, có cái gì mà đắc ý.”

“ Dù sao anh cũng bắt được cá, còn em thì không, đương nhiên anh nên đắc ý.” Long Trạch cầm con cá chuối chậm rãi trườn tới bên cạnh Tiết Đồng, nhìn thoáng qua lưới bắt cá của cô, giả vờ kinh ngạc: “ Sao lần này đến cá nhỏ cũng không bắt được, chẳng lẽ em muốn làm món tôm chiên?.”

Long Trạch nhìn nhìn một lúc, rồi nói thêm: “ Em xem, đến con cá mập cũng không dài bằng anh, không biết phải ăn bao nhiêu con tôm bé mới có thể no. Không biết em có thể bắt đủ tôm cho bữa ăn hôm nay không.”

“ Không bắt nữa, ai thích bắt thì đi mà bắt.” Tiết Đồng ném lưới đánh cá: “ Em giúp anh làm cá, anh đi bắt đi, chính anh bảo muốn ăn tôm đấy.”

Tiết Đồng nắm chặt con cá chuối trên tay Long Trạch, chờ cô cầm chắc được nó hắt mới buông tay, cá ở trên tay Tiết Đồng ra sức dẫy giụa, sức Tiết Đồng không đủ khống chế con cá, khiến nó trườn khỏi tay, theo bản năng cô lao theo tóm con cá, mất trọng tâm cả người liền ngã xuống hồ.

Bọt nước văng khắp nơi, vô cùng xấu hổ.

Long Trạch vội vàng kéo cô ôm vào người, thay cô lau nước trên mặt: “ Thật ngốc, có đứng cũng không vững. Có đau không?.”

Tiết Đồng lắc đầu, nước theo vạt áo chảy xuống, ướt sũng cả người.

Long Trạch nhìn cô, nói: “ Nếu không chúng ta về thay quần áo, đến chiều rồi lại bắt cá tiếp.”

“ Không cần, ướt nhưng không lạnh, không nên đi lại nhiều.” Tiết Đồng vén những lọn tóc dính trước mặt, đem quần áo trên người vắt khô: “ Mặt trời đẹp như vậy, chơi một lúc rồi về.”

“ Nếu không em cởi quần áo, đặt ở bên kia phơi nắng.” Long Trạch chỉ vào tảng đá bên cạnh.

Tiết Đồng khinh bỉ nhìn hắt: “ Anh lại nghĩ cái gì?.”

Long Trạch bày ra vẻ mặt vô tội: “ Anh không nghĩ vậy, quần áo ẩm ướt dính trên người rất khó chịu, dù sao ở đây cũng không có ai khác, em xem anh cũng đâu có mặc gì. Nếu em để ý, có thể mặc quần áo lót.”

Chính bởi vì hắt không mặc gì nên cô không thể cởi, người này rất tùy tiện, Tiết Đồng đẩy tay hắt ra: “ Em đi lên bờ nghỉ ngơi một chút, anh bắt cá đi.”

Tiết Đồng ngồi trên tảng đá, dưới ánh mặt trời rực rỡ, Long Trạch cầm lưới đánh cá ở trong hồ, hắt bơi lượn xung quanh tạo ra làn sóng nước đập dềnh, mặt nước được nắng vàng rọi xuống tạo đổ thành màu vàng óng, vô cùng bắt mắt.

Mỗi lần bắt được cá, Long Trạch hướng về phía cô đem khoe con cá vừa bắt được, cô ở cách khá xa hồ, không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng cô biết hắn đang mỉm cười với mình, ánh nắng mặt trời đổ xuống khuôn mặt của Long Trạch, càng làm tăng thêm vẻ anh tuấn của hắn.

Chỉ trong thời gian ngắn có thu hoạch không nhỏ, Long Trạch cảm thấy lượng cá khá đủ, cuối cùng đem cá bỏ vào hộp, lướt qua ngòi cạnh xuống Tiết Đồng.

Lớp vảy vàng trên đuôi óng lên, uốn lượn dưới mặt đất thì thoảng lại đập nhẹ vào mặt nước, Tiết Đồng chạm vào đuôi của hắn: “ Không đau sao? ”

“ Không đau.” Long Trạch nửa nằm trên tảng đá, mí mắt híp lại, tỏ vẻ thích thú.

Tiết Đồng vuốt nhẹ cái đuôi của Long Trạch, cô vẫn còn lo lắng sức khỏe của hắn: “ Vậy sao còn không thể biến thành đôi chân được? ”

“ Có thể, hiện tại em muốn xem sao? ” Long Trạch hỏi vô cùng nghiêm túc.

“ Không cần.” Tiết Đồng vội vàng rút tay lại, ở vùng hoang vu như thế này, một mỹ nam lỏa thể, rất khiến người khác rung động.

Đáy mắt Long Trạch đầy tia bồn chột, đem tay cô kéo trở lại đặt lên chiếc đuôi của mình, Tiết Đồng tuy rằng chưa từng gặp qua măng xà, nhưng cảm thấy đuôi của hắn ngoe nguẩy cũng không khác rắn là mấy, thể mà người này còn không chịu thừa nhận.

Ở bụi cỏ phía xa, có con thỏ hoang màu nâu chạy vào bụi cỏ, lộ ra nửa thân mình, giống như có tia sáng xẹt qua mắt Long Trạch, cái đuôi nhanh nhẹn cuốn lấy viên đá nhỏ trực tiếp ném về phía con thỏ, quay đầu nhìn Tiết Đồng, nở nụ cười: “ Ném trúng ”

“ Cái gì? Đó là con thỏ sao? Hay là con chồn? ” Tiết Đồng không nhìn rõ.

“ Em không nhìn rõ nó? ” Long Trạch cười: “ Để anh mang nó lại đây cho em xem. ”

Long Trạch chậm rãi trườn tới bụi cỏ, chỉ chốc lát sau trên tay hắn cầm con thỏ màu nâu, hai mắt Long Trạch mỉm cười: “ Buổi tối có thể ăn thịt thỏ. ”

Tiết Đồng từ trên tảng đá nhảy xuống, đi tới chỗ nước cạn, tỏ ra băn khoăn: “ Ở đó còn có ... ”

Theo ngón tay của Tiết Đồng, Long Trạch nhanh chóng dùng đuôi ném hòn đá nhỏ về phía đó, nghiêng đầu hỏi: “ Lúc này em mới nhìn rõ là con gì sao? ”

“ Không phải con thỏ. ” Đối với động vật hoang dã, Tiết Đồng cũng không hiểu biết nhiều, chỉ biết ở bụi cỏ kia có con vật nhỏ nhưng lại không giống với con thỏ.

“ Gà rừng ăn ngon lắm, không giống với loại gà được nuôi dưỡng, xương đều rất xốp một chút hương vị cũng không có. ”

Tiết Đồng mang theo ánh mắt thương thức nhìn cái đuôi màu trắng của Long Trạch: “ Cái đuôi của anh thật lợi hại, chẳng những có thể đi lại mà còn làm được nhiều việc khác, đến cả viên đá cũng không cần dùng tay cầm. ”

Long Trạch nâng cằm tỏ vẻ đắc ý, hôm nay ở bên hồ có ném trúng vài con động vật nhỏ, lại có thêm món mới trên bàn ăn.

31. Chương 57 - 58

Chương 57: Cái đuôi

Mê cá thu hoạch này nằm ngoài dự đoán, bài toán thức ăn trong hai mươi mấy ngày tới đều được giải quyết.

Nhưng đối với gà và thỏ sống, Tiết Đồng không biết nên làm thế nào, cô không thể cầm dao tự mình giết chúng cũng không đủ can đảm để moi nội tạng của chúng ra để rửa sạch.

Thấy vậy, Long Trạch quay trở lại xe lấy một con dao nhỏ, đôi tay thoăn thoắt lột da của con thỏ nâu, ngón tay trắng nõn của hắn thấm đầy máu tươi, rồi nhanh chóng luồn tay moi nội tạng đem tới bên hồ rửa sạch. Dáng vẻ của Long Trạch rất nghiêm túc, không hề kịch cỡm, Tiết Đồng thích nhất dáng vẻ bình thản tự nhiên của Long Trạch.

Cho dù là cầm điều khiển chỉnh tivi hay lúc hắn đánh bạc đều rất nhàn nhã tự tin, kể cả khi Long Trạch đứng làm bếp dáng vẻ hắn đều thoải mái không hề gượng ép, giống như cánh hoa xuôi theo dòng nước, không để ý đến ánh mắt của người khác, hắn chỉ sống theo cách của mình.

Rửa sạch thú rừng, Long Trạch nắm tay Tiết Đồng đi dạo quanh hồ, xa xa có vài con chim đậu ở ven mỏm đá, im lặng không hề phát ra tiếng động, tạo thành một bức tranh nhiên nhiên vô cùng sống động.

Mặt cỏ giống như tấm thảm làm bằng cỏ lông xù, vừa cao lại vừa cứng, tuy nhiên cũng không ảnh hưởng gì đến cái đuôi của Long Trạch.

Gió đem hương vị mặn mà của biển cả hòa tan trong không khí, đem lại cảm giác khoan khoái. Lúc này, dường như cả thế giới chỉ có hai người, tận hưởng cuộc sống thế ngoại đào nguyên. Phía xa là bụi cỏ rậm rạp, Tiết Đồng nhìn xung quanh, chạm nhẹ vào cánh tay của Long Trạch: “Ồ đảo có rắn không?”

“Có”. Long Trạch trả lời.

Tiết Đồng nắm chặt tay Long Trạch chỉ chỉ vào bụi cỏ phía xa: “Thật sự có sao? Nơi đó có phải là ...?”

“Nơi đó không có rắn.” Long Trạch nhìn xuyên qua bả vai của Tiết Đồng hướng về phía trước, ánh mắt thăm lại, hạ giọng nghiêm túc: “Cùng lắm thì bên cạnh cửa em có.”

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của Long Trạch, Tiết Đồng lập tức trở nên cảnh giác, lưng đứng thẳng, mồ hôi lạnh túa ra, hai tay ôm lấy thắt lưng của hắn: “Anh đi nhanh lên, em sợ nhất là rắn.”

“Em sợ rắn sao?” Long Trạch ở đỉnh đầu cô hỏi.

“Uhm.” Tiết Đồng run run gạt đầu, lại không dám quay đầu nhìn lại: “Anh lấy đá đập nó chết đi.”

“Nhưng rắn đi nhanh hơn người, anh không dám đập.” Long Trạch vừa khấn trương vừa tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Theo giọng nói có phần khác lạ của Long Trạch, Tiết Đồng cảm thấy có cái gì đang bò lên người mình, vừa mềm mại lại ẩm ẩm, cô lập tức nhảy lên, ôm cổ Long Trạch, hai chân vòng qua thắt lưng của hắn, kêu thất thanh: “A ... mau đập chết nó ...”

Long Trạch ở bên tai Tiết Đồng cười ra tiếng, hắn lấy tay đỡ mông cô.

Tiết Đồng nghe thấy Long Trạch cười, vội vàng nhìn dưới chân mình, cái gì cũng không có, nhìn xung quanh cũng không có gì khác thường. Trống ngực vẫn đập dồn dập, Tiết Đồng cố gắng hít thở nói: “Rắn đâu?”

“Không phải em đang ôm sao?” Long Trạch trả lời mang theo sự sung sướng.

Tiết Đồng vẫn bám dính trên người Long Trạch, hai tay ôm bả vai của hắn: “Anh gạt em?”

“Anh sao lại lừa em, không phải em nói anh là rắn sao?” Long Trạch cười đến run cả người.

Tiết Đồng phản ứng trở lại mới biết được hắn đang dùng đuôi để đi, cô bóp chặt vai của hắn, hai mắt như phun ra lửa: “Anh là kẻ lừa đảo!”

“Anh chỉ nói ở bên người em có, ai bảo em tin thật.” Long Trạch tiếp tục cười, cái đuôi lại không an phận từ từ bò lên người Tiết Đồng, đem cô áp sát vào mình.

Tiết Đồng vùng vẫy đem tay vòng ra sau gáy của Long Trạch, tay kia đẩy cái đuôi của hắn: “Đừng làm loạn, thả em xuống dưới.”

“Không thả. Đây là tự em trèo lên, làm sao có chuyện dễ dàng như vậy được, không thể tùy tiện thích thì lên không thích thì xuống. Em muốn thì tự mình trèo xuống.”

Cái đuôi vòng một vòng bò lên, từ mông của Tiết Đồng lên đến sau gáy, Long Trạch đưa tay sờ hai má của cô, trắng nõn mịn màng lộ ra điểm phien hồng, kiểu điểm giống như đóa hoa nhỏ e ấp, có lẽ là do quá sợ hãi nên khuôn mặt cô ửng hồng. Khuôn mặt cô ngây ngô, mềm mại đáng yêu càng thêm đùa cợt ửng đỏ, hẳn muốn hôn người con gái này.

Tiết Đồng vội vàng nghiêng đầu, ở trong lòng Long Trạch giãy dụa, lại sợ động tác của mình ảnh hưởng đến vết thương của hắn: “ Anh không phải đang dưỡng thương sao? Mau buông ra, không lại chạm vào vết thương.”

“ Với sức của em, sao có thể làm anh bị thương.” Long Trạch tiến đến gần bên tai cô, bật hơi: “ Lần sau chúng ta thử tư thế này xem.”

Giữa ban ngày ban mặt, mặt trời còn đang mọc trên đỉnh đầu, Tiết Đồng quát: “ Long Trạch! Anh có thể đứng đắn một chút được không. Càng ngày càng giống lưu manh, vô lại.”

Long Trạch đáp trả: “ Anh vốn không biết cái gì là đứng đắn, em cũng không dạy anh, nếu em cho là vô lại thì là vô lại đi, em thích là được rồi.”

“ Em không thích.” Tiết Đồng ở trong ngực hắn cọ quây muốn thoát khỏi cái đuôi đang cuốn lấy mình, hai chân đạp loạn xạ, nhưng cũng không thể chạm đất được, trừng hai mắt nhìn Long Trạch: “ Anh còn không thả em xuống, em sẽ ...”

Long Trạch nhìn cô: “ Em sẽ thế nào?”

Hiển nhiên, Tiết Đồng cũng không biết có thể làm gì được hắn, nói bừa: “ Em sẽ khóc cho anh xem!”

Đầu lông mày Long Trạch giật giật, chậm rãi buông cơ thể của Tiết Đồng, dở khóc dở cười: “ Cũng không biết ai vô lại, lấy nước mắt ra dọa.”

Mũi chân Tiết Đồng chạm đất, cô nhanh tay đẩy hắn ra: “ Chúng ta bảo trì khoảng cách.”

Long Trạch ôm cô: “ Hai tên vô lại bảo trì khoảng cách.”

“ Đến giờ trở về rồi, để lâu quá cá sẽ chết.”

Long Trạch nở nụ cười, kéo tay cô cùng trở về biệt thự, bên hồ cỏ dại mọc sum xuê, trên bầu trời, đàn chim sải cánh bay lượn trong khung trung. Xa xa, mấy con vịt hoang đang tự do bơi lội trên mặt hồ, lại đột nhiên chui vào đám cỏ dại mọc bên bờ, hai người trở lại xe ô tô, Long Trạch đem đồ bỏ lên xe, nhìn về phía Tiết Đồng: “ Đi thôi, lên xe về nhà.”

Long Trạch nói về nhà, căn nhà trong suy nghĩ của hắn sẽ như thế nào?

Tiết Đồng không biết, nhưng cô có thể cảm nhận được Long Trạch đang thay đổi. Thời gian hắn trở về đảo, Long Trạch không nói nhiều, đem theo nhiều tâm sự giấu mình trên đảo, cô độc đứng ở một góc.

Cô cùng hắn chia sẻ tâm sự, hiện tại cả hai còn cùng nhau vui đùa, hẳn vốn là người có bản tính đơn thuần, chỉ vì bị cách ly với thế giới bên ngoài nên chưa hiểu rõ sự đời. Chính Trình Thiên đã xây dựng cho hắn suy nghĩ sai lệch về cách nhìn nhận cuộc sống này.

Thế nhưng, ba năm qua trong con người hắn vẫn luôn duy trì bản tính lương thiện. Tiết Đồng càng ngày càng có thể hiểu hắn, cô đi tới bên cạnh xe nhìn hắn cười, cái đuôi dài của hắn chậm rãi ngoe nguẩy, hơi lơ lửng như đang đáp lại nụ cười của cô.

Tiết Đồng cảm thấy cái đuôi của hắn đặc biệt thú vị, mềm mại như không xương, linh hoạt vô cùng, cho dù ghế ngồi ô tô có chật hẹp đến đâu thì nó cũng biết cách cuộn mình lại thu hẹp khoảng cách.

Tiếng động cơ phát ra, Tiết Đồng nhìn đám cỏ dại ven đường, cô cũng không thất an toàn, quay đầu nhìn ghế sau, nhảm chán nói: “ Trạch, anh đem cái đuôi vòng qua đây cho em chơi.”

Long Trạch chỉ cười cười, không có bất kỳ động tác phối hợp nào.

Tiết Đồng đưa tay sờ sờ thắt lưng của Long Trạch, tuy là mềm mại nhưng lại ẩn chứa sức dẻo dai kiên cường.

Bàn tay bé nhỏ của cô chậm rãi du ngoạn trên thắt lưng Long Trạch, như là châm ngòi thổi gió trên cơ thể hắn, Long Trạch cúi đầu liếc mắt nhìn cô, cảnh cáo nói: “Đừng sờ lung tung, nếu không em chịu trách nhiệm.”

Tiết Đồng sợ ảnh hưởng đến hắn khi đang lái xe, vội vàng thu tay lại, vẫn không cam lòng, cô nói: “Em muốn nhìn cái đuôi của anh, anh vòng lại đây.”

Long Trạch khoe miệng cười nhạt, đuôi dài phía sau cuốn lại rồi bò tới ghế ngồi của Tiết Đồng, rõ ràng đuôi hắn không có mắt sao có thể xác định rõ vị trí cô đang ngồi? Long Trạch cũng không có nhìn sang ghế Tiết Đồng, cái đuôi thông thả bò lên tới ngực của Tiết Đồng.

Tiết Đồng vội vàng chặn lại, vỗ nhẹ: “Ngay cả cái đuôi cũng như vậy, không an phận.”

Ô tô chạy vững vàng trên đường, cái đuôi bóng loáng được Tiết Đồng ôm trong tay, vuốt ve đùa bỡn, cô nghiêng đầu hỏi: “Như này có ảnh hưởng đến anh lái xe không?”

“Nơi đó sẽ không.” Long Trạch đặt tay ở vô lăng, tùy tiện trả lời.

“Đuôi của anh mỗi đoạn có sự khác biệt đúng không? Tại sao em chơi đùa với cái đuôi của anh lại không ảnh hưởng đến anh, em thấy trái lại mới đúng?” Tiết Đồng cảm thấy chiếc đuôi của là nơi tập trung không ít dây thần kinh, hẳn là nơi mẫn cảm nhất.

“Em sờ thắt lưng của một người đàn ông, vậy có phải là quấy rầy hay không?” Long Trạch nhếch môi, nụ cười tà ý: “Nếu không em cứ tiếp tục sờ.”

Nghe vậy, Tiết Đồng dừng hẳn động tác, dù sao đây cũng là cơ thể của hắn, không thể ôm trong lòng rồi thoải mái vuốt ve như này được: “Anh cuốn lại đi, em không chơi.”

“Em sờ đủ rồi?” Ánh mắt Long Trạch vẫn nhìn về phía trước.

“Uhm, không chơi, em muốn về nhà.” Tiết Đồng buông đuôi của Long Trạch ra.

Cái đuôi cũng không rời đi, ở trên đùi cô cọ qua cọ lại, hôm nay Tiết Đồng mặc chiếc quần ngắn, đuôi của hắn trườn trên da thịt cô, Long Trạch liếc Tiết Đồng một cái: “Em sờ đủ, đến lượt anh.”

Cái đuôi dài từ phía trườn lên, ở trên cơ thể cô tùy ý mà du ngoạn, mỗi lần chiếc đuôi chạm vào da thịt Tiết Đồng đem lại cảm giác ngứa ngứa làm cho Tiết Đồng cười không ngừng, không nhịn được, cô mở miệng cầu xin tha thứ: “Dừng tay, rất ngứa, anh tập trung lái xe.”

Long Trạch sợ động tác cựa quậy sẽ đụng vào vách xe, cái đuôi di chuyển chậm lại, Tiết Đồng bình tĩnh nói: “Trạch, cái đuôi của anh chiếm tiện nghi, lại còn đùa nghịch nữa.”

Long Trạch liếc nhìn cô, vô cùng tự nhiên nói: “Thế nhưng em thích.”

“Vì nó rất đặc thù, mới nhìn thấy sẽ sợ. Người ở đây tốt lắm, sống ở bên ngoài cũng sẽ có nhiều người khác thích.” Tiết Đồng nhìn Long Trạch hỏi: “Trạch, về sau chúng ta cùng trở về đất liền, giống như những người khác hưởng thụ cuộc sống được không? Giống như anh nói, chúng ta cùng mua đồ ăn, cùng nhau nấu cơm, có thể cùng nhau đi dạo phố.”

“Có thể, nếu như em ở bên anh.”

Tiết Đồng mỉm cười, cúi đầu nhìn cái đuôi của màu trắng của hắn, mang theo vẻ khát khao: “Chúng ta có thể đi đến nhiều thành phố khác dạo chơi, đi đến Miền Bắc xem tượng băng, ngày lễ tết đến nhà em đón tết, mùa xuân cùng nhau về nông thôn xem hoa cải nở.” Tiết Đồng đắm chìm trong những dự định mới của mình.

Long Trạch hiểu được mong muốn của cô, hắn nắm chặt lấy tay Tiết Đồng, đồng tử sẫm lại, một hồi lâu mới mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng tựa như chiếc lông chim rơi xuống mặt hồ: “Tiết Đồng ...”

“Uhm.” Tiết Đồng vẫn nghiêng đầu nhìn ngắm cảnh xung quanh

“Về sau rồi nói.” Ngực Long Trạch đập phập phồng.

Long Trạch thở dài không nói thành lời, cô chỉ nghe được giọng nói nhẹ như gió của hắn: “ Cho anh thêm một chút thời gian.”

Long Trạch biết, cô nhớ nhà, nhưng hắn không đủ tự tin, trở lại nơi đó, cả hai sẽ như thế nào?

Còn Tiết Đồng cảm thấy giống như được an ủi, Long Trạch không có cự tuyệt, im lặng lắng nghe ý kiến của cô.

Căn biệt thự dần xuất hiện trước mắt, con đường nhựa trắng quen thuộc trải dài vô tận, ven đường cây cối mọc um tùm, xanh tốt; điểm xuyết là những khóm hoa hồng nhỏ nhắn.

Cuối cùng, cô cũng tìm được phương hướng trong tương lai của mình.

Chương 58: Âm sát

Trên bầu trời, ánh trăng sáng như ngày rằm, vài mảnh mây nhỏ xíu hiện rõ trên bầu trời đen thẫm, tấm thảm đen khổng lồ đang tỏa sáng lấp lánh bởi những vì sao, lẳng lặng đổ xuống mặt biển lặng không chút gợn sóng; màu xanh của biển, màu đen thẫm của bầu trời như đang hòa vào một thể.

Xa xa những đợt sóng gợn lên giống như dải lụa màu trắng, nhấp nhô, bốn phía đều yên tĩnh đến lạ thường. Trên mặt biển rộng lớn, chiếc canô giống như con quái vật to lớn, hướng tới phía đảo, khoảng hai mươi người tên ông cao lớn đang ngồi trên khoang thuyền. Màu da khác nhau, có kẻ tóc dài người tóc ngắn, nhưng tất cả đều có điểm chung là đáng người cường tráng, cơ bắp rắn chắc.

Không ít người trên da còn lưu lại những vết sẹo hết như những con rết dài đáng sợ. Có vết sẹo hình tròn, có vết dài chừng vài cm, có những vết nhìn gớm ghiếc không tả nổi. Nhưng đối với chúng, vết sẹo này lại đem đến cảm giác của một dũng sĩ.

Chúng đều đến từ nhiều quốc gia, con người sẫm lại ôm chặt cây súng trong tay, ánh mắt của chúng khi nhìn đối phương giống như con chim ưng đang rình rập vào vồ lấy con mồi.

Ở bên cửa sổ, có người đang ngồi mép thuyền, ngắm nhìn cảnh vật đến gần người. Làn da hắn màu đen giống như than đá, nếu nhìn hắn, người khác sẽ nhầm tưởng rằng hắn sinh ra từ than đá. Ở góc xa, lại có kẻ đang cầm máy chơi game, màu da rám nắng, ở trước ngực có một hình xăm dữ dằn.

Ở một chỗ khác, có hai tên đang nói cùng một loại ngôn ngữ, tán gẫu với nhau vài câu rồi lại cười ra tiếng. Chính giữa khoang thuyền là kẻ cầm đầu, vây quanh là thuộc hạ của hắn đang nhỏ giọng nói chuyện. Những tên khác im lặng, chỉ tập trung lau vũ khí trong tay, đem lại cảm giác như cuộc sống của chúng gắn liền với súng đạn. Súng cũng giống như tình nhân của chúng, ở thời khắc nguy hiểm nhất, súng đạn chính là bạn của chúng.

Trang Lăng đi vào khoang thuyền, sống lưng thẳng tắp, giọng điệu lễ phép nhưng rất nghiêm túc: “ Mọi người, đến giờ rồi.”

Một tên trong số đó lười biếng nhắc người dậy, kẻ đang ngồi ở mép thuyền cũng nhanh chóng trở về nơi tập trung, kẻ đang mải mê với máy chơi game cũng nhanh tay dừng cuộc chơi, hai tên nói chuyện phiếm cũng lập tức dừng lại...

“ Các anh đều là những tinh anh trong ngành, từ trước tới nay luôn hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, nhưng trăm ngàn lần không nên xem thường người đàn ông này.

Kêu gọi các anh từ nhiều nơi trên thế giới có mặt tại đây, là muốn các anh làm theo kế hoạch, bởi vì người đàn ông này tuyệt đối không phải chỉ dựa vào cá nhân của từng người có thể bắt được hắn.

Vậy nên, các anh nên dựa theo kế hoạch, cùng nhau hỗ trợ hợp tác trong nhiệm vụ lần này, tuyệt đối không nên gây ra sơ xuất.”

Trang Lăng dùng tiếng Anh nói tiếp: “ Mục tiêu lần này, hắn không phải người, là một con yêu quái, hung hãn và yêu nghiệt đến mức có thể biến thành người.”

Những người đàn ông đang ngồi trên thuyền không nhìn Trang Lăng đang đứng đó nói, chúng chỉ cúi đầu kiểm tra vũ khí trong tay, lưu đạn, súng tự động, súng lục ... từng thứ từng thứ mang theo bên mình.

Dải cát trắng dần hiện ra trước mắt, giống như sợi dây màu bạc buộc xung quanh đảo, càng ngày càng gần.

Những tên trên thuyền kiểm tra quân trang lại một lượt, đứng lên ra khoang thuyền, có tốp nhìn nhau nói một hai câu cổ vũ, nhưng một số tên khác vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh như băng.

Động cơ dần dần tắt, thuyền lại gần bờ, những tên đàn ông cường tráng nhảy từ trên mũi thuyền xuống, vũ khí cũng được chuyển xuống dưới, đạn dược và súng ống đều được ném xuống bãi cát. Trang Lăng đứng ở trên mũi thuyền, nhìn đám sát thủ đang đứng trên bãi cát nói: “ Các anh, tôi chờ tin tức tốt của mọi người.”

Không ai đáp lại hắn.

Hắn phất tay, động cơ thuyền lại vang lên, thuyền hướng về phía biển từ từ chuyển động. Trang Lăng vẫn như cũ, đứng ở trên khoang thuyền, trên bãi cát, từng tốp sát thủ nhặt vũ khí được ném trên cát, bóng dáng chúng mỗi lúc một nhỏ lại. 400,000\$ chỉ vì một tên Long Trạch.

Dáng vẻ Trình Thiên thoải mái nghe điện thoại bỗng trở nên tái nhợt lại, giọng nói có phần gấp gáp: “ Thế nhưng, cô ta còn chưa chết!”

Chỉ một từ “ Thế nhưng “ của hắn thôi cũng đủ bao hàm rất nhiều ý nghĩa, Trang Lăng hiểu được điều này. Trình Thiên quát trong điện thoại, A Tổng và Đại Miêu không thể đối phó nổi với một người phụ nữ.

Long Trạch tạm thời sẽ không hành động nhưng Trình Thiên không thể để hắn sống trên cõi đời này, bắt cóc dĩ hắn quay đầu nhìn Trang Lăng: “ Tìm những sát thủ quốc tế tốt nhất, càng nhiều càng tốt, không cần biết phải tốn bao nhiêu, hắn nhất định phải chết.”

Nói đến tiền bạc, lần trước là một máy bay trực thăng, một phi công, một sách lược hoàn mỹ đến như vậy cũng không thể giết chết Long Trạch.

Lần này là 400,000\$, ở trong vòng vài ngày Trang Lăng tìm được những sát thủ nổi tiếng nhất thế giới, ở chợ đen mua vũ khí hạng nặng, nếu vẫn không thành công, không biết Trình Thiên có thể tiêu tốn được bao nhiêu lần 400,000\$. Vừa phải đi tìm người vừa phải mua vũ khí, bao nhiêu mới đủ?

Long Trạch không phải là người bình thường, hắn có những siêu năng lực mà chúng không thể tưởng tượng, nếu không phải tinh anh trong số các tinh anh, khẳng định nếu đưa lên đảo tỉ lệ chết sẽ rất cao, cơ hội chỉ có một lần duy nhất này.

Hòn đảo xa dần, những sát thủ hắn thuê đã mất bóng, thuyền chạy nhanh trên biển, gió biển ùa về thổi bay mái tóc của Trang Lăng, không khí mỗi lúc trở nên lạnh lẽo hơn, nhưng hắn không có ý định trở lại khoang thuyền, ánh mắt trở nên sâu xa khó lường.

Cùng một mưu kế cũng chỉ có thể dùng một lần, nhiều sát thủ tinh anh như vậy, nếu thất bại, Long Trạch sẽ rời khỏi đảo, cơ hội sẽ không đến lần thứ hai.

Trên bãi cát, đám sát thủ đã phân công xong, bộ đàm liên lạc đã được chỉnh sẵn sàng.

Trời còn chưa sáng, đám sát thủ mắt nhắm nhắm nhìn bản đồ, mở đèn pin để phân biệt hướng đi, người đưa bọn chúng đến đây đã mất hút, chỉ khi chúng thành công, mới có thuyền đưa chúng rời đảo.

Đám sát thủ bắt đầu hướng về phía biệt thự, tuy rằng bọn chúng được chỉ điểm rõ người cần phải tiêu diệt, nhưng đối với một bán xà là điều chúng không thể tin được. Nhưng đây là nhiệm vụ, là con đường kiếm sống của chúng, cho dù khó tin đến thế nào, thì cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Bầu trời đêm dần biến mất, trong không khí lạnh lẽo của rừng núi, bên đường cỏ dại hơi rung động, những giọt sương sớm còn đọng lại trên lá cây, những vì sao lấp lánh trên cao cũng dần biến mất, chỉ dần hiện lên những ánh sáng của ban mai.

Đám sát thủ men theo rừng cây đi tới khe hở của biệt thự, chúng sẵn sàng để ra tay, thời điểm trời tờ mờ sáng là lúc ra tay tốt nhất, trong thời điểm con người đang chìm sâu trong giấc ngủ, cũng là lúc trí não phản ứng chậm chạp nhất.

Sắc trời màu lam nhạt dần rõ rệt hơn, cây cỏ trong rừng lúc bình minh cũng trông thấy rõ ràng hơn, đám sát thủ tản ra, bọn chúng đều nâng tinh thần cảnh giác và tập trung lên cao nhất, chúng tự tìm ình vị trí ẩn nấp tốt nhất. Vài người đi tới chân tường, hai tên sát thủ khác nhanh nhẹn hơn nhảy lên tường vậy, ở vườn hoa ẩn nấp, từng bước một tiến tới phòng ngủ.

Trong phòng, Long Trạch vòng cái đuôi ở trên giường, đem người con gái ở trong lòng xích lại mình hơn, Tiết Đồng gối đầu trên khuỷu tay của hắn chìm sâu vào giấc ngủ.

Cho dù người ở bên ngoài bước đi không phát ra tiếng động nhưng cho dù trong lúc hắn ngủ, hắn vẫn cảm giác được. Long Trạch đột nhiên mở mắt, im lặng chừng hai giây lập tức ngồi dậy, rút cái đuôi khỏi người Tiết Đồng, nhanh rời giường.

Cái đuôi dài biến thành đôi chân, hắn cầm súng ở bên cạnh, động tác chỉ trong nháy mắt. Thấy người ở bên cạnh rời đi, Tiết Đồng nửa tỉnh nửa mê, mơ hồ nói: “ Sao vậy?..”

“ Có người đến.” Hắn hạ giọng nói: “ Để anh đi xem.”

Hắn vọt đến bên cửa sổ nhìn ra vườn hoa, trong vườn hoa không chỉ có một người đang lén lút như con chuột, mà còn đem theo vũ khí, hắn vội vàng lay người Tiết Đồng: “ Mau đứng lên!..”

Tiết Đồng vẫn còn chưa tỉnh ngủ, nhưng thấy giọng Long Trạch trở gắt lên, xoay người ngồi dậy, nhanh chóng thay quần áo.

Long Trạch đứng ở bên cạnh, mở chốt súng, đưa băng đạn cho Tiết Đồng: “ Đừng thay quần áo, mau đứng lên.”

Giọng nói nghiêm túc của Long Trạch làm cho Tiết Đồng tỉnh ngủ hẳn, Long Trạch lên đạn, cầm chắc khẩu súng trong tay, đứng ở bên cửa sổ, hai mắt sáng rực như con ngọn đuốc nhìn chăm chăm bên ngoài, tập trung nghe mọi động tĩnh trong phòng.

“ Pằng.” Long Trạch nổ phát súng đầu tiên, cùng với âm thanh này, tiếng súng phát ra từ khắp nơi, không gian yên tĩnh bị phát vỡ, người bên ngoài bị phát súng bay ra từ trong phòng ngủ bắn chết.

Tiếng súng tiếp tục vang lên, Tiết Đồng ôm đầu ngồi xổm xuống, cảm giác như khắp nơi đều bị mai phục, Long Trạch ở bên cửa sổ, quát lớn tiếng: “ Trốn đi.”

Tiếng súng khắp nơi vang lên, như xẻ từng ngọn gió ra, Tiết Đồng nắm chặt cây súng trong tay, chặn về phía góc tủ, còn chưa chạy tới, cửa phòng bị mở ra, một quả lựu đạn ném vào, Long Trạch mặc dù không nhìn về hướng cửa nhưng cảm giác đã mách bảo cho hắn có kẻ ném vật lạ vào phòng.

Khi quả lựu đạn gần như chạm đất Long Trạch bay người nhanh như cắt, đưa tay bắt lấy quả lựu đạn rồi nhanh tay ném ra ngoài cửa sổ, ở giữa không trung quả lựu đạn nổ lớn như pháo hoa.

Thị lực Long Trạch cho dù tốt đến cỡ nào nhưng tầm bắn của súng lục có hạn, không bắn trúng mục tiêu khiến hắn tức giận. Đã có người ném lựu đạn vào phòng hắn, Long Trạch quay đầu nhìn Tiết Đồng, rồi vọt nhanh đến cạnh cửa, đẩy cửa lao nhanh ra ngoài, hắn nhanh chóng né sang bên phải, lập tức nổ súng, tên sát thủ trúng đạn ngay sau đó, dòng máu tươi chảy ra.

Còn một tên sát thủ khác ở trên lầu, dưới lầu là hai người, hắn biết chúng ở nơi nào nhưng không phải chỉ dùng mấy viên đạn có thể tiêu diệt được một lúc, Tiết Đồng còn ở trong phòng, Long Trạch không thể ra ngoài vào lúc này, bởi đám sát thủ lần này thân thủ đều rất tốt. Long Trạch lách người khỏi tên sát thủ vừa bị hắn giết, đi nhanh tới cửa phòng, tay trái nhanh chóng khóa cửa lại.

Cửa sổ sát đất tuy được làm bằng thủy tinh công nghiệp nhưng cũng không thể chịu nổi sự công phá của hỏa lực, tiếng nổ vỡ vang lên, tuy là góc tủ nhưng những mảnh vụn thủy tinh bắn ra cũng gây sát thương không nhỏ, làn da Tiết Đồng bị mảnh vỡ thủy tinh cắm phải, máu nhỏ thành từng giọt, cô ôm đầu ngồi xổm xuống góc tủ, cắn chặt răng.

Long Trạch quan sát thấy tình hình không ổn, ném nhanh chiếc gối qua chỗ Tiết Đồng: “ Che đầu lại.”

Cửa sổ bị chúng phá vỡ, Long Trạch dựa vào vách tường, tập trung lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Chỉ cần người bên ngoài rơi vào phạm vi tầm ngắm của hắn, Long Trạch có thể nhắm rất chuẩn xác, nhưng nhóm

người này ẩn nấp rất khá, viên đạn không thể xuyên qua những vật che chắn của chúng, hai mắt Long Trạch nóng hừng hực như có ngọn lửa đang thiêu đốt, sắc mắt hần đánh lại.

Một mình hần bỏ mạng cũng không sao, nhưng hần còn phải sống để bảo vệ Tiết Đồng, bốn phía xung quanh đều là đạn lạc, khiến hần phải phân tâm để quan sát Tiết Đồng.

Tên sát thủ cao lớn trong phòng lớn tiếng nói: “ Ống phóng roc-ket đã chuẩn bị xong chú ý ẩn nấp.”

Ở phía xa có vật lớn như con ngựa hoang đang lao vút tới phía cửa sổ, con người Long Trạch sầm lại, nhanh như chớp hần lao tới bên người Tiết Đồng, ôm lấy cô lao ra ngoài cửa tránh. Hần ngay cả thời gian mở cửa cũng không có, chỉ biết nhanh chóng ôm cô tránh đi, cả hai ngã nhào ở bên ngoài lan can.

Cú nổ vang trời trong phòng, ánh lửa bập bùng trong phòng ngủ, Long Trạch nhào trên người Tiết Đồng, đem cô ôm sát vào trong lồng ngực của mình, ôm đầu cô: “ Có sao không?.”

“ Không Không sao ...” Tiết Đồng lắc mạnh đầu, trên người cô có rất nhiều vết trầy xước, nhưng ở trong tình cảnh này, vết thương ấy có đáng là gì.

“ Khốn khiếp.” Long Trạch chửi thề, Trình Thiên thực sự muốn hần chết mới thôi, còn dám dùng đến cả roc-ket, lại còn muốn giết cả Tiết Đồng.

Đám sát thủ tinh anh bắt đầu hành động, Long Trạch không phải là người không biết gì, Trình Thiên là kẻ sinh ra trong gia đình làm kinh doanh, không phải xuất thân từ quân đội, để có số vũ khí hạng nặng như này không phải là điều đơn giản. Hần là hần tồn không ít thời gian.

32. Chương 59 - 60

Chương 59: Thần hi

Nửa người trên Long Trạch không mặc quần áo, Tiết Đồng chạm đến lưng hần cảm thấy ươn ướt, đưa mắt nhìn lại thì ngón tay thấm đầy máu tươi, trái tim cô thắt chặt lại.

Sức tàn phá của rocket quả thực không nhỏ, Long Trạch nhảy ra đến ngoài cửa vẫn không thể tránh được sát thương, nhưng đối với hần chỉ là vết thương nhỏ.

Đám sát thủ ở trong phòng bắt đầu tiến công dồn dập, một mặt là nhắm vào mục tiêu là Long Trạch, mặt khác chúng thông báo tình hình trong phòng: “ Mục tiêu ở cửa sổ, có khả năng sẽ chạy ra phía cửa chính.”

Tiết Đồng không thể giữ được bình tĩnh, những viên đạn liên tục nã về phía cô, so với bão táp sáu thì ào ạt hơn rất nhiều, bốn phía hành lang bị bao vây, Long Trạch đối với hướng đạn hần đều phán đoán rất chính xác, vội vàng ôm Tiết Đồng né hướng đạn, ẩn nấp ở góc tường.

Hần ở phía trước Tiết Đồng, lấy mình làm lá chắn che chở cho cô, giờ khẩu súng tự động lên, Long Trạch biết số người trong phòng không nhiều, trên lầu một tên, dưới lầu hai tên, trước mắt cần phải bảo đảm an toàn cho Tiết Đồng.

Ở phía quẹo của cầu thang, sát thủ vừa ló mắt nhìn xung quanh, một viên đạn liên phóng thẳng về phía hần, trong nháy mắt, tên sát thủ đổ nhào xuống đất. Long Trạch cũng không dám khinh thường đám sát thủ này, nếu hần chỉ có một mình, sẽ rất dễ để thoát thân, thế nhưng bên cạnh hần lúc này còn có Tiết Đồng, không thể để cô bị trúng đạn lạc, hơn nữa đám sát thủ còn có vũ khí hạng nặng.

Trên gác, đám sát thủ đang tạm trú ngụ ở một gian phòng khác, chúng cũng không dám manh động, tạm thời chúng sẽ không dám ra tay.

Trước mắt, Long Trạch cần phải xuống dưới phòng khách để giải vây, thế nhưng bốn phía đều bị vây kín, hần quay đầu nhìn Tiết Đồng, cầm tay cô: “ Đừng sợ, anh ở đây.”

Tiết Đồng chưa bao giờ trải qua hoàn cảnh nguy hiểm đến như vậy, tiếng súng nổ vẫn ong ong bên tai cô, hình ảnh những tên sát thủ vẫn hiện ra trước mắt, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, nhưng cảm giác ấm áp từ Long Trạch truyền đến đã phần nào khiến cô an tâm hơn.

Vì quá sợ hãi, Tiết Đồng nói không nên lời, giống như con gà mắc tóc, chỉ biết gật đầu.

“Đừng nhúc nhích.” Long Trạch quát nhẹ, lập tức nhảy ra ngoài, xoay người bước hai bước, lấy thân dụ địch, một chuỗi viên đạn từ xa bay tới, hấn cúi người nằm úp xuống dưới sàn, đồng thời lên cò súng tự động, theo góc này, vừa vặn bắn trúng những tên trong phòng.

Không nghĩ đến việc hấn dám chạy ra giữa hành lang hành động, người bên ngoài theo bóng của Long Trạch, liền nổ súng tới tấp, đồ gốm sứ dọc hành lang nát vụn, những viên đạn bắn ra liên tiếp.

Viên đạn xuyên qua tấm kính thủy tinh, Long Trạch dùng tốc độ nhanh nhất ôm lấy Tiết Đồng nhảy từ trên lầu xuống, vẫn như cũ, hấn dùng cơ thể mình để che chở cho Tiết Đồng.

“Đoàng!” Tiếng động từ hành lang vang lên, bức tranh treo trên tường rơi xuống, bụi bay lên, giống như màn sương vào buổi ban sớm.

Mặc dù được Long Trạch che chở cẩn thận, nhưng tốc độ rơi của Long Trạch quá nhanh, Tiết Đồng vẫn cảm nhận được cơn đau buốt từ tận xương tủy. Cánh tay hấn vẫn ôm chặt thắt eo Tiết Đồng, khiến cô đau kêu thành tiếng.

Long Trạch cũng không chậm trễ cho dù chỉ một giây, trên người đầy tro bụi, vài tiếng súng tiếp tục vang lên, phát ra từ dưới phòng khách.

Còn có vài tên ẩn nấp rải rác khắp phòng, tùy thời điểm thích hợp chúng mới lộ diện, dây thần kinh Long Trạch luôn trong trạng thái căng thẳng kịch liệt.

Hấn ôm Tiết Đồng tránh vào một góc, chiều dài tủ bát đủ để che kín chiều cao của hai người, hấn đưa mắt nhìn Tiết Đồng, khuôn mặt cô tái nhợt, Long Trạch thở dốc: “Có sao không?”

“Không sao cả.” Tiết Đồng cắn răng chịu đau, những vết thương nhỏ không thể so sánh với việc tính mạng đang cận kề cái chết.

Long Trạch cau mày, những ngày qua hấn đang trong quá trình hồi phục sức khỏe, nhưng vẫn chưa đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất, Tiết Đồng mặc váy ngủ, làn da trắng nõn hiện lên những vết thương rớm máu tươi. Với hấn, tránh những viên đạn lạc là chuyện vô cùng đơn giản, nhưng đạn lạc như bão táp mưa sa như vậy, Tiết Đồng chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Có bóng người in dấu xuống nền nhà bóng loáng, hấn định nổ súng, thì bất ngờ xuất hiện hai quả lưu đạn đang bay tới.

Nhanh như cắt, Long Trạch ngã người sang hướng khác, hai người ngã trên tấm thảm ở phòng khách, một tiếng nổ lớn vang lên, tủ bát nổ thành những mảnh nhỏ, những mảnh gỗ vụn bắn tung, cắm vào da thịt Tiết Đồng, cảm giác như có mũi dao đang cứa trên người cô.

Tiếng nổ dứt nhưng đám sát thủ vẫn chưa có hành động khác, Long Trạch cũng không có thời gian quan sát Tiết Đồng, chỉ theo cửa sổ phòng bếp mà nhảy ra ngoài, sau đó giương súng, bắn về phía phòng khách.

Long Trạch quay lại phòng khách, hấn lấy sofa làm lá chắn ở góc tường, chắn liên tiếp ba chiếc ghế sofa xung quanh, thành một bức tường vây nhỏ, hấn đem Tiết Đồng vào bức tường vây sofa: “Trốn thật kĩ, không được ra ngoài.”

Long Trạch giơ súng tự động lên, đôi mắt tinh anh quét một vòng, bọn chúng nghĩ rằng chỉ cần trốn kĩ hấn sẽ không biết chúng ở nơi nào sao, Long Trạch nhếch môi, tiến vào phòng bếp, đi thẳng vào phòng khách, giải quyết hai tên đang nấp ở đó.

Giải quyết hai tên ở phòng khách, hấn nhanh nhẹn leo lên ban công của lầu hai, cửa sổ phòng ở lầu hai vừa mở, một tên đã từ trên cao rơi xuống, đám sát thủ trụ ở trên tầng hai từng tên từng tên bị hấn bắn chết.

Long Trạch nhặt khẩu súng tự động dưới đất lên, phòng bên cạnh đã không còn một ai, nhưng hắn không dám ở lại trong phòng quá lâu, sợ rằng ở bên ngoài sẽ có người điên cuồng nã đạn về phía này, càng sợ sẽ bị bom tập kích, hắn nên dùng chính mình để dụ địch.

Long Trạch đi xung quanh các phòng một lượt, ngay lập tức có viên đạn từ phía sau bắn ra, hiện tại đạn hắn cũng không còn nhiều, không nên lãng phí. Trình Thiên quả nhiên rất hiểu rõ hắn, dùng những tên được huấn luyện trong quan đội để đối phó với hắn.

Hắn đi tới vườn hoa, núp mình phía sau tảng đá, ống phóng rocket tuy rằng sức công phá mạnh nhưng dù sao cũng không phải súng ngắn, tốc độ di chuyển không thể nhanh được.

Long Trạch nâng súng sẵn sàng ngắm trúng mục tiêu, chỉ cần có kẻ xuất hiện, viên đạn của hắn lập tức sẽ bắn ra, nếu khoảng cách không phải quá xa, không cần ngắm quá kĩ, nhất định bọn chúng sẽ trúng đạn của hắn.

Ngược lại, đối với những tên ở phía ngoài mới khó giải quyết, mặc dù đám sát thủ luôn muốn giảm mức thương vong xuống mức thấp nhất, nhưng khi đã lâm trận thì không phải người chết thì ta chết.

Sắc trời dần chuyển sang sắc trắng, ánh nắng mặt trời cũng bắt đầu xuất hiện, phạm vi bắn của Long Trạch đã rõ hơn lúc trước, ở phía xa truyền đến tiếng gầm rú, mỗi lúc một gần.

“ Đáng chết!” Long Trạch cúi đầu mắng thầm một tiếng.

Chiếc trực thăng đang tới gần, cách mặt đất chừng hai ba mươi mét, khoang ngồi cửa đã mở sẵn từ lúc nào, một bên là người ngồi, một bên là ống súc rocket chĩa thẳng xuống khu biệt thự của Long Trạch, mắt chúng dán chặt trong ống quan sát.

Trực thăng bay về hướng biệt thự, quan sát thấy một người đàn ông đang nấp sau phiến đá, chúng lập tức lên đạn bắn rocket về mục tiêu xác định.

Viên đạn rocket thoát khỏi nòng súng, đầu đạn bắn tung tóe, Long Trạch nhanh chóng chạy đi nơi khác, giống như một trận gió xẹt qua trên mặt đất, hắn cảm nhận được có người đang bắn đạn về phía mình, phía sau lưng phiến đá cẩm thạch bị bắn nát, sức công phá của rocket là không thể chối từ, nơi bị bắn phá trúng xuống thành những hố sâu nhỏ.

Long Trạch bước qua mặt cỏ, viên đạn liền bám sát theo, hắn lách người tránh đạn, cho dù tốc độ có nhanh đến mức độ nào cũng không thể chống lại được súng bắn nhanh, dòng đạn lạc ở bốn phía như đang bao vây lấy hắn, so với giồng tổ còn điên cuồng hơn nhiều, giống như muốn nuốt chửng lấy hắn.

Đám hoa cỏ quá thưa thớt không thể giúp hắn ẩn mình, để thoát được Long Trạch đã phải dùng hết sức mình, vô cùng gian nan, không hề có sự phản kháng mà chỉ biết hướng về phía rừng cây chạy trốn.

Tốc độ chạy của Long Trạch nhanh đến mức không thể nhìn thấy, ở đám cây nhỏ những viên đạn lạnh băng liên tục xuyên qua, cả khu biệt thự mịt mờ trong khói lửa, súng máy liên tục nã đạn khắp nơi, càng chạy càng tiến vào khu rừng rậm rạp, đây là nơi ẩn nấp hoàn hảo.

Trực thăng ở phía trên không thể xác định rõ phương hướng của Long Trạch, vì không thấy rõ mục tiêu nên phải hạ thấp độ cao của trực thăng, người ngồi trên khoang phải cúi thấp người để tìm được mục tiêu.

Người bắn rocket cảm giác được có người trong rừng cây, liền lên đạn bắn về phía rừng rậm. Đối với hành động lần này, tốc độ của mục tiêu thật khó có thể tưởng tượng, bọn chúng phải tăng mức cảnh giác gấp đôi so với những nhiệm vụ bình thường.

Cây cối chỉ chít, chúng không thể đoán được vị trí của Long Trạch, bắn lung tung cũng không phải là cách hay. Long Trạch đã sớm chạy khỏi phạm vi chú ý của đám sát thủ, lặng lẽ ngồi xổm ở một gốc cây có tán lá rậm rạp cao vút như một cây đại thụ, xuyên thấu qua những kẽ lá là hình ảnh chiếc trực thăng, thay đổi súng tự động.

Từ phía dưới nhìn lên, Long Trạch có thể nhìn rõ thấy cánh quạt của chiếc trực thăng, không suy nghĩ nhiều, hắn nhắm chính xác rồi ra sức tàn phá cánh quạt. Đám người trên trực thăng không nghĩ tới Long Trạch có thể nhắm bắn chuẩn xác đến thế. Bên trên, súng máy còn chưa kịp ngắm, phi công cũng không thể nhanh

chóng tạo khoảng cách an toàn, tên điều khiển ống rocket cũng không thể tìm rõ mục tiêu để tiêu diệt, Long Trạch bắn liên tiếp nhiều phát súng về phía cánh quạt đang xoay tròn.

Long Trạch lại ẩn mình trong rừng cây, khi quả rocket thứ hai rơi xuống khu rừng nổ tung, thì cũng là lúc hắn đã an toàn ở vị trí mới.

Phi công hốt hoảng: “ Cánh quạt bị phá hủy, trực thăng không thể điều khiển.”

Trực thăng ở không trung lắc qua lắc lại, phi công dốc toàn lực để có thể hạ cánh an toàn, hai tên ngồi ở ghế tin rằng phi công có thể điều khiển tốt, nhưng không ngờ, một viên đạn từ phía rừng nổ ra, bắn nứt cửa kính của trực thăng.

Cửa kính thủy tinh bị đạn bắn trúng, cho dù chưa xuyên qua nhưng cũng xuất hiện vết nứt do đạn để lại, xung quanh tạo ra vết rạn loang lổ, trực thăng lao nhanh chóng về phía rừng cây. Tên phi công dựa vào kinh nghiệm nhiều năm đang cố gắng vớt vát tình hình, nhưng dòng đạn không ngừng bắn về trực thăng, nằm ngoài tầm kiểm soát, trực thăng hoàn toàn mất kiểm soát, cuối cùng hướng về phía mặt đất mà đâm xuống, phát ra tiếng nổ lớn.

Ở phía đó không xa, thân trực thăng tạo thành bão lửa khổng lồ, so với ánh nắng của bình minh còn chói mắt hơn rất nhiều.

Long Trạch tiếp tục di chuyển trong rừng, tay cầm súng tự động chạy thoăn thoắt trong rừng rậm, giống như mũi tên bắn ra từ dây cung, chỉ lao thẳng về phía trước không ngừng. Đối với đám sát thủ, để nhắm bắn chính xác Long Trạch quả là điều không hề dễ dàng.

Đám cỏ dại trong rừng không ngừng chuyển động, không phải do gió cây mà do mưa đạn tạo nên, Long Trạch khi thì chạy hướng Tây khi thì hướng Đông, hắn đang so găng với tốc độ của viên đạn.

Cho dù có tên có thể nhắm trúng hướng di chuyển của Long Trạch, nhưng chưa kịp nổ súng thì đã chết dưới họng súng của hắn.

Từ sáng sớm, cánh cửa tử thần đã mở trên đảo, kẻ đang sống cũng cần kẹ cái chết trong gang tấc. Từng tên từng tên ngã xuống trước họng súng của Long Trạch, đối với đám sát thủ, đây cũng là công việc lấy mạng đổi mạng.

Trên mặt Long Trạch đờ đờ sát khí, gặp Phật giết Phật, gặp Thần giết Thần, những người ở xung quanh hắn, tất cả đều phải chết. Ở trong rừng, tiếng súng rocket lại vang lên, tên có chiếc mũ điều hầu chưa kịp ném quả lựu đạn ra xa thì viên đạn từ đâu đã cắm vào ngực hắn.

Long Trạch chạy tới bức tường vây, nhanh nhẹn nhảy lên, tiến vào vườn hoa. Lập tức, tìm hắn như bị bóp nghẹt, mặt mày biến sắc.

Chương 60: Bình minh

Trong biệt thự, có tất cả bốn tên sát thủ, trong đó có ba tên đứng thành hình tam giác, trên tay cầm vũ khí, ánh mắt chúng đều hướng về phía con mồi trong tầm kiểm soát.

Tiết Đồng bị vây hãm trong vòng vây của đám sát thủ, vóc dáng chúng ở mức trung bình, màu da rám nắng, mái tóc đều rất gọn gàng, tay phải của chúng chĩa họng súng vào huyệt thái dương của Tiết Đồng.

Tên bên phải, quàng tay qua cổ Tiết Đồng, siết chặt cổ, đem cô trở thành lá chắn của mình. Đứng trước hắn, mái tóc Tiết Đồng rối loạn, khuôn mặt bám đầy tro bụi, làn da trắng nõn hiện lên những vết thương bị trầy xước vẫn còn rớm máu, toàn thân hơi run run.

Bốn tên sát thủ nhìn thấy bóng dáng Long Trạch đang ở bên ngoài tường vây, lập tức chúng triển khai hành động, một tên trong đám liền hét lớn: “ Buông vũ khí, bằng không cô ta sẽ chết.”

Giọng nói tiếng Trung lơ lửng, đặc sệt của người ngoại quốc, tên sát thủ đứng bên cạnh, ngoái ngược hẳn đập dữ dội, trước ngực còn ẩn hiện hình xăm màu lam.

Ba tên sát thủ đều chĩa súng về phía Long Trạch, một tên nâng cằm Tiết Đồng ra vẻ uy hiếp. Tất cả bọn chúng đều có thân thủ rất nhanh nhẹn, gân xanh cũng nổi lên thấy rõ, ánh mắt tinh ranh, hành động lần

này của chúng không thể để sai sót gì xảy ra, đối thủ cũng không phải là người thường, sống hay chết được quyết định vào lúc này.

Long Trạch cầm chắc cây súng trong tay, con người đen sẫm lại, chiếc quần dài hần mặc còn loang lổ vết máu, lại lấm chút đất bùn của rừng rậm, đôi mắt như ngập chìm trong máu.

Tên sát thủ đối diện nhìn thấy hần không có bất kì hành động nào, liền nổ phát súng ngay sát bên tai Tiết Đồng, cô sợ hãi hét lên, viên đạn sượt qua đầu Tiết Đồng bắn về phía không trung, sau đó chúng tiếp tục chia hòng súng vào sát thái dương của cô.

“ Buông vũ khí “. Tên xăm mình một lần nữa cảnh cáo, hần nhú mào liền nhanh chóng hướng súng về phía Tiết Đồng, đây là một canh bạc, hần chỉ có thể đem người con gái này trở thành mối uy hiếp duy nhất với mục tiêu.

Lúc này, bọn chúng không nắm chắc phần thắng trong tay, chỉ có thể lợi dụng người con gái này.

Sóng mắt của chúng gặp nhau trong không trung, Long Trạch hiểu được điều chúng muốn, khoảng cách quá xa, nếu chỉ có một tên chia súng vào Tiết Đồng, hần có thể cứu cô ra, nhưng chúng có tới bốn tên. Thực sự hần không nắm chắc phần thắng, hướng chi, như vậy quá mạo hiểm.

Cánh môi Tiết Đồng mấp máy vì sợ hãi, vừa rồi tiếng súng vang lên bên tai cô, giống như có con ong chui vào lỗ tai không ngừng vo ve bên trong, móng tay cô trắng bợt, nếu nhìn kĩ, có thể thấy đầu ngón tay cô đang run rẩy.

Long Trạch ném khẩu súng sang một bên, chậm rãi đi tới đám sát thủ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tên đang chế ngự Tiết Đồng.

“ Nhanh lên.” Tên sát thủ uy hiếp.

“ Anh đi đi.” Nhìn thấy hòng súng đều chia vào Long Trạch, Tiết Đồng đột nhiên hét lớn tiếng: “ Tôi không cần anh cứu. Cho tới bây giờ tôi chưa từng thích anh ... Anh đi đi.”

Một người chết còn hơn hai người cùng chết, hướng chi đó lại là người yêu mình. Tiết Đồng ở trong khủy tay của tên sát thủ giấy dựa không ngừng: “ Tôi không yêu anh, chưa bao giờ yêu. Anh rút ngay.”

Sức phản kháng của Tiết Đồng đối với chúng chỉ như gãi ngứa, mấy tên sát thủ không quan tâm tới cô, chỉ cầm súng chia vào đầu Tiết Đồng, đôi mắt sáng như ngọn đuốc nhìn chằm chằm về phía đối diện.

Long Trạch ném tiếp cây súng thứ hai ra phía xa.

Ngay sau khi thấy Long Trạch ném khẩu súng cuối cùng trong tay, chúng lập tức kéo cò, bắn đạn về phía Long Trạch, trừ hai tên đang uy hiếp Tiết Đồng thì tất cả đám sát thủ đều hướng nòng súng về phía Long Trạch.

Long Trạch tiến hai bước về phía chúng, viên đạn lập tức găm vào da thịt hần, Tiết Đồng chứng kiến cảnh hần trúng đạn, nước mắt cô từ hốc mắt mà rơi thành hàng dài, ở trong tay tên sát thủ giấy dựa trong nỗi tuyệt vọng.

Long Trạch tiến đến gần, trở thành mục tiêu tấn công của đám sát thủ, một vết sáng lóe lên, tên đang chia súng vào Tiết Đồng bị cái đuôi màu trắng quăng ra phía xa, trong giây lát Long Trạch chạy nhanh tới bên cạnh Tiết Đồng, ôm lấy cô.

Để tránh cho cô bị trúng đạn, Long Trạch dùng đuôi quăng những tên sát thủ ra phía xa, cũng nhanh tay nhặt súng dưới đất bắn nhiều phát liên tiếp: “ Pằng Pằng Pằng ...” tiếng súng vừa dứt cũng là lúc đám sát thủ trong phòng đổ quỵ xuống dưới đất.

Mọi nguy hiểm tạm thời đã được giải quyết, ánh nắng mặt trời như cung tên sáng bắn ra tứ phía, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào vết nắng ấy, màu vàng của ánh nắng in bóng vào tán lá cây, không chỉ riêng những tán cây à ngay cả hiên nhà của khu biệt thự cũng được nắng vàng đổ xuống.

Long Trạch nằm trên người Tiết Đồng, hần mỉm cười rồi thở dài một tiếng, Tiết Đồng chỉ cảm thấy trước ngực mình dinh dinh, nhìn xuống mới thấy là máu từ người Long Trạch đang chảy ra: “ Trạch ...”

Giọng nói của cô ghen lại: “ Anh sao rồi?.”

“ Tiết Đồng ...” Thần kinh hẳn lúc này mới được thả lỏng, Long Trạch cũng không còn sức, gục trong lòng Tiết Đồng.

Tiết Đồng ngồi dưới đất, nước mắt giàn dụa, Long Trạch nằm trên sàn đất toàn thân máu chảy đầm đìa, viên đạn cắm chặt vào da thịt hằn để lại vết thương sâu hoắm, cái đuôi trắng thường ngày được thay bằng màu đỏ của máu, hẳn nằm trên mặt đất bên môi vẫn giữ nguyên nụ cười.

Dòng máu trong người Tiết Đồng như đông cứng lại, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, vô cùng đau đớn: “ Tên ngốc này ... Đã nói không cần anh tới cứu. Anh đến làm gì?.”

Khóe môi Long Trạch nhếch lên, nụ cười nhạt lại in trên khuôn mặt hẳn, giọng nói của Tiết Đồng mơ hồ vang vọng bên tai hẳn, rất chân thật, giọng nói của hẳn khó khăn lắm mới thốt lên lời: “ Tiết Đồng Em gạt anh ...”

“ Anh sẽ chết ...” Tiết Đồng vừa nói nước mắt cũng tuôn ra, cô nức nở: “ Anh biết không, nếu anh chết em cũng không sống được? Sao anh lại ngốc như vậy?.”

“ Anh sẽ không chết.” Long Trạch cúi đầu lên tiếng, hẳn nâng tay thay cô lau đi những giọt nước mắt, ngón tay nhẹ nhàng chạm tới khóe mắt cô, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “ Đừng khóc, anh đã hứa sẽ đem lại hạnh phúc cho em, anh còn chưa làm được, sao có thể chết?.”

Tiết Đồng vội vàng cầm tay hẳn, nhìn thấy vết thương trên người Long Trạch không ngừng chảy máu.

“ Tiết Đồng, em gạt anh.” Đáy mắt Long Trạch lóe lên tia sáng của hạnh phúc, nở non trong lòng cô: “ Trước kia, em nói yêu anh cũng là giả, hôm nay nói không yêu anh cũng là giả. Anh rất vui.”

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười không nhuốm chút bụi trần, lại ấm áp như ánh nắng sớm vào ngày xuân, vô cùng ấm áp, hẳn cảm nhận được tình yêu của cô, thời điểm cô nói: “ Tôi không yêu anh.” Long Trạch cảm thấy rất hạnh phúc, cho dù lúc này, hẳn có chết, cũng rất mãn nguyện.

Mặt trời chiếu khắp nơi, chim sơn ca cất tiếng hót vang trong rừng cây, Long Trạch mở hờ đôi mắt nhìn lên bầu trời cao, trời xanh mây trắng đều hiện lên trong mắt hẳn.

Những giọt nước mắt của Tiết Đồng giống như những hạt chân trâu rơi xuống ngực hẳn, làm dịu đi trái tim của hẳn, cũng giống như liều thuốc tê, tạm xoa dịu cơn đau thể xác lúc này, thời điểm cô bảo hẳn đi, đồng nghĩa cô muốn hẳn sống, cô không nghĩ đến việc mình sẽ chết. Cô yêu hẳn, yêu một người ích kỷ như hẳn.

Mái tóc rối bù, khuôn mặt phủ kín tro bụi, nước mắt giàn dụa, giờ phút này không thể nói cô rất xinh đẹp, nhưng Long Trạch lại cảm thấy vạn vật không thể so sánh được với vẻ đẹp của Tiết Đồng, cô là hạnh phúc cũng là hy vọng duy nhất trong cuộc đời của hẳn. Hẳn sống là để dùng cả đời này trở thành một người lính canh gác cuộc đời của cô.

Long Trạch thì thào: “ Em yêu anh, anh rất vui, rất vui... “

“ Nói chuyện này để làm gì!” Tiết Đồng mắng: “ Về sau nói không được sao? Được được, cho dù sau này, em cũng yêu anh, là của anh.”

Đầu đạn găm trong ngực hẳn khiến máu chảy ra không ngừng, đuôi cũng bị trúng đạn, Tiết Đồng không biết rõ tình hình thương thế của hẳn: “ Bây giờ em phải làm gì?.”

“ Không việc gì, chúng ta nghỉ ngơi một lúc, sau đó lấy đầu đạn ra.” Long Trạch nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

“ Nên lấy đạn ra luôn, anh nói xem, em phải làm như nào.” Tiết Đồng sốt ruột đến chết, toàn thân rét run, giọng nói cũng run run: “ Có cần hay không em đỡ anh đi vào?.”

“ Không cần, em không đỡ nổi anh. Lấy dao nhỏ, cái nhíp lại đây, lấy đạn ra, anh muốn nghỉ ngơi một lúc.”

Tiết Đồng bủn rủn chân tay chạy vào nhà, lục tung phòng dụng cụ để tìm hộp đựng thuốc, trong phòng chỉ toàn mảnh vỡ thủy tinh, tìm mãi không thấy.

Cuối cùng tìm được nơi đựng hòm thuốc, cô đá văng cái bàn, nhanh tay lấy hòm thuốc chạy ra ngoài, đến sofa lấy đem theo một cái gối.

Tiết Đồng kê gối cho Long Trạch, đặt hòm thuốc bên cạnh hắn. Trước nay cô không biết xử lý vết thương, cũng không biết viên đạn có làm tổn thương nội tạng hay không, miệng vết thương có nhiễm trùng hay không, đưa mắt nhìn Long Trạch: “Làm sao bây giờ?”

“Anh muốn nghỉ ngơi.” Hắn đem tay Tiết Đồng nắm chặt trong bàn tay mình: “Giúp anh, xử lý mấy vết thương đó.”

Tiết Đồng ngồi xổm bên người Long Trạch, đôi môi khẽ nhúc nhích không nói lên lời, cầm bông y tế chấm cồn rồi lau xung quanh vết thương. Viên đạn cắm vào da thịt tạo nên vết thương trùng xuống, vừa ấn xuống máu không ngừng chảy ra.

Cũng may, viên đạn không ảnh hưởng đến nội tạng, thể chất Long Trạch khỏe mạnh, nên mới không khiến viên đạn đi sâu vào cơ thể. Với tốc độ của viên đạn bắn ra, sinh ra động năng, rất nhanh chúng sẽ tiến sâu vào da thịt của đối phương, tính sát thương không kém gì với một ngòi nổ của bom mìn cỡ nhỏ.

Thế nhưng, Long Trạch không phải người bình thường, hơn nữa súng tự động cũng không có sức công phá quá lớn.

Long Trạch nằm trên sàn đất, cầm lấy dao nhỏ với nhíp, hắn không cần nhìn miệng vết thương, chỉ đưa tay nhẹ nhàng khoét xung quanh vết thương, rồi dùng nhíp gấp đầu đạn ra, Tiết Đồng nhìn cả người phát run, cầm bông y tế thay hắn cầm máu, lo lắng hỏi: “Không cần sát trùng sao?”

“Không cần, anh sẽ khỏi.” Tuy rằng, động tác của hắn rất nhẹ nhàng nhưng quá trình vô cùng đau đớn, Long Trạch cắn chặt răng, trên trán thấm đẫm mồ hôi.

Tiết Đồng cầm băng gạc lau mồ hôi cho hắn, viên đạn trước ngực được lấy ra, Long Trạch hơi nhích người ngồi dậy để vòng chiếc đuôi đến gần mình.

“Vết thương trên đuôi để em xử lý.” Tiết Đồng nhỏ giọng hỏi, nhìn bộ dạng hắn vô cùng đau đớn, không đành lòng để hắn tự mình gấp đạn ra: “Nếu đau, anh phải nói.”

“Anh không sợ đau, em nhanh một chút là được rồi.” Giọng nói hắn trầm xuống.

Tiết Đồng cắn chặt răng, lưỡi dao cứa xuống cái đuôi màu trắng, máu ngay lập tức tứa ra, thấm đẫm cả bông băng y tế, cô cố gắng trấn tĩnh chính mình, phải hết sức cẩn thận. Cuối cùng, viên đạn cũng được gấp ra.

33. Chương 61 - 62

Chương 61: Quyết định

Sau khi lấy viên đạn ra, Long Trạch nằm trên mặt đất mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, Tiết Đồng cũng không khá hơn là mấy, cô rúc vào bên cạnh người hắn, mười đầu ngón tay tê cứng lại.

Cách đó không xa, đám thi thể cùng với những mảnh gỗ vụn ngổn ngang trong phòng, nhìn qua, cũng không có mấy khác biệt.

Mặt trời cũng dần xuống núi, bóng cây đổ dài trong khu vườn tạo nên bầu không khí tĩnh lặng.

Vết thương của Long Trạch mà nói hồi phục khá nhanh, hắn nằm ngủ nửa buổi chiều, vết thương đã ngừng chảy máu, tạo nên những lớp vảy khô ráp, tinh thần cũng tốt lên không ít.

Nhìn bề mặt vết thương, máu tụ lại thành những vết nâu trên người, hắn nhíu mày, đưa tay xoa lưng Tiết Đồng: “Anh đưa em về phòng trước, sau đó quay lại xử lý những việc còn lại.”

Tiết Đồng chôn đầu ở bả vai Long Trạch, nức nhen: “ Em không muốn ở một mình.”

“ Anh sợ em nhìn thấy, sẽ gặp ác mộng.” Long Trạch lên tiếng an ủi cô.

Tiết Đồng không trả lời, chỉ ôm chặt cánh tay của Long Trạch.

Mà hẳn cũng không muốn cô ở một mình, suy nghĩ một lúc, mở miệng nói: “ Vậy em đi theo anh.”

Long Trạch ôm lấy Tiết Đồng, để cô áp sát vào lồng ngực của mình, đi đến chỗ để xe oto, đặt Tiết Đồng ngồi ở ghế sau, lấy một chiếc chăn đắp lên cho cô, sau đó hẳn bắt đầu xử lý những thi thể trong phòng.

Thời điểm mặt trời hoàn toàn biến mất, Long Trạch đứng trên mỏm đá cao gần mặt biển, dùng đuôi cuộn những thi thể thành ròi ném ra biển.

Những thân hình cường tráng, trở thành những điểm nhấn nhỏ xíu trên mặt biển, rồi theo sóng biển dạt về phía xa. Bỗng chốc, bãi biển được thiên nhiên sinh ra, lại trở thành nơi chôn xác chết.

Tiết Đồng đứng phía xa nhìn Long Trạch xử lý đồng xác, mặc dù cô không bị thương nặng, nhưng cảm thấy đáy lòng có chút chua chát. Hiện tại, cô và Long Trạch không thể tìm một nơi mai táng tử tế cho đám sát thủ này, ánh sáng le lói còn sót lại cũng dần biến mất, gió đêm thổi lên mái tóc lộn xộn của cô, hết như tâm trạng rối bời của Tiết Đồng lúc này.

Bóng dáng của Long Trạch đứng trên mỏm đã bị hoàng hôn nhuộm sang màu khác, có phần u ám, nhưng hẳn vẫn kiên định, luôn đứng vững trước mặt cô. Giống như một tảng đá không bao giờ lay chuyển.

Thi thể cuối cùng cũng chìm sâu dưới đáy biển, Long Trạch im lặng đứng đó, ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt biển.

Gió đêm mang theo vị mặn của biển cả, không khí lạnh thấm thấu vào từng tác da thịt, đôi mắt của hẳn bỗng sẫm lại, đen như mực, nhưng trong đó lại có chút ưu sầu không thể xua tan đi được, thật lâu sau, hẳn xoay người nhìn Tiết Đồng.

Long Trạch đi tới bên Tiết Đồng, hẳn im lặng đứng nhìn cô, bóng dáng cô mỏng manh mà yếu đuối khiến hẳn đau lòng, hẳn lấy áo khoác trong xe mặc vào cho cô. Long Trạch muốn nói điều gì đó, khẽ nhúc nhích môi nhưng lại không nói thành lời.

Oto lướt nhanh trong sắc trời đen kịt, bên ngoài là cũng chỉ là một màu đen, bóng dáng những cây cổ thụ bên đường lúc ẩn lúc hiện, khuôn mặt Long Trạch vẫn điềm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Tiết Đồng lại cảm thấy khó chịu, cổ họng như đang ứ nghẹn, nuốt không trôi mà nói cũng không ra, hai người như cứ như vậy trên suốt quãng đường trở về, không ai nói một câu.

Phòng ngủ đã bị đám sát thủ phá hoại không thể ngủ được nữa, hai người tạm thời ở sang một phòng khác, lần trước có dọn dẹp qua, cũng có thể tạm ở được, Tiết Đồng thay qua ga giường là có thể trở thành phòng ngủ được.

Tắm rửa thay quần áo xong, Long Trạch mang đồ ăn từ phòng bếp lên phòng. Cả một ngày chưa ăn cơm, nhưng Tiết Đồng cũng không cảm thấy đói, trong đầu mùi vị tanh nồng của máu tươi vẫn phảng phất trong từng hơi thở của cô. Uống vài ngụm canh rồi nhanh chóng trở về phòng ngủ, Tiết Đồng cuộn mình trong ổ chăn, mở tivi rồi chỉnh cần giải trí, hai mắt dờ dãi nhìn vào màn hình tivi.

Long Trạch kéo chiếc chăn Tiết Đồng đang đắp ra, cầm thuốc thay cô bôi những vết thương trầy xước trên da, mặc dù vết thương không quá nghiêm trọng nhưng cũng không thể lơ là. Nhìn trên làn da trắng nõn của Tiết Đồng, những vết sẹo đủ hình dạng, khi thuốc chạm đến vết thương vẫn còn rỉ máu của cô. Tiết Đồng hít sâu vào, lên tiếng: “ Nhẹ một chút, đau quá.”

Long Trạch vẫn không lên tiếng, dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn cô.

Tiết Đồng biết, tâm trạng hẳn không tốt, vội vàng im lặng, cắn chặt răng, hốc mắt cũng đỏ lên, nhưng cố gắng nhịn không để nước mắt tràn ra.

Động tác Long Trạch bôi thuốc cho cô vẫn rất dịu dàng, nhưng khuôn mặt hần vô cùng khó coi, đôi môi mím chặt lại, ngay cả lời nói đồ dằn như mọi khi cũng không nói ra. Nhìn Tiết Đồng vui đầu trong gối, đau đến toàn thân run lên, rồi những giọt nước mắt của cô đang dần thấm đẫm trên gối.

Bôi thuốc xong, hần cũng không lên tiếng, chỉ cầm khăn vào nhà tắm vò qua nước rồi đến bên giường thay cô lau mặt.

Sự im lặng của hần khiến Tiết Đồng khó chịu, cô khẽ lên tiếng: “Đi ngủ sớm một chút.”

Long Trạch cũng không trả lời, nhìn vết thương trên người cô, hần lên tiếng: “Em có sợ vết thương để lại sẹo không?”

“Không sao cả.” Tiết Đồng nhìn vết thương trên người mình.

“Không cần phải lo lắng, vết thương cũng không sâu, có lẽ sẽ không lưu lại sẹo. Mua thuốc bôi là sẽ hết.” Long Trạch dừng một lúc, hần thở dài rồi thay cô đắp chăn: “Anh sẽ không khiến em phải cảm thấy khó chịu.”

“Em cũng không để ý.” Sống chết cũng đã thử qua, chuyện này có đáng là gì.

“Nhưng anh để ý.” Long Trạch nói rất nhẹ, gương mặt hần trầm xuống, khóe mắt mang theo vẻ buồn bã.

Hần đứng lên, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bầu trời không có trăng, những ngôi sao cũng rất nhỏ, lu mờ bởi đám mây đen.

Long Trạch yên lặng rất lâu, trên khuôn mặt tuần tú phủ bởi những nét đau thương, cô đơn và cả sự bất lực. Bên ngoài, gió thổi thành từng cơn, những nhánh cây lay động, trên tường, mũi kim đồng hồ nặng nề di chuyển, Long Trạch lên tiếng: “Tiết Đồng, anh đưa em trở về.”

Giọng nói của hần không lớn, Tiết Đồng nằm trên giường nửa mê nửa tỉnh, loáng thoáng nghe được lời hần nói, dựng người dậy, nhìn về phía Long Trạch: “Anh nói gì?”

Long Trạch xoay người, giống như đang hạ quyết tâm: “Anh sẽ kêu người nhanh chóng đưa thuyền tới đây, chờ thuyền được đưa tới, anh sẽ đưa em về thành phố C, em tạm thời về ở cùng cha mẹ mình một thời gian.”

Từng câu nói của Long Trạch, Tiết Đồng nghe rất rõ ràng, nhưng cô sẽ không hiểu được vì sao hần lại đồng ý với mình như vậy, lại sợ hần thay đổi chủ ý, hỏi dò: “Thật sao?”

“Đúng vậy.” Long Trạch đi tới ngồi bên cạnh giường: “Anh rất lo lắng.”

Trong mắt Tiết Đồng như ánh lên tia sáng, hôm nay bản thân trải qua cảnh mưa bom bão đạn, cái chết như đang gần đến với cô, nhưng lúc này Long Trạch lại đồng ý đưa cô trở về nhà, cảm giác như vừa ở địa ngục, giây tiếp theo đã trở lại thiên đường. Quá vui sướng, Tiết Đồng vẫn không rời mắt khỏi Long Trạch.

Long Trạch bắt được ánh mắt khó hiểu của cô, thản nhiên lên tiếng: “Em cũng không thể cả đời ở bên anh như này.”

Tiết Đồng không lên tiếng, cả đời, cô chưa nghĩ xa đến như vậy, chẳng phải cứ từng bước từng bước rồi sẽ đến đích hay sao.

“Anh cảm thấy trước đây em nói rất đúng, anh căn bản không hiểu được thế nào là cuộc sống thực tế.” Long Trạch chậm rãi nhả từng câu chữ, khuôn mặt hần mang theo vẻ bất đắc dĩ.

“Đó là do em tức giận mới nói linh tinh.” Tiết Đồng thấp giọng, giải thích: “Lúc đó, quan điểm chúng ta bất đồng, lời nói trong lúc cáu giận không nên coi là thật. Hiện tại, anh đối với em rất tốt, hôm nay nguy hiểm như vậy, anh cũng không bỏ rơi em, trên đời này, liệu có mấy người có thể làm được.”

“Nguy hiểm như vậy đều là do anh.” Ở trước ngọn đèn vàng, khuôn mặt Long Trạch lúc tối lúc sáng, mông lung giống như tâm trạng của hần.

Trước nay, hần chỉ biết đem những thứ mình thích giữ ở bên người, chiếm hữu nó. Hần yêu cô, chỉ cần đối xử tốt với cô, dành những thứ tốt nhất cho cô, như vậy sẽ là yêu là hạnh phúc. Nhưng thời điểm hần nhìn Tiết Đồng bị hai tên sát thủ uy hiếp, hần bỗng nhiên hiểu được, yêu một người đôi khi không cần giữ người ấy bên mình, mà chỉ cần đối phương được hạnh phúc, vậy là đủ.

Tiết Đồng là hạnh phúc của hắn, nhưng hiện tại, hắn không thể hứa hẹn bất cứ điều gì với cô. Dù sao, hắn cũng chỉ có một mình, tự bản thân mình gây ra sai lầm mình hắn đương đầu là được rồi.

Hơn nữa, Long Trạch cũng biết rằng Trình Thiên sẽ không bỏ qua cho hắn nhưng không ngờ hắn lại dùng đến cả vũ khí hạng nặng để diệt trừ mình.

Cũng không thể ngờ rằng, Tiết Đồng lại ngồi chung trên con thuyền đầy nguy hiểm của hắn, cái hắn cho rằng là tình yêu, nhưng lại không thể đem lại hạnh phúc cho cô.

Tiết Đồng là người bình thường, những sóng gió lớn như vậy sao cô có thể chịu được. Đêm dài lắm mộng, Trình Thiên biết hắn không chết, Tiết Đồng còn ở bên cạnh hắn, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, hắn không thể vì bản thân mà ích kỷ giữ cô ở bên cạnh, luôn ở trong ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết như hắn được.

Nghĩ có thể được về nhà, trong lòng Tiết Đồng vui sướng không thôi, nhưng nhìn sắc mặt Long Trạch, cô cũng có chút hụt hẫng: “Hôm nay người đến nhiều vậy, nếu chúng ta sống tại thành phố, Trình Thiên sẽ không dám ra tay.”

“Hắn sẽ không có cơ hội.” Long Trạch trả lời, hắn rất kiên định, ánh mắt nhìn tầm thâm màu xanh, màu vàng nhạt còn điểm xuyết những bông hoa nhỏ, đúng là màu sắc Tiết Đồng thích.

“Chúng ta có thể về thành phố C trước, người ở đó hành động cũng nhanh chóng, phản ứng mau lẹ, đối với tình huống như này đều có thể giải quyết được. Ở trong thành phố, hắn không có khả năng sát hại anh. Sau đó chúng ta sẽ từ từ nghĩ cách đối phó hắn.” Tiết Đồng không muốn Long Trạch mạo hiểm, có lẽ hôm nay sự việc xảy ra quá đột ngột mới khiến hay thay đổi suy nghĩ.

Từ từ giải quyết? Nếu đối phó với mình Trình Thiên, hắn không đủ sức để giết Long Trạch, nhưng hắn có thể mua chuộc đám sát thủ, nói không chừng, ngày nào đó hắn sẽ phái người đến đối phó với Tiết Đồng.

Nếu Tiết Đồng xảy ra chuyện, cho dù hắn có đầu rơi máu chảy cũng không thể bù đắp lại được, các đốt xương trên mu bàn tay Long Trạch gồ lên, Trình Thiên nhất định phải chết, hơn nữa phải nhanh chóng biến mất khỏi thế giới này, Long Trạch cũng không ngại đem chính bản thân của mình để đổi lấy cái chết của Trình Thiên.

“Trạch, anh sẽ cùng em cùng nhau trở về sao?” Tiết Đồng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt mong chờ.

“Anh sẽ đưa em về nhà.” Long Trạch trả lời, nhưng không có nói hắn sẽ làm gì tiếp theo.

Hắn đứng dậy, dựa người vào đầu giường, đem Tiết Đồng ôm vào trong lòng, đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, rồi lại lấy ngón tay cuốn nhẹ từng lọn tóc, từng vòng từng vòng tựa như trong lòng hắn, tình yêu đối với cô vô cùng say đắm.

Trở về nhà, đó là khát vọng của Tiết Đồng, hắn hiểu được điều ấy. Chỉ cần Tiết Đồng an toàn, hắn sẽ tìm Trình Thiên, cần phải giải quyết triệt để, nếu không Trình Thiên cũng sẽ không từ bỏ, đến khi mọi chuyện được giải quyết, hắn chết cũng không ngăn ngại.

“Anh cũng ở lại thành phố C đi, cho dù Trình Thiên có tìm được anh nhưng hắn cũng sẽ không làm gì được.” Tiết Đồng ở trong lòng hắn khuyên nhủ, cô biết, cô đã yêu người đàn ông này.

Long Trạch khẽ cười: “Tiết Đồng, anh không phải người, em cũng là người bị ép ở bên cạnh anh, còn muốn cả đời ở bên cạnh anh?”

“Cũng không phải là không thể.” Nửa khuôn mặt của cô chôn ở khuỷu tay hắn, giọng nói của cô rất nhỏ, giống như mỗi chữ chỉ nói một nửa, thực chất nghe cũng không rõ được.

Dù vậy, Long Trạch vẫn nghe được, trên mặt hắn nụ cười bỗng rõ hơn, điều hắn mong muốn nhất cuối cùng hắn cũng đạt được, vì một câu nói này của cô, cho dù bất kể hắn chết hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Hắn muốn đem lại hạnh phúc cho Tiết Đồng, nhưng hiện tại đến sự an toàn của cô hắn cũng không thể bảo vệ được, hắn có tư cách gì để nói yêu cô? Long Trạch trả lời, giọng nói hắn rất nhẹ giống như hơi thở của hắn vậy: “Như vậy là đủ rồi.”

Cho dù thời gian Tiết Đồng ở bên cạnh hắn không lâu, nhưng cũng khiến hắn cảm thấy cuộc đời mình đã quá hoàn mỹ rồi. Sau này, khi hắn già đi, dù không có cô ở bên cạnh, hay hắn phải lẩn trốn tại chân trời góc bể, nhưng khi nhớ tới thời gian ở bên cạnh cô, hắn cũng có thể nở nụ cười hạnh phúc.

“Trạch, không phải anh muốn đưa em về nhà rồi một mình đi tìm Trình Thiên chứ?” Tiết Đồng cảm thấy Long Trạch có vẻ điều khó hiểu, cô giãy khỏi vòng tay hắn, ngồi dậy đối diện với hắn. Trước kia sống chết cũng không đồng ý cho cô về nhà, hiện tại hắn lại đồng ý, nghĩ kỹ lại thấy kì lạ.

Cô nhìn hắn với ánh mắt chất vấn: “Không phải anh muốn đi tìm hắn trả thù? Cho dù biết mình sẽ mất mạng, cũng muốn xử lý hắn?”

Cơ thể Long Trạch bỗng cứng ngắc lại, giọng nói không lớn nhưng đủ để phát huy sự kiên quyết của hắn: “Hắn đáng chết!”

“Hắn đáng chết, em cũng hận không thể giết chết hắn trăm ngàn lần. Nhưng hắn không đáng để anh phải trả giá lớn như vậy, cho dù anh giết được hắn, nhưng sau đó anh sẽ thế nào?” Tiết Đồng mở to mắt nhìn hắn, giống như muốn xem rõ cuộc Long Trạch đang nghĩ gì.

Long Trạch im lặng không trả lời.

Tiết Đồng hiểu được, hắn sẽ đi tìm Trình Thiên để một mạng đổi một mạng, cô cảm thấy buồn bực: “Trạch, tức giận cũng không nên nóng nảy nhất thời, chỉ cần chúng ta rời đảo, Trình Thiên cho dù thế lực lớn thế nào cũng không thể khiến người khác cảm sùng đi trên đường bắn phá. Anh làm việc không thể giống trẻ con, người khác đánh anh, anh không thể lập tức đánh trả. Cần phải suy tính kĩ càng, như vậy có phải tốt hơn không?”

“Em sẽ không bao giờ phải chịu cảnh người khác chĩa súng vào đầu mình.” Long Trạch nhíu mày lại, giọng nói hắn gần xuống như muốn xé rách điều gì đó.

Tiết Đồng sửng sốt.

“Tiết Đồng, anh không thể mạo hiểm nữa.” Ánh mắt Long Trạch như có ngọn lửa thiêu đốt, hắn hận Trình Thiên, cũng hận chính mình: “Anh không muốn để em đi, nhưng so với việc em sẽ gặp nguy hiểm, anh tình nguyện để em trở về nhà, tiếp tục cuộc sống của mình. Em nghĩ xem, nhiều như thi thể lạnh lẽo nằm trên sàn nhà hôm nay, nếu anh có sai sót gì, thì người nằm ở đó, sẽ là em.”

Long Trạch sắc mặt trở nên trắng bệch: “Nếu như vậy, anh sẽ điên mất.”

“Việc anh gây ra, chính anh sẽ tự mình giải quyết.” Long Trạch kiên quyết, hắn đã hạ quyết tâm, trong nháy mắt, hắn lại trở nên mềm mỏng: “Chỉ cần em vui vẻ là được rồi.”

“Long Trạch, sao anh có thể suy nghĩ cực đoan như vậy?” Tiết Đồng mắng: “Hay anh quá tự tin về mình, hay không tin tưởng chính mình? Trước kia chỉ hận không thể cắt em vào đầu đó để có thể mang theo bên người, hiện giờ chỉ vì một chút mạo hiểm, lại buông tay. Chúng chỉ là một đám sát thủ, cũng không phải là cả một quân đội, nhiều người như vậy, cuối cùng cũng chỉ chôn xác dưới biển sâu, bọn chúng đều chết hết, còn có gì phải sợ?”

“Đúng là em muốn về nhà, anh cũng không phải là không thể thích ứng với cuộc sống tại thành phố. Chẳng lẽ vì tên Trình Thiên tội ác chồng chất kia, anh từ bỏ sao? Ban ngày còn nói sẽ đem lại hạnh phúc cho em, đây chính là thứ anh nói sẽ cho em?” Chỉ tiếc, rên rỉ không thành thép.

Long Trạch xoay người, về mặt phần hận.

Tiết Đồng bình tĩnh lại, cầm tay hắn: “Hôm nay, thời điểm anh trở lại cứu em, em nhận ra rằng em đã yêu anh. Cho dù sau này có hoạn nạn gì, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua, có chuyện gì nghĩ không thông sẽ cùng nhau chia sẻ, như vậy dù có khó khăn gì cũng sẽ giải quyết được. Cùng nhau trải qua mưa gió, đến khi chúng ta già, sẽ có rất nhiều kỉ niệm bên nhau.”

Long Trạch thở dài, không muốn tranh luận vấn đề này: “Anh sẽ đi liên hệ với công ty đặt thuyền, trước mắt cần phải có thuyền, chúng ta sẽ rời khỏi đây, chuyện này để sau này nói.”

Tiết Đồng tạm thời cũng không muốn nói thêm, quãng đường trở về nhà cũng khá xa, cô sẽ nghĩ cách để Long Trạch thay đổi quyết định.

Chương 62: Rời đảo

Vào buổi sáng của ba ngày sau, thuyền được đưa tới đảo.

Trước khi rời đảo, Tiết Đồng nhìn khắp biệt thự một lượt, xung quanh ngổn ngang những mảnh vỡ của thủy tinh, gỗ vụn ... cảm giác có chút tiếc nuối, dù sao ở đây cô cũng từng có quãng thời gian vui vẻ.

Ở vườn hoa, chiếc ghế dài bị tàn phá đến nát vụn, những khóm hoa hồng vẫn nở rộ trong nắng, toát lên một vẻ đẹp kiên cường mê hoặc.

Tiết Đồng cũng không mang nhiều đồ rời đảo, cô chỉ mang theo lọ vỏ sò mà lần trước Long Trạch đã tặng ỉnh, cũng không quên đeo chiếc dây chuyền vỏ sò vào cổ, đem vài bộ quần áo nhét vào túi. Long Trạch cũng không mang theo nhiều đồ bên người, hắn chỉ mang theo hộ chiếu, chi phiếu, hai bộ quần áo, đó là toàn bộ hành lý của hắn.

Có lẽ Tiết Đồng không còn cơ hội để trở lại nơi này nữa, nhưng cô vẫn đi tới cửa sổ tắt nguồn điện, cũng quét dọn một lượt khắp căn phòng, nhưng chưa kịp làm thì Long Trạch đã ngăn lại, trên mặt đất đầy mảnh thủy tinh cùng gỗ vụn, hắn sợ cô bị thương.

Người đưa thuyền là hai người ngoại quốc cao lớn, nơi Long Trạch đặt thuyền có tiếng trên thế giới về thái độ phục vụ chu đáo, hai người ngoại quốc tạm thời đảm đương chức vụ thuyền trưởng.

Trên đường rời đảo, mọi chuyện đều rất thuận lợi, đến đây liền, Long Trạch tạm thời không đến thành phố Y ngay mà chọn đi đường vòng, tạm thời nghỉ ngơi một đêm tại một tỉnh gần đó, ngày hôm sau mới vào thành phố.

Sau khi lên bờ, Long Trạch vào ngân hàng rút không ít tiền mặt, đặt một xấp dày nhất vào trong túi của Tiết Đồng. Long Trạch chọn một khách sạn cao cấp tại đây, bởi vì Tiết Đồng không có chứng minh thư, không thể ngồi máy bay, do vậy cả cô phải đi tàu hỏa trở về thành phố.

Long Trạch đưa vào tay Tiết Đồng tấm vé tàu hỏa màu hồng, Tiết Đồng cảm kích đến hai mắt đỏ hoe, cánh môi run run: “ Trạch, cảm ơn anh.”

Long Trạch nở nụ cười bất đắc dĩ, vỗ vai an ủi cô: “ Có cái gì mà phải cảm ơn, vốn dĩ nên làm như vậy.”

Câu nói cảm ơn của cô khiến cho Long Trạch cảm thấy trước đây, hắn dường như chỉ biết cưỡng ép cô, bắt cô phải làm theo ý mình.

Tiết Đồng vừa khóc vừa cười: “ Nếu không gặp được anh, chắc có lẽ em sẽ không bao giờ có cơ hội được về nhà.”

Long Trạch cảm thấy vô cùng xấu hổ: “ Tiết Đồng, em thật ngốc.”

Tiết Đồng vẫn nhìn hắn nở nụ cười, cười đến hai mắt híp lại.

Long Trạch cảm thấy để cô về nhà là chuyện đúng đắn nhất, tuy hắn cảm thấy không đành lòng nhưng cũng không thể giữ cô bên mình, vươn tay xoa nhẹ đầu Tiết Đồng: “ Đi thôi. Ra ngoài đi dạo một lúc, sau đó ăn cơm tối.”

Nơi này là tỉnh nhỏ gần thành phố, tuy rằng kém xa sự phồn hoa của thành phố Y nhưng đường phố cũng rất sạch sẽ. Long Trạch đưa Tiết Đồng vào một cửa hàng bán điện thoại di động, mua hai chiếc điện thoại, một màu đỏ một màu đen, mở hai tài khoản, rồi đưa cho cô: “ Nên có điện thoại để liên lạc cho tiện.”

Tiết Đồng muốn gọi điện về cho người nhà, muốn nói với bố mẹ cô rằng mình đang trên đường trở về, cô ngược mắt nhìn Long Trạch với vẻ chờ đợi.

Long Trạch kéo cô đi ra cửa chính, nhìn dòng người đi lại trên phố, ánh mắt hắn nhìn về phía xa, mở miệng hỏi cô: “ Sau khi em về nhà, anh sẽ đến tìm em, liệu chúng ta sẽ giống như bây giờ?.”

“ Chúng ta sẽ còn tốt hơn bây giờ.” Giọng nói của Tiết Đồng đầy chân thành.

“ Hy vọng sẽ có ngày đó.” Long Trạch khẽ cười: “ Đợi ăn cơm xong, em nên gọi điện về nhà, để cha mẹ tới ga tàu đón em.”

“ Được, em sẽ bảo cha mẹ chuẩn bị phòng, anh cũng nên tới đó ở.” Tiết Đồng cầm di động, mặt mày hớn hở.

“ Tiết Đồng.” Long Trạch nhìn cô rồi nhanh chóng chuyển tầm mắt sang hướng khác: “ Anh sẽ không tới nhà em.”

Giọng nói của Long Trạch rất kiên quyết, Tiết Đồng biết hẳn không thích ở cùng người lạ, muốn hẳn thay đổi thói quen vốn có trong một sớm một chiều là điều không dễ dàng, huống hồ hẳn còn đi tìm Trình Thiên: “ Em cũng không muốn mang người đàn ông khác về nhà để bị mọi người chê cười, anh cũng đừng để ý đến lời đề nghị của em.”

“ Nếu chuyện của Trình Thiên được giải quyết xong xuôi, thân phận của anh không bị lộ ra ngoài, khi đó anh sẽ đến tìm em. Nếu lúc đó, em không muốn đi cùng anh, anh cũng sẽ bắt em đi.” Long Trạch nói rất tự nhiên: “ Nếu thân phận của anh bị bại lộ, thì em hãy quên anh đi.”

“ Được, em sẽ quên anh, sau đó đi tìm người đàn ông khác.” Tiết Đồng cũng trả lời rất tự nhiên.

Đôi mắt Long Trạch bỗng như có lớp băng phủ kín, toát ra vẻ lạnh lẽo.

Tiết Đồng phớt lờ cảm xúc của Long Trạch: “ Anh vĩ đại như vậy, thì nên mua cho em nhà hay chiếc xe hơi cao cấp làm quà cưới, chiếc thuyền kia cũng khá được, tuy rằng hơi nhỏ nhưng cũng không đến nỗi nào. Em và chồng em cũng sẽ không để ý chủ nhân trước kia của nó là ai. Khi ấy, anh biết em sống rất tốt, cho dù đang chạy trốn ở đâu cũng sẽ chúc phúc cho em, đúng không?”

Ánh mắt Long Trạch lóe lên tia sắc nhọn, đủ sức để giết người: “ Em vừa nói cái gì?”

“ Em nói nhiều câu như vậy, anh muốn hỏi câu nào?” Tiết Đồng giả vờ không hiểu được cơn tức của hẳn.

Giọng nói của Long Trạch rít lên: “ Chồng sau này của em là ai?”

“ Cái này, em cũng không biết ... “ Sắc mặt của Long Trạch giống như dọa người, Tiết Đồng cũng cảm thấy có phần khiếp sợ.

“ Anh còn ở đây, em dám trước mặt anh nói về người đàn ông khác! Tiết Đồng, không phải em không muốn anh trở về?” Long Trạch giọng uy hiếp.

“ Chúng ta đi ăn cơm, cũng không còn gì để mua.” Tiết Đồng lảng sang chuyện khác, không nên chọc tức hẳn, trước mắt việc về nhà là quan trọng nhất, chờ lúc ngồi lên tàu hỏa, chọc tức hẳn sau cũng chưa muộn.

Tiết Đồng muốn nhanh chóng ăn xong bữa cơm này để gọi điện thoại báo về nhà, mắt tích mấy tháng trong nhà xảy ra chuyện gì cô cũng không biết.

Bữa cơm tối vẫn như mọi khi, bưng lên đều là những món ngon vô cùng hấp dẫn, chỉ tiếc lúc này Tiết Đồng không có hứng thú thưởng thức mỹ vị trên bàn, trong đầu chỉ suy nghĩ xem khi gọi điện cô nên nói gì với bố mẹ, vội vàng buông bát đũa trong tay xuống.

Long Trạch cũng hiểu được tâm tư của Tiết Đồng, hẳn không nói câu nào, đưa cô trở về khách sạn rồi lấy quần áo trong túi: “ Anh đi tắm, em gọi điện thoại về nhà, đừng nói lâu quá cũng không cần đề cập đến chuyện của anh.”

Chờ hẳn đi vào phòng tắm, Tiết Đồng cầm di động chạy tới ban công ấn dây số điện thoại của nhà, nhịp tim cô đập nhanh hơn lúc bình thường đến hàng trăm lần.

“ Tút ... TUT ... ”

Điện thoại vẫn không có người nghe máy, kích động biến thành lo lắng, cô cúp máy gọi lại lần nữa.

“ Alo.” Đầu bên kia truyền đến giọng người đàn ông trung niên trầm ấm.

“ Cha ... ” Nghe được âm thanh quen thuộc, Tiết Đồng bật khóc.

“ Đồng Đồng?” Giọng nói dường như không thể tin được: “ Là con sao?”

“ Là con, cha ..,” Tiết Đồng khóc không thành tiếng.

“ Con đang ở đâu? Có gặp nguy hiểm không? Chúng ta đi tìm con ...”

Tiết Đồng càng nghe khóc càng lớn: “ Con khỏe... ngày mai con sẽ trở về nhà. Sáng mai, chín giờ ở bến tàu hỏa.”

Cha Tiết Đồng mặc dù vô cùng kích động nhưng cố tỏ ra bình tĩnh: “ Ngày mai con sẽ trở về? Khoan đã, con đang ở đâu? Rốt cuộc đã gặp chuyện gì?”

Có một giọng nói khác vang lên: “ Là Đồng Đồng? Có phải vậy không?..”

Đó là giọng nói của mẹ cô, Tiết Đồng khóc không thành tiếng: “ Đúng vậy, ngày mai con sẽ về. Có người sẽ đưa con về...”

“ Đúng như vậy sao? Số tàu của con bao nhiêu? Ai đưa con về?..” Cha cô tiếp tục hỏi.

Tiết Đồng báo số tàu, khuyên nhủ cha mẹ cô rằng cô đang rất an toàn, sau đó cha cô chuyển máy ẹ. Tiết Đồng nghe thấy tiếng khóc của mẹ, trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt lại, hơi thở có phần khó khăn.

Long Trạch sớm đã từ phòng tắm trở ra, nghe thấy tiếng khóc của Tiết Đồng nức nở của cô, hắn chỉ im lặng đứng ở trong phòng. Chỉ khi nhân viên khách sạn gọi điện lên phòng nhắc nhở bọn họ không nên làm phiền người khác, Long Trạch mới ra ban công ôm cô vào trong phòng.

Tiết Đồng cũng không quan tâm đến Long Trạch đang ôm mình vào phòng, cô vẫn giữ chặt di động trong tay khóc không ngừng, cổ họng phát ra những tiếng nấc nghẹn.

Đêm đã khuya, di động cũng báo sắp hết pin, Tiết Đồng vẫn nói trong điện thoại rằng mai cô nhất định sẽ trở về, để giúp phần nào cha mẹ cô yên tâm hơn, nói thêm được một lúc, điện thoại cũng tự động tắt ngóm vì hết pin.

Cầm chiếc di động trong tay, tinh thần Tiết Đồng vẫn chưa ổn định trở lại, cô im lặng ngồi trên ghế, lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Long Trạch đang nằm trên giường, đôi mắt hắn trầm xuống, lúc này cô mới chợt nhớ trước khi gọi điện về nhà, hắn đã dặn cô không nên lóí quá lâu, Tiết Đồng cúi đầu nói: “ Xin lỗi, em nói lâu quá.”

Giọng nói của Tiết Đồng khàn đi vì khóc quá lâu, hai mắt sưng đỏ lên, Long Trạch không trả lời mà chỉ đẩy cô vào phòng tắm: “ Tắm trước đi, rồi đi ngủ.”

Tiết Đồng vươn tay ôm thất lưng của hắn: “ Trạch, chúng ta cùng nhau trở về.”

Long Trạch né người tránh cái ôm của cô, mở vòi hoa sen: “ Mau rửa mặt đi, bẩn quá.”

Hắn để cô lại một mình ở phòng, gọi điện cho nhân viên phục vụ phòng đem đá lạnh lên, nếu không ngày mai hai mắt sẽ không hết sưng. Chờ Tiết Đồng tắm xong trèo lên giường, Long Trạch cầm lấy khăn mặt bọc viên đá rồi thay cô chườm lên mắt.

Tiết Đồng nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn: “ Trạch, anh và cha mẹ trước đây có quan hệ như thế nào?..”

“ Ở đó cuộc sống không giống với ở đây, đều là dựa vào bản thân mà sinh tồn. Anh cũng không biết họ là ai.”

Đáp án của Long Trạch không khiến Tiết Đồng quá ngạc nhiên, ở đó hắn là một thế giới độc lập. Lúc này, Tiết Đồng không nhìn thấy được sắc mặt Long Trạch thay đổi như nào, cô nói tiếp: “ Trạch, cha mẹ em nhất định sẽ thích anh. Anh vừa thông minh lại có năng lực kiếm tiền, còn có thể bảo vệ em. Nói không chừng, khi anh đến nhà em, mẹ em sẽ để dành hết thức ăn ngon cho anh, không còn thương em nữa.”

Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của Tiết Đồng, còn về phía cha mẹ cô, cô cũng không biết họ sẽ có thái độ như thế nào. Sau khi rời khỏi đảo, Long Trạch không đến tìm cô, vậy phải làm sao?

Cô hy vọng Long Trạch có thể hưởng thụ được cuộc sống của một người bình thường, cho dù không thể hòa đồng như mọi người, nhưng cô có thể thường xuyên mang hắn về nhà, ăn cơm với cha mẹ cô.

Đáng tiếc, Long Trạch lại không thấy cảm kích: “ Anh nói, anh sẽ không đến nhà em. Sau khi em trở về, anh sẽ đến thành phố Y!”

Long Trạch là người cố chấp, không phải là người có thể dùng một vài câu có thể làm hấn đổi ý được. Nếu bây giờ dẫn hấn trở về, sẽ làm cha mẹ cô không khỏi bất ngờ, Tiết Đồng thấp giọng nói: “ Một mình em trở về cũng tốt, đỡ phải phiền phức.”

Long Trạch cảm thấy Tiết Đồng nói quá nhiều: “ Cổ họng em đau như vậy, sao không thể im lặng được?.”

Tiết Đồng thoải mái nằm trên giường, bắt đầu tưởng tượng ngày mai sẽ chọc tức hấn như nào khi lên tàu hỏa, suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng mở miệng: “ Trạch, anh đem cái đuôi ra đây, để em chơi một lúc.”

Long Trạch trả lời: “ Cái đuôi chơi vui thế sao?.”

“ Chơi vui lắm. Em không có, người khác cũng không có, chỉ có mỗi anh có cái đuôi dài như vậy. Rất thú vị, những lúc buồn chán có thể chơi với nó.” Tiết Đồng giả vờ thờ dài: “ Haiz, về sau anh đi rồi, em sẽ không được chơi với nó nữa, mau biến ra cho em chơi.”

Ánh mắt Long Trạch so với viên đá đang chườm trên mắt Tiết Đồng không khác nhau là mấy, vẫn lạnh ngắt như vậy: “ Đã muộn rồi, nếu em không sợ mai không kịp chuyển tàu, anh sẽ biến nó ra cho em chơi.”

Tiết Đồng hiểu được ý của Long Trạch, không phải hấn không muốn cho cô chơi đùa với cái đuôi của hấn, mà lúc này, hấn không có hứng thú để vui đùa, cô từ chối: “ Vậy lần sau chơi, nên đi ngủ sớm.”

Long Trạch lên giường rồi vươn tay tắt đèn, trong bóng tối, Tiết Đồng hỏi hấn: “ Trạch, về sau em vẫn có thể chơi đùa với cái đuôi của anh, phải vậy không?.”

Im lặng một lúc lâu cũng không có câu trả lời, Tiết Đồng nghĩ hấn đã ngủ, mãi lâu sau Long Trạch mới lên tiếng: “ Anh cũng muốn sau này sẽ còn có thể biến được ra cho em chơi.”

“ Vậy để cho Trình Thiên sống lâu thêm vài ngày, hiện tại hấn cũng không khá hơn là mấy, ngày ngày lo lắng đề phòng anh sẽ đi tìm hấn. Không chừng hấn tự dọa mình cho đến phát điên.

Thành phố C không phải như thành phố Y, em có thể ở nhà cả ngày không ra ngoài, nếu anh còn lo lắng, em sẽ đến nhà cậu út ở tạm vài ngày. Cậu út làm trong quân đội, được phân ột căn nhà nhỏ ở gần nơi làm việc, nhà ở đó vẫn còn bỏ trống. Nơi đó an ninh nghiêm ngặt, em không tin Trình Thiên dám đến nơi bộ đội đóng quân để giết người.”

“ Đi ngủ sớm đi.” Trong bóng đêm, giọng nói trầm ấm của Long Trạch vang lên.

34. Chương 63 - 64

Chương 63: Bùng nổ

Cũng sắp tới giờ ra ga tàu, mà Long Trạch vẫn coi như không có chuyện gì, hấn ở khách sạn chậm rãi ăn sáng, sau đó còn xem tivi, Long Trạch lơ đãng ánh mắt thúc giục của Tiết Đồng

Hai mắt Tiết Đồng như đang phun ra lửa, cô bực tức vì thái độ điềm nhiên của Long Trạch nhưng không dám lên tiếng, đối với Long Trạch cho dù có giục hấn từ sáng đến tối thì thái độ hấn vẫn lãnh đạm như ngày thường, chỉ còn nửa tiếng nữa là tàu chạy, lúc này hấn mới từ từ xách hành lý rời khỏi phòng.

Taxi đi tới nhà ga thì dừng ở cổng chính, Long Trạch đang ở trên xe trả tiền Tiết Đồng nhanh chóng đẩy cửa xe, cầm vé tàu chạy về phía cửa nhà ga, chạy đến gần cửa, Long Trạch xách theo hành lý đuổi theo giữ chặt cô: “ Chạy cái gì?.”

“ Tàu hỏa sắp chạy, nhanh lên ...” Tiết Đồng lộ rõ vẻ lo lắng.

“Muộn chuyến này thì có chuyến sau.” Long Trạch không nhanh không chậm nhả từng chữ, tuy rằng trong lòng hắn sớm đã hạ quyết tâm nhưng đến giờ phút chia tay hắn vẫn không đành lòng, hắn luyến tiếc dừng phút từng giây ở bên cạnh cô.

“Em đã nói hôm nay sẽ trở về.” Tiết Đồng gấp gấp đến mức hốc mắt trực sẵn nước chỉ chờ trào ra, đẩy tay thì Long Trạch không buông, cô đành đung đưa cánh tay của mình, giọng nói mềm xuống: “Trạch, nhanh một chút, tàu hỏa sắp chạy rồi.”

Long Trạch thấy cô khấn trương đến sắp khóc, hàng lông mày hắn nhíu chặt lại, cho dù bỏ lỡ chuyến tàu này thì vẫn còn chuyến sau, nếu vẫn còn dây dưa sẽ càng thêm khó rời, hắn thỏa hiệp: “Đi thôi.”

Long Trạch nắm tay Tiết Đồng chạy tới cổng soát vé, thiếu chút nữa va phải người xung quanh, đến cổng kiểm phiếu nhân viên đang chuẩn bị đóng cửa, bảo vệ tại sân ga không cho Tiết Đồng qua cổng: “Đã hết giờ soát vé.”

Tiết Đồng vừa thở vừa nói: “Xin lỗi, tôi có chút việc riêng nên tới trễ. Phiền chị cho chúng tôi qua cửa.”

Người soát vé khoát tay, giống như muốn từ chối: “Sắp đến giờ tàu chạy, cho dù qua cửa cũng không kịp lên tàu.”

“Sẽ kịp, phiền chị cho chúng tôi qua cổng.” Tiết Đồng tiếp tục năn nỉ.

Người soát vé hướng mắt về phía bảng nội quy: “Ở đây đều phải tuân thủ theo quy định của ga tàu, để cho hai người qua là làm trái với quy định.”

Tiết Đồng mỗi lúc một sốt ruột thêm, đang định mở miệng năn nỉ tiếp thì Long Trạch lấy trong ví da một xấp tiền mặt, nhân lúc không có người chú ý, hắn lách người đi tới trước mặt người soát vé: “Mở cửa đi, chúng tôi có việc gấp.”

Người soát vé nhanh chóng nhét xấp tiền vào trong túi, động tác rất lưu loát lấy ra chùm chìa khóa: “Hai người tới trễ, nhanh lên, chỉ còn hai ba phút nữa tàu sẽ chạy.”

Cửa vừa mở, Tiết Đồng nhanh chóng chạy vào, thị lực của Long Trạch xưa nay rất nhạy bén, liếc mắt một cái là hắn nhận ra đâu là toa tàu của Tiết Đồng, thời gian không còn nhiều, cả hai nhanh chóng trèo lên cửa tàu gần nhất. Chỉ tới lúc lên tàu, Tiết Đồng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể về nhà.

Toa tàu cả hai đang đứng là khu ghế cứng, hai người phải đi qua vài toa mới đến chỗ ngồi của mình. Sau khi lên được tàu, Tiết Đồng không còn sốt ruột nữa, cô có thể từ từ hít thở, thư giãn tinh thần, chậm rãi đi về chỗ ngồi của mình.

Khu ghế cứng có rất nhiều người, không khí bí bách đến khó thở, Long Trạch nhíu chặt mày lại, biểu hiện này của hắn bị Tiết Đồng thấy được, cô lên tiếng: “Xứng đáng.”

Cũng may, cả hai không mang theo hành lý gì nhiều, Tiết Đồng chỉ mang theo túi xách nhỏ, đi qua khoang tàu ghế cứng chật ních người, đi lại rất bất tiện. Đi tới khoa dành cho giường nằm thì nhân viên đã khóa cửa, Tiết Đồng cầm vé muốn giải thích với nhân viên trên tàu thì Long Trạch đã nhanh nhẹn nhét tiền vào tay nhân viên, dùng ánh mắt ý bảo mở cửa.

Cảnh tượng bên ngoài dường như một đoạn phim được tua nhanh, những căn nhà càng ngày càng thấp, tàu hỏa gầm rú chạy thẳng về phía trước, bỏ lại thành phố ven biển ở đằng sau.

Vất vả mãi cả hai mới tìm đến chỗ ngồi, Tiết Đồng cảm thấy hơi mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, Long Trạch không nên chậm chạp như vậy, gần đến giờ mới chịu rời khỏi khách sạn tới ga tàu, chính vì hắn mới khiến cô mệt phờ người như này. Tiết Đồng nhìn về phía ngoài cửa sổ, cơn tức giận của cô đối với hắn vẫn chưa nguôi ngoai, sự bất mãn hiện rõ trên khuôn mặt.

Long Trạch đem hành lý cất gọn gàng vào một chỗ, sau đó hắn ngồi xuống bên cạnh cô, thấy Tiết Đồng không quay đầu nhìn mình thế là hắn kéo tay cô.

Tiết Đồng rút tay về, không để ý tới hắn.

Long Trạch nắm lấy bàn tay của cô, biết rõ vì sao cô tức nhưng hắn vẫn hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, em muốn ngắm phong cảnh.” Tiết Đồng không quay đầu lại nhìn hấn.

Nhân viên bán hàng trên tàu đẩy xe đẩy hàng hóa tới từng khoang tàu, vừa đi vừa rao lớn tiếng: “ Đồ uống, bia, nước khoáng, hạt dưa, cháo bát bảo ...”

Cả hai cũng vì vội vàng mà không mua đồ ăn lên trên tàu, Long Trạch biết mình đuối lý: “ Em có khát không? Vừa rồi đi xa như vậy, không khát sao?..”

“ Không khát.” Tiết Đồng vẫn không quay đầu lại.

Tiếng rao bán mỗi lúc một nhỏ lại, Long Trạch nhéo tay cô: “ Nhưng anh khát, em đi mua cho anh chai nước.”

“Em mệt, muốn uống thì anh tự đi mua” Tiết Đồng nghiêng đầu trả lời.

Long Trạch thu tay mình lại, cũng không đi mua nước, cảm thấy chính hấn tự làm ình thêm mất mặt, hấn lúi di động ra chơi.

Bên ngoài cây cối xuất hiện vụt qua mắt, Tiết Đồng nhìn về phía xa mà không hề chớp mắt.

Bỗng người ở đối diện lên tiếng: “ Cô cùng với bạn trai cãi nhau?..”

Câu hỏi của vừa dứt, Tiết Đồng liền quay sang người đối diện, người nói chuyện là cô gái còn khá trẻ, cũng xấp xỉ tuổi Tiết Đồng, tóc dài qua bả vai, hơi xoắn ở phần đuôi, khuôn mặt hoạt bát xinh đẹp, ngồi cùng ở giường nằm là một chàng trai còn khá trẻ, mặt hướng về phía trong nên Tiết Đồng chỉ nhìn thấy nửa non bên mặt, nhìn qua cũng biết họ là một đôi.

“ Cũng không có gì.” Tiết Đồng nhìn cô gái đối diện cười cười, sau đó liếc mắt nhìn cả hai, ý bảo người đàn ông kia: “ Anh ấy là bạn trai của cô?..”

“ Đúng vậy.” Cô gái trẻ cười: “ Chúng tôi cũng vừa cãi nhau.”

Bộ dáng tinh nghịch của cô gái đối diện khiến Tiết Đồng mỉm cười, cô hỏi: “ Không quá nghiêm trọng chứ?..”

“ Không việc gì.” Cô gái trẻ cười: “Bọn họ chính là như thế, búống bình còn hay giờ vỡ là mình vô tội, nhưng bạn trai của cô rất đẹp trai.”

“ Bạn trai của cô cũng không kém gì.” Tuy rằng Tiết Đồng chỉ nhìn thấy nửa bên mặt, nhưng xem qua cũng thấy cũng là người có diện mạo ưa nhìn.

Long Trạch cũng nâng mắt nhìn lên, tuy rằng giọng nói của cả hai không lớn, nhưng hấn đều nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của hai người, xem ra Tiết Đồng vẫn còn chưa chú ý tới hấn, đành cầm di động ngồi dịch sang một bên.

Người ngồi đối diện tên là Lộ Linh, ngồi trên tàu vốn rất nhàm chán, hai người trẻ tuổi liền nhanh chóng làm thân, biết đối phương đều là người thành phố C, càng thêm phần thân thiết. Lộ Linh đánh thức bạn trai: “ Thần Dật, đây là Tiết Đồng, cô ấy cũng là người thành phố C.”

Tả Thần Dật quay đầu nhìn Tiết Đồng cười: “ Xin chào, tôi tên là Tả Thần Dật.”

Nói chuyện khiêm tốn, nụ cười nhã nhặn, khiến đối phương cảm thấy rất thoải mái, Tiết Đồng cũng nở nụ cười đáp lễ.

Lộ Linh dựa vào Tả Thần Dật: “ Sau khi về thành phố C, chúng tôi sẽ không gặp nhau nữa. Hiện tại, chúng tôi là bạn chung chuyến tàu.”

“ Hả?..” Tiết Đồng kinh ngạc nhếch miệng, thấy tay của Tả Thần Dật vẫn còn ôm Lộ Linh, trên mặt còn nở nụ cười, không giống như đôi tình nhân cãi nhau rồi hờn dỗi chia tay: “ Không phải vậy chứ? Hai người ...”

“ Đúng là chia tay.” Lộ Linh nói nghiêm túc: “ Anh ấy cảm thấy không xứng với tôi.”

Người đàn ông bên cạnh vẫn nở nụ cười khiêm tốn.

Khuôn mặt của Tả Thần Dật khá hấp dẫn, ngũ quan cũng được xếp vào hạng tuần tú, so với Long Trạch có chút khác biệt hấn toàn thân đều toát lên vẻ nhã nhặn.

Tiết Đồng lơ lửng: “ Vì sao vậy? Có phải người nhà phản đối? ”

Không biết gia đình của Tả Thần Dật như thế nào, nhưng Lộ Linh là một cô gái xinh đẹp, hiện các gia đình đều rất chú trọng về chuyện này.

“ Cũng gần như vậy.” Lộ Linh nói tiếp: “ Cũng một phần vì gia đình, nhưng chủ yếu là anh ấy không đồng ý. Nói rằng, vì muốn tốt cho tôi, muốn mình trở thành người đàn ông vĩ đại.”

Lộ Linh giả vờ thở dài một hơi: “ Aiz, không nghĩ rằng ở thế giới này còn có loại đàn ông như vậy.”

Đối với người ngoài, Tả Thần Dật vẫn duy trì bộ dáng tự nhiên, không muốn quấy rầy hai người phụ nữ đang tán gẫu, hẩn cầm chiếc cốc trong tay: “ Anh đi lấy nước sôi pha trà cho hai người.”

Tả Thần Dật lấy từ trong hành lý ra gói trà hoa hồng, thả mấy gói vào trong chiếc cốc.

Nhìn hẩn đi, Tiết Đồng hơi sững sốt, nhất thời hiểu được câu nói của Lộ Linh: “ Anh ấy cảm thấy không xứng với tôi.”

Một người đàn ông phong thái tuấn dật như vậy, đáng tiếc chân anh ta lại bị tật.

Lộ Linh không quan tâm đến việc Tả Thần Dật là người khuyết tật: “ Tôi cảm thấy anh ấy là người đàn ông vô cùng tốt, nhưng chẳng qua anh ấy vẫn cảm thấy mình không vẹn toàn với tôi, đôi khi cảm thấy tức muốn chết.”

Tiết Đồng bỗng cảm thấy cô và Lộ Linh cùng chung hoàn cảnh, Long Trạch cũng vì không muốn liên lụy tới cô, không muốn cô dính dáng gì đến Trình Thiên. Cùng là người bị bỏ rơi, Tiết Đồng cũng cảm thấy khó chịu: “ Hoàn cảnh của tôi cũng không khác cô là mấy, sau này có khả năng sẽ không ở cùng nhau, anh ấy đem tôi trả về thành phố C, sợ liên lụy tôi.”

“ À, không nghĩ tới tôi và cô lại giống nhau.” Lộ Linh bật cười: “ Gọi bạn trai đến đây ngồi cùng.”

Thấy Long Trạch quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài, Tiết Đồng có chút khó xử: “ Anh ấy ... kệ đi.”

“ Sao không được tự nhiên vậy.” Lộ Linh nhẹ giọng cười: “ Tôi giúp cô gọi.”

Lộ Linh đi tới chỗ ngồi của Long Trạch: “ Anh đẹp trai, qua bên này cùng nói chuyện.”

Long Trạch quay đầu lại, nhìn về phía Tiết Đồng.

Tiết Đồng sợ hẩn không nể mặt người khác, vội vàng nói: “ Trạch, lại đây đi, cùng mọi người nói chuyện.”

Long Trạch tỏ vẻ thản nhiên rồi chậm chạp đi tới bên cạnh Tiết Đồng, đem tay cô đặt vào lòng bàn tay mình, Tả Thần Dật cũng trở lại, đem cốc nước đặt ở chiếc bàn nhỏ, hòa nhã nói: “ Cần thận nóng, để nguội một lúc.”

Lộ Linh cầm cốc nước, cười nói: “ Thần Dật, bạn trai Tiết Đồng với anh đều giống nhau, rất vĩ đại, anh ấy cũng đem Tiết Đồng trả về thành phố C.”

Lộ Linh than thở: “ Em còn nghĩ rằng trên đời này chỉ có một người như anh, không ngờ lại xuất hiện thêm một người nữa.”

Tả Thần Dật không để ý đến câu nói của Lộ Linh, anh ta chỉ cười, Long Trạch cũng không liếc mắt nhìn Lộ Linh.

Tiết Đồng cũng muốn khuyên Long Trạch, tiếp lời của Lộ Linh: “ Nhưng tôi thấy bạn trai tôi là vĩ đại nhất, anh ấy nói, chỉ cần tôi vui vẻ là tốt rồi, sau này tôi lập gia đình, anh ấy còn tặng du thuyền làm của hồi môn cho tôi.”

Tiết Đồng quay đầu nhìn về phía Long Trạch: “ Phải không? ”

“ Anh không nói thế.” Long Trạch trả lời.

Lộ Linh không nhìn Long Trạch: “ Tốt đến như vậy sao? Thần Dật, anh muốn tặng em quà gì? Nếu không có tiền mua du thuyền thì khi em cưới, anh tặng em áo cưới.”

Lộ Linh nhìn Tiết Đồng: “ Nếu cô có du thuyền làm của hồi môn, về sau nên tìm đối tượng tốt hơn. Tiết Đồng, nhìn cô xinh đẹp như vậy, về sau nên chọn người yêu tiêu chuẩn cao hơn nữa. Ở thành phố C tôi quen rất nhiều người, tổng giám đốc, thanh niên thời đại mới, chờ trở lại thành phố C, tôi sẽ giới thiệu cho cô.”

Sắc mặt Tả Thần Dật vẫn rất thản nhiên, Long Trạch ngẩng đầu trừng mắt liếc Tiết Đồng.

Tiết Đồng cũng không nể mặt hắn: “Được, trở về thành phố, cô nhất định phải giới thiệu cho tôi.”

Xoay người nhìn Long Trạch: “ Trạch, anh xem, cô ấy muốn giới thiệu người yêu mới cho em. Không những em có du thuyền mà điều kiện của em cũng rất tốt, như vậy rất nhanh có thể tìm được người đàn ông khác.”

Sắc mặt Long Trạch mỗi lúc một khó coi hơn.

Lộ Linh thấy Long Trạch như quả bom nổ chậm, tiếp tục đổ dầu vào lửa: “ Chỉ có mỗi du thuyền là không đủ. Còn phải có cả quần áo nữa, Tiết Đồng, cô xem, mặc sơ mi như vậy là không được, cổ lộ quá. Nên mặc váy ngắn, càng ngắn càng tốt, mùa đông thì đi thêm tất da chân. Cô xem ở tivi đó, mọi người đều mặc trang phục dạ hội, càng ít vải càng tốt, tốt nhất là mặc bikini đi bơi, hở lưng, hở đùi ...”

Tiết Đồng cười như hoa nở: “ Trạch, nếu không anh bớt chút tiền lại cho em, để em lấy đó làm vốn đầu tư, em cần mua quần áo mới để có thể tìm được người đàn ông khác, mỗi ngày đều trang điểm lộng lẫy đi dạ hội ...”

“ Tiết Đồng, em muốn chết sao? ” Long Trạch rút cuộc cũng bùng nổ.

Chương 64: Nhất định

Không quan tâm đến người xung quanh, Long Trạch kéo Tiết Đồng đến sát cửa tàu, áp sát người cô vào vách tường của tàu hỏa, đôi mắt màu vàng lợt sáng hoắc lên giống như có ngọn lửa đang bùng cháy:” Tiết Đồng! Em biết rõ anh không bao giờ để em bên người đàn ông khác, còn dám nói linh tinh.”

Tiết Đồng hiểu được vì sao Long Trạch tức giận đến như vậy, cô nở nụ cười, nhìn hắn rồi thấp giọng nói: “ Em cũng không muốn tìm người đàn ông khác.”

Tiết Đồng đưa tay ôm lấy thắt lưng của hắn: “ Trạch, sáng nay anh lưu luyến em như vậy, có phải không muốn xa em? Trên đời này không có chuyện gì không giải quyết được, chuyện của anh cũng vậy. Anh xem, chung quanh có bao nhiêu người, so với chúng ta họ còn vất vả hơn nhiều. Trước kia em cũng bị người khác đem bán, bị tra tấn, tương lai phía trước coi như chấm hết, ở trên đảo như người hầu, lúc ấy anh còn làm khó em, nhưng hiện tại em cũng có thể về nhà.

Chúng ta có thể kiên trì tìm kiếm con đường cho riêng mình, có thể chờ đợi, một thời gian sau có thể sẽ tốt hơn. Anh có năng lực như vậy, Trình Thiên sao có thể uy hiếp anh được.”

Long Trạch ôm chặt lấy Tiết Đồng: “ Anh cảm thấy trước kia cuộc sống quá dễ dàng, nên mới không biết đã để em sống trong nguy hiểm.”

“ Không phải còn có anh sao? Em sẽ cẩn thận hơn, anh cũng sẽ bảo vệ em. Chờ sau khi anh giải quyết xong việc của mình, chúng ta có thể vô lo vô ưu cùng nhau đi chơi.” Tiết Đồng áp mặt vào ngực hắn: “ Nếu anh không thích thành phố ồn ào, chúng ta sẽ cùng quay về đảo, chỉ cần anh thường xuyên mang em về nhà cha mẹ, đưa em đi chơi là được.”

“ Tiết Đồng, em thật ngốc.” Long Trạch cười, đem cô ôm chặt hơn nữa: “ Trên đảo rất tẻ nhạt, anh biết em thích cuộc sống ở thành phố, anh cũng không chán ghét nơi đây, anh sẽ cố gắng thích nghi.”

Tiết Đồng cảm động: “ Trạch, anh tốt với em, em đều biết. Anh có thể ở lại thành phố C được không?”

“ Vậy ở lại vài ngày rồi tính sau.” Long Trạch nhượng bộ: “ Anh sẽ suy nghĩ xem bước tiếp theo sẽ làm gì, em quay trở lại nhà trước.”

Hai người đứng ở vách cửa khá lâu, nhân viên phục vụ đi qua đều liếc mắt, Tiết Đồng thấy hơi ngượng: “ Trở về chỗ ngồi, ở đây không tiện.”

Long Trạch ôm cô trở về chỗ ngồi, trên chiếc bàn nhỏ có không ít đồ ăn vặt, Tả Thần Dật đang bóc đồ ăn cho Lộ Linh. Long Trạch thấy hai người trước mắt thân thiết như vậy, cảm thấy ngưỡng mộ, nhìn lại chính mình đồ ăn vặt cũng không có, liền nói: “ Anh đi mua đồ ăn.”

Lộ Linh đem đồ ăn vặt phía trước đẩy tới bên chỗ Tiết Đồng: “ Cùng nhau ăn đi.”

“ Không cần, dù sao tôi cũng muốn mua vài thứ.” Long Trạch ôn hòa từ chối, nói xong xoay người rời đi.

Lộ Linh thấy ánh mắt Tiết Đồng mang theo ý cười: “ Hai người làm hòa?.”

Tiết Đồng cười: “ Anh ấy nói tạm thời sẽ không đi, ở lại suy nghĩ thêm một thời gian.”

“ Vậy hai người có thể ở cùng nhau.” Lộ Linh chống khuỷu tay xuống bàn: “ Anh xem, người ta kìa.”

Tả Thần Dật vẫn như cũ, nở nụ cười khiêm tốn, Tiết Đồng nhìn thấy con người trước mắt trước sau đều rất nhã nhặn, quả không dễ đối phó, huống hồ tình cảnh của bọn họ cũng không giống nhau.

Lộ Linh bất đắc dĩ nói: “ Anh đi lấy nước giúp em.”

Tả Thần Dật nghe lời cầm cốc nước rời đi.

“ Thật buồn! Anh ấy giống như người bạn trai nói mấy câu có thể thu phục ngoan ngoãn, quả thực giống như khúc gỗ.” Lộ Linh nhún mày.

“ Tạm thời chưa nghĩ thông, sau này sẽ có cách.”

“ Người nhà của tôi phản đối, gia cảnh Thần Dật bình thường, nhưng anh ấy là người có chí tiến thủ, hiện tại có hạn mục do chính mình nghiên cứu, nhưng đáng tiếc lại không có người đầu tư, chạy vạy khắp nơi tìm kiếm nhà đầu tư nhưng không có kết quả. Người nhà tôi nói rằng anh ấy không được đến tìm tôi, Thần Dật liền đồng ý. Lẽ ra tôi không nên tiễn anh ấy về thành phố C.” Lộ Linh buồn bực: “ Anh ấy vẫn không thay đổi chủ ý.”

“ Mọi chuyện rồi sẽ tốt lên, chúng ta đều gặp phải những vấn đề nan giải. Trước kia, tôi cũng có quãng thời gian khó khăn, nhưng rồi mọi chuyện đều đã qua.” Tiết Đồng khuyên nhủ.

Tả Thần Dật mang cốc nước trở về, Lộ Linh lại trưng nụ cười như không có chuyện gì xảy ra, Long Trạch cũng trở lại, hai tay trống trơn, chỉ lúc sau tiếp viên toa tàu ôm đồng đồ ăn vặt đến cho hắn chọn.

Tiết Đồng chọn mấy thứ, cô không thấy Long Trạch trả tiền mà nhân viên phục vụ trên tàu đã rời đi, đoán được hắn đã mua hết số đồ này từ nãy. Dù sao người này kiếm tiền dễ dàng, tiền tiêu như nước cũng là chuyện thường.

Thời gian ngồi tàu rất nhàm chán, đều dựa vào mấy câu chuyện phiếm mà giết thời gian, đương nhiên là Tiết Đồng và Lộ Linh nói là chủ yếu, hai người đàn ông bên cạnh như hóa đá. Thi thoảng thì Tả Thần Dật cười vài tiếng, Long Trạch từ đầu đến cuối không mở miệng nhưng cũng không tỏ thái độ buồn chán, bàn tay đặt trên lưng cô không rời.

Qua một lúc lâu, hai người con gái đi vào buồng về sinh, bầu không khí bỗng trở nên im lặng.

Long Trạch nghiêng đầu nhìn về phía ngoài, ruộng đồng xanh mướt một vùng, phía xa còn nhấp nhô người đang làm ruộng.

Tả Thần Dật mỉm cười, hòa nhã lên tiếng: “ Hai người nam thanh nữ tú, khiến người ta hâm mộ.”

“ Hai người cũng vậy, sao lại chia tay?.” Long Trạch quay đầu lại, hắn ít khi nói chuyện với người khác, cũng không biết nên nói gì.

“ Người sinh ra đã có điều kiện tốt như anh sẽ không hiểu được cuộc sống vất vả. Hai người muốn sống cùng một chỗ không hề đơn giản.” Tả Thần Dật nhìn ra được Long Trạch là người phú quý, không giống như kẻ cố tình tỏ ra mình là người giàu sang.

“ Khó khăn mà tôi gặp phải anh cũng không thể tưởng tượng, có lẽ về sau cái gì cũng không có.” Long Trạch thần nhiên trả lời.

“Mất đi còn có thể kiếm lại, nhưng tôi thực sự không còn lựa chọn nào, không muốn làm chậm trễ cô ấy.” Tả Thần Dật nhẹ nhàng nói tiếp: “Nhưng tôi cảm thấy anh và tôi bất đồng, vừa rồi hai cô ấy chỉ nói vài câu tôi anh đã không chịu được, trong lòng rõ ràng không bỏ xuống được, cần gì phải tỏ ra rộng lượng. Cố gắng chịu đựng một chút, mọi chuyện rồi sẽ qua.”

“Vậy anh đã từng trải qua sao?.” Long Trạch hỏi.

“Tôi ném thử rất nhiều lần, những việc có thể làm đã đều làm, nhưng cũng không thể để cô ấy và người nhà trở mặt.” Tả Thần Dật hỏi lại hắn: “Anh đã cố gắng bao nhiêu lần?.”

Long Trạch không trả lời.

“Những gì có thể làm đều đã làm nếu như không thể ở cùng một chỗ thì cũng là ý trời. Về sau, cũng không còn gì để nuối tiếc, cho dù tôi không có được hạnh phúc nhưng tôi đã từng cố gắng. Có duyên mới gặp được nhau, tôi hy vọng anh có thể làm được.” Giọng nói của Tả Thần Dật khiêm tốn.

Long Trạch từ chối trả lời, nếu hắn so với Tả Thần Dật thì hắn cũng được cho là may mắn hơn, trước kia hắn không hiểu vì sao con người lại cố gắng để đạt lấy thứ mình muốn đến vậy, nhưng nhìn dáng vẻ tập tễnh của Tả Thần Dật, hắn mới biết để có được hạnh phúc là phải biết trả giá.

Trước mặt nhiều người, có lẽ hắn với Tiết Đồng là một đôi nam nữ yêu nhau bình thường, nhưng khó khăn cả hai gặp qua, nào ai biết, khát vọng hạnh phúc trong lòng hắn mỗi ngày một mãnh liệt.

Bản thân hắn có khả năng hơn người, đó chính là ân điển mà trời ban cho hắn, nếu như hắn không có được hạnh phúc, thì hà cớ phải bôn ba bận rộn vì cuộc sống chứ?

Long Trạch tự nhủ, Trình Thiên không thể, cho dù là thần hay ma cũng không thể ngăn cản hắn theo đuổi hạnh phúc.

Hắn khẽ cười, giống như xưa tan được mây mù nhìn thấy ánh mặt trời, trước kia hắn tự cao tự đại, hiện tại sao lại có thể tự coi nhẹ mình! Hắn mở miệng gần từng tiếng: “Tôi nhất định phải có được.”

Tả Thần Dật nhìn thấy mặt mày Long Trạch sáng lên, nở nụ cười ấm áp: “Anh không phải người thành phố C?.”

“Sao anh biết được?.”

“Nhìn hai người không mang theo hành lý, quần áo đều là mùa hè. Thành phố ven biển mặc dù nhiệt độ khá cao, nhưng tại thành phố C đang là mùa thu, đến tối nơi cũng là buổi tối, hai người mặc như này sẽ lạnh.”

Toa xe mở điều hòa, độ ẩm khá dễ chịu, Long Trạch không sợ lạnh nhưng không ngờ Tả Thần Dật lại chu đáo đến vậy: “Lúc rời nhà có vẻ hơi gấp gáp, không có chuẩn bị kỹ càng.”

“Sau khi xuống xe, để ý cẩn thận bạn gái cảm lạnh. Trở về nhà nhớ ủ ấm chân rồi uống nước gừng, qua hôm sau sẽ không sao.” Tả Thần Dật nhắc nhở.

“Tôi sẽ chú ý.” Long Trạch phát hiện người này khá cẩn thận.

“Đang nói chuyện gì vậy?.” Lộ Linh mở miệng hỏi.

“Tán gẫu vài câu.” Tả Thần Dật cười nói.

Tiết Đồng cảm thấy vui mừng, Long Trạch trước nay luôn giữ khoảng cách với người lạ, hôm nay lại có thể cùng người khác tán gẫu xem như cũng có chút tiến triển. Cô nhìn hắn cười cười, rồi ngồi xuống bên cạnh Long Trạch.

Tiếng xe lửa không ngừng gầm rú, chạy nhanh về phía trước, mấy tiếp viên trên tàu thi thoảng đi lại, Lộ Linh mua hai bộ bài: “Vừa vặn có bốn người, muốn chơi kiểu gì?.”

Tiết Đồng không muốn làm bình vôi, liền nói: “Được, ba người chúng ta chơi đi, Trạch, anh xem em chơi được không?.”

Long Trạch nở nụ cười yêu chiều: “Anh không chơi, anh xem em thua thảm đến thế nào.”

“ Vì sao? Bốn người chơi mới vui.” Lộ Linh còn muốn kêu gọi Long Trạch cùng chơi.

“ Anh ấy không nên chơi.” Tiết Đồng nói.

“ Anh cũng không muốn chơi.” Long Trạch nhàn nhạt trả lời.

Ba người chơi Lord Card, chia bài, tráo bài, Long Trạch dựa vào toa xe nhìn Tiết Đồng chậm rãi chia bài.

Tiết Đồng chơi cũng không thua nhiều nhưng lần thắng bài cũng chẳng là bao, phía bên kia, Tả Thần Dật luôn giữ thái độ trầm ổn, đánh bài đều rất cẩn trọng, đa số ván bài anh ta đều thắng tuyệt đối.

Lộ Linh mặc kệ là thắng hay thua đều hét toáng lên vài câu, còn khua chân múa tay.

Long Trạch ở bên cạnh cười nhạo Tiết Đồng khiến cô chơi nhảm nước, Tiết Đồng cảm thấy như mình bị xem thường, ôm bài nói: “ Người xem không được nói, có biết hay không? Chỉ tại anh ở bên cạnh, tạo áp lực cho em, cho nên mới thua.”

Long Trạch vẫn giữ nguyên vẻ mặt chế giễu.

Đến phiên Tiết Đồng làm nhà cái, cô bắt đầu cảm thấy bối rối, quay đầu nhìn Long Trạch: “ Anh nói em có nên giữ lại không? ”

“ Không phải em nói anh không được nhắc sao? ” Long Trạch mang theo nụ cười chế nhạo.

“ Thịnh thoảng cũng có thể lên tiếng.”

“ Như vậy sẽ không công bằng.” Long Trạch không chỉ nước cho cô: “ Dù sao mọi người cũng đâu có đánh bạc thật, thắng hay thua có vấn đề gì.”

“ Dù sao cũng phải cẩn thận, không nên đánh linh tinh.” Tiết Đồng rung đùi đắc ý.

Long Trạch nhìn bộ dáng của cô đến phì cười, xoa đầu Tiết Đồng: “ Vậy em hỏi anh làm gì. Rốt cuộc muốn thắng hay vẫn muốn thua? ”

“ Bỏ đi, em tự mình chơi.” Tiết Đồng xoay người.

Dưới tình huống như này, Long Trạch không cần phải nhắc bài cho cô, nhưng xem thấy ba người đang chơi rất vui vẻ, hần liền vòng tay ôm thắt lưng Tiết Đồng, chờ cô thua rồi lại cười nhạo một tiếng. Tiết Đồng nắm tay thành nắm đấm, nắm nhẹ Long Trạch, oán giận: “ Đều tại anh em mới không phát huy hết khả năng của mình được.”

Long Trạch nắm lấy tay cô: “ Tại anh ...Tại anh ... Em tiếp tục chơi.”

Hắn thích cảm giác tự nhiên này, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Tiết Đồng khiến hắn cảm thấy hạnh phúc. Long Trạch nhìn nghiêng khuôn mặt của cô, hắn nghĩ, cho dù xảy ra chuyện gì, hắn cũng phải bảo vệ cô.

Chơi một lúc, cũng đến thời gian ăn cơm trưa, bốn người cùng nhau đi tới nhà ăn, giá thức ăn ở đây so với chất lượng là sự chênh lệch rõ rệt, Lộ Linh và Tiết Đồng tỏ vẻ không hài lòng. Tiết Đồng âm thầm xem xét thái độ của Long Trạch, sức khỏe hắn cũng chưa khỏi hẳn nhưng vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi ăn xong, Long Trạch ôm thắt lưng của Tiết Đồng, đứng ở cửa sổ nhìn cây cối xẹt qua trước mắt, Tiết Đồng lê tiếng: “ Trạch, nhìn anh cũng không hẳn chán ghét ở chung với người khác.”

Long Trạch vén tóc mai của Tiết Đồng: “ Bọn họ so với người trước kia anh gặp tốt hơn nhiều, anh sẽ từ từ thích ứng. Chúng ta còn nhiều thời gian, nhưng anh cũng không thể để em sống trên đảo.”

“ So với trước đây, anh đã trưởng thành lên nhiều.” Tiết Đồng ở trong lòng hắn nở nụ cười thỏa mãn: “ Hiện tại anh luôn thay em suy nghĩ, cũng tự mình buông xuống rất nhiều điều.”

“ Em ở bên anh, anh cảm thấy rất vui vẻ, anh sẽ dùng hết năng lực của mình để bảo vệ em.”

“ Trạch, em đã từng nói với anh chưa, anh là người ưu tú nhất.” Tiết Đồng ngửa đầu hỏi hắn.

Long Trạch cúi đầu huých cái mũi của cô: “ Anh đương nhiên là ưu tú nhất, cho nên anh không thể đem em cho người khác.”

Tiết Đồng nhìn ánh mặt trời bên ngoài đổ xuống hàng cây bên đường tạo nên một cảnh đẹp rực rỡ, chói lòa. Có người yêu ở bên cạnh, thời gian trôi qua cũng rất nhanh, lúc đến thành phố C đã hơn mười giờ tối, Tiết Đồng cùng Lộ Linh trao đổi số điện thoại di động, nói vài câu chuyện ngắn.

Hai người đàn ông mang theo hành lý xuống xe, Tả Thần Dật lên tiếng: “Chúc hai người hạnh phúc.”

“Anh cũng hạnh phúc.” Long Trạch trả lời.

Hai người đàn ông nhìn nhau, nụ cười trên môi họ cũng hiện rõ, cả hai ôm lấy người phụ nữ mình yêu đi về phía trước.

35. Chương 65 - 66

Chương 65: Về nhà

Editor: banhmatong

Tiết Đồng cầm cái túi nhỏ, bên trong là chi phiếu cùng một ít tiền mặt, cầm vé xe lửa vừa ra khỏi trạm, liếc mắt nhìn trong đám đông trước mặt đã thấy ngay bố mẹ cô, cô lập tức chạy đến: “Bố, mẹ...”

Cô nhanh chóng lao vào vòng tay của bố mẹ, chớp mũi có chút cay cay.

Mẹ Tiết ôm chặt lấy cô, “Đồng Đồng, con cuối cùng cũng đã về.”

Mẹ Tiết khi nói ra những lời này giọng lại mang theo một chút âm mũi còn nước mắt thì đã đọng đầy hốc mắt.

Trên người mẹ cô toàn là hơi lạnh, chắc là bố mẹ cô đã chờ ở nơi này rất lâu rồi.

Tiết Đồng gục đầu trên bờ vai của mẹ khóc nức nở, bố Tiết liền mang áo khoác trên người mình khoác lên cho cô, người qua kẻ lại ở nhà ga cũng chỉ liếc mắt nhìn một chút bởi cảnh chia ly hay gặp lại ở nơi này ngày ngày đều diễn ra như vậy.

Thời gian trôi qua cũng khá lâu, cũng chỉ còn rải rác vài người qua lại, bố Tiết vỗ vỗ lưng cô, “Về nhà đi.”

Tiết Đồng lau nước mắt, “Vâng”

Bố mẹ dẫn cô cùng đi về phía trước, cô bất chợt nhớ đến Long Trạch liền quay đầu nhìn lại, phía sau như thế nào lại không thấy bóng dáng Long Trạch đâu, xung quanh cũng chẳng thấy đâu.

Bố Tiết nói: “Con đang nhìn cái gì? Còn có bạn nữa sao?”

“Không, không có gì.” Tiết Đồng trả lời qua loa, Long Trạch nếu đã không muốn lộ diện chắc chắn là có lý do của hắn nhưng cô vẫn rất lo lắng “Bố, con gọi điện thoại một chút.”

Bố mẹ còn chưa trả lời đã thấy cô cầm điện thoại bấm số gọi mà rời đi.

Cuộc gọi vừa chuyển thông, tâm tư Tiết Đồng liền yên ổn, “Trạch, anh đi đâu vậy?”

Lúc này Long Trạch đang đứng ở quảng trường đối diện ở phía xa xa mà nhìn cô, hắn thấy rõ cô nhưng khoảng cách xa như vậy lại khiến Tiết Đồng không nhìn thấy hắn. Hắn nói vào điện thoại: “Tiết Đồng, em về nhà trước đi. Anh tự mình tìm chỗ ở, thể lực của Trình Thiên rất lớn, anh nghĩ khi hắn phát hiện anh ở cùng với gia đình em như vậy đối với mọi người không an toàn.”

“Vậy anh một mình có thể đi đâu?”

“Anh sao lại không thể? Yên tâm đi, anh sẽ ở gần nhà em. Ở nhà ngoan ngoãn nhé, nhớ anh thì gọi điện thoại cho anh.”

“Anh là đến khách sạn sao? Ở bên ngoài không được tiện”

“Tiết Đồng, Trình Thiên biết được việc còn chưa giải quyết xong, chúng ta cho dù có đi xa như thế nào cũng không thể coi thường, em rất quan tâm đến người nhà, anh không nghĩ sẽ mang đến phiền toái ọi người, cho nên không muốn cùng mọi người quá thân thiết. Em về trước đi, anh mấy ngày này sẽ ngoan ngoãn mà ở lại thành phố C.”

“Vâng.”

Tiết Đồng còn muốn cùng hắn nói thêm vài câu nhưng bố mẹ cô đứng cách đó một đoạn vẫn còn chăm chú nhìn cô làm sao cô còn không chịu ngắt điện thoại.

Trên đường về nhà mọi người cũng không nói chuyện gì, về đến nhà Tiết đồng mới biết mẹ đã hầm canh ngon cho cô, bà lại còn muốn làm thêm hai món thức ăn cho cô, Tiết Đồng vội vàng ngăn lại, “Không cần, mẹ nên đi ngủ thôi.”

Mẹ Tiết nhìn đồng hồ trên tường, “Cũng phải, cũng đã mười một giờ, con ngồi xe lửa cũng mệt lắm rồi, uống chút canh liền đi ngủ nhé.”

Trong nhà rõ ràng là vừa được dọn dẹp sửa sang lại, bàn ghế được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, lịch treo trên tường lật lại vài tờ, mặt trên còn ghi đầy những ký hiệu cũng không rõ là ghi chú cái gì. Phòng ở nhỏ trang hoàng rất bình thường so với căn phòng giam cầm cô trước kia quả không bằng, nhưng nơi này mới là nhà của cô, trong phòng lưu lại đầy hơi thở ấm áp.

Bố Tiết múc cho cô một bát canh, “Đây là con gà mái già mua về hầm từ buổi trưa.”

Mấy tháng không nhìn thấy bố mẹ, xem chừng như ông bà già đi đến vài tuổi, Tiết Đồng chảy nước mắt, tay cầm thìa run run, “Thật xin lỗi bố mẹ, đã khiến hai người lo lắng.”

“Đừng nói vậy, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Bố Tiết nhắc đi nhắc lại, “Con cũng là chịu khổ, bị bọn buôn người bắt đi, đã rơi vào lưới, tất cả cũng là còn công đạo, lúc đó thông tin nào cũng không tra được. Con cho là con gửi email về nói dối thì bố mẹ sẽ tin, theo địa chỉ email con gửi tra không ra thông tin gì đó mới càng lo lắng hơn...”

Giọng nói của bố Tiết càng trở nên nghẹn ngào, mẹ Tiết vội vàng ngăn lại, “Trở về là tốt rồi, Đồng Đồng, uống canh đi, canh sẽ nguội mất. Uống xong tắm rửa, đi ngủ sớm một chút, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Nằm ở căn phòng quen thuộc, Tiết Đồng vẫn cảm thấy mọi việc như là một giấc mộng thoáng qua, trên tường vẫn dán đầy những ngôi sao lấp lánh mà trước đây cô rất thích, bên cạnh còn có áp phích truyện tranh, thật lâu sau Tiết Đồng vẫn không thể ngủ được, lại lấy điện thoại ra gọi cho Long Trạch, tiếng chuông vừa vang lên đầu dây bên kia liền tiếp máy: “Làm sao vậy? Còn chưa ngủ?”

“Trạch, anh đang ở chỗ nào?”

“Là khách sạn cách nhà em không xa.”

“Sao anh biết nhà em ở đâu? Không phải là anh đi theo em về đến nhà đi.”

“Ừ, còn nhìn theo mọi người đi lên tầng, anh muốn ở gần nhà em một chút, à đúng rồi, nhà em ở tầng mấy?”

“Tầng 8” Tiết đồng trả lời “Ngày mai, em cũng không thể đi tìm anh được.”

Long Trạch ở bên kia khẽ cười thành tiếng, “Nhớ anh như vậy? Ngày mai gọi điện thoại cho anh đi.”

“Vâng.”

“Em ngủ đi.” Long Trạch nói.

Tiết Đồng không biết nói gì nhưng cũng không muốn ngắt điện thoại đành nói quanh co: “Cảm giác về nhà rất chân thật.”

“Em không muốn ở nhà thì có thể trốn theo anh, cùng lắm thì em không thể về nhà hoặc nhất thời cũng không thể về nhà.” lời nói Long Trạch tràn ngập ý cười.

“Ai nói em không muốn ở nhà?” giọng Tiết Đồng hờn dỗi, “Không thèm nghe anh nói nữa, đi ngủ thôi”

Tiết Đồng ngắt điện thoại, Long Trạch cầm điện thoại trên mặt đều tràn đầy ý cười, hẳn ở phòng cao nhất của khách sạn, thông qua cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài lướt qua mấy tòa lầu cao có thể thấy vài tòa nhà thấp ở xa xa, đêm đã khuya, lấp lóe vài ô cửa sổ sáng đèn, đếm lên đến tầng thứ 8, nơi đó cửa sổ hắt ra một chút ánh sáng mờ nhạt, nhưng chỉ chốc lát chút ánh sáng ấy cũng vụt tắt.

Hắn lại cười đến động lòng người.

Vốn dĩ Tiết Đồng dự định hôm sau phải đi tìm Long Trạch, nhưng là không có lấy một chút thời gian, buổi sáng mẹ Tiết quần lấy cô mà ân cần hỏi han, hỏi xem cô có bị ngược đãi hay không trông bộ dạng cũng là không giống lắm, lại sợ cô buồn nên không hỏi cô những việc xảy ra trong thời gian qua, chính là chỉ muốn hỏi xem ai đã đưa cô về đến nhà.

Tiết Đồng đáp ứng, “Con gặp được một người tốt, sau đó được cứu.”

Long Trạch nếu không muốn xuất hiện, sau này cũng có thể mang về nhà giới thiệu giống như một người bạn trai bình thường, như vậy bố mẹ cô cũng dễ dàng mà chấp nhận hẳn.

Bố mẹ thấy cô không muốn nhắc đến cũng không miễn cưỡng nữa, sau bữa cơm trưa, bố Tiết dẫn cô đến cục cảnh sát để hủy bỏ bản án. Suốt dọc đường đi Tiết Đồng đều suy nghĩ nên làm như thế nào để đối mặt với cảnh sát, cô không có chứng cứ chỉ ra chỗ của Trình Thiên cho bọn họ, cho dù có nói nhiều hơn cũng chỉ là tạo phiền phức cho Long Trạch mà thôi.

Đến cục cảnh sát, Tiết Đồng chỉ im lặng không nói, cô chỉ nói là mình cái gì cũng không biết, bị nhốt tại một căn phòng nhỏ tối tăm. Cô chỉ cúi đầu, một câu cũng không nói, cảnh sát thay phiên nhau ra ra vào vào hỏi tra những nghi vấn đủ điều, hết tra hỏi, lại khuyên bảo, an ủi, lại vỗ về, nam cảnh sát vừa đi ra lại có nữ cảnh sát khác tiến vào.

“Cô có bị ngược đãi hay không?”

“Có những ai ở cùng với cô?”

“Người cầm đầu có hình dáng như thế nào? Cô làm sao có thể trốn về?”

...

Tiết Đồng chỉ kể lại tình huống trước khi cô bị bán, còn về người mua cô không nói gì, cảnh sát từ từ dẫn dắt từng câu một, Tiết Đồng thật sự không thể chống đỡ được nữa liền phát khóc, ngoại trừ khóc ra cô không nói thêm bất kỳ điều gì.

Người cảnh sát ghi chép thấy cô khóc đến thương tâm cũng biết được sự việc như vậy khi một người phụ nữ phải trải qua thì cả đời thương tổn. Đưa Tiết Đồng ra ngoài cảnh sát còn theo khuôn phép mà nói: “Nhớ được việc gì thì lại đến khai báo, hỗ trợ cảnh sát phá án là nghĩa vụ của người dân.”

Bố Tiết cùng Tiết Đồng cúi chào nhân viên cảnh sát nói: “Nhất định, nhất định, trong khoảng thời gian này mọi người đã vất vả rồi.”

“Người trở về là tốt rồi, người đã bị lừa đi bán còn có thể quay về nhà dù sao cũng là rất ít, sau này thật tốt quá.” Người cảnh sát mặc đồng phục quay sang Tiết Đồng nói: “Đã trở về phải hiếu kính với bố mẹ, mấy tháng này bố của cô đều chầu chực ở cửa của chúng tôi.”

Mắt Tiết Đồng khóc đến sưng u lên rồi, cúi đầu mơ mơ hồ hồ đáp: “Vâng ạ, cảm ơn.”

Ra khỏi cục cảnh sát, ngoài phố đèn đã sáng rực rỡ, trên đường vô cùng náo nhiệt, bố Tiết vỗ vỗ vai cô: “Đồng Đồng, mọi việc đã qua rồi, con còn trẻ, con đường phía trước còn dài.”

Tiết Đồng trấn an bố, “Bố, để bố phải vất vả.”

“Dù sao con trở về là tốt rồi, trước hết cứ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.” Bố Tiết cùng cô trở về nhà.

Đèn nê-ông hắt ra ánh sáng, dòng xe qua lại liên tiếp không ngừng, mùi thức ăn từ các cửa hàng món ăn Trung bay ra quện vào trong không khí, trong cửa hàng đang phát những ca khúc được yêu thích, cuộc sống như vậy rất là quen thuộc.

Vừa ăn xong cơm chiều Long Trạch liền gọi điện thoại đến, trong điện thoại phát ra âm thanh vô cùng lo lắng, “Tại sao lại đến cục cảnh sát? Có việc gì không?”

Tiết Đồng trốn trong phòng ngủ nhỏ giọng trả lời: “Không có việc gì. Mất tích mấy tháng nên trước đó người nhà đã đi báo án, hôm nay là đến hủy án thôi.”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Long Trạch thở hắt ra, “Anh còn lo lắng em gặp phải phiền toái.”

“Trạch, em nhớ anh.” Tiết Đồng chậm chậm nói, lúc cảnh sát đưa ra nghi vấn cô ngay lập tức nhớ đến Long Trạch, nhớ đến vòm ngực rắn chắc của hắn, chính là nơi cho cô cảm giác yên ổn.

Trong lòng Long Trạch tràn ngập vui sướng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bây giờ còn sớm, nhớ anh thì đi tìm anh?”

“Nhưng là buổi tối đi ra ngoài em sợ người nhà lo lắng.”

“Thì nghĩ ra một lý do.” Khóe môi Long Trạch hiện lên một nụ cười, “Có anh ở đây, có gì để lo lắng, em nói ở dưới sân đi dạo một chút.”

Tiết Đồng cân nhắc, “Để em thử xem.”

“Khi xuống tầng gọi điện thoại cho anh, anh đến đón em.”

“Được, em tắt máy đây.”

Tiết Đồng ra khỏi phòng, thấy mẹ Tiết đang xem ti vi ở phòng khách, cô cố ra vẻ tự nhiên mà nói: “Mẹ, con đi xuống tầng đi dạo một chút.”

“Chờ mẹ đi cùng, ăn cơm chiều xong đi dạo là tốt nhất.” Mẹ Tiết dừng dậy, đi về phòng ngủ lấy áo khoác, “Con cũng mặc thêm áo khoác đi, ngoài trời buổi tối có chút lạnh.”

Tiết Đồng muốn nói lại thôi, đáy lòng có chút không thuận, cũng không thể nói rõ, nói sao đi nữa thì mẹ con cô cũng đã lâu không cùng nhau tản bộ. Cô xoay người nói: “Con đi lấy áo khoác.”

Tiết Đồng chạy về phòng ngủ, nhanh chóng nhắn tin cho Long Trạch, “Đừng đến, em không đi được, ngày mai em mới tìm anh.”

Long Trạch nhìn tin nhắn mà thở dài, hồi phục rồi mới trả lời: “Anh cũng nhớ em, làm sao bây giờ?”

Tiết Đồng chậm rãi nhắn trả lời: “Ngày mai nhất định sẽ đi tìm anh.”

Tin nhắn bên kia lập tức đáp lại: “Ngày mai em đến khách sạn tìm anh, nhưng là anh muốn bồi thường.”

Tiết Đồng nhìn màn hình điện thoại cười cười cũng không trả lời lại mà tiện tay khóa luôn bàn phím.

Chương 66: Bồi thường (18+)

Editor: Banhmatong

Beta: Pim Ban ngày bố Tiết đi làm, Tiết Đồng nói dối mẹ là muốn đi tìm bạn học, khóa cửa ra ngoài, dưới sân theo hướng bên phải đi chưa được một trăm mét liền thấy có một chiếc taxi ngừng ở đó, cô đi đến gần, cửa xe liền mở ra nhưng Tiết Đồng còn giả vờ hỏi một câu, nếu đứng từ xa nhìn đến thì quả thật là hành động đón xe rất bình thường, sau đó cô rất nhanh mà ngồi vào trong.

Trong xe Long Trạch một tay ôm chặt lấy cô, “Đợi thật lâu, em thật là chậm.”

“Mẹ em muốn sang nhà dì hàng xóm chơi mạt chược, em chờ mẹ xuất phát rồi mới đi cho nên xuống chậm.” Tiết Đồng giải thích.

“Đi đến chỗ anh trước.” Long Trạch nói tên khách sạn cho tài xế taxi để cho anh ta quay xe đến đó.

“Đi dạo phố trước đi.” Tiết Đồng kéo áo Long Trạch mà đề nghị.

“Đến khách sạn ăn trưa, buổi chiều lại đi dạo phố.” Lời nói của Long Trạch không mang vẻ phản đối.

Cả hai đi vào cổng chính của khách sạn, Long Trạch nắm tay Tiết Đồng đi thẳng đến phòng nghỉ, Tiết Đồng sao lại không hiểu là hắn muốn gì kia chứ, cô cúi thấp đầu mặc cho hắn kéo tay đi hướng về phía phòng nghỉ, trên mặt có chút phiếm hồng.

Vừa quẹt thẻ mở cửa bước vào hắn xoay tay đóng mạnh cửa, Long Trạch liền trực tiếp áp người cô lên cửa, môi lưỡi tham lam nhanh chóng xâm nhập vào miệng cô mà giằng co lửa nóng, Tiết Đồng cũng vô tri vô giác mà vươn tay ôm lấy cổ hắn, vươn lưỡi mà đáp trả hắn. Lồng ngực Long Trạch càng trở nên nóng bỏng, vừa hôn nồng nhiệt đồng thời một bàn tay cũng vừa đặt lên ngực cô, cách một lần vãi mà vuốt ve, thế nhưng hắn rõ ràng cảm thấy vẫn chưa đủ, bế bổng cô lên đặt ở trên giường.

Quần áo trên người nhanh chóng bị trút bỏ, thân thể không một mảnh vải cùng nhau dây dưa, Long Trạch áp thân mình lên cô, trong cơ thể cô cảm giác khó chịu cứ không ngừng tuôn tràn, Tiết Đồng ở dưới thân hắn nhanh chóng rơi vào trầm luân mà phát ra những tiếng rên rỉ vọng tình.

Chờ hết thấy sóng nhiệt yên tĩnh đi, Long Trạch kéo chăn lên đồng thời cũng mang Tiết Đồng ôm xiết trong lòng, một bàn tay vuốt ve trên tấm lưng mịn màng của cô, hắn ghé vào bên tai cô mờ ám nói, “Tiết Đồng, chúng ta rốt cuộc mới vài ngày chưa có gần gũi? Sao anh lại cảm thấy giống như đã qua một hai tháng.”

Tiết Đồng với vẻ mặt quyến rũ, sắc hồng trên mặt còn chưa tan, “Chỉ mới vài ngày, không phải là trong đầu anh chỉ nhớ đến chuyện đó.”

Long Trạch cười nhẹ, “Anh đúng là mỗi ngày đều muốn em.”

Tiết Đồng vui mặt vào giữa gối đầu, cô lén lút trốn khỏi nhà để đến đây, thế nhưng nếu chuyện này bị bố mẹ cô phát hiện, khẳng định là cô bị đánh chết.

Long Trạch thấy cô không nói lời nào thì đem cô cuốn lại gần, “Hôm nay em thế nào lại chưa nói muốn chơi đùa cùng cái đuôi của anh?”

“Tại anh còn chưa biến ra.”

“Anh liền biến ra cho em chơi đùa.”

Tiết Đồng vội vàng phụ giúp hắn, cũng không quên nhắc nhở hắn: “Em đói bụng, anh gọi mang thức ăn lên đi.”

Con người nâu vàng có chút chuyển động, hắn cân nhắc một lúc lâu mới chịu lên tiếng “Khách sạn làm thức ăn thật bình thường, thức ăn ngon đều bán ở trên phố. Bây giờ em ở đây cùng anh hết như kẻ trộm vậy chúng ta ăn một bữa đại tiệc đi, chi bằng gọi một món điểm tâm ngọt, em ăn lót dạ trước một chút sau đó đợi anh đưa em ra phố ăn thức ăn ngon.”

“Được, em cũng muốn làm tròn vai chủ nhà tốt.” Tiết Đồng nằm ở trên giường vô lực mà nói.

Long Trạch với đuôi lông mày mang đậm ý cười xuống giường gọi điện thoại, lại đến phòng tắm mà tắm rửa mang một thân mình không một mảnh vải bước ra từ từ tiến đến bên giường. Không lâu sau chuông cửa liền vang lên, đầu mày Long Trạch nhíu lên nhìn Tiết Đồng, “Bọc chặn kỹ vào, anh đi mở cửa.”

Long Trạch rất nhanh đã trở lại, xốc chăn trên người cô lên, Tiết Đồng còn tưởng hắn gọi vài món điểm tâm, nhìn sang bên cạnh rõ ràng có chút ngoài ý muốn, Long Trạch mang đến một chiếc bánh ngọt rất lớn, đường kính ước chừng bảy tám mươi centimet, lớp kem bơ bên ngoài thật dày có màu hồng phấn, xanh lá cây nhạt, mấy bông hoa màu xanh da trời trên chiếc bánh sắc sảo như một tác phẩm nghệ thuật, khiến người nhìn không nỡ ăn.

Tiết Đồng thốt lên: “Anh không phải nói là ăn trước một chút điểm tâm lót dạ thôi sao, làm thế nào lại gọi một cái bánh lớn như vậy chứ?”

“Không phải còn có anh cùng ăn sao?” Long Trạch kéo một chiếc bàn nhỏ để gần bên giường đặt chiếc bánh kem lên bàn, sau đó liền cởi áo khoác lên giường ngủ.

Tiết Đồng nhìn chiếc bánh ngọt thật tinh xảo, “Bánh thật đẹp, em không nghĩ sẽ ăn nó.”

Long Trạch ngồi ở trên giường, hắn không có chút tâm tình nào mà thưởng thức bánh kem, cầm lấy chiếc thìa nhỏ xúc một chút bánh kem bón cho Tiết Đồng.

Kem bơ vừa vào miệng liền tan ngay, ngọt mà không ngấy, Tiết Đồng ăn xong một miếng nhẹ nhàng khen: “Đây là bánh kem hiệu gì? Ăn rất ngon.”

“Hôm qua anh tùy tiện anh thử một chút bánh ngọt của khách sạn, cảm thấy hương vị rất ngon, em thích mùi vị kem bơ này không?” Long Trạch cầm thìa ngồi bên cạnh hỏi.

“Thích, sau này em sẽ mua bánh kem ở đây.” Về mặt Tiết Đồng lộ nét thư thái, cô vốn thích ăn điểm tâm ngọt liền bảo với Long Trạch, “Bón cho em một thìa.”

Long Trạch vẫn cầm chiếc thìa nhỏ nhưng không có lấy chút động tĩnh nào, “Tiết Đồng, có nhớ hay không tối qua em đáp ứng anh điều kiện gì?”

“Gì cơ?” Tiết Đồng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Là anh nói em hôm nay bồi thường thật tốt cho anh.” Khóe miệng Long Trạch mang theo ý cười đầy quỷ kế.

“Em là đang đáp ứng.” Tiết Đồng nhìn hắn cười đến nham hiểm mà trong lòng bắt đầu lo lắng.

“Em rõ ràng là cam chịu.” Long Trạch tỏ vẻ hợp tình hợp lý nói.

Tiết Đồng huých hắn một cái, thấp giọng than thở, “Đã bồi thường rồi!”

“Như vậy làm sao có thể tính.” Long Trạch ngồi trên giường, trong mắt tràn đầy mây mờ lưu luyến dịu dàng, cầm lấy chiếc thìa bạc nhỏ xúc một miếng bơ kem thật to nhưng không đưa đến miệng Tiết Đồng mà tay run nhẹ, kem bơ màu trắng liền rơi xuống trên ngực hắn, Long Trạch nhìn Tiết Đồng cười đến mê hoặc, “Nếu em thích thì ăn hết đi.”

Tiết Đồng nhìn miếng kem bơ trắng trên vòm ngực rắn chắc, “Đây là anh muốn em bồi thường?”

“Phải” trên mặt Long Trạch lộ ra nụ cười uy hiếp, “Em đã đồng ý rồi, hôm nay nếu không bồi thường sẽ không được ra khỏi phòng. Đến lúc đó người nhà em lại đi tìm em, anh cũng không quan tâm.”

“Long Trạch, anh càng ngày càng nham hiểm.” Tiết Đồng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Quá khen.” Long Trạch vươn tay khoác lên lưng của cô, dùng một chút lực đem cô ấn xuống ngực của mình, “Đừng lãng phí thời gian, trên người dính kem thật là khó chịu.”

“Đó là anh tự chuốc lấy.” Tiết Đồng vẫn cố kéo dài thời gian.

Khóe môi Long Trạch cười nhạt, cái đuôi dài ở trên giường quay quanh, trực tiếp vòng một vòng lên trên người Tiết Đồng, “Còn không nhanh một chút, còn muốn anh bức em!”

Cái đuôi vòng ở trên người Tiết Đồng dùng một chút lực mang cả người cô tiến sát đến thân thể hắn, cô ngẩng đầu nhìn Long Trạch, hắn ngồi tựa ở đầu giường vẻ mặt vô cùng kiên định ‘Nhất định phải làm’, Tiết Đồng bất đắc dĩ cúi đầu hôn lên ngực của hắn.

Kem bơ tan chảy trên môi và răng, Tiết Đồng vươn đầu lưỡi từng chút từng chút một liếm hương vị kem bơ ngọt ngào trên ngực hắn, cơ ngực rắn chắc dưới làn môi cô trở nên căng cứng đến tột độ, cô dùng đầu lưỡi biểu đạt chính mình đối với mỗi một tác da thịt của hắn yêu say đắm như thế nào, khe hở lại nhẹ liếm, thậm chí là trả đũa mà khe cắn khiến cho Long Trạch kêu rên, âm thanh mơ hồ dừng lại nơi cổ hoàn toàn không thể tràn ra ngoài, thanh âm ấy như một mối lửa vừa châm lên liền tan chảy khát khao trong lòng, làm cho đôi đồng tử trong suốt của cô nhuốm đầy sắc thái say đắm.

Kem bơ dính trên ngực từ từ bị ăn hết, “Đã đủ chưa?”

Long Trạch khẽ cười thành tiếng, “Bấy nhiêu làm sao đủ? Bồi thường chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

Tiết Đồng vừa khát vọng lại vừa thẹn thùng dùng tay vỗ nhẹ cái đuôi của hắn, “Thả ra, em nghĩ nên đi ra ngoài ăn cơm.”

Cái đuôi Long Trạch vẫn như vậy quấn chặt lấy cô, dùng chóp đuôi quét lấy một miếng kem bơ to rồi đặt xuống bụng của mình, lại dùng âm thanh đầy mê hoặc ghé sát vào bên tai cô nói nhỏ: “Em lần trước là cần anh giúp cho nên mới dùng tới cách này nhưng là anh thật sự thích, Tiết Đồng, làm lại một lần nữa.”

Nhớ đến lần đó, khuôn mặt Tiết Đồng đỏ tựa như mặt trời chiếu rọi những tia nắng chiều thăm thẳm nhẹ, “Không đâu.”

“Nhưng anh muốn.” Long Trạch cúi đầu thốt ra thanh âm vô cùng mờ ám, “Nếu không anh bón cho em một miếng trước.”

Hắn dùng chiếc thìa nhỏ xúc một miếng bánh ngọt đưa vào miệng mình, sau đó kéo người Tiết Đồng đến và hôn lên môi cô, đầu lưỡi cuốn kem bơ mềm mượt, ngọt ngào tiến vào miệng cô, từng chút, từng chút một đưa sang, lại từ trong miệng cô thông thả lấy trở về, rồi lại một lần nữa đưa ngược qua...

Kem bơ ở trong miệng của hai người đưa qua đưa lại, càng đưa càng ít nhưng ngọn lửa trong cơ thể của Tiết Đồng càng thiêu lại càng rực cháy.

Long Trạch vừa buông tha cho đôi môi lại đem vành tai của cô mà ngậm vào trong miệng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng quấy phá còn ghé vào bên tai mê hoặc cô: “Hôn anh.”

Trong lòng Tiết Đồng đã nóng bỏng cộng thêm lời nói của hắn ở bên tai cô từng chút, từng chút hôn vòng đến gáy, dừng lại ở xương quai xanh vừa mát vừa cắn, cô ghé vào đặt xuống những nụ hôn vụn vặt giống như mồi lửa dấy đặc lên khuôn ngực hắn. Thân người cô chậm rãi dời xuống hôn lên bụng hắn, đầu lưỡi linh hoạt di chuyển, áp sát mặt xuống phần kem bơ, từng chút từng chút liếm đi, e sợ kem bơ ngọt ngào này dính ở trên da lâu sẽ gây khó chịu.

Cô ở trên phần da ấy lặp đi lặp lại hết mát vào lại dùng lưỡi liếm, trên đầu, Long Trạch phát ra hơi thở dốc, cái đuôi dài bóng loáng ở trên người cô không ngừng cọ xát, hắn linh hoạt dùng chóp đuôi lại lấy thêm một ít kem bơ quét xung quanh vật đàn ông đang đứng thẳng, lấy tay nâng nhẹ đầu cô, dụ dỗ cùng mê hoặc cô: “Còn có... từ từ ăn...”

Tiết Đồng theo lớp vảy đuôi đi xuống, dùng đầu lưỡi vuốt ve thân thể hắn, ngọt ngào mà tinh tế hôn xung quanh vật nam tính to lớn, ngón tay cũng ở trên đuôi mà xoa nắn, mê mẩn, nụ hôn của cô như mưa nhẹ vỗ về, còn thật sự chú tâm như món ngon đang nằm dưới lưỡi. Nhẹ nhàng, mềm mại mà liếm, mà hôn, trên lớp vảy toát ra hương vị nhàn nhạt, đó là hương vị cô yêu thích, lớp kem bơ trên thân eo dần dần biến mất, nơi đầu lưỡi đi qua thấm ướt một vết.

Tiết Đồng dùng đầu lưỡi từ từ liếm hết kem bơ xung quanh vật nam tính, giống như nghệ thuật gia đang vẽ tranh rất tận tình tại vị trí ấy họa đều đều, sau đó cô dùng đầu lưỡi chậm rãi khẽ liếm mang kem bơ màu trắng ngọt ngào ăn vào trong miệng, còn vươn lại nước bọt ở trên ấy. Ánh mắt Tiết Đồng phủ một tầng sương mù, trên môi lại mang theo ý cười tựa hồ như đang nhắm nháp món ngon hiếm có trên nhân gian.

Chính vì cô chậm rãi, tỉ mỉ như vậy đối với Long Trạch quả thực lại là một hình thức tra tấn, trong miệng hắn hắt ra tiếng thở dài vui sướng, cái đuôi ở trên người cô bắt đầu trườn khiến nơi làn da tiếp xúc với làn da phát sinh ra một dòng nhiệt lưu, cái đuôi linh hoạt tách chân của cô ra, ở nơi ẩm ướt sâu kín của cô mà quỳ luyến.

Dòng nhiệt từ nơi bụng dưới trời dấy thiêu đốt Tiết Đồng từ trong ra ngoài, cả làn da cô phồng hồng lại càng trở nên dụ dỗ mê hoặc hơn. Cô hé môi ngậm lấy vật nam tính nóng rẫy của hắn, nhồi hết vào miệng mình, mùi vị kem bơ còn vươn lại lan tỏa trong miệng, khoang miệng ấm áp cùng vật nam tính ấy tiếp xúc vô cùng thân mật, cô chỉ cảm thấy thật là đầy đủ mỹ vị mà thôi.

Bất chợt cảm thấy có dị vật theo giữa hai chân trườn vào, chóp đuôi của Long Trạch tiến vào bên trong cơ thể cô, “Ừm...” Bởi vì miệng bị lấp đầy bởi vật nam tính nên Tiết Đồng chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên như vậy, vừa định ngừng đầu, hắn không ngại ngần mà giữ chặt lấy gáy của cô, trên đầu cô là tiếng thở dốc âm muội cùng khó chịu, “Còn chưa ăn xong, tiếp tục...”

Thân thể bị quán chặt lấy, Tiết Đồng không thể cử động, trong cơ thể cô dị vật vẫn tiếp tục từng chút trườn vào, lại thêm một chút mà xâm nhập vào sâu, chóp đuôi giống như ngón tay nhẹ nhàng ma sát làm mềm mại cả vách tường bên trong, tê dại từ nơi ấy khuếch tán dần khắp toàn thân, sóng nhiệt từng đợt từng đợt khuấy động mãnh liệt.

Cô muốn kêu lên nhưng là khoang miệng không có lấy một chút khe hở, “Ừm... ừm...” thanh âm đó chỉ có thể dừng lại ở nơi cổ, nước bọt bên khóe miệng chảy ra theo vật đàn ông cứng rắn rơi xuống trên chiếc đuôi

màu trắng.

Long Trạch giống như tra tấn cô, chớp đuôi không ngừng theo lối giữa xâm nhập vào, hấn với tay ra bên cạnh lấy thêm một miếng kem bơ tiếp tục đặt lên vật nam tính của mình, tay còn lại đồng thời ấn gáy cô xuống, “Đừng để ý việc khác, ăn kem bơ của em thật tốt đi.”

Tiết Đồng quỳ sát ở bên người Long Trạch, chiếc đuôi dài vòng quanh thân thể của cô đem hai chân cô tách ra, chớp đuôi bên trong cơ thể cô không ngừng ra ra vào vào, cô bất giác phát ra thanh âm rên rỉ, ngậm nga, thân thể khó nhịn mà vận vẹo.

Long Trạch vẫn không buông tha cho cô, vươn tay ấn đầu cô áp xuống, buộc cô tiếp tục hôn liếm vật đàn ông của hấn, nơi đó còn có kem bơ trắng chưa ăn hết, Long Trạch như trách phạt cô, phát lên mông Tiết Đồng một cái, “Tiết Đồng, phải ăn hết...”

Trên mông lập tức truyền đến cảm giác đau rát, Tiết Đồng chỉ cảm thấy càng thêm mê hoặc, thống khổ cùng sung sướng hòa quyện lẫn nhau, rên rỉ cùng ngậm ra bật thành tiếng, cô nhìn kem bơ xung quanh vật đàn ông lại vươn đầu lưỡi tiếp tục liếm, sâu trong cơ thể truyền đến những trận sóng nhiệt làm cho cô không thể tập trung, nơi ấy càng ngày càng khó chịu; Long Trạch lại buộc cô ăn hết kem bơ trên người hấn, cô thống khổ gào lên, thân mình căng thẳng mà ăn nốt kem bơ kia.

Đợi cho kem bơ trên người được liếm sạch sẽ, Long Trạch lại dùng ngón tay quét một chút kem nhưng lần này không có đặt lên thân người mà để trên ngón tay của hấn cho cô ngậm lấy. Khoang miệng ấm áp của Tiết Đồng ngậm lấy ngón tay, cái đuôi của Long Trạch vẫn tại lối vào của cô mà khuấy động, càn quấy, Tiết Đồng không cưỡng lại được, càng không thể không nhả vật trong miệng ra.

Long Trạch cảm thấy bất mãn, lại dính một ít kem bơ lên đầu vật nam tính, bức cô hé miệng ngậm lấy, Tiết Đồng bị cái đuôi của hấn quấn lấy toàn thân không thể cử động vẫn duy trì trạng thái quỳ sát bên người hấn, trong miệng ngậm chặt vật đàn ông, nơi giữa hai chân nhận lấy sự tra tấn tùy ý của cái đuôi, muốn kêu lên cũng không kêu thành tiếng.

Cứ như vậy tra tấn làm cho toàn thân cô run sợ, nước bọt không ngừng chảy ra, mật hoa dưới thân tràn ra càng mang lại cảm giác hư không, cô khó chịu đến mức chảy nước mắt, cái chớp đuôi như thế nào lại thay thế vật đàn ông của hấn? Cô nghĩ cầu xin hấn tha cho cô, muốn để vật to lớn trong miệng lấp đầy thân thể phía dưới nhưng là cô không có lấy một cơ hội, chỉ có thể phát ra tiếng “Ừm... ừm...”.

Tiết Đồng chưa bao giờ thử nếm qua cách thức đùa bỡn quái lạ như vậy, toàn thân ửng hồng lên hết như tôm luộc, tình triều mang đến khoái cảm dâng trào, thân thể không chút động đậy chỉ có thể ở cái đuôi của hấn mà co rút run run, khát vọng trong cơ thể thiêu đốt toàn bộ ý thức, cô muốn, muốn chấm dứt mọi khó chịu này lại nhưng cũng muốn tiếp tục, ngón tay cô vô thức bấu víu lấy đuôi của hấn.

Long Trạch xem ra cũng không khác gì cô, bản thân cũng không thể nhẫn nại được nữa, cắn răng nói: “Anh thả em ra, em ngay lập tức ngồi lên, nếu ma xát chậm chạp, em phải tiếp tục dùng miệng ngậm lấy nó...”

Long Trạch nói được làm được, đầu Tiết Đồng nhẹ một chút thì vật nam tính càng đi vào sâu trong miệng, Long Trạch sợ tổn thương cô, cái đuôi thông thả buông đầu cô ra, ra lệnh: “Ngồi lên đi!”

Tiết Đồng tràn ngập khát vọng, tách hai chân ghé vào bên người hấn, khoảng giữa hai chân cô đã ẩm ướt không ít, dùng tay đỡ lấy vật đàn ông của Long Trạch, đặt ngay lối vào cơ thể mình, không chút do dự để cho vật to lớn kia nhập vào cơ thể, mọi khó chịu đã được thay bằng cảm giác sung sướng tột độ, cả hai giao hòa cùng một chỗ.

“Rất tốt...” Long Trạch thở dài thỏa mãn, cái đuôi quấn chặt lấy hai cơ thể từng vòng, từng vòng, thật muốn mang cô hòa nhập vào máu thịt của hấn. Cô là tột cùng suối nguồn hạnh phúc cùng vui vẻ của hấn, cho dù trăm sông nghìn núi, muôn vàn khó khăn, dù hấn có chết cũng phải bảo vệ lấy hạnh phúc này của hấn.

Tiếng trống ra trận đã ngừng vang, trong đầu Tiết Đồng cuối cùng cũng lóe lên một ý niệm: bánh ngọt kem bơ ăn như vậy quả thật không ngon...

36. Chương 67 - 68

Chương 67: Mua sắm

Editor: banhmatong

Beta: Pim

Hôm nay, cuối cùng Tiết Đồng cũng không làm được một chủ nhà tận tình đưa Long Trạch đi ăn đặc sản của thành phố C, chờ cô đã quá buổi chiều, mẹ Tiết gọi điện thoại đến hỏi cô đang ở đâu bảo đã mua tôm sú chờ cô về cùng ăn bữa tối.

Tiết Đồng lúc nghe điện thoại toàn thân không một mảnh vải, trong lòng cô bất an tựa hồ như là kẻ trộm vẫn cố gắng nói vài câu thật tự nhiên đợi đến lúc mẹ Tiết gác điện thoại thì Tiết Đồng như trút được gánh nặng thở phào một hơi, nhìn sang Long Trạch ở bên cạnh, “Em như thế nào lại cảm thấy chúng ta như là đang yêu đương vụng trộm vậy?”

Cái đuôi của Long Trạch ở trên người cô khiêu khích, hần nỡ nụ cười ngạo mạn: “Yêu đương vụng trộm? Vậy em cảm giác như thế nào?”

Tiết Đồng dùng chăn bọc kín thân thể, trong lòng dâng lên một cảm giác là lạ, “Nếu mẹ em mà biết chắc chắn sẽ dùng dao mà chém người”.

“Haha,” Long Trạch cười thành tiếng, “Yên tâm, anh sẽ không để cho bà chém em.”

“Ý của em là bà chắc chắn sẽ chém anh trước, đem cái đuôi dài của anh chém làm tám, mười khúc, em vô tội mà, em chính là bị xà yêu dụ dỗ thôi, cùng lắm ở trên đỉnh đầu dán một lá bùa trừ tà ma.” Tiết Đồng mỉm cười trêu ghẹo hắn.

“Có thể bị hắt máu chó mực không?” Long Trạch cười hỏi.

“Bị hắt máu chó mực chính là anh, để cho anh hiện nguyên hình.” Tiết Đồng một mặt nói, mặt khác lại dùng chân đạp lên cái đuôi của hắn, bàn chân cô đá lên cái đuôi dài bóng loáng mềm mại, mịn màng như là giẫm lên thịt mềm mềm, thật là thoải mái.

Động tác của cô đối với Long Trạch mà nói đích thực chỉ là gãi ngứa, trên mặt Long Trạch tràn đầy ý cười. Cái đuôi ở trong chăn bị cô đá văng ra ngoài lại chủ động quay lại quấn lấy cô, Tiết Đồng lại tiếp tục dùng chân đá còn cảm thấy đây là trò đùa thật vui vẻ.

Một đoạn đuôi vòng đến bên người Tiết Đồng, cọ lên làn da trơn nhẵn của cô, Tiết Đồng bắt được vệt vàng lặn qua đè lên cái đuôi, vuốt ve cái đuôi mềm mại và thấp giọng nói: “Cái đuôi này thật là đáng đánh đòn!”

Long Trạch nhẹ nhàng trêu chọc cô, cái đuôi giống như đánh lén trườn lên bên người cô, Tiết Đồng vội vàng đưa chân đá loạn lên, cười thật sảng khoái, “Đi ra ngoài, không được quấn lấy em!”

Niềm vui trong lòng Long Trạch trỗi dậy, cái đuôi bị đá văng ra ngoài chỉ vài giây sau lại trườn lên. Chóp đuôi ở bên chân của cô mà nhiều loạn, Tiết Đồng bị hắn đùa bỡn đến ngứa khắp người, liền co đầu gối lăn tròn trên giường, miệng không ngừng thét lên, “Buông... buông em ra...”

Trả đũa lại, Tiết Đồng vừa càu vừa véo cái đuôi của Long Trạch, còn cúi đầu cắn hần hai cái, Long Trạch vội vàng bế thốc cô lên, “Em tuổi Tuất sao, như thế nào lại cắn người?”

(Tuất = tuổi chó)

“Chính là cắn anh đó!” Tiết Đồng kéo chăn lại, bọc chăn lên người đứng dậy đá mạnh vào cái đuôi dài đang chiếm hết diện tích giường “Thật đáng ghét... anh cày có cái đuôi linh hoạt mà bắt nạt em!”

Long Trạch sợ cô đứng ở trên giường vừa đá vừa nhảy loạn sẽ bị ngã sấp xuống, hấn vội vàng dùng đuôi ôm lấy cả cô lẫn cái chăn giữ chặt lấy, “Đừng gây rối nữa, em ngã xuống giường làm sao bây giờ.”

“Hừ!” Tiết Đồng không chút cảm kích.

Long Trạch cảm thấy Tiết Đồng quấn chăn quanh người thật lạ, hấn dùng cả tay và đuôi đem chăn quây lấy cô, Tiết Đồng nhanh chóng bị chăn bông cuộn tròn quanh người, Long Trạch áp lên trên người cô, mặt mũi cười hớn hở, “Em có thấy là hiện tại em thật giống xác ướp?”

Cái đuôi của hấn còn quấn hai vòng trên mặt cô, chớp đuôi lật một góc chăn luồn theo khe hở mà dò xét vào bên trong, ở trên cơ thể trơn nhẵn của Tiết Đồng mà cọ xát, vì bị bó chặt trong chăn nên cô không còn đường trốn, Tiết Đồng trước ngửa mặt lên rồi lại cúi mặt xuống mà cười đến lúc không chịu nổi nữa mới vội vàng xin tha: “Ha ha... Trạch... Buông em ra... Em không đùa nữa...”

Long Trạch không chịu buông tha cho cô, cái đuôi vẫn ở trên thân thể cô từng chút từng chút mà phá bình, tiếng cười tràn ngập khắp phòng, mãi đến khi Tiết Đồng cười chảy cả nước mắt thì hấn mới dừng lại, hấn chui vào trong chăn ôm chặt cô vào trong lòng.

Ngực Tiết Đồng phập phồng đến vài phút sau mới bình ổn lại hơi thở. “Không đùa nữa, rời giường thôi, em phải về nhà.”

“Ôm thêm một lúc nữa.” Long Trạch rất thích ôm cô ở trong lòng mình làm cho da thịt hai người cọ xát vào nhau.

Hai người cứ như vậy mà ở trong ổ chăn cái cọ, đùa giỡn hết cả buổi chiều quả thật nhanh. Ngoài cửa sổ, mặt trời dần dần lặn xuống, lại cả tiếng chuông điện thoại vang lên thúc giục, Tiết Đồng nhanh chóng tung chăn đứng dậy vội loạn quần áo ở trên giường nói với Long Trạch, “Đi thôi, em muốn về nhà.”

Long Trạch chậm chạp rời giường, thu hồi chiếc đuôi dài mặc quần áo trở lại.

Tiết Đồng hỏi: “Trạch, anh định thế nào?”

“Ở lại thêm vài ngày nữa, thấy em ổn rồi anh sẽ đi thành phố Y” Long Trạch vừa mặc quần áo vừa đáp lời cô. “Anh nhất định sẽ lấy lại xấp hình, sẽ không hành động lỗ măng khi gặp Trình Thiên.”

Khóe miệng Long Trạch lộ một tia cười gian, “Tuy nhiên thỉnh thoảng có thể dọa hấn một chút.”

Như vậy cũng tốt, Tiết Đồng yên tâm, cô lấy trong túi ra một tấm chi phiếu đặt ở đầu giường, “Lần trước anh để vào túi của em.”

Long Trạch liếc mắt một cái, “Là cho em, anh đưa lại cho anh làm gì?”

“Đây là anh vất vả kiếm được”

“Anh kiếm tiền không vất vả.” Long Trạch thu hồi cái liếc mắt trước đó, “Trước tiên em cầm lấy mà dùng, ngày khác anh sẽ tìm một luật sư đem tài sản của anh chuyển sang tên em.”

“Không cần. Không cần.” Tấm chi phiếu rất nhiều tiền, tài sản của Long Trạch đối với Tiết Đồng mà nói là một con số kếch xù, lại đến rất bất ngờ khiến cô cảm thấy phồng tay.

“Tiết Đồng” Long Trạch dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cô một cái ‘Đừng từ chối anh.’

Tiết Đồng vội vàng cầm lấy tấm chi phiếu, “Em trước tiên giữ hết.”

Trên mặt Long Trạch là vẻ ầm áp dào dạt, hấn đi tới nhéo má Tiết Đồng một cái, “Anh đã nói rồi, mọi thứ anh đều cho em.”

Tiết Đồng bán tín bán nghi hỏi: “Về phương diện này, em có thể sử dụng số tiền này sao?”

Màu mặt Long Trạch trầm xuống, “Chúng ta chẳng lẽ còn không thân đến bước này sao?”

“Đến, đến.” Tiết Đồng nhìn sắc mặt hấn có vẻ không tốt, cúi đầu như gà con mổ thóc, nhỏ giọng hỏi: “Nhưng là anh còn chưa nói cho em biết mật khẩu?”

“Lần trước khi anh rút tiền, em cũng đứng cạnh anh còn nhìn thấy rất rõ ràng. Chẳng lẽ còn không nhớ kỹ?” ánh mắt Long Trạch trĩu xuống.

Tiết Đồng lắc đầu, lên xem mặt khẩu của người khác còn có ý định nhớ kỹ, đây là hành vi không tốt.

Long Trạch nhíu mày nhìn cô suy nghĩ kỹ một phen như vẻ cân nhắc rau dưa hay hoa quả, rốt cuộc đem chỉ số IQ của cô ra cười nhạo, “Thật là ngốc nghếch quá thể.”

Tiết Đồng không nói gì.

Long Trạch lại đem mặt khẩu nói cho cô một lần nữa, thay Tiết Đồng vuốt ve quần áo trên người, “Tự mình đi mấy cửa hàng mua sắm quần áo, thời tiết ngày càng lạnh, tự đi dạo phố một mình.”

“Dạ biết.”

Long Trạch vỗ nhẹ vào lưng của cô, “Đi thôi, anh đưa em đến cửa chính.”

Tiết Đồng đứng trước gương trong phòng cẩn thận kiểm tra quần áo của mình, xác định không có gì không ổn mới cùng Long Trạch đi ra khách sạn.

Cũng như lúc sáng, Tiết Đồng ngồi xe trở về, dừng trước khu cửa nhà cô không xa tiết Đồng liền xuống xe, thật giống như đang làm gián điệp vậy. Cô không phải không nghĩ mang Long Trạch giới thiệu cho cha mẹ, chỉ là cô vừa mới trở về liền mang một người đàn ông về nhà giới thiệu chẳng khác nào mang một quả bom về nhà, huống chi bản thân Long Trạch cũng không nghĩ đến việc đó.

Thời gian trôi qua, hết thấy mọi việc đều đã nước chảy thành sông.

Long Trạch ở trong xe nhìn theo hình dáng Tiết Đồng đến lúc khuất ở khu nội bộ mới kêu lái xe chạy trở về, vào giờ cao điểm mấy nút giao thông ngã tư đều kẹt cứng xe cộ, hẳn cũng không nóng nẩy, ngồi ở trong xe mà nhàn nhã nhìn ra bên ngoài, đèn quảng cáo của những cửa hiệu ở hai bên ngã tư đường đều sáng choang, trên phố một đôi tình nhân dắt tay nhau hoặc ôm nhau mặt mũi đều tươi cười mà đi về phía trước, cũng sẽ có người lộ ra khuôn mặt buồn khổ, nhưng bọn họ khóc hay cười đối với hắn mà nói đều không có quan hệ gì. Nhưng nơi này có người hắn yêu thương, đường phố cũng có vẻ đáng yêu hơn.

Ở sảnh trước của khách sạn Long Trạch nhìn thấy người quen, đó là Đại Đường, Đại Đường đang ngồi ở bên trái của chiếc ghế sofa rời, rõ ràng là đang chờ ai đó, trên tay còn cầm một ít văn kiện, hắn cũng thấy Long Trạch. Từ xa xa mà tươi cười gật đầu xem như chào hỏi, Long Trạch hơi hơi cúi đầu, sau đó liền hướng đến chỗ thang máy.

Long Trạch trở lại phòng nghỉ gọi bữa tối rồi ngắm ánh sáng ngọc phát ra từ những ngọn đèn qua cửa sổ sát đất của tầng cao nhất, một lát sau bữa tối được mang đến, nước súp thịt kho tàu thật hồng, nước canh gà hầm trắng ngà thật giàu dinh dưỡng, thịt thật tươi xào với rau xanh làm nền, từng món thức ăn không nhiều lắm bày trên một cái bàn cũng không nhỏ, bên cạnh còn bày một vài bông hoa đang đua nở nhìn thật vui mắt.

Thức ăn của khách sạn nhiều là như thế này, trông được nhưng ăn không được, phục vụ mang thức ăn đến, Long Trạch lại chẳng muốn ăn, một mình dùng bữa tối lạnh lùng như một con cá dài nằm trên đĩa, gồm sủi Thanh Hoa, chạm khắc hoa văn màu tím tinh xảo cũng không thể che giấu được sự thật hắn cô đơn một mình.

Long Trạch liền nhớ lại những ngày cùng Tiết Đồng ăn cơm, ngọn đèn áp áp hòa thuận, vui vẻ, xào vài món ăn, trên bàn bày đầy thức ăn, đủ để làm no bụng hắn, cũng đủ để làm căng tràn tim của hắn.

Hắn đứng lên, lại đứng gần cửa sổ sát đất nhìn về phía nhà của Tiết Đồng, nơi tòa nhà đó, đại đa số các cửa sổ đều sáng đèn, không phải là thứ ánh sáng ngọc ngà nhưng lại làm cho người ta an tâm. Đây chính là hạnh phúc bình thường, mỗi buổi tối cùng người nhà ăn cơm hoặc ngẫu nhiên cùng một hai người bạn ra ngoài vui chơi một chút.

Bên ngoài trời có mưa lâm lâm, hạt mưa vừa mỏng vừa nhẹ, trong không khí mang theo chút hơi nhè nhẹ, lành lạnh.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nhưng không cảm thấy lạnh. Nơi này đang vào thu, Long Trạch nghĩ ở đây chuẩn bị một hai chiếc áo ngủ thật dày, chờ khi Tiết Đông đến chơi, mặc cũng thấy thoải mái.

Tuy rằng khách sạn cũng có một bộ áo ngủ cho nữ nhưng chỉ thuần một màu trắng, cùng với màu sắc trang trí trong phòng quả là lạnh lùng không chút thú vị. Còn phải chuẩn bị một chiếc ô che, lại mua thêm khoai tây chiên và vài thanh chocolate để ở trên bàn, như vậy mới giống tổ ấm của hai người yêu nhau.

Hắn thở dài, khách sạn chính là khách sạn, vĩnh viễn không có được vẻ chu tất như ở nhà.

Long Trạch ăn qua loa bữa cơm tối. Hắn ra cửa, bên cạnh khách sạn không hề thiếu các cửa hàng, phía trước hắn cũng nhìn thấy một cửa hàng áo ngủ độc quyền, hắn tự mình lựa chọn vài món.

Cửa hàng áo ngủ độc quyền kỳ thật là một cửa hàng nội y độc quyền, bên trong có vài người khách đều là nữ, chỉ có Long Trạch là đàn ông liền có vẻ khá đột ngột, dù sao thì hắn thường cũng không để ý nhiều việc như vậy.

Cửa hàng độc quyền cũng thường xuyên có đàn ông đến mua, nhưng mẫu người khí chất giống như Long Trạch đây về nam tính như vậy cũng rất hiếm thấy, tuy rằng hoa đã có chủ nhưng cô bán hàng cũng không ngại ngần mà thưởng thức mỹ nam. Người bán hàng rất nhanh mà tiến đến, dùng thanh âm ngọt ngào mềm mại thăm hỏi. “Ngài là mua cho bạn gái hay là cho vợ ạ?”

Long Trạch nghĩ nghĩ một lúc: “Xem như bạn gái”.

Người bán hàng hiểu rõ liền nhiệt tình đề cử bộ nội y gợi cảm trong cửa hàng, “Ngài đến bên này xem một chút. Cửa hàng chúng tôi có mẫu gợi cảm cuồng dã đây, ngọt ngào đáng yêu đây, thành thực, dụ hoặc đây... Ngài xem, ngài thích loại nào?”

Long Trạch liếc mắt một cái đến bên dãy trưng bày các loại sắc thái nội y đẹp đẽ. Màu mắt như bị kiềm hãm, lại lập tức quay đầu, “Không cần.”

Người bán hàng bám riết không tha, cầm lấy một bộ màu đỏ có đường viền hoa văn quanh ngực, “Xem bộ này một chút, bạn gái ngài mặc rất đẹp? Màu đỏ lửa nóng, thiết kế này có thể đem toàn bộ cơ thể hoàn mỹ của cô ấy mà trưng bày ra hết!”

Long Trạch không nói gì, nhìn chằm chằm vào hoa văn trước ngực, tròn mắt đảo hết hai vòng, “Tôi mua áo ngủ.”

“Vâng.” Người bán hàng như ngộ ra, theo hắn giới thiệu một bộ màu tím mặc trên người của người mẫu không có nội y, “Bộ này như thế nào ạ, màu tím mê tình tuyệt đối nóng bỏng gợi cảm.”

“Nếu không thì bộ này,” Người bán hàng lại chỉ đến bên cạnh là một bộ màu đen thấp ngực ren đai đeo váy, “Màu đen là vĩnh hằng gợi cảm.”

Long Trạch suy nghĩ một chút, lắc đầu nói, “Màu sắc không tốt.”

Người bán hàng rất nhanh đổi ý, lại cầm ngay một bộ váy ngủ màu hồng phấn bằng chất liệu chiffon mỏng manh, “Người có làn da trắng mịn mặc bộ này quả thích hợp, hở nhưng không lộ lưng, là cực hạn dụ hoặc. Nhìn mặt trên thêu hoa. Thanh lịch duyên dáng; chất mềm như lụa, xúc cảm đặc biệt tốt.”

Lại gờ gờ lên phần tay có thêu hoa, “Ngày cảm thấy thế nào?”

Long Trạch chỉ cảm thấy nơi nào đó trong thân thể nóng lên, “Bán thế nào?”

“Không đắt, tám trăm tám mươi tám.”

“Quả thật không đắt.”

Người bán hàng hai mắt lóe sáng. “Tôi liền mang túi đến gói cho Ngài, có dùng giấy gói không ạ?”

Cô bán hàng vừa mang bộ áo ngủ xuống, chuẩn bị đóng gói, chỉ nghe Long Trạch nói: “Vải quá ít.”

“Ít vải mới gợi cảm.”

Long Trạch không để ý cô bán hàng, đi thong thả vài bước, “Tôi muốn mua váy ngủ thu đông.”

Người bán hàng buong quần áo trong tay xuống, hướng đến hần mà giới thiệu váy ngủ dày, đều là giới thiệu những mẫu đẹp nhất. Long Trạch sờ sờ chất liệu một chút, chọn một bộ có hoa sắc mình thích nhất, thanh toán tiền rất là sảng khoái.

Không trầm mê sắc đẹp, chỉ sợ bạn gái bị lạnh, người bán hàng có chút cảm động, người đàn ông như vậy càng ngày càng ít.

Còn chưa cảm động xong, lại nghe Long Trạch nói: “Đem hai bộ kia cũng gói lại cho tôi.”

Hần chỉ kia là bộ màu hồng phấn hở lưng đai đeo váy cùng bộ ren màu đỏ có hoa văn quanh ngực.

Đàn ông đều là thích phụ nữ ăn diện, mỹ nam cũng không thể ngoại lệ đâu.

Chương 68: Bạn bè

Editor: banhmatong

Long Trạch mang theo túi xách vừa mua ra khỏi cửa hàng, lại dạo quanh siêu thị một vòng, mua một cái ô, hần mua khá nhiều đồ ăn vặt cho Tiết Đồng, mỗi một món đều là do đích thân lựa chọn.

Tuy rằng những thứ thức ăn vặt này chỉ cần gọi một cú điện thoại là sẽ có người mang đến tận phòng nghỉ, nhưng dù sao đi nữa cũng không phải là do đích thân hần chọn. Hần dần dần thích những việc này ... dù là những việc nhỏ nhất đơn giản nhưng rất ấm áp, đó mới đích thực là đáng đáp bắt đầu cuộc sống. Hần mang theo mấy túi đồ thật to trở về, mưa phùn như tơ vương vào trên quần áo của hần dường như không ảnh hưởng đến tâm trạng của hần.

Bãi đỗ xe bên ngoài khách sạn rất rộng, xa xa hần lại nhìn thấy Tả Thần Dật, vừa lúc này khi xuống lầu hần cũng không để ý thì ra người này vẫn chưa rời khỏi đây.

Tả Thần Dật đứng ở chỗ thang bộ của khách sạn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong tay anh ta cầm xấp văn kiện về hạng mục nào đó, bìa xấp văn kiện bằng da với những hoa văn rất tinh tế, hần đây không phải là lần đầu tiên đứng chờ người như vậy, vẻ lo lắng trên mặt hần cũng bị thời tiết làm cho lạnh đi thêm vài phần.

Vài người tuổi độ trung niên say rượu lần lượt đi ra, cả người bọn họ đều mang theo mùi rượu, đứng ở đường lớn mà chào tạm biệt nhau. Tinh thần Tả Thần Dật cũng theo đó mà tỉnh táo lại.

Chăm chú mà nhìn chăm chăm vào một người đàn ông, đó là người mà hôm nay hần chờ đợi, Lưu tổng của tập đoàn Thành Trí.

Những lời lẽ khách sáo không ngừng tuôn ra, rốt cuộc vài người cuối cùng cũng rời đi, trợ lý của Lưu tổng đứng ở cửa khách sạn chờ tài xế mang xe đến đây. Tả Thần Dật nhanh chóng bước về phía trước, cúi chào thật lễ phép nói: “Lưu tổng, Ngài vẫn khỏe chứ ạ, làm chậm trễ chút thời gian của Ngài...”

Lưu tổng đứng phía sau trợ lý có chút sững sốt, còn chưa kịp nói lời từ chối thì Tả Thần Dật đã hai tay đưa văn kiện đến trước mặt, lời nói lưu loát như mây bay nước chảy: “Lưu tổng, đây là văn kiện kế hoạch hạng mục nâng cao đường truyền Internet cho người sử dụng an toàn, nhanh và tiện...”

Lưu tổng không tiếp nhận văn kiện của hần, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn một cái, “Những việc này liên hệ với công ty hạng mục.”

Tả Thần Dật vẫn đang cố gắng giới thiệu về hạng mục có thể mang đến hiệu quả và lợi ích gì, hy vọng có thể xin được quỹ đầu tư, Lưu tổng nghe chẳng lọt lỗ tai, trợ lý bên cạnh ông ta cầm lấy văn kiện của hần rồi nói có lệ: “Chúng tôi về sẽ từ từ nghiên cứu.”

Tài xế đã mang ô tô của họ đến, người trợ lý vội vàng ngăn lại, “Chúng tôi còn có việc, nếu thích hợp sẽ trả lời sau...”

Lưu tổng nhanh chóng đi đến bên ô tô, người trợ lý không muốn cùng hần mất thời gian, vội nói một câu, “Chúng tôi phải đi về.”

Tả Thần Dật thấy không có cơ hội lên tiếng đành lễ phép nói: “Đã phiền Ngài, giá cả này cũng có công ty trong nước làm nhưng cũng không... hoàn thiện.”

Hai người kia đã không còn kiên nhẫn, “Được được, chúng tôi sẽ xem.”

Nói xong liền rất nhanh chóng mà đi về hướng ô tô, cũng nhanh chóng mà mở cửa xe ngồi vào trong, ô tô cũng vàng mà chạy đi.

Tả Thần Dật nhìn ô tô chạy đi xa mà thở dài, hẳn không phải không đi tìm bộ phận hạng mục để đưa bản kế hoạch này, nhưng là đá chìm đáy biển, đến một chút tin tức cũng không có. Hẳn cũng chủ động tới cửa mà hỏi, những người khác khinh bỉ mà ột câu: “Ông chủ chúng tôi không có hứng thú.”

Giống như hôm nay vậy, chủ động đi tìm đối tác, đối với Tả Thần Dật đây không phải là lần đầu tiên, hẳn không có người hậu thuẫn, không có quan hệ, không có người dẫn đường, không ai tiến cử hẳn, gặp mặt ông chủ lớn quả thật nói dễ hơn là làm. Chính là một nhân viên của tập đoàn Thành Trí tiết lộ cho hẳn chút hành tung của ông chủ thật không dễ dàng gì, hẳn phải nghĩ ra biện pháp.

Mặt Tả Thần Dật bao phủ cả một tầng cô đơn, hẳn mất hai năm trời hoàn thiện hệ thống của hẳn, còn khảo sát thị trường rất kỹ càng.

Xem xét, lập ra phương án phát triển thật trọn vẹn, nhưng toàn bộ kế hoạch của đều cần tài chính để duy trì nhưng cho đến nay không có công ty nào cảm thấy hứng thú, không có ai muốn tiếp quản.

Không công ty nào muốn mua ý tưởng đó, cũng không có ý duy trì trọn vẹn kế hoạch này. Giác mộng trước mắt này không biết làm sao mà duy trì được, đây đích thực là sáng tạo tinh thần của hẳn.

Sinh lòng nghi hoặc, ông trời vốn không xót thương hẳn, có lẽ hẳn nên chuyên tâm làm một kỹ thuật viên mà thôi.

Nhưng cái hẳn muốn chính là cùng người mình yêu ở cùng một chỗ, nên chỉ có một phần ngàn hy vọng hẳn cũng không buông bỏ vì vậy mà ngồi ở đây chờ cả đêm.

Bất quá thì chờ xem tình hình nhưng hy vọng cũng thật là xa vời, mưa phùn kéo đến làm tăng thêm khí lạnh, Tả Thần Dật cúi đầu bước những bước nặng nề rời đi, càng bước càng đều.

Đến trước mặt thì Long Trạch mới chú ý đến hẳn, khẽ ngẩng đầu miễn cưỡng nở một nụ cười, “Khéo vậy sao, lại gặp rồi.”

“Tôi cũng cảm thấy thật là giả dối.” Long Trạch thản nhiên cười, một màn vừa rồi phát sinh ở cửa khách sạn thật sự hẳn đã chứng kiến hết.

Tả Thần Dật quay đầu nhìn lại khách sạn năm sao ngay sau lưng, “Anh ở khách sạn này sao?”

“Trước mắt là vậy.”

“Tiết Đồng đâu? Cũng ở đây sao?”

“Không, cô ấy ở nhà mình.”

Nét cô đơn trên khuôn mặt của Tả Thần Dật cũng dần được hẳn dấu đi, “Ở nhà tốt hơn so với khách sạn rồi.”

Đương nhiên là ở nhà tốt hơn khách sạn nhiều, đối với việc này Long Trạch đã được thể nghiệm, “Đúng vậy, một mình ăn cơm chẳng ngon lành gì.”

Nhắc tới ăn cơm, Tả Thần Dật vẫn còn chưa ăn cơm tối đã đến đây ngồi đợi cả đêm, bụng trống trơn, “Nếu không ngại, cùng nhau đi ăn khuya đi. Lần trước trên xe lửa, cũng là anh mời cơm trưa, thật vừa vặn bây giờ tôi có cơ hội mời lại anh.”

“Chỉ có điều,” Tả Thần Dật tạm ngừng một lát “Tôi có thể mời nổi những món địa phương không quá đắt tiền.”

Long Trạch thật ra cũng đói bụng, cơm tối vừa rồi cũng ăn không ngon miệng, một mình ăn khuya không tránh khỏi buồn bã, hẳn cùng Tả Thần Dật lại có hoàn cảnh giống nhau, tình cảnh của hai người như vậy lại

sinh ra điểm tương đồng lẫn nhau , Long Trạch cười âm áp: “Nơi này tôi không quen thuộc, không biết ăn khuya ở chỗ nào ngon, để anh chọn địa điểm nhất định là tốt rồi.”

“Hay lắm, đi thôi.” Tả Thần Dật tâm tình không được tốt mới muốn tìm một người bạn mà tâm sự, hắn biết như thế nào mới có thể cân bằng lại cảm xúc của chính mình dù có oán trời đất cũng không thay đổi được gì. Hắn cùng Long Trạch cũng không thân quen chỉ là nhiều lần có duyên mà gặp, cảm thấy thực khéo, cũng như bèo nước gặp nhau cứ xem là bạn bè.

Long Trạch trên tay vẫn xách một đồng thứ vừa mua, “Chờ một chút, tôi mang mấy thứ này cất đi đã.”

Hắn cũng không tự mình mang lên phòng nghỉ mà ở trước sảnh đưa cho nhân viên khách sạn, liền xoay người rời đi. Hai người họ ra bên ngoài gọi một chiếc xe cho thuê.

Đi thật xa mới đến điểm dừng bữa khuya. Cửa hàng ăn này cũng không rộng lớn nhưng rất sạch sẽ, cũng có rất nhiều thực khách đang dùng cơm, mà người bán hàng cũng không trẻ tuổi.

Cô bé phục vụ cũng không mặc đồng phục, một người phụ nữ luống tuổi bước đến tiếp đãi với bộ dáng tươi cười hòa ái thật dễ gần như bác gái nhà hàng xóm.

Tùy tiện gọi vài món ăn, Tả Thần Dật rót trà cho hắn, “Ở đây đúng là phục vụ không được chu đáo nhưng thức ăn cũng không quá tệ.”

Trước tiên dọn lên một âu cháo nhuyễn, sau đó xào một đĩa rau, đơn giản như đĩa rau xào trong bữa cơm gia đình không phải như những món ở nhà hàng sang trọng, nhưng hương vị tỏa ra ngào ngạt, nêm nếm cũng rất vừa miệng, hai người đều không khách sáo mà trực tiếp ăn luôn.

Đàn ông dùng bữa có thức ăn ngon lành lại không có rượu dĩ nhiên là thiếu thiếu chút gì đó, Tả Thần Dật hỏi: “Uống chút rượu nhé? Nơi này cũng không có rượu đỏ đắt tiền, chỉ có bia và rượu trắng, anh xem muốn uống loại nào?”

“Tùy ý thôi.” Long Trạch cũng tùy ý, uống cũng được mà không uống cũng được.

Tả Thần Dật gọi người bán hàng mở một bình rượu trắng tầm nửa cân, đặt trước mặt Long Trạch một chén rượu nhỏ đã rót đầy, nhưng không vội vàng uống vì đây không phải là tiệc rượu tiếp khách.

Tiệc rượu, từ từ dùng thì tốt hơn không cần phải người rót rượu.

Long Trạch cầm thìa khuấy bát cháo trước mặt, cháo hầm vừa đặc rất ngon, ăn trước khi ngủ rất dễ tiêu hóa, hắn ăn hai thìa liền hỏi: “Anh gặp phiền toái gì sao, có việc gì phải cầu xin người ta? Cần đẩy mạnh tiêu thụ gì sao?”

“Tôi làm việc trong lĩnh vực máy tính, tìm ra một phương pháp hoàn thiện công nghệ nâng cao đường truyền Internet, nhưng không đành lòng bán đi bản quyền, dự định chính mình phát triển nó nên đi tìm một công ty để hợp tác.”

Tả Thần Dật nói xong vẻ mặt thật lạnh nhạt, giơ ly rượu lên, “Mời anh một ly, xem như chúng ta có duyên gặp nhau, bèo nước tương phù”

Long Trạch cùng hắn chạm cốc, một hơi uống cạn, “Có công ty chịu cùng anh hợp tác, anh liền có thể cùng bạn gái sống chung?”

“Có lẽ vậy.” Tả Thần Dật đặt ly rượu xuống, “Gia cảnh của cô ấy cũng không tệ, họ hàng giới thiệu cho cô ấy vài đối tượng, không phải người có quyền thì là ông chủ có tiền, cho nên tôi chỉ có thể cố gắng nhiều một chút. Kỳ thật tôi biết mình nói chính bản thân mình mở công ty làm ông chủ quả thật là hy vọng xa vời, chắc là tôi buông tay, có lẽ tôi và cô ấy vốn không có hy vọng.”

Tả Thần Dật tự mình uống cạn một ly, “Con người ta có đôi khi vì hy vọng của chính mình mà kiên trì.”

“Con người đều có số mệnh, anh có lẽ cần vài năm nữa mới có thành tựu, có phải hay không cảm thấy số mệnh thật không công bằng?” Long Trạch nói.

Dò hỏi tâm ý.

“Có cái gì mà không công bằng?” Tả Thần Dật cười nhạt, “Còn sống chính là một loại ban ơn rồi, còn có rất nhiều người so với tôi càng thiếu may mắn hơn. Vô luận là giàu hay nghèo mỗi người đều có cái khổ của mình, cũng như anh về mọi phương diện đều tốt nhưng vẫn là gặp phải khó khăn giống như tôi.”

“Đúng vậy.” Long Trạch gật đầu, tựa như trời sinh hẳn ra đã ưu việt, chỉ tại thế giới này mang đến cho hắn phú quý quá nhanh nhưng đồng thời hiện tại cũng mang đến cho hắn những trở ngại cùng uy hiếp. Không có thể lực bất quá chỉ là tương đối thôi.

Tả Thần Dật cảm thấy khí chất của Long Trạch rất tốt nhưng lại không giống kẻ nhà giàu tệ bạc, có tiền nhưng lại không sống cuộc sống quá mức sa hoa, đoán không ra Long Trạch làm công việc gì nên hỏi: “Anh làm gì?”

“Trước đây rất tùy tiện mà làm việc cho người khác, hiện tại thì không, rảnh rỗi một thời gian rồi nói.” Long Trạch không nói cụ thể.

Tả Thần Dật cũng không hỏi thêm, vì Long Trạch không phải người ở đây nên hắn giới thiệu về thành phố C: dạo phố nơi nào thì thích hợp, lại có các món ăn đặc sắc. Không phải là người quen thuộc để tán gẫu, đã thể hiện là một người bản địa rất nhiệt tình cũng sẽ dễ dàng đặt quan hệ.

Long Trạch đối với nơi đây cũng cảm thấy hứng thú, Tiết Đồng ở đây, hẳn cũng sẽ yên ổn mà ở lại đây nên hỏi: “Nơi này hoàn cảnh sống có tốt không, các mặt khác cũng không phức tạp?”

“Anh muốn tìm nơi ở cho anh sao? Muốn nhà cao tầng hay là biệt thự?”

“Đương nhiên là nhà cho tôi ở rồi, tốt nhất là biệt thự riêng. Dù sao gần đây cũng không có việc gì lớn, mua cho Tiết Đồng một nơi ở, có nơi ở tốt ổn định gia đình sẽ cảm thấy yên tâm hơn.” Long Trạch là không thích cuộc sống trọ ở khách sạn, thật muốn cuộc sống gia đình.

“Đi đến phía bắc thành phố xem thử, ở đó có hồ thiên nhiên, có không ít biệt thự xây ở đó, khu ở không quá náo nhiệt, các phương tiện khác cũng không khác biệt.” Tả Thần Dật nói cho hắn biết tên của hai công ty giao dịch bất động sản có tiếng, xây dựng mấy tòa nhà cũng không tệ, lợi nhuận của họ chủ yếu dựa vào số đông.

“Nếu không..” Tả Thần Dật lại nói thêm, “Tốt nhất là anh đặt quan hệ với một vài người bên xây dựng có lẽ về phương diện này họ quen biết nhiều, những căn nhà tốt đã sớm có tin tức nội bộ, hoặc là đã để dành cho những người khác, ở bên ngoài rất khó mua được,-chúng ta dù sao cũng đang sống trong một xã đề ổi quan hệ.”

Long Trạch cũng biết trong xã hội này quen biết cùng với chuyện thiết lập mối quan hệ rất là quan trọng, dùng vũ lực chỉ là chuyện tối nghĩa, cho nên hắn mới thử cùng Tả Thần Dật nói chuyện nhiều hơn, cố gắng giảm bớt tính cao ngạo của chính mình.

Hai người hàn huyên một lúc cũng không đề cập đến chuyện của đối phương nhưng trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Cho đến khi rượu uống đã đủ, cơm ăn đã đầy, hai người mới rời khỏi quán ăn.

Bên ngoài mưa phùn vẫn còn chưa ngớt, Long Trạch ăn cơm thật sự rất thoải mái, hắn nhìn Tả Thần Dật chào tạm biệt, “Cảm ơn bữa ăn khuya của anh, nếu anh thấy tôi có thể giúp anh thì cứ đến tìm tôi.”

Một câu nói này của Long Trạch xem như đã đồng ý làm bạn cùng Tả Thần Dật, dù sao trước đây hắn là người chỉ biết làm việc rồi nhận thù lao.

Tả Thần Dật cười nhẹ nhàng, chỉ là bèo nước gặp nhau lại kết thành bạn, nếu có việc nhờ vả phải chăng là vụ lợi.

37. Chương 69 - 70

Chương 69: Trò chơi

Trong nhà có thêm một pho tượng Quan Âm làm bằng đồng, mẹ Tiết mỗi ngày đều thắp hương vào ban sáng.

Vốn họ cũng không phải là người mê tín, nhưng kể từ ngày con gái bị mất tích, mẹ Tiết thiếu chút nữa không trụ được, mọi chuyện đều đã cố gắng hết sức, bà chỉ có thể hy vọng Bồ Tát phù hộ, mỗi ngày đều khấn bái cầu nguyện con gái sẽ bình an.

Hiện tại, Tiết Đồng đã trở về, nhưng thói quen của bà vẫn không thay đổi, hy vọng con gái sau này sẽ không phải gặp những tai ương lớn nữa. Kể từ khi Tiết Đồng trở về, cha mẹ cô như trẻ lại vài tuổi, những nếp nhăn trên trán cũng giãn ra, khuôn mặt luôn tươi cười. Điều khiến cha mẹ cô vui mừng đó chính là con gái của họ so với trước kia không có gì thay đổi.

Tuy rằng, cả hai đều không hỏi, nhưng trong lòng họ đều hiểu được, khi bị đem bán cô đã không ít những đau đớn về thể xác nhưng tinh thần của Tiết Đồng rất tốt, không hề có gì khác lạ. Điều này khiến mẹ Tiết cho dù chơi mạng chược có thua cả đời, bà cũng ngày ngày cảm tạ Bồ Tát đã phù hộ.

Cha mẹ Tiết Đồng muốn cô ở nhà nghỉ ngơi chừng một năm rưỡi nữa mới để cô trở lại với công việc, cô có thể đi du lịch giải khuây, mặc dù trong nhà không khá giả gì nhưng dù sao họ cũng chỉ có người con gái này, vất vả cách mấy cũng không để cô chịu khổ. Về sau sẽ tìm cho cô một đối tượng tốt, chỉ cần đối tốt với Tiết Đồng, họ cũng không ngăn cản, mọi thứ khác chỉ là thứ yếu.

Long Trạch cũng không để Tiết Đồng ở mãi trong nhà, bình thường cả hai gặp nhau đã khó, mỗi lần gặp nhau đều phải lén lút. Hắn lo lắng nếu Trình Thiên sai người đến thành phố C để tìm, cho dù hắn nhanh nhậy để đầu cũng không thể chắc chắn rằng cô sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Bởi vì yêu, cho nên không thể không lo lắng.

Thành thật mà nói, Tiết Đồng là một cô gái ngoan, đối với những cô gái ngoan ngoãn thì máy tính là vũ khí tối ưu nhất. Chiếc máy tính này của cô mua từ thời đại học, dùng đã ba bốn năm, cũng đã rơi vào trạng thái già nua, Tiết Đồng có chút bực mình, quyết định ấy tính về hưu sớm.

Cô không biết trong nhà có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, nhưng trong thời gian cô bị bắt cóc, cha mẹ đã tiêu tốn không ít tiền, nhưng cha cô thấy vì chiếc máy tính hỏng mà tức giận đến lông mi thiếu chút nữa cũng dựng thẳng lên, sau khi ăn cơm trưa xong, ông chủ động lên tiếng: “ Đồng Đồng, mua hẳn một chiếc máy mới, cũng đã dùng hơn ba năm, hiện tại cũng đã cũ quá rồi.”

“ Đúng vậy, ram chỉ có 512MB, hiện tại đã quá cũ rồi.” Tiết Đồng vì chuyện máy tính hỏng mà tức giận hộc máu.

Mẹ cô cũng đồng ý rằng sẽ đổi máy mới tính mới, dù sao cô sẽ ở nhà trong khoảng thời gian dài, người trẻ tuổi luôn yêu thích việc sử dụng máy tính. Mẹ cô đi từ trong phòng cầm tờ chi phiếu ra: “ Bên trong có mấy ngàn đồng, con tìm một chiếc máy mới mà mua, số còn lại để làm tiền cá nhân.”

Tiết Đồng làm sao có thể nhận được: “ Không cần, mẹ, con còn tiền của ba tháng lương, hơn nữa chỉ ăn ở trong nhà, con còn chút tiền dự trữ.”

“Chỉ có vài ngàn đồng, con nghĩ rằng cha mẹ không biết sao. Hiện tại giá cả ngày một leo thang, số tiền đó mua sao được.” Mẹ Tiết nhét tờ chi phiếu vào tay cô: “ Cầm đi, thời tiết đang chuyển lạnh, đi mua hai bộ quần áo mới.”

Tiết Đồng biết cha mẹ kiếm tiền không dễ dàng nhưng không thể nói rằng có người đàn ông khác cho cô không ít tiền, cô cùng với Long Trạch tuy rằng tâm linh tương thông nhưng còn chưa đi tới bước cuối cùng. Hơn nữa, Tiết Đồng thực sự muốn mua máy vi tính mới, cô đành cầm tờ chi phiếu trong tay: “ Cảm ơn mẹ.”

“ Đều là người một nhà, cha mẹ không cho con thì còn cho ai.” Mẹ Tiết nở nụ cười hiền dịu.

Tiết Đồng ở lì mãi trong nhà cũng cảm thấy buồn chán, đến chiều cô muốn đi dạo tiện thể mua luôn máy tính mới, liền mở điện thoại gọi điện cho Long Trạch.

Đầu dây bên kia rất nhanh đã có tiếng người trả lời: “ Mới hôm qua không gặp, hôm nay đã nhớ anh, có muốn đến chỗ anh chơi không?..”

Hắn nhấn mạnh chữ “ chơi “ mang theo giọng điệu trêu đùa.

“ Ai nhớ anh? Em có việc quan trọng.” Tiết Đồng cảm thấy Long Trạch càng ngày càng đáng đánh đòn: “ Em muốn đi mua máy tính, hiện đang thiếu một chân xách đồ, thiếu một vệ sĩ, muốn tìm một culi hiểu về máy tính, không biết anh có hứng thú với lời mời này không?..”

“Những việc đó anh đều có thể làm, nhưng em cũng biết, mời anh làm việc thù lao rất cao, em tính trả anh như nào đây?..” Long Trạch ở đầu dây bên kia cười như sắp rụng cả hàm.

“ Hừ, nói cho anh biết, là không có thù lao.”Tiết Đồng lập tức tỏ thái độ, phải nhanh chóng dập tắt cái mầm mống đang chuẩn bị nảy nở này, cũng là cảnh cáo hắn, đối với cái đuôi mềm mềm của Long Trạch mà nói không việc gì là hắn không dám làm.

Tiết Đồng kiên quyết: “ Nếu anh không giúp em đi chọn máy tính, em sẽ nhờ người khác, những người đồng ý cùng em đi dạo phố có xếp dài đến hàng km.”

“ Những chuyện như này, anh khuyên em, đến nghĩ em cũng đừng có nghĩ.” Giọng nói Long Trạch có phần dọa nạt: “ Bằng không, em cứ chờ xem.”

Tiết Đồng không dám chọc giận hắn, vội vàng nở nụ cười quyến rũ: “ Em cũng chưa nói người xếp hàng đến 3km là nam hay nữ. Em có cậu ba, bác cả, bác hai, chú nhỏ ...”

“ Được rồi.” Long Trạch cắt lời cô: “ Khi nào thì em đi, anh đến nhà em chờ.”

“ Bây giờ em đi thay quần áo là có thể đi.”

“ 20 phút sau anh ở dưới cổng chờ em, đến nơi anh sẽ gửi tin nhắn rồi em hãy xuống.”

“ Được, em cúp máy đây.”

Cúp máy, Tiết Đồng từ tủ quần áo tìm kiếm quần áo, cô bọc tóc cao, rồi kẹp nơ con bướm nhỏ trên tóc, trên người cô toát ra hơi thở của tuổi trẻ dào dạt. Tâm tình Tiết Đồng rất tốt, cầm gương nhìn kĩ từ trên xuống dưới, còn ngâm nga câu hát, đến khi di động báo có tin nhắn, quần áo còn chưa thay xong, cô luống cuống mặc nhanh rồi mang theo túi xách rời phòng ngủ.

Hôm nay là cuối tuần, cha mẹ đang ngồi xem tivi, mẹ Tiết đang chuẩn bị gọi điện thoại tìm người chơi mạt chược, Tiết Đồng ra đến phòng khách cười nói: “ Cha mẹ, con đi ra ngoài dạo phố cùng bạn.”

“ Bạn con là ai? Nam hay nữ?..” Cha Tiết Đồng ngồi trên sofa hỏi, không phải ông muốn can thiệp vào tự do của cô, nhưng dư âm của vụ bắt cóc lần trước vẫn còn, ông không thể không đề phòng.

“ Là bạn con hồi còn học ở đại học - Tương Tư Lâm, cô ấy còn dẫn theo bạn trai để giúp con chọn máy tính.”

Tiết Đồng sớm nghĩ ra kế sách để ứng phó với cha mẹ, ngồi xuống đi giày, động tác rất nhanh nhẹn, vừa đi giày vừa nói chuyện.

“ Con có về ăn cơm tối không?..” Mẹ Tiết ở bên cạnh hỏi, người bạn học này bà biết, Tương Tư Lâm mỗi lần nhìn thấy họ đều kêu chú và cô ngọt như kẹo, ai nghe cũng thích, mẹ Tiết đề nghị: “ Nếu không gọi Tư Lâm lên ăn tối cùng gia đình, lâu rồi chúng ta cũng chưa gặp nó.”

“ Hai người có đôi có cặp, khả năng sẽ không lên nhà ăn tối.” Tiết Đồng đi nhanh giày, vội vã chạy ra cửa: “ Con sẽ mời bạn ấy ăn cơm, nếu Tư Lâm muốn lên nhà ăn cơm, con sẽ gọi điện về. Con đi trước, để bạn chờ lâu không được hay lắm.”

“ Đi đi.”Mẹ Tiết vừa nói dứt câu thì cửa chính phát ra tiếng “ rầm.”

Mẹ Tiết nhìn thấy cửa bị đóng chặt đến mức như sợ có trộm vào nhà, quay sang nhìn cha Tiết Đồng: “ Ông nói xem, đứa nhỏ này hẹn bạn dạo phố, sao lại gấp như đi gặp lãnh đạo của quốc gia vậy?”

“ Bà cho rằng ai cũng như bà, lúc nào cũng kéo dài thời gian.” Cha Tiết Đồng ở bên cạnh nói.

“ Tôi nghĩ rõ ràng con bé đi gặp bạn trai, giống như đang hẹn hò vậy.” Mẹ Tiết dùng khuỷu tay huých huých cha Tiết: “Tiết Đồng nhà chúng ta đâu đến nỗi nào. Đêm qua con bé vừa tắm còn vừa hát, giống như đang có chuyện vui.”

Cha Tiết Đồng nói: “ Chẳng lẽ con khóc thì bà vui?.”

“ Tôi đâu có ý này.” Mẹ Tiết dùng sức đánh nhẹ cha Tiết, rồi lại kéo ống tay áo của ông: “ Bữa tối ăn cơm, đôi khi con bé còn tùm tùm cười, nếu không biết rằng con bé bị ... tôi có điểm nghi ngờ, trong khoảng thời gian này, thực sự con bé cùng người khác bỏ trốn.”

“ Bỏ trốn? Thế mà bà cũng nghĩ ra được. Đầu óc bà toàn nghĩ những chuyện không đâu, có phải là vẫn còn ôm mộng con bé sẽ đem về một cậu con rể?.”

Mẹ Tiết vỗ nhẹ vào cánh tay của chồng, phản bác nói: “ Hiện tại, người trẻ tuổi đều có tự do yêu đương, không chừng ngày nào đó, con bé sẽ mang con rể về gặp tôi. Con gái tôi vừa thông minh lại xinh đẹp, làm sao không có khả năng đó được?.”

Cha Tiết Đồng không ngừng gật đầu: “ Phải, phải, phải, con gái của bà thông minh nhất, rất xinh đẹp. Nói không chừng ngày nào đó còn mang về cho bà một con rùa vàng(*).”

(*) Hiểu nôm na thì là chàng rể giàu có. Khụ, bé Trạch thì phải đổi thành, con rấn vàng!

Tiết Đồng không biết cha mẹ đang ở trong phòng trên ghẹo, vội vã xuống lầu, lần này Long Trạch đứng ở phía xa dưới tán cây chờ cô, hần mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, Tiết Đồng vừa rời khỏi cổng đã nhìn thấy hần, đúng lúc có chiếc taxi đi tới, Tiết Đồng vội vàng lên xe, nói địa chỉ cần đến, xe vừa khởi động, cô liền chỉ vào phía tán cây: “ Chạy tới chỗ người đàn ông kia.”

Lái xe từ từ đi tới, Tiết Đồng mở cửa kính xe, thò mặt ra ngoài nhìn Long Trạch: “ Anh đẹp trai, muốn đi xe sao? Cuối tuần không dễ bắt xe.”

Long Trạch cúi đầu cười nhạt, cũng hùa theo cô: “ Làm sao vậy tiểu thư? Có phải không có tiền trả tiền xe?.”

“ Tiền xe thì đương nhiên là có, chỉ có điều, thấy ngoại hình anh cũng không tệ, nên muốn đi xe cùng anh một quãng.” Tiết Đồng héch cằm.

“ Cho dù tôi đi đâu cũng được? Cô đều trả tiền xe?.”

“ Đương nhiên, cùng lắm thì nói chuyện phiếm với anh. Anh đẹp trai, có đi hay không?.”

Long Trạch cười nghiêng ngả, mở cửa xe:” Có xe chờ đi miễn phí, đương nhiên là đi.”

Hai người nhanh chóng ngồi vào ghế sau, tiếp tục giống như không quen biết, Tiết Đồng mở miệng hỏi: “ Anh đẹp trai, muốn đi đâu?.”

Long Trạch cười phối hợp trả lời: “ Tôi muốn đến khu dành riêng cho người đi bộ, còn cô?.”

“ Ngay ở phía trước, tôi muốn đi mua máy tính, vừa vặn tiện đường.”

Người lái xe không thể không ngạc nhiên trước đôi nam nữ này, nhìn cô gái kia cũng còn trẻ, trông ngoan ngoan hiền lành. Ai ngờ, vừa nhìn thấy trai đẹp đã liền chủ động tấn công, thần kì, thần kì. Hiện tại người trẻ tuổi, haiz, không thể lí giải được.

Tiết Đồng nói: “ Anh đẹp trai, anh biết về máy tính sao?.”

“ Cũng một ít.”

“ Tôi muốn mua máy tính, có thể giúp tôi không?” Cô tiếp tục nói: “ Tôi không biết về máy tính, dễ bị người bán hàng lừa, nếu khéo như vậy thì anh giúp tôi việc này.”

“ Nếu cô mời tôi ăn cơm chiều, tôi có thể giúp cô, dù sao tôi cũng rảnh.” Giọng nói Long Trạch tỏ vẻ rất thú vị.

“ Không thành vấn đề.” Tiết Đồng vui vẻ: “ Nhất định sẽ mời.”

Đường đi tới chỗ mua máy tính không phải rẽ nhiều lối, thẳng tắp một đường là tới nay, Tiết Đồng thích chơi trò chơi này, lại giả vờ liếc mắt Long Trạch: “ Anh đẹp trai, anh có bạn gái chưa?.”

Long Trạch nghiêng đầu nhìn cô: “ Xem như là có đi.”

“ Anh có định đổi bạn gái không?.”

Long Trạch liếc mắt đánh giá cô: “ Có chút để ý, bạn gái tôi rất xinh đẹp.”

“Anh không ngại có nhiều bạn gái chứ?.”

Người lái xe run rẩy, đột nhiên nhấn ga tăng tốc độ, cô gái này, thực sự không thể hiểu được.

Long Trạch cười mỉm: “ Nếu là cô, tôi sẽ không để ý.”

Qua chiếc gương chiếu hậu của xe, hình ảnh người đàn ông từ từ nhích lại gần người phụ nữ, nắm tay cô, mê hoặc nói: “ Nếu không, tối nay tôi sẽ dạy cô cách dùng máy tính.”

“ Tôi biết sử dụng.” Tiết Đồng nói: “ Tôi muốn chơi vài game trên máy.”

“ Vậy chúng ta cùng nhau chơi game, tôi có thể chơi cả đêm, tôi chơi game tuyệt đối không thua.”

Tiết Đồng cười: “ Được, tối nay anh nhất định phải giữ lời.”

Đến nơi mua máy tính, Tiết Đồng tìm tiền lẻ trả tiền xe, người tài xế liếc nhìn hai người rồi ném lại ánh mắt khinh bỉ, cửa xe vừa đóng lập tức nhấn ga vọt đi.

Tiết Đồng ngạc nhiên trước tốc độ nhanh như bay này: “ Có đi cướp khách cũng không nhanh như vậy.”

Người lái xe cũng như được mở mắt, thối đời, đôi nam nữ vừa nãy còn hẹn nhau chung giường, đối với những chuyện gian tình này, thật không thể chấp nhận được. Vô cùng phẫn nộ.

Người trẻ tuổi, aiz, thật sự không thể lí giải được.

Chương 70: Tranh cãi

Long Trạch kéo tay Tiết Đồng, dùng sức bóp chặt: “ Không phải em trước kia cũng chơi trò đối đáp này?.”

Tiết Đồng bị đau liền kêu lên một tiếng, hần mới thả lỏng tay, hai mắt vẫn nhìn cô. Tiết Đồng nâng mặt, tỏ vẻ không sợ: “ Người bình thường em không thèm quan tâm.”

Tiết Đồng cười trộm, lại quay sang nhìn hần: “ Chẳng lẽ chuyện này anh cũng để ý?.”

“ Anh việc gì phải để ý?.” Long Trạch cười: “ Tiết Đồng, dù sao em cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của anh, buổi tối nên ngoan ngoãn theo anh trở về.”

“ Không được, không được, buổi tối thì không được.” Tiết Đồng bày tỏ rõ thái độ: “ Chúng ta chưa kết hôn, ngay cả việc công khai yêu nhau cũng chưa, nếu ban đêm không về mẹ em sẽ mắng chết.”

Tiết Đồng ngẩng đầu dò hỏi: “ Nếu không, mai anh đến nhà em?.”

“ Chuyện này để nói sau.” Long Trạch lấy tay xoa đầu cô: “ Đi thôi, đi xem máy tính.”

Hần bước được hai bước, Tiết Đồng vẫn đứng tại chỗ, khuôn mặt rầu rĩ, hần trở về kéo tay cô: “ Chờ chuyện của Trình Thiên được giải quyết, chúng ta sẽ nói đến chuyện đó. Tiết Đồng, tuy rằng anh không muốn đến nhà em nhưng dù sao đó cũng là cha mẹ em, anh sẽ cố gắng thích ứng.”

Đây là cái thái độ gì? Cha mẹ cô còn chưa có ý định tiếp nhận hần cơ mà, Tiết Đồng ở trong lòng khinh bỉ. Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên vui vẻ đi theo Long Trạch.

Mặc dù Long Trạch có phần cố chấp nhưng hần đang dần thay đổi, tình yêu của hần đối với cô là thật, vì tình yêu hần chấp nhận rũ bỏ vẻ ngạo mạn của mình. Cô tin tưởng, sẽ không lâu nữa, Long Trạch sẽ dần

thích ứng được với người nhà của cô, thời tiết mùa thu vô cùng tươi đẹp, ánh mặt trời óng vàng trải đầy trên phố, tâm tình cũng theo đó mà trở nên phấn khởi hơn, mọi chuyện nên nghĩ về hướng tốt đẹp.

Cả hai chưa vội đến nơi bán máy vi tính, Long Trạch hỏi cô có muốn ăn KFC hay không, Tiết Đồng không đói bụng liền mua kem ăn, một ly kem dâu cỡ vừa đặt ngay trước mặt, hương vị ngọt ngào, cô vừa ăn vừa liếc nhìn Long Trạch, khéo môi cũng cong lên, tất cả là vị ngọt của tình yêu.

Tiết Đồng gắp thìa kem tới gần miệng hần, Long Trạch rất tự nhiên liền hé miệng ăn miếng kem, khéo miệng hần còn mỉm cười, khuôn mặt hần so với những ngôi sao trên những tấm poster kia không có gì khác biệt, cả hai đều có những cử chỉ thân mật, thể hiện tình yêu thực sự.

Tiết Đồng lên tiếng: “ Chiều nay anh có thể đi dạo cùng em không? Chúng ta không thể ngày nào cũng lẩn trốn được.”

Tâm tình Long Trạch đang rất tốt, trước đây cùng Tiết Đồng đi dạo ở thành phố Y, tuy rằng ở đó là một thành phố phồn hoa náo nhiệt nhưng tâm trạng lúc đó của hần luôn thấp thỏm không yên. Hiện tại, không cần người bảo vệ, không cần sợ cô bỏ trốn, cô đã tình nguyện ở bên cạnh hần, Long Trạch liền đồng ý: “ Được, cùng em đi dạo. Hôm nay em muốn mua gì?,”

“ Hôm nay em muốn mua máy vi tính, ở nhà một mình chán chết, Trạch, anh có QQ không?,” Tiết Đồng ngửa đầu hỏi: “ Khách sạn không phải có máy tính sao? Những lúc em không thể ra khỏi nhà, em có thể lên mạng tìm anh nói chuyện phiếm hoặc cùng nhau chơi game.”

“ Trước kia cũng có, nhưng cảm thấy vô nghĩa cho nên không dùng.” Long Trạch cười: “ Nói chuyện trên mạng không bằng gọi điện thoại, nhưng anh có thể cùng em chơi game.”

“ Hay quá.” Tiết Đồng cười: “ Trạch, anh có biết em muốn chơi trò chơi nào nhất cùng anh không?,”

“ Trò gì?,” Long Trạch không đoán được.

“ Em muốn cùng anh ở trên mạng chơi đánh bài, như vậy anh sẽ không có cách để phát huy năng lực của mình, anh cũng không thể dùng tiểu xảo, em có thể thắng anh. Ha ha, đợi cho lúc em đánh thắng được Đồ Thần, có phải em sẽ trở thành sư phụ của Đồ Thần?,”

Long Trạch chế giễu cô: “ Cho dù đánh bài trên mạng, em cũng không thắng được anh, trừ phi dựa vào con số lớn nhỏ của từng lá bài mà phân biệt thắng thua, đó là kiểu chơi thuần túy nhất, dựa vào vận số để thắng được, không biết trên mạng có trò này hay không. Cũng giống như loại chơi 21 điểm, không cần biết trên mạng hay đời thực, em cũng sẽ thua anh.

“ Không có khả năng đấy.” Tiết Đồng cảm thấy mình bị xem thường, không phục nói: “ Buổi tối trở về chơi thử xem.”

Long Trạch tiếp tục cười nhạo cô: “ Ngay cả quân bài còn không nhớ được hết, còn muốn chơi bài, nói không chừng cớ hết quần áo cũng không thắng được.”

Một ý định nào đó đang lóe lên trong đầu hần, Long Trạch cảm thấy rất hứng thú: “ Nếu không như này, tối nay chúng ta trở về đánh bài, thua một ván thì phải cởi quần áo, xem ai cởi hết trước, có dám hay không?,”

“ Ai không dám!,” Tiết Đồng không tin Long Trạch có năng lực siêu phàm đến vậy được, nếu đối mặt chơi với hần, cô thừa nhận, Long Trạch có khả năng ấy, nhưng đây là trò chơi trên mạng, cô cảm thấy có phần tự tin, liền nói: “ Anh là đàn ông, em thua cởi một thứ, còn anh thua, cởi hai món.”

“ Được.” Long Trạch tràn đầy tự tin.

“ Vậy anh chờ xem, tối nay bị em cởi hết quần áo rồi chụp ảnh, Đồ Thần cũng bị thua đến lột sạch cả quần áo.” Long Trạch bị bắt cởi quần áo nhất định hần sẽ rất tức giận, chỉ nghĩ thôi Tiết Đồng cũng thấy buồn cười.

Long Trạch không nói lời nào, khéo miệng chỉ nở nụ cười nhạt, giống như đang cố gắng che dấu những suy nghĩ đen tối nào đó.

“ Đi, đi mua máy tính, nhất định đêm nay chúng ta phải đánh bài.” Tiết Đồng hào hứng đi đến cửa hàng bán máy vi tính.

Cuối tuần, tại trung tâm buôn bán máy tính không ít người qua lại, Tiết Đồng kéo tay Long Trạch đi dạo khắp nơi, vừa nghỉ chân ở tầng cao nhất thì thấy cửa hàng bán máy tính trước mắt, nhân viên bán hàng liền nhiệt tình đón chào: “Hoan nghênh quý khách, hai vị muốn mua máy tính hay laptop?”

Tiết Đồng suy nghĩ một lúc, laptop có vẻ tiện hơn nhưng nghĩ đến cái laptop cũ ở nhà lại khiến cô tức sôi máu, nghĩ thấy cũng không có tính lâu bền, cũng dễ bần như máy tính thường, nhìn về phía Long Trạch: “Anh nói xem, mua cái gì thì tốt?”

“Không phải em muốn mua cả hai loại sao?” Long Trạch nói.

“Em cũng không biết. Laptop thì tiện nhưng xem phim hay chơi game thì không bằng máy tính để bàn.” Nói xong, Tiết Đồng chỉ về hướng bên cạnh, màn hình tinh thể lỏng, màn hình đang chiếu hình ảnh về biển cả, còn có những con cá nhỏ trong làn nước, màn hình có vẻ tinh xảo, xem phim có vẻ rất hợp lí.

Người bán hàng là một thanh niên trẻ tuổi, nhìn Tiết Đồng cũng biết cô muốn mua máy tính thật, vội vàng hỏi: “Tiểu thư, cô muốn mua máy tính để giải trí?”

Tiết Đồng gật gật đầu.

“Dùng để học tập, làm việc, hay dùng để chơi game trên mạng?”

Tiết Đồng đáp: “Vừa dùng để học tập, cũng để giải trí.”

Long Trạch ở bên cạnh: “Cũng gần như thế. Lên mạng, chơi game và học tập.”

Hắn nhìn về phía người bán hàng: “Mua linh kiện về tự lắp, như vậy sẽ tốt hơn.”

Nghe Long Trạch nói vậy, người bán hàng lập tức hiểu được ý của hắn, liền lên tiếng: “Được, được, mời anh sang bên này, tôi sẽ lấy cho anh bản mẫu để tham khảo.”

Tiết Đồng ở bên cạnh lắc lắc tay Long Trạch: “Em còn chưa quyết định, laptop cũng được lắm. Vừa có thể dùng ở nhà cũng có thể mang ra ngoài, rất tiện.”

“Vậy em xem thích cái nào thì mua, mua luôn cả máy tính để bàn.”

Tiết Đồng á khẩu, quả nhiên là người có tiền, mua hẳn hai cái, một cái để chơi trò chơi, một cái để xem phim. Thế nhưng, cô không phải là người có tiền, liền xua tay: “Không cần, không cần, vậy mua máy tính để bàn đi.”

Ngoài mặt là do Tiết Đồng chọn, còn thực chất, máy tính có những chức năng gì cô cũng không biết, Long Trạch nhìn về phía linh kiện máy tính, hắn chỉ chú trọng đến chất lượng không quan tâm đến giá cả, chỉ hỏi qua loa vài câu, sau đó chọn những linh kiện tốt nhất.

Hai người ngồi trên sofa chờ kĩ thuật viên lắp ráp, Tiết Đồng không yên tâm, đứng về phòng lắp ráp máy tính, linh kiện phần cứng tốn không ít thời gian để lắp ráp, Long Trạch thanh toán trước tiền đặt cọc, liền kéo tay Tiết Đồng đi đến nơi khác đi dạo.

Khu bán máy tính rất náo nhiệt, ở đây các khu bán hàng cạnh tranh nhau rất khốc liệt, đi dọc khu buôn bán nhân viên nhiệt tình tiếp đón, cả hai đi tới khu linh kiện, Tiết Đồng cầm con chuột máy tính thử: “Thế nào, em thích màu sắc của con chuột này.”

“Thích thì mua.” Long Trạch cười thản nhiên.

“Để em xem kĩ lại, có cái kia đẹp hơn.” Tiết Đồng liền cầm miếng di chuột có hình con rắn màu trắng, trông rất có khí thế, cô cầm tới trước mặt Long Trạch quơ quơ: “Mua cái này đi. Con rắn thật lớn, nhìn màu sắc cũng giống anh.”

Long Trạch nhếch lông mày tỏ vẻ kiêu ngạo: “Anh không phải rắn.”

“Đều giống nhau, chỉ có điều anh không thừa nhận.” Tiết Đồng nhìn nhìn sang tấm di chuột khác, kiễng chân tới chỗ Long Trạch: “Anh lẽ lười ra cho em xem, xem xem có giống con rắn này không.”

“Anh lẽ lười là ăn em luôn.”

“ Anh nghĩ anh là kẻ ăn thịt người chắc.” Tiết Đồng đưa tấm di chuột cho Long Trạch: “Mua cái này đi, anh trả tiền.”

Long Trạch cầm mấy món linh tinh Tiết Đồng chọn được ra quầy tính tiền: “ Anh mua cái này cho em thì không mua mấy tính cho em nữa.”

Tiết Đồng lấy tiền trong ví ra, giơ lên trước mắt hẳn: “ Em có tiền, hôm nay mẹ cho em tiền.”

“ Còn có cái này nữa.” Tiết Đồng lấy ra sổ chi phiếu lần trước Long Trạch đưa cho cô, đặc ý nói: “ Sổ tiền này đủ để mua tất cả những thứ ở đây, nếu thích em có thể mua mỗi thứ một loại. Nếu chán quá thì có thể lôi ra đếm, tâm trạng không tốt thì đem đi tiêu.”

“ Nếu thế chúng ta mang máy tính về khách sạn, đến lúc đó thích đếm thì đếm, thích chơi kiểu nào cũng được, thích tiêu thế nào thì tiêu, thấy sao?.”

Giọng nói của hẳn không nhỏ, người bán hàng có thể nghe thấy rõ, liền dùng ánh mắt ngờ vực đánh giá hai người trước mắt, Tiết Đồng vội vàng lôi Long Trạch đi chỗ khác, hạ giọng: “ Không được nói chuyện khách sạn, người khác nghe thấy không hay.”

Long Trạch cười hì hì: “ Là chính em nhắc đến trước, hơn nữa cũng chưa từng làm qua.”

Người này da mặt thật dày, Tiết Đồng bắt lực, cần phải vạch rõ giới hạn với con người không biết xấu hổ này.

Ở lâu trong khu buôn bán cũng cảm thấy bí bách, rồi tiếng tranh cãi giữa các gian hàng, cảm giác như đang bị lạc vào trong không gian hẹp, Long Trạch kéo tay Tiết Đồng ra ngoài cửa hít thở không khí.

Nhân tiện đi dạo xung quanh xem quần áo, cửa hàng bán điện thoại, tai nghe, máy trợ thính, cứ thấy hai người họ đi qua thì ngay lập tức nhân viên bán hàng niềm nở chào đón.

Cửa hàng bán đồ ăn nhỏ tỏa hương thơm ngào ngạt, Tiết Đồng tò mò liền vào đó uống nước, Long Trạch không thích đồ ăn vừa chua lại còn cay, ngồi ở đối diện Tiết Đồng chờ cô uống, cả hai gọi không ít món ăn, mỗi thứ một ít, Tiết Đồng mặt đỏ bừng vì nóng, thối phù phù.

Long Trạch ngồi đối diện, cười cợt: “ Rõ ràng là không ăn được cay, vậy mà còn cố, đáng đời.”

Tiết Đồng hé miệng, lấy tay quạt quạt: “ Tuy rằng hơi cay, nhưng ngon lắm.”

“ Uống nước trước đi.” Long Trạch đưa cho cô cốc nước.

Tiết Đồng không cầm cốc mà lấy chiếc ống hút nhấp nháp một ít, một lúc sau mới thấy không còn cay nữa, đôi môi đỏ ửng lên, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, Long Trạch lấy giấy ăn thay cô lau mồ hôi: “ Tiết Đồng, bộ dáng em lúc ăn cay rất buồn cười.”

Tiết Đồng phản bác: “ Anh mới buồn cười, người gì mà còn có cái đuôi.”

“ Thế nhưng em lại thích cái đuôi anh.” Long Trạch dùng đôi mắt nâu vàng sáng rực nhìn cô, trên môi còn nở nụ cười: “ Anh biết, em thích anh dùng cái đuôi quần lấy em.”

“ Long Trạch, cầu xin anh đứng đắn một chút.” Tiết Đồng bắt lực đối với Long Trạch.

Long Trạch hạ giọng: “ Anh cũng chỉ đối với mỗi em là không đứng đắn.”

“ Hừ!” Tiết Đồng không để ý tới hẳn, nhìn thời gian cũng không còn sớm, người trong khu phố cũng sớm đã vãn đi.

Tiết Đồng khẽ cười, quay đầu nhìn Long Trạch: “ Trạch, anh ở thành phố C có thấy vui không?.”

Trước đây, phần lớn thời gian Long Trạch đều sống trên đảo, vì cô mà hẳn mới tới đây, nhưng Tiết Đồng thường ở nhà, để hẳn một mình ở khách sạn, Tiết Đồng cảm thấy áy náy.

“ Rất tốt, quan trọng là so với trước kia em vui vẻ hơn nhiều. Trước đây, em sợ anh, chuyện gì cũng không dám nói ra suy nghĩ của mình, không như bây giờ, anh và em có thể thoải mái nói chuyện.”

Long Trạch nở nụ cười tươi: “ Trước kia anh chỉ như con ếch ngồi đáy giếng, chuyện gì cũng chỉ biết nghĩ cho bản thân, sợ em bỏ trốn nên nghĩ rằng chỉ cần trói em ở bên cạnh như vậy em sẽ không thể rời khỏi anh, nhưng anh biết mình đã sai, cũng may, rốt cuộc em đã trở lại như trước kia.”

Tâm trạng Tiết Đồng như được ánh nắng mùa hè sưởi ấm, trong lòng vô cùng ấm áp: “ Trạch, anh trước kia hay bây giờ đều đối xử rất tốt với em. Mặc kệ anh trước đây như thế nào, hiện tại em cảm thấy chúng ta rất tốt. Lúc đó, em cũng chỉ biết nghĩ cho bản thân, không muốn phật ý anh, luôn lo lắng thấp thỏm tâm trạng luôn không được thoải mái.”

“ Bị đem đi bán rồi tức đoạt tự do, nhân quyền làm sao có thể vui vẻ được?.” Long Trạch có thể hiểu được tâm trạng lúc đó của Tiết Đồng, rốt cuộc hẳn cũng đã có thể đem cô trở lại như xưa: “ Anh cũng rất ích kỉ, bản thân không biết nhận ra chỗ sai của mình. Bây giờ đã khác rồi, anh trả lại tự do cho em, không còn muốn đem dấn em chặt bên mình.”

Tiết Đồng lập tức buông cóc nước trong tay, lông mi run run: “ Em không nghĩ rằng anh trói buộc em. Còn nữa, không biết ai cũng muốn đem hết tài sản của mình cho em?.”

Long Trạch định xoa lên khuôn mặt cô Tiết Đồng lập tức né tránh, hẳn cười nói: “ Tiểu nha đầu, trước kia em giống hệt như con chó nhỏ, hiện tại còn dám giương nanh múa vuốt hệt như con mèo nhỏ.”

“ Mèo thì làm sao? Mèo còn là sư phụ của hổ!” Tiết Đồng nói lại.

“ Chẳng lẽ em muốn làm hổ?.” Long Trạch dừng một chút, nói tiếp:” Không phải em định làm cọp mẹ?.”

Hắn suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng tiếp: “ Cũng không phải, ai em cũng không phải. Em giống như con chuột.”

Tiết Đồng luôn bị con người này đả kích, cảm thấy ầm ức liền đứng thẳng dậy: “ Đi lấy máy tính, em muốn đem hình ảnh anh khóa thân phát tán trên mạng. Tiêu đề sẽ là: “ Đổ Thận nổi tiếng tại thành phố Y thua thê thảm, thua đến quần áo cũng lột sạch sẽ.” Em sẽ ghi chú ở dưới, là có ảnh làm chứng.”

Cô cúi đầu cười nhạo: “ Yên tâm, em sẽ giúp anh che đi những bộ phận quan trọng.”

38. Chương 71 - 72

Chương 71: Máy tính

Long Trạch trước sau vẫn điềm nhiên thưởng thức uống trong tay, sau một lúc lâu ngẩng đầu hỏi:“Nếu em thua hết quần áo, lại không chịu cởi, vậy phải làm sao?”

“Em sẽ không nuốt lời .” Tiết Đồng hiên ngang trả lời hắn.

“Vậy là tốt rồi.” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng Long Trạch hoàn toàn không tin, con mắt nâu vàng bỗng sẫm lại, giống như đang suy nghĩ điều gì đó hết sức mờ ám.

Uống nước xong, cả hai trở lại khu buôn bán đồ điện tử, máy tính lắp ráp đã hoàn thành , nhân viên kĩ thuật trả máy tính cùng với phụ kiện cho Tiết Đồng.

Tiết Đồng ngồi ở bên cạnh xem máy tính mới của cô, trông khá hoành tráng, máy tính một màu đen tuyền, chân máy màu đỏ thẫm, đường cong được khắc hoa văn đơn giản nhưng lại rất ấn tượng.

Mỗi bộ phận của máy đều cho thấy là hàng cao cấp, trên mặt màn hình chiếu đoạn clip rất rõ nét, kĩ thuật viên rất tự hào với sản phẩm của mình, miêu tả sơ qua: “ Hệ điều hành Windows8, Ram 4GB, quạt gió, bàn phím ... tất cả đều là những sản phẩm tốt nhất. Máy tính này để chơi game rất thích hợp, chỉ cần đường truyền mạng ổn định, màn hình sẽ truyền tải hình ảnh vô cùng trung thực ...”

Khách hàng mua máy tính phần lớn là lựa chọn để giải trí hoặc làm việc, hiếm có người không quan trọng giá cả mà lựa chọn toàn những linh kiện đắt tiền, nhân viên kỹ thuật tiếp tục hỏi: “ Cô muốn cài đặt trò chơi nào?”

Tiết Đồng thuận miệng trả lời: “Đánh bài, thi đấu”

“Đánh bài?” Kỹ thuật viên kinh ngạc.

“Đánh bài trực tuyến như vậy sẽ không cần người chia bài.” Tiết Đồng nói với vẻ mặt nghiêm túc, chỉ cần không đụng tay chân là được rồi, bằng không sao có thể thắng đồ thần?

“Sao cô lại muốn đánh boss?” Kỹ thuật viên tỏ vẻ khó hiểu.

“Máy tính này không thể chơi đánh bài trực tuyến sao?.” Tiết Đồng không rõ, hỏi tiếp: “Vậy cài cho tôi QQ cùng với mấy trò chơi thời trang.”

Kỹ thuật viên không hỏi thêm, liền trả lời: “ Có thể lựa chọn những trò chơi khác, những trò chơi trên Internet cũng rất phù hợp với cô.”

Kỹ thuật viên còn chủ động đề xuất, “Tôi sẽ giúp cô cài đặt một số trò chơi phổ biến đang được ưa chuộng.”

“Uhm, vậy tùy anh.”

Chờ máy được cài đặt hoàn tất, Long Trạch kiểm tra máy tính một chút rồi quẹt thẻ trả tiền, người bán hàng cung kính đưa giấy bảo hành cùng với hóa đơn mua hàng cho hắn, Tiết Đồng thấy con số trên hóa đơn, miệng há hốc: “ 6000 tệ máy này sao? Máy tính mua đến 4000 tệ là quá cao rồi.”

“Tiểu thư, giá tại cửa hàng chúng tôi là giá niêm yết, các chi nhánh khác cũng đều có giá như vậy.” Kỹ thuật viên ở bên cạnh ra sức giải thích.

Tiết Đồng đang bị con số làm ê muội: “ Nói cũng phải.”

“Vừa có thể lên mạng, vừa có thể chơi game với cấu hình cao. Hơn nữa, tất cả phụ kiện đều là hàng tốt nhất!” Kỹ thuật viên khẳng khái lên tiếng.

Tiết Đồng biết Long Trạch luôn yêu cầu mọi thứ phải là tốt nhất, hơn nữa máy này là được lắp ráp bằng những phụ kiện cao cấp, nhưng cô không nghĩ rằng giá lại cao đến như vậy. Cô kéo tay Long Trạch sang một bên, thấp giọng nói nhỏ: “ Anh có chắc chúng ta không bị lừa?”

“Anh đã xem qua giá cả, không có vấn đề gì cả. Hơn nữa anh cũng không phải người có nhiều tiền để mặc ai lừa cũng được.”

“Nhưng đến tận 6000 tệ, quá đắt .” Tiết Đồng là người dân bình thường, từ ngày ở cùng Long Trạch mọi tình huống xa hoa trong cuộc sống từng chứng kiến qua, nhưng chuyện này liên quan đến cô, cảm thấy có chút đau lòng.

“Không phải em muốn có máy tính tốt để đánh bài sao?.” Long Trạch khước miệng nhếch lên, “Anh sẽ cho em thua tâm phục khẩu phục.”

Hắn sờ sờ đầu Tiết Đồng, tiếp tục nói: “Chuyện tiền nong em không cần phải lo lắng, về sau em muốn mua gì thì mua, không phải lúc nào anh cũng ở bên em được, em phải tin tưởng anh.”

Tiết Đồng đương nhiên tin tưởng hắn, người này chơi một ván bài số tiền thắng được bằng gia tài phần đầu cả đời của một con người, thật không công bằng. Tiết Đồng có phần khó chịu, hỏi tiếp: “Có thể hay yêu cầu họ viết hóa đơn chỉ có 4000 tệ được không?”

Long Trạch khó hiểu.

“Em muốn mang hóa đơn về ẹ.”

Khước mắt Long Trạch nhướng lên, lộ rõ vẻ ngọt ngào, “Em trông máy tính đi, anh giúp em hỏi thử.”

Chờ khá lâu, đưa cho hắn tờ hóa đơn 4000 tệ, bên này máy tính đã cài đặt xong, kỹ thuật viên quả nhiên cài cho cô một số trang web thời trang trực tuyến. Tiết Đồng vui sướng thử máy, rất nhanh nhay, màn hình rõ ràng, càng xem càng thích.

Mọi chuyện xong xuôi, nhân viên cửa hàng sẽ chuyển đến tận nhà cho cô, Tiết Đồng cũng chưa muốn về sớm liền gọi điện về cho gia đình nhận hàng giùm cô. Xác định được cha đang ở nhà, cô quay sang nhắc nhở nhân viên không cần nói giá tiền, chỉ cần đem máy tính đến là được.

Khu buôn bán điện tử có đường dành cho người đi bộ, bên đường có hai hàng cây hoa phượng rợp bóng mát. Hôm nay là ngày cuối tuần, đường phố khá chật chội, trong làn người có đôi nam nữ nắm tay nhau, bên đường biển quảng cáo hoa cả mắt, mỗi cửa hàng đều ra sức gây ấn tượng với khách hàng.

Long Trạch tay phải ôm lấy Tiết Đồng, hai người đi trên đường trông rất xứng đôi, Long Trạch ở bên cạnh chỉ chỉ: “ Thời tiết cũng sắp lạnh, em cũng nên mua thêm một ít quần áo ấm.”

Tiết Đồng ở trong ngực hân: “ Ở nhà em cũng có rất nhiều quần áo, anh mua ình thêm mấy bộ đi.”

“Anh không lạnh. Cho dù đến mùa đông anh mặc như vậy đủ rồi.” Long Trạch nói.

“Cho dù anh không sợ lạnh, nhưng là cũng không thể biểu hiện ra ngoài được. Mùa này thì chưa nhìn ra sự khác biệt, nhưng nếu vào mùa đông trên đường mọi người đều mặc ấm nhưng anh vẫn mặc áo sơ mi, không phải dễ gây sự chú ý với người khác sao?”

Long Trạch đồng ý, “Được, vậy em giúp anh chọn.”

Nếu là mua quần áo cho Long Trạch, Tiết Đồng sẽ không dẫn hân đi tới những cửa hàng bình thường, liền đi tới những cửa hàng cao cấp, nơi này tập trung những nhãn hiệu nổi tiếng, ngày xưa cô không có tiền thường đi qua đây, chỉ dám ngó nghiêng bởi giá cả ở đây rất dọa người.

Ngoại trừ những thanh niên trẻ tuổi ăn mặc theo phong cách hiphop, những người trên đường đều ăn mặc rất bình thường.

Tiết Đồng cũng nhìn không ra sự khác biệt, tiến vào các cửa hàng thời trang cao cấp nhờ các nhân viên bán hàng giúp đỡ, nhân viên bán hàng nhìn sơ qua người Long Trạch rồi chọn cho hân vài bộ để thử, trong lúc chờ hân thử quần áo, Tiết Đồng ngồi bên cạnh đọc tạp chí.

Cho dù Long Trạch mặc bất kì bộ quần áo nào trên người cũng rất hấp dẫn tỏa ra khí chất vô cùng đặc biệt, Tiết Đồng tự mình chọn cho hân hai bộ quần áo, mỗi lần Long Trạch bước ra khỏi phòng thử đồ, đều nhìn Tiết Đồng, cô liền lên tiếng: “Đẹp lắm, đẹp lắm.”

Thử đến lần thứ ba, Long Trạch mất hết kiên nhẫn: “ Tiết Đồng, em có thể nói câu khác được không? Anh cảm thấy em khen như có lệ.”

“Thật sự đẹp lắm, mỗi bộ quần áo anh thử đều rất đẹp, bộ nào anh mặc cũng đẹp.” Tiết Đồng vẻ mặt vô tội.

“Không phải em nói giúp anh chọn quần áo sao? Vì sao em cứ ngồi ở đó xem tạp chí?” Long Trạch chất vấn cô.

Tiết Đồng chạy tới bên hân, “Dáng người anh chuẩn như vậy, mỗi lần thử đều rất vừa vặn, mặc rất đẹp, so với người mẫu trong tạp chí còn đẹp hơn nhiều, vậy em đâu cần phải chọn cho anh?”

Long Trạch rất thích nghe Tiết Đồng khích lệ hân , khuôn mặt dào dạt vẻ đắc ý, “Bỏ đi, nhìn em như vậy, cũng không giúp được anh.”

Long Trạch tự mình chọn quần áo, chỉ cần xem vừa mắt vừa size của mình, hân liền chọn rồi bước vào phòng thử đồ.

Hân không trông cậy vào Tiết Đồng có thể đưa ra ý kiến ình , dựa vào sở thích của mình chọn vài bộ vest, chuẩn bị tới quầy thu ngân thì Tiết Đồng vội vàng chạy tới: “Để em quẹt thẻ.”

“Em muốn mua quần áo cho anh?” Long Trạch nở nụ cười.

“Em làm sao có tiền mua quần áo cho anh? Không phải anh muốn em tiêu tiền sao.” Tiết Đồng rút từ trong ví tiền ra một chiếc thẻ, “Em muốn cảm nhận được cảm giác tiêu tiền, một lúc tiêu đến mấy nghìn tệ, nghe nói cảm giác rất tuyệt.”

Nhìn khuôn mặt Tiết Đồng phấn khởi như vậy, Long Trạch cảm thấy rất sung sướng, “Vậy em đi đi.”

Tiết Đồng đi tới quần thu ngân, rút thẻ ra, nhìn thấy số tiền hiện lên màn hình nhưng không hề có cảm giác gì cả, cô cúi đầu cười cười.

Nhân viên bán hàng đưa hóa đơn cho cô, Tiết Đồng đang muốn rút lại thẻ, lại hỏi người bán hàng: “ Ở đây có thanh toán bằng thẻ không?”

“Có thể , tiểu thư.” Thu ngân viên thay cô quẹt thẻ, sau đó đưa cô vào mật mã.

Nhìn thấy con số tài khoản trong thẻ hiện ra Tiết Đồng hơi khiếp sợ, nhìn con số dài trong đó không khỏi đau đầu, đơn vị đã lên đến hàng triệu, Tiết Đồng khóe miệng cong lên, quả thật là kẻ có tiền, mua một lúc đã hết hơn 60,000 tệ tiền quần áo.

Chờ cửa hàng đóng gói xong quần áo, Long Trạch thấy Tiết Đồng cười lớn như trúng giải thưởng, nói: “ Sao vui đến vậy, xem ra em rất thích quẹt thẻ.”

“Đương nhiên, cảm giác quẹt thẻ rất hưng phấn.” Tiết Đồng cười như có hoa nở trên mặt: “ Từ sau, mua đồ để em quẹt thẻ.”

“Về sau để cho em quẹt.” Long Trạch lại liếc nhìn cô một cái, “Cảm giác như người giàu sổi?”

“Thì đúng là em là người giàu mới nổi.” Tiết Đồng có phần lảng lảng, hỏi: “Trạch, số tiền trong tài khoản nhiều như vậy đều là của em ? Bên trong toàn bộ tiền là của em?”

“Nói cho em chính là cho em .” Long Trạch nói rất thoải mái, “ Anh còn có thứ cần mua.”

Tiết Đồng nói rất chân thật: “Đi mua.”

“Chính là tạo cơ hội cho em tiêu.”

Long Trạch vừa dứt lời, bên tai Tiết Đồng văng vẳng câu nói: “ Thích tiêu thì tiêu.” Tiết Đồng có cảm giác giông như kẻ giàu mới nổi, ánh mắt được bao phủ bởi một màu vàng chói lọi.

“Vui đến như vậy sao?” Long Trạch cúi đầu nhìn cô, nói thêm, “Nếu biết em thích như vậy anh đã đưa cho em sớm hơn chút nữa.”

Đàn ông kiểm tiền quả nhiên là để cho phụ nữ tiêu, giờ phút này Long Trạch hiểu rất rõ, trước kia hẳn chưa từng cho Tiết Đồng đưa cho cô tiền, Long Trạch cảm thấy sáng khoái vô cùng: “ Về sau sẽ cho em nhiều hơn nữa.”

Hắn nói rất thản nhiên, Tiết Đồng nghe được rất vui vẻ.

Long Trạch trên tay xách túi quần áo của mình, Tiết Đồng nhìn về phía cửa hàng bán quần áo, Long Trạch liền kéo tay cô đi vào mua, Tiết Đồng lại không muốn tiêu tiền nữa: “ Em chỉ xem thôi, không muốn mua.”

“ Xem thôi không nhất định phải mua.”

“ Thích và mua là hai việc khác nhau, chẳng lẽ cứ thích cái gì đó thì mua ngay hay sao, vậy sao này sống như thế nào?” Tiết Đồng không muốn mua: “ Đây là lần đầu tiên em đến đây đi dạo, cảm giác rất kì lạ, cho nên mới nhìn ngó khắp nơi, muốn cảm nhận được cảm giác mấy nghìn tệ và hàng trăm tệ có gì khác biệt.”

“ Trước kia anh cũng đưa em đi mua quần áo, sao em không có hứng thú vậy.”

Trước kia làm gì có tâm trạng để mua sắm, trên người Tiết Đồng đều là quần áo nổi tiếng, thế nhưng cô đều không quan tâm, nhưng giờ phút này, cô là một người phụ nữ bình thường, đi dạo phố là chuyện rất vui vẻ, cô nói: “ Hiện tại em rất vui, anh nhanh cùng em đi dạo phố.”

“Em không muốn mua quần áo sao?.” Long Trạch hỏi cô.

“ Hôm nay không muốn mua, phải thử đồ rất phiền phức.”

“ Nếu không mua chiếc túi mới? Túi này của em rất xấu.” Long Trạch không hề nể nang mà nói thẳng.

Tiết Đồng cảm thấy bị xúc phạm, đây là cái túi cô mua với tháng lương đầu tiên, vất vả lắm mới có thể mua được nó, giá cũng đâu có rẻ.

Bây giờ còn bị người khác coi thường, có chút buồn bực, Tiết Đồng ngửa đầu nói: “Trên người anh từ đầu đến chân đều là quần áo của Armani, người khác nhìn vào đều biết anh là người có tiền. Em mua một cái túi LV, cho dù đi ra ngoài người ta cũng không biết đó là hàng hiệu hay hàng giả. Cho nên không cần phải tốn tiền.”

“Em quan tâm đến người khác làm gì, chỉ cần mình thích là được rồi.” Nói xong, Long Trạch kéo tay cô vào cửa hàng LV.

Tiết Đồng không muốn mua nhưng ở trong cửa hàng thực sự có rất nhiều túi rất đẹp, nhìn thôi cũng không rời mắt, Tiết Đồng lên tiếng: “Nhưng nếu mang về mẹ em sẽ hỏi.”

“Không phải em nói rằng mẹ sẽ nghĩ em mua hàng giả hay sao?.” Khóe mắt Long Trạch nhướn lên.

“Đó là sự thật, dù sao em có mua hàng xịn người ta cũng nghĩ là hàng nhái, như vậy còn ý nghĩa gì nữa.”

Cô cân nhắc mọi lúc, lại nói: “Nhưng thật ra cũng có cách khác.”

Long Trạch chờ cô nói tiếp.

“Nếu anh tình nguyện làm con rể nhà em, em có thể quang minh chính đại đem đồ về nhà, sau đó nói rằng anh mua cho em.” Tiết Đồng bắt đầu triển khai kế hoạch dụ dỗ.

Long Trạch trầm mặc một lúc: “Chuyện này để sau nói.”

Phản ứng này của Long Trạch nằm trong dự đoán của Tiết Đồng, nhưng sao có thể dễ dàng đầu hàng, bỏ chiếc túi xuống, kéo tay Long Trạch: “Hôm nay không mua nữa, chúng ta đi ăn cơm, sau đó em phải về nhà.”

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Mặc kệ là mấy trăm tệ hay mấy nghìn tệ, chỉ cần thích là được rồi, mỗi lần mua đồ mà cứ phải nhìn sắc mặt của người khác, không thấy mệt sao.” Long Trạch trợn một chiếc túi, đưa cho nhân viên bán hàng: “Lấy cái này.”

Lúc quẹt thẻ, Tiết Đồng ánh mắt đảo qua một quyển tạp chí, nhìn xong bỗng chốc cảm thấy không thoải mái, liền cầm quyển tạp chí lên nhìn, lập tức đưa cho Long Trạch: “Anh xem xem.”

Chương 72: Đánh bài

Tờ báo đưa tin về những nhân vật nổi tiếng trong nước, người ở chính giữa không phải ai khác chính là Trình Thiên.

Long Trạch tiến lại gần xem nội dung của bài báo, Trình Thiên bị ám sát cũng may đám vệ sĩ đã bảo toàn tính mạng được cho hắn, nhưng bị thương là khó tránh khỏi.

Chuyện xảy ra vào ban ngày trước cửa khách sạn, sau đó cũng chỉ viết thêm vài dòng ngắn ngủi, cũng không nói rõ nguyên nhân vì sao bị ám sát.

Long Trạch ném quyển tạp chí xuống, “Vài năm qua Trình Thiên đắc tội với nhiều người, muốn hắn chết cũng không chỉ riêng mình anh.”

“Hắn làm nhiều chuyện xấu như vậy, cả đời phải sống trong đề phòng.” Tiết Đồng cảm thấy tiếc nuối tên sát thủ kia không giết được Trình Thiên, nghĩ cô nghĩ một lúc rồi hỏi Long Trạch: “Nếu hắn bị người khác giết chết, anh có tiếp tục đi làm công việc của mình không?”

“Anh không biết. Nhưng Trình Thiên sẽ không dễ dàng bị giết, vệ sĩ của hắn nhiều, phòng thủ nghiêm ngặt, bây giờ còn phải đề phòng anh, chắc chắn sẽ không dễ tiếp cận được hắn.” Long Trạch cũng không tỏ vẻ lo lắng, ngược lại hắn nở nụ cười nhạt, “Tin tức này chứng minh trước mắt hắn sẽ không tìm cách đối phó với chúng ta, hắn còn có việc khác phải lo.”

“Hắn làm nhiều chuyện xấu như vậy, làm cả những chuyện trái pháp luật, hai giới hắc bạch đều muốn chiếm. Trước phải lo lắng cảnh sát sẽ tóm được chứng cứ phạm pháp của hắn, sau phải lo việc bị người khác truy giết.” Tiết Đồng thấp giọng nói tiếp: “Rồi ngày nào đó hắn cũng sẽ hóa điên.”

“ Anh cũng biết cuộc sống của hần rất mệt, sớm muộn rồi anh cũng sẽ tìm đến hần, làm cho hần sút đầu mẻ trán.” Long Trạch vừa nói vừa cười: “ Không nên nghĩ đến người này, chúng ta đi ăn cơm sau đó còn về đánh bài.”

Tiết Đồng cảm hận Trình Thiên, nghĩ đến hần trong lòng liền cảm thấy không thoải mái, làm mất hứng buổi đi dạo phố hôm nay.

“Việc này giao cho anh, không cần nghĩ nhiều.” Long Trạch đưa cho cô chiếc túi xách mới, cất chiếc túi cũ vào trong, rồi kéo tay Tiết Đồng đi ra cửa: “ Em là người ở đây, vậy em chọn quán ăn đi, chọn quán nào ăn ngon một chút.”

Tiết Đồng gật đầu, không nên nghĩ đến chuyện của Trình Thiên, nghiêng đầu nhìn Long Trạch: “ Chúng ta đi Chu Tường ăn đi, em thích ở đó, có món ếch ngon lắm, đến muộn sẽ không còn chỗ.”

Gác chuyện của Trình Thiên sang một bên, tâm tình của Tiết Đồng hôm nay rất tốt, nay còn được ăn món ngon nữa, ăn xong cả hai dạo phố. Tiết Đồng cảm thấy rất hưng phấn, ở trước cửa nhà, nháy mắt với Long Trạch: “ Chờ điện thoại của em, sau đó chúng ta sẽ đánh bài.”

Long Trạch cười nhạt: “ Em vẫn muốn cùng anh đánh bài?.”

“ Đương nhiên, đã nói rõ như vậy rồi mà.”

“ Anh chỉ muốn xác nhận lại thôi.” Long Trạch nhắc nhở cô: “ Tiết Đồng, chơi với anh, là không được quyết nợ.”

“ Ai thắng ai thua còn chưa biết.” Tiết Đồng không tin Long Trạch có thể trăm trận trăm thắng được, đẩy cửa xe: “ Lát gặp trên mạng.”

Cô vẫy vẫy tay chào hần rồi bước vào nhà, về đến nhà liền mở máy tính mới, niềm vui có máy tính mới không qua mắt được cha mẹ, mẹ Tiết vào phòng cô, vừa nói vừa cười: “ Hôm nay sao vui như vậy, không mua quần áo mới sao?.”

“ Hôm nay mua máy tính mới chết đi được, nào có tâm tình xem quần áo. Mẹ, để lần khác chúng ta cùng dạo phố.”

“ Được, chúng ta cùng nhau đi.” Mẹ Tiết nhìn chiếc túi mới của cô: “ Mua túi mới sao, rất đẹp.”

Tiết Đồng giơ lên khoe với mẹ: “ Mẹ, LV đấy.”

“ Hàng fake hả?.” Mẹ Tiết nói như chắc chắn đến 100%.

“ Mẹ sao có thể chắc chắn như vậy được. Tốt xấu gì cũng phải xem kĩ chứ, nhìn một cái đã vội đưa ra kết luận.” Tiết Đồng nói tiếp: “ Đây là hàng thật, chính hãng đó.”

“ Con đưa ẹ xem.” Mẹ Tiết đưa tay cầm chiếc túi, nhìn kĩ: “ Thủ công rất tốt, nhìn rất giống hàng thật.”

Tiết Đồng cười: “ Hahahaa.” Rồi cười nói tiếp: “ Con cũng thấy giống hàng thật nên mới mua.”

“ Con mua túi này bao nhiêu?.”

Tiết Đồng giơ ba ngón tay.

“ Ba trăm tệ, cũng không đắt lắm.” Mẹ Tiết xem xét kĩ lưỡng chiếc túi: “ Hiện tại tay nghề làm hàng fake đúng là không chê vào đâu được, lần sau mẹ cũng sẽ mua một cái, dù sao bây giờ nhiều người cũng dùng, thật giả không phân biệt được.”

Mẹ Tiết nhìn Tiết Đồng: “ Đồng Đồng, lần sau đi dạo phố, con dẫn mẹ đi xem, đi mua một cái túi hợp với tuổi mẹ, nơi đó còn có những loại nào? LV cũng rất thịnh hành.”

“Có, rất nhiều hãng: Hermers, Armani đều có, lần sau con sẽ mua ẹ một cái.” Tiết Đồng nhìn về màn hình vi tính: “ Con cài đặt máy tính một chút.”

“Con đi tắm trước đi, để cha giúp con làm.” Mẹ Tiết chuyển hướng nhìn cha Tiết Đồng, “Đừng xem tin tức nữa , quốc gia đại sự cũng không đến phiên ông làm chủ, đi giúp con gái cài đặt máy tính đi.”

Tiết Đồng cười hì hì chạy về phòng, đem máy tính đặt lên trên bàn, thu dọn sạch sẽ xung quanh, cha Tiết Đồng giúp cô khởi động máy rồi dẫn dây cáp Internet.

Tiết Đồng mở máy tính xem xét một lúc, máy tính 6000 tệ đúng là không phải hạng thường, nằm trên giường xem phim so với rạp chiếu không có gì khác biệt, cho dù mở đến chục cửa sổ cũng không bị treo máy, tắm rửa xong Tiết Đồng gọi điện cho Long Trạch, kêu hắn add QQ của mình.

Long Trạch vừa nhìn thấy quần áo của Tiết Đồng hắn nhếch môi cười cười, đang nói chuyện thì thấy cửa sổ chat QQ hiện ra dòng chữ: “ Em ở nhà, quàng khăn như vậy để làm gì, em định coi nó là phụ kiện quần áo sao?.”

“ Những gì em mặc trên người đều được tính hết.” Tiết Đồng cười gian.

“ Như vậy không tính, nếu không anh sẽ lột sạch em.”

“ Em còn sợ anh không còn mặt mũi nào ra đường.”

Cả hai không nói chuyện nữa mà tập trung vào chủ đề chính, chơi mạng chược Tiết Đồng không rõ cách chơi, liền đổi sang chơi trò rút bài, ai rút được lá bài cao nhất là thắng, trước đây cô từng chơi qua.

Lần này chơi bài online, Long Trạch không thể giả tiểu xảo, Tiết Đồng không cần phải thắng nhiều, nếu Long Trạch thua một ván hắn phải cởi hai món trên người, trên người hắn chỉ có áo sơ mi và quần dài. Tiết Đồng cười thầm, muốn Long Trạch lỏa thể, chuyện này nắm chắc trong lòng bàn tay.

Ván thứ nhất, Tiết Đồng thua, cô liền cởi khăn quàng cổ trên người, mở cửa sổ QQ gõ dòng chữ: “ Thấy chưa, em thua, em sẽ cởi.”

Một ván thôi, tự tin của Tiết Đồng không hề giảm, Tiết Đồng tiếp tục chiến đấu.

Ván thứ hai, Tiết Đồng cởi một chiếc tất màu trắng.

Ván thứ ba, Tiết Đồng cởi chiếc tất còn lại.

Ván thứ tư, Tiết Đồng cởi chiếc tất chân màu đen, đầu bên kia Long Trạch cười cười: “ Em rốt cuộc đi mấy đôi tất vậy?.”

Tiết Đồng: “ Trời lạnh, đi hai đôi tất có gì là lạ, con gái bảo vệ đôi chân là rất quan trọng.”

“ Tiết Đồng, càng ngày anh càng thấy em rất tinh ranh. Vốn định cho em thắng một ván, nhưng bây giờ thì anh đổi ý.”

“ Nói ít những lời vô nghĩa, tiếp tục.”

Ở một ván khác, Tiết Đồng đành cởi nốt chiếc tất còn lại, cô đành phải lấy chiếc kẹp tóc kẹp lên, cho đủ số lượng.

Long Trạch ở bên kia cười nhạo cô: “ Em chuẩn bị cũng không đầy đủ cho lắm, hay đem vòng cổ, mũ đội lên đầu đi, cho đủ số lượng.”

Tiết Đồng không thềm chấp với hắn, Long Trạch nhìn cô: “ Tiết Đồng, trước tiên, em cởi áo khoác, sau đó từng món từng món cởi hết xuống, như vậy mới tính là cởi quần áo.”

Tiết Đồng cảm thấy bị coi thường, cô không hiểu được, tại sao mỗi ván Long Trạch đều thắng? Đến ván này, cuối cùng trời cũng giúp cô, Tiết Đồng cười vui vẻ, thế nào ván này cô cũng thắng

Hai người chơi lật bài, còn một số quân chưa lật, cả hai không thể đoán được lá bài trong tay đối phương, nhưng những lá quan trọng đều nằm trong tay Tiết Đồng, người ra bài lại là Tiết Đồng, cơ hội Long Trạch xuất bài là không có.

Đầu bên kia, Long Trạch rốt cuộc cũng biểu lộ chút cảm xúc, xem thấy Tiết Đồng tỏ rõ thái độ buồn bực, lỗ mũi như muốn phun ra lửa. Ván bài vừa rồi do quá hấp tấp nên Tiết Đồng đi sai nước bài nhưng cũng may còn cơ hội cứu vãn tình thế. Long Trạch không có lượt ra bài, Tiết Đồng thở dốc nhìn màn hình, lần này ông trời đứng về phía cô, cơ hội nắm chắc trong tay.

Ván bài lần này đánh không dễ dàng chút nào, màn hình hiện thị rõ Long Trạch còn hai lá bài chưa lật: “Anh còn hai lá thôi, muốn thắng cũng không được.”

Về mặt Long Trạch thản nhiên: “Đúng là ván này anh không thể thắng được, nhưng cũng do em làm lỗi ván bài này.”

“Tất cả là do anh!”

“Không phải là tại anh, mà do em chơi xấu. Nếu anh thắng, em nhất định sẽ không dễ dàng chịu thua như thế, nhìn dáng vẻ em như muốn bốc hỏa thế kia, anh sợ em sẽ đập nát máy tính.”

“Anh làm sao biết được em làm lỗi bài?”

Long Trạch chỉ cười không nói, hần nắm rõ thế cục của ván bài nhưng hần không để tâm, còn Tiết Đồng, cô trước mặt hần luôn không mảnh vải che thân. Đối thủ mỗi lần ra bài, Long Trạch đều có thể đoán được từng bước đi mà họ sắp ra, hần cũng có vô số cách để ứng phó, danh hiệu “Đỗ Thần” không phải chỉ là hữu danh vô thực.

Tiết Đồng thấy Long Trạch thua, vẻ mặt vô cùng đắc ý: “Anh thua thì cỏi đi.”

Long Trạch đứng lên, cởi áo sơ mi cùng quần dài, toàn thân chỉ còn chiếc quần đùi, nhưng dáng người hần lại trông giống người mẫu đang chụp hình quá vậy?

Tiết Đồng hai mắt dính chặt vào thân hình của Long Trạch, mĩ nam thoát y quả thật rất hút hồn, phải chụp lại một tấm làm kỉ niệm. Tiết Đồng thấy trên người hần chỉ mặc chiếc quần đùi, máu trong người bỗng nóng lên, tạo ra một cảm giác rất khó nói lên lời, Long Trạch còn đang nở nụ cười nhàn nhạt vô cùng mê hồn.

Tiết Đồng tiếp tục đấu bài với Long Trạch, lần này, cô thua nên phải cởi chiếc áo khoác, Long Trạch cười lớn, dáng vẻ rất đáng ăn đòn. Hần xoay người hướng tới tủ quần áo, lấy ra bộ quần áo mới, đưa tới trước webcam: “Lần trước anh mua đồ lót cho em, về sao em nên mặc bộ này, cởi từng món từng món, nói không chừng sẽ khiến anh chảy máu mũi.”

Quá vô sỉ, Tiết Đồng tức giận đến bốc hỏa đầu, nhất định phải phân thắng bại, nhưng những ván sau cô vẫn thua đến thảm hại, trên người chỉ còn đồ lót. Tiết Đồng mất kiên nhẫn, liền nhanh chóng ra bài, nhưng càng chơi thì càng thấy bế tắc, cô không muốn tiếp tục chơi nữa, quyết định tắt máy tính.

Sau đó lên giường, trùm kín chăn, tắt đèn đi ngủ.

Một lúc sau, Long Trạch gọi điện tới, Tiết Đồng do dự không muốn trả lời, đầu dây bên kia cười: “Làm sao vậy?”

“Nhà em mất điện.”

“Phòng khách nhà em còn bật đèn.”

Tiết Đồng không trả lời.

Long Trạch từ từ lên tiếng: “Tiết Đồng, chơi chưa xong mà tắt máy là không được.”

“Anh là đàn ông đó.” Tiết Đồng ở trong ổ chăn gầm nhẹ.

“Anh đã nhường em, nếu không sao anh thua phải cỏi hai món. Mặc kệ lí do nào, em chơi chưa xong thì không được tự động rút lui, em cởi quần áo của mình đi, trước khi chơi đã nói qua, nếu em không theo luật, anh sẽ trừng phạt em.”

Tiết Đồng sợ hần trả thù, vội hỏi: “Không phải em không muốn chơi, mà em đang nghĩ, vấn đề này rất nghiêm trọng. Không thể đứng trước camera cởi quần áo được, trên mạng có virus, rồi cả hacker, nếu bị người khác nhìn thì sao, bị phát tán trên mạng em còn mặt mũi gì nữa. Cho nên, chúng ta không nên chơi trò này, anh là Đỗ Thần, em sao có thể đánh thắng anh, anh không nên vì chuyện nhỏ này mà tức giận.”

Long Trạch cũng không muốn để Tiết Đồng cỏi sạch sẽ trước camera, hần chỉ muốn chơi đùa với cô, cười khê: “Nếu đã như vậy, lần sau ở trước mặt anh, em cỏi sạch sẽ là được.”

Tiết Đồng tỏ ra lấy lòng hắn, cười: “ Như vậy thì còn tính gì là chơi? Anh không nên tính toán với em. Thời tiết trở lạnh, quần áo của em đều là mua từ hồi Đại Học, lần sau chúng ta đi mua quần áo.”

Đầu bên kia không trả lời, Tiết Đồng vội vàng lên tiếng: “ Em coi như anh đồng ý rồi, Trạch, không còn sớm, đi ngủ đi.”

Long Trạch cười cười: “ Ngủ đi, ngủ ngon.”

Hắn cười khiến cho Tiết Đồng cảm thấy rét run, cúp điện thoại rồi cô vẫn thấy sợ, quyết định mấy ngày tới, dù có thể nào, cũng không đến khách sạn, Long Trạch là người có thù tất báo, hắn sẽ trả thù cô.

39. Chương 73 - 74

Chương 73: Người bình thường

Viện trưởng cô nhi viện cùng hai giáo viên đưa Tiết Đồng tới cửa, khuôn mặt tràn ngập vẻ cảm kích: “ Tiết tiểu thư, thật sự rất cảm ơn cô. Hiện tại, những người có lòng như cô không nhiều, mùa đông sắp tới, nay cô ủng hộ 20,000 tệ đã giúp bọn nhỏ có thêm quần áo ấm, thật sự rất cảm ơn cô.”

Tiết Đồng cười nhẹ: “ Nếu muốn cảm ơn, thì nên cảm ơn Long Trạch tiên sinh, Long Trạch tiên sinh rất yêu mến trẻ nhỏ, nhưng vì quá bận rộn nên không thể đích thân tới được, nên tôi mới thay anh ấy tới đây.”

Viện trưởng Quách tuổi đã gần sáu mươi, bà nở nụ cười hiền lành: “ Long tiên sinh quả thực là người tốt, trẻ tuổi như vậy đã có thành tựu, tấm lòng lại lương thiện, tôi thay mặt viện phúc lợi và đám nhỏ cảm ơn Long tiên sinh.”

Nói xong, Viện trưởng Quách cúi đầu chào Tiết Đồng, thấy vậy cô vội vàng ngăn cản bà: “ Viện trưởng Quách, bà không cần phải làm như vậy, tôi chỉ là người chuyển lời, bà không nên khách khí, tôi không dám nhận.”

“ Hy vọng chuyện làm ăn của Long tiên sinh ngày càng phát triển.” Viện trưởng Quách rất thích cô gái trẻ này, bà dịu dàng lên tiếng: “ Đúng rồi, Long tiên sinh kinh doanh gì vậy?.”

“ Anh ấy trước đây sống ở nước ngoài, mới về nước không lâu, hiện tại đang tìm kiếm hạng mục để đầu tư.” Tiết Đồng trả lời có lẽ.

“ Vậy chúc ngài ấy vạn sự thành công, sự nghiệp phát triển không ngừng.” Lời nói của viện trưởng Quách rất chân thành.

“ Tôi sẽ thay bà chuyển lời tới Long Trạch tiên sinh, chờ anh ấy hết bận, nhất định sẽ tới đây tham đám trẻ. Long Trạch tiên sinh luôn muốn giúp những viện cô nhi, chỉ là không có thời gian tới.”

“ Chúng tôi cũng hy vọng có thể đích thân cảm ơn ngài ấy.”

Nói chuyện vài câu thì taxi cũng tới, Tiết Đồng vội vàng chào tạm biệt, viện trưởng Quách hướng vô vẫy vẫy tay chào từ biệt, xe taxi nhanh chóng hòa vào dòng xe hối hả, những người tại viện cô nhi vẫn đứng dõi theo bóng xe của Tiết Đồng.

Được người khác cảm ơn, Tiết Đồng cảm thấy rất vui, đưa mắt hai bên đường hàng cây xanh đổ bóng in xuống mặt đường. Cô không phải là người làm chuyện lớn, cũng không phải là người chỉ biết tiêu tiền của Long Trạch, cô chỉ là người phụ nữ bình thường khát vọng vươn tới hạnh phúc, 20,000 tệ, tuy rằng không phải số tiền của cô nhưng chỉ ra số tiền không nhỏ như vậy, cô cũng có chút xót xa.

Nhưng cô càng hy vọng, Long Trạch có thể bình an, hai người có thể sống những ngày đơn giản. Tiết Đồng luôn mong muốn cả hai sẽ có cuộc sống yên bình, đương nhiên cô cũng lo đến những trường hợp xấu nhất.

Ngộ nhờ sau này, thân thể Long Trạch bị phát hiện, cô không hy vọng hắn sẽ bị bắt. Hắn đối với thế giới này cũng có thân phận, hắn so với người bình thường không có sự khác biệt nào cả, chỉ cần không phóng hỏa giết người, cho dù là yêu quái cũng cần được hưởng quyền lợi sống.

Tiết Đồng biết, bản thân mình rất yêu Long Trạch, cô không thể để người yêu trước mắt mình trở thành khói bụi mây bay, nếu cô giúp được hắn, cô nhất định sẽ làm. Vì hắn, cô thể tranh thủ lấy lòng xã hội, làm đủ mọi biện pháp để người khác biết rằng, hắn là người tốt. Cô sẽ cố gắng vì hắn góp nhặt mọi cơ hội.

Tiết Đồng hiện tại không thể làm được nhiều, cô không thể giống các nhân vật chính trong các bộ phim truyền hình, làm nên những điều kì diệu, cô chỉ có thể lấy danh nghĩa Long Trạch quyền tiền, cô sẽ dùng tiền để tìm kiếm sự đồng cảm của xã hội đối với hắn, ít nhất cô không cảm thấy mình vô dụng. Như chuyện hôm nay cũng vậy, một Đồ Thần có trách nhiệm với xã hội, không ai có lí do nào có thể cướp đi quyền lợi sống của hắn.

Chút tiền ấy mà nói, đối với Long Trạch cũng không hề hấn gì, trên đời này có rất nhiều người cần được giúp đỡ, viện cô nhi này ở gần nhà Tiết Đồng trước kia có thời gian cô cũng tới đó quyền tiền. Cô xem qua hộ chiếu của Long Trạch, thấy hộ chiếu của hắn lấy quốc tịch nước ngoài, thuận tiện cho việc xuất ngoại, nên việc quyền tiền cũng rất nhanh, cô quyết tâm, đi quyền góp cho viện cô nhi đều mang danh nghĩa Long Trạch,

Thiên lý luân hồi, người thường không thể làm chủ, Long Trạch đưa cho cô chiếc thẻ, trong đó con số không hề ít, cô dùng số tiền đó đi quyền góp, nếu trong tương lai Long Trạch gặp khó khăn, những người từng được hắn giúp đỡ sẽ có thể đứng ra nói một câu: “ Dù là người rắn nhưng cậu ta cũng rất tốt, cậu ta xứng đáng được hưởng quyền lợi của một con người.”

Tiết Đồng không biết việc mình làm có đúng hay không, nhưng đây là việc duy nhất cô có thể làm vì hắn, cô hy vọng số ảnh về thân thể của Long Trạch sẽ không bị tiếm lộ, như vậy hai người có thể giống như những cặp đôi khác, sống cuộc sống người thường.

Xe taxi đỗ trước cổng nhà của Tiết Đồng, vừa tới nhà thì Long Trạch gọi điện cho cô, theo thường lệ sẽ tâm sự vài câu, khi nghe được tiếng ồn, hắn hỏi: “ Tiết Đồng, em ở ngoài sao? ”

Một bên vừa trả tiền xe, vừa trả lời Long Trạch: “ Em ra ngoài mua đồ ăn, ở siêu thị gần nhà.”

“ Uhm.”

Long Trạch cũng không nói nhiều, cầm điện thoại không nói chuyện nhưng cũng không cúp máy, hai người yêu nhau không cần phải nói nhiều lời nhưng đều thấu hiểu đối phương, cho dù cả hai rơi vào trạng thái trầm mặc nhưng cũng cảm thấy ngọt ngào, Tiết Đồng cười nói: “ Có phải muốn tìm em đi chơi? ”

Long Trạch có vẻ như đang chờ câu này của Tiết Đồng: “ Buổi chiều em tới đây đi.”

“ Ở chỗ anh cả buổi chiều lãng phí lắm, chúng ta ra ngoài đi chơi một chút, em ở nhà lên mạng cũng chán.”

“ Em cứ tới đây đi rồi nói sau.” Long Trạch kiên trì.

“ Không muốn.” Nam nữ ở chung một phòng, ngoài việc ở trên giường thì còn làm gì, Tiết Đồng không thể mắc bẫy.

Long Trạch đành nhân nhượng: “ Vậy ăn cơm trưa xong rồi nói sau.”

Cúp điện thoại, Tiết Đồng đi dạo siêu thị một vòng, mua vài món ăn về nhà, mẹ Tiết trước kia cũng có đi làm, công việc rất nhàn hạ, sau khi Tiết Đồng gặp chuyện không may bà liền xin nghỉ, hiện tại không có việc gì làm nên thường xuyên đi chơi mạt chược.

Tiết Đồng vừa về nhà, tiếng điện thoại vang lên, lần này là điện thoại của mẹ cô, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh của các quân mạt chược, mẹ Tiết nói: “ Đồng Đồng à, trưa mẹ không về ăn cơm, con tự lo nhé, nếu không con ra ngoài ăn.”

“ Vâng, con ra ngoài ăn cũng được. Mẹ, buổi chiều con muốn đi chơi.”

Tiết Đồng chưa nói dứt câu, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói thúc giục của dì chơi cùng bàn, mẹ Tiết nói vội: “ Vậy con tự lo nhé, nhớ phải cẩn thận. Vậy nhé.”

Điện thoại lập tức bị cúp, Tiết Đồng không cần phải tìm cơ để ra ngoài vào buổi chiều, cơm trưa cũng không mồn ăn một mình, gọi điện cho Long Trạch, nhưng sau đó đổi thành số điện thoại riêng trong phòng của hần, chờ hần bắt máy, cô cố gắng đổi giọng: “Tiên sinh, cần phục vụ không?”

Đầu dây bên kia dừng một chút, sau đó tự nhiên nói: “Có gì đặc sắc sao?”

Tiết Đồng sững sốt, tiếp tục nói: “Có, dạng nào cũng có, một lần hai ngàn tệ, qua đêm năm ngàn tệ.”

“Buổi chiều tôi còn có việc, một lần là đủ rồi, vậy nhanh tới đây đi, tôi thử trước xem thế nào.”

Trong lòng Tiết Đồng đầy một bụng tức, cố gắng tỏ ra vui vẻ: “Lập tức sẽ tới, ngài xin chờ.”

Cô cúp điện thoại, nổi trận lôi đình trong nhà, chờ đi, cứ chờ đi! Về sau sẽ không để ý đến con người này.

Tiết Đồng bực mình đến bốc hỏa, không còn tâm trạng ra ngoài ăn cơm, ở trong phòng bếp lấy bó rau cải trắng, chuẩn bị xào rau, điện thoại trong nhà vang lên, cô chạy tới, là Long Trạch, nhìn thấy tên hần cô như muốn thiêu rụi con người này, cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Rất xin lỗi, tiên sinh, tiểu thư nhà tôi nói, sức khỏe không tốt, không muốn đi.”

“Uhm,” Đầu dây bên kia tỏ ra thất vọng: “Quên đi.”

Điện thoại bị cúp, Tiết Đồng tức giận như muốn bốc khói, nắm điện thoại mắng vài câu, lại cảm thấy chính mình không nên giận giữ như vậy, ném điện thoại lên sofa.

Chuông cửa vang lên, Tiết Đồng cũng không để ý, đến khi tiếng chuông dồn dập, cô rống lên: “Ai đấy?”

“Kiểm tra khí ga,” Một giọng nam truyền đến.

Tiết Đồng cố gắng áp chế tức giận, vừa mở cửa chưa kịp nhìn rõ, thì cửa đã bị đẩy mạnh, lập tức đi thẳng vào trong nhà đóng cửa lại, hần liền nắm hai tay Tiết Đồng vắt chéo sau lưng rồi áp cô sát vào vách tường.

Một loạt động tác khiến cô không kịp trở tay, Tiết Đồng như tỉnh mộng: “Ai?”

Cô không kịp nhìn kỹ gương mặt người đàn ông trước mặt, lập tức trở nên sợ hãi, lại nghe thấy tiếng người đàn ông cười lạnh: “Bình thường em cũng hay mở cửa cho người lạ?”

Nghe được âm thanh quen thuộc, thần kinh Tiết Đồng lới lỏng: “Sao anh lại đến đây? Mau buông em ra!”

Long Trạch buông tay, đem cô đến trước mặt mình, có chút khó chịu: “Không phải bảo em cẩn thận một chút sao, ngay cả người gõ cửa là ai cũng không cần biết liền mở cửa, bị người khác đem đi bán cũng không có gì là lạ.”

“Không cần anh lo!” Tiết Đồng vẫn chưa nguôi cơn giận: “Anh đi tìm người khác đi.”

Long Trạch đem cô ôm vào trong lòng: “Sao vậy, tức giận?”

Tiết Đồng giãy giụa khỏi vòng tay của hần, nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, cô hừ một tiếng.

“Haiz.” Long Trạch thở dài: “Chỉ biết tức giận, mỗi lần đều là em muốn chơi nhưng lại chơi không nổi.”

Tiết Đồng phản ứng lại thấy Long Trạch ghì sát vào người mình, ngẩng đầu hỏi: “Sao anh biết là em?”

“Sao anh không đoán ra được.” Long Trạch véo nhẹ chóp mũi cô, đắc ý nói: “Muốn chơi với anh? Kết quả là em tự mình chuốc bực vào người.”

“Vì sao em phải tức giận chứ.” Tiết Đồng không thừa nhận, chuyển đề tài: “Sao anh lại tới đây?”

“Sợ gọi điện em không nghe, dù sao nhà em cũng không có ai, nên anh tới.”

“Sao anh biết nhà em không có ai.”

“Nếu nhà em có người ở nhà, sao em dám dùng điện thoại cố định gọi cho anh.” Long Trạch cười nhạo cô: “Tiết Đồng, em không nên nghĩ ai cũng ngu ngốc như em.”

“Anh mới ngu ngốc, anh chính là yêu quái ngo ngoe.” Tiết Đồng không cam lòng yếu thế trước hần.

Long Trạch ôm cô, gương mặt nở nụ cười: “Anh phát hiện, em ngày càng đáng yêu.”

Tiết Đồng bĩu môi không nói lời nào.

Long Trạch buông cô ra, ở trong nhà Tiết Đồng đi quan sát xung quanh, hai phòng ngủ với một phòng sách nhỏ, trong phòng trang trí đơn giản, Long Trạch nhìn một chút rồi nói: “Tiết Đồng, nhà em thật nhỏ, còn không bằng phòng khách của khách sạn.”

“ Nhỏ thì cũng phải tốn 100,000 tệ mới mua được, hiện tại có bao nhiêu người không có tiền mua nổi nhà, anh có biết không?” Tiết Đồng có chút bực mình: “ Nhà nhỏ thì anh tới làm gì.”

“ Kìa là phòng ngủ của em sao? ” Long Trạch chỉ vào căn phòng nhỏ, cũng không chờ Tiết Đồng trả lời, lại nói: “ Thật sự rất nhỏ, mình anh ở cũng không vừa. Hai chúng ta ở sẽ không vừa, nhỏ như vậy sao chơi đùa được.”

Từ ‘ chơi đùa ‘ của hắn nói ra có rất nhiều cảm xúc, ánh mắt Long Trạch nhìn giường ngủ của cô, rõ ràng đang cân nhắc điều gì.

Tiết Đồng kéo tay hắn ra cửa sổ: “ Ban ngày ban mặt không đứng đắn gì cả.”

“ Anh rất đứng đắn!” Long Trạch nói vẻ rất hiên ngang: “ Chẳng lẽ em thích cùng anh làm chuyện không đứng đắn? ”

Vô sỉ, Tiết Đồng cảm thấy mình không phải đối thủ của Long Trạch: “ Anh không định ở lại ăn cơm trưa đây chứ? ”

Long Trạch ngẩng đầu: “ Đương nhiên là đi ra ngoài ăn, nên ra ngoài sớm một chút, lỡ may cha mẹ em về thấy trong nhà có một người đàn ông, sẽ rất khó giải thích.”

“ Vậy anh chờ em một chút.” Tiết Đồng vào nhà cầm lấy áo khoác, rồi lấy chiếc túi, bỏ điện thoại vào trong, chiếc lược nhỏ, khăn giấy cùng vài vật dụng cá nhân, vừa chuẩn bị vừa lên tiếng: “ Trạch, anh ở khách sạn rất tốn tiền phải không? Anh ở một hai ngày thì được nhưng nếu ở thời gian dài sao anh không ra ngoài thuê nhà, như vậy sẽ giảm tiện hơn.”

“ Như vậy rất phiền.” Long Trạch dựa vào tường, nhìn bức ảnh gia đình của cô treo trong khung ảnh, khuôn mặt Tiết Đồng cười rất rạng rỡ.

Tiết Đồng quay đầu lại nói: “ Em có thể cùng anh tìm phòng, hiện tại có dịch vụ tìm nhà, cũng không phiền đâu. Thuê được nhà có thể tự nấu cơm, chuyện gì cũng rất tiện.”

“Anh ở lại vài ngày sau đó sẽ tới thành phố Y, nếu em thích anh ở lại thành phố C anh sẽ mua một căn nhà, mai anh sẽ tìm luật sư để làm thủ tục, em thích căn nào anh sẽ mua.” Giọng nói của hắn rất tự nhiên.

Nghe hắn nói phải đi, Tiết Đồng cảm thấy mất mát: “ Anh ở đây mới có vài ngày, đang vui vẻ, em không nỡ để anh đi.”

“Anh cũng không muốn đi, nhưng một số việc nhất định phải làm. Chờ mọi chuyện được giải quyết, anh sẽ tính toán cho tương lai sau này.” Long Trạch không muốn nói thêm, thấy cô đang thu dọn đồ đạc cho vào túi: “ Xong chưa? Anh xuống dưới nhà chờ em.”

“ Vâng.”

Long Trạch bước tới cửa, quay đầu nhìn Tiết Đồng: “ Đóng cửa kĩ vào, không được tùy tiện mở cửa cho người lạ, không biết em đã lớn lên như thế nào.”

“ Biết rồi.” Tiết Đồng giống như mình là học sinh tiểu học đang được thầy giáo dạy dỗ.

Long Trạch rời đi, Tiết Đồng sửa sang lại tóc, soi gương thật kĩ rồi mới mang túi rời khỏi nhà, cùng Long Trạch ăn trưa tại một nhà hàng đặc sản, ở chung với Long Trạch cô cảm thấy rất vui vẻ nhưng lại cảm thấy có chút hụt hẫng, cô sợ niềm vui này sẽ không kéo dài được lâu.

Vài ngày nữa Long Trạch sẽ rời đi, không biết khi nào hắn mới trở lại, trong lúc anh cơm, Tiết Đồng lấy máy ảnh ra chụp hắn, cũng như thường ngày, hắn vẫn ăn uống rất từ tốn, ăn xong từ từ buông bát đĩa, hắn nói: “ Cùng anh đi mua mấy bộ quần áo, mua nhiều một chút, chờ anh đi rồi em nên đến nhà cậu út, ở trong quân đội sẽ an toàn hơn, ngày thường không có chuyện gì thì không nên ra ngoài.”

“ Uhm.” Tiết Đồng trả lời ngắn gọn.

Long Trạch đi tới bên cô, xoa mái tóc mượt mà đen óng của Tiết Đồng: “ Anh không phải còn ở đây mấy ngày nữa sau. Sao lại không vui.”

Tiết Đồng có chút hờn dỗi: “ Anh ở lại em rất vui, nhưng khi anh nói anh đi, em cảm thấy luyến tiếc.”

“ Trước đây không phải anh cũng thường xuyên ra ngoài sao?.” Long Trạch không muốn nói chuyện này nữa, gọi phục vụ thanh toán, sau đó kéo tay Tiết Đồng đi tới trung tâm mua sắm.

Tại sảnh chính của trung tâm thương mại đang diễn ra hoạt động ngoài trời, có người chủ trì đang ở trên sân khấu đang giới thiệu, xung quanh có rất nhiều người đứng xem, âm thanh vang rất to, Tiết Đồng cùng Long Trạch không có hứng thú với hoạt động này, cả hai đi thẳng lên tầng hai.

Tiết Đồng không có tâm trạng xem quần áo, đều là Long Trạch chọn thay cô, cô miễn cưỡng vào phòng thử quần áo, càng thử càng không muốn mua, chủ động kéo tay Long Trạch: “ Trạch, chúng ta quay về khách sạn đi.”

Long Trạch cảm thấy bất đắc dĩ, cười cười: “ Một sao?.”

Tiết Đồng không lên tiếng, chỉ gật đầu.

“ Hai bộ vừa thử cũng rất đẹp, vậy mua đi.” Long Trạch thấy cô mất hứng, liền kéo tay cô xuống dưới, ở phía đại sảnh vẫn đang có hoạt động rất ồn ã, người chung quanh cũng rất nhiều, không ngờ phía sau có tiếng gọi: “ Tiết Đồng!.”

Chương 74: Giúp đỡ

Tiết Đồng quay đầu nhìn lại, cách cô vài bước là có đám người là Lộ Linh khuôn mặt mang theo vẻ kinh ngạc, không ngờ lại gặp họ ở đây, Lộ Linh nhiệt tình đi tới, “Quả là trùng hợp, tới đây mua quần áo sao?”

“Đúng vậy.” Tiết Đồng nhìn Lộ Linh, Tả Thần Dật đứng ở phía xa, cũng đang đi tới chỗ cô, Tiết Đồng nhẹ giọng hỏi Lộ Linh: “Hai người vẫn khỏe chứ?”

“Cũng vẫn như vậy!” Giọng nói Lộ Linh có chút lười biếng.

Tả Thần Dật cũng đi tới chỗ họ, Lộ Linh vội vàng lôi kéo Tiết Đồng, “Tiết Đồng, bên này đang tổ chức hoạt động, cậu qua đây xem một chút đi.”

Tiết Đồng nhìn nhìn đám người phía sau, “Hoạt động gì vậy?”

Lộ Linh chỉ vào bàn đánh bóng bàn nói với cô: “ Ở bên kia chơi trò ném bóng, mỗi người có một lần chơi miễn phí, hoạt động này chỉ diễn ra trong nửa tiếng, đến khi ném trúng sẽ nhận được phần thưởng. Phần thưởng rất đặc biệt, Tả Thần Dật vừa ném nhưng vẫn không ghi được điểm cao, hai người thử vận may xem sao?.”

Tả Thần Dật đứng sau kéo tay Lộ Linh: “ Không phải dựa vào may mắn mà dựa vào tài năng.”

Long Trạch lướt nhìn qua phía đám đông: “ Phần thưởng là gì vậy?.”

“ Phần thưởng là tượng sáp hoạt hình, là hàng quốc nội do chính tay vị sư tự tay làm, tượng sáp xuất phát từ truyện tranh lấy ông ấy làm nhân vật chính.” Tả Thần Dật thần nhiên nói.

“ Anh muốn tượng sáp hoạt hình?.” Tiết Đồng khó hiểu, nghĩ sao cũng không nhìn ra Tả Thần Dật là người thích món đồ chơi này.

“ Không hẳn là vậy. Hiện tại quốc nội rất nhiều đồ quý, hơn nữa vị đại sư kia đã qua đời, tự tay làm sản phẩm này, có tiền cũng không mua được.” Lộ Linh giải thích: “ Thần Dật muốn đẩy mạnh tiêu thụ hạng mục của anh ấy và tìm người đầu tư. Anh ấy muốn có cơ hội nói chuyện với chủ đầu, loại nhân vật này không dễ nhận lời gặp mặt người khác, vừa hay con gái của ông chủ đầu ấy thích tượng sáp này, Thần Dật muốn có được nó như vậy cơ hội bàn bạc về hạng mục mới sẽ cao hơn, so với việc tự đi tìm người ta dễ dàng hơn.”

Tả Thần Dật không biểu hiện cảm xúc gì đặc biệt, Long Trạch nhìn hắn có chút thán phục: “ Anh làm việc rất biết tính toán, ngay cả con gái người khác thích gì cũng biết, rất tỉ mỉ. Nhà đầu tư vẫn chưa tìm được? ”

“ Không có hy vọng. ” Tả Thần Dật thản nhiên trả lời: “ Trước mắt cứ tận dụng mọi cơ hội, hai người có việc thì cứ đi trước. ”

Tiết Đồng tuy rằng không hiểu chuyện làm ăn của hắn, nhưng biết được hạng mục này rất quan trọng đối với Tả Thần Dật: “ Chúng tôi cũng không bận gì, cũng chỉ đi chơi, đi xem một chút cũng được. ”

Tiết Đồng kéo tay Long Trạch hòa vào đám đông, bên cạnh có bảng nội quy viết rất rõ ràng, chính giữa sân khấu có một chiếc hộp bằng thủy tinh, trong đó có rất nhiều quả bóng đủ màu sắc, bóng lớn nhỏ đều có, một thùng nhỏ đặt ngay bên cạnh, dưới đáy thùng xoay tròn. Người đứng ở trước hàng rào đỏ, mỗi người đều cầm một quả bóng cố sức ném, ở bên cạnh nơi ném bóng là bàn trưng bày giải thưởng, có giải nhất – nhì – ba. Bên cạnh chiếc bàn kê giải thưởng là bảng treo thành tích, xếp hạng hai mươi người có số điểm cao.

Tiết Đồng xem qua cũng hiểu được luật chơi, xoay người nói với Long Trạch: “ Trò chơi này chắc anh rất thành thục! Lần trước ở công viên anh lấy được rất nhiều giải thưởng. ”

Long Trạch cười nhạt: “ Đương nhiên, anh có thể lấy được. ”

“ Vậy anh tiện tay giúp hai người họ đi. ” Tiết Đồng vội vàng kéo tay Long Trạch đi tới chỗ nhân viên phụ trách trò chơi, hoạt động này cần phải ghi danh sau đó ban tổ chức sẽ gởi một mã số vào di động, mỗi di động chỉ nhận được duy nhất một mã số tương ứng với một lượt chơi.

Tiết Đồng thay Long Trạch ghi danh, liền đẩy hắn lên sân khấu: “ Anh nhất định phải lấy được. ”

Long Trạch nhận quả bóng trong tay, sau đó đứng trước hàng rào được căng bằng dây màu hồng, nhìn kĩ quả bóng nhỏ đang di chuyển trong chiếc thùng kia, hắn mất chừng một phút để quan sát sau đó mới ném.

“ Bang! Bang! Bang! ” Liên tiếp những âm thanh được ném vào chiếc thùng kê trên sân khấu, màn hình lập tức hiện lên kết quả, người chủ trì vô cùng kích động, liền đứng lên: “ Bốn mươi tám điểm, đã có kỉ lục mới bốn mươi tám điểm. Lần này đã đứng ở vị trí thứ nhất, người ném vừa rồi chỉ ghi được hai mươi hai điểm, vị trí thứ nhất đã có chủ mới. Chỉ còn lại mười phút, liệu có ai sẽ phá vỡ được thành tích này ... ”

Long Trạch đi xuống dưới, Tiết Đồng vội vàng ôm lấy hắn, niềm vui lộ rõ trên mặt: “ Trạch, anh rất lợi hại. Em biết, anh ra tay thế nào cũng dành được chiến thắng. ”

Long Trạch mỗi lần nghe được Tiết Đồng khen mình đều thấy rất thỏa mãn, liền tự đắc ý: “ Chuyện đương nhiên, nếu anh không sợ dọa chết người khác, anh còn có thể ghi được điểm cao hơn. ”

Bên kia, Lộ Linh cùng Tả Thần Dật đều lộ ra vẻ thán phục, khuôn mặt cười như hoa nở, những người bên cạnh đều đứng chờ ban tổ chức trao giải, Tả Thần Dật nở nụ cười ảm áp: “ Không ngờ Long Trạch có thể ghi được điểm cao như vậy, thực sự rất biết ơn. ”

“ Tiện tay giúp đỡ. ” Long Trạch cười nhạt, một tay khoát lên vai Tiết Đồng, nhìn thấy tâm trạng của cô tốt lên nhiều, hắn cảm thấy lòng mình như biển xanh mây trắng, bầu trời quang đãng vô cùng.

Kết thúc thời gian ném bóng, bảng thành tích cũng được công bố, nhân viên bắt đầu trao giải, Long Trạch lấy được tượng sáp kia, trừ việc được đóng gói tinh tế ra thì cũng không có gì đặc biệt, liền đưa cho Tả Thần Dật.

Tả Thần Dật cười đến híp mắt lại: “ Cảm ơn. ”

Tâm trạng Lộ Linh cũng trở nên tốt hơn, kích động lời kéo Tiết Đồng: “ Tối nay chúng ta cùng nhau ăn bữa tối, không được từ chối. ”

Tiết Đồng cũng hưng phấn, gật đầu: “ Được, tối nay cùng nhau ăn cơm. ”

Vai người tiếp tục đi dạo ở sảnh chính, Tiết Đồng cùng Lộ Linh cùng nhau chọn trang sức, sau khi mua sắm xong thời gian cũng đã tối, bốn người họ cùng nhau tới nhà hàng.

Tả Thần Dật chọn một quán lẩu, phòng ăn khá nhỏ, trang trí mang phong cách cổ xưa, đồ đạc trong phòng đã ngả màu, có vẻ như đã dùng qua nhiều năm. Cửa sổ được chạm khắc hình ảnh dân gian, trong phòng treo không ít đèn lồng đỏ, ngọn lửa màu vàng theo giấy hồng tỏa ra, rất ấm áp.

Bốn người ngồi xung quanh chiếc bàn, Tiết Đồng bị hấp dẫn bởi những bức tranh dân gian ở đây, nhìn rất gần gũi bình dị, cô tò mò liền đi khắp phòng xem hết những bức tranh được treo trên tường. Ở đây có rất nhiều bức tranh mang những phong cách khác nhau, có tranh thì lột tả về cuộc sống của những người nông dân cách đây gần một trăm năm, hay hội đua thuyền được tổ chức hàng năm ...

Cô cùng Lộ Linh giống như đang đi thăm quan bảo tàng, đứng trước mỗi bức tranh đều chỉ trỏ bàn luận. Trước đây, thành phố C chẳng qua là một mảnh đất hoang vu, không ngờ nay đã phát triển thành một thành phố phồn hoa, không thể không cảm thán. Trên tường, những chiếc mũ rơm đều khiến hai người rất tò mò, thừa dịp không có người chú ý liền tháo xuống đội lên đầu.

Trong phòng ăn, hơi nước lẩu bốc lên ngùn ngụt tỏa ra hương vị nồng đậm, trong phòng khách ăn không nhiều lắm, không khí thoáng đãng, thời gian vẫn chưa vào tầm đông khách, trong phòng chỉ tiếng nói chuyện của Lộ Linh và Tiết Đồng, thấy không có nhân viên qua lại, cả hai cùng nhau chụp ảnh.

Tả Thần Dật nhìn Long Trạch đầy vẻ cảm kích: “ Hôm nay gặp được anh quả thật rất may mắn, cảm ơn anh đã giúp tôi.”

“ Chuyện này không cần phải cảm ơn.” Long Trạch uống một ngụm trà: “ Chúc mừng hai người có thể ở bên nhau.”

“ Nào có dễ dàng như vậy, đâu chỉ vì món đồ chơi mà có thể khiến người khác đồng ý đầu tư, chỉ hy vọng họ có thể cho tôi một cơ hội.” Tả Thần Dật cười khổ: “ Thất bại là chuyện bình thường.”

“ Tuy rằng hoàn cảnh giữa tôi và anh không giống nhau, nhưng tôi cảm thấy bản thân mình thua kém anh. Cho dù bị người khác từ chối, phải xem sắc mặt của người khác cũng không để tâm, nhiều lần thất bại nhưng vẫn kiên trì cố gắng, trước nay tôi chưa từng gặp người nào như anh.” Giọng nói Long Trạch rất nhẹ, nhưng rất chân thành: “ Nói thật, tôi rất nể phục anh.”

“ Có gì đáng để nể phục? Tôi cũng giống như người khác, cũng chỉ vì cuộc sống.” Tả Thần Dật cười nhạt: “ Có thể thoái mái kiếm tiền, như vậy mới là người có bản lĩnh.”

Long Trạch sợ Tiết Đồng chạy đi xa, nhìn một chút, cô cùng với Lộ Linh đều rất vui vẻ, cùng nhau chụp ảnh, khoe môi đều nở nụ cười rất tươi, lại quay lại nhìn thấy chiếc cặp công văn của Tả Thần Dật, liền hỏi: “ Anh mang theo bản kế hoạch sao?”

“ Có đôi khi sẽ mang theo.”

“ Vậy là luôn trọng trạng thái sẵn sàng để tìm người ứng cử kế hoạch của mình?.” Long Trạch cười nói.

“ Có chuẩn bị vẫn tốt hơn.” Tả Thần Dật trả lời rất thản nhiên.

Nhìn bình rượu cũng không còn nhiều, Tiết Đồng lại chơi ở bên ngoài, Long Trạch có chút nhàm chán: “ Có thể đem bản kế hoạch cho tôi xem qua được không? Tôi muốn biết hạng mục gì khiến anh cố gắng đến vậy.”

“ Đương nhiên có thể.” Tả Thần Dật lấy bản kế hoạch trong chiếc cặp ra, bên trong là một bản thiết kế rất tỉ mỉ: “ Anh có ý kiến hay nhận định gì cứ thẳng thắn góp ý.”

40. Chương 75 - 76

Chương 75: Thuyết phục

Long Trạch cầm bản kế hoạch trong tay, hần lật trang xem rất nhanh, khi Tiết Đồng trở về nhìn thấy hần đang xem tài liệu, chỉ mất vài phút Long Trạch đã đọc gần xong, cô ở bên cạnh hần ngồi xuống: “ Anh đang xem gì vậy? ”

Long Trạch đưa cho cô tập tài liệu trong tay: “ Bản kế hoạch của Tả Thần Dật.”

“ Xem nhanh như vậy em còn tưởng anh đang đọc tiểu thuyết.” Tiết Đồng đưa mắt nhìn tập tài liệu trong tay Long Trạch, trong đó là bản đồ phân tích rồi những con số đến hoa cả mắt, cô không có hứng thú, quay sang hỏi Long Trạch: “ Anh xem có hiểu không?”

“ Bản kế hoạch là cho người xem, trình bày khoa học như này sao anh lại đọc không hiểu?” Long Trạch xem nốt vài trang cuối, có chỗ lại dừng một lúc, giống như cần có thời gian để tìm hiểu kĩ càng về vấn đề ấy.

“ Viết tốt chứ? Nhìn bản kế hoạch này trình bày rất tỉ mỉ.” Tiết Đồng ở bên cạnh khen ngợi.

Long Trạch không trả lời, tiếp tục xem bản kế hoạch, sau khi xem xong hần trả lại cho Tả Thần Dật: “ Bản kế hoạch này làm rất tốt, rất có triển vọng. Ngay cả phương hướng trong tương lai cũng định hướng rõ ràng, số liệu tường tận, chắc anh tốn không ít thời gian để điều tra? Nếu đem bản kế hoạch này đi thì rất lãng phí, nếu kiên trì đến cuối cùng anh có thể mở công ty của riêng mình.”

Tả Thần Dật cất bản kế hoạch đi: “ Đầu tư đều có tính phiêu lưu, thị trường biến hóa liên tục, đương nhiên phải vạch rõ kế hoạch trong tương lai, chỉ như vậy mới được người khác xem trọng nhưng cho đến nay vẫn chưa có công ty nào chịu đầu tư.”

“ Tôi rất xem trọng bản kế hoạch này của anh, chỉ có điều tôi không có hứng thú làm ăn, nếu không nhất định tôi sẽ đầu tư hạng mục này cho anh.”

Nồi lẩu trên bếp đã dần nóng lên, Tiết Đồng lấy chiếc đũa quẩy nhẹ vào nước canh rồi ném thử, sau đó ngẩng đầu hỏi Tả Thần Dật: “ Bản kế hoạch này do một mình anh nghĩ ra sao? Muốn tự mình mở công ty? ”

“ Uhm.” Tả Thần Dật trả lời ngắn gọn, nhìn sang Long Trạch: “ Không muốn làm ăn, vậy chắc anh cũng có công việc khác, so với việc buôn bán chắc kiếm được nhiều hơn.”

Long Trạch không trả lời, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt.

Tiết Đồng ở bên cạnh lên tiếng: “ Tả Thần Dật, anh cũng rất tài giỏi. Tự mình nghĩ ra phần mềm này, có khả năng tự mình làm bản kế hoạch, còn biết điều tra phân tích thị trường, biết tự mình nỗ lực đẩy mạnh việc tìm nhà đầu tư cho hạng mục của mình, anh quả đúng là người xuất sắc. Sao có thể làm nhân viên mãi được? Cho nên anh nhất định phải tự mình làm chủ bằng không sẽ bị các nhà tư sản bóc lột.”

“ Tiết Đồng, cảm ơn cô đã coi trọng tôi, nhưng nếu được như cô nói, tôi đã không ở tình cảnh như này.” Tả Thần Dật khiêm tốn trả lời.

“Chúng ta tuổi tác không chênh nhau nhiều lắm, hiện tại tôi là người thất nghiệp, trước đây cũng là một nhân viên nhỏ, làm văn thư. Anh lớn hơn tôi hai tuổi mà đã có thể tự mình xây dựng nên bản kế hoạch tỉ mỉ có thể trở thành ông chủ, ở tuổi như anh có mấy ai có thể tự mình lập nghiệp được như vậy? Huống chi anh còn xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tôi rất sùng bái anh, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu thanh niên xuất sắc.”

Khuôn mặt Tiết Đồng tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, Long Trạch ở bên cạnh khẽ nhún mày lại, lên tiếng: “ Anh mới chính là người xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, hiện tại em thích gì anh đều có thể mua cho em.”

“ Anh và Tả Thần Dật giống nhau sao? ” Tiết Đồng cười nhạt: “ Anh được như bây giờ là phải cảm ơn ông trời, sao có thể cho rằng mình xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng? Người như Tả Thần Dật mới được cho rằng từng bước từng bước nỗ lực cố gắng mà có, dựa vào tài năng.”

Long Trạch hiểu được sự bất công trong lời nói của Tiết Đồng, chuyển mắt nhìn Tả Thần Dật: “ Nếu là nhân viên tiêu thụ xuất sắc, vừa rồi tôi cũng nói rằng rất xem trọng bản kế hoạch này của anh, nếu tôi đầu tư vào hạng mục này, vậy vốn lưu động cần bao nhiêu? ”

“ Người giống như anh có thể dễ dàng kiếm tiền cũng đủ để khiến người khác phải hâm mộ, trẻ tuổi như vậy đã có tài sản đứng tên của mình.” Giọng nói của Tả Thần Dật ôn hòa: “ Không nên đề cập đến chuyện này, ăn đi.”

Vài người bắt đầu động đũa, nồi lẩu lại nóng lên, Tiết Đồng gấp cho Long Trạch hai miếng thịt, không ngừng gấp cho hắn, Long Trạch cũng không để ý mà ăn nhiệt tình, nghe được Tả Thần Dật hỏi: “ Anh đã đi gặp cha mẹ Tiết Đồng chưa?”

“ Trước mắt thì chưa.”

“ Nếu tính đến chuyện ở cùng nhau cả đời, sớm hay muộn thì cũng nên đến gặp cha mẹ cô ấy, tốt nhất nên chuẩn bị thật kĩ.”

Long Trạch gấp một miếng thịt, từ tốn ăn rồi lên tiếng: “ Người nhà cô ấy tôi khẳng định sẽ ứng phó được.”

“ Như vậy là tốt nhất, vì cha mẹ Lộ Linh không thích tôi nên tôi đã khiến cô ấy khó xử.” Nói xong, Tả Thần Dật gấp cho Lộ Linh một miếng thịt: “ Em thích ăn nhất món này.”

Lộ Linh ở bên cạnh không nói chuyện, chỉ lo hưởng thụ thức ăn ngon.

Trên bàn hình thành hai cặp đôi đối lập, Tả Thần Dật thì gấp đồ ăn cho Lộ Linh, bản thân ăn rất ít. Phía bên kia, Tiết Đồng liên tục gấp thịt và sườn cho Long Trạch, Tả Thần Dật cười nói: “ Tiết Đồng đối với Long Trạch thật sự rất chu đáo.”

Việc cô đang làm cho Long Trạch, điều này khiến Tiết Đồng cảm thấy rất hạnh phúc: “ Long Trạch làm gì cũng tốt chỉ có điều anh ấy nấu cơm rất dở, anh ấy không quen làm bếp. Hơn nữa anh ấy ăn nhiều lắm, phải cho anh ấy ăn no trước, bằng không chúng ta ăn no thì anh ấy vẫn đang ăn.”

“ Vậy cô định khi nào đưa Long Trạch về ra mắt gia đình? Long Trạch có điều kiện như vậy, tin chắc rằng cha mẹ cô sẽ thích.”

Sắc mặt Tiết Đồng trở nên khó xử đưa mắt nhìn Long Trạch.

Long Trạch ngừng đũa: “ Sau này sẽ đi.”

“ Sau này khi đến nhà Tiết Đồng, cha mẹ cô ấy hỏi anh làm nghề gì, anh định trả lời ra sao?.” Tả Thần Dật hỏi Long Trạch.

Long Trạch suy nghĩ vài giây, sau đó thẳng thắn trả lời: “ Tôi sẽ nói nhờ đánh bạc mà có tiền.”

“ Trách không được vì sao anh không thích làm ăn, đánh bạc vẫn kiếm được nhiều hơn, xem ra anh không phải là người chơi bạc bình thường.” Tả Thần Dật mím môi cười: “ Nếu không anh đầu tư hạng mục của tôi đi.”

Long Trạch không hiểu ý của Tả Thần Dật lắm nên cũng không đáp lại.

“ Nếu cha mẹ Tiết Đồng hỏi anh làm nghề gì và anh trả lời mình là dân đánh bạc. Nhưng nếu anh đầu tư vào hạng mục của tôi, anh có thể nói anh là ông chủ, có công ty riêng.”

Long Trạch khinh thường: “ Đồ Thần và dân cờ bạc khác biệt nhau rất lớn.”

“ Tôi hâm mộ khả năng làm việc của anh, tốc độ kiếm tiền của anh nhưng đối với những người làm cha mẹ qua niệm của họ sẽ khác. Cho dù anh là Đồ Thần trăm trận trăm thắng, nhưng ở trong mắt họ, anh chỉ là dân cờ bạc, anh có hiểu không?”

Tả Thần Dật dừng một lúc rồi nói tiếp: “ Sự mạo hiểm rất lớn, chỉ sau một đêm đã phát nhưng cũng có thể sau một đêm tán gia bại sản, còn có khả năng sẽ đụng vào những thế lực ngầm. Cha mẹ gả con gái, đều hy vọng nửa đời sau bình an hạnh phúc, cho dù hôm nay anh có biệt thự xe đẹp nhưng trong mắt họ chỉ là phù du.”

Nếu ở trước mặt cha mẹ cô ấy anh nói rằng anh dựa vào đánh bạc kiếm sống nhất định anh sẽ rơi vào hoàn cảnh như tôi, khi đó Tiết Đồng sẽ mắc kẹt ở giữa. Cho nên anh muốn thay đổi cách nhìn của cha mẹ cô ấy về mình, cần phải có một danh phận, nên tìm một hạng mục thích hợp để đầu tư thay đổi việc làm của mình.”

Long Trạch có chút hoài nghi, nhìn về Tiết Đồng: “ Có khác biệt lớn vậy sao?..”

Tiết Đồng nghịch chiếc đũa trong tay: “ Quan niệm cha mẹ không giống với em. Em cũng biết anh sẽ không bao giờ thua nhưng người khác không biết. Ở đây khác với thành phố Y, dựa vào đánh bạc mà sống nghe rất bấp bênh, cho nên anh không thể nói rằng anh đánh bạc kiếm sống.”

Lộ Linh cũng lên tiếng: “ Anh cũng không thể nói rằng trước mắt không có việc làm, giống như một tay chơi lêu lổng, miệng ăn núi lở như vậy sẽ khiến người khác không hài lòng.”

Tả Thần Dật mỉm cười, nói: “ Long Trạch, trên người anh quần áo đều là hàng cao cấp, mặc dù tính tình của anh rất tốt nhưng nhìn bề ngoài rất giống công tử ăn chơi. Sau này khi tới nhà Tiết Đồng, anh nói mình là ông chủ của một công ty, không dựa vào sự giúp đỡ của cha mẹ, tất cả đều do mình tự xây dựng lên, rồi tự mình kiếm tiền mua nhà mua xe, cha mẹ Tiết Đồng sẽ cảm thấy anh là người trẻ tuổi đầy hứa hẹn, sẽ vui mừng đem Tiết Đồng gả cho anh.

Họ cảm thấy hài lòng về anh, nói không chừng còn đi khoe khắp nơi tìm được con rể quý, người một nhà đều yêu thương lẫn nhau, Tiết Đồng mới có thể sống trong những ngày vui vẻ hạnh phúc.”

Ánh mắt Long Trạch trở nên thâm trầm, giống như hắc đang cân nhắc điều gì đó, sau đó đưa mắt nhìn Tả Thần Dật: “ Anh quả nhiên rất biết suy nghĩ! Trách không được, Tiết Đồng nói anh là nhân viên tiêu thụ xuất sắc.”

“ Anh chê cười rồi.” Tả Thần Dật vẫn như trước, rất khiêm tốn.

Long Trạch quay sang nhìn Tiết Đồng: “ Em thích làm ông chủ sao?..”

“ Nếu anh không thích không cần miễn cưỡng.” Tiết Đồng trả lời.

Cô suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “ Kì thật, tổng giám đốc hoặc đồng sự nghe rất oai, nhưng cũng cần suy nghĩ thêm.”

Long Trạch suy nghĩ rồi nhìn Tả Thần Dật lên tiếng: “ Anh đưa bản kế hoạch cho tôi, tôi trở về suy nghĩ lại.”

Tả Thần Dật ngạc nhiên: “ Anh thực sự muốn đầu tư? Tôi nghĩ anh chỉ xem qua thôi.”

“ Tôi không phải là người hay nói đùa.” Long Trạch híp mắt lại.

“ Những lời tôi nói là sự thật, chỉ có điều tôi không nghĩ anh sẽ đầu tư hạng mục của tôi, bởi vì anh xem bản kế hoạch này quá nhanh, tôi còn nghĩ anh thực sự còn chưa đọc hết. Nếu anh thực sự muốn đầu tư, tôi cầu còn không được.”

“ Tôi làm việc luôn rất nhanh.”

Long Trạch có phần kiêu căng: “ Trang đầu đầu tiên anh viết, đầu tư cần tới 300,000 tệ, con số này đối với tôi không lớn. Cho dù đưa cho anh 2,000,000 cũng có thể được, chỉ có điều tôi cũng cần xem lại một chút. Số liệu anh phân tích tôi xem cũng rất hiểu, mỗi gói đầu tư đều có mạo hiểm là chuyện tất nhiên nhưng tôi đối với anh có hứng thú, nếu đầu tư mà thất bại chỉ cần tôi chơi bài mấy đêm sẽ có thể kiếm lại, hơn nữa anh cũng không thiệt hại gì. Cho nên, công ty do anh quản lí tôi rất yên tâm.”

Tiết Đồng ghé vào tai Long Trạch nói nhỏ: “ Trạch, bây giờ anh còn tâm tình làm chuyện này? Không phải cần xử lí chuyện của Trình Thiên sao? Chuyện làm ăn để sau, không cần sốt ruột.”

Long Trạch an ủi cô: “ Anh cũng phải tính lâu dài, tự có chừng mực.”

Hắn không biết chuyện của mình đến khi nào mới có thể giải quyết, tuy rằng Long Trạch có tài sản nhưng đời người vô thường, nếu sau này có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ cần duy trì được gia sản nửa đời sau của Tiết Đồng sẽ không phải lo lắng, làm người không thể chỉ nhìn chuyện trước mắt mà còn phải biết tính lâu dài.

Yêu một người, là phải biết lo cho người đó cả đời.

Nếu thân phận của hắn không bị tiết lộ, hắn sẽ cùng Tiết Đồng tới gặp cha mẹ cô, khi đó họ sẽ không bài xích hắn, hắn bị thiệt thòi cũng không sao nhưng tuyệt đối không thể liên lụy tới Tiết Đồng.

Nhận được lời đồng ý góp vốn của Long Trạch, thần sắc của Tả Thần Dật có phần tươi sáng hơn: “ So với công ty lớn, tôi rất mong chờ được hợp tác với anh. Tuy rằng vốn đầu tư của công ty lớn hơn nhiều, nhân tài cũng dồi dào nhưng bị hạn chế rất nhiều. Sự nhanh nhạy của anh khiến cho tôi rất kinh ngạc, hơn nữa anh nói rằng anh kiếm tiền rất dễ nên tôi có thể thoái mái phát triển kế hoạch.”

“ Tôi trở về sẽ nghiên cứu tỉ mỉ hơn, mai sẽ trả lời anh, tôi làm việc rất chú ý hiệu suất.” Long Trạch nâng đũa: “ Ăn cơm trước. Tiết Đồng, em muốn ăn gì, anh gấp cho em.”

Chương 76: Ngoài ý muốn

Long Trạch quyết định hợp tác cùng Tả Thần Dật.

Ngày hôm sau, hần liền hẹn Tả Thần Dật ra bàn bạc chi tiết đầu tư, hai người tính phương án hoạt động, ngoài số vốn lưu động của Long Trạch thì Tả Thần Dật cũng góp chút vốn của mình, phụ trách quản lý công ty kinh doanh, cổ phần công ty mỗi người một nửa.

Tả Thần Dật lộ rõ vẻ mừng rỡ, tâm nguyện của bản thân cuối cùng đã thành hiện thực, không ngờ rằng có ngày được sở hữu công ty riêng của mình.

Long Trạch không mất nhiều thời gian để đàm phán chuyện đầu tư này, sau khi cùng Tả Thần Dật bàn luận một thời gian thì tìm đến luật sư làm bản hợp đồng kinh doanh, bảo đảm tài chính. Hai người đều cảm thấy rất hài lòng, Long Trạch liền chuyển tiền tới một tài khoản tại ngân hàng, chờ Tả Thần Dật hoàn tất những công việc cần thiết khác.

Bởi vì chuyện làm ăn Long Trạch cần tìm tới luật sư, ủy quyền cho luật sư về tài sản của mình, hần cũng đưa Tiết Đồng đi làm giấy chuyển nhượng tài sản. Điều này khiến Tiết Đồng có phần lo sợ, cảm giác như hần đang lập di chúc, đứng trước cổng tòa nhà của luật sư, sống chết cũng không vào, cô hỏi Long Trạch: “ Anh đem tiền chuyển hết cho em, anh muốn đi đâu?.”

“ Anh phải tới thành phố Y một chuyến, em yên tâm sẽ không có chuyện gì xảy ra.” Long Trạch an ủi cô.

“ Anh đưa em về nhà, sau đó lại lo tìm luật sư để ủy quyền tài sản, có điều không hợp lý.” Tiết Đồng cảm thấy có điều gì đó không ổn, hỏi tiếp:” Em sẽ không nhận, nếu anh không gặp nguy hiểm gì, sau này quay lại đưa cho em cũng được. Chờ chúng ta kết hôn, quyền sở hữu sẽ thuộc về em.”

Cô vừa nói vừa đi ra ngoài, Long Trạch thấy cô không muốn vào cũng không dám miễn cưỡng, cùng cô rời khỏi tòa nhà luật sư.

Vốn Tiết Đồng nghĩ rằng Long Trạch bởi vì chuyện đầu tư sẽ ở lại thành phố C thêm một thời gian, không ngờ hần nhanh chóng chuyển tiền vốn sau đó còn nhờ luật sư xử lý chuyện tài sản cá nhân của hần, giống như hần sợ rằng mình sẽ không trở lại.

Rời khỏi tòa nhà luật sư, Long Trạch hỏi cô: “ Ngày mai em đi tới nhà cậu út ở tạm, chậm nhất ngày kia anh sẽ đi, sớm giải quyết sẽ an tâm hơn.”

Tiết Đồng cũng biết, có những chuyện cần phải chấm dứt triệt để. Trình Thiên giống như quả bom hẹn giờ, không giải quyết hần thì sớm muộn gì hần cũng sẽ gây ra lực sát thương cho Long Trạch, tuy rằng cô không muốn Long Trạch đi nhưng cũng không còn biện pháp nào khác: “ Anh gọi điện đặt vé máy bay đi, có lịch trình xuất phát, em sẽ gọi điện cho cậu út, nói muốn tới nhà cậu ở một thời gian. Cậu rất thương em, anh không phải lo lắng. Mọi chuyện khi đến nó sẽ đến, không nên để hần nắm được nhược điểm, cũng không được nóng nảy.”

Long Trạch nở nụ cười: “ Em xem, anh còn đầu tư tiền làm ăn, sao có thể để cho tên tiểu tử Tả Thần Dật kia hưởng hết một mình được? Anh còn muốn trở về bên em, cả đời cùng ở bên nhau.”

Long Trạch muốn mọi chuyện đều phải được sắp đặt chu toàn, hần muốn tìm luật sư không chỉ vì làm bản hợp đồng kinh doanh mà còn có một lí do quan trọng khác. Nếu hần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tài sản đứng tên của hần sẽ chuyển cho Tiết Đồng.

Nếu ngày mai Tiết Đồng sẽ tới nhà cậu út, thì hôm nay là ngày cuối cùng cả hai ở bên nhau, hai người quyết định đi tới vùng ngoại thành, ngắm phong cảnh.

Vùng ngoại ô cũng không xa, đi một tiếng là tới, lúc đến nơi cũng đã đến giờ cơm trưa. Ở đây, các gia đình làm nghề nông đều ăn chén lớn rất lạ mắt, gà vịt đều làm tại chỗ rất tươi. Nếu khách có nhu cầu có thể tự chọn và nấu nướng tại chỗ, ở đây không quan trọng ăn uống chủ yếu đem lại cảm giác mới mẻ.

Bởi vì gà vịt đều được nuôi sạch, đầu bếp cũng có tay nghề, món ăn được bưng lên khá ngon. Tuy rằng không phải là ngày cuối tuần nhưng khách tới làng du lịch cũng không ít, ở bên đường còn đỗ vài chiếc xe có biển nước ngoài, có thể thấy ở đây những nhân vật tầm cỡ tới để du lịch cũng không ít.

Cơm nước xong, Long Trạch nắm tay Tiết Đồng đi dạo, xung quanh có không ít người câu cá, bên cạnh là một vườn trái cây. Lúc này đang vào mùa quýt, khách du lịch có thể tự hái quả trên cây, chỉ cần bỏ tiền vào chiếc thùng bên cạnh, khách tham quan có thể ăn bao nhiêu tùy thích.

Hết ngày hôm nay, Tiết Đồng sẽ không ở bên cạnh Long Trạch nữa, nên cả hai cũng không có tâm tình câu cá, cũng không có hứng thú hái quýt, chỉ là nắm tay nhau, đi từng bước thật chậm. Tận hưởng quãng thời gian ít ỏi ở bên nhau.

Bầu trời ở vùng ngoại ô rất xanh, lá cây ngô đồng ngả vàng cùng với màu rậm nắng, thi thoảng có những chiếc lá nhẹ nhàng rụng xuống, màu xanh của mùa xuân đã nhuốm vàng bởi mùa thu, trong không khí còn ngửi được mùi ngai ngải của cây cỏ.

Mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau, cả hai cùng dạo bước mà không rõ mình đang đi về đâu, thi thoảng lại nói vài câu, giống như những cặp đôi khác đang thì thầm to nhỏ, ánh mặt trời đã dần tắt nắng, khiến cho người ta nhớ lại chuyện cũ, hận thời gian ở bên nhau quá ngắn ngủi.

Cảnh vật ở vùng ngoại ô không huyền ảo ồn ào như thành phố nhưng cũng không quá tịch mịch, bên đường có một vài người đang câu cá, Tiết Đồng đứng từ xa nhìn thấy những con cá được câu lên khỏi mặt nước, có đủ kích cỡ.

Bên cạnh là vườn trái cây, thi thoảng lại có giọng nói của người con gái rất vui mừng khi hái được quýt, hay giọng nói chỉ huy bạn trai phải trèo cây hái quýt ở những cành trên cao.

Ở phía xa còn có tiếng động cơ của ô tô, thi thoảng có tiếng xe máy chạy vào vườn cây.

Tiết Đồng và Long Trạch đều im lặng, giọng nói cũng không to, họ luyến tiếc giây phút ở bên nhau. Tiết Đồng nhìn sọt quýt bên cạnh, thấp giọng nói: “Trạch, chờ anh xử lý xong công việc, chúng ta hãy đưa cha mẹ em cùng nhau tới đây chơi, được không? Em thấy ở đây rất thú vị.”

“Được.” Long Trạch lên tiếng: “Lúc đó anh sẽ mua một chiếc xe, đưa cả nhà tới đây.”

“Cha mẹ em rất dễ tính, anh không nên suy nghĩ nhiều.”

Long Trạch nở nụ cười dịu dàng: “Anh và gia đình em sẽ cùng nhau chung sống, sẽ không làm khó cho em. Đến lúc đó, chúng ta sẽ đi chơi vào ban ngày, còn buổi tối sẽ đốt lửa trại. Hy vọng khi cả nhà tới đây, thời tiết sẽ không lạnh.”

Tiết Đồng cúi đầu lấy chân đá vài cục đá trên đường, rồi kéo tay Long Trạch, trong đầu bắt đầu nghĩ về cảnh đêm khi đốt lửa trại, mọi người vây quanh đống lửa, nhìn ánh lửa bập bùng cháy đỏ rực, chỉ nghĩ đến vậy thôi, cô cũng cảm thấy hạnh phúc.

Có tiếng xe máy từ xa vang tới, lái xe là một người đàn ông, đội chiếc mũ bảo hiểm màu đen, không thể nhìn rõ mặt hắn. Hắn dùng tốc như bay lao tới phía trước.

Kỹ thuật lái xe của người này không đến nỗi, lúc đầu còn lái bằng hai tay sau đó từ từ buông tay trái, xe cách Long Trạch chừng 100 mét, hành động của hắn rất nhanh tay, rút từ eo ra một khẩu súng.

Đối với những trường hợp nguy hiểm như vậy, Long Trạch có dự đoán rất chuẩn xác, hướng chỉ khoảng cách của người lái xe rất gần với hắn. Cảm nhận được điều không lành sẽ xảy ra, người đàn ông vừa ra khẩu súng lên, chuẩn bị bóp cò thì Long Trạch nhanh tay ôm lấy Tiết Đồng rồi ngã người về một hướng an toàn, tránh đường đạn bắn ra.

Một tiếng súng vang lên, viên đạn không biết bay về hướng nào, lái xe cũng bị ngã khỏi xe, xe máy mất tự chủ lao thẳng về phía trước, đâm vào gốc cây quýt.

Long Trạch đối với tên lái xe này đầy vẻ căm hận, liền tung một nắm đấm về phía hắn, đánh tới khi hắn hôn mê bất tỉnh thì dừng tay. Long Trạch đi tới bên cạnh Tiết Đồng, nâng cô dậy, trên người cô dính không ít bùn đất, hắn cũng không để ý mà chỉ ôm chặt cô vào lòng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Tình huống này giống như quả lựu đạn xuống mặt hồ yên ả, khiến ọi người đều xôn xao hoảng hốt. Người thì đứng từ xa không nhìn rõ, có tốp người sau khi hoàn hồn thì mới có phản ứng chạy tới xem, có hai người đang câu cá ở bên hồ chạy đến bên cạnh: “Đại ca, sao lại có tiếng súng? Không có việc gì chứ?”

Lời này không phải hỏi Long Trạch, mà hỏi người đàn ông đứng ở phía sau, khi tiếng súng vang lên thì hắn cùng một cô gái đang đứng hái quýt. Người đàn ông không quan tâm đến câu hỏi mà chỉ nhìn chăm chú Long Trạch.

Long Trạch cũng quay đầu nhìn hắn, là một người trẻ tuổi, bề ngoài toát lên vẻ cao quý, khí chất bất phàm, xem ra không phải là một nhân vật bình thường. Không biết từ đâu, rất nhiều người vệ sĩ chạy tới, nhìn sơ cũng biết không phải người tầm thường, sau đó đi tới tên sát thủ nằm trên mặt đất xem xét.

Xác định không phát sinh tình huống nguy hiểm, người đàn ông kia đi tới bên cạnh Long Trạch, từ tốn nói: “Thân thủ của anh rất lợi hại. Tôi tên Triển Thiệu Huy, cảm ơn anh đã ra tay giúp đỡ.”

Long Trạch nhìn xung quanh, mới phản ứng lại, sát thủ kia không nhắm vào hắn mục tiêu là người đàn ông này. Tuy là vậy, nhưng hắn vẫn không thể không đề phòng ôm chặt Tiết Đồng, ánh mắt đầy cảnh giác, thần nhiên trả lời: “Không cần khách khí.”

Mặc dù Triển Thiệu Huy gặp được sát thủ, nhưng khuôn mặt của hắn vẫn rất điềm nhiên: “Anh đã cứu tôi, đó là tôi nợ anh, mọi người đều ra ngoài đi chơi không bằng tối nay chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.”

Tinh thần Long Trạch lúc này vô cùng căng thẳng, Trình Thiên cũng không ít lần bị ám sát, Long Trạch đối với những người có thân phận đặc biệt như này có phần không được tự nhiên, trả lời: “Chuyện nhỏ không cần bận tâm. Nếu là chuyện của anh, thì tự mình xử lý cho tốt. Tôi còn có việc, ăn cơm để lần sau.”

Nói xong Long Trạch ôm Tiết Đồng đi ra ngoài: “Chúng tôi đi trước.”

Hành động của Long Trạch có chút vội vàng, lưng hắn cứng ngắc lại.

Anh em bên cạnh Triển Thiệu Huy nhỏ giọng nói: “Ngay cả đại ca cũng không nể mặt, hắn không phải là người ở đây. Nhìn hắn vội vàng như vậy, còn đề phòng cảnh giác, xem ra cũng đặc tội với người khác.”

“Tôi cũng không biết, ở thành phố C lại có nhân vật lợi hại như này.” Triển Thiệu Huy nhìn theo bóng của Long Trạch: “Lão Tam, anh ta là người kiêu ngạo bẩm sinh, chú vừa rồi không nhìn thấy được phản ứng của anh ta nhanh đến thế nào. Cho tới tới bây giờ, tôi chưa từng thấy người nào có thân thủ nhanh nhạy đến thế.”

Lực đẩy của Long Trạch không nhỏ, Tiết Đồng bị hắn đẩy ngã tuy rằng ngã trên bùn đất nhưng vẫn cảm thấy đau. Nhưng lại thấy khuôn mặt Long Trạch như được phủ bởi lớp băng nghìn năm, cô cũng không dám lên tiếng, để mặc hắn ôm mình. Bước đi của Long Trạch rất nhanh, giống như phải chạy chậm mới đuổi kịp tốc độ của hắn.

Đi được một quãng xa, Long Trạch mới chú ý thấy bộ dáng của Tiết Đồng, cô trông rất thảm, dừng lại hỏi: “Có bị thương không?”

Tiết Đồng lắc đầu.

“Cũng may không phải nhắm vào chúng ta.” Giọng nói của Long Trạch có phần lo lắng, sống sót sau đại nạn ắt về sau sẽ may mắn, hắn khẩn trương: “Sáng mai, em nên tới nhà cậu út. Sau khi đưa em đi, chiều anh cũng sẽ rời đi, không thể để Trình Thiên có cơ hội đối phó chúng ta.”

Vừa rồi em cũng thấy, hiện tại rất khó có thể đề phòng đám sát thủ, không thể để chuyện như này xảy ra một lần nữa. Thời điểm anh không có ở đây, hàng ngày em nên ở trong nhà, không có việc gì thì đừng ra ngoài.”

“Em sẽ chú ý.” Vừa rồi, Tiết Đồng cũng hoảng sợ, tim vẫn còn đang đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Long Trạch nhíu mi, thay cô vỗ nhẹ trên lưng, đưa cô trở lại xe rồi quay về thành phố. Tiết Đồng không muốn hấn chuyển nhượng tài sản cho cô, Long Trạch sẽ tìm cách khác, sau đó hấn tự mình đặt vé máy bay.

41. Chương 77 - 78

Chương 77: Tìm người

Tiết Đồng cùng với mẹ đi tới nhà cậu út, mang theo đồ dùng cá nhân, người lái xe đưa cô đi chính là Tả Thần Dật. Hấn thay Long Trạch đưa cô đi, mượn xe của bạn giả là người lái xe taxi, Long Trạch cũng thuê một chiếc xe khác đi sát theo sau.

Cậu út của Tiết Đồng là phó tham mưu tại thành phố C, ở trong quân đội có cấp ột căn nhà nhỏ ở trong đơn vị để thuận tiện cho công tác. Xe taxi đỗ ở trước cổng doanh trại, nơi đây xe cộ ra vào đều phải xuất trình giấy tờ, trước cổng bao giờ cũng có lính canh gác, đáng người đứng thấp tấp, trên vai có đeo súng.

Cửa được khóa bằng khóa điện tử, ra vào phải quét thẻ, các quân nhân đều được phát thẻ riêng, người nhà cũng được phát một cái. Trước khi ra vào đều phải khai báo tên tuổi, địa chỉ cá nhân, không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào, kể cả người đưa thư cũng chỉ có thể gửi ở cửa bảo vệ.

Cậu út sau khi nhận được tin mẹ con Tiết Đồng tới đây, vội vàng ra đón người, sau khi có người ra đón hai mẹ con cô mới có thể vào cửa, Tiết Đồng quay đầu lại nhìn chiếc xe ở phía xa, khẽ cười một cái, cũng không biết Long Trạch có nhìn thấy được hay không.

Đương nhiên Long Trạch thấy được, cửa ra vào đầu có lính canh gác khiến hấn rất yên tâm. Ở đây tỉ lệ gặp những chuyện rủi ro là rất thấp, tuy rằng thế lực Trình Thiên có bành chướng đến thế nào nhưng nơi đây là thành phố C hơn nữa đây là doanh trại quân đội, hấn không thể làm gì được.

Chỉ khi hấn không còn thấy Tiết Đồng nữa mới cùng Tả Thần Dật rời đi, nói qua về hạng mục đầu tư rồi nhờ Tả Thần Dật thay hấn chăm sóc Tiết Đồng, nếu có chuyện gì gọi điện thoại cho hấn.

Đến chiều, Long Trạch liền bay đi thành phố Y, chứng minh thư đăng kí vé máy bay đương nhiên không lấy tên hấn, từ khi xảy ra chuyện, Long Trạch đã làm một chứng minh thư giả, mục đích khiến Trình Thiên không nắm được tin tức hấn đến thành phố Y.

Cậu út hơn ba mươi tuổi, quan hệ với gia đình của Tiết Đồng rất tốt. Trước đây, gia đình giúp đỡ cậu út không ít, sau khi Tiết Đồng gặp chuyện không may cậu cũng dùng sự quan hệ của mình để tìm kiếm, không ngừng nhờ người trong ngành cảnh sát, kết quả vẫn không có tin tức. Hiện nay, sau khi Tiết Đồng bình an trở về, cuối cùng cũng đã được yên tâm.

Nơi này không những trị an được bảo đảm mà hoàn cảnh sống cũng rất tốt. Vườn hoa rộng rãi, chim chóc bay khắp nơi. Khu nhà dành cho quân nhân an ninh cũng rất nghiêm ngặt, cậu út cũng không thường xuyên sống ở đây, phòng ốc lại rất rộng rãi nên Tiết Đồng tới đây ở cũng không cảm thấy bất tiện.

Trước khi đóng cửa phòng, cậu út hỏi cô: “ Đồng Đồng, không phải cháu gặp phiền phức gì chứ? Trước kia cậu bảo cháu tới đây chơi, cháu không đến, còn chê ở đây buồn chán. Có phải cháu sợ đám người lừa bán cháu tìm tới nhà làm phiền?”

Mẹ Tiết Đồng tuy rằng không lên tiếng nhưng trong lòng cũng cảm thấy lo lắng: “ Mẹ và cha sợ con đau lòng, nên cũng chưa hỏi, có chuyện gì con phải nói cho cha mẹ biết.”

Tiết Đồng không muốn cha mẹ lo lắng, nửa thật nửa giả trả lời: “ Trước kia, đúng là có người giúp con bỏ trốn. Mặc dù giờ đã an toàn trở về nhưng con cảm thấy vẫn không được yên tâm. Ở bên ngoài cũng không được an toàn, ở đây bộ đội nhiều, cảm thấy đến đây ở là an toàn nhất, muốn ở một thời gian. Cậu út, cậu để ý sao?”

“ Cậu để ý? Đều là người một nhà, chỉ cần cháu không có chuyện gì là được rồi.” Cậu út cũng hiểu được những gì mà Tiết Đồng đã trải qua.

Tâm lý ít nhiều có ảnh hưởng, cô thiếu cảm giác an toàn cũng là chuyện bình thường: “ Cháu ở đây rất an toàn. Cậu ở đây cũng một mình, một người sao ở hết căn phòng lớn như vậy. Buổi chiều cậu sẽ giúp cháu đi mua một ít đồ dùng cần thiết, sau đó mua thể cơm ở căn tin. Nếu cháu không muốn ra ngoài ăn thì có thể ăn ở căn tin. Buồn chán thì có sử dụng máy tính lên mạng, mọi người ở trong khu này đều rất tốt bụng, có thời gian rảnh cháu có thể làm quen với họ.”

Cậu út thấy Tiết Đồng không trả lời, cũng không nói thêm, nói chuyện vài câu rồi thôi. Tiết Đồng vào phòng ngủ dọn dẹp lại, mẹ Tiết nhìn em trai nói: “ Kiến Bình, hiện tại Đồng Đồng như vậy, có khả năng sẽ ở lại đây một thời gian dài.”

“ Em còn mong cháu ở hẳn đây với em, ở một mình em cũng thấy buồn.”

Sắc mặt mẹ Tiết có chút khó xử: “ Cậu thay chị chăm sóc nó một chút. Nếu trong quân ngũ thấy được mắt ai, hãy giới thiệu cho Đồng Đồng. Quân nhân có cảm giác an toàn, nó mất tích mấy tháng, chị cũng không mong nó lấy được chồng giàu sang phú quý, chỉ hy vọng nó có thể sống bình an.”

“ Chị, chuyện này em cũng nghĩ đến. Đồng Đồng hiện tại không phải thiếu cảm giác an toàn sao? Tìm cho Đồng Đồng một quân nhân tốt không khó, đều là người một nhà, chuyện của Đồng Đồng em sẽ lưu ý.”

Hai người nói chuyện khá nhỏ, Tiết Đồng ở trong phòng nhắn tin cho Long Trạch, đợi lâu cũng không thấy hắn trả lời, có lẽ lúc này đang ở trên máy bay, cô cũng không chờ nữa.

Mẹ Tiết Đồng ở cùng cô hai ngày, thấy cô không có điểm gì khác thường mới ra về. Cậu út có công việc phải đi công tác, thời gian ở trong nhà Tiết Đồng đều chơi máy máy vi tính, xem tin tức trên mạng, tìm tòi thêm kiến thức về máy tính. Ngoài ra cô còn đọc được tin tức về Trình Thiên, công ty của hắn phát triển như nào, cổ phiếu lên xuống ra sao, những chuyện này đối với Tiết Đồng cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thi thoảng đọc trên mạng thấy những cuộc đời bất hạnh cần được giúp đỡ, cô lại gọi điện quỳ tiền, cô cũng không có yêu cầu đặc biệt, chỉ cần những nơi quỳ tiền nhớ rằng người ủng hộ là Long Trạch, vậy là được rồi. Có lẽ, đây là chuyện duy nhất cô có thể làm vì hắn.

Sau khi đến thành phố Y, Long Trạch gọi điện cho Tiết Đồng, nói rằng mình đã tới nơi, nghiêm túc nhắc nhở cô phải ở trong phòng, không được ra ngoài, sau đó lại dụ giọng trò chuyện với cô.

Long Trạch cũng không trực tiếp đi tìm Trình Thiên, mà hắn tới đây có mục đích khác, chính là tìm ra kẻ đang giữ bức ảnh của hắn. Long Trạch cũng không thích vòng vo, người đầu tiên hắn nhắm tới, chính là trợ thủ đắc lực của Trình Thiên – Trang Lăng.

Cũng đã hơn mười hai giờ khuya, Trang Lăng trở về nhà với tâm trạng mệt mỏi, sau khi bật đèn, trong phòng cũng không có gì khác thường nhưng đối với một người luôn phải đối mặt giữa sự sống và cái chết thì việc phát hiện ra điểm bất thường không có gì là khó. Trang Lăng nhanh chóng rút súng ra, mở chốt bảo hiểm, đối mặt tinh anh của hắn quét khắp căn phòng.

Long Trạch theo góc tường bình thản đi ra, trên tay không có vũ khí gì, thản nhiên nhìn khẩu súng trên tay Trang Lăng: “ Đã lâu không gặp, tiếp đón tôi như vậy sao?”

Trang Lăng nhìn thấy Long Trạch cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên. Long Trạch nhiều lần thoát hiểm, chết đi sống lại, đối với cây súng này căn bản cũng không làm nên chuyện gì, hắn chậm rãi buông súng, cố gắng tỏ vẻ tự nhiên: “ Rất cuộc anh cũng tới đây.”

Mặc dù giọng nói của Trang Lăng cố tỏ ra thoải mái nhưng sự thực trong lòng hắn không hề bình lặng đến vậy.

Long Trạch từ từ đi tới sofa ngồi xuống, không thèm liếc mắt nhìn Trang Lăng tới một cái: “ Anh cũng biết tôi sẽ đến, cũng biết vì sao tôi đến đây.”

“ Anh đến vì mấy bức ảnh đấy?.” Trang Lăng sớm đã chuẩn bị tâm lý, hai chân run run, trên mặt cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

“ Trong tay Trình Thiên thật sự có những bức ảnh của tôi? ” Long Trạch chậm chạp lên tiếng, giọng nói có phần không tin.

“ Nếu anh không tin, hôm nay sẽ không tới tìm tôi. ”

“ Trang Lăng, không nên vòng vo, trả lời tôi. ” Long Trạch ép hỏi.

Trang Lăng biết mình không còn đường để lui: “ Tôi cũng không rõ lắm, tôi cũng chưa nhìn qua những bức ảnh đấy. Lần đó, khi Trình Thiên gọi điện cho anh, tôi cũng ở đấy, đó cũng là lần đầu tiên tôi nghe thấy anh ta nói về chuyện những bức ảnh. Chuyện của anh, anh hẳn phải biết rõ hơn tôi. ”

“ Tôi cũng không xác định rõ được, dù sao Trình Thiên cũng chính là kẻ lừa đảo. ” Long Trạch trả lời, một lúc sau lại từ từ lên tiếng: “ Được rồi, cho dù hẳn có nắm trong tay số ảnh đấy, vậy anh phải đi tìm bức ảnh đó về đây cho tôi. ”

Trang Lăng cười đến cứng ngắc: “ Tôi không biết, thì đi đâu để tìm về cho anh? ”

Long Trạch cân nhắc một hồi: “ Anh đi theo hẳn nhiều năm như vậy, ở thành phố Y, luận tư cách, luận thực lực đều sánh ngang hẳn. Nếu không có Trình Thiên thì người thay hẳn tiếp quản vị trí này ắt phải là anh. Không bằng chúng ta cùng nhau hợp tác, anh thay tôi tìm tung tích của bức ảnh từ phía Trình Thiên. Chờ tôi xử lí xong Trình Thiên, vị trí lão đại thành phố Y này sẽ là của anh. ”

“ Nghe rất hấp dẫn. ” Bề ngoài thì Trang Lăng nở nụ cười nhưng bên trong thì ngược lại, hẳn không đồng ý.

“ Tôi cảm thấy, anh so với Trình Thiên có khí chất hơn nhiều, năng lực cũng vậy, chẳng qua Trình Thiên dựa vào gia đình hẳn. ” Long Trạch cười nhạt, rồi nói tiếp: “ Trình Thiên chỉ là một tên lưu manh, nếu không dựa vào vận khí tốt, sao có thể ngồi lên được vị trí như ngày hôm nay. ”

Hắn nhìn thoáng qua Trang Lăng, tiếp tục nói: “ Nhiều năm như vậy, nếu anh không giúp đỡ hẳn, Trình Thị sớm đã loạn hết. Với những gì anh đã làm cho hẳn, anh rõ hơn tôi, thiết nghĩ anh cũng không cam tâm. ”

Trang Lăng đứng thẳng người: “ Khi anh lấy lại được bức ảnh, tôi chỉ sợ e rằng ngay cả mạng mình cũng không giữ được, lấy gì để bảo đảm sau này trở thành lão đại thành phố Y? ”

“ Chỉ cần giải quyết được Trình Thiên, tôi có thể cam đoan không động tới anh. ”

Trang Lăng chăm chú nhìn Long Trạch: “ Trạch, chúng ta đều cùng một dạng người. Không có gì bảo đảm ắt hẳn sẽ không thể tin tưởng người khác. Đến khi anh lấy được những bức ảnh đó, sẽ không bỏ qua cho tôi. ”

Trên bàn trà có một đĩa hoa quả, bên cạnh là một con dao gọt hoa quả, màu inox sáng bóng sắc lạnh, Long Trạch cầm con dao gọt hoa quả trong tay, liếc mắt nhìn Trang Lăng: “ Thế nhưng, anh không còn lựa chọn nào khác. ”

Trang Lăng nhìn thấy hẳn cầm dao, lưng toát mồ hôi lạnh, trên mặt cũng tỏ vẻ khẩn trương.

“ Trang Lăng, nếu tôi nhớ không lầm, khi đó anh là người đưa tôi lên máy bay? Nếu mạng tôi không lớn, thì đã bị bom nổ chết. Anh nói xem, tôi có lí do gì để anh sống trên cõi đời này. ” Giọng nói của Long Trạch lạnh lẽo như băng tuyết, mang theo ánh mắt uy hiếp nhìn Trang Lăng.

Trang Lăng trầm mặc không lên tiếng.

Long Trạch tiếp tục đùa nghịch con dao gọt hoa quả trong tay, vuốt ve lưỡi dao sắc nhọn: “ Tôi hiện tại không thể giết chết Trình Thiên nhưng chẳng lẽ không thể giết anh? Hoặc anh cũng có vật dùng để uy hiếp tôi? ”

Hắn khẽ nâng đầu nhìn Trang Lăng: “ Anh có sao? ”

“ Tôi không có. ” Trang Lăng trả lời.

“ Không có sao đến bây giờ anh có thể bình tĩnh như vậy? Không phải nên cùng tôi hợp tác sao. ” Long Trạch cười khê: “ Chúng ta đều là người hiểu chuyện, không nên vòng vo, cho dù về sau tôi nói không động

tới anh, anh cũng không tin tưởng. Thế nhưng, nếu anh không giúp tôi, e rằng mặt trời ngày mai anh sẽ không còn cơ hội nhìn thấy.”

Trang Lăng biết Long Trạch không chết trong vụ nổ bom trên máy bay, hẳn đã đoán được trước sẽ có ngày hôm nay. Hắn không có lựa chọn: “Được, tôi đồng ý giúp anh.”

Long Trạch vừa lòng, mỉm cười: “Sau khi Trình Thiên chết đi, anh có thể ngồi lên vị trí của hắn hay không, phải dựa vào chính mình. Dù sao tôi đối với chiếc ghế đó cũng không có hứng thú.”

“Tôi sẽ dốc sức tìm ra những bức ảnh đó, có manh mối tôi sẽ nói cho anh.”

“Được. Không nên lừa gạt tôi, anh cũng biết, Trình Thiên phái đội sát thủ mang nhiều súng ống mạnh đến vậy cũng không giết chết được tôi.” Long Trạch cảnh cáo hắn.

“Tôi hiểu.” Trang Lăng nhìn hắn, nói vào trọng tâm: “Trạch, so với trước đây, anh đã trưởng thành.”

“Cũng phải cảm ơn Trình Thiên đã ban tặng.” Long Trạch không nói nhiều: “Cứ như vậy, chúng ta duy trì liên lạc.”

Long Trạch để lại cho hắn một dãy số, sau đó rời khỏi chỗ ở của Trang Lăng.

Chương 78: Kinh hoàng

Mỗi ngày Long Trạch đều gọi điện thoại cho Tiết Đồng, chỉ có điều thời gian gọi không cố định.

Đôi khi vào buổi sáng, có khi vào buổi tối hoặc thậm chí vào nửa đêm. Tiết Đồng ở trong nhà một mình, không gian vô cùng vắng vẻ, đôi khi cũng cảm thấy buồn chán.

Nhưng mỗi lần tiếng chuông điện thoại reo lên, cô lại cảm thấy rất ngọt ngào, mỗi khi nói chuyện với Long Trạch thời gian chậm chạp đến mấy cũng qua đi rất nhanh. Ngày thường, không có việc gì làm Tiết Đồng thường xuyên ôm máy vi tính, lên mạng, xem phim, hoặc nghe Tả Thần Dật gọi điện nói về tình hình công ty.

Tiết Đồng cũng không hiểu rõ chuyện làm ăn, cũng chỉ nghe không đưa ý kiến nào khác. Điều duy nhất lúc này Tiết Đồng để tâm chính là chuyện Long Trạch đi tìm Trình Thiên, chỉ khi mọi chuyện giải quyết xong, cô và hắn mới có thể ở bên nhau mãi không tách rời.

Khi đi dạo trong vườn hoa, người ở khu tập thể cũng rất náo nhiệt, trẻ con chiếm con số không nhỏ. Đến chạng vạng thì đám trẻ đi học trở về, chơi đùa trong vườn hoa, đồ chơi rải rác khắp mặt đất. Tiết Đồng đi đường cũng không chú ý xung quanh, bỗng cho chiếc xe oto nhỏ lao tới, cô giẫm lên nó phát ra tiếng “cạch”, vật gì đó dưới chân vỡ nát.

Cách đó không xa, đứa trẻ chừng hai ba tuổi đứng ngơ ngác nhìn cô, sững sốt vài giây rồi khóc toáng lên. Thấy trẻ con khóc cô cũng không biết phải làm sao để dỗ nó nín, ngồi xổm xuống nhìn món đồ chơi vỡ nát dưới chân, đứa nhỏ cũng không chịu nghe lời dỗ dành khóc càng lớn. Đến khi mẹ ra dỗ mới chịu ngừng khóc, không trách Tiết Đồng nói, trẻ con là rất bướng bỉnh.

Người nhà trong khu tập thể này rất hiền hòa và dễ mến, nói chuyện cũng rất nhã nhặn, Tiết Đồng thường xuyên đi dạo xung quanh vườn hoa hoặc nói chuyện phiếm với mấy người hàng xóm. Tuy rằng cô không thể ra ngoài, không thể rủ bạn bè dạo phố nhưng cô không thấy buồn chán.

Người khổ sở nhất phải là Trình Thiên.

Vài năm nay uy thế của hắn khuếch trương quá nhanh, căn cơ không vững, tuy rằng kiếm được nhiều tiền nhưng lại gây hấn với không ít người. Tuy rằng không gây ảnh hưởng gì đến tập đoàn Trình Thị nhưng tính mạng của hắn luôn trong vòng nguy hiểm.

Trong văn phòng của Trình Thiên, Trang Lăng đi sau báo cáo về tình hình công ty: “Thành phố phía Tây bị phá bỏ và các hộ dân rời đi xảy ra vấn đề. Nhiều căn hộ không chịu rời đi, phải dùng đến cưỡng chế, trước mắt truyền thông muốn làm sáng tỏ nguyên nhân. Ngày hôm qua, ở Cung Đêm có người bỏ trốn, Lưu gia sáng nay phát hiện ngắt xú ở ngõ nhỏ, người chạy trốn cũng không rõ tung tích. Lưu gia cần câu giải thích của chúng ta.”

“Giải quyết như nào?.” Trình Thiên bước đi tiếp: “Chắc chắn là do kẻ thù của chúng ta gây ra, chẳng lẽ cậu cho rằng đứa con gái đó dám bỏ trốn? Bản lĩnh đến vậy sao? Hiện tại còn muốn chúng ta đích thân đi tìm người, giúp hắn dọn đồng rác đấy. Hay còn muốn tôi phải đích thân cúi đầu nhận lỗi?.”

“Cách tốt nhất là ngài nên gọi điện cho Lưu gia, đặc tội với họ rất phiền toái. Mặt khác ...”

“Còn chuyện gì?.” Trình Thiên nhíu mày, mắt kiên nhẫn: “Nói hết một lần đi.”

Trang Lăng tiếp tục báo cáo: “Ngày hôm qua, cảnh sát bất ngờ dẫn người đến lục soát sòng bạc, chỉ sợ sẽ gây khó dễ.”

“Nghĩa là có người cố tình hãm hại chúng ta?.” Trình Thiên lớn tiếng chất vấn: “Sòng bạc chính là sòng bạc, vài năm qua mới xảy ra chuyện như này, về sau nên quản lý nghiêm ngặt hơn, không nên để xảy ra chuyện không may. Gần đây cục cảnh sát lại muốn đòi hỏi gì?.”

“Đại khái thấy Trình Thị ngày càng phát triển, nên yêu cầu cũng cao hơn.”

“Lòng tham không đáy.” Trình Thiên trả lời.

“Còn có, công ty tài vụ cũng bị chú ý. Mấy ngày gần đây, cảnh sát trưởng nghe nói lão Chung đã chết, nghi ngờ chúng ta dính tay vào vụ này, nên bên cảnh sát cũng có yêu cầu ‘đặc biệt’.”

Trình Thiên đập mạnh tập tài liệu trên bàn: “Vậy thì nghĩ cách kéo lão ta rời khỏi chiếc ghế cảnh sát trưởng đấy đi. Trước nay chúng ta đều lo lót rất tốt, bây giờ còn muốn giở mặt? Lão Chung chết, hắn còn chưa đủ lòng đủ cánh còn muốn tạo sóng gió?.”

Trang Lăng đứng một bên, lên tiếng: “Chỉ sợ không dễ làm, hiện chúng ta còn có nhiều việc khác cần phải giải quyết, không nên hao tổn nhân lực. Trước mắt, hắn không có ảnh hưởng xấu đối với Trình Thị, rắc rối đó không lớn.”

Trình Thiên rít mạnh một hơi thuốc lá, nhắm mắt lại, từ từ nhả khói, giống như đang cố gắng kéo giãn dây thần kinh vốn đang căng lên của mình: “Nếu cần tiền thì cho tiền, không nên đau đầu vì mấy chuyện nhỏ này.”

Trình Thiên đưa tay bóp bóp hai bên thái dương: “Còn nữa, có tin tức của Long Trạch không?.”

“Trước mắt không có, hắn mang theo người phụ nữ của mình biến mất không dấu vết.” Trang Lăng trả lời hết sức tự nhiên.

Trình Thiên trầm mặc một lúc, sau đó mở miệng: “Người phụ nữ ấy tên là gì?.”

“Hình như tên là Tiết Đồng.” Trang Lăng trả lời thành thật.

“Long Trạch có vẻ rất thích người phụ nữ ấy. Đi thăm dò một chút về thân phận, điều tra tung tích nơi ở. Nhìn xem rốt cuộc là người thế nào, có điều tra được tin tức gì của Long Trạch hay không.”

Hắn tự nhiên biến mất như vậy, tôi cảm thấy bất an, nếu tên tiểu tử kia không chết, nhất định hắn sẽ trở về tìm chúng ta, không nên bị động chờ bị đánh úp như vậy được.”

“Vấn đề về Long Trạch rất khó giải quyết.” Giọng nói Trang Lăng có phần trầm trọng.

“Dù có phiền toái đến mấy cũng phải giải quyết.” Giọng nói của Trình Thiên tỏ rõ về lo lắng: “Còn có chuyện gì khác không?.”

“Tạm thời thì không có.”

“Cậu sắp xếp người tìm người chạy trốn trở về, giải quyết thật êm ả. Sau đó, điều tra tung tích của Long Trạch, tự mình xử lý.”

“Vâng.”

Trang Lăng rời đi, chiếc cửa gỗ nặng nề từ từ khép lại, hắn bước về văn phòng của mình, ngẫm nghĩ lại câu nói: “Không phải không có báo ứng, chỉ là thời điểm chưa tới.” Nếu Trình Thiên có kiên nhẫn, biết nắm lấy thời gian thì có lẽ Trình Thị vẫn có thể tiếp tục huy hoàng. Nhưng nay thế sự đã khác, nguy hiểm đều ở trước mắt, giữ lấy Trình Thị không phải là trách nhiệm của hắn.

Buổi tối, Long Trạch gọi điện tới, giọng nói rất thoải mái: “Trang Lăng, có tiến triển gì chưa?”

“Đang điều tra.” Trang Lăng cảm thấy đau đầu.

“Ngày hôm qua, anh nói sẽ theo tôi, tôi cảm thấy dường như anh vẫn chưa chịu hợp tác?”

“Vẫn đang trong thời gian điều tra. Trình Thiên không dễ tin người, những thứ quan trọng như vậy hẳn sẽ không dễ dàng để người khác biết. Nếu quá hấp tấp sẽ khiến hẳn nghi ngờ, chỉ trong vài ngày không thể tìm ra nhanh đến vậy.” Trang Lăng nói tiếp: “Anh cũng không nên thường xuyên liên lạc với tôi, tránh để mọi chuyện bại lộ.”

“Tôi làm sao biết được anh có làm việc hay không, cho nên tôi phải thường xuyên nhắc nhở anh.” Giọng nói của Long Trạch giống như đang nói chuyện phiếm với bạn bè.

“Tối hôm qua, Lưu gia xảy ra chuyện, có phải anh làm hay không? Tôi muốn đi tìm người bỏ trốn về.”

Long Trạch nở nụ cười: “Anh không cần phải nghi ngờ, là tôi làm. Người cũng là tôi thả, tôi thấy Trình Thiên nhân nhả như vậy nên tìm cho hẳn công việc để làm. Nếu những chuyện bất lương của hẳn bị đưa ra ánh sáng, không biết hẳn có thể thoải mái ngồi ở văn phòng tiếp tục hưởng phúc không?”

Trang Lăng không trả lời, việc này hẳn cũng biết, Long Trạch biết nhiều chuyện làm ăn của Trình Thị, muốn tìm chứng cứ buộc tội là điều không khó.

Long Trạch nói tiếp: “Trang Lăng, anh nên đẩy nhanh tiến độ điều tra, ít nhất cũng phải cho tôi thấy chút tin tức có ích.”

“Tôi sẽ cố gắng.”

“Về tôi, Trình Thiên có hành động gì không?”

“Sắp xếp người điều tra tin tức về anh, muốn xem anh đang ở đâu. Trước mắt, hẳn có nhiều việc cần phải lo, không thể phân thân ra được hơn nữa nhân lực cũng không nhiều, nên tạm thời sẽ không thể dồn mọi chú ý vào anh.”

“Có việc gì thì gọi cho tôi.” Long Trạch không nói nhiều, cúp điện thoại. Hẳn không tin tưởng tuyệt đối vào Trang Lăng, cả hai đều lợi dụng lẫn nhau, luôn dùng thái độ cảnh giác để dò xét đối phương.

Long Trạch thuê phòng tại khách sạn nhỏ, trong phòng đầy ắp tài liệu về Trình Thiên. Thường ngày, Long Trạch mặc những trang phục bình thường, đến những tụ điểm ăn chơi nhiều người qua lại để tự mình điều tra tin tức, có những chuyện tự mình làm sẽ có kết quả nhanh hơn.

Vài năm sau khi gặp được Long Trạch, công việc của Trình Thiên như cá gặp nước, phát lên không ngừng, trở thành công ty đứng đầu thành phố Y. Gần đây, hẳn còn tốn một khoản không nhỏ để tìm người giết Long Trạch, đủ để thấy thế lực hẳn bành trướng đến thế nào.

Không những ngày ngày phải đề phòng Long Trạch quay lại trả thù, mà công chuyện làm ăn thường nảy sinh vấn đề, những chuyện xấu nối đuôi nhau đến tìm hẳn, Lưu gia mang theo người đến Cung Đêm ăn chơi thì kết quả lại xảy ra chuyện, việc này rõ ràng là có người cố tình dàn xếp.

Mọi chuyện ở thành phố Y hiện nay đều rối rắm, Trình Thiên cho dù là người có thế lực nhưng có những mối quan hệ không thể chỉ dựa vào thế lực ngầm. Sau cuộc vui chơi ban đêm, rời khỏi khách sạn, hẳn uống không nhiều nhưng đầu óc vẫn cảm thấy choáng váng.

Lái xe đưa hẳn trở về khu biệt thự trên núi, ở đây có gió có nước, được một đại pháp sư phong thủy đích thân lựa chọn làm nơi xây nhà, hoàn cảnh xung quanh rất tốt. Hai bên đường, đèn cao áp thấp sáng, xe vũng vàng chạy trên đường rẽ vào lối đi vào biệt thự, Trình Thiên dựa lưng vào ghế chợp mắt, trước và sau chiếc xe hẳn ngồi đều có vệ sĩ đi theo sát.

“Két.” Một tiếng phanh xe vang lên, chiếc xe thứ nhất dừng lại, Trình Thiên bừng tỉnh, giọng nói có phần say rượu: “Làm sao vậy?”

Lái xe Tiểu Trần vội vàng trả lời: “Xe phía trước nổ lốp.”

Lời của hắn vừa dứt, chợt nghe thấy vài tiếng súng vang lên, người không bị thương nhưng lốp xe bị bắn xẹt, Trình Thiên cùng với mấy tên vệ sĩ hoảng sợ, lập tức rút súng ra, mấy người ở phía sau hết sức tập trung quan sát tình hình xung quanh.

Hai bên đường cây cối không nhiều, nhìn cũng không có bóng người, đám vệ sĩ đều tập trung quan sát, súng đã lên đạn chỉ không nhìn thấy mục tiêu.

Vài tiếng súng tiếp tục vang lên, tên vệ sĩ đứng ở ven đường ngã xuống, vết máu đỏ tươi trào ra, ba chiếc lốp xe đã bị bắn hỏng, đang trong trạng thái say rượu Trình Thiên bỗng nhiên tỉnh hẳn, ngồi trong xe cầm súng nín thở, xem ra lại có sát thủ tới để giết hắn.

Hắn lập tức ngồi xổm xuống dưới, giấu đầu ở ghế oto, dùng cửa xe để ngăn đạn ỉnh.

Tiểu Trần vội vàng gọi điện cho người của Đại Trạch để giúp đỡ, ngọn đèn đường chiếu không được rõ, vài tên sát thủ thay nhau quan sát tình hình xung quanh. Lại có vài tiếng súng vang lên, Trình Thiên không biết tình hình bên ngoài chiến đấu như nào, chỉ thấy cửa kính của xe bị bắn nát, hắn sợ hãi đưa tay bảo vệ đầu.

Đám vệ sĩ dường như nín thở, gió thổi lay lay những ngọn cỏ bên đường, tiếng súng lại vang lên, đợi lâu không thấy động tĩnh gì, bọn họ cũng không dám rời khỏi vị trí để tìm mục tiêu, chừng hai mươi phút sau, hai chiếc oto của Đại Trạch đi tới, đèn xe phát sáng đến chói mắt.

Tiểu Trần ngồi ở ghế lái, lên tiếng: “ Ông chủ, người của Đại Trạch đã tới.”

Có lẽ sát thủ đã rời đi, Trình Thiên mở cửa xe đi ra, lập tức có đám người đứng xung quanh nhằm chặn đạn cho hắn. Tuy rằng vài người vây xung quanh Trình Thiên, nhưng viên đạn dường như có mắt, không biết từ đâu bắn ra, xuyên qua khe hở rất nhỏ, bắn vào vai trái của Trình Thiên.

Đám vệ sĩ ngay lập tức tản ra tìm người, nhìn xa xa có bóng người, càng chạy càng xa, đám vệ sĩ vội vàng đuổi theo.

Bị đạn bắn trúng, Trình Thiên ôm miệng vết thương run rẩy, lão đảo bước lên xe, lái xe lập tức chạy về hướng thành phố.

Đám vệ sĩ đuổi theo nhưng không thu hoạch được gì, nhìn thấy chúng đã rời đi, Long Trạch ở phía xa, nở nụ cười nhạt, hiện tại không thể cùng Tiết Đồng vui chơi, vậy đi tìm Trình Thiên giải khuây cũng không tệ, nhìn thấy hắn khẩn trương run rẩy thế kia, cảm thấy rất thú vị.

Thấy xe oto Trình Thiên biến mất trên đường, Long Trạch cười cười, thấp giọng nói: “ Không biết dọa đến lần thứ hai, hắn có phát điên không? ”

42. Chương 79 - 80

Chương 79: Mạnh mối

Vết thương của Trình Thiên không thể đến bệnh viện để xử lý nên phải dùng văn phòng của hắn trở thành giường bệnh. Bên cạnh chiếc giường được kê trong phòng là chiếc bàn làm việc chất đầy văn kiện cần xử lý. Mặc dù nhân viên trong Trình Thị không ít nhưng có một số công việc hắn phải đích thân đụng tay, cũng may có Trang Lăng ở bên cạnh giúp đỡ hắn không ít.

Ngồi trước đồng văn kiện chất chồng như núi, sau khi trợ lý cầm tài liệu rời đi, Trình Thiên dùng tay trái hút thuốc, nhìn thoáng qua Trang Lăng, hỏi: “ Có điều tra ra được là ai làm không? ”

“ Tạm thời chưa điều tra ra được, dù sao chúng ta đắc tội với không ít người.” Trang Lăng luôn dùng thái độ kính cẩn trả lời Trình Thiên.

“ Kỹ năng bắn súng tốt như vậy, tôi nghi ngờ Long Trạch đã trở lại.” Giọng nói của Trình Thiên có vẻ lo lắng nhưng lại rất nhanh tự mình phủ nhận suy nghĩ của mình, lên tiếng: “ Thế nhưng, nếu thực sự là hắn thì dựa theo tính cách của Long Trạch, hắn đã sớm lộ diện. Lúc trước không xử lý hắn cho tốt, để lại mối họa lớn như vậy, tôi đã quá sơ xuất. Còn những thế lực khác, chờ tôi khỏe lại, sẽ từ từ xử lý chúng.”

Nói thì đơn giản, nhưng đối với nửa người nửa rắn như Long Trạch, Trình Thiên không có biện pháp nào đối phó được. Không thể dùng cách quang minh chính đại đối phó với hắn, thì chỉ còn cách dùng thế lực ngầm, nhưng cũng vô ích. Trình Thiên tự đưa mình vào ngõ cụt, ngày nào Long Trạch còn chưa chết thì ngày đó hắn không thể ngủ yên.

Ngẩng đầu hỏi Trang Lăng: “ Người phụ nữ kia đã điều tra được gì chưa?.”

Trang Lăng nói: “ Đã điều tra được. Cô ta là người thành phố C, sau khi trở về đã hủy bỏ đơn trình báo, tự cô ta tới trình diện công an, không nhắc đến chuyện bị ai bắt cóc, cho thấy chính Long Trạch đã thả cô ta về.”

Trình Thiên cười lạnh: “ Long Trạch quả nhiên đã biết yêu, vậy sau đó?.”

“ Cô ta tự mình trở về nhà, Long Trạch không có tin tức.”

“ Khẳng định hắn đang tìm cách đối phó với tôi, vệ sĩ cần phải tăng thêm, nếu cần có thể tuyển vệ sĩ nước ngoài, tiền bạc không thành vấn đề.” Sắc mặt Trình Thiên trầm xuống: “ Nếu hắn dám tới đây, cùng lắm thì cá chết rách lưới! Tôi không để hắn có thể an toàn trở ra. Trang Lăng, cậu cũng phải cẩn thận, đem theo nhiều người bên cạnh.”

“ Dạ biết.” Về mặt Trang Lăng không chút lo lắng, sao hắn phải cẩn thận chứ. Hắn đâu phải Trình Thiên, không nắm trong tay nhược điểm của Long Trạch, hơn nữa nếu Long Trạch muốn ra tay với hắn thì có tránh cũng không được.

Trình Thiên tỏ vẻ mệt mỏi, lại giống như đang suy nghĩ về vấn đề gì đó, một lúc lâu sau, hắn nhìn Trang Lăng vẫy vẫy tay: “ Cậu đi xử lý chuyện công ty trước đi.”

Nhìn thấy Trang Lăng rời đi, Trình Thiên cầm di động trên bàn, bấm số.

Tai vạ đến đều do tự mình gây thị phi, Trang Lăng theo Trình Thiên làm việc từ thời niên thiếu, cùng hắn ngồi chung một thuyền cũng hơn mười năm. Cho dù một nửa công việc của hắn là thương nhân nhưng bản thân không tránh khỏi gặp phải rắc rối.

Sau khi Trình Thiên bị thương, mọi chuyện lớn nhỏ đều do hắn giải quyết, làm việc cũng không kịp thở. Nhưng lại nghĩ đến việc mình đang hợp tác với Long Trạch, cũng cần phải cho hắn một chút tin tức.

Hai ngày sau, Trang Lăng gọi điện cho Long Trạch, sau đó mang theo tư liệu lái xe rời đi. Từ khi biết Long Trạch không chết sau bị nổ bom ấy, hắn cũng đã có sự chuẩn bị riêng, vì Trình Thị hắn đã bỏn ba không ít, kết quả cho tới nay vẫn tay không.

Hắn hẹn gặp Long Trạch ở một bến cảng, gió biển thổi lùa vào từng cơn như muốn cuốn bay đi mọi thứ. Trang Lăng mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, vạt áo tung bay trong gió. Ánh mắt của Trang Lăng nhìn về phía xa, việc đã đến nước này, có thể bảo toàn được tính mạng cũng là quá may mắn. Nhân sinh thế sự vô thường, thay đổi rất nhanh, lúc trước Long Trạch giúp Trình Thiên ngồi lên vị trí lão đại này, ai ngờ Trình Thiên lại lên kế hoạch ra tay tiêu diệt người đã giúp hắn.

Nay ngược lại, Long Trạch muốn lật đổ Trình Thiên, vận mệnh đảo điên thay đổi thất thường. Nếu trở ngược lại thời gian trước đây, nếu Trình Thiên biết mình sẽ rơi vào hoàn cảnh này, không biết hắn có lựa chọn trở mặt với Long Trạch hay không? Nhưng thời gian không thể quay lại, Trình Thiên đã không còn cơ hội quay đầu.

Long Trạch tới bến cảng, hỏi thẳng vào chủ đề chính: “ Có tin tức sao?.”

Trang Lăng quay sang nhìn hắn: “ Nếu tôi đưa cho anh tư liệu anh cần, vậy còn tôi thì sao?.”

Long Trạch cười lạnh: “ Anh đi theo Trình Thiên nhiều năm như vậy, cho dù hắn thực sự không nắm trong tay những bức ảnh đấy không, anh cũng sẽ điều tra được. Tồn của tôi mất mấy ngày như vậy, tôi cũng

không tin anh không điều tra được gì. Không nên nói những lời vô nghĩa, đem những gì anh biết nói cho tôi.”

Trang Lăng trên tay là một tập tài liệu màu da bò đưa cho Long Trạch: “ Tôi thực sự không biết Trình Thiên đã giao những bức ảnh đấy cho ai, nhưng ba người trong này có lẽ họ biết.”

Long Trạch cầm tập tài liệu từ tay Trang Lăng, bên trong là mấy bức ảnh, hẩn nhìn qua, một người lớn tuổi mái tóc đã bạc màu, nhưng tinh thần xem ra vẫn rất tinh tường. Một người con gái xinh đẹp, cuối cùng là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, đeo mắt kính.

Trang Lăng đứng bên cạnh giải thích: “ Ông già đó là ông ngoại của Trình Thiên. Mẹ Trình Thiên và ông ấy đã đoạn tuyệt quan hệ cách đây ba mươi năm, người ngoài không biết hẩn còn có một người ông ngoại. Những năm gần đây, Trình Thiên vẫn còn liên lạc với ông ta, hẩn không tin tưởng người ngoài, chỉ tin tưởng người nhà của hẩn, cho nên có khả năng hẩn sẽ giao những bức ảnh cho ông ngoại mình nắm giữ.

Người thứ hai, cũng rất đặc biệt đối với hẩn, tuy rằng đã là vợ của người khác nhưng vẫn duy trì mối quan hệ mập mờ với Trình Thiên, có thể xem là tình nhân bí mật của hẩn, nhiều năm qua cô ta vẫn ở bên cạnh Trình Thiên, có thể người phụ nữ này sẽ thực hiện yêu cầu của hẩn đem công bố những bức ảnh của anh ra ngoài khi hẩn gặp chuyện không may.

Người cuối cùng là một giáo viên bình thường, dạy học ở một trường học trong thị trấn, chịu nhiều ân huệ từ Trình Thiên. Hàng năm, anh ta cùng với Trình Thiên thường xuyên gặp mặt ở một nơi bí mật, hẩn không thể vì Trình Thiên mà đầu rơi máu chảy. Người này cũng có khả năng nắm giữ bức ảnh, bên ngoài anh ta rất bình thường nên không ai chú ý, nơi ở của từng người đều ở trong tập tài liệu, anh có thể tự mình điều tra.”

Long Trạch nhìn kĩ từng người trong bức ảnh, sau đó lại cất vào tập tài liệu: “Khả năng hẩn đã có chuẩn bị.”

“ Điều này tôi không rõ, có thể để ở kết bảo hiểm, Đại Trạch có một ngân hàng đầu tư. Mấy ngày nay anh nhàn rồi vậy sao?” Trang Lăng hỏi Long Trạch, dừng một lúc, nói tiếp: “ Trộm đồ đâu có thể làm khó được anh. Trước mắt, tôi chỉ điều tra được từng ấy, trở về tôi sẽ tiếp tục giúp anh điều tra. Nếu không ở trong tay những người này, sẽ phải tốn thêm thời gian để tìm ra tung tích.”

Long Trạch không trả lời, chỉ nhìn Trang Lăng.

“ Tôi không việc gì phải lừa gạt anh. Trước mắt chỉ có thể điều tra được từng này người, anh còn muốn sao? Anh cũng đã từng nói, sau khi điều tra ra được sẽ không động đến tôi.” Trang Lăng nhắc nhở Long Trạch: “ Sớm giải quyết Trình Thiên, nếu anh muốn ở lại thành phố Y, tôi sẽ giúp anh, đến lúc đó vị trí lão đại sẽ thuộc về anh. Mặt khác, anh cũng nên nghĩ đến trường hợp Trình Thiên sẽ tính cách bảo vệ người giữ những bức ảnh đó, chuyện này đối với hẩn rất quan trọng. Nếu bức ảnh ở trong tay những người này, một khi có người gặp chuyện không may, Trình Thiên có thể đem những bức ảnh này phân tán khắp nơi.”

“ Vậy ý của anh là?”

“ Anh tốt nhất trước khi làm gì, nói qua với tôi một tiếng, tôi sẽ thay anh giấu diếm.”

Long Trạch khép hờ mắt lại: “ Không bằng anh nên nghĩ cách khiến bệnh tình của hẩn trở nặng, tốt nhất là hôn mê một thời gian, để hẩn không có thời gian hoài nghi anh.”

“ Anh đánh giá tôi quá cao.” Trang Lăng nói:” Nếu tôi giúp anh, anh cũng nên phối hợp với tôi một chút. Nếu tôi bị bại lộ, đối với anh cũng không phải chuyện tốt.”

Long Trạch cân nhắc, hẩn vẫn không tin tưởng Trang Lăng sẽ dốc sức giúp đỡ hẩn, phỏng chừng Trang Lăng ở thời điểm hẩn ra tay sẽ chạy mất người.

Nhưng chuyện này không quan trọng đối với Long Trạch, tìm lại những bức ảnh mới là điều hẩn quan tâm: “ Tôi sẽ trao đổi với anh. Nếu tôi không tìm được những bức ảnh trong tay ba người kia, Trình Thiên sẽ nghi ngờ anh bán đứng hẩn, dựa theo tính cách của hẩn, sẽ không tha cho anh. Anh cũng biết thể lực của hẩn, cho dù anh có trốn đến chân trời góc biển hẩn cũng sẽ tìm được anh.”

“ Trừ việc hợp tác với anh, tôi không có đường nào khác để lui, chỉ hy vọng anh có thể giải quyết được hẩn.” Trang Lăng quay đầu nhìn về phía xa, nói: “ Anh phải nhớ kĩ những lời tôi nói, không nên qua sông chặt

cầu.”

“ Tôi so với anh càng hiểu được thế nào là trọng lời nói.”

“ Vậy khi nào anh sẽ hành động? Đêm nay?.”

Long Trạch lại lấy mấy bức ảnh trong tập tài liệu ra xem, cẩn thận xem kỹ một lượt, nói: “ Đêm nay, tôi sẽ tìm tới người phụ nữ này xem, sau đó là ông già, hy vọng sẽ có thu hoạch.”

Trang Lăng trầm tư một lúc: “ Nếu không tìm được, thì nói với tôi, tôi sẽ nghĩ cách để bịt kín tin tức truyền đến tai hắn.”

“ Như vậy đi, tôi quay về chuẩn bị.” Long Trạch xoay người rời khỏi bến cảng, đêm nay hắn cần phải có sự chuẩn bị.

Trên đường trở về, Tiết Đồng nhắn tin cho Long Trạch: “ Có việc bạn?.”

Những lời này đồng nghĩa rằng: “ Em nhớ anh.”, từ sau khi hắn đến thành phố Y, Tiết Đồng sợ quấy rầy hắn nên bình thường sẽ không chủ động gọi điện, đều gửi một tin nhắn trước, nếu Long Trạch không bận việc, sẽ gọi điện lại cho cô. Nếu có việc hoặc tạm thời hắn không trả lời được, thì ban đêm hắn sẽ gọi lại.

Long Trạch nhìn dòng chữ trên điện thoại, sắc mặt trở nên dịu dàng hơn, khóe miệng khẽ cong lên, một bàn tay nắm ở vô lăng, một tay bấm nút gọi: “ Sao? Nhớ anh?.”

Tiết Đồng nằm hình chữ ‘ đại ‘ (): “Có một chút, anh đang làm gì?.”

“ Lái xe”. Long Trạch trả lời.

Tiết Đồng nhắc nhở hắn: “ Lái xe còn gọi điện thoại, anh không bao giờ chịu chú ý an toàn khi lái xe. Nếu không anh dừng xe đi, rồi gọi điện lại cho em.”

“ Không cần, em cũng không phải không biết anh, nếu lái xe mà cũng xảy ra tai nạn anh cũng không còn mặt mũi đến gặp em.” Long Trạch cười: “ Có phải thấy chán không?.”

“ Đúng vậy. Mỗi ngày ngoài việc lên mạng thì ôm lấy máy vi tính, sau đó đến căn tin ăn cơm.”

“ Cố gắng một thời gian, anh sẽ sớm trở lại.”

“ Thật vậy sao?.” Tiết Đồng trở nên vui mừng.

“ Có thể. Trang Lăng đã cung cấp manh mối mới cho anh, đêm nay anh sẽ đi điều tra, em ở nhà chơi game, con gái cũng thích chơi game mà, chú ý nghỉ ngơi cho tốt.”

“ Em chơi game trên mạng, nhưng đều bị boss đánh chết, không có anh giúp em thăng cấp, chơi chán muốn chết.” Tiết Đồng hờn dỗi.

“ Em không dùng tiền nạp vào tài khoản sao? Hiện tại, mấy trò chơi này đều dựa vào tiền để thăng cấp, nhiều tiền sẽ thăng cấp nhanh, chơi như vậy sẽ rất nhanh đánh được boss.”

Nói đến tiền, Long Trạch thản nhiên nhắc nhở cô: “ Gần đây tài khoản của anh hụt mấy trăm tệ? Hàng ngày em đều ở nhà không ra ngoài, tiêu kiểu gì? Không phải online nhiều quá bị người khác lừa chứ?.”

Đương nhiên Tiết Đồng không nói rằng lấy tiền đem đi ủng hộ, vội vàng lấp liếm: “ Em chơi trò chơi, anh nghĩ rằng em không biết dùng tiền để thăng cấp sao? Trò chơi này tốn rất nhiều tiền, tiêu tiền mà vẫn bị boss đánh, cho nên em mới bực mình.”

Cô giả bộ mất hứng: “ Sao vậy? Em tiêu tiền của anh, anh không vui? Không phải anh nói em có thể tùy tiện tiêu sao? Bây giờ anh điều tra em?”

“ Anh kiếm tiền không phải để cho em tiêu sao, làm sao có thể không vui được? Anh cũng cần chi tiêu, trùng hợp anh thấy tài khoản bị trừ.” Long Trạch cười: “ Tiêu tiền như vậy mà vẫn còn buồn bực, chờ anh trở về, anh sẽ giúp em đánh boss, cho em biết thế nào là kỹ thuật.”

“ Em hy vọng anh mau chóng giải quyết được việc của anh, sớm trở về giúp em đánh boss.”

Chưa nói được bao lâu, Long Trạch dừng xe: “ Tiết Đồng, hôm nay anh có việc cần làm, cho nên không thể cùng em nói chuyện lâu được.”

Tiết Đồng hiểu chuyện: “ Vậy anh đi làm việc, có thời gian rảnh gọi điện cho em cũng được.”

Long Trạch luyến tiếc cúp máy, nói thêm một hai câu càng nói càng không nỡ cúp máy, Tiết Đồng biết hẳn còn có việc, chủ động lên tiếng: “ Không nói nữa, lần sau nói tiếp.”

Nói xong cô liền cúp máy, ngồi dậy, đứng trên cửa sổ nhìn ra phía ngoài mỉm cười. Trong vườn hoa, cây cối đang trong mùa thay lá, chỉ còn sót lại vài chiếc lá trên những cành cây khẳng khiu. Đôi khi có những cơn gió nhẹ thoảng qua, khẽ rung lên, giống như những vũ công đang nhảy múa trong gió.

Thi thoảng cô lại nghe được tiếng cười của trẻ nhỏ, bầu trời hôm nay đặc biệt trong xanh, khiến tâm trạng con người cũng cảm thấy thư thái, có lẽ Long Trạch sẽ sớm trở lại.

Thế nhưng, thời gian tốt đẹp của cô không kéo dài được bao lâu, buổi tối đang ăn cơm ở căn tin, liền nhận được điện thoại từ nhà gọi tới, mẹ cô nói: “ Đồng Đồng, cha con gặp tai nạn xe.”

Chương 80: Âm sát

Tiết Đồng ngồi trong xe chân tay lạnh ngắt, cô liên tục giục lái xe tăng tốc độ. Cậu út ngồi bên cạnh không ngừng an ủi cô: “ Đồng Đồng, đừng quá lo lắng. Đến viện sẽ biết được tình hình, cha cháu cả đời làm việc tốt, sẽ không gặp chuyện xấu.”

“ Hy vọng là vậy.” Tiết Đồng ngập ngừng trả lời, hai mắt sưng đỏ vì khóc.

Lúc nghe thấy mẹ cô nói về tình hình của cha, cô vừa lo sợ vừa hoang mang, chỉ biết chạy thẳng tới bệnh viện, tình huống cụ thể như nào cô cũng không biết. Sau khi nhận được tin xấu từ cha, đầu óc Tiết Đồng trở nên trống rỗng, cô chỉ biết dựa vào người cậu út, cắn chặt môi không để bật khóc thành tiếng.

Cậu út cảm tay cô không ngừng an ủi, ngồi trong oto thấy xe đã tới trung tâm thành phố, Tiết Đồng nắm chặt lấy mép ghế, các đốt xương gồ lên trắng bệch.

Xe hòa vào dòng xe đông đúc, Tiết Đồng cũng biết, trong thành phố không thể lái xe vượt quá tốc độ, nhưng mỗi phút trôi qua đối với cô giống như có tảng đá đè xuống lồng ngực, nặng nề đến khó thở. Xe chạy với tốc độ chậm chạp cuối cùng cũng đến trước cổng bệnh viện, nhưng không có chỗ đỗ xe, lái xe phải đánh thêm một vòng tìm chỗ đỗ, xe chưa kịp dừng thì Tiết Đồng đã mở cửa xe lao ra ngoài.

Tiết Đồng lao đảo chạy tới cửa bệnh viện, chạy thẳng tới bàn lễ tân, nói không nên lời.

Cậu út chạy theo cô, hỏi số phòng nơi cha Tiết Đồng đang nằm, đưa cô đi lên tầng 12.

Mẹ Tiết Đồng đang chờ ở hành lang, vẻ mặt đầy lo lắng, đứng bên cạnh là đồng nghiệp của cha cô, Tiết Đồng chạy nhanh tới bên mẹ, giọng nói run run: “ Mẹ, tình hình thế nào? ”

“ Đồng Đồng, cuối cùng con cũng đến.” Mẹ Tiết hai hốc mắt đỏ ửng, giọng nói mệt mỏi: “ Tại sao lại gặp tai nạn chứ.”

Nghe mẹ nói vậy, Tiết Đồng thấy khản trương, nước mắt đang trực sẵn liền trào ra, ở bên cạnh đồng nghiệp của cha cô vội vàng an ủi: “ Tiết Đồng, cháu đừng quá lo lắng, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Tiết Đồng vừa khóc vừa hỏi: “ Chú Lâm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cha cháu bị thương có nặng lắm không? ”

“ Lúc đưa cha con vào bệnh viện, vẫn còn rất tỉnh táo. Nhưng chân bị thương, mất máu nhiều, bác sĩ cần phải kiểm tra. Chú cùng ba cháu đi giao văn kiện, trên đường về đột nhiên có một chiếc xe lao vào xe chúng ta, cha con ngồi ở ghế phó lái bị thương ở chân, nhưng không có nguy hiểm.”

“ Chỉ bị thương ở chân thôi sao? Có bị mất máu nhiều không ạ? ” Tiết Đồng vừa khóc vừa hỏi.

Chú Lâm cố gắng giải thích: “ Không nghiêm trọng nhưng cũng sẽ phải nằm viện một thời gian.”

Cậu út ở bên cạnh vỗ vai cô: “ Không nguy hiểm đến tính mạng là tốt rồi, sau khi phẫu thuật xong sẽ không sao nữa. Không nên quá lo lắng.”

Sắc mặt mẹ cô tái nhợt, Tiết Đồng lau nước mắt, cố gắng an ủi mẹ: “ Mẹ, mẹ đi nghỉ một lúc đi. Chú Lâm đã nói không nguy hiểm, có con ở đây được rồi, hơn nữa còn có bác sĩ túc trực liên tục.”

Cậu út đỡ mẹ cô ngồi xuống ghế. Tiết Đồng đứng ngồi không yên, ở trong hành lang đi tới đi lui.

Không lâu sau, đèn phòng phẫu thuật tắt, thấy bác sĩ đi ra vài người vội vàng đứng lên.

Bác sĩ mặc áo dài trắng, tháo khẩu trang xuống rồi nói: “ Chân trái bị gãy xương nghiêm trọng, chấn động não, phẫu thuật rất thuận lợi. Chỉ cần điều dưỡng một thời gian có thể xuất viện.”

“ Không có nguy hiểm gì chứ?” Tiết Đồng hỏi dồn dập.

“ Thời kì này chủ yếu sẽ do y tá chăm sóc, bệnh nhân cần phải nghỉ ngơi. Sau khi khỏi chân cũng sẽ không có di chứng nào cả. Mọi người đóng viện phí trước, bệnh nhân cần phải nằm viện một thời gian.”

Bác sĩ không nói thêm, cha cô được đẩy ra, chân bị đóng đinh, thuốc tê vẫn còn tác dụng nên vẫn chưa tỉnh, trên mặt có vài vết thương nhỏ. Trong lòng Tiết Đồng quặn đau, vài người theo cha cô vào phòng bệnh, chưa kịp bình tĩnh lại thì y tá bên cạnh thúc giục đóng tiền viện phí, nếu không sẽ không được vào phòng bệnh, cậu út vội vàng theo ý ta xuống đóng tiền.

Chân của cha Tiết Đồng bị thương không nhẹ, phải nằm viện mất một thời gian, mẹ Tiết khuôn mặt có phần tiều tụy, tay run run lấy tờ chi phiếu trong ví ra, giọng nói khàn khàn: “ Đồng Đồng, không thể để cậu út thay chúng ta nộp tiền viện phí, vừa rồi đăng kí, tiền giải phẫu cũng là do chú Lâm đóng hộ. Trước tiên, con đi nộp tiền, số còn thừa thì cứ giữ lại, sau này chúng ta sẽ yêu cầu bồi thường. Mẹ sẽ về nhà lấy ít đồ, có lẽ chúng ta phải ở trong viện chăm sóc cho cha con.”

Nhìn khuôn mặt tiều tụy của mẹ, Tiết Đồng càng thấy khó chịu: “ Để con về nhà lấy, mẹ ở trong viện chăm sóc cho cha. Mẹ, không cần quá lo lắng, nên chuyển ba sang phòng bệnh riêng, trước mắt cứ lót tay tiền y tá cho tốt, miễn sao sau này không để lại di chứng là được rồi.”

“ Không nên lãng phí như vậy, hiện tại thời tiết đang chuyển lạnh, miệng vết thương sẽ khó lành nhanh được. Nằm viện không phải một hai ngày, nhà chúng ta còn phải dựa vào cha con, phòng bệnh riêng hay chung không quan trọng, chỉ cần ăn uống đủ dinh dưỡng là được rồi. Mẹ sẽ chăm sóc cha con thật tốt.” Mẹ Tiết kiệt sức trả lời.

Tiết Đồng chợt thấy chua xót, cũng không muốn nói thêm. Dù sao cô cũng có tiền, chỉ cần tự mình đi làm là được rồi, không nên ép buộc mẹ cô vào lúc này. Cô nhẹ giọng: “ Mẹ, con đi đổi tiền, sau đó mua một số đồ dùng cần thiết. Chờ cha tỉnh lại, chắc chắn sẽ đau, chúng ta nên chuẩn bị từ trước.”

“ Chờ cậu con lên rồi.” Giọng nói của mẹ cô yếu ớt không rõ thành lời.

Một lúc sau, cậu út trở lại phòng bệnh, cất hóa vào ví cũng không lấy ra coi chi tiết, Tiết Đồng thấy cậu út bước vào, liền nói: “ Cậu út, cậu ở lại với mẹ cháu, cháu đi mua ít đồ.”

“Để cậu đi mua.” Cậu út định bước ra cửa.

Tiết Đồng vội vàng ngăn lại: “ Cậu út, cậu ở lại với mẹ cháu, một mình mẹ cháu ở lại đây không tiện. Mua đồ cháu có thể làm được, ở trong bệnh viện có siêu thị, đi vài bước là tới.”

Cậu út đồng ý: “ Vậy được, chú Lâm cũng phải về, cháu tiễn chú ấy xuống dưới.”

“ Vâng.” Chân tay Tiết Đồng rệu rã. Tiết Đồng đã là người trưởng thành, nay cha cô gặp tai nạn phải nằm viện, cảm thấy bản thân phải đứng ra lo toan mọi chuyện, cần phải chống đỡ gia đình trong những lúc gặp khó khăn.

Chú Lâm đứng ở cửa cùng cô xuống dưới, Tiết Đồng lên tiếng: “ Chú Lâm, hôm nay phải cảm ơn chú, đã trể thế này ngay cả cơm tối chú vẫn chưa ăn, cháu sẽ rút tiền trả lại chú.”

“ Chuyện tiền nong để lúc khác rồi nói, hiện tại nhà cháu cũng đang cần tiền.” Chú Lâm cũng biết gần đây, gia đình cô thường xuyên gặp chuyện không may: “ Nhà chú còn chút việc, chú về trước.”

“ Vừa hay cháu cũng đang chuẩn bị đi rút tiền, để cháu gọi lại chú.”

“ Đứa nhỏ này, cháu gấp cái gì?.” Chú Lâm hơi quở trách: “ Chú và cha cháu làm việc cùng nhau đã mười mấy năm, số tiền này cứ để lo cho cha cháu trước. Vợ chú đang giục chú về nhà rồi, chú phải về gấp.”

Không đợi Tiết Đồng trả lời, chú Lâm bước nhanh về cửa chính của bệnh viện, đi tới gần cửa, nói vọng lại một câu: “ Cố gắng chăm sóc cha cháu.”

Tiết Đồng thấy ông đi rồi cũng không kiên trì đòi trả lại tiền nữa, sẽ còn có dịp khác để trả lại số tiền hôm nay. Bệnh viện đèn đuốc sáng trưng, bên cạnh mọi người vội vã đi lại, ở bên phải cửa ra vào là cột rút tiền tự động, Tiết Đồng chuẩn bị làm thủ tục chuyển phòng cho cha, nên tìm bác sĩ và y tá tốt nhất để điều trị vết thương cho ông. Vì đi vội quá cô không kịp mặc áo khoác, sương gió vào ban đêm thấm thấu vào da thịt đến lạnh đến tận xương tủy.

Bệnh viện khá lớn, ngoài cổng bệnh viện không ít xe đi lại, cô vừa bước xuống dưới sảnh chính của bệnh viện thì bỗng có người đàn ông từ phía sau dùng khăn bịt miệng cô, Tiết Đồng dần mất đi phản ứng rồi rơi vào trạng thái hôn mê.

Dưới sảnh chính, mọi người đều bước đi rất nhanh, người đàn ông vội vàng đem cô vào trong xe, cả quá trình diễn ra không quá một phút. Cách đó có người đi ngang qua nhưng cũng không nhận ra có điều gì khác thường. Tiết Đồng bị đánh thuốc mê khiêng lên oto, tài xế lái xe nghênh ngang rời đi, duy chỉ có ánh trăng trên cao chứng kiến hết được những hành động dị thường này.

Ánh trăng trên cao chiếu xuống bóng người đàn ông đội mũ đen che khuất nửa khuôn mặt, động tác mạnh mẽ nhanh nhẹn, ngũ quan trên khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận. Hắn đi tới một khu biệt thự nhỏ, mọi góc nhà hắn đều kiểm tra kỹ lưỡng, nếu có người khác ở trong nhà chắc chắn sẽ không qua nổi mắt hắn.

Đây là người Long Trạch đến tìm đầu tiên, tuy rằng đã lập ra gia đình nhưng chồng thường xuyên công tác ở nước ngoài, đa số thời gian người phụ nữ này thường sống một mình, hơn nữa đã là lúc nửa đêm người giúp việc trong nhà đã sớm ra về. Long Trạch bắt đầu tìm kiếm từ phòng ngủ.

Long Trạch nghĩ, đối với loại phụ nữ nắm được điểm yếu của hắn đương nhiên sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới hai chữ nương tay, cũng không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc. Cơn tức của Long Trạch đủ để giết chết người phụ nữ này.

Long Trạch rời khỏi phòng ngủ mang theo gương mặt lạnh lẽo như băng, trong phòng người phụ nữ kia đã bị hắn nện ột cú làm cho đầu óc choáng váng, hắn trối chặt rồi nhét vào trong tủ quần áo.

Hắn theo tường vây nhảy ra ngoài, nơi chiếc xe đã đỗ sẵn ở đó, lái xe đi tới mục tiêu kế tiếp, hắn muốn trong thời gian sớm nhất điều tra ra tung tích của những bức ảnh này, bằng không để Trình Thiên biết hắn đã trở lại, sẽ có hành động trả đũa khác.

Tuy rằng hắn đã liên thủ cùng Trang Lăng nhưng không hoàn toàn tin tưởng con người này, Long Trạch cũng biết, đối với hắn Trang Lăng tuyệt đối sẽ không tùy tiện tìm tài liệu để lừa dối mình. Chuyện Trang Lăng phản bội Trình Thiên, nếu để hắn biết chắc chắn chỉ còn con đường chết.

Lái xe đến nửa vòng thành phố, Long Trạch đi tới căn hộ của ông ngoại Trình Thiên, phát hiện ông ta không có nhà, chỉ có một bà lão cùng hai đứa nhỏ. Tất cả đều đang ngủ say, Long Trạch mang theo ít thuốc mê làm cho người trong gia đình ngủ sâu hơn. Cũng đã có một thời gian hành nghề đạo chích, hắn nắm rõ những bài vở khi đột nhập vào nhà người khác, Long Trạch tìm kiếm phòng trong phòng ngoài không sót một kẻ hở. Chỉ có điều tìm không được thứ mình muốn.

Đoán được một già và hai trẻ nhỏ trong nhà cũng không biết được mấy bức hình ấy đang cất giữ ở đâu, liền lái xe tới thị trấn cách thành phố Y vài trăm km.

43. Chương 81 - 82

Chương 81: Bức ảnh

Căn nhà mang phong cách từ những năm chín mươi trông khá cũ kĩ, cửa sổ màu lam đã nhuộm màu của thời gian, màu sắc của những bức tường đã ngả màu, trên mặt đầy những ống nước nhựa cũ nhem.

Lan can màu ghi nổi bật là những màu rỉ sét loang lổ, Long Trạch đến thị trấn thì trời đã gần sáng, trên đường không một bóng người, đèn đường cao áp lơ mờ khiến cho không khí rờn rợn. Hắn quan sát tình hình xung quanh, sau đó leo lên căn nhà trước mắt để tìm người.

Mặc dù căn nhà hơi cũ nhưng nội trí trong nhà được sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, có lẽ mấy năm gần đây đã được sửa mới nhiều lần, diện tích căn nhà cũng không nhỏ, có thể đây là nhà dành cho ba người. Trong phòng mọi người vẫn đang ngủ say, đi tới một căn phòng, thấy có một người phụ nữ đang ôm đứa trẻ ngủ, sang tới phòng khác là của một người đàn ông.

Long Trạch đi tới căn phòng của người đàn ông, chính là người trong bức ảnh Trang Lăng đã đưa cho hắn, xác định đây là người mình đang tìm.

Người đàn ông này tên là Dương Hiền, là một giáo viên trung học, thân phận không có gì đặc biệt, nhưng lại có mối quan hệ thân thiết với Trình Thiên khó tránh khỏi khiến người khác nghi ngờ. Long Trạch thổi thuốc mê khiến cho giấc ngủ của Dương Hiền sâu thêm, sau đó trói hắn vào một chiếc ghế, nhét giấy vào miệng.

Phòng bên cạnh, người phụ nữ và đứa trẻ cũng đã chìm vào giấc ngủ sâu dưới tác dụng của thuốc mê, Long Trạch đi tới bàn lấy một cốc nước lạnh hắt vào mặt Dương Hiền.

Dương Hiền đang trong cơn mê ngủ choàng tỉnh, phát hiện mình không thể cử động, thấy người trước mặt chỉ để hở đôi mắt, quá sợ hãi định kêu lên nhưng miệng lại bị bịt kín.

Nòng súng lạnh ngắt đặt ở sau ót hắn, Long Trạch trầm giọng hỏi: “ Tôi hỏi, anh đáp, nếu nói thật, sẽ giữ được mạng.”

Dương Hiền vội vàng gật đầu, hai mắt lộ rõ vẻ sợ sệt.

Long Trạch rút giấy ra khỏi miệng Dương Hiền, sau đó dùng tay bịt chặt miệng hắn, thấp giọng hỏi: “ Có quen Trình Thiên không?.”

“ Có quen, có quen.” Giọng nói Dương Hiền run rẩy.

“ Hai người có quan hệ gì?.” Long Trạch cảm súng chìa thẳng vào đầu hắn.

“ Tôi ... Tôi ... Trước kia ở thành phố Y là một tên du côn, thiếu chút nữa bị người ta đánh chết, may mắn anh ta cứu tôi.” Dương Hiền trả lời.

“ Sau đó?.” Giọng nói của Long Trạch lạnh như băng.

“ Sau đó thì quen biết Trình Thiên, anh ta là ông chủ lớn, tôi đương nhiên sẽ chủ động kết thân với anh ta.”

“ Hắn có đưa thứ gì cho anh không?.” Long Trạch chất vấn.

“ Cái gì?.” Dương Hiền mang theo nỗi sợ hãi trả lời.

Long Trạch trầm giọng: “ Là tôi đang hỏi anh.”

Bị trói trên ghế, toàn thân Dương Hiền run cầm cập: “ Thỉnh thoảng tôi cũng làm việc cho Trình Thiên, anh ta cho tôi rất nhiều tiền, ra tay rất rộng rãi.”

“ Tôi nghĩ rằng, nếu hắn gặp chuyện không may, anh sẽ giao ra thứ gì đó. Nếu đưa thứ đó cho tôi, tôi sẽ tha mạng cho anh. Nếu không, anh sẽ phải chết.” Long Trạch uy hiếp.

“ Tôi không biết anh muốn lấy thứ gì.” Mặt Dương Hiền dường như bị rút hết gân.

“ Vậy thì anh phải chết.” Giọng nói Long Trạch lạnh lùng cất lên, nòng súng đặt ở thái dương Dương Hiền, sau đó hắn tháo chốt bảo hiểm, quan hệ với Trình Thiên hắn không phải là người tốt.

“ Xin anh ... Đừng giết tôi ...” Dương Hiền vừa khóc vừa nói: “ Tôi thực sự không biết ... Anh tìm lắm người ...”

Hai mắt Long Trạch như phủ một lớp băng mỏng, Dương Hiền thì đang run rẩy cầu xin tha chết: “ Tôi không biết gì cả... Tôi chỉ là một thầy giáo...”

Long Trạch suy nghĩ một lúc, tiếp tục uy hiếp: “ Nếu không nói, tôi sẽ giết chết vợ anh, sau đó là con anh, vừa hay cho ba người cùng đoàn tụ dưới đó.”

“ Anh nhầm ...”

“ Tôi sẽ giết chết một người trước, sẽ biết có nhầm hay không.”

Dứt lời, Long Trạch xoay người đi ra ngoài. Trước sau hắn chưa hề nhắc đến chuyện bức ảnh, Long Trạch đi tới phòng khách sau đó quay trở lại, cười nhạt: “ Nào có thầy giáo nào bình tĩnh như anh? Ở trước mặt người khác tỏ vẻ sợ chết nhưng anh không qua được mắt tôi, anh đóng kịch dở quá. Đến vợ con cũng không lo, anh chỉ đơn giản là thầy giáo thôi sao?”

Long Trạch bắt lấy tay của Dương Hiền nhìn nhìn, cười khẩy: “ Anh xem tay mình đi, vết chai trên tay mình, chẳng lẽ do cầm phấn viết bảng nhiều năm nên tạo thành chai tay?”

Dương Hiền kiên trì: “ Tôi không biết gì cả.”

Long Trạch đã có suy nghĩ riêng của mình, người này quả thực không đơn giản không nên giải tên này ở đây, hắn đánh Dương Hiền ngất rồi khiêng xuống lầu nhét vào cốp xe oto, sau đó rời đi. Mặc kệ là thành phố lớn hay thị trấn đều có những nơi dơ bẩn, chỉ cần tốn một chút tiền thì có thể sai khiến được bất cứ ai.

Long Trạch đối với địa hình thành phố Y nắm rõ trong lòng bàn tay, sau khi đưa Dương Hiền xuống dưới tầng hầm Long Trạch trói hắn vào một chiếc cột. Rất nhiều chuyện hắn chưa từng làm qua nhưng không có nghĩa hắn không biết. Trong phòng chỉ có một ngọn đèn bóng tròn duy nhất, bên trong truyền ra tiếng người đàn ông kêu rên vì đau đớn.

Hình thức tra tấn bằng điện là đơn giản và là phát minh hữu hiệu nhất của thế kỷ hai mươi, dòng điện chạy qua người, len lỏi vào từng ngõ ngách tận xương tủy, giống như có hàng vạn mũi kim đâm vào người.

Long Trạch nhìn nhận mọi chuyện rất đơn giản, người khác đối với hắn tốt, hắn sẽ đối tốt lại với người. Nếu người muốn hại hắn, hắn tất nhiên sẽ trải đường chết cho họ. Người đàn ông ở trước mặt đau đớn đến ngất đi tỉnh lại, Long Trạch đứng ở bên người Dương Hiền đợi cho hắn tỉnh lại sau đó lại tiếp tục tra tấn.

Nhìn thấy Dương Hiền chỉ còn nửa cái mạng, toàn thân run rẩy vì đau đớn nhưng Long Trạch vẫn không hề có chút mảy may thương xót. Cho dù Dương Hiền không giữ trong tay những bức ảnh của hắn thì con người này cũng không phải người tốt.

Sau hai tiếng, máu cùng với mồ hôi trộn lẫn dính dấp trên người, Dương Hiền dưới màn tra tấn đau như chết lặng, hơi thở đứt quãng, giọng nói hỗn hển: “ Có ... Có một thứ, trước đây Trình Thiên đưa cho tôi giữ ... Không ... Chưa nói rằng sẽ xử lý ra sao.”

Long Trạch vừa lòng, tin tức Trang Lăng cung cấp quả thực không phải là giả.

Dương Hiền ở thị trấn còn sở hữu bất động sản, ở trong phòng ngủ của hắn, sau vách tường thủy tinh là một chiếc két sắt nhỏ, bên trong có một túi plastic, mở ra là một túi khác được bọc rất kỹ càng, lớp bên trong là một quyển sổ nhỏ cùng với hai tờ giấy.

Long Trạch mở ra nhìn nội dung trên tờ giấy, là lai lịch của Long Trạch, không chỉ có như vậy, Trình Thiên còn tạo ra bằng chứng giả tạo tội danh cho Long Trạch nhưng đều dùng giấy bút để viết lại, với đồng giấy vụn này không thể đem lên tòa làm là chứng cứ được.

Tuy rằng vài năm qua, Long Trạch làm việc cho Trình Thiên nhưng hắn không giết người phóng hỏa, chủ yếu là giúp hắn đi đánh bạc, cho dù có giúp hắn bắt người nhưng với tốc độ của Long Trạch, chắc chắn Trình Thiên không thể nắm trong tay bất cứ bằng chứng gì nên hai tờ giấy này đối với hắn không có sức đe dọa nào cả.

Hắn mở quyển sổ nhỏ ra, bên trong đều là những bức ảnh, hắn nhìn xấp hình trong tay, từ trạng thái căng thẳng chuyển sang dở khóc dở cười.

Bức ảnh đích thực là có chụp người trong hình dáng rần, nhưng vì là ảnh cắt từ những đoạn quay nhỏ ra nên không thể nhìn rõ, ảnh mờ mịt và có những bức thì nhòe nhoẹt. Tuy rằng nhìn thấy rõ thân rần nhưng không hề thấy được khuôn mặt của chủ nhân bức hình này là ai, cái rõ nhất chỉ là nửa khuôn mặt của hắn nhưng vì góc chụp và kĩ thuật quá kém nên cũng không thể xác định được có phải là Long Trạch hay không.

Nếu những bức ảnh này bị truyền ra ngoài, ở một xã hội hiện thực như này có thể khiến mọi người chú ý giống như phát hiện được người ngoài hành tinh, nhưng nếu muốn nói rằng đây chính là Đồ Thần Long Trạch thì quá miêng cường, hoàn toàn không thể dựa vào lai lịch và những bức ảnh không rõ mặt này buộc tội hắn được.

Cho dù những bức ảnh này được truyền ra ngoài nhưng khi đó Trình Thiên đã chết, không còn ai đứng ở đằng sau hô mưa gọi gió, chuyện Long Trạch bị bắt sẽ không có khả năng xảy ra. Long Trạch có thể phản bác rằng mình bị hãm hại, ghen tị hắn là Đồ Thần, người ghen tị tài năng của hắn không ít, hơn nữa khoa học kĩ thuật hiện nay phát triển mạnh như vậy có thể đây là những bức ảnh ghép lại.

Long Trạch xé nhỏ những bức ảnh này ra rồi đốt chúng thành tro. Trên mặt vô cùng thoải mái, vài năm nay, ngoại trừ Tiết Đồng, hắn không hề tiếp xúc gần gũi với ai, chẳng trách những bức ảnh này có chất lượng xấu đến thế. Trình Thiên luôn tìm mọi cách diệt trừ Long Trạch, mọi kế hoạch hắn đều chuẩn bị rất tỉ mỉ, cài bom trên máy bay, thuê sát thủ đến giết hắn nhưng cũng không làm gì được Long Trạch.

Chỉ cần một chút sơ hở, nhất định Trình Thiên sẽ thua rất thê thảm.

Tuy rằng những bức ảnh này không có tính uy hiếp cao, nhưng cũng không nên để nó tồn tại trên cõi đời này, Long Trạch không thích phiền toái, muốn cuộc sống sau này được yên bình, hắn cần xử lí mọi chuyện gọn gàng sạch sẽ.

Nâng tay nhìn đồng hồ, lúc này đã hơn mười giờ, nếu hành động nhanh, buổi tối có thể tới thành phố C.

Long Trạch gọi điện cho Trang Lăng, không ngoài dự liệu, di động tắt máy.

Sáng nay, Trình Thiên cũng không gọi được cho Trang Lăng, nhiều năm như vậy, tình huống như này chưa từng xảy ra, hắn cảm thấy có gì đó không ổn, ở trên giường bệnh ngồi dậy, lập tức gọi điện cho tên thuộc hạ thân cận: “ Trang Lăng có ở công ty không?”

Người trong điện thoại trả lời: “ Hôm nay không thấy, có lẽ ở dưới sông bạc.”

Trình Thiên trầm giọng: “ Lập tức đi tìm hắn, gọi Trang Lăng đến đây. Còn nữa, đi tìm hiểu vấn đề tài chính của hắn.”

Trình Thiên cúp điện thoại, gọi đến người lái xe của Trang Lăng: “ Trang Lăng đâu?”

Giọng nói của Trình Thiên rét lạnh khiến cho Tiểu Trương hoảng sợ: “ Tối hôm qua, anh ấy nói không cần tôi lái xe, nói đến Cung Đêm, tự mình lái xe.”

Trình Thiên không trả lời, hai mươi phút sau, có điện thoại đến: “ Trước mắt không tìm được, cũng không biết Trang Lăng đang ở đâu. Về mặt tài chính, không có gì đặc biệt, Trang Lăng không có tài sản nhiều ở trong nước.”

Trình Thiên nắm điện thoại đến gân xanh mu bàn tay nổi rõ lên, trong lòng đầy ngờ vực cùng với sự phẫn nộ, hắn gọi điện thoại cho Trang Lăng thì chỉ nghe thấy tiếng “ Tút ... tut “ không thấy có người trả lời, sau đó điện thoại chuyển sang hệ thống hộp thư thoại trả lời: “ Số máy quý khách vừa gọi hiện tại không liên lạc được ...”

Trình Thiên nổi cơn thịnh nộ, ném mạnh chiếc điện thoại xuống mặt bàn, đầy phẫn hận: “ Trang Lăng, anh dám bán đứng tôi!”

Chương 82: Đuổi thuyền

Khuôn mặt Trình Thiên như phủ một tầng mây đen dày đặc, hần giật mũi kim truyền ở cánh tay trái, trên mu bàn tay rỉ máu vì lực rút kim quá mạnh cầm áo khoác bước nhanh ra ngoài. Ở phòng ngoài, y tá nhìn thấy hần rời đi, vội vàng theo phía sau: “Trình tổng, vết thương của ngài chưa lành, không thể xuất viện.”

Ngay cả nhìn cũng không nhìn, Trình Thiên bước nhanh ra cửa, tình huống này xảy ra chỉ có nguyên nhân duy nhất là Long Trạch đã trở lại, hơn nữa đã tìm cách lấy được những bức ảnh ấy. Trình Thiên dùng lực đẩy mạnh cửa ra ngoài, nhìn đám vệ sĩ túc trực ở ngoài cửa: “Đưa xe tới đây, nhanh.”

Một tên vệ sĩ với thân hình rắn chắc vội chạy đi lấy xe, Trình Thiên nhìn tên vệ sĩ kiêm trợ lí, sắc mặt tràn đầy lo lắng, vội vàng lên tiếng: “Có bao nhiêu người gọi hết đến đây.”

“Vâng.” Sắc mặt trợ lí bỗng trở nên khẩn trương hơn, hần biết đã có chuyện xảy ra lập tức đi chuẩn bị người.

Trình Thiên lấy di động, ngón tay run run bấm số điện thoại, đến khi có người nhấc máy, hần nói: “Đại Lưu, người phụ nữ kia đang ở đâu?”

Đầu dây bên kia có tiếng động cơ oto, khá ồn: “Chúng tôi vừa xuống máy bay, đang trên đường tới Cung Đêm.”

“Không cần đưa tới Cung Đêm, lập tức đưa tới đây, đi đến bến tàu, càng nhanh càng tốt.” Trình Thiên nôn nóng ra lệnh.

Đại Lưu cũng không dám nói nhiều lời: “Vâng, ông chủ.”

Thủ đoạn làm việc của Trình Thiên những người đi theo hần không phải không biết, Đại Lưu không dám chậm trễ, ở trên đường lớn chiếc xe oto bỗng nhiên tăng tốc, bất chấp việc vượt qua mấy cột đèn đỏ. Ở ghế sau, Tiết Đồng vẫn trong trạng thái hôn mê, tay chân bị trói, miệng bị dán băng dính.

Trình Thiên cùng với đám vệ sĩ vội vàng rời đi, tâm tư hần lúc này rất hỗn loạn. Trong những năm gần đây, thành phố Y là được coi như sinh mạng của hần, vào sống ra chết bao nhiêu năm mới có ngày hôm nay. Hần có thể đứng ở trên à nhìn xuống thiên hạ, đối với hần tiền tài danh lợi cũng quan trọng như chính tính mạng của hần.

Trang Lăng có thể bỏ mặc tất cả mà chạy trốn nhưng hần không thể bỏ lại tất cả tài sản của mình. Cho dù buộc lòng phải bỏ lại tất cả, chạy trốn ra nước ngoài, không có chỗ dựa sau lưng, cũng không giàu có như trước nhưng như thế chỉ khiến cho khả năng Long Trạch giết hần trở nên dễ dàng hơn.

Long Trạch trên đường cao tốc phóng xe như bay, chuyện hần cần làm cũng đã làm, sau khi mọi chuyện giải quyết triệt để, hần có thể ở bên Tiết Đồng.

Tiếng chuông di động vang lên, Long Trạch mở máy, là Tả Thần Dật.

“Alo, có việc gì sao?” Long Trạch rất thoải mái.

Giọng nói của Tả Thần Dật đầy vẻ lo lắng: “Long Trạch, Tiết Đồng mất tích.”

“Làm sao lại mất tích? Chuyện xảy ra khi nào?” Nghe xong câu nói của Tả Thần Dật, Long Trạch giống như bị ai đó giáng mạnh một cú vào gáy.

“Chuyện xảy ra vào đêm qua.” Tả Thần Dật nói tiếp: “Hôm qua, cha Tiết Đồng xảy ra tai nạn, sau đó Tiết Đồng chạy tới bệnh viện đồng thời cũng mất tích ở đó. Mẹ cô ấy gọi điện nói với tôi, nhưng vì bà quá lo lắng nên nói cũng không rõ ràng lắm.”

Long Trạch cảm thấy trước mắt bỗng trở nên mờ mịt, cho dù lúc này mặt trời đang vào lúc đứng bóng, trầm giọng hỏi: “Tại sao cha cô ấy lại gặp tai nạn? Nguyên nhân như nào? Tiết Đồng tới bệnh viện, bao lâu thì xảy ra chuyện?”

“Nghe nói là có chiếc xe đột nhiên lao tới, đụng phải xe của cha Tiết Đồng. Cô ấy ở trong bệnh viện một lúc thì xảy ra chuyện. Hình như là buổi tối hôm đó, đã báo công an, cảnh sát đang cho người đi điều tra. Tôi không tiện ra mặt, Lộ Linh xưng là bạn của Tiết Đồng đang ở nhà cô ấy an ủi cha mẹ, cha cô ấy bị thương khá nghiêm trọng nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng, anh đang ở đâu? Khi nào thì trở về?”

Trực giác Long Trạch cho biết, đây là chủ mưu bắt cóc: “ Tôi đang ở bên ngoài, sẽ trở về nhanh thôi. Trước mắt, anh giúp tôi trấn an người thân của Tiết Đồng, để cha cô ấy yên tâm dưỡng bệnh, nếu cần thiết thì dùng tiền lo lót cho bác sĩ, khi nào trở về tôi sẽ trả lại tiền cho anh. Chuyện Tiết Đồng giao cho tôi xử lí, tôi nhất định sẽ đưa cô ấy trở về.”

“ Ở cục cảnh sát tôi cũng có người quen, sẽ nhờ vả họ dốc sức điều tra, có tin tức sẽ nói cho anh biết. Cũng may, thời gian cô ấy mất tích chưa lâu, nếu không sẽ rất khó điều tra, nghe nói trước kia Tiết Đồng bị lừa đem bán.” Tả Thần Dật muốn nói thêm nhưng lại thôi.

“ Nếu cảnh sát nói rằng là nhóm buôn người gây ra, anh gọi điện nói cho tôi biết, tôi sẽ trở về tìm kiếm.”

“ Được.”

Nói vài câu sau đó Long Trạch cúp điện thoại, khuôn mặt hần trầm xuống, chân nhấc mạnh ga. Hần phải đi tìm Trình Thiên, chuyện xảy ra quá trùng hợp, sau khi cô từ khu nhà của quân đội tới bệnh viện thì mất tích, giống như có người cố ý dàn dựng tình huống để ép Tiết Đồng ra ngoài.

Mặc kệ là có phải do Trình Thiên ra tay hay không, Long Trạch cũng phải đi gặp hắn.

Oto chạy như bay trên đường, đến thành phố tốc độ cũng không giảm, rẽ trái rồi lại rẽ phải, Long Trạch lái xe với tốc độ vô cùng khủng khiếp nhưng không hề gây ra tai nạn. Tốc độ kinh hoàng của Long Trạch đã gây chú ý với cảnh sát giao thông, mấy người lái xe đuổi theo nhưng cũng đành bỏ cuộc, chỉ có thể đứng ở phía sau thở dài nhìn xe hần vút đi.

Long Trạch lái xe mất nửa tiếng thì tới nơi Trình Thiên, mọi người thấy hần vội vàng tránh đi, nhưng hai mươi phút trước Trình Thiên đã rời đi. Hần tóm lấy y tá của Trình Thiên, hỏi về tung tích của hắn.

Ra khỏi nơi dưỡng bệnh của Trình Thiên, Long Trạch không sử dụng oto mà lái một chiếc xe máy, xe xuyên qua những khe hở của đoàn xe oto nối đuôi nhau trên đường. Long Trạch giống như con cá mập đuổi theo con mồi, gió ở bên tai hần thổi vào vù vù như đang gào thét, Long Trạch hai mắt hípmắt lại, con người giống như có ngọn lửa đang bùng cháy.

Hần theo Trình Thiên lâu như vậy, biết rõ thuyền của hần đậu ở đâu, Long Trạch lái xe chạy thẳng tới bến tàu, cách đó không xa nhìn thấy tàu đã rời cảng, nhìn thấy bên sườn của chiếc tàu kia là con chim ưng, đúng là tàu của Trình Thiên.

Long Trạch trở nên căng thẳng, nhìn xung quanh thấy bên cạnh là có chiếc cano đang chuẩn bị nổ máy, không phút chần chừ hần nhanh chóng chạy tới đẩy chủ nhân của chiếc cano sang một bên.

Hai người đàn ông đang chuẩn bị dạo chơi trên biển thì đột nhiên bị người khác dành lấy cano của mình, có phần bức mình: “ Đây là cano tư nhân.”

Long Trạch hung hăng nói: “ Bây giờ tôi mua.”

Nói xong hần ném hai người đàn ông lên trên bờ, sau đó ném lại cho họ một chiếc thẻ, đọc mật mã với sáu chữ số.

Hai người đàn ông vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra chỉ nghe thấy tiếng động cơ vang lên, đến khi hoàn hồn thì chiếc cano đã chạy ra biển.

Đuôi máy cano rẽ nước thành những vệt trắng dài trên mặt biển, Long Trạch nhìn về phía tàu của Trình Thiên, gắt gao đuổi theo.

Chiếc thuyền này, Trình Thiên đã bỏ ra không ít tiền để mua về, không những trang trí xa hoa mà trên thuyền còn bố trí những vũ khí quân dụng, hệ thống quan sát, định vị, vũ khí chống nổ, trên thuyền còn trang bị cả đại bác bắn xa. Lúc này, chiếc thuyền đã rời bến khá xa, xung quanh chỉ còn lác đác mấy chiếc thuyền cỡ nhỏ. Đối với chiếc cano đang bám sát theo, người trên thuyền vẫn chưa phát hiện ra.

Đường ven biển càng ngày càng xa, Long Trạch đuổi sát chiếc thuyền của Trình Thiên đồng thời cố gắng ẩn nấp để hần không phát hiện có người bám theo, xem khoảng cách đã an toàn, Long Trạch bỏ lại chiếc cano, nhảy xuống biển.

Ở dưới nước, chiếc đuôi của Long Trạch rẽ nước với vận tốc kinh hoàng, giống như một quả ngư lôi đang nhắm trúng mục tiêu, chỉ biết lao về phía trước.

Bám đuôi hơn nửa tiếng, người trên thuyền vẫn chưa phát hiện được điều gì khác thường, Long Trạch đã lặn vào đáy của thuyền, tìm cơ hội lặn vào trong thuyền, sau đó khôi phục hình dáng con người.

Chiếc thuyền của Trình Thiên mỗi lúc gia tăng vận tốc nhanh hơn, ở trên mặt biển lúc này không còn bóng dáng của chiếc thuyền nào khác. Đối với chiếc thuyền này, Long Trạch vô cùng quen thuộc, kết cấu đều nằm trong đầu hắn, thừa dịp chưa bị phát hiện, hắn lặn lên thuyền, bên cạnh có tên vệ sĩ đi ngang qua, Long Trạch đánh cho hắn ngất xỉu rồi nhanh chóng thay quần áo.

Hôm nay, sắc mặt Trình Thiên cực kì không tốt, đám vệ sĩ cảm thấy như mây đen đang giăng trên đầu, quan sát xung quanh vẫn không thấy có chiếc thuyền nào đuổi theo.

Trên hành lang, có hai tên vệ sĩ vừa đi vừa nói chuyện phiếm, không hiểu vì sao hôm nay ông chủ nóng tính như vậy, định tiến vào phòng thì thấy có một bóng người xuất hiện, chưa kịp nhìn đối phương là ai đã đồn ngã.

Một tên vừa định rút súng nhưng động tác của đối phương nhanh hơn, vừa rút được súng ra đã bị cướp mất. Long Trạch dí họng súng vào người tên vệ sĩ, ánh mắt như lưỡi dao có thể đâm thủng hắn bất cứ lúc nào, dùng âm thanh cực thấp để hỏi hắn: “Trình Thiên có phải đang ở trên thuyền không?”

Tên vệ sĩ kinh ngạc, cuống quýt gật đầu.

“Có phải trên thuyền có còn có người khác?”

Tên vệ sĩ mờ mịt: “Không rõ lắm.”

Long Trạch không nói nhiều lời, đi tìm Trình Thiên sẽ biết được kết quả, hắn không nổ súng, động tác nhanh nhẹn vận cổ tên vệ sĩ. Xử lí xong, Long Trạch không chút tiếng động đi về hướng bong tàu.

Nếu chỉ là một hai tên vệ sĩ, Long Trạch không nhất thiết phải nổ súng, còn nếu là ba hay bốn người, hắn sẽ nổ súng, không nên đánh rắn động cỏ.

Thân tàu tuy lớn, nhưng bởi vì Trình Thiên đột nhiên muốn sử dụng nên trên tàu không có nhiều nhân viên phục vụ, tất cả đều là đám vệ sĩ cơ bắp cường tráng, người đang đứng ở phía trước là Đại Lưu, hắn sai A Cường với A Hoa đi lấy một số thứ, đợi lâu không thấy trở lại, liền lôi điện thoại ra định chờ mắng vì sự chậm trễ nhưng lại không thấy có người nghe máy, nhận thấy trên thuyền không có tình huống nào khác lạ, hắn không báo cáo với Trình Thiên mà chỉ sai người đi tìm.

Chính giữa của thuyền, là căn phòng chuyên tổ chức những cuộc ăn chơi trác táng của những kẻ có tiền, bốn phía xung quanh đều là cửa kính thủy tinh, đuôi thuyền và lan can được mạ vàng, cầu thang hình xoắn ốc cao chừng hai tầng.

Trình Thiên ngồi ở ghế sofa đặt ở sảnh chính, xung quanh là đám vệ sĩ lưng đứng thẳng tắp, tay cầm súng đã lên đạn từ sớm.

44. Chương 83 - 84

Chương 83: Giết người

Tại sảnh chính, Tiết Đồng bị trói chặt hai tay ở sau ghế ngồi ở chính giữa phòng, vài sợi tóc dính trên khuôn mặt, sợi dây vòng qua trước ngực, trói chặt cô vào chiếc ghế không thể nhúc nhích.

Trình Thiên ngồi cách đó vài bước, đôi mắt hắn như quỷ thần, nhìn cô: “Cô nói xem, Long Trạch sẽ đến cứu cô hay không?”

Miệng Tiết Đồng bị dán băng dính, cô cúi đầu không nhìn Trình Thiên, trong mắt chứa đầy vẻ uất hận.

“À, đúng rồi. Long Trạch còn chưa biết cô ở đây.” Trình Thiên lẩm nhẩm một mình: “ Thế nhưng, nhanh thôi hẳn cũng sẽ biết cô đã mất tích, nói không chừng đang ở chỗ nào đó tìm cô.”

Tiết Đồng vẫn cúi đầu, không nhìn hẳn, xem hẳn giống như một con chó điên cắn càn.

“ Dù sao hẳn cũng sẽ tới tìm tôi, tôi biết hẳn hận không thể lột da rút gân tôi.”

Giọng nói hẳn toát lên vẻ tức giận, ở trong sảnh chính bước qua bước lại, hẳn tức giận tím tím Tiết Đồng: “ Hai người là một đôi cầu nam nữ, muốn dẫn tôi vào con đường chết!”

Tiết Đồng bị hẳn tím tím đau điếng cả người, cắn chặt răng, ánh mắt như lưỡi dao sắc nhìn nhìn vào Trình Thiên.

Trình Thiên tức giận, tát mạnh một cái vào mặt Tiết Đồng, phẫn nộ nói: “ Muốn giết tôi? Không dễ dàng như vậy, nói cho cô biết, tôi chết thì hai người cũng phải chôn cùng. Tên tiểu tử Long Trạch kia, vĩnh viễn đừng mơ tưởng sẽ được ở cùng một chỗ cùng với cô.”

Tức giận của hẳn vẫn chưa phát tiết hết, Trình Thiên đứng ở trước cửa rống lên: “ Đại Lưu.”

Hắn ở trong sảnh chính, Đại Lưu thì đứng ở ngoài canh cửa, nhưng gọi lại không thấy hẳn trả lời.

Trình Thiên lại lớn tiếng nhìn tên vệ sĩ bên cạnh: “ Đại Lưu đâu? Gọi hẳn đến đây.”

Tên vệ sĩ vội vàng rời khỏi cửa, Trình Thiên đi về phía Tiết Đồng nổi giận, nắm chặt càm của cô: “ Có biết vì sao tôi gọi Đại Lưu không? Nói cho cô biết, Đại Lưu là người của thành phố C, hẳn đối với thành phố C nắm rõ như lòng bàn tay. Hẳn đã thay tôi tặng cho cô một món quà lớn, đó chính là sắp xếp cha mẹ cô cùng vào bệnh viện. Cô phải nhớ kĩ, tất cả những chuyện này đều do tên yêu quái Long Trạch kia gây ra. Hẳn chính là sao chổi, là ngọn nguồn của mọi vấn đề, tôi xem đến lúc đó cô còn một lòng một dạ với hẳn không.”

Tiết Đồng càm phẫn nhìn hẳn, hận không thể dùng ánh mắt của mình giết chết Trình Thiên.

Trình Thiên đang định nói tiếp thì nghe thấy tiếng súng vang lên, khuôn mặt hẳn bỗng tái mét lại: “ Tại sao có tiếng súng?..”

Mấy tên vệ sĩ đứng ở góc tường cũng thay đổi sắc mặt, cầm bộ đàm liên lạc với người khác, báo cáo tình huống, rống vào bộ đàm đến nửa ngày nhưng không thấy ai trả lời, giọng nói có phần gấp gáp: “ Ông chủ, không ai trả lời.”

“ Vậy đi xem tình hình thế nào đi.” Trình Thiên quát lớn.

Vệ sĩ vừa đi ra tới cửa, lại nghe thấy giọng nói hoảng sợ của Trình Thiên: “ Không cần ra ngoài, ở trong này bảo vệ, dùng điện thoại gọi đi.”

Vệ sĩ liên tục bấm số nhưng không thấy ai trả lời, gọi thuyền trưởng cũng không thấy hồi âm, ngay cả tiếng chuông chờ điện thoại cũng không có, chạy đến cửa sổ, thấy tốc độ tàu chạy ngày càng chậm lại, nhất thời hoảng sợ: “ Ông chủ, thuyền sắp dừng.”

Trình Thiên hoảng sợ như chim sợ cành cong, mặt không còn giọt máu, hẳn lo sợ đến mức tay trái nắm chặt lại, vội vàng rời vớ lấy cây súng trên bàn, nhìn về đám vệ sĩ bảo phải hết sức chú ý, vài người vội vàng chạy tới bên cạnh hẳn, vài người lên tầng hai quan sát xung quanh.

Ở sảnh chính, chỉ còn Tiết Đồng đang bị trói ngồi trên ghế, Trình Thiên chạy nhanh lên tầng hai, đám vệ sĩ cũng hấp tấp đi theo, hẳn đứng từ trên tầng hai nhìn xuống, rống lên: “ Long Trạch, nếu đã đến đây, thì xuất hiện đi.”

Giọng nói của Trình Thiên vang khắp trong phòng, sáu tên vệ sĩ đứng bên cạnh hẳn cũng không khỏi run sợ, tuy không rõ tình huống cụ thể ra sao nhưng chúng hết sức cảnh giác nhìn bốn phía, cầm chặt cây súng tự động trong tay.

Không có tiếng trả lời, mọi người trong phòng đều đang nín thở, có người nhìn nóc nhà, có người nhìn về phía cửa sổ.

“ Nếu muốn giết tôi, thì ra đây đi.” Sắc mặt Trình Thiên trắng bệch, cả khuôn mặt hấn gần như biến dạng, gào rít nói: “ Người phụ nữ của anh đang nằm trong tay tôi, nếu anh còn không xuất hiện, tôi sẽ giết chết cô ta.”

“ Tôi biết, kĩ năng bắn súng của anh rất chuẩn xác, hành động nhanh nhẹn nhưng cũng không thể nhanh hơn bom mìn.”

Hắn giơ tay lên, đó là chiếc máy điều khiển nổ bom từ xa, ở dưới ghế Tiết Đồng gắn đã gài sẵn bom, đủ lớn để nổ những vật xung quanh trở thành tro bụi. Chỉ cần ngón tay của hắn chạm vào nút màu đỏ, Tiết Đồng sẽ chết: “ Muốn cứu người, đến đây đi! Tên rùa đen rút đầu rút cổ, không dám xuất hiện.”

Long Trạch không xuất hiện, Tiết Đồng không biết hắn đang ở đâu, hai tay cố gắng vùng vẫy khỏi sợi dây đang thắt chặt, ở ngón tay giữa của cô có một chiếc nhẫn gắn đá ruby.

Mấy ngày trước cô đã đặt mua ở trên mạng, ngay lúc này, chiếc nhẫn này đã trở thành công cụ giúp cô tự cứu lấy bản thân, Tiết Đồng nhìn xung quanh, sau đó bắt đầu dùng những cạnh của viên đá cửa vào sợi dây thừng đang trói mình.

Giọng Trình Thiên mang theo vẻ sợ hãi: “ Long Trạch, không phải anh nghĩ rằng mình sẽ có khả năng cứu người? Tôi nói cho anh biết, trên thế giới này, sẽ không có ai tiếp nhận một yêu quái như anh.”

Không ai trả lời hắn, càng không có ai xuất hiện, Trình Thiên vừa giận vừa sợ hãi, lùi về phía sau mấy bước, bảo đảm vệ sĩ hướng họng súng về phía Tiết Đồng: “ Không ra? Long Trạch, tôi đếm đến ba, nếu anh không xuất hiện, tôi sẽ giết cô ta.”

“ Một ..” Trình Thiên nhìn xung quanh.

“ Hai.” Hắn rống lên.

Lúc hắn chuẩn bị mở miệng đếm đến ba, cửa dưới sảnh chính mở toang, Long Trạch bước từ từ vào, trên tay cầm một cây súng.

“ Ha Ha Ha!” Trình Thiên cười lớn tiếng: “ Long Trạch, không ngờ anh lại si tình như vậy.”

Long Trạch ở phía cửa chính, liếc nhìn Tiết Đồng, động tác sau lưng của cô rất nhỏ nhưng hắn vẫn thấy được rất rõ ràng, hắn đảo mắt nhìn về phía tầng hai, khuôn mặt như được phủ bởi lớp sương: “ Trình Thiên, có việc gì thì nên đối phó với một mình tôi, sao lại dùng một cô gái để uy hiếp người khác?..”

“Với anh? Không cần phải nói nhiều đến vậy!” Trình Thiên hướng họng súng về phía Long Trạch đồng thời giơ chiếc điều khiển từ xa lên, ra lệnh: “ Ném khẩu súng xuống.”

Long Trạch liếc nhìn Tiết Đồng, dây thừng buộc cổ tay đã bị cô cắt đứt, vì Trình Thiên không chú ý nên cô vẫn giả vờ rằng mình vẫn đang bị trói, Long Trạch nhìn về phía Trình Thiên, cầm cây súng ném ra phía ngoài cửa.

“ Đi chết đi.” Trình Thiên tức giận, lập tức nổ súng bắn, mấy tên vệ sĩ xung quanh cũng liên tục nã súng về phía Long Trạch.

Trình Thiên bắn viên đạn thứ nhất, lập tức chạy ra phía sau đám vệ sĩ, sau đó hắn nhào ra ngoài cửa sổ, bấm nút màu đỏ.

Long Trạch đoán được Trình Thiên sẽ cho nổ bom sau phát súng đầu tiên, trong nháy mắt, hắn lao nhanh về hướng của Tiết Đồng, ôm chặt cô vào lòng mình rồi nhảy nhanh ra ngoài cửa sổ.

Tiết Đồng vừa rời khỏi ghế, tiếng nổ bom lập tức vang lên, vật dụng trong sảnh nổ thành những mảnh nhỏ, hai tên vệ sĩ đứng bên cạnh nhất thời không phản ứng kịp cũng bị sức công phá của bom đánh văng ra xa.

Bốn tên vệ sĩ ở trên tầng hai, cũng không tránh khỏi sức công phá của bom, ngã nhào từ trên tầng hai xuống.

Trong phòng khói bay mịt mù, cả một sảnh chính xa hoa nay trở thành một đồng hồ hỗn độn, hai bên tai vẫn ù ù vì tiếng bom nổ, khắp nơi đều là mùi máu tanh.

Tấm cửa kính làm bằng thủy tinh nứt toác một đường sau đó đổ vụn xuống, Tiết Đồng sờ lưng Long Trạch, lòng bàn tay cô thấy rợn rợn lại còn có cảm giác ướt dính, sợ hãi: “Anh sao rồi?”

Long Trạch rên nhẹ một tiếng: “Tiết Đồng, đi mau.”

Long Trạch đang nằm đè lên người Tiết Đồng, cô cố gắng dùng sức đỡ hán ngồi dậy, không cầm được nước mắt cứ theo khóe mắt trào ra. Khuôn mặt cô dính đầy máu của hán, toàn thân Long Trạch nhiễm đầy máu tươi, đùi phải bị thương khá nghiêm trọng, lòi cả xương ra ngoài, trên lưng thì bị ghim bởi những mảnh thủy tinh vụn.

Long Trạch quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt hán co lại vì đau đớn, đẩy tay Tiết Đồng: “Đi..”

Tiết Đồng cẩn thận nhặt những mảnh thủy tinh đang găm trên chân Long Trạch ra, sau đó lấy tay đè miệng vết thương không ấu tràn ra, nghẹn giọng: “Trạch ...Anh sẽ không sao ..”

Long Trạch nằm rạp trên mặt đất, ngay cả thở cũng khó khăn với hán.

Toàn thân Tiết Đồng vô lực, hai mắt mờ đi vì nước mắt, chỉ nhìn thấy máu chảy ra từ tay cô, cả bàn tay đều nhiễm đỏ vì máu: “Anh cố gắng lên...”

Long Trạch nghe được có tiếng bước chân đang tới gần, trong lòng chợt trở nên căng thẳng, hán cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng nâng nửa người dậy, cầm tay Tiết Đồng, đưa cô đi tới hành lang: “Đi ...”

Tiết Đồng ngã xuống dưới thảm, Long Trạch đã cố gắng lắm mới đưa được cô ra ngoài phía hàng lang của tàu, đẩy cô cách mình chừng vài bước rồi ngã xuống dưới sàn nằm bất động ở đó.

Trình Thiên đi tới, tay hán vẫn nắm chặt cây súng, hán giống như người đến từ địa ngục, nhìn thấy máu của Long Trạch thấm đẫm một mảng, hán nhếch miệng cười. Trình Thiên đứng cách Long Trạch chừng vài mét, mang theo vẻ coi thường nhìn người đang nằm dưới đất: “Không phải anh rất lợi hại sao? Cuối cùng vẫn chết vì nổ bom.”

Long Trạch nằm trên mặt đất run rẩy vì đau đớn, nửa người dưới của hán nằm trong vũng máu lớn, hán nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm, tròng mắt đầy căm phẫn, tỏ vẻ không cam lòng!

Nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Long Trạch, Trình Thiên cười lớn: “Long Trạch, có phải anh không cam lòng? Anh luôn nghĩ mình là thần thánh, không ngờ lại rơi vào kết cục này.”

Trình Thiên hai tay nắm chặt cây súng, mạng của Long Trạch đang ở ngay trước mắt hán, chỉ cần bóp cò kẻ chiến thắng chính là hán: “Mặc kệ anh là thần hay là yêu quái, cuối cùng đều chết dưới tay tôi. Anh vĩnh viễn đều không thắng được tôi.”

Cổ đè nén cơn đau, Long Trạch nói đứt quãng: “Trình Thiên ... Đời này, điều tôi hối hận nhất chính là lúc trước cứu anh.”

“Vậy đi xuống địa ngục mà hối hận đi. Còn tôi, vẫn là lão đại của thành phố Y.” Trình Thiên đặt tay vào cò súng chĩa về phía Long Trạch.

“Pằng! Pằng!” Hai tiếng súng vang lên.

Nghe thấy tiếng súng nổ nhưng Long Trạch không hề cảm thấy đau đớn.

Cây súng trong tay Trình Thiên rơi xuống, cảm thấy quá bất ngờ hán không tin được điều gì đang diễn ra. Ở phía sau hán, một viên đạn găm vào đầu hán, một viên ở sau lưng xuyên thẳng đến trước ngực.

Sau đó vài tiếng súng khác tiếp tục vang lên, Trình Thiên ngã khụy xuống mặt đất.

Người ở phía sau Trình Thiên chính là Tiết Đồng, cô đứng cách hán không xa hai tay vẫn nắm chặt khẩu súng. Đến khi thấy Trình Thiên khụy xuống, toàn thân như bị rút hết toàn bộ sức lực hai mắt thần thờ đứng đó, toàn thân run rẩy, mỗi lần hít thở đều cố gắng hít thật sâu để giúp bản thân bình tĩnh lại.

Chương 84: Trên thuyền

Nhìn thấy Trình Thiên ngã xuống, Tiết Đồng lao đảo chạy tới chỗ Long Trạch, nắm lấy tay hán, giọng nói run run: “Trạch ...”

Ngón tay Long Trạch khẽ nhúc nhích, tỏ vẻ hài lòng mỉm cười nhìn cô, nói: “ Tiết Đồng, làm tốt lắm.”

Long Trạch bị thương khá nghiêm trọng, hấn nằm trên mặt đất không động đậy, Tiết Đồng sợ hấn bị thương đến cột sống, lại nghe được giọng nói yếu ớt của hấn, nước mắt giống như sông vỡ đê, không ngừng trào xuống: “ Anh cố gắng một chút, được không? Về sau, chúng ta có thể mãi mãi bên nhau.”

“ Được.” Long Trạch trả lời.

Mặc dù vậy, khi Tiết Đồng thấy mi mắt của Long Trạch không ngừng rũ xuống, cô giống như bị rơi xuống hố băng ngàn năm, lạnh đến thấu xương: “ Anh nói anh sẽ đem lại hạnh phúc cho em, nếu anh không ở bên cạnh em, sau này em gặp nguy hiểm em phải làm sao?.”

“Anh sẽ chăm sóc em. Để anh ngủ một lúc.” Hai mí mắt Long Trạch từ từ khép lại.

Tiết Đồng không biết, Long Trạch đi ngủ là để tự mình chữa lành vết thương. Cô chỉ biết, hấn bất động nằm đó, dường như không thể qua khỏi, trong lòng Tiết Đồng vô cùng hoảng loạn, mọi thứ trước mắt biến thành màu tối u ám: “ Trạch, anh phải cố gắng. Em sẽ đi tìm thuốc, anh đừng ngủ.”

Long Trạch không đáp lại, hai mắt vẫn nhắm nghiền, miệng vết thương vẫn còn chảy máu, tấm thảm phía dưới bị nhuộm một màu đỏ tươi.

Toàn thân Tiết Đồng run rẩy, nhìn dưới đất đầy máu tươi khiến đầu óc cô váng vất, sinh mạng của Long Trạch dường như đang bị quỷ thần hút cạn, không ngừng giết chết hấn, cô nắm chặt tay Long Trạch cố gắng tiết chế cảm xúc của mình.

Cô đặt tay Long Trạch xuống dưới đất, vừa định đứng dậy ngay lập tức một cơn choáng váng ào tới, Tiết Đồng cả người ngã xuống, nhưng cô không cảm thấy đau. Lúc này sự sống và cái chết đang ở trước mắt cú ngã này chẳng hề hăng gì, Tiết Đồng dùng sức đứng dậy, chạy nhanh đi tìm thuốc.

Cô không thể trở mắt nhìn người mình yêu bước vào cánh cửa tử thần, Long Trạch mà cô biết là một người không ai có thể đánh bại, hấn tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, không có việc gì. Tiết Đồng nhủ với bản thân, hấn sẽ không sao, cô tự an ủi lấy chính mình, chỉ có vậy, cô mới chống đỡ được thân xác yếu ớt và tinh thần kiệt quệ này.

Địa hình của chiếc thuyền này đối với Tiết Đồng không quá xa lạ, cô chạy vào phòng gần nhất lấy một chiếc khăn mặt, tìm một chiếc chăn sạch sẽ, lấy kéo, nước khoáng cùng một số vật dụng cần thiết gói lại, chạy về chỗ Long Trạch.

Tiết Đồng ngồi xổm xuống cạnh bên người Long Trạch, nhặt những mảnh thủy tinh trên lưng hấn ra, dùng khăn mặt lau sạch máu, phải nhanh chóng cầm máu cho hấn.

Cô biết, thân thể của Long Trạch rất đặc biệt, khả năng tự hồi phục của hấn rất nhanh, ngày xưa bị chảy máu cũng tự khiến vết thương lành lại. Tiết Đồng cắt nhỏ chiếc chăn ra rồi dùng nó quấn quanh miệng vết thương, cô phải làm mọi cách để giữ Long Trạch ở lại bên người, không để thần chết cướp hấn đi.

Tiết Đồng vừa băng bó vết thương cho Long Trạch, vừa nói chuyện với hấn: “ Trạch, anh mau chóng tỉnh lại. Anh xem xem, xung quanh rất nhiều người chết, em ở một mình rất sợ, anh không thể bỏ lại em.”

“ Anh không phải bỏ vốn đầu tư sao? Nếu anh không tỉnh lại, một mình em sao có thể đối phó với Tả Thần Dật. Sau này đầu tư kiếm lời, anh ta không đưa tiền lời cho em, lúc đó em sẽ bị người khác coi thường, em không muốn như thế, anh phải bảo vệ em...”

“ Long Trạch, nếu anh không tỉnh lại, em sẽ một mình trở về, sau đó sẽ quên sạch anh, cầm tiền của anh gả cho người khác, cả đời này em sẽ không nhớ đến anh...”

Giọng nói của Tiết Đồng như người mơ ngủ, câu cú không rõ ràng. Cô không dám tự ý di chuyển Long Trạch, chỉ biết ngồi bên cạnh hấn, cầm lấy khăn mặt tự lau nước mắt nước mũi lem nhem trên khuôn mặt mình.

Cô đưa tay nắm chặt tay hấn, ở bên cạnh hấn cần nhằn: “ Trạch, anh còn nhớ lần đầu tiên đưa em ra biển không? Ở dưới đáy biển giúp em nhặt thật nhiều vỏ sò, bây giờ em muốn có trân châu thiên nhiên, em

muốn tự tay mình khâu dây chuyền trên châu. Anh đã nói, em muốn gì anh đều sẽ cho em, nói ra rồi không được nuốt lời, bằng không em sẽ hận anh cả đời.”

“ Em muốn chơi với cái đuôi của anh, anh tỉnh lại đi, được không? Người khác đều không có đuôi, về sau em biết đi tìm ai có cái đuôi như anh? Con người này, một chút ý thức trách nhiệm cũng không có ...”

.....

Tiết Đồng dần đuối sức, ngoài việc nói chuyện với hắn cô không biết có cách nào khác có thể giúp được Long Trạch.

Nửa bước cô cũng không rời khỏi Long Trạch, thỉnh thoảng cô lại dùng khăn lau mặt cho hắn, nhẹ nhàng nâng đầu hắn lên, cảm nhận hơi thở của hắn. Tay Long Trạch vẫn còn ấm, Tiết Đồng chú ý mọi động tĩnh của Long Trạch, không biết qua bao lâu, lông mi của hắn khẽ nhúc nhích, cô cảm thấy rất vui sướng, thấp giọng gọi hắn: “ Trạch, anh tỉnh? ”

Long Trạch vẫn không trả lời nhưng lông mày khẽ nhíu lại.

Tiết Đồng bặm riết không tha, tiếp tục hỏi hắn, trước kia Long Trạch cũng từng bị thương nặng, bản thân hắn cũng tự mình hồi phục, chỉ cần hắn qua thời kì nguy hiểm, vết thương trên người sẽ tự mình khép lại. Thỉnh thoảng, cô lại cho hắn uống một chút nước.

Cô ở bên cạnh không ngừng gọi tên hắn, giọng nói nghẹn ngào, cả đại sảnh rộng lớn chỉ vang lên tiếng gọi khẽ của cô. Mặt trời dần khuất bóng, giọng nói của cô mỗi lúc một nhỏ. Tiết Đồng kiệt sức ghé vào người Long Trạch, môi hắn khẽ mấp máy nhưng không nghe rõ hắn nói gì.

Tiết Đồng vui sướng: “ Trạch, anh tỉnh rồi sao? ”

“ Tiết Đồng ... ” Mí mắt Long Trạch khẽ nhúc nhích, hắn nhìn cô nhưng giống như có tảng đá đè nặng, không tài nào mở mắt được.

“ Em ở đây, luôn ở bên cạnh anh. ” Giọng nói Tiết Đồng khàn khàn.

Long Trạch khẽ mở mắt, chỉ nhìn thấy bóng người mờ ảo: “ Đừng làm ồn. ”

“ Có phải anh qua cơn nguy hiểm rồi không? ” Tiết Đồng nắm chặt tay hắn.

Long Trạch hơi thở mong manh, giọng nói đứt quãng: “ Em đừng làm ồn. Giống như quỷ than vậy. ”

Tiết Đồng nín khóc, cười: “ Cuối cùng anh đã tỉnh, em sợ ... ”

“ Tiết Đồng. ” Giọng nói Long Trạch rất nhỏ: “ Em ở đây là tốt rồi, anh sẽ cố gắng. ”

Cơ thể Long Trạch rơi vào trạng thái suy yếu trầm trọng, bộ dáng hắn rất thảm, chỉ nói vài câu rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ, Tiết Đồng biết trong khoảng thời gian ngắn hắn sẽ không thể tỉnh dậy, cô lau người sạch sẽ cho Long Trạch rồi chạy tới các phòng trên thuyền lấy một ít đồ dùng cần thiết.

Màn đêm buông xuống hết như tấm thảm màu lam rộng lớn, những ngôi sao nhỏ phát sáng rực cả một vùng trời, Long Trạch đã dần lấy lại được ý thức hơn nhưng hắn vẫn không thể cử động như bình thường. Tiết Đồng dùng hai chiếc chăn dày làm đệm cho hắn, nghiêng mình nằm xuống bên cạnh Long Trạch, đưa tay sờ lên những đường nét trên khuôn mặt hắn, giống như một họa sĩ đang vẽ lên tác phẩm tâm đắc của mình.

Long Trạch thều thào: “ Em sờ lâu quá rồi, nghỉ ngơi một lát đi. ”

“ Em không mệt. ” Ngón tay Tiết Đồng vẫn chơi đùa trên khuôn mặt hắn.

“ Em không mệt nhưng anh thấy ngứa, giống như có sâu đang bò trên mặt. ” Long Trạch bất đắc dĩ nói.

“ Trạch, anh sẽ khỏe lại, đúng không? ” Giọng nói của cô rất nhỏ, giống như sợ sẽ phá vỡ không gian yên tĩnh đang ngự trị lúc này: “ Sẽ tự lành lại giống như trước kia, đúng không? ”

“ Uhm. ” Long Trạch nói: “ Chỉ là hơi mất thời gian. ”

“ Vậy là tốt rồi. ” Tiết Đồng cuối cùng nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn qua xác của Trình Thiên, lo lắng hỏi: “ Hắn đã chết, anh sẽ không gặp rắc rối gì chứ? ”

Không đợi Long Trạch trả lời, Tiết Đồng khẽ cắn môi: “Anh phải đưa em đi cùng.”

Long Trạch an ủi cô: “Không có việc gì, anh đã tìm được bức ảnh rồi, không có chuyện gì đâu. Không còn ai có thể uy hiếp được anh.”

Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua xác của Trình Thiên: “Chỉ có điều, hai ngày sau anh mới có thể dọn dẹp đồng thi thể này, em có sợ không?”

“Hắn còn sống em mới sợ, nhưng bây giờ hắn đã chết rồi, còn gì mà phải sợ.” Tiết Đồng vuốt ve khuôn mặt Long Trạch, giống như cô đang âu yếm món đồ chơi quý hiếm.

Long Trạch nghiêng đầu, hít một hơi thật sâu: “Em đừng sờ mặt anh nữa, được không?”

“Được rồi.” Tiết Đồng thu tay lại, nắm lấy bàn tay hắn chơi đùa với đầu ngón tay của Long Trạch: “Trạch, có phải em rất ngốc không? Cha em thì đang nằm viện còn em thì lại bị bắt cóc, nếu em cẩn thận hơn anh sẽ không bị thương nặng như vậy, đều là do em hại anh ra nông nỗi này.”

Nhìn Long Trạch bị thương, Tiết Đồng thấy rất hối hận.

Long Trạch sờ tay cô: “Em không ngốc, em biết mua đồ phòng thân còn gì. Trình Thiên đã hạ quyết tâm bắt cóc em, hắn sẽ có cách ép em phải rơi vào tay hắn, nếu lần này cha em không bị thương thì hắn vẫn có cách để bắt được em. Trình Thiên là người không từ thủ đoạn, những chuyện xấu xa hắn đều có thể làm được. Hắn biết gia đình em có bối cảnh bình thường đương nhiên sẽ không nương tay.”

Long Trạch khẽ cong khóe miệng: “Hiện tại không phải đã không có chuyện gì rồi sao? Vết thương của anh sẽ mau chóng lành lại, cha em cũng vậy.”

“Nhưng trước đó, anh hôn mê bất tỉnh làm em sợ muốn chết, em rất sợ...” Tiết Đồng không dám nói tiếp.

“Em không nhớ xa anh.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, dịu dàng như nước, giống như ánh mặt trời xuyên qua những đám mây trắng dừng ở trái tim cô, Tiết Đồng ngẩng mặt nhìn những vì sao trên bầu trời, lóng lánh như những viên pha lê giữa tấm vải nhung đen khổng lồ, bất giác cô nở nụ cười mãn nguyện.

Hiện tại, Long Trạch đã có thể đứng dậy, hắn đem những xác chết trên thuyền ném xuống biển, sau đó trở về phòng nghỉ ngơi, trên thuyền có đầy đủ đồ ăn và vật dụng cần thiết.

Tiết Đồng tìm cách báo bình an cho cha mẹ, cô vẫn còn lo lắng cho sức khỏe của cha.

Năm ngày sau, ánh mặt trời chói lọi chiếu xuống mặt biển màu xanh lam, tạo nên những vệt vàng óng ánh, thuyền cấp cứu ở gần đó đang chạy tới. Tiết Đồng ngồi ở trên thuyền cứu hộ mặc chiếc áo phao, Long Trạch giúp cô sửa sang lại quần áo, rồi đội mũ lên đầu cho Tiết Đồng: “Trên biển gió to, cẩn thận cảm lạnh.”

Tiết Đồng hai mắt híp lại, cười như hoa nở giữa mùa xuân. Gió biển thổi vào mang theo hương vị mặn mòi, làm cho người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái, cô dựa vào người của Long Trạch, nhìn về phía xa ngắm trông đường ven biển hiện lên, cuộc sống cuối cùng đã có thể trở lại bình thường.

Long Trạch nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiết Đồng, giúp cô vén những lọn tóc bay trong gió, chiếc thuyền tuy bé nhưng tốc độ rất vững, mặt nước phía sau tạo thành vệt nước trắng dài.

Cả hai rời đi được nửa tiếng, thì chiếc thuyền của Trình Thiên bỗng phát nổ, ánh lửa bùng cao dường như đến tận bầu trời, sau đó chiếc thuyền dần dần chìm xuống nước.

Trước khi rời khỏi thuyền, Long Trạch đã cài sẵn bom tự động, chiếc thuyền của Trình Thiên cuối cùng đã theo hắn chìm xuống biển sâu.

45. Chương 85 - 86

Chương 85: Người nhà

Tiết Đồng bận rộn ở trong bếp, cô mở vung nồi rồi lấy cái thìa múc ít canh nếm thử, hương vị canh gà vừa miệng, Tiết Đồng tắt bếp, múc một nửa ra bát sau đó lót một chiếc khăn ướt đi tới phòng khách, nhìn Long Trạch: “ Trạch, anh tới uống canh đi.”

Long Trạch chậm chạp đi tới, nhìn vào nồi canh hầm, bất mãn nói: “ Vì sao múc ít vậy? Em biết rõ là anh ăn như này sao no được?.”

Nửa còn lại là Tiết Đồng định mang tới cho cha cô, tuy rằng trước khi trở về cô đã gọi điện báo bình an, nhưng cha mẹ cô vẫn không khỏi lo lắng, ăn ngủ không yên, bệnh tình của cha Tiết Đồng không có dấu hiệu tốt lên. Sau khi trở về, Tiết Đồng thường xuyên tới bệnh viện chăm sóc cha, sau đó lại tới chỗ Long Trạch, chạy qua chạy lại từ bệnh viện tới khách sạn.

Hiện tại, bệnh tình cha cô đã có chuyển biến tốt, mẹ cô cũng không tán thành cô ngủ qua đêm tại bệnh viện, quyết định thuê hộ lý chăm sóc. Còn về phía Long Trạch, khách sạn hắn có phòng bếp, cô mua dụng cụ bếp núc tới phòng hắn, có thời gian liền hầm canh cho hắn ăn.

Long Trạch bị thương cũng không nhẹ, tuy rằng có thể làm những công việc nhẹ nhàng nhưng chủ yếu vẫn phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Đạo gần đây, vừa phải chăm sóc cha vừa phải chăm sóc Long Trạch, nên khi nấu canh cô đều chia làm hai, nhưng mỗi lần Long Trạch thấy vậy sắc mặt đều tối đen lại, rất giống như đứa trẻ bị cướp mất que kẹo.

Tiết Đồng cầm bát múc cho hắn thêm một chén canh nữa, đặt ở trước mặt: “ Hiện tại anh ăn tạm đi, anh cũng nên biết chia sẻ một chút.”

“Anh cũng là bệnh nhân, không thể vì anh không nằm viện mà em không cho anh ăn no, cả ngày chỉ ở bệnh viện mà không ở bên cạnh anh. Bây giờ còn tới chỗ anh, sử dụng phòng bếp, nói là vì anh mà nấu canh tẩm bổ, bổ sung dinh dưỡng, nhưng mỗi lần ăn chẳng thấm tháp vào đâu.” Long Trạch khóe mặt rũ xuống: “ Dù sao, cha em cũng có mẹ em chăm sóc, còn anh, cả ngày chỉ biết nằm xem tivi.”

Tiết Đồng biết, quan hệ tình thân đối với Long Trạch thực sự rất mơ hồ, hắn chưa từng ném qua cảm giác gia đình là thế nào, trước mắt hắn nhượng bộ như vậy cũng là vượt qua tưởng tượng của cô rồi, chỉ hờn giận như vậy xem ra là cũng đã trưởng thành rất nhiều.

Tiết Đồng đành xuống nước dỗ ngọt hắn: “ Em cũng muốn thường xuyên ở bên cạnh anh, nhưng cha em đã lớn tuổi, khả năng hồi phục sao có thể nhanh bằng anh. Hiện tại, nếu không chăm sóc cẩn thận sẽ để lại di chứng cho sau này, lúc đó sẽ rất phiền phức, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe về sau. Cho nên, anh cố gắng một chút, về sau chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.”

Long Trạch vẫn hờn dỗi: “ Em có thể gọi cơm cho cha em ăn, mỗi lần đều ở trước mặt anh chia sẻ đồ ăn, còn muốn anh phải chia sẻ, anh không rộng lượng đến thế đâu.”

Tiết Đồng cười: “ Uống canh đi, gà quê đó, em còn bỏ thêm sâm cầu kỷ, rất bổ. Ngày mai em sẽ nấu móng giò, xương ống, vài ngày tới em sẽ nấu nhiều món ngon cho anh.”

“ Không cần phải nói vì anh mà nấu, cho dù nấu ngon thế nào cũng không phải chỉ vì mình anh mà nấu.” Long Trạch trách móc, dùng thìa khuấy nhẹ bát canh gà, bưng bát lên, nhắm từng ngụm nhỏ.

Tiết Đồng cười hì hì, nói: “ Anh đừng nhỏ mọn như vậy, đàn ông mà ích kỷ sẽ bị người khác cười đó.”

Long Trạch rầu rĩ uống canh, không thèm trả lời cô.

Tiết Đồng cời tạp dề, đi vào phòng bếp lấy bình giữ ấm: “ Trạch, em muốn mang canh đến cho cha nhân lúc còn nóng. Cơm chiều anh tự gọi ăn, không có việc gì thì nên ngủ nhiều một chút, mau bình phục.”

“ Vậy tới nay em không tới đây sao?.”

“ Em cùng mẹ thay phiên chăm sóc cha, cho dù thuê hộ lý chăm sóc nhưng sao có thể so sánh bằng người nhà tự tay làm.”

“ Em chờ anh thay quần áo, anh đưa em đi.” Long Trạch buông bát.

“ Anh uống hết canh đi, lúc về sẽ ngủi mắt. Ở đây cách bệnh viện cũng gần, ban ngày ban mặt bỗng dưng anh xuất hiện, không nên.”

“ Anh trở về hôm lại uống cũng được, anh không muốn em lại xảy ra chuyện.”

Long Trạch nói xong xoay người vào phòng ngủ, tìm quần áo trong tủ rồi nhanh chóng mặc vào, cầm bình giữ ấm cho Tiết Đồng, rồi cả hai cùng đi ra cửa.

Tiết Đồng cùng hắn đi vào thang máy: “ Trạch, hay anh thuê một căn nhà riêng đi, ở mãi trong khách sạn cũng không phải là cách hay. Không những đắt mà còn nhiều cái bất tiện.”

Long Trạch nói: “ Chờ cha em xuất viện anh sẽ mua nhà, hoặc chúng ta cùng nhau đi xem nhà, em thích căn nào sẽ mua căn đó.”

Trong lòng Tiết Đồng cảm thấy ngọt ngào: “ Trạch, anh quyết định ở lại thành phố C?.”

“ Anh thì không vấn đề gì, chỉ thấy em thường xuyên ra vào khách sạn sẽ không tiện, có nhà riêng sẽ tốt hơn.” Long Trạch hỏi: “Em có định trở lại đảo cùng anh không?.”

“ Đương nhiên không thành vấn đề, em biết anh trở lại đảo có thể biến thành bộ dáng kia, em cũng thích chơi với cái đuôi của anh. Ở đó, khí hậu ấm áp, hoàn cảnh lại tốt, chúng ta có thể ở trên đảo đến hết mùa đông. Sau đó đi bắt cá, bắt cua.”

“ Vậy để anh liên hệ người lên đảo sửa sang lại nhà cửa, sau đó mua lại đồ dùng mới.”

Khách sạn cách bệnh viện không xa, đi vài bước đã tới cửa chính của bệnh viện, Long Trạch dừng bước đưa bình giữ ấm cho Tiết Đồng: “ Anh không thích mùi của bệnh viện, ở ngoài này nhìn em vào.”

Nói không thích mùi của bệnh viện chỉ là cái cớ, chẳng qua Long Trạch vẫn chưa có ý định ra mắt cha mẹ Tiết Đồng, cô cũng không miễn cưỡng, cha cô đang trong thời gian dưỡng bệnh, để thêm một thời gian cũng không sao cho đôi bên có thời gian thích ứng.

“ Em đi vào trước đây, có việc gì anh gọi điện cho em.” Tiết Đồng vẫy tay chào Long Trạch, đi vào bệnh viện.

Long Trạch thấy cô đi vào bệnh viện một lúc lâu sau mới xoay người rời đi.

Tiết Đồng gần đây không có thời gian chăm sóc hắn, tuy rằng ngoài miệng Long Trạch tỏ vẻ hờn dỗi nhưng thực chất trong lòng hắn không nghĩ vậy. Sức khỏe hắn cần phải mất thêm một thời gian nữa mới có thể trở lại bình thường, ban ngày cũng chỉ đi ngủ, tỉnh ngủ là ăn cơm, ăn xong lại ngủ.

Tiết Đồng tới phòng bệnh của cha, hôm nay là ngày cuối tuần, cậu út và vợ cũng đã đến thăm. Cha Tiết Đồng ngồi dựa vào thành giường, chân bó thạch cao, tinh thần ông tốt hơn rất nhiều, Tiết Đồng đặt bình giữ ấm lên trên tủ bên cạnh giường: “ Cha, hôm nay con hầm canh gà.”

“ Không cần vất vả như vậy, ở bệnh viện cũng có cơm dành cho bệnh nhân, làm vậy sẽ rất phiền cho bạn con.”

Tiết Đồng mất tích mấy ngày, Lộ Linh thường xuyên ra vào bệnh viện chăm sóc cha cô, an ủi mẹ cô. Tiết Đồng không dám nói là đến chỗ Long Trạch nấu canh, đành nói rằng qua nhà Lộ Linh nhờ phòng bếp.

“ Cha, nếu cha ngại nhờ vả người khác, vậy cố gắng dưỡng bệnh cho tốt, mau chóng khỏi bệnh, chúng ta cùng về nhà.” Tiết Đồng vừa nói vừa múc canh ra bát.

Cha Tiết Đồng chủ yếu là bị thương ở chân, hiện tại việc ăn uống có thể tự mình làm, ở trên giường bệnh, mẹ Tiết có để một chiếc bàn nhỏ thuận tiện cho việc ăn uống, cha cô ngồi trên giường từ từ uống canh. Mọi người thấy cha cô ăn uống rất tốt, tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Mợ út nói: “ Đồng Đồng, chờ cha cháu khỏe lại, cháu nên đến nhà cậu mợ ở, an ninh gần đây không được tốt.”

Hiện tại Trình Thiên đã chết, Tiết Đồng cũng không còn gì để lo lắng: “ Chờ cha cháu xuất viện rồi nói sau. Trước mắt, cháu muốn tìm một công việc, cháu đi học bao nhiêu năm cố gắng phấn đấu để có công việc ổn định, không nên suốt ngày nhàn rỗi.”

“ Con gái thì nên tìm inh một chỗ dựa tốt.” Mợ út hỏi: “ Đồng Đồng, cháu vẫn chưa có bạn trai?.”

Chuyện cô và Long Trạch gia đình vẫn chưa biết, dù sao cô mới trở về vài ngày, để cha cô hồi phục rồi nói sau. Hơn nữa cũng sợ người nhà nghi ngờ lai lịch của Long Trạch, cô trả lời: “ Cháu vẫn còn ít tuổi, về sau mới tính chuyện này.”

“ Sao có thể để sau này? Con gái là không nên chậm trễ.” Mợ út đã sớm có tính toán cho Tiết Đồng: “ Ở đơn vị của Kiến Bình, có anh chàng phó doanh trại, hai mươi sáu tuổi. Là một người đứng đắn, nhân phẩm rất tốt, mọi mặt đều rất ổn. Chỉ là do bận công tác không có thời gian tìm hiểu, bây giờ vẫn chưa có bạn gái, nếu không người đàn ông tốt như vậy vẫn còn độc thân, hai người thử tìm hiểu xem.”

Trước khi Tiết Đồng tới thăm cha, mợ út đã nói qua với mẹ Tiết Đồng, về tính cách, gia đình của vị phó doanh trại ấy, mẹ Tiết Đồng cảm thấy rất ưng ý.

Đề nghị của mợ út làm cho Tiết Đồng có chút bất ngờ, không nghĩ mợ út lại có chuẩn bị từ trước, vội vàng từ chối: “ Hiện tại, cháu còn chưa có công việc, cuộc sống chưa được ổn định, chuyện này không cần phải gấp gáp.”

Cậu út nói thêm: “ Cậu ấy nhân phẩm không tệ. Nếu khi hai cháu kết hôn, có thể được cấp nhà ở trong quân đội, cháu ở đó mọi người sẽ yên tâm hơn.”

Mẹ Tiết Đồng cũng đồng ý: “ Đồng Đồng, con đã chịu khổ không ít, mẹ và cha con cũng biết về gia đình họ Cố này, tuổi này rất thích hợp để tổ chức hôn lễ, chưa gặp sao biết được có thích hợp hay không.”

“ Mẹ, hiện tại còn vẫn còn trẻ, bây giờ phải gấp gáp đi xem mặt như vậy, các bạn con biết được sẽ chê cười mất.” Tiết Đồng cố tình phả trò.

“ Xã hội bây giờ đã khác.” Mẹ Tiết Đồng nói tiếp: “ Con xem, hàng xóm chúng ta, nhà bà Lý đấy, con gái bà ấy lớn hơn con tuổi đã tìm đối tượng để xem mặt. Con phải hiểu rõ, hiện tại chuyện đi xem mặt rất phổ biến. Chúng ta sao có thể phó mặc tương lai của con được, cuối tuần bên kia có thời gian rảnh, ngày mai con đi xem mặt.”

Mẹ Tiết chuyển hướng sau cậu út: “ Để hai em phải vất vả rồi.”

Không ngờ hành động của gia đình cô lại nhanh và gọn đến vậy, vừa sợ lại vừa cảm thấy không có đường lui, đành nói: “Chờ cha khỏe lại rồi nói sau, con muốn dành thời gian hầm canh cho cha.”

Cha Tiết Đồng vội vàng xua tay: “ Không cần, không cần. Con đừng để cho cha mẹ phải bận tâm, cha biết con là đứa trẻ có hiếu. Đồng Đồng, con nhất định phải đi, cha tin con mắt nhìn người của cậu mợ.”

Cha cô lại nói thêm: “ Con cùng với mợ út đi dạo phố, mua hai bộ quần áo mới. Tuổi trẻ phải chú trọng bề ngoài một chút. Mẹ con ở đây với cha, còn có cả hộ lý nữa, sức khỏe cha đã tốt hơn nhiều, con không cần thường xuyên vào đây.”

Tiết Đồng vừa định từ chối: “ Con ...”

Mẹ Tiết đã lên tiếng ngắt lời, dứt khoát: “ Như vậy đi, buổi chiều con cùng mợ út đi ra ngoài mua sắm.”

Tiết Đồng phản bác: “ Mẹ, không cần phải như vậy đâu, để một thời gian nữa rồi tính. Hiện tại, con là người thất nghiệp, chạy đi xem mặt e rằng sẽ bị người khác coi thường, tốt xấu gì cũng phải ổn định cuộc sống trước mắt đã.”

“ Vậy mà còn bảo con sẽ khiến cha yên tâm dưỡng bệnh sao?.” Mẹ Tiết chất vấn: “ Con mắt tích hai lần, cha và mẹ đã lo lắng đến như thế nào, con biết không? Chúng ta nuôi dưỡng con khôn lớn, con không thể khiến cho cha mẹ vui vẻ được một chút hay sao? Bỏ lỡ cơ hội này sau này sẽ không còn có dịp nào tốt như vậy, con muốn nửa đời sau vẫn còn để cha mẹ phải lo lắng sao?.”

Giọng nói mẹ Tiết trở nên nghẹn ngào, Tiết Đồng vội vàng đứng lên: “ Mẹ, mẹ đừng như vậy, con về sau sẽ không để mẹ phải lo lắng.”

Mẹ Tiết dứt khoát: “ Vậy thì con đừng nói những lời vô nghĩa.”

Chương 86: Vô sỉ

Tiết Đồng chạy tới hành lang, lặng lẽ gọi điện cho Long Trạch.

Long Trạch đang nằm ngủ trong ổ chăn bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, với cầm di động, mơ màng nói: “ Sao vậy? Có phải muốn đến chỗ anh?.”

“ Không phải.” Tiết Đồng đứng nép vào góc tường, nói chuyện nghiêm túc với hắn: “ Trạch, anh có muốn em nói chuyện của chúng ta với người nhà em không?.”

“ Tùy em.” Giọng nói ngái ngủ: “ Em không về nhà vài ngày, nếu bây giờ nói chuyện của chúng ta với cha mẹ em, em có nói trước đây em bị bán cho anh không?.”

“ Đương nhiên là không thể nói.” Tiết Đồng cũng thấy khó xử, cô mất tích mấy tháng, nếu bây giờ nói chuyện của cô với Long Trạch cho cha mẹ biết thì chỉ có thể nói dối. Không thể nói cô bị bán cho Long Trạch sau đó cả hai nảy sinh tình cảm. Cô hỏi hắn: “ Trạch, khi nào anh định đến nhà gặp cha mẹ em?.”

Long Trạch buồn bã lên tiếng: “ Nếu gặp cha mẹ em rồi, có thể đưa em đi đúng không?.”

Tiết Đồng nghẹn họng: “ Anh chưa tỉnh ngủ à? Nói như đang buôn bán vậy? Gặp cha mẹ em, nếu họ đồng ý, em mới có thể đi theo anh.”

“ Chúng ta ở một chỗ cần gì người khác đồng ý?.” Long Trạch hừ lạnh một tiếng: “ Anh đâu phải là kẻ chuyên đi gây sự gì đâu.”

Tiết Đồng vội vàng nói: “ Trạch, anh tốt như vậy, chắc chắn cha mẹ em sẽ đồng ý.”

“ Để nói sau đi.” Long Trạch không muốn nhắc đến chuyện này: “ Em gọi điện là muốn nói chuyện này với anh?.”

Tiết Đồng cũng biết Long Trạch không thích lấy lòng người khác, thế nhưng ‘ người khác ‘ chính là cha mẹ của cô. Hiện tại cô muốn nói với họ rằng cô đã có bạn trai, chắc chắn sẽ khiến cha mẹ rất ngạc nhiên. Nhưng Long Trạch lại không chịu đến gặp họ, quan hệ giữa hai bên sẽ rất căng thẳng, xem ra cần phải có thời gian để từ từ thích ứng, Tiết Đồng đành nói thật: “ Người nhà muốn em đi xem mắt.”

“ Ừm.” Long Trạch như đang cố tình trêu tức Tiết Đồng: “ Có phải muốn giới thiệu đối tượng cho em làm quen, em còn muốn đi đúng không?.”

Giọng nói của Long Trạch giống như đang cảnh cáo cô, Tiết Đồng nào dám ở trước mặt hắn dở trò: “ Em không đồng ý nhưng ...”

Mẹ cô đã có thái độ cương quyết đến vậy, Tiết Đồng cũng không dám từ chối, Long Trạch lại không phải người có thể trêu chọc, cô vô cùng khó xử.

Trầm mặc một hồi lâu, Long Trạch nói rất nhẹ nhàng: “ Em đi đi, nếu không lại nói anh hạn chế tự do của em.”

Hắn càng đồng ý cô càng không dám đi, vội vàng tỏ rõ lập trường của mình: “ Em không đi, không muốn đi.”

“ Có đi hay không tùy em. Tiết Đồng! Anh không ép em, về sau đừng nói với anh rằng anh làm mất tự do của em, không cho em quyền tự mình quyết định.” Giọng nói của hắn giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Sau đó, cúp điện thoại.

Tiết Đồng cầm di động trong tay, rõ ràng là muốn kiểm tra thái độ của cô, cho dù cho cô thêm hai lá gan cũng không dám đi xem mắt. Long Trạch bình thường thì rất dễ tính nhưng nếu khiến hắn tức giận, e rằng những ngày sau này sẽ khó sống.

Nếu cô thực sự đi xem mắt, Long Trạch sẽ chắc chắn trả thù, nói không chừng sẽ làm cô biến mất khỏi thành phố C, lại lần nữa khiến cha mẹ cô lo lắng.

Tiết Đồng dựa vào vách tường thở dài. Trước nay Long Trạch đối với gia đình cô thái độ thờ ơ, ước gì hai người có thể sống trong thế giới riêng của mình, cô không phải rơi vào tình huống khó xử như lúc này.

Tiết Đồng cũng hết cách, buổi chiều đành đi cùng mợ út, như vậy mới không khiến mẹ cô phiền lòng.

Vừa trở lại phòng bệnh của cha, cha mẹ liền giục cô mau chóng đi dạo phố, Tiết Đồng khúm núm nhận lời cùng mợ út lái xe tới trung tâm thương mại. Người đi mua sắm cũng không đông, cô nắm lấy ống tay áo của mợ út: “Mợ út, cháu muốn xin mợ điều này.”

Mợ út mới hơn ba mươi tuổi nên tính rất thanh niên, đối với thái độ ngập ngừng của Tiết Đồng, có phần ngạc nhiên: “Khách sáo đến vậy sao?”

Tiết Đồng chân thành nói: “Cháu không muốn đi xem mắt, mợ có thể nói với cha mẹ thay cháu được không?”

Mợ út vẫn nghĩ rằng Tiết Đồng ngại ngùng việc đi xem mắt bèn tận tình khuyên bảo: “Đồng Đồng, chỉ là xem mắt thôi chứ không phải ép cháu cưới luôn đâu. Chàng trai này cũng được lắm, cũng không lớn hơn cháu là bao, rất vui tính. Trước kia từng làm bộ đội dã chiến, chịu được khổ, hơn nữa gia đình cũng khá giả, vừa mới chuyển tới đơn vị của cậu út, rất nhiều gia đình tranh dành buổi xem mắt này. Cậu út rất thương cháu, không tùy tiện chọn lấy một người làm đối tượng xem mắt, cháu cứ đi cho biết. Bây giờ tự do yêu đương, nếu cháu không thích sẽ không ai miễn cưỡng cháu.”

Tiết Đồng trưng ra vẻ mặt đáng thương: “Hiện tại cháu không muốn yêu đương, mọi người tha cho cháu đi.”

Mợ út dừng bước, nhìn cô hỏi: “Sao cháu nghĩ vậy? Không muốn đi sao?”

Tiết Đồng khẩn cầu: “Mợ út, cháu không muốn yêu đương cũng không muốn gặp. Nhưng cháu không muốn làm mẹ cháu không được vui lại không dám từ chối. Nhưng cháu không muốn đi, cho cháu thêm chút thời gian.”

Mợ út thấy Tiết Đồng cương quyết từ chối không muốn đi xem mắt, lại nghĩ rằng trong thời gian bị bắt cóc đã để lại không ít mặc cảm cho cô, bóng ma tâm lý vẫn còn ám ảnh, nếu như thế, cho dù giới thiệu đối tượng tốt đến thế nào cũng sẽ không thành, hỏi: “Cháu không muốn đi thật sao?”

“Không muốn đi.” Tiết Đồng lắc đầu như trống bỏi.

Mợ út cân nhắc một lúc, nhẹ giọng nói: “Bỏ đi, về sau có người thích hợp sẽ giới thiệu cho cháu.”

Tiết Đồng vui sướng: “Vậy mợ có thể nói với mẹ cháu là đối phương không có thời gian cho nên không thể gặp mặt. Cha cháu còn đang dưỡng bệnh, không nên làm ông phiền lòng.”

Mợ út nhìn Tiết Đồng với ánh mắt đầy xót thương pha lẫn vẻ bất đắc dĩ. Một người con gái ngoan hiền như vậy lại gặp những chuyện không may, tâm lý ít nhiều bị ảnh hưởng.

Cho dù không muốn đi xem mắt nhưng vì muốn cha mẹ vui mà miễn cưỡng bản thân, đúng là làm khó cho đứa cháu hiếu thảo này. Mợ út liền an ủi Tiết Đồng: “Được rồi, mợ biết nói thế nào. Đồng Đồng, cháu còn trẻ, có một số việc không nên suy nghĩ nhiều.”

Tiết Đồng không biết mợ út đang nói đến chuyện gì nhưng vẫn gật đầu.

“Vậy chúng ta cùng nhau đi dạo, cháu xem, trên đường các cô gái trang điểm đều rất xinh đẹp.” Mợ út rất quý Tiết Đồng, hy vọng cô sớm vượt qua trở ngại tâm lý: “Thời gian này cháu luôn ở bên cạnh chăm sóc cho cha, hiện tại cha cháu cũng đã khỏe lên nhiều. Vậy bây giờ cháu phải vui vẻ lên, mợ giúp cháu chọn quần áo, nhìn thấy cháu mặc quần áo mới cha mẹ cũng vui vẻ hơn.”

Lòng tốt của mợ út không thể chối từ, cả hai cùng nhau đi dạo trong trung tâm mua sắm. Tiết Đồng mua một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, sau đó mợ út nhận được điện thoại, đứa nhỏ ở nhà nghịch ngợm không ai dỗ được, Tiết Đồng đành bảo mợ út nên về trước trông chừng tụi nhỏ.

Mợ út đi rồi, Tiết Đồng đến khách sạn tìm Long Trạch, cô cũng không gọi điện cho hắn nói rằng mình sẽ tới, mục đích là muốn tạo sự ngạc nhiên cho hắn. Liền gọi taxi tới thẳng khách sạn.

Gõ cửa nửa ngày cũng không có người mở, Tiết Đồng gọi điện thoại: “ Anh có ở trong phòng không? Em đang ở ngoài cửa.”

Long Trạch lạnh nhạt ‘ ừm ’ một tiếng, sau đó cúp điện thoại, mặc áo ngủ rồi mở cửa cho cô, thấy Long Trạch không có vẻ ngạc nhiên bù lại chỉ thấy vẻ mặt lạnh nhạt: “ Sao lại tới đây? ”

“ Nhớ anh.” Tiết Đồng bước vào phòng.

Long Trạch biểu hiện rất bình thường, ánh mắt dán chặt lên chiếc áo khoác màu vàng cô mới mua: “ Chuẩn bị quần áo đẹp đi xem mắt? ”

“ Đâu có, em mua quần áo mới sau đó chạy đến đây cho anh ngắm.” Tiết Đồng cười mỉa, sau đó vòng tay ôm thắt lưng của hắn: “ Đẹp không? Mợ út của em mua cho đó.”

“ Kém xa mắt chọn đồ của anh.” Long Trạch khinh thường, cũng không tiếp đón cô, đi vào phòng ngủ.

Tiết Đồng vội vàng giữ tay hắn: “ Trong điện thoại anh nói không thèm quan tâm tới em, sao bây giờ lại khó coi như vậy? ”

“ Em nói em phải đi, anh không ngăn cản em.” Long Trạch đẩy tay cô ra, nói: “ Cả ngày nói là không có thời gian đến chăm sóc anh, bây giờ lại bảo có thời gian đi xem mắt.”

“ Đó là vì cha mẹ lo lắng cho tương lai của em. Cha em bị thương em làm gì có thời gian, em muốn anh tới nhà chào hỏi cha mẹ nhưng anh lại không muốn.” Tiết Đồng tủi thân: “ Em kẹt ở giữa, khó xử lắm.”

Long Trạch không muốn thảo luận về vấn đề này, quay trở lại giường: “ Lúc nào cũng quấy rầy giấc ngủ của anh.”

Tiết Đồng cũng theo hắn nằm lên giường: “ Trạch, anh đã khỏe hơn chưa? Sao ngày nào cũng ngủ lâu như vậy? ”

“Đỡ hơn nhiều rồi, thời gian gần đây không có việc gì làm, nên đi ngủ.” Long Trạch lười biếng đáp.

Vết thương trên đùi hắn đã lành lại, lúc hai người rời khỏi thuyền của Trình Thiên, hắn bước đi còn tập tễnh, nay đã có thể đi lại bình thường, Tiết Đồng cởi áo khoác chui vào trong chăn, đưa tay ôm thắt lưng Long Trạch: “ Anh có thể biến cái đuôi ra cho em chơi được không? ”

“ Không biến được.” Long Trạch nằm trên giường, nghiêng mặt sang một bên, hệt như đứa nhỏ đang giận dỗi.

“ Nhỏ mọn.” Tiết Đồng than thở, đem đầu chôn ở vai hắn.

Long Trạch tỏ vẻ buồn chán, mặc kệ cô cọ tới cọ lui ở trên vai hắn.

Một lát sau, Tiết Đồng lắc lắc tay Long Trạch, giọng nói mềm như lụa: “ Lâu rồi chưa nhìn thấy cái đuôi của anh.”

Long Trạch không trả lời.

Nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng của Long Trạch, Tiết Đồng cũng không nói gì thêm, từ từ nhắm mắt nằm bên cạnh hắn. Một lúc lâu sau, Long Trạch lên tiếng: “ Tiết Đồng, còn nhớ lúc hôn mê, em luôn ở bên cạnh anh khóc, nói linh tinh gì đó.”

Tiết Đồng nói nhỏ, hai mắt vẫn nhắm nghiền: “ Lúc đó, anh nghe thấy em nói sao? ”

“ Chỉ thấy rất ảm ỉ, đứt quãng, có đôi khi nghe rõ nhưng có lúc lại không.” Long Trạch vươn tay ôm lấy cô, giọng nói giống như nước suối chảy róc rách qua từng khe đá, trong mắt toát lên vẻ yêu thương.

Tiết Đồng điều chỉnh tư thế nằm gọn trong lòng Long Trạch: “ Khi đó em không biết phải làm gì, chỉ sợ anh không tỉnh lại.”

Long Trạch tiếp tục nói: “ Khi đó em nói rất nhiều, nhưng có một câu anh nhớ rất rõ.”

“ Câu nào?..”

Giọng nói của Long Trạch trầm âm, đầy vẻ dịu dàng, giống như người mới tỉnh sau cơn mê: “ Em nói, em muốn chơi với đuôi.”

“ Có gì đặc biệt chứ?. Em cũng vừa nói đấy thôi.” Tiết Đồng không hiểu rõ ý của Long Trạch.

Tiết Đồng im lặng đợi Long Trạch giải thích, ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hắn lúc này trở nên mông lung đầy vẻ mê hoặc.

“ Em nói, người khác không có đuôi về sau biết đi tìm ở đâu được người nào như anh.”

Khóe môi Long Trạch bỗng cong lên, chiếc giường rộng lớn bỗng nhỏ lại, loáng cái chiếc đuôi từ trong chăn đã bò lên chân của cô, khiến cho cô không thể động đậy. Sau đó, lại men theo lên tới ngực, rồi vuốt ve, Long Trạch áp sát khuôn mặt vào Tiết Đồng, môi lướt nhẹ qua gò má của cô, mang theo giọng nói đầy đặc ý: “ Anh cũng nghĩ, anh không thể bỏ mặc em một mình. Em yêu anh, yêu thích cơ thể của anh, yêu thích cái đuôi của anh.”

Long Trạch nở nụ cười xấu xa: “ Em cũng biết, trên đời này anh là duy nhất, không bao giờ có thể tìm được người đàn ông nào khác ‘ thỏa mãn ‘ được em.”

Tiết Đồng sững sốt, nhìn thấy nụ cười xấu xa của Long Trạch, gò má chợt ửng hồng: “ Em không phải thế ...”

“ Không phải gì?..” Long Trạch vẻ mặt đầy trêu tức, cái đuôi dài bắt đầu làm loạn: “ Tiết Đồng, anh không lo chuyện em đi xem mặt, anh cũng không muốn đi bắt em về.”

Tiết Đồng mở to mắt nhìn hắn.

Long Trạch nắm tay cô đặt ở cái đuôi bóng loáng, chớp đuôi thì lướt nhẹ dưới cằm của Tiết Đồng, hắn thổi nhẹ vào tai cô, dụ hoặc nói: “ Người khác không có cái đuôi cho em chơi, không thể cùng em thử thách nhiều ‘ tư thế’. Cũng không ‘lớn’ bằng anh, sao có thể khiến em hài lòng. Tiết Đồng em muốn thử không? Chỉ cần em muốn, anh đều có thể thỏa mãn em, chờ biệt thự trên đảo tu sửa xong, chúng ta sẽ cùng nhau trở về.”

Giọng nói Long Trạch trở nên khàn hơn: “ Giống như em thích ra biển, anh có thể cùng em ân ái trong nước biển, dù sao cũng chỉ có hai chúng ta.”

Tiết Đồng bỗng thấy da mặt nóng như hòn than đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Long Trạch, càng ngày anh càng vô sỉ.”

“ Vô sỉ cái gì?..” Long Trạch vuốt ve hai gò má đỏ ửng của cô: “ Nam nữ làm tình là chuyện bình thường, có gì mà phải xấu hổ?..”

“ Tiết Đồng, anh yêu em. Cho nên mới cho em thân thể của anh, mỗi lần anh đều nhẫn nại để cho em cảm giác vui sướng nhất, nhìn em run rẩy dưới thân anh, thích nghe em rên lên những tiếng mê hồn, thích em cầu xin anh.” Hắn đột nhiên xoay người Tiết Đồng đặt cô ở dưới thân, nhìn khuôn mặt cô, cúi đầu cười: “ Người bình thường không thể thỏa mãn em, anh còn lo lắng cái gì? Cơ thể là luôn nói lên sự thật, đời này, em chỉ có thể ở bên cạnh anh.”

Trời ạ! Hắn đã trở nên siêu vô sỉ như này từ lúc nào? Tiết Đồng hò hét trong lòng, kiên quyết không khuất phục dưới thế lực tà ác ở trước mắt: “ Ban ngày ban mặt, anh đừng nói linh tinh.”

Long Trạch vươn tay nhéo má cô: “ Đừng phủ nhận, hiện tại em sao có thể ý đến người thường được? Nếu anh rời đi vài ba tháng mới trở về, nói không chừng lúc đó em như hổ đói, sói đói vồ lấy anh.”

Tiết Đồng không thể chấp nhận nổi thái độ dày mặt như này của Long Trạch, cô tỏ vẻ căm giận, chỉ muốn vùi đầu vào trong gối.

“ Tiết Đồng, không phải em muốn chơi cái đuôi sao?” Long Trạch ánh mắt sáng lên, vẻ mặt vô cùng đắc ý, đuôi của hắn không ngừng phá phách lên cơ thể Tiết Đồng: “ Em muốn chơi anh sẽ để cho em chơi.”

“ Bây giờ em không muốn chơi.” Tiết Đồng rít lên từng chữ.

“ Anh không phải người dễ để cho em sai bảo như vậy được, đã biến ra cho em chơi rồi, em cứ chơi đi.” Long Trạch dùng đuôi đùa nghịch Tiết Đồng, đem hai người dính chặt lại với nhau: “ Thời tiết lạnh đúng là rất phiền phức, quần áo mặc nhiều ôm nhau không thoải mái.”

Nói xong, Long Trạch cởi quần áo Tiết Đồng.

Hai người ân ái đến không biết thời gian là gì, nếu người nhà cô không gọi điện tới Tiết Đồng có khi sẽ ngất dưới thân của Long Trạch, vội vàng bắt lấy tay hắn: “ Sức khỏe anh còn chưa hồi phục tốt, hôm nay đến đây thôi, em còn muốn tới bệnh viện, sắp muộn rồi.”

Long Trạch dừng tay, có chút buồn bực: “ Thật chán. Vừa mới nóng người thì người nhà em lại gọi tới, em chưa thỏa mãn mà.”

Rõ ràng chính hắn chưa thỏa mãn mà lại đổ cho cô, Tiết Đồng ném cho Long Trạch ánh mắt coi thường.

46. Chương 85 - 86

Chương 85: Người nhà

Tiết Đồng bận rộn ở trong bếp, cô mở vung nồi rồi lấy cái thìa múc ít canh ném thử, hương vị canh gà vừa miệng, Tiết Đồng tắt bếp, múc một nửa ra bát sau đó lót một chiếc khăn ướt đi tới phòng khách, nhìn Long Trạch: “ Trạch, anh tới uống canh đi.”

Long Trạch chậm chạp đi tới, nhìn vào nồi canh hầm, bất mãn nói: “ Vì sao múc ít vậy? Em biết rõ là anh ăn như này sao no được?.”

Nửa còn lại là Tiết Đồng định mang tới cho cha cô, tuy rằng trước khi trở về cô đã gọi điện báo bình an, nhưng cha mẹ cô vẫn không khỏi lo lắng, ăn ngủ không yên, bệnh tình của cha Tiết Đồng không có dấu hiệu tốt lên. Sau khi trở về, Tiết Đồng thường xuyên tới bệnh viện chăm sóc cha, sau đó lại tới chỗ Long Trạch, chạy qua chạy lại từ bệnh viện tới khách sạn.

Hiện tại, bệnh tình cha cô đã có chuyển biến tốt, mẹ cô cũng không tán thành cô ngủ qua đêm tại bệnh viện, quyết định thuê hộ lý chăm sóc. Còn về phía Long Trạch, khách sạn hắn có phòng bếp, cô mua dụng cụ bếp múc tới phòng hắn, có thời gian liền hầm canh cho hắn ăn.

Long Trạch bị thương cũng không nhẹ, tuy rằng có thể làm những công việc nhẹ nhàng nhưng chủ yếu vẫn phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Dạo gần đây, vừa phải chăm sóc cha vừa phải chăm sóc Long Trạch, nên khi nấu canh cô đều chia làm hai, nhưng mỗi lần Long Trạch thấy vậy sắc mặt đều tối đen lại, rất giống như đứa trẻ bị cướp mất que kẹo.

Tiết Đồng cầm bát múc cho hắn thêm một chén canh nữa, đặt ở trước mặt: “ Hiện tại anh ăn tạm đi, anh cũng nên biết chia sẻ một chút.”

“Anh cũng là bệnh nhân, không thể vì anh không nằm viện mà em không cho anh ăn no, cả ngày chỉ ở bệnh viện mà không ở bên cạnh anh. Bây giờ còn tới chỗ anh, sử dụng phòng bếp, nói là vì anh mà nấu canh tẩm bổ, bổ sung dinh dưỡng, nhưng mỗi lần ăn chẳng thấm tháp vào đâu.” Long Trạch khóe mặt rũ xuống: “ Dù sao, cha em cũng có mẹ em chăm sóc, còn anh, cả ngày chỉ biết nằm xem tivi.”

Tiết Đồng biết, quan hệ tình thân đối với Long Trạch thực sự rất mơ hồ, hắn chưa từng ném qua cảm giác gia đình là thế nào, trước mắt hắn nhượng bộ như vậy cũng là vượt qua tường tượng của cô rồi, chỉ hờn giận như vậy xem ra là cũng đã trưởng thành rất nhiều.

Tiết Đồng đành xuống nước dỗ ngọt hắn: “ Em cũng muốn thường xuyên ở bên cạnh anh, nhưng cha em đã lớn tuổi, khả năng hồi phục sao có thể nhanh bằng anh. Hiện tại, nếu không chăm sóc cẩn thận sẽ để lại di

chúng cho sau này, lúc đó sẽ rất phiền phức, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe về sau. Cho nên, anh cố gắng một chút, về sau chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.”

Long Trạch vẫn hờn dỗi: “ Em có thể gọi cơm cho cha em ăn, mỗi lần đều ở trước mặt anh chia sẻ đồ ăn, còn muốn anh phải chia sẻ, anh không rộng lượng đến thế đâu.”

Tiết Đồng cười: “ Uống canh đi, gà quê đó, em còn bổ thêm sâm cầu kỷ, rất bổ. Ngày mai em sẽ nấu móng giò, xương ống, vài ngày tới em sẽ nấu nhiều món ngon cho anh.”

“ Không cần phải nói vì anh mà nấu, cho dù nấu ngon thế nào cũng không phải chỉ vì mình anh mà nấu.” Long Trạch trách móc, dùng thìa khuấy nhẹ bát canh gà, bưng bát lên, nhắm từng ngụm nhỏ.

Tiết Đồng cười hi hi, nói: “ Anh đừng nhỏ mọn như vậy, đàn ông mà ích kỷ sẽ bị người khác cười đó.”

Long Trạch rầu rĩ uống canh, không thêm trả lời cô.

Tiết Đồng cời tạp dề, đi vào phòng bếp lấy bình giữ ấm: “ Trạch, em muốn mang canh đến cho cha nhân lúc còn nóng. Cơm chiều anh tự gọi ăn, không có việc gì thì nên ngủ nhiều một chút, mau bình phục.”

“ Vậy tối nay em không tới đây sao?..”

“ Em cùng mẹ thay phiên chăm sóc cha, cho dù thuê hộ lý chăm sóc nhưng sao có thể so sánh bằng người nhà tự tay làm.”

“ Em chờ anh thay quần áo, anh đưa em đi.” Long Trạch buông bát.

“ Anh uống hết canh đi, lúc về sẽ nguội mất. Ở đây cách bệnh viện cũng gần, ban ngày ban mặt bỗng dưng anh xuất hiện, không nên.”

“ Anh trở về hâm lại uống cũng được, anh không muốn em lại xảy ra chuyện.”

Long Trạch nói xong xoay người vào phòng ngủ, tìm quần áo trong tủ rồi nhanh chóng mặc vào, cầm bình giữ ấm cho Tiết Đồng, rồi cả hai cùng đi ra cửa.

Tiết Đồng cùng hắn đi vào thang máy: “ Trạch, hay anh thuê một căn nhà riêng đi, ở mãi trong khách sạn cũng không phải là cách hay. Không những đắt mà còn nhiều cái bất tiện.”

Long Trạch nói: “ Chờ cha em xuất viện anh sẽ mua nhà, hoặc chúng ta cùng nhau đi xem nhà, em thích căn nào sẽ mua căn đó.”

Trong lòng Tiết Đồng cảm thấy ngọt ngào: “ Trạch, anh quyết định ở lại thành phố C?..”

“ Anh thì không vấn đề gì, chỉ thấy em thường xuyên ra vào khách sạn sẽ không tiện, có nhà riêng sẽ tốt hơn.” Long Trạch hỏi: “Em có định trở lại đảo cùng anh không?..”

“ Đương nhiên không thành vấn đề, em biết anh trở lại đảo có thể biến thành bộ dáng kia, em cũng thích chơi với cái đuôi của anh. Ở đó, khí hậu ấm áp, hoàn cảnh lại tốt, chúng ta có thể ở trên đảo đến hết mùa đông. Sau đó đi bắt cá, bắt cua.”

“ Vậy để anh liên hệ người lên đảo sửa sang lại nhà cửa, sau đó mua lại đồ dùng mới.”

Khách sạn cách bệnh viện không xa, đi vài bước đã tới cửa chính của bệnh viện, Long Trạch dừng bước đưa bình giữ ấm cho Tiết Đồng: “ Anh không thích mùi của bệnh viện, ở ngoài này nhìn em vào.”

Nói không thích mùi của bệnh viện chỉ là cái cớ, chẳng qua Long Trạch vẫn chưa có ý định ra mắt cha mẹ Tiết Đồng, cô cũng không miễn cưỡng, cha cô đang trong thời gian dưỡng bệnh, để thêm một thời gian cũng không sao cho đôi bên có thời gian thích ứng.

“ Em đi vào trước đây, có việc gì anh gọi điện cho em.” Tiết Đồng vẫy tay chào Long Trạch, đi vào bệnh viện.

Long Trạch thấy cô đi vào bệnh viện một lúc lâu sau mới xoay người rời đi.

Tiết Đồng gần đây không có thời gian chăm sóc hẳn, tuy rằng ngoài miệng Long Trạch tỏ vẻ hờn dỗi nhưng thực chất trong lòng hẳn không nghĩ vậy. Sức khỏe hẳn cần phải mất thêm một thời gian nữa mới có thể trở lại bình thường, ban ngày cũng chỉ đi ngủ, tỉnh ngủ là ăn cơm, ăn xong lại ngủ.

Tiết Đồng tới phòng bệnh của cha, hôm nay là ngày cuối tuần, cậu út và vợ cũng đã đến thăm. Cha Tiết Đồng ngồi dựa vào thành giường, chân bó thạch cao, tinh thần ông tốt hơn rất nhiều, Tiết Đồng đặt bình giữ ấm lên trên tủ bên cạnh giường: “ Cha, hôm nay con hầm canh gà.”

“ Không cần vất vả như vậy, ở bệnh viện cũng có cơm dành cho bệnh nhân, làm vậy sẽ rất phiền cho bạn con.”

Tiết Đồng mất tích mấy ngày, Lộ Linh thường xuyên ra vào bệnh viện chăm sóc cha cô, an ủi mẹ cô. Tiết Đồng không dám nói là đến chỗ Long Trạch nấu canh, đành nói rằng qua nhà Lộ Linh nhờ phòng bếp.

“ Cha, nếu cha ngại nhờ vả người khác, vậy cố gắng dưỡng bệnh cho tốt, mau chóng khỏi bệnh, chúng ta cùng về nhà.” Tiết Đồng vừa nói vừa múc canh ra bát.

Cha Tiết Đồng chủ yếu là bị thương ở chân, hiện tại việc ăn uống có thể tự mình làm, ở trên giường bệnh, mẹ Tiết có để một chiếc bàn nhỏ thuận tiện cho việc ăn uống, cha cô ngồi trên giường từ từ uống canh. Mọi người thấy cha cô ăn uống rất tốt, tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Mợ út nói: “ Đồng Đồng, chờ cha cháu khỏe lại, cháu nên đến nhà cậu mợ ở, an ninh gần đây không được tốt.”

Hiện tại Trình Thiên đã chết, Tiết Đồng cũng không còn gì để lo lắng: “ Chờ cha cháu xuất viện rồi nói sau. Trước mắt, cháu muốn tìm một công việc, cháu đi học bao nhiêu năm cố gắng phấn đấu để có công việc ổn định, không nên suốt ngày nhàn rỗi.”

“ Con gái thì nên tìm một chỗ dựa tốt.” Mợ út hỏi: “ Đồng Đồng, cháu vẫn chưa có bạn trai?”

Chuyện cô và Long Trạch gia đình vẫn chưa biết, dù sao cô mới trở về vài ngày, để cha cô hỏi phục rồi nói sau. Hơn nữa cũng sợ người nhà nghi ngờ lai lịch của Long Trạch, cô trả lời: “ Cháu vẫn còn ít tuổi, về sau mới tính chuyện này.”

“ Sao có thể để sau này? Con gái là không nên chậm trễ.” Mợ út đã sớm có tính toán cho Tiết Đồng: “ Ở đơn vị của Kiến Bình, có anh chàng phó doanh trại, hai mươi sáu tuổi. Là một người đứng đắn, nhân phẩm rất tốt, mọi mặt đều rất ổn. Chỉ là do bạn công tác không có thời gian tìm hiểu, bây giờ vẫn chưa có bạn gái, nếu không người đàn ông tốt như vậy vẫn còn độc thân, hai người thử tìm hiểu xem.”

Trước khi Tiết Đồng tới thăm cha, mợ út đã nói qua với mẹ Tiết Đồng, về tính cách, gia đình của vị phó doanh trại ấy, mẹ Tiết Đồng cảm thấy rất ưng ý.

Đề nghị của mợ út làm cho Tiết Đồng có chút bất ngờ, không nghĩ mợ út lại có chuẩn bị từ trước, vội vàng từ chối: “ Hiện tại, cháu còn chưa có công việc, cuộc sống chưa được ổn định, chuyện này không cần phải gấp gáp.”

Cậu út nói thêm: “ Cậu ấy nhân phẩm không tệ. Nếu khi hai cháu kết hôn, có thể được cấp nhà ở trong quân đội, cháu ở đó mọi người sẽ yên tâm hơn.”

Mẹ Tiết Đồng cũng đồng ý: “ Đồng Đồng, con đã chịu khổ không ít, mẹ và cha con cũng biết về gia đình họ Cổ này, tuổi này rất thích hợp để tổ chức hôn lễ, chưa gặp sao biết được có thích hợp hay không.”

“ Mẹ, hiện tại còn vẫn còn trẻ, bây giờ phải gấp gáp đi xem mặt như vậy, các bạn con biết được sẽ chê cười mất.” Tiết Đồng cố tình phả trò.

“ Xã hội bây giờ đã khác.” Mẹ Tiết Đồng nói tiếp: “ Con xem, hàng xóm chúng ta, nhà bà Lý đấy, con gái bà ấy lớn hơn con tuổi đã tìm đối tượng để xem mặt. Con phải hiểu rõ, hiện tại chuyện đi xem mặt rất phổ biến. Chúng ta sao có thể phó mặc tương lai của con được, cuối tuần bên kia có thời gian rảnh, ngày mai con đi xem mặt.”

Mẹ Tiết chuyển hướng sau cậu út: “ Để hai em phải vất vả rồi.”

Không ngờ hành động của gia đình cô lại nhanh và gọn đến vậy, vừa sợ lại vừa cảm thấy không có đường lui, đành nói: “Chờ cha khỏe lại rồi nói sau, con muốn dành thời gian hầm canh cho cha.”

Cha Tiết Đồng vội vàng xoa tay: “ Không cần, không cần. Con đừng để cho cha mẹ phải bận tâm, cha biết con là đứa trẻ có hiếu. Đồng Đồng, con nhất định phải đi, cha tin con mắt nhìn người của cậu mẹ.”

Cha cô lại nói thêm: “ Con cùng với mẹ út đi dạo phố, mua hai bộ quần áo mới. Tuổi trẻ phải chú trọng bề ngoài một chút. Mẹ con ở đây với cha, còn có cả hộ lý nữa, sức khỏe cha đã tốt hơn nhiều, con không cần thường xuyên vào đây.”

Tiết Đồng vừa định từ chối: “ Con ...”

Mẹ Tiết đã lên tiếng ngắt lời, dứt khoát: “ Như vậy đi, buổi chiều con cùng mẹ út đi ra ngoài mua sắm.”

Tiết Đồng phản bác: “ Mẹ, không cần phải như vậy đâu, để một thời gian nữa rồi tính. Hiện tại, con là người thất nghiệp, chạy đi xem mắt e rằng sẽ bị người khác coi thường, tốt xấu gì cũng phải ổn định cuộc sống trước mắt đã.”

“ Vậy mà còn bảo con sẽ khiến cha yên tâm dưỡng bệnh sao?.” Mẹ Tiết chất vấn: “ Con mắt tích hai lần, cha và mẹ đã lo lắng đến như thế nào, con biết không? Chúng ta nuôi dưỡng con khôn lớn, con không thể khiến cho cha mẹ vui vẻ được một chút hay sao? Bỏ lỡ cơ hội này sau này sẽ không còn có dịp nào tốt như vậy, con muốn nửa đời sau vẫn còn để cha mẹ phải lo lắng sao?.”

Giọng nói mẹ Tiết trở nên ghen ngào, Tiết Đồng vội vàng đứng lên: “ Mẹ, mẹ đừng như vậy, con về sau sẽ không để mẹ phải lo lắng.”

Mẹ Tiết dứt khoát: “ Vậy thì con đừng nói những lời vô nghĩa.”

Chương 86: Vô sỉ

Tiết Đồng chạy tới hành lang, lặng lẽ gọi điện cho Long Trạch.

Long Trạch đang nằm ngủ trong ổ chăn bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, với cảm di động, mơ màng nói: “ Sao vậy? Có phải muốn đến chỗ anh?.”

“ Không phải.” Tiết Đồng đứng nép vào góc tường, nói chuyện nghiêm túc với hắn: “ Trạch, anh có muốn em nói chuyện của chúng ta với người nhà em không?.”

“ Tùy em.” Giọng nói ngái ngủ: “ Em không về nhà vài ngày, nếu bây giờ nói chuyện của chúng ta với cha mẹ em, em có nói trước đây em bị bán cho anh không?.”

“ Đương nhiên là không thể nói.” Tiết Đồng cũng thấy khó xử, cô mắt tích mấy tháng, nếu bây giờ nói chuyện của cô với Long Trạch cho cha mẹ biết thì chỉ có thể nói dối. Không thể nói cô bị bán cho Long Trạch sau đó cả hai nảy sinh tình cảm. Cô hỏi hắn: “ Trạch, khi nào anh định đến nhà gặp cha mẹ em?.”

Long Trạch buồn bã lên tiếng: “ Nếu gặp cha mẹ em rồi, có thể đưa em đi đúng không?.”

Tiết Đồng ghen hờn: “ Anh chưa tỉnh ngủ à? Nói như đang buồn bán vậy? Gặp cha mẹ em, nếu họ đồng ý, em mới có thể đi theo anh.”

“ Chúng ta ở một chỗ cần gì người khác đồng ý?.” Long Trạch hừ lạnh một tiếng: “ Anh đâu phải là kẻ chuyên đi gây sự gì đâu.”

Tiết Đồng vội vàng nói: “ Trạch, anh tốt như vậy, chắc chắn cha mẹ em sẽ đồng ý.”

“ Để nói sau đi.” Long Trạch không muốn nhắc đến chuyện này: “ Em gọi điện là muốn nói chuyện này với anh?.”

Tiết Đồng cũng biết Long Trạch không thích lấy lòng người khác, thế nhưng ‘ người khác ‘ chính là cha mẹ của cô. Hiện tại cô muốn nói với họ rằng cô đã có bạn trai, chắc chắn sẽ khiến cha mẹ rất ngạc nhiên. Nhưng Long Trạch lại không chịu đến gặp họ, quan hệ giữa hai bên sẽ rất căng thẳng, xem ra cần phải có thời gian để từ từ thích ứng, Tiết Đồng đành nói thật: “ Người nhà muốn em đi xem mắt.”

“ Ừm.” Long Trạch như đang cố tình trêu tức Tiết Đồng: “ Có phải muốn giới thiệu đối tượng cho em làm quen, em còn muốn đi đúng không?..”

Giọng nói của Long Trạch giống như đang cảnh cáo cô, Tiết Đồng nào dám ở trước mặt hấn đỡ trò: “ Em không đồng ý nhưng ...”

Mẹ cô đã có thái độ cương quyết đến vậy, Tiết Đồng cũng không dám từ chối, Long Trạch lại không phải người có thể trêu chọc, cô vô cùng khó xử.

Trầm mặc một hồi lâu, Long Trạch nói rất nhẹ nhàng: “ Em đi đi, nếu không lại nói anh hạn chế tự do của em.”

Hắn càng đồng ý cô càng không dám đi, vội vàng tỏ rõ lập trường của mình: “ Em không đi, không muốn đi.”

“ Có đi hay không tùy em. Tiết Đồng! Anh không ép em, về sau đừng nói với anh rằng anh làm mất tự do của em, không cho em quyền tự mình quyết định.” Giọng nói của hắn giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Sau đó, cúp điện thoại.

Tiết Đồng cầm di động trong tay, rõ ràng là muốn kiểm tra thái độ của cô, cho dù cho cô thêm hai lá gan cũng không dám đi xem mắt. Long Trạch bình thường thì rất dễ tính nhưng nếu khiến hắn tức giận, e rằng những ngày sau này sẽ khó sống.

Nếu cô thực sự đi xem mắt, Long Trạch sẽ chắc chắn trả thù, nói không chừng sẽ làm cô biến mất khỏi thành phố C, lại lần nữa khiến cha mẹ cô lo lắng.

Tiết Đồng dựa vào vách tường thở dài. Trước nay Long Trạch đối với gia đình cô thái độ thờ ơ, ước gì hai người có thể sống trong thế giới riêng của mình, cô không phải rơi vào tình huống khó xử như lúc này.

Tiết Đồng cũng hết cách, buổi chiều đành đi cùng mợ út, như vậy mới không khiến mẹ cô phiền lòng.

Vừa trở lại phòng bệnh của cha, cha mẹ liền giục cô mau chóng đi dạo phố, Tiết Đồng khúm núm nhận lời cùng mợ út lái xe tới trung tâm thương mại. Người đi mua sắm cũng không đông, cô nắm lấy ống tay áo của mợ út: “ Mợ út, cháu muốn xin mợ điều này.”

Mợ út mới hơn ba mươi tuổi nên tính rất thanh niên, đối với thái độ ngập ngừng của Tiết Đồng, có phần ngạc nhiên: “ Khách sáo đến vậy sao?..”

Tiết Đồng chân thành nói: “ Cháu không muốn đi xem mắt, mợ có thể nói với cha mẹ thay cháu được không?..”

Mợ út vẫn nghĩ rằng Tiết Đồng ngại ngần việc đi xem mắt bèn tận tình khuyên bảo: “ Đồng Đồng, chỉ là xem mắt thôi chứ không phải ép cháu cưới luôn đâu. Chàng trai này cũng được lắm, cũng không lớn hơn cháu là bao, rất vui tính. Trước kia từng làm bộ đội dã chiến, chịu được khổ, hơn nữa gia đình cũng khá giả, vừa mới chuyển tới đơn vị của cậu út, rất nhiều gia đình tranh dành buổi xem mắt này. Cậu út rất thương cháu, không tùy tiện chọn lấy một người làm đối tượng xem mắt, cháu cứ đi cho biết. Bây giờ tự do yêu đương, nếu cháu không thích sẽ không ai miễn cưỡng cháu.”

Tiết Đồng trưng ra vẻ mặt đáng thương: “ Hiện tại cháu không muốn yêu đương, mọi người tha cho cháu đi.”

Mợ út dừng bước, nhìn cô hỏi: “ Sao cháu nghĩ vậy? Không muốn đi sao?..”

Tiết Đồng khẩn cầu: “ Mợ út, cháu không muốn yêu đương cũng không muốn gặp. Nhưng cháu không muốn làm mẹ cháu không được vui lại không dám từ chối. Nhưng cháu không muốn đi, cho cháu thêm chút thời gian.”

Mợ út thấy Tiết Đồng cương quyết từ chối không muốn đi xem mắt, lại nghĩ rằng trong thời gian bị bắt cóc đã để lại không ít mặc cảm cho cô, bóng ma tâm lý vẫn còn ám ảnh, nếu như thế, cho dù giới thiệu đối tượng tốt đến thế nào cũng sẽ không thành, hỏi: “ Cháu không muốn đi thật sao?..”

“ Không muốn đi.” Tiết Đồng lắc đầu như trống bỏi.

Mợ út cân nhắc một lúc, nhẹ giọng nói: “ Bỏ đi, về sau có người thích hợp sẽ giới thiệu cho cháu.”

Tiết Đồng vui sướng: “ Vậy mợ có thể nói với mẹ cháu là đối phương không có thời gian cho nên không thể gặp mặt. Cha cháu còn đang dưỡng bệnh, không nên làm ông phiền lòng.”

Mợ út nhìn Tiết Đồng với ánh mắt đầy xót thương pha lẫn vẻ bất đắc dĩ. Một người con gái ngoan hiền như vậy lại gặp những chuyện không may, tâm lí ít nhiều bị ảnh hưởng.

Cho dù không muốn đi xem mắt nhưng vì muốn cha mẹ vui mà miễn cưỡng bản thân, đúng là làm khó cho đứa cháu hiếu thảo này. Mợ út liền an ủi Tiết Đồng: “ Được rồi, mợ biết nói thế nào. Đồng Đồng, cháu còn trẻ, có một số việc không nên suy nghĩ nhiều.”

Tiết Đồng không biết mợ út đang nói đến chuyện gì nhưng vẫn gật đầu.

“ Vậy chúng ta cùng nhau đi dạo, cháu xem, trên đường các cô gái trang điểm đều rất xinh đẹp.” Mợ út rất quý Tiết Đồng, hy vọng cô sớm vượt qua trở ngại tâm lí: “ Thời gian này cháu luôn ở bên cạnh chăm sóc cho cha, hiện tại cha cháu cũng đã khỏe lên nhiều. Vậy bây giờ cháu phải vui vẻ lên, mợ giúp cháu chọn quần áo, nhìn thấy cháu mặc quần áo mới cha mẹ cũng vui vẻ hơn.”

Lòng tốt của mợ út không thể chối từ, cả hai cùng nhau đi dạo trong trung tâm mua sắm. Tiết Đồng mua một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, sau đó mợ út nhận được điện thoại, đứa nhỏ ở nhà nghịch ngợm không ai dỗ được, Tiết Đồng đành bảo mợ út nên về trước trông chừng tụi nhỏ.

Mợ út đi rồi, Tiết Đồng đến khách sạn tìm Long Trạch, cô cũng không gọi điện cho hắn nói rằng mình sẽ tới, mục đích là muốn tạo sự ngạc nhiên cho hắn. Liền gọi taxi tới thẳng khách sạn.

Gõ cửa nửa ngày cũng không có người mở, Tiết Đồng gọi điện thoại: “ Anh có ở trong phòng không? Em đang ở ngoài cửa.”

Long Trạch lạnh nhạt ‘ ừm ’ một tiếng, sau đó cúp điện thoại, mặc áo ngủ rồi mở cửa cho cô, thấy Long Trạch không có vẻ ngạc nhiên bù lại chỉ thấy vẻ mặt lạnh nhạt: “ Sao lại tới đây? ”

“ Nhớ anh.” Tiết Đồng bước vào phòng.

Long Trạch biểu hiện rất bình thường, ánh mắt dán chặt lên chiếc áo khoác màu vàng cô mới mua: “ Chuẩn bị quần áo đẹp đi xem mắt? ”

“ Đâu có, em mua quần áo mới sau đó chạy đến đây cho anh ngắm.” Tiết Đồng cười mỉa, sau đó vòng tay ôm thắt lưng của hắn: “ Đẹp không? Mợ út của em mua cho đó.”

“ Kém xa mắt chọn đồ của anh.” Long Trạch khinh thường, cũng không tiếp đón cô, đi vào phòng ngủ.

Tiết Đồng vội vàng giữ tay hắn: “ Trong điện thoại anh nói không thèm quan tâm tới em, sao bây giờ lại khó coi như vậy? ”

“ Em nói em phải đi, anh không ngăn cản em.” Long Trạch đẩy tay cô ra, nói: “ Cả ngày nói là không có thời gian đến chăm sóc anh, bây giờ lại bảo có thời gian đi xem mắt.”

“ Đó là vì cha mẹ lo lắng cho tương lai của em. Cha em bị thương em làm gì có thời gian, em muốn anh tới nhà chào hỏi cha mẹ nhưng anh lại không muốn.” Tiết Đồng tủi thân: “ Em kẹt ở giữa, khó xử lắm.”

Long Trạch không muốn thảo luận về vấn đề này, quay trở lại giường: “ Lúc nào cũng quấy rầy giấc ngủ của anh.”

Tiết Đồng cũng theo hắn nằm lên giường: “ Trạch, anh đã khỏe hơn chưa? Sao ngày nào cũng ngủ lâu như vậy? ”

“Đỡ hơn nhiều rồi, thời gian gần đây không có việc gì làm, nên đi ngủ.” Long Trạch lười biếng đáp.

Vết thương trên đùi hắn đã lành lại, lúc hai người rời khỏi thuyền của Trình Thiên, hắn bước đi còn tập tễnh, nay đã có thể đi lại bình thường, Tiết Đồng cởi áo khoác chui vào trong chăn, đưa tay ôm thắt lưng Long Trạch: “ Anh có thể biến cái đuôi ra cho em chơi được không? ”

“ Không biến được.” Long Trạch nằm trên giường, nghiêng mặt sang một bên, hệt như đứa nhỏ đang giận dỗi.

“ Nhỏ mọn.” Tiết Đồng than thở, đem đầu chôn ở vai hắn.

Long Trạch tỏ vẻ buồn chán, mặc kệ cô cọt cọt lui ở trên vai hắn.

Một lát sau, Tiết Đồng lắc lắc tay Long Trạch, giọng nói mềm như lụa: “ Lâu rồi chưa nhìn thấy cái đuôi của anh.”

Long Trạch không trả lời.

Nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng của Long Trạch, Tiết Đồng cũng không nói gì thêm, từ từ nhắm mắt nằm bên cạnh hắn. Một lúc lâu sau, Long Trạch lên tiếng: “ Tiết Đồng, còn nhớ lúc hôn mê, em luôn ở bên cạnh anh khóc, nói linh tinh gì đó.”

Tiết Đồng nói nhỏ, hai mắt vẫn nhắm nghiền: “ Lúc đó, anh nghe thấy em nói sao?.”

“ Chỉ thấy rất âm ỉ, đứt quãng, có đôi khi nghe rõ nhưng có lúc lại không.” Long Trạch vươn tay ôm lấy cô, giọng nói giống như nước suối chảy róc rách qua từng khe đá, trong mắt toát lên vẻ yêu thương.

Tiết Đồng điều chỉnh tư thế nằm gọn trong lòng Long Trạch: “ Khi đó em không biết phải làm gì, chỉ sợ anh không tỉnh lại.”

Long Trạch tiếp tục nói: “ Khi đó em nói rất nhiều, nhưng có một câu anh nhớ rất rõ.”

“ Câu nào?.”

Giọng nói của Long Trạch trầm ấm, đầy vẻ dịu dàng, giống như người mới tỉnh sau cơn mê: “ Em nói, em muốn chơi với đuôi.”

“ Có gì đặc biệt chứ?. Em cũng vừa nói đấy thôi.” Tiết Đồng không hiểu rõ ý của Long Trạch.

Tiết Đồng im lặng đợi Long Trạch giải thích, ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hắn lúc này trở nên mông lung đầy vẻ mê hoặc.

“ Em nói, người khác không có đuôi về sau biết đi tìm ở đâu được người nào như anh.”

Khóe môi Long Trạch bỗng cong lên, chiếc giường rộng lớn bỗng nhỏ lại, loáng cái chiếc đuôi từ trong chăn đã bò lên chân của cô, khiến cho cô không thể động đậy. Sau đó, lại men theo lên tới ngực, rồi vuốt ve, Long Trạch áp sát khuôn mặt vào Tiết Đồng, môi lướt nhẹ qua gò má của cô, mang theo giọng nói đầy đặc ý: “ Anh cũng nghĩ, anh không thể bỏ mặc em một mình. Em yêu anh, yêu thích cơ thể của anh, yêu thích cái đuôi của anh.”

Long Trạch nở nụ cười xấu xa: “ Em cũng biết, trên đời này anh là duy nhất, không bao giờ có thể tìm được người đàn ông nào khác ‘ thỏa mãn ‘ được em.”

Tiết Đồng sững sốt, nhìn thấy nụ cười xấu xa của Long Trạch, gò má chợt ửng hồng: “ Em không phải thế ...”

“ Không phải gì?.” Long Trạch vẻ mặt đầy trêu tức, cái đuôi dài bắt đầu làm loạn: “ Tiết Đồng, anh không lo chuyện em đi xem mặt, anh cũng không muốn đi bắt em về.”

Tiết Đồng mở to mắt nhìn hắn.

Long Trạch nắm tay cô đặt ở cái đuôi bóng loáng, chóp đuôi thì lướt nhẹ dưới cằm của Tiết Đồng, hắn thổi nhẹ vào tai cô, dụ hoặc nói: “ Người khác không có cái đuôi cho em chơi, không thể cùng em thử thách nhiều ‘ tư thế’. Cũng không ‘lớn’ bằng anh, sao có thể khiến em hài lòng. Tiết Đồng em muốn thử không? Chỉ cần em muốn, anh đều có thể thỏa mãn em, chờ biệt thự trên đảo tu sửa xong, chúng ta sẽ cùng nhau trở về.”

Giọng nói Long Trạch trở nên khàn hơn: “ Giống như em thích ra biển, anh có thể cùng em ân ái trong nước biển, dù sao cũng chỉ có hai chúng ta.”

Tiết Đồng bỗng thấy da mặt nóng như hòn than đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Long Trạch, càng ngày anh càng vô sỉ.”

“ Vô sỉ cái gì?.” Long Trạch vuốt ve hai gò má đỏ ửng của cô: “ Nam nữ làm tình là chuyện bình thường, có gì mà phải xấu hổ?.”

“ Tiết Đồng, anh yêu em. Cho nên mới cho em thân thể của anh, mỗi lần anh đều nhẫn nại để cho em cảm giác vui sướng nhất, nhìn em run rẩy dưới thân anh, thích nghe em rên lên những tiếng mê hồn, thích em cầu xin anh.” Hắn đột nhiên xoay người Tiết Đồng đặt cô ở dưới thân, nhìn khuôn mặt cô, cúi đầu cười: “ Người bình thường không thể thỏa mãn em, anh còn lo lắng cái gì? Cơ thể là luôn nói lên sự thật, đời này, em chỉ có thể ở bên cạnh anh.”

Trời ạ! Hắn đã trở nên siêu vô sỉ như này từ lúc nào? Tiết Đồng hò hét trong lòng, kiên quyết không khuất phục dưới thể lực tà ác ở trước mắt: “ Ban ngày ban mặt, anh đừng nói linh tinh.”

Long Trạch vươn tay nhéo má cô: “ Đừng phủ nhận, hiện tại em sao có thể ý đến người thường được? Nếu anh rời đi vài ba tháng mới trở về, nói không chừng lúc đó em như hổ đói, sói đói vồ lấy anh.”

Tiết Đồng không thể chấp nhận nổi thái độ dày mặt như này của Long Trạch, cô tỏ vẻ căm giận, chỉ muốn vùi đầu vào trong gối.

“ Tiết Đồng, không phải em muốn chơi cái đuôi sao? ” Long Trạch ánh mắt sáng lên, vẻ mặt vô cùng đắc ý, đuôi của hắn không ngừng phá phách lên cơ thể Tiết Đồng: “ Em muốn chơi anh sẽ để cho em chơi.”

“ Bây giờ em không muốn chơi.” Tiết Đồng rít lên từng chữ.

“ Anh không phải người dễ để cho em sai bảo như vậy được, đã biến ra cho em chơi rồi, em cứ chơi đi.” Long Trạch dùng đuôi đùa nghịch Tiết Đồng, đem hai người dính chặt lại với nhau: “ Thời tiết lạnh đúng là rất phiền phức, quần áo mặc nhiều ôm nhau không thoải mái.”

Nói xong, Long Trạch cởi quần áo Tiết Đồng.

Hai người ân ái đến không biết thời gian là gì, nếu người nhà cô không gọi điện tới Tiết Đồng có khi sẽ ngất dưới thân của Long Trạch, vội vàng bắt lấy tay hắn: “ Sức khỏe anh còn chưa hồi phục tốt, hôm nay đến đây thôi, em còn muốn tới bệnh viện, sắp muộn rồi.”

Long Trạch dừng tay, có chút buồn bực: “ Thật chán. Vừa mới nóng người thì người nhà em lại gọi tới, em chưa thỏa mãn mà.”

Rõ ràng chính hắn chưa thỏa mãn mà lại đổ cho cô, Tiết Đồng ném cho Long Trạch ánh mắt coi thường.

47. Chương 87 - 88

Chương 87: Cuộc sống

Long Trạch nhất quyết không cho Tiết Đồng mặc lại quần áo, hắn nằm nghiêng ôm chặt cô trong ổ chăn, cái đuôi mềm mại quần lấy hai người cùng một chỗ.

Ánh nắng của mùa thu hắt lên tấm kính thủy tinh của phòng khách sạn, Tiết Đồng ôm lấy cái đuôi của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, lúc lâu sau mới lên tiếng: “ Trạch, chuyện làm ăn của Tả Thần Dật như nào rồi? ”

“ Anh ta làm việc rất có quy củ, trước mắt đi làm thủ tục sở hữu trí tuệ, cả ngày xoay quanh công việc làm giấy tờ. Anh vừa trở về anh ta đã gọi điện thông báo về tình hình của công ty.” Long Trạch đem chiếc đuôi trườn lên người Tiết Đồng: “ Công ty cũng có cổ phần của anh ta, chắc chắn sẽ chuyên tâm làm việc.”

Tiết Đồng cho rằng việc Long Trạch tiếp xúc với nhiều người là một chuyện tốt, dễ dàng hòa nhập được với xã hội hiện đại, nhắc nhở hắn: “ Anh cũng nên giúp Tả Thần Dật một tay, dù sao anh cũng nhàn rồi không có việc gì để làm.”

“ Được, chờ anh rảnh sẽ tới đó.” Long Trạch tùy tiện trả lời.

Tiết Đồng chơi chán cái đuôi của hắn liền lấy tay đẩy nó ra, đi xuống giường nhìn đồng hồ, cũng chưa đến thời gian tới bệnh viện, lấy điều khiển từ xa mở tivi, vừa mở lên thì thấy bản tin kinh tế đang nói về tình hình tập đoàn Trình Thiên trong thời gian gần đây.

Mọi người không biết hiện hắn sống hay chết, ngay cả người thân cận nhất của hắn là Trang Lăng cũng mất tích, cổ phiếu của Trình Thị liên tục giảm, truyền thông cho rằng hắn dư nhiều tiền, bởi hắn đặc tội với không ít người trong thế giới xã hội đen.

Tiết Đồng nhìn thấy gương mặt của người dẫn chương trình có vẻ khẩn trương, liền quay sang hỏi Long Trạch: “ Vậy Trang Lăng hiện giờ như thế nào? Hắn đối với anh có uy hiếp gì không?.”

“ Hắn?.” Long Trạch lấy điều khiển từ xa trong tay Tiết Đồng, chuyển kênh, trả lời: “ Trong tay hắn không nắm được nhược điểm của anh, có lẽ đã trốn ra nước ngoài, anh nghĩ cả đời này hắn cũng không muốn gặp lại anh.”

Long Trạch xoa đầu Tiết Đồng: “ Mọi chuyện đều đã qua, em không nên nghĩ đến. Nếu không, bình thường chúng ta sẽ cẩn thận một chút, buổi tối nên sớm về nhà, không đi tới những nơi vắng vẻ. nếu lại bị người khác đem bán rồi lại khóc.”

“ Em biết rồi.” Tiết Đồng than thở: “ Trước đó không lâu, ở thành phố C vừa bắt một ổ buôn bán người, hiện tại trị an tốt hơn nhiều.”

Long Trạch xoa xoa cái gáy cô: “ Trị an dù có tốt đến mấy cũng nên cẩn thận, anh mà phát hiện em lơ là anh sẽ trừng phạt em.”

“ Em biết rồi.” Tiết Đồng trả lời.

Hầu như các buổi tối Tiết Đồng đều không ra ngoài, đa số thời gian đều ở trong viện chăm sóc cha cô, có thời gian rảnh liền tới chỗ Long Trạch, sau đó cùng hắn triển miên cả ngày. Dưới sự chăm sóc cẩn thận của hai mẹ con Tiết Đồng, bệnh tình cha cô khôi phục rất nhanh, nửa tháng sau đó đã có thể xuất viện về nhà.

Long Trạch vẫn chưa chuyển khỏi khách sạn, Tiết Đồng mỗi ngày đều tới chỗ Long Trạch, thi thoảng cùng hắn ra ngoài ăn cơm, mọi người trong nhà cũng chưa phát hiện cô đã có bạn trai.

Nửa tháng sau đó, cũng đủ thời gian để cha mẹ chuẩn bị tâm lý, Tiết Đồng khuyên Long Trạch tới nhà ra mắt bố mẹ cô, chỉ cần Long Trạch ngoan ngoãn nghe lời, chắc chắn người nhà cô sẽ thích hắn.

Đối với chuyện Tiết Đồng ra ngoài vào ban ngày, cha mẹ cô đều rất vui mừng, đi ra ngoài gặp gỡ bạn bè là điều tốt đối với cô. Hễ thấy Tiết Đồng ngồi ở nhà chơi máy tính, cha mẹ thường nói: “ Đồng Đồng, con nên ra ngoài gặp gỡ bạn bè. Người trẻ tuổi nên đi chơi dạo phố nhiều, không nên ở nhà cả ngày chơi máy tính.” Hoặc đôi khi lại trách giận: “ Lại chơi máy tính, đi mua đồ ăn đi.”

Tình hình sức khỏe của Long Trạch hồi phục cũng rất nhanh, không thường xuyên đi ngủ nên thời gian còn lại hắn thấy nhàm chán. Trước kia làm việc cho Trình Thiên hắn đều lười biếng, nhưng nay đã khác, hắn đã bắt đầu để ý đến những công việc xung quanh mình. Ví dụ như tới công ty xem xét tình hình, hoặc đi mua đồ dùng hàng ngày, gần đây hắn cũng bắt đầu biết câu giận vì những chuyện vụn vặt.

Long Trạch không có bạn, may mắn quen biết được Tả Thần Dật, nên hắn cũng dành nhiều thời gian để phát triển mối quan hệ này, đôi khi hắn cũng đi xem nhà để mua, nhưng đôi khi hắn không vừa lòng bởi thành phố C rất ồn ả.

Mấy ngày sau, Tiết Đồng gọi điện cho Long Trạch rủ ra ngoài đi chơi, hai người hẹn ở khu cửa sắt bên trong khu tập thể nhà của Tiết Đồng, nơi đó có vườn hoa hàng trăm năm tuổi, Long Trạch thường xuyên đứng đó chờ cô. Tiết Đồng theo thói quen, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, nhưng lại không thấy bóng dáng Long Trạch đâu.

Cô đứng dưới tán cây, cách đó vài bước có đỗ một chiếc xe thể thao màu trắng, logo của xe là hai cánh của con đại bàng, nhãn hiệu của xe Tiết Đồng không biết, thân xe có đường cong hơi lõm xuống, toàn thân được phủ bởi màu trắng toát nhìn cũng thấy là xe đắt tiền.

Khu tập thể nơi Tiết Đồng sống khá nhỏ, không phải là chốn của những người giàu có thường xuyên lui tới, chiếc xe chói mắt như vậy đương nhiên sẽ gây chú ý với mọi người, cửa xe đóng kín cô không biết bên trong có người hay không.

Nhìn chiếc xe xinh đẹp trước mắt, Tiết Đồng không nỡ rời đi chỗ khác, một lát sau nhìn xung quanh cũng không thấy Long Trạch đâu cả, cô quay lại ngắm nhìn chiếc xe.

Bỗng chiếc xe trước mắt nổ máy, không tiến mà lại lùi về chỗ của cô, cuối cùng đỗ trước Tiết Đồng. Chưa hết sững sờ thì cửa xe đã hạ xuống, Long Trạch cười cười: “Em ngắm lâu như vậy, xem ra rất thích đúng không?.”

Tiết Đồng ngạc nhiên, chỉ vào xe hỏi: “Anh mua?.”

“Chẳng lẽ ăn đi trộm?.” Long Trạch mím môi cười.

Hắn đến từ sớm nhưng lại không xuất hiện, bắt cô phải đứng chờ, Tiết Đồng thầm oán: “Em ở đây chờ anh, còn anh ở trong xe xem em diễn kịch.”

“Anh muốn cho em sự ngạc nhiên.” Long Trạch mở cửa xe, nhìn cô: “Đi, lên xe.”

Tiết Đồng ngồi xuống ghế phó lái, nhìn nội thất tinh xảo bên trong xe: “Sao anh lại mua xe? Cần gấp đến vậy sao?.”

Long Trạch thay cô thắt dây bảo hiểm, tăng tốc chạy vào thành phố: “Anh không thích ngồi taxi, không thoải mái. Có đôi khi phải chờ xe tới đón rất mất thời gian, cho nên anh đã liên hệ với hãng xe, vừa hay Aston có ra dòng xe mới, nên mua một chiếc.”

Hắn nghiêng mặt hỏi Tiết Đồng: “Thích không?.”

“Thích.” Tiết Đồng đương nhiên thích, cô đảo mắt xung quanh chiếc xe.

“Có thích anh cũng không tặng cho em.” Long Trạch có vẻ nghiêm túc.

Hắn nói không mua cho, Tiết Đồng cũng không muốn. Nhưng hắn lại nói ra những lời như này, khiến cô bực mình: “Vì sao? Anh bảo em thích gì anh đều cho em mà?.”

Long Trạch lơ đi câu hỏi của cô: “Em có bằng lái xe không?.”

“Tạm thời không có.”

“Không có thì anh tặng cho em làm gì?.” Long Trạch giễu cợt cô: “Không có bằng lái anh tặng cho em thì cũng chỉ xếp xó? Hay em dùng gương chiếu hậu làm gương để trang điểm?.”

Tiết Đồng không phục, hỏi ngược lại: “Anh có bằng lái sao?.”

Long Trạch tỏ vẻ đắc ý, lấy từ trong ngăn nhỏ ra một chiếc thẻ, đặt vào tay cô: “Cho em xem, anh có hay không?”

Tiết Đồng mở to hai mắt nhìn tấm bằng lái trong tay, sau đó trả lại cho Long Trạch: “Đây là giả. Chắc chắn là giả.”

Hắn trước kia đâu có, Tiết Đồng không tin trong thời gian ngắn hắn đã có bằng lái xe.

“Em xem con dấu đi, tuyệt đối là thật, chính bên sở giao thông cấp cho anh.” Long Trạch vô cùng đắc ý.

“Anh đi cửa sau, em còn không hiểu anh sao, ngay cả hộ chiếu cũng là giả, sao bằng lái xe này có thể là thật chứ?.”

Khóe môi Long Trạch cong lên: “Lần này em đoán sai rồi, hộ chiếu của anh là thật, thân phận của anh cũng là thật. Về phần bằng lái xe, chính cảnh sát cũng đã kiểm tra qua, cũng không nghi ngờ gì.”

Tiết Đồng cầm bằng lái xe của hắn, nhìn kĩ: “Trạch, anh đi cửa sau sao?.”

“ Anh biết lái xe, có bằng lái xe thì có gì là lạ? ” Long Trạch cười nhạo.

“ Em không tin anh sẽ đi thi lấy bằng lái. ” Tiết Đồng dò xét: “ Trạch, anh có thể làm cho em một cái được không? ”

Long Trạch liếc nhìn cô: “ Chẳng những anh sẽ không giúp em, mà dù em có tiền cũng không được làm bằng giả. Tự mình đi thi lấy bằng lái, từng bước thông qua cuộc thi. ”

“ Thi bằng lái khó lắm, tốn thời gian, hiện tại nhiều người xếp hàng đi thi, luyện tập cũng phải chờ. ” Tiết Đồng nhìn bằng lái của Long Trạch, bất mãn: “ Không phải là chiếc bằng thôi sao, càng ngày càng khó. ”

“ Đó không phải là làm khó, chẳng nhẽ em không có trách nhiệm với tính mạng của người khác sao? Còn với chính sinh mạng của em nữa, anh có thể dạy em lái xe, cũng có thể giúp em luyện tập, em không cần phải xếp hàng chờ đến trường luyện xe, rất nhanh có thể lấy được bằng lái. ” Giọng nói Long Trạch tỏ ra kiên quyết: “ Nếu không, anh sẽ giúp đỡ em về mặt người chấm điểm, nhưng nếu kỹ thuật của em không tốt, em cũng đừng mong mình có thể cầm lái. ”

Tiết Đồng biết, hẳn muốn tốt cho cô, nhưng vẫn cảm thấy không được vui.

Long Trạch vươn tay sờ nhẹ vào mặt Tiết Đồng: “ Chuyện này không thể qua loa được, chờ em lấy được bằng lái, anh sẽ mua cho em một chiếc xe có tính năng an toàn nhất. ”

Tiết Đồng không trả lời.

Thấy không vẫn không nói tiếng nào, Long Trạch tiếp tục dỗ dành: “ Nếu không anh đặt trước cho em một chiếc? Nếu đặt trước em có thể yêu cầu màu sơn của xe, mấy tháng sau em lấy được bằng lái, xe sẽ chuyển tới nhà em? Màu đỏ được không? Con gái rất thích màu này? ”

Tiết Đồng lên tiếng “ Em muốn thân xe vẽ những nhân vật truyện tranh em thích. ”

“ Tùy em. ” Hai giây sau, Long Trạch nói thêm: “ Nhưng không được vẽ nhân vật nam, rất xấu, ảnh hưởng đến phong cách của anh. Vẽ mấy con mèo hay con chó thì được. ”

Tiết Đồng cười khế, lại hỏi: “ Trạch, anh tiêu xài hoang phí như vậy, chẳng phải rất giống với câu miệng ăn núi lở? Công việc của Tả Thần Dật còn chưa ổn định, chưa biết có phát triển được không. Còn nữa, em muốn đi làm. ”

Long Trạch hừ nhẹ: “ Em xem thường anh? ”

“ Em không có. ” Tiết Đồng bày tỏ lập trường của mình: “ Hôm nay anh mua xe, ngày mai mua du thuyền, ngày kia mua nhà, chi phí ăn uống nữa, cho dù là núi cao cũng sẽ lụi xuống. ”

“ Anh có chừng mực. ” Long Trạch vừa lái xe vừa nói: “ Về sau anh sẽ tìm hạng mục để đầu tư. Hơn nữa, trước mắt công ty vận chuyển so với dự đoán cũng có chút tiến bộ, nửa năm sau anh sẽ xem xét kỹ hơn, có nên mở rộng đầu tư không. Yên tâm, anh sẽ không để cho em thua thiệt với người khác. Về phần em, em muốn đi làm, anh nghĩ em nên quên đi, nhìn em vất vả vì công việc mà kiếm chẳng được bao nhiêu. ”

Hắn nở nụ cười đắc ý: “ Em cũng có thể làm việc cho anh, hiện anh đã là ông chủ, có thể muốn em, có thể trả em mức lương cao. ”

Tiết Đồng đáp lời: “ Em không muốn ở mãi trong nhà, tách rời với xã hội bên ngoài, hơn nữa không thể quen bạn mới. ”

Chiếc xe hòa vào dòng xe trong trung tâm, Long Trạch nói: “ Có thời gian, anh sẽ đưa em đi chơi, ra nước ngoài du lịch, mở mang tầm mắt. Nếu em muốn đi làm, có thể tới chỗ Tả Thần Dật hoặc anh sẽ nhờ người giới thiệu công ty khác cho em. ”

“ Giới thiệu? ” Tiết Đồng nghi hoặc: “ Ở đây, anh còn quen biết ai khác sao? ”

Long Trạch cười cười: “ Em vừa rồi chẳng nói, không nên ở mãi trong nhà tách biệt với thế giới bên ngoài sao, cho nên anh cũng không thể ở mãi trong thế giới của mình. Em còn nhớ người tên Triển Thiệu Huy không? Chính là lần trước ở làng du lịch, anh đã đối phó với tên sát thủ. Hẳn là người có địa vị cao ở thành

phố C, mấy hôm trước anh thấy chán, nên tới sông bạc giải khuây, gặp được anh ta ở đó, sau đó cùng nhau ăn cơm, rồi bàn bạc một số công việc.”

“ Anh tới sông bạc? ” Ở thành phố C cũng có những sông bạc, tuy không thể so với độ xa hoa của thành phố Y nhưng cũng được cho là chốn ăn chơi của những kẻ có tiền, Tiết Đồng hỏi tiếp: “ Anh tới đó để tìm hạng mục khác? ”

“ Em đang hiểu sai ý anh? ” Long Trạch quét mắt một lượt trên người Tiết Đồng: “ Anh muốn tăng thêm kiến thức về sông bạc ở thành phố C, hơn nữa suốt ngày em ở trong nhà, anh thấy chán nên đi kiếm tiền một chút, đồng thời khiến cho người khác cảm thấy buồn bực vì anh. Sau đó liền gặp được anh ta, vốn anh cũng không thích giao tiếp với những người như vậy, nhưng nghĩ về sau anh có thể sẽ ở lại đây, nên quen biết một số người có địa vị trong xã hội, cho dù gặp chuyện gì cũng dễ giải quyết. ”

Tiết Đồng tán thành quan điểm của hắn: “ Anh quen biết thêm bạn đúng là không sai, chỉ cần không phải những dạng người như Trình Thiên là được rồi. ”

“ Yên tâm, anh sẽ không ngã xuống một hố tới hai lần, anh sẽ giữ khoảng cách với những người khác. ” Long Trạch chăm chỉ lái xe: “ À, đúng rồi, ngày mai anh còn hẹn Triển Thiếu Huy đi ăn cơm, còn đưa cả Tả Thần Dật đi cùng. Tả Thần Dật là người có tài, giao tiếp cũng tốt, chỉ vì anh ta xuất thân bình thường nên mới vậy. Công ty lại do anh ta quản lí, quen biết những người có địa vị ới có lợi cho sự phát triển của công ty mình. ”

“ Trạch. ” Tiết Đồng gọi hắn.

Lúc lâu sau không nghe thấy cô nói tiếp, Long Trạch nghiêng đầu hỏi cô: “ Sao? ”

“ Anh càng ngày càng biết suy nghĩ, rất tốt. ” Tiết Đồng khen ngợi hắn.

Long Trạch được khen, cảm thấy rất đắc ý, hếch cằm lên: “ Chẳng lẽ còn có chuyện làm khó được anh? ”

Tiết Đồng cười thầm, Long Trạch vẫn chưa biết thế nào là khiêm tốn, chỉ cần khen hắn một hai câu là đã tỏ vẻ kiêu ngạo.

Đi dạo phố, Tiết Đồng mua thức ăn chức năng cho cha, mang về nhà lại bị cha mẹ nói là lãng phí, cô chỉ cười hì hì.

Thời gian trước đây, Tiết Đồng đã lo lót với bệnh viện, đem những thuốc tốt nhất để điều trị cho cha cô, nhưng cô không nhắc với cha mẹ. Bởi vì trong những ngày nằm viện, được bác sĩ tận tình chăm sóc, cơ thể cha cô hồi phục rất nhanh, hiện tại đã có thể xuống giường đi lại.

Tiết Đồng không thích xem tivi, không có việc gì làm liền chơi máy tính, nhận được điện thoại của bạn học Tương Tư Lâm: “ Tiết Đồng, ngày mai lớp trưởng tổ chức sinh nhật, cậu ấy mời các bạn học ở thành phố C, cậu ấy gọi điện bảo mời cả bạn nữa, mọi người lâu chưa gặp bạn, mai nhất định phải tới đấy. ”

Sau khi trở về, Tiết Đồng lại tất bật lo chuyện của cha, quan hệ với bạn học cũng không thường xuyên liên lạc, Tương Tư Lâm trước kia ở cùng kí túc xá với cô, quan hệ cũng bình thường, Tiết Đồng áp ứng trả lời: “ Mình ... Cha mình bị bệnh, mình muốn ở nhà chăm sóc cha. ”

“ Chuyện cha bạn chúng mình cũng nghe qua, chú hiện tại không phải đã xuất viện rồi sao? Nửa năm rồi mọi người chưa gặp bạn, cùng nhau ăn cơm đi, bạn còn từ chối nữa thì không nể mặt tụi này rồi? ”

“ Làm sao có thể? ”

Tiết Đồng vừa định trả lời, đã bị Tương Tư Lâm chặn lại: “ Không nói nhiều nữa, tối mai nhất định bạn phải tới, bằng không sau này họp lớp sẽ không rủ bạn nữa. Tại nhà hàng Phượng Hoàng, ở tầng 6, bảy giờ bắt đầu, tới hay không bạn tự quyết định. ”

Tương Tư Lâm ra điều uy hiếp cô, cũng không chờ Tiết Đồng trả lời, liền cúp điện thoại.

Đây là kiểu xe của bé Trạch:

Chương 88: Say rượu

Tiết Đồng không phải không muốn đi nhưng do chuyện cô bị lừa bán rất nhiều người biết, cô không biết nên đối mặt bạn bè của mình như thế nào. Chuyện cô bị lừa bán vào tay xã hội đen là sự thật, nếu người khác hỏi sẽ rất xấu hổ, con gái ai cũng cần sĩ diện, chuyện Tiết Đồng quay trở về nhà cô cũng không muốn để bạn bè biết.

Cũng may, những tình huống xấu hổ mà cô lo lắng đều không xảy ra, tuy rằng rất nhiều bạn học biết chuyện nhưng không ai nhắc tới chuyện cô bị lừa bán.

Mọi lo lắng của Tiết Đồng đều tan biến, cô bị bạn bè chọc cười đến chín tầng mây. Các bạn học ở lại thành phố C có hơn hai mươi người, buổi tiệc gặp mặt tổ chức tại nhà hàng Phượng Hoàng, một nhà hàng cao cấp năm sao. Lớp trưởng là người năng nổ nhiệt tình, lúc học đại học thường xuyên tổ chức các hoạt động tập thể, hóa ra cậu ta là con nhà giàu có.

Bạn học cũ trong lớp ai cũng đều rất hòa đồng và quý mến nhau, tốt nghiệp xong vẫn còn duy trì liên lạc rất thân thiết. Biết Tiết Đồng chưa có công việc ổn định, các bạn học cũ liền giới thiệu việc làm cho cô, Tiết Đồng cũng cảm thấy được an ủi phần nào.

Các món ăn bày đầy trên bàn, rượu trộn lẫn với bia cũng đều đã uống gần hết, cánh đàn ông nốc rượu bia như uống nước lã, ngay cả các bạn nữ cũng không chịu thua kém, hai bên cân tài cân sức, Tương Tư Lâm ngồi bên cạnh Tiết Đồng, một ly rồi lại một ly.

Tửu lượng của Tiết Đồng rất tệ, mặc dù đã từ chối nhưng ngay cả bạn tốt là Tương Tư Lâm cũng không ra tay giúp cô, còn nhiệt tình rót rượu mời cô, Tương Tư Lâm ngà ngà say: “Tiết Đồng, cậu nhất định phải uống, uống đi rồi mình đưa cậu về. Cậu mất tích lâu như vậy, có biết chúng mình rất lo lắng không? Ai cũng dốc sức tìm kiếm tin tức của cậu.”

Ngay sau đó, đã bị người khác chặn lại: “Không nói đến chuyện này, Tiết Đồng, chúc bạn vạn sự như ý.”

Tiết Đồng cũng không thể nói lời từ chối mãi được đành nâng ly làm vài chén. Tương Tư Lâm mặt đỏ như gấc, ngồi bên cạnh nói: “Đợi bạn trai mình đến đón, mình sẽ đưa cậu về, mình có nói với anh ấy rồi. Dù sao anh ấy cũng biết nhà cậu; Tiết Đồng cậu cứ uống thoải mái.”

Mọi người tiến vào xã hội thực tế không lâu, nhiều người không thể thực hiện được giấc mơ thời còn ngồi trên giảng đường của mình, công việc hiện tại cũng không ít áp lực, khó có dịp cùng nhau vui vẻ, mọi người đều rất nhiệt tình, không cần biết là nam hay nữ đều thi nhau nâng cốc.

Tiết Đồng lúc đầu chỉ nhấm môi, nhưng về sau càng uống càng hăng, liền trở thành con ma men.

Rượu hồng có tác dụng chậm nhưng khi thấm rồi khiến người khác say không biết trời trăng là gì, Tiết Đồng choáng váng đến chân đi không vững.

Rượu say cơm no, mọi người đề nghị đi tặng hai ca hát, bạn trai của Tương Tư Lâm đã đứng chờ sẵn trước cửa phòng, cô liền kéo tay Tiết Đồng chuẩn bị ra về. Đi được mấy bước cả hai ngã lún xuống dưới đất, cũng may ở dưới có trải thảm nên cũng không đau lắm. Mấy bạn học nam vẫn còn tỉnh táo liền đỡ hai người ra cửa phòng, sau đó mạnh ai người đẩy về.

Bạn trai của Tương Tư Lâm phụ trách dìu cô, còn Tiết Đồng thì được lớp trưởng đưa vào thang máy. Lớp trưởng cũng ngà ngà say chân đi không vững liền hét lên một tiếng “Trần Kiếm, cậu tới đỡ Tiết Đồng.”

Đầu óc Tiết Đồng mơ màng, bước đi như đạp trên mây, không có người đỡ suýt nữa ngã nhào xuống đất, cũng may có Trần Kiếm kịp thời tới đỡ cô, ôm cô đi xuống thang máy.

Vài người đàn ông điển trai đang ngồi ở một phòng khách hạng sang, đang bàn bạc công việc, Long Trạch cũng có mặt ở đó. Tối nay hắn hẹn Triển Thiệu Huy cùng nhau ăn cơm, đây là khách sạn do anh ta mở, bên trong còn có cả Tả Thần Dật.

Vừa mới quay đầu nhìn về phía ngoài cửa liền nhìn thấy có cảnh không được hợp mắt, đôi mắt hắn như núi lửa phun trào, ánh lửa đỏ bốc cao ngùn ngụt.

“Tôi đi ra ngoài một chút.” Long Trạch nhìn Triển Thiệu Huy nói.

Tiết Đồng mơ màng dựa vào người đàn ông, khuôn mặt Long Trạch đen sầm lại, bước tới chỗ Trần Kiêm kéo cô ra khỏi người cậu ta, cố gắng đè thấp giọng đang cực kì phẫn nộ của mình: “ Em đang làm gì? ”

Hai mắt Tiết Đồng mơ màng nhưng nghe thấy giọng nói quen thuộc, rúc vào trong ngực Long Trạch, ôm lấy hắn:” Trạch.”

Trần Kiêm vô cùng ngạc nhiên, thấy đối phương tuy tỏa ra sát khí đằng đằng nhưng vì có chút men trong người, lên giọng hỏi lại: “ Anh là ai? Buông Tiết Đồng ra.”

Cậu ta không biết Long Trạch, nhưng Long Trạch lại nhớ rõ người này đã từng gặp ở thành phố Y, sắc mặt hắn càng đen lại, tay phải định giơ ra cú đấm thì Tả Thần Dật ngăn lại: “ Long Trạch, nên tìm hiểu trước đã.”

Triển Thiệu Huy cũng đi tới, hỏi nhân viên bên cạnh, liền lên tiếng: “ Hình như là tụ tập bạn học cũ, bọn họ không có ác ý gì cả. Cô gái này đang say rượu, nên đưa về trước, nếu không thì đưa lên phòng tại khách sạn nghỉ ngơi trước.”

Long Trạch một tay ôm Tiết Đồng, thấy cô say mềm trong người mình càng làm hắn tức giận, Tiết Đồng ở trong ngực hắn nói nhảm: “ Khó chịu quá ... Trạch ... ”

Ở đây đông người, Long Trạch không muốn mất mặt, hắn cố gắng áp chế cơn tức giận của mình xuống nắm chặt tay thành nắm đấm, hung hăng nhìn Trần Kiêm.

Bạn trai của Tương Tư Lâm thấy mọi chuyện không ổn, liền ôm bạn gái mình tới bên cạnh Trần Kiêm: “ Anh là bạn trai Tiết Đồng sao? ”

Long Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Tôi là người đàn ông của cô ấy.”

Đối phương dừng lại suy nghĩ một chút, khiêm tốn nói: “ Nếu anh là bạn trai của Tiết Đồng, chúng tôi có thể đưa hai người về. Tôi cũng là bạn của cô ấy, sợ hai người không có xe.”

“ Không cần.” Long Trạch bắt đầu cảm thấy phiền phức, đưa Tiết Đồng rời đi.

Không ngờ hai người thanh niên lại ngăn lại, bạn trai của Tương Tư Lâm nói: “ Chúng tôi không quen biết anh, Tiết Đồng cũng không nhắc đến anh, anh không thể đưa cô ấy đi.”

Tiết Đồng ở trong lòng Long Trạch hai mắt vẫn nhắm nghiền, cơ thể thì đang ngọ nguậy tìm tư thế thích hợp để ngủ, khuôn mặt Long Trạch đen lại, nói: “ Nếu còn không rút tôi sẽ không khách khí.”

Đối phương cũng không hề sợ sệt, vài người bạn khác thấy vậy liền đi tới, trên người đầy mùi rượu: “ Buông Tiết Đồng ra.” “ Anh là bạn trai cô ấy, chúng có đầu? ”

Tả Thần Dật cùng với Triển Thiệu Huy đứng ở bên cạnh, nhìn Long Trạch nói: “ Anh đưa cô ấy đi trước, ở đây có chúng tôi xử lí.”

Đám bạn học của Tiết Đồng cương quyết không cho Long Trạch đưa cô đi, cũng may, lớp trưởng quen biết Triển Thiệu Huy, hai người nói qua vài câu khi chắc chắn Long Trạch là bạn trai của Tiết Đồng mới an tâm giao Tiết Đồng cho hắn, tránh được chuyện Long Trạch nổi điên mà ra tay.

Gặp chuyện phiền phức như vậy mặt Long Trạch đen còn hơn cả đất nồi, nổi giận đùng đùng đưa Tiết Đồng xuống bãi đỗ xe, mở cửa xe đặt cô ngồi ở ghế phụ, thay cô cài dây an toàn rồi nhấn ga lao vào trong bóng đêm.

Đèn nê ông chiếu vào trong xe, Long Trạch mím chặt môi lại, thi thoảng nhìn Tiết Đồng đang ngủ say bên cạnh, trong lồng ngực tỏa ra khí lạnh như băng tuyết nghìn năm. Ánh mắt hắn như có hai ngọn lửa có thể thiêu rụi hết mọi thứ trước mắt.

Hắn đưa Tiết Đồng trở về khách sạn, ném cô lên trên giường, lúc này Tiết Đồng hoàn toàn bất tỉnh không biết trời trăng là gì.

Không biết ngủ bao lâu, đến ngày hôm sau Tiết Đồng tỉnh dậy cảm thấy đau đầu, hai mắt sưng lên, cảm nhận được ánh sáng trong phòng, neho neho hai mắt lại thấy cả người không mặc gì cả, bên cạnh cũng không có ai. Chỉ thấy căn phòng này thấy khá quen.

Cô tiếp tục mơ màng định đi ngủ tiếp, bỗng nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, trong đầu như nổ tung, tối hôm qua cô không đi tìm Long Trạch.

Tim Tiết Đồng đập nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm thấy đầu đau như có búa bổ, còn có cảm giác nơm nớp lo sợ, nhìn bên cạnh, thấy gương mặt quen thuộc, lúc này Tiết Đồng mới thở phào nhẹ nhõm, quét mắt nhìn một lượt, đúng là phòng của Long Trạch, cô mới bình tĩnh nhắm mắt lại, nghĩ lại mơ hồ của ngày hôm qua.

“ Tỉnh rồi? ” Giọng nói bất mãn của Long Trạch cất lên, Tiết Đồng vừa mới lấy lại được phản ứng thì nghe thấy tiếng hừ lạnh: “ Hiện tại đã nhớ lại tất cả rồi chứ? Nếu phát hiện người bên cạnh không phải là anh, em sẽ làm sao? ”

Tiết Đồng vẫn còn đang mơ ngủ, chỉ nhớ mình say rượu, sau đó không còn nhớ gì cả, lại nghe thấy giọng nói cáu giận của hắn, lập tức trả lời: “ Sao lại không phải là anh chứ. ”

Long Trạch đang nhắm hai mắt nằm bên cạnh Tiết Đồng, bỗng xoay người đè cô xuống dưới thân mình, hai mắt tỏa ra khí lạnh: “ Nếu tối hôm qua anh không ở khách sạn ăn cơm vô tình nhìn thấy em, thì hôm nay em cũng không biết mình đang ngủ ở đâu, đúng không? ”

Lưng Tiết Đồng vã cả mồ hôi, tinh thần hoàn toàn tỉnh táo: “ Không ... sẽ không như thế đâu. Em cùng bạn học cũ họp lớp. ”

“ Gặp gỡ bạn học? ” Long Trạch rít lên: “ Họp lớp sao để cho người đàn ông khác ôm? ”

“ À. ” Tiết Đồng đối với chuyện tối qua không có chút ấn tượng gì, nhưng thấy Long Trạch giống như muốn ăn thịt người, đành nói: “ Em ... em uống rượu. ”

“ Tiết Đồng! Lúc trước anh đã nhắc nhở với em nên cẩn thận một chút, em cũng biết xã hội này phức tạp đến thế nào, còn dám uống say đến mềm cả người. Em mà không bị đem bán thì trên đời này sẽ không có người bị bán. ”

Còn tức cả đêm qua lúc này được Long Trạch xả một lượt, hắn cố gắng kiềm chế lắm mới không xé nhỏ người phụ nữ trước mắt này ra thành từng mảnh.

Tiết Đồng tìm cách né tránh, nhỏ giọng: “ Em uống không nhiều. ”

Cô không dám nhìn khuôn mặt tức giận của Long Trạch, đưa mắt nhìn ra cửa sổ, Tiết Đồng chợt hỏi: “ Anh đưa em về? Người nhà em biết không? ”

“ Hừ! Hiện tại em mới nhớ tới người nhà, đó là chuyện của em, em được anh mang về đây thì nên cảm ơn trời đất, có lẽ giờ này họ đang lục tung cả thế giới này để tìm em. ”

Tiết Đồng dùng sức đẩy Long Trạch: “ Em phải đi gọi điện thoại, chúng ta nói chuyện sau, được không? ”

Long Trạch chặn người cô lại, không cho cử động.

“ Xin anh, Trạch, để em gọi điện về nhà, nếu không cha mẹ em lại lo lắng. ” Tiết Đồng như sắp khóc.

Long Trạch miễn cưỡng ngồi dậy.

Tiết Đồng không kịp mặc quần áo, chạy nhanh tới đầu giường lấy túi xách rồi bấm số điện thoại của nhà thì nghe thấy tiếng Long Trạch nói: “ Tối hôm qua Lộ Linh đã gọi điện về nhà cho cha mẹ em, nói em ở nhà cô ấy. ”

“ Uhm. ” Tiết Đồng trả lời: “ Cảm ơn. ”

Trong lúc chờ máy, Tiết Đồng suy nghĩ xem nên nói thế nào với cha mẹ.

Trong thời gian cha cô nằm viện, Lộ Linh thường tới chăm sóc cha cô, đối với Lộ Linh cha mẹ Tiết Đồng rất quý mến cô ấy, Tiết Đồng nói: “ Mẹ... Uhm... Không có gì. Chiều con mới về nhà ... Không cần mua gì đâu ạ ... Vâng, vậy nhé. ”

Cúp điện thoại, Tiết Đồng cũng an tâm phần nào. Bỗng cảm nhận được có luồng khí lạnh nào đó đang bao trùm xung quanh cô khiến toàn thân lại rét run, dường như có ánh mắt đang muốn lảng tránh cô, cô chậm rãi

quay đầu thấy sắc mặt lạnh cóng của Long Trạch đang nhìn mình, cố gắng lấy hết sự dũng cảm đưa tay ôm thắt lưng của hắn: “Trạch, anh đừng tức giận, tối qua em không nên uống rượu.”

Long Trạch đẩy tay cô ra: “ Tiết Đồng, đừng nghĩ anh nuông chiều em, em có thể làm gì cũng được.”

“ Em nào dám, em không phải cố ý.” Tiết Đồng sợ đến run cả người, giọng nói mỗi lúc một nhỏ dần.

Long Trạch dựa lưng vào đầu giường, trên mặt viết rõ hai chữ “ Tức giận”, hai mắt còn mang theo ngọn lửa hung dữ, lạnh lùng nói: “ Vậy em nói xem, nên làm sao bây giờ.”

Tiết Đồng biết mình sai, khúm núm xin lỗi: “ Em biết sai rồi, em sẽ không bao giờ uống rượu nữa.”

“ Nằm úp xuống.” Long Trạch nói, sau đó ném chăn xuống dưới sàn, bảo cô nằm cạnh hắn.

Tiết Đồng sợ hãi trước cơn tức giận của hắn, cô thấy Long Trạch muốn dùng cơ thể của mình để phát tiết cơn giận, cắn chặt đôi môi căng mọng: “ Anh nhẹ một chút.”

48. Chương 89 - 90

Chương 89: Lấy lòng

Vốn đang không mặc quần áo, Tiết Đồng đành ngoan ngoãn nằm úp sấp trên chiếc giường màu lam. Cũng may, ban nãy có nói với mẹ rằng đến chiều mới trở về, lát nữa chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian. Tiết Đồng vui mặt trong gối, tâm trạng thấp thỏm sợ hãi.

Long Trạch ngồi bên cạnh cô, hai mắt lạnh như băng quét khắp người Tiết Đồng một lượt, cái đuôi dài dần lộ ra ngoài, cảm giác mềm mại như ngà thường hoàn toàn biến mất, một sức nặng vô hình đang lướt qua cơ thể của Tiết Đồng, sau đó đi tới móng cô.

Cùng với một tiếng quát vang lên, cơ thể Tiết Đồng run rẩy, cô hét lên một tiếng: “ A”, cảm giác đau đớn từ móng dẹt thẳng lên các dây thần kinh trung ương, giống như vừa bị một chiếc roi da quát mạnh xuống, theo phản xạ cơ thể Tiết Đồng vội vàng lấy tay che móng lại.

Tay còn chưa kịp dùng sức giữ chặt lấy thì chóp đuôi của Long Trạch đã cuốn lấy hai tay của cô kéo lên tới đỉnh đầu, sau đó giọng nói Long Trạch vang lên: “ Đau không?”

“ Đau lắm.” Tiết Đồng mếu máo như sắp khóc, lúc này cô mới biết chuyện gì vừa mới xảy ra, hắn dùng cái đuôi đánh vào móng cô.

“ Nếu đau, phải nhớ cho kĩ lần sau sẽ không lơ là để người khác đem bán.” Vừa nói dứt lời, Long Trạch lại quát lên móng Tiết Đồng một cái nữa.

Cái đuôi dài của Long Trạch càng ngày càng cứng lại, giống như chiếc roi gân bò, lần này Long Trạch có phần mạnh tay, cái đuôi vừa quát xuống đau rất vô cùng, Tiết Đồng run rẩy trên giường, mồ hôi lạnh vã ra, nước mắt tuôn trào: “ Đau... Đừng đánh em...”

Long Trạch thấy cô run rẩy trong vòng đuôi của mình, giọng nói lạnh lùng: “ Biết lí do vì sao anh đánh em không?..”

“ Em sai rồi. Về sau em sẽ không uống say nữa.” Tiết Đồng không nghĩ Long Trạch trừng phạt cô mạnh tay đến vậy. Cảnh tượng này giống như lúc trước bị rơi vào tay đám buôn người, bị chúng hành hạ vô cùng thâm.

“ Tiết Đồng, về sau nên nhìn xa một chút, đừng khiêu chiến giới hạn của anh.” Long Trạch giọng nói lạnh tựa tảng băng, vừa nói hắn vừa quát thêm một roi lên móng Tiết Đồng.

Tiết Đồng đau đến hai mắt tối sầm lại, cảm giác đau đớn da thịt thấm đến từng sợi dây thần kinh truyền thẳng đến đại não, cô không ngừng giãy dụa trong chiếc đuôi của Long Trạch, vừa khóc vừa xin tha thứ: “Trạch, em sai rồi.”

Long Trạch không hề nường tay, cô muốn hấn dừng tay nhưng lại nghe được giọng nói lạnh lùng của hấn: “Em yên tâm, sẽ không đau bằng dùng roi đánh, anh biết chừng mực, sẽ không chảy máu, cũng không để lại sẹo.”

Tiết Đồng bị dọa đến ngật người, cô cảm nhận được cái đuôi của hấn lại giơ lên, chuẩn bị chịu tiếp một cơn đau buốt sắp diễn ra, hai mắt ngập trong nước, không ngừng cầu xin hấn: “Đừng đánh em, sau này em sẽ không uống rượu, em không dám nữa.”

Giọng nói của cô run rẩy, vô cùng sợ hãi, cô sợ đau đớn cũng sợ khi Long Trạch tức giận.

Ăn hai roi của Long Trạch, Tiết Đồng đã trở nên hoảng loạn, khóc khản cả giọng: “Xin anh, đừng đánh em.”

Long Trạch hạ đuôi xuống: “Về sau còn dám như thế không?.”

“Không có lần sau.” Giọng nói cô run run.

Long Trạch thu đuôi đang quăn lấy Tiết Đồng lại, đặt ở bên cạnh cô, hấn cũng không dễ dàng cô bởi cơn giận vẫn chưa nguôi ngoai, giọng nói có phần nghiêm khắc: “Tiết Đồng, em phải nhớ, nếu lần sau em còn khiến anh tức giận hoặc tự làm mình rơi vào trong tình cảnh nguy hiểm, anh sẽ đánh nát móng em, dù sao anh có tiền để đưa em đi bệnh viện.”

“Em nhớ rồi.” Tiết Đồng khóc nức nở, nằm trên giường khóc tu tu, nước mắt ướt đầm cả một bên gối. Cô nghe được tiếng động Long Trạch rời giường, sau đó cửa phòng ngủ khóa lại, tiếng đóng cửa nhẹ nhàng càng khiến cô cảm thấy oan ức, cho dù cô có làm sai nhưng Long Trạch không thể ra tay mạnh như thế với cô.

Cô chui vào trong chăn, nằm im trong đó, tiếng khóc lớn biến thành thút thít, âm thanh nức nở từ trong chăn truyền ra khắp phòng ngủ, tóc mai dính bết lên hai gò má, mồ hôi cũng vã ra như người vừa bị cấm.

Long Trạch trở lại giường, ngồi ở bên cạnh cô không lên tiếng. Hấn dựa người vào thành giường, ở bên cạnh nghe tiếng khóc của Tiết Đồng, sau đó nâng tay chạm nhẹ vào đỉnh đầu của cô vỗ về. Một lúc sau, tiếng chuông phòng vang lên, hấn mặc bộ quần áo ngủ ra ngoài, lúc trở lại trên tay cầm lọ thuốc mỡ.

Long Trạch mở chăn, sau đó khẽ thở dài một tiếng, do dự một hồi mới đưa tay chạm lên gò má ướt đầm của cô: “Anh giúp em bôi thuốc.”

Tiết Đồng biết cơn tức của hấn vẫn chưa tiêu nên không dám phản kháng hấn, nhưng nhằng mãi mới hé cặp móng ra, còn lại quăn chắn kín mít giống như con ốc sên chui vào vỏ của mình.

“Rõ ràng là em sai, còn khóc.” Long Trạch tức giận xóc chăn lên, mở nắp lọ thuốc mỡ, lấy ngón tay phết một ít rồi nhẹ nhàng bôi lên móng Tiết Đồng.

Thuốc mỡ vừa tiếp xúc với da, Tiết Đồng liền thét lên: “Đau! Đau quá.”

Cô giãy dụa trong chăn, Long Trạch đưa tay xoa nhẹ làm dịu cơn đau, giọng hấn có chút hờn dỗi: “Không có trầy xước, sao lại kêu đau? Anh xuống tay rất có chừng mực.”

Hấn nói đúng, cho dù lực đánh của hấn khiến lục phủ ngũ tạng của cô nhộn nhạo hết cả lên nhưng da không hề trầy xước, một lúc sau cơn đau cũng dịu đi, xem ra Long Trạch hiểu rất rõ cái đuôi của mình. Nhưng Tiết Đồng vẫn than vãn: “Anh không phải người, muốn làm đau chết em thì cứ nói thẳng ra.”

Ánh mắt Long Trạch có chút biến động, lớp sương mù bao phủ giống như xua đi, hai tay hấn nhẹ nhàng mát xa vết thương của cô, trong lòng hấn cũng đau xót không kém: “Anh không muốn em bị thương nhưng nếu không đánh em, em sẽ không nhớ được.”

Hấn gập người xuống, mang theo giọng mũi nói ở bên tai cô: “Rất đau sao?.”

Tiết Đồng chôn mình ở trong chăn, không lên tiếng.

Long Trạch thở dài, cô làm ngơ như không nghe thấy lời nói của hấn.

Cơn giận của Long Trạch cũng đã tiêu tan từ lúc nào, nhưng nỗi uất ức của Tiết Đồng mỗi lúc lại dâng cao.

Long Trạch đành phải ôm lấy cô, lau khô nước mắt trên khuôn mặt của Tiết Đồng, cơ thể Tiết Đồng vẫn cứng như đá nằm trên giường nhắm chặt hai mắt lại. Long Trạch định nói gì đó nhưng lại thôi, lúc lâu sau mới lên tiếng, thủ thủ bên tai cô: “ Tối qua em uống nhiều rượu, bây giờ có thấy khó chịu không? Muốn ăn cháo không?”

Tiết Đồng không trả lời, chỉ im lặng nằm trên giường.

Long Trạch thấy mình làm không sai, cũng không chịu xuống nước dỗ dành cô, chỉ nằm ôm Tiết Đồng trong chăn.

Tiết Đồng trầm nghĩ, không mở miệng, không mở mắt, không làm hòa với hắn, cùng hắn đấu tranh tâm lý trên giường, đến khi Long Trạch lờ lững vào tay ôm cô, ngỡ người bên cạnh đã ngủ. Cô dùng gáy của mình đối diện với hắn.

Long Trạch biết cô tức giận, cũng không chủ động xin lỗi, đối diện với cái gáy của cô mà sinh ra cảm giác buồn bực.

“ Phần tử bạo lực, cố chấp, hung hãn ..” Tiết Đồng mắng thầm hắn ở trong lòng, hận không thể đánh tiểu nhân, vừa đau vừa cảm thấy mình bị đối xử tệ bạc. Đợi nửa ngày không thấy hắn chủ động dỗ dành, nỗi bực trong lòng của Tiết Đồng lại dâng cao.

Long Trạch nằm ở bên cạnh cô cũng im lặng như hắn không tồn tại, một lúc lâu sau đó, cơn tức của Tiết Đồng bùng nổ, khi mở mắt hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy là cái đuôi dài trắng của Long Trạch. Hắn biết cô đã mở mắt và đang nhìn cái đuôi của mình, vốn đang ở thế lười biếng liền chuyển sang thế đông đưa hòng lấy lòng Tiết Đồng.

Tiết Đồng nhìn thấy cái đuôi liền trở nên tức giận, cảm thấy vô cùng đáng ghét nên lại nhắm mắt lại. Long Trạch đuổi thẳng người nằm bên cạnh cô, Tiết Đồng nhích người duy trì khoảng cách với hắn, ra điều không muốn đụng chạm chút nào với hắn.

Nghe thấy tiếng động, Tiết Đồng mở mắt, thấy cái đuôi dựng đứng ở trên giường, giống như một tên đáng ghét nào đó, rồi nó từ từ di chuyển tới chỗ Tiết Đồng, chóp đuôi của Long Trạch gật gù gật gù trước mắt cô, mặc dù không có mắt mũi nhưng chỉ nhìn thôi cũng thấy rất đáng yêu.

Hai mắt Tiết Đồng đầy căm phẫn nhìn cái đuôi của Long Trạch, tên đáng ghét nào đó đã biết điều dịch ra phía sau, chóp đuôi quay trái rồi quay phải, tỏ vẻ vô cùng đắc ý. Sau đó, nó lại đi tới chỗ Tiết Đồng, gập hẳn xuống, quay trái rồi lại quay phải, giống như một tên ngốc lắc lư không ngừng, Tiết Đồng lại trợn mắt nhìn nó, trong lòng trầm nghĩ: “ Đến đây, đến đây, ta cắn chết mày.”

Nhưng, Tiết Đồng không có cơ hội đấy, cái đuôi vừa di chuyển thì giờ cao lên rồi quất một cái mạnh vào phần đuôi còn lại, tỏ vẻ vô cùng đau đớn. Tiết Đồng cười thầm: “ Đáng đời, nếu có thể đánh cả phần chóp đuôi được thì tốt.”

Không biết Long Trạch có khả năng đọc tâm thuật hay không, cái đuôi mềm dẻo của hắn quấn lại một vòng, chóp đuôi xuyên qua vòng quấn rồi đánh vào phần gần cuối đuôi, nhìn chóp đuôi bé xíu đánh vào phần gần chóp trông rất buồn cười.

Tiết Đồng giống như đã quên mất cái đuôi đang làm trò này lúc này là chiếc roi đánh cô, hai mắt nhìn chăm chú cái đuôi đang diễn hề, mọi sự tức giận cũng dần nguôi đi.

Cái đuôi dong đưa một lúc rồi thắt lại, vòng thứ ba, thứ tư, cái đuôi màu trắng biến thành một khối đoàn kết, đan vào nhau, cho tới khi quấn tới vòng thứ bảy, Tiết Đồng nhìn không được đành nói: “ Đừng quấn lại nữa, nhỡ không gỡ ra được thì làm sao.”

Cô chủ động lên tiếng đánh vỡ cục diện đang rơi vào thế bế tắc, Long Trạch ở bên cạnh cô nhanh chóng xoay người ôm lấy Tiết Đồng, nói: “ Không giận nữa sao?”

Tiết Đồng lắc đầu: “ Anh tránh ra, nếu anh chán em, em cũng không thèm quan tâm tới anh.”

“ Em ngủ trên giường anh, còn nói không để ý tới anh? ” Long Trạch hơi quấy quấy cái đuôi, giọng nói có phần ghen ngào: “ Đúng là không gỡ ra được, em giúp anh được không? ”

“ Anh tự làm tự chịu. Bây giờ, em đang rất ghét cái đuôi này. ” Tiết Đồng tức giận.

Cái đuôi dần giãn ra rồi đung đưa trước mắt Tiết Đồng, Long Trạch lấy lòng: “ Tiết Đồng, em còn đau không? ”

Bị hấn đánh đương nhiên là đau, nhưng hấn dùng sức rất biết kiềm chế, hiện tại cũng không còn đau rất nữa, giọng nói Tiết Đồng lạnh như băng: “ Anh tự biết. ”

Long Trạch lật người nằm đối diện với cô, hai gò má vẫn còn lấm tấm mồ hôi, giọng nói của hấn trở nên dịu dàng: “ Đừng giận nữa, được không? Em khiến anh trở nên hồ đồ, em xem, nếu tối hôm qua không trùng hợp anh cũng tới đó, chẳng may em bị người khác đem bán thì làm thế nào bây giờ? Nghĩ thôi, anh cũng thấy sợ. ”

Tiết Đồng hoàn toàn đuối lý, nhưng lúc bị hấn đánh cô cầu xin thế nào hấn cũng làm ngơ, không thêm để ý. Lúc đó, cô cảm thấy rất oan ức, giọng nói trách móc: “ Anh là kẻ có khuynh hướng bạo lực, em không dám ở cùng một chỗ với anh. ”

Long Trạch nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô: “ Nếu không, để cho em đánh lại anh. ”

“ Phì ” Tiết Đồng lập tức giơ tay thành nắm đấm, muốn giáng cho hấn một đấm, rồi dùng chân đá hấn, thấy cái đuôi của Long Trạch dựng đứng lên giống kẻ chờ bị trừng phạt, cô liền bật cười, giống như đã tha thứ cho hấn.

Chương 90: Phát hiện

Một trận bão tuyết lớn đổ xuống thành phố, dẫn theo nhiệt độ giảm xuống đáng kể, trời đông giá rét buốt đến tận xương, những chiếc lá cây hương chương run rẩy trong gió lạnh, các biển quảng cáo trên đường dường như cũng đang co lại vì giá rét.

Trên đường cái, người đi đường đều mặc quần áo lót bông trông ai cũng như con gấu, khăn len quàng cổ, mũ len, người lái xe máy thì đều bật kín chỉ lộ ra hai con mắt.

Đương nhiên, cũng có trường hợp ngoại lệ, có người không sợ lạnh. Rất nhiều thanh niên trên đường vẫn mặc váy ngắn, đi tất da chân, khoe chiếc đùi thon dài cùng với cặp mông đầy đà, xách theo một chiếc túi thời trang. Tiếng cười nhỏ nhẹ, ăn mặc thời trang, những cô gái vô cùng nổi bật trong giá rét.

Tiết Đồng cũng là một trong số đó, chiếc áo khoác bó eo, cặp chân trắng nõn ẩn dưới lớp tất da chân mỏng manh, kết hợp với chiếc váy ngắn tạo thành một thân hình hoàn mỹ, eo nhỏ đùi thon vô cùng quyến rũ. Chiếc xe oto màu trắng đi tới chỗ Tiết Đồng thì dừng lại, Long Trạch ngồi ở ghế lái đang quan sát tỉ mỉ người con gái trước mắt, sau đó từ từ mở cửa xe ra. Tiết Đồng nhanh chóng chui vào xe, đóng nhanh cửa xe lại.

Long Trạch không nổ máy ngay mà nghiêng đầu hỏi: “ Em có lạnh không? ”

“ Không lạnh. ”

Long Trạch quét mắt một lượt trên người Tiết Đồng, giống như không tin: “ Vậy mở cửa kính xe ra cho thoáng. ”

Hấn nói xong, liền nhấn nút hạ cửa kính xe xuống, sau đó mới nổ máy lái xe đi, xe dần dần hòa vào dòng xe đông đúc trong thành phố. Trong lúc chạy xe, hấn cũng không quên hạ hết các cửa kính xe còn lại xuống.

Tiết Đồng rung mình một cái: “ Gió lớn, đóng cửa kính lại đi. ”

Tiết Đồng không những yêu cầu đóng cửa kính xe, còn nói: “ Anh mở hệ thống sưởi lên đi. ”

Tay phải Long Trạch huých vào tay Tiết Đồng, cảm nhận được hai tay cô lạnh như băng, liền tỏ ra khó chịu: “ Lạnh thì mặc nhiều áo vào, mùa đông sao mặc váy ngắn thế này! ”

“ Em không lạnh, chỉ là gió lớn nên mới lạnh. ” Tiết Đồng nói dối.

“ Em còn dám nói không lạnh? Có quần áo không mặc, bây giờ lạnh tới mức phải mở hệ thống sưởi ấm. Áo khoác cũng không cài nút, chỉ đi tắt da chân, hơi lạnh sẽ truyền từ dưới chân lên, em không biết điều này sao? Tự mình làm tự mình chịu.” Long Trạch mắng cô, nhưng hần vẫn mở hệ thống sưởi.

Oto bẻ tay lái, Tiết Đồng nghi ngờ: “ Chúng ta không phải đi tới sở thú sao? ”

“ Hôm nay không đi, bây giờ đi mua quần áo cho em.” Long Trạch nói thêm: “ Con người rất dễ bị bệnh, em ăn mặc như này về sao bị viêm khớp thì lúc ấy đừng có khóc.”

Nhìn thấy sắc mặt Long Trạch không được tốt cho lắm, Tiết Đồng cũng không dám lên tiếng. Oto chạy tới phần đường dành riêng cho người đi bộ, đánh xe tìm chỗ đỗ xe, vừa mở cửa rời khỏi oto thì gió lạnh từng cơn ủa tới, Tiết Đồng lạnh run cả người, mấy người đàn ông qua đường không nở rời mắt khỏi cô.

Long Trạch đỗ xe xong bắt gặp được cảnh tượng này, hét lên: “ Em mặc như này có phải muốn cho người khác ngắm? ”

Tiết Đồng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “ Em chỉ muốn mặc cho anh xem.”

“ Thế thì không cần, em không mặc quần áo anh cũng nhìn thấy hết rồi, anh thích thế hơn.” Long Trạch tức giận, thay cô cài nút áo rồi kéo tay cô đi vào trung tâm thương mại.

Trong trung tâm thương mại mở máy sưởi công suất lớn nên không khí vô cùng ấm áp, Tiết Đồng cũng không thấy rét run nữa. Lúc cô tốt nghiệp đại học, cô cũng cho đi rất nhiều quần áo, bao gồm cả quần áo mua đông. Hơn nữa, con gái ai cũng thích mặc quần áo mới nên cũng không cảm thấy tiếc khi cho đi tủ quần áo cũ. Tiết Đồng chọn hai cái quần bò, sau đó đi dạo ở khu bán váy ngắn, rồi chờ Long Trạch.

Tuy rằng phê bình cách ăn mặc của Tiết Đồng nhưng hần cảm thấy cô ăn mặc như vậy rất quyến rũ, liền mua cho cô hai chiếc váy dày, rồi còn chọn thêm hai đôi tất len, còn lót bông ở trong. Nói rằng, chỉ khi nào thời tiết không quá lạnh mới được mặc váy, nếu không nghe lời sẽ bị ăn đòn. Tiết Đồng ngoan ngoãn gật đầu.

Dạy dỗ Tiết Đồng xong, hai mắt Long Trạch lại trở nên dịu dàng: “ Tiết Đồng, anh hy vọng sau này quần áo em mặc đều là do anh mua.”

Tiết Đồng khẽ cười, Long Trạch thường xuyên bắt nạt cô nhưng cô luôn vui vẻ chịu đựng.

Long Trạch thay Tiết Đồng xách túi hàng rồi kéo tay cô tới cửa hàng bán giày, Tiết Đồng mua được một đôi giày mới, đôi cũ thì bị Long Trạch ném thẳng tay. Sau chuyến thu hoạch đáng kể, áo khoác lông mới, đều là mẫu mới nhất của năm nay. Nhìn thấy hãng Apple có dòng máy mới ra, Tiết Đồng ngó nghiêng xem qua, ngay lập tức Long Trạch mua cho cô một chiếc.

Đi ngang qua các cửa hàng, chỉ cần Tiết Đồng liếc mắt một cái, tỏ vẻ thích thú, Long Trạch sẽ liền kéo tay cô vào trong, nếu thích sẽ mua cho cô.

Lúc trở về, tâm tình Tiết Đồng rất thoải mái, nhìn chiếc đồng hồ mới mua trên cổ tay không ngừng vuốt ve, còn đem khoe với Long Trạch.

Về tới khách sạn, Tiết Đồng mở cửa ghế sau lấy túi lớn túi nhỏ nhảy nhót lên phòng.

Long Trạch xuống xe: “ Đưa anh xách cho.”

“ Nhiều lắm, mỗi người một ít.”

Long Trạch vừa ôm eo cô vừa bước vào khách sạn.

Ở gần đó, có một chiếc xe hơi màu đen, người ngồi ở ghế lái là một người đàn ông trung niên, đang chuẩn bị nổ máy, người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh đột nhiên kéo kéo tay áo ông: “ Ông à, xem đó có phải con gái chú Tam không? ”

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn nhìn, tỏ vẻ nghi hoặc: “ Cũng thấy giống.”

Long Trạch ôm Tiết Đồng đi ngang qua, hai vợ chồng bên trong xe nhìn càng rõ, người đàn ông trung niên nói: “ Hình như là Tiết Đồng.”

“ Cái gì mà hình như. Khẳng định đó là Tiết Đồng, không sai được. Không phải lúc chú Tam bị tai nạn xe, khi đó ở bệnh viện chúng ta đã gặp qua con bé.” Người phụ nữ nhìn hướng hai người đi vào khách sạn, ánh mắt liền thay đổi, sau đó quay sang nhìn chồng: “ Tiết Đồng có bạn trai? ”

Người đàn ông trung niên là bác hai của Tiết Đồng, ông giống như có vẻ không chắc chắn: “ Hình như là không. Lúc đó, con bé bị bắt cóc đem đi bán, hàng xóm xung quanh đều nói sau này sẽ rất khó tìm được đối tượng tốt.

Mấy lần tôi định giới thiệu cho con bé nhưng hôm trước gọi điện cho cha con bé, chú ấy nói rằng con bé có bóng ma với đàn ông, ngay cả Trần Kiến Bình giới thiệu con bé cũng không vừa mắt. Tiết Đồng mới trở về, sao đã có bạn trai nhanh tới vậy? ”

Long Trạch ôm Tiết Đồng càng tới gần chiếc oto màu đen, đôi vợ chồng bên trong càng nhìn rõ hơn, người đàn ông nói: “ Đúng là Tiết Đồng rồi.”

Người phụ nữ có chút đổ lệ: “ Cái gì mà tâm lý có bóng ma, ông xem con bé ôm ấp người đàn ông kia thân mật đến thế? Cô nam quả nữ ôm ôm ấp ấp đi vào khách sạn, thì làm chuyện gì? Hay là, con bé là ...? ”

Hai người liếc nhau, sắc mặt người đàn ông trở nên khó coi: “ Làm sao có thể? ”

“ Sao lại không có khả năng? Ông nghĩ lại xem, con bé bị đem bán thì có thể làm gì? Lần trước ở bệnh viện chúng ta gặp qua con bé, mấy tháng không thấy, ngực với hông nở nang, ngay cả khuôn mặt cũng trở nên xinh đẹp hơn, không biết đã qua tay bao nhiêu người đàn ông rồi.”

Lời lẽ của người phụ nữ mỗi lúc một cay nghiệt hơn: “ Hiện tại, con gái trẻ tuổi bây giờ đều háu hức, ngay cả sinh viên bây giờ chỉ vì một chiếc điện thoại Apple cũng làm nghề đó, ông xem người đàn ông kia trông rất có địa vị, mua bao nhiêu là quần áo, tất cả đều là hàng hiệu quốc tế, không phải giao dịch sắc tiền thì là cái gì? ”

Khuôn mặt của người đàn ông trung niên bỗng xanh lét: “ Bôi xấu danh dự cho gia đình, chú Tam sao lại có đứa con như thế! ”

“ Tiết Đồng ở trước mặt người lớn rất biết che giấu, khẳng định vợ chồng chú Tam không hề biết gì. Nơi này cách nhà con bé không xa, đi lại rất tiện.” Người phụ nữ quay sang nhìn chồng mình, giọng nói tỏ rõ vẻ coi thường: “ Ở gần nhà mà cũng dám làm cái chuyện này, không biết xấu hổ. Buổi chiều ông không có việc gì, đến nhà chú Tam một chuyến, chuyện lớn như vậy để người khác biết được còn mặt mũi nào nhìn ai.”

Xe oto màu đen chậm rãi rời khỏi bãi đỗ xe, rời khỏi khách sạn.

Ở trong phòng khách sạn, tầng cao nhất Tiết Đồng đang hớn hờ thưởng thức chiến lợi phẩm của ngày hôm nay, Long Trạch cởi áo khoác rồi ôm cô, cảm chôn ở gáy cô cọ qua cọ lại, hơi thở nóng hổi của hắn phả vào cổ cô trắng nõn của cô.

“ Đều là anh mua cho em, em có nên báo đáp anh một chút không? ” Tiết Đồng liền quay sang ôm cổ Long Trạch, tặng cho hắn một nụ hôn: “ Đây là phần thưởng cho anh.”

“ Chỉ thế này thôi sao? ” Long Trạch kéo khoe miệng nhếch lên, ôm cô vào phòng ngủ, đặt cô ở trên giường rồi bắt đầu cởi quần áo của Tiết Đồng, cười nói: “ Quần áo anh mua đều mặc trên người em, sau đó tự anh lại cởi ra, cảm giác rất tuyệt.”

“ Anh đúng là đồ lưu manh.” Tiết Đồng vội đẩy hắn ra, quần chắn kín người: “ Hôm nay không được. Trạch, khi nào quan hệ chúng ta có thể công khai? Anh nên tới nhà em một chuyến, về sau chúng ta có thể công khai ở cùng nhau, đỡ phải ngày nào em cũng phải tìm lí do để ra ngoài.”

Long Trạch nằm xuống bên cạnh cô, nhìn trần nhà rồi miễn cưỡng nói: “ Để anh xem.”

“ Sao lúc nào anh cũng nói câu này.” Tiết Đồng liếc mắt nhìn hắn một cái: “ Trạch, không phải anh sợ cha mẹ em không thích anh, cho nên anh mới không dám tới? ”

“ Anh sợ gì chứ? ” Về mặt Long Trạch không được tự nhiên cho lắm, sau đó quay mặt sang hướng khác.

“ Nếu anh không sợ, vậy sao mỗi lần nhắc đến chuyện này anh đều né tránh? ” Tiết Đồng nhìn thấy vẻ mặt không được tự nhiên của Long Trạch, bật cười: “ Mấy ngày tới, anh chọn ra một ngày đến nhà em.”

“ Về sau rồi nói.” Long Trạch trả lời qua quýt.

Tiết Đồng nghe hẳn nói như vậy, xoay người ngồi dậy, hùng hổ nói: “ Hận cuối là cuối tuần này, anh tự mình chọn. Sau Noel là Tết Tây, chẳng lẽ anh muốn kéo dài tới Tết âm lịch? Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, sớm muộn anh cũng phải gặp cha mẹ em.”

Con mắt hẳn đảo quanh, Long Trạch im lặng không trả lời, lại thấy Tiết Đồng chuẩn bị nổi giận, mới cố gắng trả lời: “ Vậy Tết âm lịch.”

“ Anh ...” Tiết Đồng dừng một chút: “ Tết âm lịch thì Tết âm lịch, nếu anh còn khước từ nữa, em sẽ ở mãi trong nhà.”

“ Được rồi, đừng nói đến vấn đề này nữa.” Long Trạch đẩy ngã cô ở trên giường, thấy cô còn định nói gì đó, liền dùng môi mình chặn lại.

Quần áo bị hẳn nhoáng cái đã cởi hết, nhiệt độ trong phòng nhanh chóng tăng cao, hơi thở đứt quãng của Tiết Đồng vang khắp căn phòng, hai thân thể trần truồng quấn quýt chặt chẽ ở cùng một chỗ, giống như còn chưa được thỏa mãn, cả hai đều hận không thể đem đôi phương hòa chung với thân thể của mình.

Đang trong cơn cao trào, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, cô đang bị cái đuôi dài của Long Trạch quấn chặt ở một chỗ, từ trạng thái mê mê Tiết Đồng bỗng bừng tỉnh, ấp úng nói: “ Điện thoại ...”

“ Em còn có tâm trạng để mà nghe sao ...” Long Trạch tỏ vẻ khó chịu, động tác trở nên nhanh và mạnh hơn.

Tiết Đồng rên lên một tiếng.

Tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên, sau đó lại ngừng rồi lại vang lên. Giọng nói Tiết Đồng đứt quãng: “ Là ... là ... cha em ... Điện thoại ... Á ... Hình như có chuyện gì đó.”

Tiếng chuông ầm ĩ kia phá vỡ không khí nóng bỏng của hẳn, Long Trạch khó chịu dùng cái đuôi cuốn lấy điện thoại, đồng thời còn dùng sức đâm mạnh một cái tiến vào nơi sâu nhất của Tiết Đồng.

Tiết Đồng rên lên, nhú mồm nói: “ Anh dừng lại một chút.”

Di động vẫn kêu, Long Trạch vẫn chôn sâu trong cơ thể của Tiết Đồng, chỉ là động tác của hẳn đã dừng lại, Tiết Đồng hắng giọng rồi nói: “ Cha?.”

“ Đồng Đồng, con đang ở đâu?.” Giọng nói của mẹ Tiết Đồng có phần không được vui.

Tiết Đồng hoảng sợ: “ Con, con đang ở phố dành riêng cho người đi bộ, hôm nay không đi sở thú, hôm nay thời tiết lạnh như thế, động vật đều trốn ở trong hang hết, đi xem cũng chẳng xem được gì, cho nên con không đi sở thú, vừa mới đi mua quần áo xong.”

“ Đi với ai? Sao đang ở trên đường lại im ắng như vậy?” Mẹ cô hỏi dồn dập.

Tiết Đồng cố gắng tỏ ra bình thường: “ Đi với Lộ Linh, đang ở trong quán cafe.”

Không hiểu sao Long Trạch đột nhiên cử động, toàn thân Tiết Đồng trở nên căng thẳng sau đó phát ra tiếng rên khe khẽ, không biết đầu dây kia có nghe được không. Long Trạch lại giống như đang chơi trò chơi vậy, ở trong cơ thể cô chậm rãi cử động.

Tiết Đồng vội vàng lấy tay che điện thoại, dùng sức đạp Long Trạch một cái, muốn bảo hẳn đừng có nhúc nhích. Long Trạch cười cợt nhả, chẳng những không dừng mà còn cử động rất có tiết tấu.

Tiết Đồng cố gắng đè nén tiếng rên của mình, điện thoại bỗng truyền đến tiếng quát của mẹ: “ Con mau trở về ẹ.”

“ Trong nhà có việc sao?.”

“ Có việc, vợ chồng bác hai tới nhà chơi, con mau trở về.” Giọng nói của mẹ Tiết Đồng trở nên nóng nảy.

“ Vâng, con lập tức trở về.” Tiết Đồng giống như được giải thoát, Long Trạch ở bên cạnh nói nhỏ vào tai cô: “ Vừa rồi hình như hơi nhanh.”

Nói xong hần luận động điên cuồng, Tiết Đồng bị giọng nói tức giận của mẹ khiến cho sợ hãi, hứng thú sớm lại tàn, xin hần tha: “ Em muốn về nhà, trong nhà có việc.”

Long Trạch ép cô triển miên thêm một lúc mới miễn cưỡng tha cho cô.

49. Chương 91 - 92

Chương 91: Thăng thần

Mặc xong quần áo mới Tiết Đồng mới rời khỏi phòng. Cô mặc chiếc quần bò hôm nay vừa mua, sau đó gom đồ Long Trạch mua cho vào một túi lớn rồi xách theo về.

Long Trạch ở trong phòng một mình sinh ra buồn chán, đành tới công ty tìm Tả Thần Dật. Gần đây, Tả Thần Dật bận đến bù đầu, một đồng tài liệu còn chưa được giải quyết, anh ta biết Long Trạch đọc số liệu rất nhanh và chuẩn xác, từ mấy ngày trước đã gọi điện nhờ Long Trạch tới giúp. Long Trạch quyết định cùng cô rời khỏi khách sạn.

Ở trong thang máy, tâm trạng Tiết Đồng bồn chồn không nguôi, hần nắm tay an ủi cô: “ Nếu trong nhà xảy ra chuyện gì, em gọi cho anh.” Tiết Đồng gật đầu. Vốn Long Trạch định lái xe đưa cô về nhà nhưng Tiết Đồng từ chối.

Bác hai tuy là anh em ruột trong nhà nhưng tình cảm của cha cô và bác hai không được tốt. Bác hai làm ở chính phủ, chức vị ở tầm trung, có điều nói chuyện rất khó chịu. Ở trong điện thoại, giọng nói của mẹ Tiết Đồng không được vui, Tiết Đồng không biết trong nhà đang xảy ra chuyện gì, lo lắng liệu có rắc rối nào lớn không.

Vừa về đến nhà, Tiết Đồng đã cảm thấy bầu không khí trong gia đình rất lạ. Vợ chồng bác hai ngồi trên sofa ở phòng khách, sắc mặt cũng không được vui, nhưng cha mẹ cô còn khó coi hơn rất nhiều, giống như đang vô cùng tức giận.

Bốn người thấy cô vào nhà, đều chuyển ánh mắt lên người Tiết Đồng, đang không hiểu chuyện gì xảy ra, lại bất gặp được mọi ánh mắt đang đổ xô vào mình, cô chợt rung mình, cố gắng tỏ ra tự nhiên: “ Cháu chào hai bác.”

Giọng nói của cô rất nhỏ, giống như đang run sợ điều gì đó. Bác hai ngồi trên sofa chỉ “ Uhm ” một tiếng, bác gái thì không thèm trả lời, ánh mắt mang theo vẻ coi thường.

“ Hôm nay con đi dạo phố? ” Cha cô lên tiếng, giọng nói lạnh toát như băng.

“ Vâng. ” Tiết Đồng nhỏ giọng trả lời, định xách đồ vào phòng ngủ để cất.

“ Đem túi xách đến đây, cha muốn xem con mua gì. ” Giọng nói cha cô trở nên nghiêm khắc.

Tiết Đồng không dám cãi lời, xách túi lớn tới chỗ cha cô, đặt xuống: “ Trời vào mùa lạnh, quần áo của con đều là từ thời đi học, lúc tốt nghiệp còn đem đi cho bớt, trong tủ cũng không nhiều quần áo, nên con mua thêm vài bộ. ”

Cha cô liếc mắt nhìn chiếc túi to đặt ở bên cạnh, nhìn qua đều là quần áo, cùng với mấy chiếc váy. Ông cũng không mở ra kiểm tra nhưng vẫn làm cho Tiết Đồng lạnh run người, bầu không khí trong phòng vô cùng nặng nề.

Bác hai đến chơi vốn là chuyện bình thường, sao không khí lại u ám như này, bỗng vợ bác hai lên tiếng: “ Đồng Đồng, toàn là mẫu mới của LV, cũng phải vài vạn tệ một chiếc. ”

Da đầu Tiết Đồng giật giật, không hiểu vì sao bà ta lại biết rõ như vậy, cô chỉ biết cười trừ: “ Hàng fake, hàng fake, chỉ vài trăm thôi. ”

“Hàng thật hàng giả mà bác còn không phân biệt được sao, nếu không đưa cho bác xem.” Bà ta cười mỉa.

Đối với người họ hàng này, Tiết Đồng cũng không mận mà gì nên cũng mặc kệ những gì bà ta nói, cô vẫn ôm chặt chiếc túi trong người, sau đó chuyển mắt nhìn mẹ cô, nhìn thấy mẹ cô im lặng không nói, càng cảm thấy khó hiểu không biết đang xảy ra chuyện gì.

Cha cô nói: “Con nói, con ở trên đường dành cho người đi bộ, nhưng bác hai của con lại thấy con ôm ấp một người đàn ông đi vào trong khách sạn, là khách sạn năm sao ở gần nhà, có phải người đó là con không?.”

“Hả?” Tiết Đồng kinh ngạc, không nghĩ rằng có người nhìn thấy cô và Long Trạch ở cùng nhau. Nhìn thấy sắc mặt cha mẹ u ám, rồi nghĩ đến vợ chồng bác hai sẽ nói những lời khó nghe, cô kiên quyết phủ nhận: “Con ở trên đường dành cho người đi bộ mua sắm, chắc vợ chồng bác hai nhìn nhầm rồi.”

“Mẹ cũng nghĩ chị dâu nhìn nhầm người.” Mẹ cô rút cuộc đã mở miệng, nhìn về phía vợ chồng bác hai: “Chị nói người phụ nữ vừa rồi mặc chiếc áo khoác màu vàng, nhưng Đồng Đồng mặc chiếc áo màu ghi, là chiếc áo khoác ngắn. Tuổi ắt cũng kém đi.”

Quan hệ giữa mẹ cô với người chị dâu này luôn ở hai thế đối nghịch, làm sao có thể để cho người khác coi thường con gái của bà được. Cùng lúc ấy, Tiết Đồng cảm thấy vô cùng may mắn, chiếc áo khoác màu vàng vẫn còn ở trong phòng Long Trạch, cô ngại không muốn lĩnh kính nên để lại, định lần sau sẽ đến lấy về.

Sắc mặt vợ chồng bác hai đen như đất nồi, ánh mắt nhìn về cổ tay Tiết Đồng đang lộ ra chiếc đồng hồ, đột nhiên nắm lấy tay trái của cô, nở nụ cười có như không: “Chú Tam, gia đình chú dạo này làm ăn được quá, chiếc đồng hồ nhãn hiệu Châu Âu đắt như này cũng mua được, không phải là hàng fake chứ?”

Ánh mắt của bà ta nhìn về phía Tiết Đồng đầy vẻ khinh miệt, kiên quyết ép cô phải thừa nhận.

Mẹ cô ở bên cạnh nổi giận: “Đây là chồng em mua trong chuyến du lịch lần trước tặng cho Tiết Đồng. Là thật là giả em tự biết phân biệt, quan trọng là tấm lòng thôi, không cần phiền hà tới anh em trong nhà phân biệt hộ thật hay giả. Tiết Đồng nhà em số khổ, chị dâu sẽ không làm khó cháu nó chứ?. Nếu không có chuyện gì, chân của cha Đồng Đồng còn chưa lành hẳn, muốn yên tĩnh dưỡng bệnh, em cũng không giữ hai người ở lại ăn cơm chiều.”

Mẹ Tiết đuổi khéo khách, xem hai người không có động tĩnh gì, bà liền nhìn cha Tiết Đồng nói: “Ông à, nếu sức khỏe không tốt thì nên trở về giường dưỡng bệnh. Đồng Đồng, trong phòng còn đồng quần áo chưa giặt, mau đem đi giặt, lớn rồi không nên suốt ngày chỉ lo đi chơi.”

Hai vợ chồng bác hai kinh ngạc trước hành động đuổi khách của mẹ Tiết Đồng, tỏ vẻ tức giận, vợ bác hai lên tiếng: “Đồng Đồng, những chuyện trước kia con làm là bất đắc dĩ, nay con đã trở về không nên làm những chuyện xấu mặt dòng họ.”

“Nói chuyện thì phải có chứng cứ rõ ràng, Đồng Đồng xảy ra chuyện cũng không phải là nó muốn thế, chỉ trách số nó khổ.” Mẹ Tiết Đồng đầy vẻ tức giận: “Mọi người đều là người hiểu lý lẽ, tốt nhất là nên trở về lo chuyện của chính mình.”

Bác hai đứng lên vung tay tỏ vẻ giận dữ: “Chú Tam, chú tự mình dạy dỗ con gái cho tốt.”

Vợ chồng bác hai thấy không thu hoạch được như ý đành lặng lẽ ra về, đóng cửa một cái rầm. Mẹ Tiết Đồng chạy nhanh ra khóa cửa, còn cha cô đứng lên, mắng cô: “Con có biết suy nghĩ hay không? Cha mẹ nuôi con lớn đến chừng này, còn muốn cha mẹ mất mặt sao? Bây giờ còn để người khác đến tận nhà chọc giận cha, con có phải muốn cha tức chết không?.”

Tiết Đồng thấy cha mẹ đang hiểu lầm mình, xua tay giải thích: “Không phải, cha, không phải như vậy, con không làm thế.”

Thấy chồng như sắp giơ tay đánh Tiết Đồng, mẹ cô liền hét lên: “Động tay gì chứ, phải hỏi cho rõ trước. Đồng Đồng, có phải con tới khách sạn không?”

“Không phải, thực sự không phải.” Vì không muốn Long Trạch có điểm xấu trong mắt cha mẹ, Tiết Đồng kiên quyết phủ nhận: “Lúc cha mẹ gọi điện cho con, Lộ Linh gọi bạn trai cô ấy tới giới thiệu cho con quen biết, không tin cha mẹ có thể gọi điện hỏi. Hơn nữa, không phải cha mẹ cũng không biết, vợ chồng bác hai

không thích con, trước đây ở trước mặt ông nội còn làm khó cho con nữa. Hai bác nhìn thấy có người giống con, liền chạy tới nhà chụp mũ con, điểm này có gì kì lạ đâu?.”

“ Chuyện này không phải bình thường, bọn họ sao có thể tùy tiện chụp mũ con?.” Cha cô có vẻ không tin, nói thêm: “ Cả ngày còn ở bên ngoài rong chơi, đi từ sáng tới tối, có hôm thì ở ngoài qua đêm, con nói xem, con làm gì ở ngoài?.”

“ Là cha và mẹ bảo con không nên suốt ngày ở nhà.” Tiết Đồng bật khóc.

“ Khóc cái gì mà khóc, con gái của mình ông còn không hiểu sao?” Mẹ Tiết đứng về phía cô, cầm lấy chiếc túi đồ hết đồng đồ ở trong túi ra, để di động mới của Tiết Đồng lên bàn trà, bỗng cơn tức liền dâng lên: “ Vậy con nói xem, làm sao con có tiền mua những thứ này? Quần áo, di động, đồng hồ, còn có túi xách này nữa, rốt cuộc là hàng thật hay giả?.”

Tiết Đồng biết không thể giấu giếm được nữa, đành khai thật: “ Mẹ, hãy nghe con nói, con có bạn trai, là anh ấy mua cho con.”

“ Con có bạn trai từ khi nào?.” Cha cô càng tức: “ Cho dù con có bạn trai, nhưng cũng không thể nhận những món đắt tiền như vậy được. Chúng ta không phải dạng người háms danh lợi, sao con có thể làm vậy. Nếu là bạn trai tử tế, tại sao con không nói với cha mẹ một tiếng?.”

Tiết Đồng thấy cha cô đang hiểu lầm là giao dịch tiền sắc, trong lòng vô cùng rối rắm, nước mắt rơi lã chã, đầu óc trở nên hỗn loạn. Cô không trả lời, cha cô càng tỏ ra chắc chắn: “ Con còn muốn lừa dối cha mẹ đến chừng nào?.”

Mẹ Tiết thấy cô càng khóc càng lớn, đau lòng không thôi: “ Đồng Đồng, con nói thật ra đi.”

Tiết Đồng cảm thấy mình đang làm ọi chuyện rối tinh lên, nếu thế sẽ khiến ấn tượng của cha mẹ đối với Long Trạch càng xấu hơn, cô suy nghĩ một lúc, mới nói: “ Con thực sự có bạn trai. Con cũng nhiều lần định nói với cha mẹ, trước kia con bị người khác bắt, rồi chạy trốn, trên đường gặp được người tốt, anh ấy đưa con về. Con cảm kích anh ấy, sau đó đôi bên giữ liên lạc, gần đây mới chính thức qua lại.”

Nghe Tiết Đồng nhắc tới chuyện trước đây, còn nói đối phương có ơn với cô, sắc mặt cha mẹ cô cũng dịu đi phần nào, nhưng vẫn chưa hết nghi ngờ, mẹ cô hỏi: “ Thật vậy không? Các thứ này đều do anh ta tặng cho con?.”

Tiết Đồng gạt đầu: “ Vâng, con nghĩ để thêm một thời gian nữa rồi mới nói cho cha mẹ biết.”

“ Con còn dám gạt cha mẹ, thì đừng mong ở lại cái nhà này.” Mẹ Tiết cầm điện thoại, ý bảo cô gọi điện: “ Con gọi điện đi, ở trước mặt cha mẹ gọi, nếu là bạn trai con nhắc máy thì bảo tới nhà mình một lúc, nếu chúng ta đồng ý, sẽ cho hai người ở cùng một chỗ, còn không thì cũng tránh cho con bị người khác lừa.”

Tiết Đồng có chút do dự: “ Bỗng nhiên gọi anh ấy tới, có chút không phải ...”

“ Con thấy không thích hợp? Cho con thêm thời gian để con tiếp tục gạt chúng ta?.” Mẹ cô nói tiếp: “ Chúng ta nhường một bước, ngày mai gọi cậu ta đến đây, nhưng điện thoại phải gọi ngay bây giờ.”

Tiết Đồng im lặng một lúc, nhìn thấy cha mẹ vẫn chưa hết giận, cô chậm chạp đi tới bàn trà lấy điện thoại, cảm thấy hơi bất an, nghĩ thế nào Long Trạch cũng sẽ từ chối. Bên cạnh thì cha mẹ đang nhìn chăm chăm cô, giống như đang xem cô diễn trò.

Tiết Đồng hít một hơi sâu, bấm dãy số quen thuộc, vừa nghe thấy máy có người bắt, bật khóc: “ Trạch.”

“ Em đang khóc sao?.” Long Trạch nghe thấy cô khóc nức nở trong điện thoại, giọng đầy lo lắng: “ Xảy ra chuyện gì?.”

Tiết Đồng nói: “ Họ hàng nhà em đặt điều xấu về em trước mặt cha mẹ, nói ở khách sạn nhìn thấy em, nói em ... nói em là gái gọi.”

“ Họ hàng nhà em không đáng để quan hệ.” Long Trạch nói tiếp: “ Bọn họ xúm lại bắt nạt em?.”

“ Không phải, không phải.” Tiết Đồng nức nở nói: “ Em đã nói với cha mẹ chuyện của chúng mình, nhưng cha mẹ không tin em, muốn gặp anh. Ngày mai anh tới nhà em một chút được không?.”

“ Ngày mai?.” Long Trạch chưa có chuẩn bị, xưa nay hắn luôn làm việc theo cảm tính, chuyện lấy lòng cha mẹ Tiết Đồng, hắn chưa từng nghĩ qua.

Tiếng khóc của Tiết Đồng mỗi lúc một to, lại tỏ ra vô cùng oan ức: “ Anh bận chuyện gì sao? Người khác yêu nhau đều phải gặp mặt cha mẹ mà.”

Thấy cô khóc trong điện thoại, Long Trạch cũng cảm thấy khó chịu, Tiết Đồng gọi điện khóc lóc như vậy, khẳng định bị người khác bắt nạt, hắn đành thỏa hiệp: “ Em đừng khóc, anh sẽ không để người khác coi thường em. Nếu không, bây giờ anh tới ngay?.”

“ Không, không cần. Ngày mai anh tới là được rồi, nhà của em lúc nào cũng có người, vậy đi.” Tiết Đồng không muốn nói chuyện quá lâu với Long Trạch ở trước mặt cha mẹ, nhanh chóng cúp máy.

Mẹ Tiết nhìn chằm chằm cô: “ Thật sự con có bạn trai? Còn muốn giấu sao?.”

Tiết Đồng vốn định nói hắn bận nhiều công việc, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách im lặng. Ngày mai nhất định cha mẹ sẽ không vui vẻ mà đón tiếp Long Trạch, tính tình hắn thì lại không biết cách chiều lòng người, không biết rồi sẽ xảy ra chuyện gì, cô không dám tưởng tượng.

Chương 92: Trèo tường

Mấy ngọn đèn đường dần được thắp sáng nhưng cũng không khiến cho khu phố trở nên sáng sủa hơn. Ngọn đèn vốn đã không sáng lại bị bao phủ bởi một lớp bụi dày đặc, toàn bộ khu tập thể trở nên mờ ảo yên ắng, khắp nơi đều chìm vào bóng đêm.

Ban đêm bầu trời yên tĩnh, ngay cả những tiếng động nhỏ nhất cũng không có. Không ai chú ý tới một bóng đen đang men theo vách tường leo lên trên tầng cao, cuối cùng biến mất ở một căn nhà ở tầng giữa.

Ở trong phòng, Tiết Đồng vẫn chưa ngủ được, nằm trên giường trở mình liên tục, vươn tay bật chiếc đèn ngủ, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào khuôn mặt cô. Trong ngọn đèn mờ ảo, hiện lên khuôn mặt quen thuộc, từ ngạc nhiên chuyển sang nghi hoặc, khẽ lên tiếng: “ Trạch?.”

“ Là anh.” Long Trạch nhỏ giọng, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô, nhìn hai mắt cô sưng đỏ, đôi mày hắn nhíu chặt lại.

Tiết Đồng mơ màng hỏi: “ Sao anh lại tới đây?.”

Long Trạch nhìn về phía cửa sổ: “ Trong điện thoại em khóc khản cả giọng, anh sao yên tâm được? Gọi điện thoại cho em, em cũng không nghe máy, làm anh lo lắng gần chết.”

Nói xong, Long Trạch đưa tay tắt đèn ngủ, cởi áo khoác rồi ngồi lên giường.

Di động của Tiết Đồng bị mẹ cô tịch thu, cô chủ động xoắn chăn lên để tiện cho Long Trạch chui vào, trên người hắn lạnh toát nhưng Tiết Đồng lại cảm thấy rất ấm áp.

Cô rúc đầu vào lồng ngực của hắn, từ từ nhắm chặt hai mắt lại, chiếc giường không lớn, hai người nằm có phần chật chội, Long Trạch đắp chăn cho cô, môi lướt nhẹ trên gò má của Tiết Đồng, ghé vào bên tai cô nói nhỏ: “ Bị người khác bắt nạt?.”

Buổi chiều, trong điện thoại tiếng khóc nức nở của cô khiến cho hắn đau thắt cả tim lại. Bởi trước kia, hắn rất sợ khi mình không ở bên cạnh cô sẽ bị người khác coi thường, bị người khác đánh đập hành hạ dã man. Cúp máy xong, Long Trạch cảm thấy bồn chồn không thôi, lúc ấy hắn đã muốn chạy nhanh tới nhà Tiết Đồng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn định chạy đi thì bị Tả Thần Dật giữ lại, anh ta nói: “ Anh đi đánh giấc hay đi giúp đỡ? Vẫn thấy chưa đủ loạn hay sao?.”

Long Trạch giải thích thì ngay lập tức bị Tả Thần Dật vui dập, anh ta phân tích rõ ràng cho Long Trạch hiểu mọi việc. Tuy rằng trong lòng có phần không phục, nhưng lời nói của Tả Thần Dật cũng không hoàn toàn là không có lí. Nên hắn mới chờ tới đêm, khi mọi người chìm vào giấc ngủ, mới trèo tường đi tìm Tiết Đồng.

Tiết Đồng không nói chuyện, hai tay ôm chặt thắt lưng của hắn, giống như con chim non núp dưới cánh chim mẹ, để được bảo vệ che chở. Thật lâu sau, cô mới mở miệng kể qua về chuyện xảy ra ngày hôm nay, nhắc nhở hắn nên nói gì và không nên nói gì, nếu không chuyện ngày mai sẽ không thành.

Cô nói tiếp: “ Ngày mai anh phải khiêm tốn, hạ mình một chút, không nên tỏ vẻ lạnh lùng, cũng không được cãi lại cha mẹ em.”

“ Anh biết rồi, anh đã được Tả Thần Dật giáo huấn cả đêm.” Long Trạch ôm cô nói.

Trước khi tới đây, hắn đã được Tả Thần Dật chỉ dạy một số điều cơ bản khi đi ra mắt cha mẹ vợ. Nếu không phải vì hắn năm lần bốn lượt từ chối tới nhà cô thì Tiết Đồng đã không bị người khác nghi oan.

Nói mới thấy, hắn còn chưa suy nghĩ nhiều cho cô. Long Trạch vuốt ve lưng Tiết Đồng, động tác rất dịu dàng: “ Ngủ đi, trời gần sáng anh sẽ đi.”

Tiết Đồng ôm chặt cơ thể của hắn, thì thào nói: “ Đây là tầng 8, anh leo trèo như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

“ Với anh đó là chuyện nhỏ, em ngủ đi.” Long Trạch ôm cánh tay của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, dỗ dành cho cô ngủ.

Trong màn đêm tĩnh lặng, Tiết Đồng nghe được tiếng hít thở đều đều của Long Trạch, trong lòng cũng không còn cảm giác lo lắng. Mỗi lần cô gặp khó khăn, Long Trạch đều ở bên cô, an ủi cô đúng lúc. Hai mí mắt nặng trĩu, cô ở trong lòng Long Trạch từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cô không biết Long Trạch rời đi lúc nào, trong phòng ngủ rèm cửa sổ được đóng kín, che chắn ánh mặt trời không thể lọt vào trong, cảm giác ngủ trong lòng hắn đêm qua chỉ như một giấc mộng. Cô quay đầu nhìn trên gối vẫn còn vương lại mấy sợi tóc ngắn ngắn, Tiết Đồng chợt nở nụ cười ảm áp, dáng vẻ của cô giống như bức tranh thiên nhiên thủy mặc.

Bởi vì chuyện ngày hôm qua xảy ra, Tiết Đồng không muốn đối diện với cha mẹ, cô ở trong chăn làm tổ. Mẹ Tiết chỉ gõ cửa một lần sau đó cũng không gọi thêm lần nào, để mặc cô ở trong phòng.

Đến gần trưa, Tiết Đồng vẫn còn nằm ở trong chăn, lúc này Long Trạch cũng đã tới, mẹ Tiết ra mở cửa chưa kịp nói câu nào thì đã thấy Long Trạch cúi đầu chào: “ Bác gái, xin chào. Cháu là Long Trạch, bạn trai của Tiết Đồng.”

Mẹ Tiết nhìn người ngoài cửa, toàn thân tỏa ra khí chất cao quý, mặc bộ vest đen đắt tiền, lại nghĩ tới chuyện ngày hôm qua xảy ra, mẹ Tiết lại nổi cơn thịnh nộ, chỉ mở nửa cánh cửa, giống như không muốn mời hắn vào nhà, hé mặt ra nói: “ Chính là anh? Hôm nay gọi anh đến, là muốn nói với anh một tiếng, về sau đừng tới tìm Tiết Đồng.”

Lần đầu tiên Long Trạch bị người khác từ chối. Nhưng cũng chẳng sao, ngày hôm qua Tả Thần Dật đã nói cho hắn biết trước mọi tình huống có thể xảy ra, Long Trạch nở nụ cười ôn hòa: “ Cháu biết là mình sai, nên sớm tới ra mắt hai bác. Chỉ là bên cạnh cháu không có người lớn nhắc nhở, mới để chuyện như này xảy ra, mọi chuyện đều là do cháu sai. Bác gái, bác có thể cho cháu cơ hội giải thích được không?”

Người tên Long Trạch kia mặc dù nở nụ cười ảm áp nhưng đằng sau nụ cười ấy, tuyệt đối có tính sát thương, mẹ Tiết còn chưa kịp đóng cửa, thì tiếng cha Tiết Đồng trong phòng đã vọng ra: “ Ai đến đấy?”

Mẹ Tiết quay vào trong quát lớn: “ Là cậu ta, ông có muốn gặp hay không?.”

Cha Tiết Đồng định trả lời, thì Tiết Đồng hé mở cửa, nói: “ Cha, chỉ nói một hai câu cũng không được sao? Dù sao người ta cũng có ơn với mình.”

Cha Tiết Đồng trừng mắt với cô: “ Cả buổi sáng không thấy mặt con, con cứ tiếp tục ngủ đi.”

Đến khi Tiết Đồng đóng chặt cửa phòng, mẹ Tiết mới cho Long Trạch vào nhà, hắn buông giỏ quà xuống: “ Bác trai, xin chào. Sức khỏe bác đã đỡ chưa?.”

Cha Tiết Đồng không trả lời, Long Trạch ở phòng chân tay luống cuống không biết nên làm thế nào. Tình huống như này hắn chưa từng trải qua, hơn nữa hắn chưa từng phải xem sắc mặt người khác để làm việc. Lúc lâu sau, cha Tiết Đồng mới bảo hắn ngồi xuống, giọng nói có phần lạnh lùng: “ Nghe nói anh và Tiết Đồng đang qua lại, hai đứa quen nhau khi nào?.”

Long Trạch mỉm cười đáp lại, ở ghế sofa đối diện ngồi xuống: “ Chúng cháu mới quen biết nhau. Mấy tháng trước khi Tiết Đồng mất tích, lúc đó chúng cháu gặp nhau trên đường. Khoảng thời gian đó chắc chắn hai bác lo lắng không ít. Khi đó cháu ở phía Nam trở về thành phố C, thì trên đường gặp Tiết Đồng sau đó đưa cô ấy về nhà. Tiết Đồng biết ơn cháu, cháu cũng yêu quý sự dũng cảm của cô ấy, sau khi trở về thành phố C, hai bên vẫn duy trì liên lạc, gần đây mới chính thức qua lại.”

“ Hóa ra đúng là anh đưa nó về nhà.” Giọng cha Tiết Đồng có phần dịu bớt: “ Chúng tôi cảm ơn anh đã giúp đỡ Tiết Đồng. Còn những chuyện khác, Tiết Đồng vẫn còn nhỏ, hai người vẫn nên suy nghĩ thật kĩ.”

Long Trạch cảm thấy hơi đau đầu, nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt tươi cười: “ Công ty cháu gần đây mới thành lập, công việc còn bẽ bộn, trước đây cháu ở nước ngoài một thời gian dài, nên chuyện lễ tiết không hiểu biết rõ, xem nhẹ việc đến ra mắt hai bác. Bác trai, bác gái, hai người muốn trách thì cứ trách cháu, là do cháu không suy nghĩ kĩ càng, trăm ngàn lần đừng trách Tiết Đồng.”

Cha Tiết Đồng không trả lời, mẹ cô lên tiếng: “ Cậu tự mở công ty? Kinh doanh lĩnh vực gì? ”

“ Cháu làm ngành sản xuất mặt hàng trong nước, cùng với bạn mở một công ty nhỏ, đăng kí tài chính là 300,000 NDT, cháu muốn ở lại thành phố C phát triển sự nghiệp.” Long Trạch bắt đầu nói về công việc, về ngành sản xuất, sau đó nói về tương lai của công ty, thì thoáng còn xin ý kiến từ cha Tiết Đồng về hướng kinh doanh.

Thấy sắc mặt hai người có chuyển biến tốt, lúc này hẳn mới khôn khéo chuyển đề tài: “ Cha mẹ cháu đi du lịch vòng quanh thế giới nên không ở bên cháu. Cháu thường xuyên sống ở khách sạn, một thân một mình, cháu rất hâm mộ gia đình hai bác, có thể vui vẻ ở bên nhau. Việc làm ăn cháu có thể tự giải quyết, nhưng chuyện hôn nhân đại sự lại không có ai giúp đỡ, mới để hai bác hiểu lầm Tiết Đồng, nói sao cũng là cháu không tốt. Tuổi trẻ chỉ lo xây dựng sự nghiệp, ra sức kiếm tiền không hiểu nhiều chuyện, cháu xin hai bác thông cảm.”

Cha mẹ Tiết Đồng cũng hiểu được đối phương là người có thân phận cùng với sự nghiệp, gia đình có điều kiện. Mọi mặt đều rất tốt, tuy rằng chuyện ngày hôm qua cũng khiến hai người bực mình nhưng đều qua một đêm, phần nào đã giảm bớt. Tuy rằng vẫn chưa hẳn là người ngoại, nhưng lớp băng sương phủ trên khuôn mặt cha mẹ Tiết Đồng cũng dần tan ra, cha Tiết Đồng chậm rãi lên tiếng: “ Tiết Đồng nhà chúng tôi không hiểu chuyện, nhận của anh nhiều quà tặng, chúng tôi cũng đã dạy dỗ lại nó, tôi cảm thấy hai người không thích hợp.”

“ Sao lại không hợp? ” Long Trạch bắt đầu bực mình, cố gắng kiềm chế bản thân: “Đều là những món quà bình thường, sản xuất ra không phải cho người dùng sao? Người khác được dùng những món hàng tốt nhất, Tiết Đồng cũng có thể.”

Tiết Đồng ở trong phòng vô cùng lo lắng, thay nhanh quần áo rồi mở cửa ra, ngồi xuống bên cạnh cha mẹ, thấy sắc mặt hai người có phần dịu xuống, cũng cảm thấy yên tâm. Long Trạch thấy cô đi ra, hỏi: “ Ăn sáng chưa? ”

Mẹ Tiết Đồng quát cô: “ Con xem xem, bây giờ là mấy giờ? Bây giờ mới chịu rời giường, cơm trưa nguội hết rồi, tự mình hâm nóng lại.”

Long Trạch ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: “ Bác gái, bác đừng mắng cô ấy, Tiết Đồng cũng chịu nhiều cực khổ rồi, sau này cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy.”

Mẹ Tiết Đồng trả lời: “ Chuyện này để sau này hãy nói, hôm nay đến đây thôi. Cậu còn có việc, tôi không giữ lại ăn cơm.”

Long Trạch cũng ngoan ngoãn ra về, cúi đầu chào tạm biệt, cha Tiết Đồng nhìn túi quà Long Trạch đem tới: “ Mấy thứ này, anh cũng đem về đi, chúng tôi không dám nhận.”

“ Đều là thuốc và thực phẩm bồi bổ cơ thể, thích hợp dành cho bác điều dưỡng, cháu về công ty trước.” Hẳn nhìn Tiết Đồng: “ Em cố gắng chăm sóc cho cha, em cũng nên nghỉ ngơi nhiều.”

Long Trạch ra về, Tiết Đồng ngậm ngùi ngồi xuống bàn ăn. Hiện tại, di động bị tịch thu, cũng không thể gửi tin nhắn cho hắn được. Trong nồi còn có cháo, cô múc nửa bát rồi đặt vào lò vi sóng hâm lại cho nóng,

đang cầm bát đi tới bàn ăn, thì thấy cha mẹ cô nói chuyện gì đó, Tiết Đồng đi qua, lấp bắp nói: “ Mẹ, Long Trạch rất tốt.”

“ Ăn cơm đi.” Mẹ cô nói xong đi xuống ngồi cạnh Tiết Đồng: “ Công ty của cậu ta ở đâu?.”

Tiết Đồng trả lời một cách tỉ mỉ, mẹ cô đối với chuyện của Long Trạch điều tra rất kĩ càng. Trước đây, Tiết Đồng cũng đã nghĩ sẵn những câu trả lời phòng trừ cha mẹ cô sẽ hỏi, liền trả lời một lượt rất lưu loát.

Mấy chuyện kể về sau, cha cô mới tham gia: “ Đồng Đồng, làm người không nên quá tham lam, đó là người sẽ ở cả đời với con. Nếu cậu ta là người có điều kiện như vậy, sao phải coi trọng con? ”

“ Dựa vào cái gì? Nghe thật chứng tai!.” Mẹ cô bắt măn: “ Có phải ông bị anh cả đả kích đến mức tự ti không? Con gái của chúng ta kém cỏi lắm sao? Mẹ không phải muốn con lấy chồng giàu sang, nhưng không phải người nào cũng đồng ý được.”

Chỉ cần mẹ cô mở miệng, cha cô sẽ tuyệt đối im lặng, Tiết Đồng nhẹ nhàng hỏi: “ Mẹ, mẹ cảm thấy Long Trạch thế nào?.”

“ Miễn cưỡng thông qua.” Mẹ Tiết thần nhiên trả lời.

Tiết Đồng không biết mẹ cô có ý gì, nhưng hôm nay Long Trạch đã cố gắng hết mình, cô biết rõ tính con người này, khẳng định sẽ không nhẫn nại được quá lâu. Nếu cha mẹ còn có thái độ không hài lòng với hắn, với tính tình của Long Trạch rất dễ trở mặt.

Buổi tối, cô nằm ở trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, lại lên mạng log in vào QQ, Long Trạch không lên mạng. Điều hòa mở chế độ sưởi ấm, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, trần trọc mãi mới chợp mắt được.

Bỗng có một bóng đen tiến vào từ ban công, cô lập tức tỉnh giấc, không nhìn rõ khuôn mặt nhưng dáng người ấy chỉ nhìn qua cô cũng nhận ra, định vươn tay mở đèn ngủ thì tay đã bị bàn tay khác nắm lại, giọng nói Long Trạch có phần trách móc: “ Muộn thế này, sao vẫn còn chưa ngủ.”

Tiết Đồng xóc chăn lên cho hắn chui vào, đưa tay ôm lấy thắt lưng rắn chắc của hắn, Long Trạch thở dài, tỏ vẻ giận dỗi: “ Cha mẹ em quả nhiên là mãnh hổ, trước kia anh làm việc chưa từng phải xem sắc mặt của ai, vì em mà anh chịu thiệt thòi như vậy. Anh về kể lại cho Tả Thần Dật, anh ta cười anh gần chết.”

Nghe giọng nói hờn dỗi như trẻ con của hắn, Tiết Đồng cười thầm, cọ cọ đầu trong ngực hắn, nói nhỏ: “ Trạch, em rất yêu anh.”

“ Anh cũng yêu em.” Long Trạch ôm chặt cô: “ Bỏ đi, anh sẽ tiếp tục phải nhìn sắc mặt cha mẹ em, để cho em không phải chịu oan ức.”

Tiết Đồng kéo chăn trùm kín mặt, hai người ở trong chăn khe khẽ nói chuyện, trong không gian nhỏ chỉ còn hai người ôm nhau, Tiết Đồng không hề cảm thấy buồn ngủ, nói chuyện phiếm: “ Tả Thần Dật dặn dò anh rất nhiều chuyện, đúng không?.”

“ Anh ta chỉ cho anh con đường có ánh sáng, nói cho anh biết nên làm thế nào, có gì không hiểu anh sẽ hỏi anh ta. Có điều, mấy món quà hôm nay anh mang đến là Tả Thần Dật thay anh mua, cha mẹ em có thích không?.”

“ Cha mẹ em còn chưa xem.” Tiết Đồng đùa giỡn: “ Nói không chừng, hai người ở trong phòng đang xem đấy, không cho người khác nhìn thấy bộ dáng yêu thích chúng của mình.”

Long Trạch buồn cười, bởi vì giường quá nhỏ nên hai người chen chúc ở một chỗ, ôm chặt lấy nhau, cảm nhận rõ hơi thở của đối phương. Tiết Đồng thích cảm giác ấm áp như này, ở trong ngực hắn cọ qua cọ lại. Ở trong chăn, cô còn cần Long Trạch một cái, Long Trạch muốn trả thù nên vỗ vỗ lên mông cô, rồi chuyển tay lên ngực cô xoa nhẹ. Tiết Đồng không phục, tiếp tục cắn hắn.

Trên bầu trời đêm đen sẫm, vài ngôi sao lấp lánh vẫn đang tỏa sáng, những cơn gió mùa đông ản núp dưới tán cây, một gian phòng khác truyền ra tiếng ngáy. Không hề phát hiện ra hai người nào đó, đang ở trong chăn làm những động tác lén lút, chỉ đến khi cơn buồn ngủ ập đến, Tiết Đồng tìm một tư thế thoải mái nhất để ngủ, ở trong lòng Long Trạch nặng nề nhắm mắt lại.

50. Chương 93 - 94

Chương 93: Chuyển biến

Cuộc sống trôi tuột của Long Trạch chỉ kéo dài vài ngày, những ngày sau hân quang minh chính đại đi vào từ cửa chính.

Đó là vào dịp Noen, đó là ngày lễ lớn trong năm, các cửa hàng đều giảm giá hấp dẫn kích thích nhu cầu người mua, từ già đến trẻ không phân biệt nam nữ đều điên cuồng mua đồ giảm giá, người xếp hàng thành hàng dài ở quầy thu ngân.

Mẹ Tiết Đồng cùng với dì Phan cũng nằm trong hàng ngũ những người săn hàng giảm giá, cả hai như vừa ở chiến trường trở về, thu hoạch được rất nhiều chiến lợi phẩm. Hai người phụ nữ trung niên đã ngoài bốn mươi xách túi lớn túi bé đứng chờ bắt xe, nhưng hôm nay là ngày lễ nên giao thông đông đúc xe cộ qua lại đều chất kín người, phương tiện công cộng cũng không còn chỗ trống, xe taxi đợi cả nửa ngày cũng không có chiếc nào dừng lại. Bỗng một chiếc xe màu trắng dừng ở trước mặt, Long Trạch cười nói: “Bác gái, bác muốn đi đâu? Cháu đưa bác đi.”

Nói xong, đã thấy hân xuống xe thay mẹ Tiết Đồng xách đồ hàng để vào cốp xe, còn nhiệt tình chào hỏi dì Phan, mẹ Tiết Đồng còn chưa kịp phản ứng lại thì dì Phan ở bên cạnh đã lên tiếng: “Người quen sao?”

Long Trạch trả lời gọn gàng dứt khoát: “Cháu là bạn trai của Tiết Đồng.”

Nụ cười trên mặt dì Phan sâu đến thấy rõ nếp nhăn, chờ xe nửa ngày cũng không thấy có chiếc nào, bà nói: “Vậy sao? Vậy phiền cậu đưa chúng tôi một đoạn.”

“Bác không nên khách sáo.” Long Trạch nói xong rồi nhanh chóng lên xe, thật ra hân đã chờ ở cổng siêu thị một lúc lâu. Thái độ không nóng không lạnh của cha mẹ Tiết Đồng làm cho hân phát điên, mỗi ngày Tả Thần Dật đều giáo huấn hân: “Chờ đợi ngày hoa nở.”

Dao gần đây gặp gỡ Tiết Đồng cũng khó khăn, mỗi lần gặp nhau cô đều dùng lời ngon tiếng ngọt giáo dục hân: “Đàn ông nên biết nhẫn nại.” Long Trạch cũng hiểu nhiều chuyện cần phải chịu đựng và bớt chút thời gian để giải quyết, nên hân cũng phải cắn chặt răng chịu đựng.

Mẹ Tiết Đồng vẫn không lộ rõ cảm xúc của mình, không phải bà muốn làm khó Long Trạch mà bởi trước mặt hàng xóm, cũng nên giữ thể diện. Mấy người ngồi trên xe, mẹ Tiết Đồng không mở miệng nói chuyện nhưng dì Phan thì nói không ngừng. Hai người là bạn chiến đấu trên bàn mặt chược nhiều năm, dì Phan cũng không kiêng gì, hỏi thẳng: “Tiết Đồng nhà bà có bạn trai lâu chưa?”

“Được một thời gian.” Mẹ Tiết trả lời.

Dì Phan nói tiếp: “Cậu thanh niên này rất đẹp trai, rất xứng đôi với Tiết Đồng. Nhìn xem, chiếc xe rất đẹp, so với chiếc xe của Hoa Tử nhà tôi còn rất thoải mái, nếu có tiền tôi cũng muốn mua một chiếc màu trắng, nhưng Hoa Tử lại mua màu đen thui, bình thường cũng không cho chúng tôi đi đây đi đó. Không hiểu con cái kiểu gì, tôi cũng không lí giải nổi.”

Mẹ Tiết nói đùa: “Bà còn không biết thì chắc chúng tôi là đồ cổ.”

“Đồ cổ cũng phải học hỏi, mới có thể du nhập vào xã hội.” Dì Phan nói đùa, sau đó chuyển hướng sang Long Trạch: “Cậu nhóc, xe này của cậu không tồi.”

Long Trạch vừa lái xe vừa trả lời: “Dì, dì thích màu này sao? Tiết Đồng lại thích màu đỏ, cháu định mua một chiếc màu đỏ. Để sang năm sau, chờ Tiết Đồng có bằng lái xe rồi tặng cho cô ấy.”

“ Hả? Cháu còn định tặng cho Tiết Đồng một chiếc?.” Dì Phan cười đến híp cả mắt: “ Tôi thì thấy màu hồng phấn rất đẹp.”

Dì Phan cùng với Long Trạch chuyện trò vài câu, hần đều cười tươi đáp lại, dì Phan cảm thấy cậu thanh niên này rất khá, liền nhìn mẹ Tiết nhỏ giọng nói: “ Cậu nhóc này có tiền nhưng không làm kiêu, Tiết Đồng nhà bà thật có phước, đúng là cậu được rùa vàng, sao lại không giới thiệu sớm cho tôi quen biết, còn cất giấu kĩ như vậy, có phải sợ người ta chạy không?.”

Mẹ Tiết vẫn không đáp lại, nhưng khóe miệng thì cong lên, sau đó mới lên tiếng: “ Việc này còn chưa quyết định.”

“ Sao còn chưa quyết định?.” Dì Phan nói khẽ: “ Đầu năm nay có con rể tốt như vậy phải nắm lấy, bà xem xem trên đường có nhiều thiếu nữ xinh đẹp thế kia, không phải ngày nào bà cũng mở to mắt để cậu được chàng rể ‘ rùa vàng’ sao? Đó là bạn trai Tiết Đồng, nếu bà không giúp một tay, người ta chạy mất thì phải làm sao? Chờ nó lấy chồng giàu sang rồi, nửa đời còn lại bà không phải lo, làm cha làm mẹ chỉ mong như vậy thôi.”

Trên đường về nhà, dì Phan nói không ngừng, thi thoảng còn hỏi Long Trạch vài vấn đề, ánh mắt còn mang theo vẻ hâm mộ.

Mẹ Tiết cũng biết, điều kiện của Long Trạch rất tốt, đợi cho oto dừng ở khu tập thể, khuôn mặt bà tươi cười như hoa nở mùa xuân. Xuống xe, dì Phan còn thay bà xách đồ ra, dì Phan cười nói: “ Hay là giữ con rể của bà ở lại ăn cơm đi? Đã lâu không cùng bà chơi mạt chược, đợi tôi rủ thêm bà Lưu cùng tới nhà bà chơi.”

Dì Phan nhìn Long Trạch: “ Cậu nhóc, ở lại chơi một lúc, chúng tôi chơi mạt chược luôn thiếu người, lại không muốn ra quán, buổi chiều cậu ở lại chơi với chúng tôi một lúc.”

Long Trạch còn chưa lên tiếng, mẹ Tiết đã nói: “ Người ta còn có việc.”

“ Tiết Đồng thì ở nhà, đương nhiên cậu ấy muốn gặp Tiết Đồng rồi, ở nhà chơi cũng không được sao? Cậu nhóc, cứ như vậy đi.” Dì Phan hớn hở ra về.

Long Trạch thay mẹ Tiết xách đồ lên lầu, khuôn mặt bà dịu dàng khác hẳn ngày thường, thi thoảng còn nói với hần mấy câu. Đến lầu tám, tiếng chuông cửa vang lên, Tiết Đồng ra mở cửa thấy hai người cùng nhau trở về có phần ngạc nhiên, lại thấy Long Trạch xách đồ vào nhà.

Cha Tiết Đồng vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm túc như ngày thường, mẹ Tiết nói chuyện vài câu, Long Trạch thấy hai người không có ý giữ hần lại, đứng lên chào ra về: “ Bác trai, bác gái, nếu không còn chuyện gì, cháu về khách sạn trước.”

“ Cậu ở khách sạn?.” Mẹ Tiết có vẻ không hài lòng. Ở khách sạn ắt hẳn sẽ xảy ra nhiều chuyện khó lường, Tiết Đồng thì ở nhà, cũng không ra khỏi cửa mấy ngày hôm nay, một người đàn ông trưởng thành ở bên ngoài rất dễ sa ngã.

Long Trạch phát hiện mình lỡ lời, đành giải thích: “ Cháu đang tìm nhà, nhưng chưa tìm được nhà vừa ý. Cũng có căn nhà mua từ trước nhưng đang trong quá trình sửa chữa, phải mất vài tháng mới sửa xong.”

“ Hôm nay là Noen, tuy rằng là lễ tết của nước ngoài nhưng cậu ở khách sạn một mình ăn cơm chắc rất buồn tẻ. Cũng đến giờ cơm trưa rồi, cậu ở lại ăn cơm.” Mẹ Tiết giấu đầu hở đuôi, đành bổ sung thêm: “ Đỡ để bà Phan tới lại lải nhải cả buổi, bà ấy à, có thể lải nhải suốt một tháng, lỗi tại tôi muốn phát điên.”

Mẹ Tiết nhìn Tiết Đồng: “ Thất thần ở đó làm gì, đi dọn cơm.”

“ Vâng.” Tiết Đồng nhìn Long Trạch nở nụ cười, sau đó đi vào phòng bếp. Mẹ Tiết Đồng đem những thứ vừa mua phân loại ra rồi cất vào tủ, sau đó cùng Tiết Đồng chuẩn bị dọn cơm, vừa làm vừa nói với Tiết Đồng: “ Mẹ và cha con đều ở đây, trước mặt chúng ta còn đừng khiến cha mẹ phải mất mặt.”

Tiết Đồng chỉ cười, sau đó hỏi: “ Mẹ, Long Trạch là người tốt. Vì sao mẹ và cha không thích anh ấy.”

“ Cho dù chúng ta có thích cậu ấy đến thế nào, cũng không thể quá niềm nở. Cha mẹ chỉ có mình con, đương nhiên là phải suy nghĩ kĩ càng cho con.” Mẹ Tiết nói tiếp: “ Con sớm đã bị cậu ta mê hoặc đến thần trí điên

đảo, chúng ta đối với cậu ta tuy rằng hài lòng nhưng sau này chưa nói trước được. Chính bởi vì điều kiện của cậu ta quá tốt, nên cha mẹ không muốn để người khác nói rằng chúng ta trèo cao, bằng không sau này con gả đi, sẽ bị người khác coi thường.”

Tiết Đồng như thông suốt điều gì đó, lo lắng cũng tạm lắng xuống: “ Mẹ, mẹ thật biết nghĩ xa.”

“ Con mới hai mươi mấy tuổi, còn phải học hỏi nhiều, nếu không sau này sẽ bị bắt nạt.”

Long Trạch cùng với cha Tiết Đồng ở trong phòng khách xem tivi, hẳn thỉnh thoảng có nói một hai câu chuyện, cha cô cũng trả lời nhiệt tình. Kể từ khi cha Tiết Đồng gặp tai nạn, mẹ cô đã lâu không có chơi mạt chược. Hiện tại được quay lại đường cũ, tinh thần bà rất phấn chấn, hơn nữa bài trên tay cũng rất đỏ, đánh thế nào cũng thắng.

Ở trên bàn mạt chược, Long Trạch thua hai ván, người từ nhỏ đã chứng kiến Tiết Đồng trưởng thành là di Phan cũng thắng được vài ván nên tâm trạng rất hưng phấn, thời gian cứ thế trôi qua, Long Trạch càng chơi càng thua. Còn mẹ Tiết Đồng thắng liên tiếp vui vẻ hiện rõ trên khuôn mặt.

Tiết Đồng ngồi bên cạnh mẹ xem mọi người đánh bài, cuối cùng mẹ Tiết cũng mở lòng từ bi: “ Con đi giúp A Trạch đánh bài đi, ở nước ngoài nhiều quá cái gì cũng không biết, ngay cả mạt chược cũng không biết chơi.”

Chỉ vài ván mạt chược mà cách xưng hô cũng thay đổi, Tiết Đồng cười hớn hở ngồi cạnh Long Trạch. Hẳn thấy cô ngồi lâu không có việc gì làm đành để cho cô chơi thay mình, một tay vòng qua eo ôm lấy cô. Tiết Đồng đánh bài nhặng xị hết lên, nhưng hễ bốc bài là sắc mặt mẹ Tiết Đồng thay đổi, cuối cùng đành lên tiếng: “ Con đánh bài cái kiểu gì vậy? Đi đun nước pha trà, gọt hoa quả mang tới đây.”

Tiết Đồng vừa đi vào phòng bếp, chợt nghe thấy tiếng mẹ Tiết Đồng cười lớn: “ Hahaha, vừa bốc đã được quân ù.”

Không thể không nói, tinh hoa Trung Quốc rất có mị lực, mẹ Tiết Đồng như biến thành một người khác, nhiệt tình giữ Long Trạch ở lại ăn cơm chiều, bà có thái độ khác hẳn với Long Trạch, vui vẻ và ôn hòa hơn trước. Long Trạch đành viện cớ nhờ mẹ Tiết Đồng giúp hẳn đi xem nhà: “ Đối với thành phố C cháu không quen thuộc, hy vọng hai bác giúp đỡ cháu, tránh bị người khác lừa.”

Thật ra, vấn đề nhà ở của Long Trạch thì đã có Triển Thiếu Huy thay hẳn dàn xếp ổn thỏa từ lâu, chỉ cần hẳn gạt đầu là có thể dọn vào ở bất cứ lúc nào, ngay cả phong thủy cũng được xem xét kỹ càng. Từ khi chuyển tới thành phố C, Long Trạch cũng nhiều lần tìm nhà nhưng cũng chưa ưng căn nào.

Hẳn theo kế hoạch, lái xe đưa mẹ và Tiết Đồng đi đến từng nơi một xem nhà, trong đó có hai căn nhà mẹ Tiết rất hài lòng, liền cho ý kiến nhiệt tình. Long Trạch cũng nhanh tay kí kết hợp đồng, mua nhà, sau đó đưa ẹ cô xem qua. Mẹ Tiết nhìn thấy bản hợp đồng có phần ngạc nhiên, người đăng kí chủ sở hữu là Tiết Đồng. Mẹ Tiết từ chối không nhận, Long Trạch cũng không nhượng bộ nói rằng mọi thủ tục đã giải quyết xong, không thể thay đổi được. Ở trước mặt mẹ Tiết Đồng, hẳn đưa hợp đồng nhà đất cho Tiết Đồng.

Buổi tối còn ở ngoài ăn cơm, cảm giác giống như người một nhà, sau khi trở về cha Tiết Đồng nghe kể lại, liền mắng: “ Bà còn mắng con là nhận đồ của người khác, bây giờ bà cũng thế, căn nhà lớn như thế cũng dám nhận, bà định bán con sao.”

“ Không, không, không.” Mẹ Tiết cười, xoa tay nói: “ Tôi không bán con gái, mà tôi cầu con về vào nhà. Nói sao cũng không phải tặng cho tôi, người ta muốn chứng minh mình thấy là coi trọng Đồng Đồng, cậu ta đưa hợp đồng cho Tiết Đồng trước mặt tôi, sao còn dám lấy lại được nữa. A Trạch là thanh niên toàn vẹn, có lễ phép, khí chất, không giống đám công tử nhà giàu cao sang kia, cũng không có quan niệm giàu nghèo. Hai đứa nó thật lòng yêu nhau, chúng ta không thể chia rẽ duyên ương.”

“ Bà bị tiền tài của người mê hoặc đến điên loạn tâm trí.” Cha Tiết Đồng tức giận.

“ Con gái của chúng ta sinh ra, tôi thương nó mới cố gắng tìm cho nó một chàng rể tốt. Có tiền hay không có tiền không quan trọng, mà người ta đã chứng minh được thành ý của mình.

Ông nói xem, A Trạch có chỗ nào không tốt? Hay là ông đi tìm cho tôi một chàng rể tốt về đây. Người ta có điều kiện tốt như vậy, ngày nào cũng phải nhìn sắc mặt chúng ta, chuyện gì nên làm cũng đã làm, lại còn

đổi tốt với Đồng Đồng, chúng ta còn ở đây giả mù sa mưa sao, có phải ông coi thường người ta hiện đang một thân một mình, không có người lớn bên cạnh?.”

Lần này, mẹ cô hoàn toàn nghiêng về phía Long Trạch, cha Tiết Đồng nhắc nhở vài câu rồi cũng từ bỏ. Kể từ đó, Long Trạch đường đường chính chính tới nhà cô ăn cơm, mỗi lần tới đều mang theo quà cáp, qua vài ngày liền chuyển từ khách sạn tới ở nhà Tiết Đồng, tuy rằng phòng sách hơi nhỏ một chút, bù lại là ở cách vách với phòng của Tiết Đồng.

Ở chung sát vách với Tiết Đồng, thói quen trèo tường đã kết thúc.

Cuộc sống của hắn bắt đầu chuyển sang một chương mới.

Chương 94: Kinh dị

Lễ Noen vừa kết thúc, cũng là lúc thành phố được bao phủ bởi một màu trắng xóa của tuyết, mỗi bông tuyết tựa như một bông hoa nhỏ, bầu trời như được phủ đầy bởi những sợi tơ màu trắng lạnh lẽo.

Cái lạnh của mùa đông không buông tha cho bất kì sinh vật nào tồn tại trên trái đất này, những bông tuyết lạnh giá phủ một tầng lên những khóm hoa mộc. Ở trên đường, những dòng xe oto màu đen giống như những con bọ cánh cứng nổi đuôi nhau.

Long Trạch dạo này khá rảnh rỗi, nếu tuyết ngừng rơi hắn sẽ cùng Tiết Đồng xuống dưới nhà chơi đắp người tuyết, mỗi người cầm một cái xẻng cùng nhau nặn người tuyết, Tiết Đồng cởi chiếc khăn quàng cổ của mình đeo cho người tuyết, sau đó nhờ Long Trạch giúp cô chụp ảnh, tiếng cười của Tiết Đồng vang khắp cả khu tập thể.

Ở một nơi khác, mẹ Tiết Đồng đang trò chuyện với người hàng xóm: “Đó có phải là con rể rùa vàng nhà bà không? Sao lại trông giống như đứa trẻ đang nghịch ngợm vậy?.”

“Trước đây chỉ biết vui đùa vào công việc, bây giờ đang tìm lại cảm giác thời thơ ấu.” Mẹ Tiết Đồng cười nói.

Ở với Long Trạch một thời gian dài, cha mẹ cô càng ngày càng thích hắn, cảm thấy hắn giống như một đứa trẻ còn chưa trưởng thành. Mẹ Tiết Đồng thấy hắn ăn mặc phong phanh, thầm nghĩ đứa nhỏ này hắn là thiếu thốn tình thương của cha mẹ, bà nhớ lần trước em trai có mang về một ít lông dê từ Mông Cổ, muốn tự mình làm cho Long Trạch một cái áo khoác lông.

Mẹ Tiết đối đãi với Long Trạch rất chu đáo, có đôi khi hắn đi ra ngoài làm việc, bà ở trong nhà có món gì ngon đều bảo Tiết Đồng phần cho hắn, trước khi ra khỏi nhà đều nói rằng hắn mặc quá ít, bắt hắn mặc thêm quần áo mới yên tâm cho ra khỏi nhà. Dần dần, đó cũng thành thói quen với Long Trạch, hắn cảm thấy như mình đang sống trong một gia đình hoàn chỉnh, nói với Tiết Đồng: “Có chút ấm ỉ, nhưng không thấy phiền.”

Những thay đổi nhỏ của Long Trạch, Tiết Đồng đều nhận thấy được, đêm khuya là lúc yên tĩnh nhất, hắn mới lên vào phòng Tiết Đồng, cả hai ở trong chăn rủ rỉ nói chuyện, có một lần trong lúc ăn cơm, mẹ Tiết Đồng hỏi: “Đồng Đồng, có phải trong phòng con có chuột không? Nửa đêm qua mẹ ở phòng khách nghe thấy tiếng rì rầm gì đó phát ra từ phòng con.”

“Con không thấy có.” Tiết Đồng le lưỡi: “Vậy để con dọn dẹp phòng sạch sẽ. Trạch, anh giúp em xem có phải phòng em có chuột hay không.”

“Được.” Long Trạch nở nụ cười đầy ẩn ý: “Hay buổi tối em nằm mơ?.”

Tiết Đồng vui mặt vào bát cơm, cố gắng nhịn cười: “Cũng có thể.”

Tết âm lịch đến, Tiết Đồng mặc chiếc áo khoác màu hồng, hớn hờ hòa vào không khí của ngày Tết. Cô kéo tay Long Trạch đi mua hàng Tết, cả hai đi chơi khắp nơi, mua khá nhiều đồ, cả hai còn mua câu đối đỏ dán ở ngoài cửa, ở trong phòng bếp cũng không tha.

Long Trạch cũng cảm thấy rất thú vị, thời gian trước hấn ở trong thành phố, ngoài những ngày có thời tiết ẩm áp ra, thì đối với hấn chẳng có gì đặc biệt, sau đó lại trở về trên đảo, không rời khỏi nửa bước. Nhưng bây giờ, hấn tự tay dán câu đối, sửa sang lại nhà cửa, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác ẩm áp dạt dào.

Những thứ mới mua về đều do tự tay Long Trạch treo lên, mẹ Tiết Đồng nhìn thấy trong nhà khắp nơi đều dán đầy vật trang trí, nhin không được đành lên tiếng: “ Hai đứa đang làm gì vậy? Ở trên cửa chính thì treo cũng được, trong phòng khách sao dán nhiều thế?”

“ Không được dán sao? ” Long Trạch nhìn trên vách tường có câu đối đỏ chói, dùng ánh mắt mơ hồ nhìn mẹ Tiết Đồng.

“ Được chứ, được chứ. ” Tiết Đồng cười tươi nói: “ Mẹ, dán nhiều một chút cho đẹp. Anh ấy lần đầu tiên đón năm mới, mẹ cứ để anh ấy dán nhiều cũng được, không sao mà.”

Mẹ Tiết cảm thấy tuy rằng Long Trạch mọi thứ đều rất hoàn hảo nhưng lại là đứa nhỏ thiếu sự ẩm áp của gia đình, liền nói: “ Vậy treo đèn lồng lên.”

Trong những ngày cận Tết, không khí ở khắp nơi đều rất náo nhiệt, Long Trạch đều lái xe chở gia đình đi mua đồ dùng cần thiết, mua pháo bông, chần đệm đều thay mới, hấn có thể cùng với người mình yêu ở trong phòng vui vẻ trò chuyện.

Đêm giao thừa, tiếng nổ của pháo hoa không ngừng vang lên, cả nhà quây quần bên bàn cơm Tất niên, cơm còn chưa ăn xong, Tiết Đồng đã muốn ra ngoài xem bắn pháo hoa.

Mẹ Tiết vừa cầm bát cơm vừa nói: “ Con đã hai mươi mấy tuổi rồi, nên chững chạc hơn chứ, A Trạch còn chưa ăn cơm xong.”

“ Haha, con đâu có nói muốn đi luôn.”

Thấy cô sốt ruột, Long Trạch ăn vội cơm rồi kéo Tiết Đồng xuống dưới sân chung, ở bên ngoài đã có trẻ con cùng người lớn đứng ở đó từ sớm. Tiết Đồng cầm mấy bông pháo hoa ở trong tay vui chơi, Long Trạch liền châm ngòi nổ, pháo hoa lao thẳng lên bầu trời đen thẫm rồi phát ra tiếng nổ rất to. Tiết Đồng ở bên người hấn khua tay múa chân suốt, Long Trạch nhìn những bông pháo hoa trên bầu trời đêm, lẩm bẩm: “ Hóa ra, đón năm mới lại vui như vậy.”

Tiết Đồng không nghe thấy tiếng của hấn nói, chỉ mãi mê với đồng pháo hoa, cô cầm một cây pháo mới đưa cho Long Trạch: “ Tiếp tục bắn.”

Long Trạch ở xung quanh dọn xác pháo, rồi châm lửa cho cô đối, khói pháo hoa đang cháy khét ở trước mặt Tiết Đồng, hấn đứng ở bên cạnh, ghé vào bên tai cô nói: “ Tiết Đồng, chúng ta kết hôn được không?”

“ Cái gì? ” Tiếng pháo hoa quá lớn, Tiết Đồng không nghe rõ hấn nói gì.

Long Trạch nói lớn tiếng: “ Anh nói, chúng mình kết hôn, về sau ở cùng với nhau, được không?”

Rốt cuộc thì hấn cũng đã nghĩ tới chuyện kết hôn, Tiết Đồng cười nụ cười rất tươi, nướm đồng tiền in sâu hai bên má, nhưng cô không trả lời.

Long Trạch đợi một lúc lâu không thấy cô trả lời, nói thẳng: “ Em có đồng ý hay không cũng không sao, dù sao em cũng là của anh!”

“ Làm gì có chuyện đấy! ” Tiết Đồng thâm oán: “ Hoa hồng cũng không có, nhẫn cũng không có, ngay cả những câu ngọt ngào lãng mạn cũng không có.”

Long Trạch ngẩng nhìn khuôn mặt dịu dàng của cô, trên môi nở nụ cười ranh mãnh, sau đó đặt một nụ hôn lên trên đôi môi của Tiết Đồng.

Sau một hồi hôn nhau quên cả trời đất, Long Trạch khẽ chạm vào hai má của cô, hơi thở phả lên khuôn mặt của Tiết Đồng: “ Yêu là phải hành động, không cần phải nói thành lời. Chờ nhà sửa xong, chúng ta sẽ kết hôn.”

Lời nói của Long Trạch rất thành khẩn, Tiết Đồng chỉ mỉm cười. Long Trạch không đi thang máy mà hần bắt ngờ bề bồng Tiết Đồng đi bộ lên lầu 8, đi tới cửa cũng không thả cô xuống, không ngờ cửa chính đột nhiên mở ra, mẹ Tiết chứng kiến hết cảnh tượng này, thấp giọng nói: “ Không sợ người khác chê cười sao.”

Tiết Đồng nhảy vọt xuống dưới, cười khanh khách đi vào phòng.

Mùa xuân tới, Long Trạch lái xe đưa Tiết Đồng đi mua đồ dùng nội thất, chuyện kết hôn cả hai vẫn chưa nói cho cha mẹ cô. Riêng chuyện trang trí nhà cửa cũng khiến cả hai đau cả đầu, trần nhà treo đèn kiểu gì, rèm cửa màu gì, cả hai đều chọn lựa rất tỉ mỉ. Mỗi ngày đều đi dạo khắp nơi, rồi ưng món nào liền mua về, căn phòng trống rỗng bỗng trở nên chật chội, càng ngày càng giống một ngôi nhà, giống như trái tim được mặt trời sưởi ấm.

Tháng tư hoa nở khắp nơi, hai người cùng nhau đi chọn áo cưới, nam nữ sắc mào hơn người, nên chuyện chụp album cưới hoàn thành rất nhanh, đến nhiếp ảnh gia cũng phải dành lời khen tặng. Hai người ở trong cửa hàng chọn áo cưới, bên cạnh có chiếc tivi, Tiết Đồng nhìn thoáng qua, khuôn mặt trong tivi vô cùng quen thuộc, xem xong bản tin, cô có phần kinh ngạc: “ Không ngờ Trang Lăng lại bị bắt.”

Long Trạch nhìn lướt qua: “ Vụ án này anh cũng có theo dõi, hiện Trình Thiên đã chết, trước kia Trang Lăng dắc tội với không ít hơn, thành phố Y đương nhiên sẽ tìm cách trả thù hần, tìm được bằng chứng đương nhiên sẽ báo công an. Nếu đoán không lầm, có người bán đứng Trang Lăng, chứ nếu không sao có thể dễ dàng bắt hần từ nước ngoài về nước. Hiện tại hần hết chỗ dựa, chắc chắn thoát không khỏi án tử hình.”

“ Ác giả ác báo.” Tiết Đồng tỏ vẻ coi thường, người như Trang Lăng làm không biết bao nhiêu chuyện xấu xa, cho dù có chết một trăm lần cũng không hết.

“ Hần chết là xong xuôi.” Long Trạch xoa nhẹ đầu Tiết Đồng, đem sợi tóc lòa xòa bên sườn mắt vén sau tai cô: “ Không nên nhắc tới hần, em xem, ảnh cưới chụp rất đẹp, em chọn cái nào thích nhất đi, phòng lớn như vậy, đặt nhiều ảnh cũng không sao. Tháng sau chúng ta kết hôn, sau đó đi hưởng tuần trăng mật.”

Tiết Đồng mỉm cười trong ngọt ngào: “ Uhm, em muốn đi Lệ Giang.”

Long Trạch ôm cô: “ Em muốn đi đâu cũng được, chúng ta có nhiều thời gian. Trước thì đi hưởng tuần trăng mật ở trong nước, sau đó sẽ đi sang châu Âu chơi.”

Hai người đều tính trẻ con, cả ngày ở trong nhà trang trí đến phát chán, sau đó lại tiếp tục tân trang lại căn nhà đến khi mệt thì thôi.

Sức khỏe của cha Tiết Đồng đã hoàn toàn bình phục, ông cũng muốn đi làm lại, trước khi trở lại công việc, cả nhà Tiết Đồng quyết định đi du lịch hai ngày ở núi Hoàng Sơn thuộc tỉnh An Huy, ở đó cảnh xuân vô hạn, dọc đường cả nhà đều cười không ngừng.

Cha mẹ Tiết Đồng quyết định ngồi xe cáp treo lên núi, Long Trạch thể lực rất tốt, Tiết Đồng cũng muốn leo núi nên quyết định leo núi lên núi Hoàng Sơn, còn nói sẽ lên sớm hơn cả ngồi xe cáp treo.

Chỉ tiếc, nói thì hùng hồn vậy nhưng đến khi leo núi thật mọi chuyện lại khác, những bước đầu đi thì rất thoải mái, nhiệt huyết nhưng càng đi càng thấy oải. Bình thường Tiết Đồng lười vận động, đi năm phút lại nghỉ năm phút, leo được hơn một tiếng thì hoàn toàn đuối sức, đi ngang qua một quán nhỏ ở trên núi, mua một chai nước rồi nhân tiện hỏi đường còn xa không, ông chủ nói: “ Còn một quãng xa nữa, đường dài mười phần, cô mới đi được sáu, cách đỉnh núi còn chừng vài km nữa.”

Tiết Đồng bị dọa cho hoảng hồn, tỏ vẻ kiệt sức: “ Trạch chúng ta đi xuống núi ngồi cáp treo đi.”

“ Thật vô dụng.” Long Trạch chê cười cô, rồi kéo cô đứng lên: “ Ngồi lên, anh công em.”

Long Trạch công cô đi từng bước từng bước về phía trước, nếu không ngại người khác cười, hần đã sớm chạy một mạch lên đỉnh núi. Núi non trùng điệp, cạnh vách đá có cây tùng cổ thụ cao lớn, đó cũng là cảnh đẹp độc đáo của núi Hoàng Sơn. Tiết Đồng ghé vào lưng hần an nhàn hưởng thụ, ánh mắt thì quét khắp nơi ngắm phong cảnh, thỉnh thoảng lại nói: “ Nhanh một chút, anh như trâu già vậy, chậm quá.”

Hoặc vỗ vai hần: “ Ngựa con, chạy mau, chạy.”

Long Trạch đương nhiên sẽ hết lại vài câu rồi sau đó bước nhanh hơn. Mọi người đã tập trung tại nhà khách để ngồi nghỉ ngơi ở đó. Long Trạch đeo balo trên lưng rồi hướng về phía núi dài sen. Mùa này, trên núi muôn hoa nở rộ, phong cảnh đẹp như tranh.

Đến ngày hôm sau, cả nhà tiếp tục ngắm phong cảnh của dãy núi Viễn Sơn trùng điệp. Đi đến núi vách đá dựng đứng, phía dưới là đá lởm chởm, cha mẹ Tiết Đồng giống như được quay về thời tuổi trẻ, chỗ nào cũng muốn đi, ở xung quanh riềm núi có rào một hàng rào xích làm lan can, nhìn về phía xa là những ngọn núi ẩn hiện dưới tầng sương mù dày đặc. Cha Tiết Đồng đi tới rìa của ngọn núi gần hàng rào xích đó không xa, đang định chụp ảnh thì trượt chân vào viên đá, hai tay không kịp bầu vút vào, cả người lặn xuống vách núi.

Chưa kịp phản ứng gì thì chỉ thấy một tia sáng lóe lên, Long Trạch nhảy xuống vách đá, một bàn tay bầu vào mỏm đá ở phía trên, đuôi dài quần lấy cha Tiết Đồng, sau đó leo lên vách núi từ từ rồi chậm rãi đặt cha Tiết Đồng vào chỗ an toàn.

Bất thành linh biến hóa như vậy khiến Tiết Đồng hóa đá tại chỗ, mẹ Tiết Đồng ở bên cạnh cha cô ngã rạp người xuống, hai mắt chớp to, miệng quát tháo, khuôn mặt không còn chút máu, nhìn chằm chằm vào Long Trạch, nói không nên lời. Cha Tiết ngồi ngây người ở đó, mãi sau mới hồi phục lại tinh thần, nhìn cái đuôi của Long Trạch, run rẩy: “ Yêu ... Yêu quái ... Cậu.”

Tiết Đồng chạy nhanh tới đỡ lấy cha cô: “ Cha, cha đừng sợ.”

Long Trạch muốn thu cái đuôi lại, sắc mặt vô cùng khó coi, sau đó lại nghe thấy có tiếng người nói, hình như có du khách tới. Tiết Đồng nhìn Long Trạch: “ Trạch, có người đến, anh đến bên kia mặc quần vào.”

Long Trạch mím chặt môi lại, cầm lấy balo vòng ra sau phiên đá. Tiết Đồng nhỏ giọng trấn an cha mẹ, cha mẹ cô vẫn còn run rẩy hoảng sợ, không hề nghe thấy tiếng nói của cô. Đợi cho Long Trạch đi ra cha mẹ cô nhìn hẩn bằng đôi mắt đầy cảnh giác, ở xung quanh có rất nhiều người, ánh mặt trời đứng bóng chiếu xuống nhưng ai cũng cảm thấy lạnh toát cả người.

Long Trạch vừa bước hai bước, cha mẹ Tiết Đồng vội vàng đứng lên, giống như nhìn thấy quái vật ăn thịt: “ Cậu dừng lại đây.”

Trong mắt họ hiện rõ vẻ ghê sợ, bài xích nhìn Long Trạch, trên khuôn mặt hẩn giống như được phủ một lớp băng nghìn năm, đôi mắt hiện rõ nét đau thương, hẩn không nói một câu nào, lẳng lặng xuống núi.

51. Chương 95 - 96

Chương 95: Biến cố

Trở lại thành phố C, trên bàn trà nhỏ đặt những khung ảnh làm bằng thủy tinh, bên trong là ảnh cưới mới chụp, cô dâu chú rể ôm nhau rất thân mật, khuôn mặt Long Trạch hiện rõ nụ cười ấm áp. Tiết Đồng cẩn thận cầm lấy khung ảnh, đặt vào chiếc hộp, ở đó để sẵn quần áo của Long Trạch.

Những thứ không cần thiết cô đều ném hết vào thùng rác, Tiết Đồng đóng nắp hộp lại, sau đó vào phòng mình thu dọn.

Mẹ cô đi tới cửa phòng, dựa vào cánh cửa hỏi: “ Con muốn ở cùng nó?.”

Tiết Đồng dừng tay, ra sức khuyên mẹ: “ Mẹ, con đã nói qua rất nhiều lần, tuy rằng anh ấy và chúng ta có điểm bất đồng, chỉ trừ việc có phần đặc biệt hơn người khác, so với người thường không có gì khác biệt. Trước đây, không phải mẹ rất quý anh ấy sao?.”

Mẹ Tiết nhú mày nói: “ Trước kia là chuyện trước kia, nhưng hẩn dù sao cũng không phải người, con còn giúp nó gạt chúng ta.”

Tiết Đồng cắt đứt câu chuyện: “ Mẹ, con không muốn nói nữa.”

Tưởng rằng có được chàng rể rùa vàng, ai ngờ lại là người ‘ đặc biệt ‘, cha mẹ quá hoảng sợ, có lẽ phải mất một thời gian họ mới chấp nhận được Long Trạch. Tiết Đồng mở tủ quần áo thu xếp quần áo của mình, mẹ

Tiết liền ngăn cô lại, mắng: “ Chúng ta vất vả mới sinh ra con, bây giờ con bị tên yêu quái đó làm ê mắt, con thích tiền của nó đúng không? Ngay cả việc nó không phải là người? Con cần phải hiểu cho rõ, đây là chuyện cả đời, trên đời này còn có rất nhiều đàn ông, vì sao con lại chọn nó? ”

Tiết Đồng cầm quần áo trong tay ném lên giường, cảm thấy khó xử. Hai người dự định tháng sau sẽ kết hôn, tính rằng sau chuyến du lịch núi Hoàng Sơn trở về sẽ chuẩn bị hôn lễ, kết quả lại xảy ra chuyện này. Cô ngồi ở trên giường, cảm thấy rất mệt mỏi: “ Mẹ, mẹ không phải con, mẹ không thể hiểu được. Mẹ không biết quãng thời gian trước đây con đã phải trải qua như thế nào, mẹ cũng không biết Long Trạch vì con đã hy sinh thế nào. Con không phải thích tiền của anh ấy, con thích con người của anh ấy, thích bộ dáng của anh ấy, cho dù con phải trả giá thế nào.”

Đôi mắt Tiết Đồng ngấn nước, cô chậm rãi nói: “ Con người thì sao? Con cũng bị người khác đem bán, khi đó có ai coi con là người đâu? Người khác đều coi thường con, tra tấn con, đem con trở thành món hàng hóa, đồ chơi giải khuây, mẹ có biết con đã phải chịu đựng như thế nào không?

Cũng chỉ có Long Trạch che chở cho con, đối tốt với con, không để người khác coi thường con, không có anh ấy con đã không còn mạng trở về. Mẹ không biết, khi đó vì anh ấy vì cứu con, đã suýt chết hai lần! Anh ấy đưa con trở về, mỗi ngày đều nghĩ cách lấy lòng cha mẹ, mẹ có nghĩ tới cảm nhận của anh ấy không? ”

“ Cảm kích là cảm kích, không thể vì đối với nó có ơn nghĩa mà con không biết phải trái.” Chỉ cần nghĩ tới cái đuôi của Long Trạch, bà lại lạnh toát cả người, tận tình khuyên bảo cô: “ Mẹ cũng cảm kích nó vì cứu cha con, nhưng không phải vì thế mà chúng ta gả con cho nó.”

Tiết Đồng cúi thấp đầu, vài sợi tóc trên trán rủ xuống, giọng của cô không to nhưng rất khẳng định: “ Mẹ, con phân biệt rõ ràng, con rất thích anh ấy.”

Muốn mọi người chấp nhận Long Trạch khó khăn đến vậy sao?

Hai ngày qua Tiết Đồng đã nói hết lời, muốn cha mẹ chấp nhận Long Trạch nhưng đều không có kết quả. Cô cảm thấy rất mệt mỏi khi bị kẹt ở giữa, điều Long Trạch kiêng kị nhất chính là người khác bài xích hắt, sau khi rời đi ở núi Hoàng Sơn hẳn không có xuất hiện trước mặt cha mẹ Tiết Đồng, lại càng không giống trước ra sức lấy lòng cha mẹ cô, cả ngày khuôn mặt hẳn đều tối tăm u ám.

Hắn nói: “ Tiết Đồng, chúng ta đi thôi, tháng sau sẽ không thể kết hôn.”

Long Trạch ở trong căn nhà mới sửa sang lại, khuôn mặt phủ lớp băng, trong lòng cảm thấy rối như tơ vò, giống như đứa nhỏ bị phạm lỗi im lặng chịu phạt. Hắn đã suy tính cho tương lai nên mới ngày ngày chịu khổ ở trong căn phòng chật chội, chờ cha mẹ cô ngu say rồi mới dám lên sang phòng Tiết Đồng.

Cô biết hẳn đã vì cô, vì cha mẹ cô mà bỏ ra rất nhiều. Nhìn ánh mắt của hắn, Tiết Đồng không nói lên lời.

Mẹ Tiết Đồng ngồi ở bên cạnh cô, bà cũng khóc, trên trán nếp nhăn hẳn sâu hơn, dù sao Long Trạch cũng không phải người, ngộ nhờ ngày nào đó hắn nổi lên thú tính, bà thực sự không thể tưởng tượng được; tương lai ở chung với người ‘ đặc biệt ‘ đó sẽ ra sao. Giọng nói của bà nghẹn lại: “ Mẹ biết nó tốt, nhưng con đi theo nó sẽ không có tương lai, chẳng lẽ con muốn sinh ra một tiểu yêu quái? ”

Trẻ con gì chứ? Tiết Đồng còn chưa nghĩ tới, hai người ở cùng một chỗ lâu như vậy chưa từng dùng biện pháp phòng tránh, nhưng đều không có động tĩnh gì. Cả hai dù sao cũng không cùng chung chủng tộc, Tiết Đồng không biết họ có thể sinh em bé hay không, nhưng cô không muốn rời khỏi Long Trạch, cô bật khóc: “ Con đã quyết định ở cùng anh ấy, đời này con chỉ gả cho anh ấy. Mẹ, mẹ chúc phúc cho con đi.”

Sắc mặt mẹ cô có phần hoảng sợ, bà trầm mặc không nói lời nào. Thật lâu sau, bà đứng lên ra về hết cách, nhẹ nhàng lắc đầu: “ Mẹ cũng không ngăn được con.”

Hình ảnh mái tóc bạc của mẹ Tiết như ẩn hiện trong mắt cô, bà không nói câu nào rời khỏi phòng Tiết Đồng, bóng dáng dần khuất sau cánh cửa.

Tiết Đồng ngồi trên giường như hóa đá, tiếng tin nhắn di động kêu lên, cô nhìn thoáng qua, là của Long Trạch, hỏi cô hôm nay có đến không. Cô không trả lời, bỏ di động vào túi xách sau đó thu dọn nốt đồ đạc của mình.

Cô xách chiếc túi cỡ vừa đi ra phòng khách, cha cô ngồi ở đó đang hút thuốc lá, gạt tàn đã đầy những mẩu thuốc, mẹ cô ở ngồi ở bên cạnh ông, sắc mặt vô cùng xấu.

Tiết Đồng để túi xách dưới đất, chậm rãi nói: “ Cha, mẹ con đi ra ngoài vài ngày, nếu có việc thì gọi điện cho con. Chỗ ở của con cha mẹ cũng biết địa chỉ, chìa khóa phòng con để trên bàn, cha mẹ có thể đến bất cứ lúc nào. Chúng con vẫn tiến hành hôn lễ, nếu cha mẹ không tham gia có lẽ chỉ có vài người tới.”

Mẹ cô hơi hơi nghiêng đầu nhưng không nhìn cô, cha cô nhả ra làn khói thuốc trắng mờ ảo: “ Đồng Đồng, chúng ta không có gan để gặp lại nó, con đường là do con chọn, chúng ta cũng đã khuyên can con, sau này con đừng hối hận.”

“ Con sẽ ở lại thành phố C, cũng sẽ thường xuyên trở về.” Giọng nói Tiết Đồng khàn khàn, cô cũng không muốn cha mẹ phải thất vọng nhưng cô cũng không còn cách nào khác. Đợi khi cô cùng Long Trạch kết hôn, có lẽ qua một vài năm, cha mẹ có thể tiếp nhận Long Trạch.

Thấy hai người trầm mặc không nói lời nào, Tiết Đồng xách túi lên: “ Con đi đây.”

Cô chậm rãi bước ra cửa, vừa mở cửa thì nhìn thấy vài cảnh sát đứng sẵn ở đó, có người đang định bấm chuông, tay vẫn còn ở giữa không trung, Tiết Đồng ngạc nhiên: “ Các anh tìm ai?”

“ Cô là Tiết Đồng sao? ” Đối phương hỏi, ánh mắt nhìn theo chiếc túi cô đang xách.

Tiết Đồng nghi hoặc: “ Là tôi, xin hỏi các anh tìm tôi có chuyện gì? ”

Một nhân viên cảnh sát đưa ra tờ lệnh bắt người, không chút khách khí nói: “ Vậy mời cô đi theo tôi.”

Tiết Đồng thấy bất an: “ Rốt cuộc là có chuyện gì? Vụ án mất tích của tôi đã hủy.”

Cha cô nghe thấy liền chạy nhanh ra cửa, người cảnh sát đứng ở giữa đưa lệnh bắt người, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “ Hiện tại, cô bị liệt vào tội tình nghi giết chết Trình Thiên, cô bỏ túi xuống, đi theo chúng tôi.”

Vừa dứt lời, hai cảnh sát vọt vào trong nhà, trực tiếp dùng tay khống chế Tiết Đồng, còng tay cô ra đằng sau.

Tin tức Long Trạch nhận được chậm hơn so với Tiết Đồng, vụ án của Trình Thiên đã thành lập chuyên án ở thành phố Y. Tiết Đồng bị giam giữ tại trại tạm giam của thành phố Y, cảnh sát đeo súng trên vai đạn lên sẵn, động tác rất thô bạo, áp tải cô như tội phạm nguy hiểm tới nhà ga.

Cha mẹ Tiết Đồng vô cùng hoảng loạn, Long Trạch ở trong nhà đợi mãi không thấy Tiết Đồng trả lời, gọi điện mới biết được tin dữ này, nghe xong giống như sét đánh ngang tai, hoảng sợ vô cùng, chiếc thuyền Lưu Ứng sớm đã chìm xuống biển sâu, mọi chuyện xử lý sạch sẽ, Tiết Đồng sao có thể bị tình nghi là hung thủ giết người.

Hắn chạy vội tới nhà ga, vẫn là chậm một bước, ở trong nhà tức giận vô cùng, lập tức gọi điện tìm luật sư, không dám chậm trễ liền kéo hai luật sư tới sân bay, đi thẳng về thành phố Y, so với Tiết Đồng thì hắn tới thành phố Y trước.

Tới nơi, luật sư bắt đầu làm việc, tính đến tình huống xấu nhất: “ Trong tay cảnh sát có một đoạn clip. Clip đó đã được chuyên gia kiểm nghiệm, xác định không phải là giả. Trong clip, quay từ phía sau lưng Tiết Đồng nổ súng bắn Trình Thiên. Có thể khẳng định Tiết Đồng là tội phạm tình nghi.”

“ Clip? Đoạn clip nào ” Long Trạch không hiểu, như muốn làm loạn ở cục cảnh sát.

Luật sư khuyên hắn bình tĩnh, sau đó miêu tả kỹ về đoạn clip. Xác định rõ về độ chứng thực của đoạn clip này, không khí trở nên ngưng trệ, trước mặt hắn mọi thứ đều trở nên hỗn độn.

Góc độ quay rất chuẩn, trong hình ảnh còn có cảnh Long Trạch nằm dưới đất, khuôn mặt Tiết Đồng nhìn khá rõ, cô cầm khẩu súng trong tay nhắm thẳng vào lưng Trình Thiên, cả hai vết thương đều chí mạng, sau đó, cô tiếp tục bắn hắn, Trình Thiên từ từ khụy xuống. Tiết Đồng chạy khỏi góc máy quay, hình ảnh trong đoạn clip chỉ có quay lại cảnh Trình Thiên nằm rạp xuống đất, liên tục ba bốn phút không cử động.

Không nói đến nguyên nhân, chỉ nhắc đến hậu quả, chính là việc Tiết Đồng là hung thủ giết chết Trình Thiên, hóa ra tại thuyền Lưu Ứng còn có kẻ khác.

Trình Thiên mất tích lâu như vậy, như thế hoàn toàn có đủ căn cứ để lập chuyên án điều tra về vụ mất tích của hắn.

Người trong cục cảnh sát tỏ ra không hề kiêng dè: “ Người bị hại là nhân vật quan trọng ở thành phố Y, cũng là nhân vật nổi danh trong nước, nếu tội giết người được thành lập, Tiết Đồng sẽ lãnh án tử hình.”

Long Trạch vừa nghe thấy hai chữ “ Tử hình” liền tức giận: “ Nhân vật nổi tiếng trong xã hội? Hắn chính là một tên lưu manh hai tay nhuộm đầy máu, làm ra những chuyện như thế sớm muộn hắn cũng chết.”

Luật sư khuyên hắn nên bình tĩnh, nhìn hắn mất bình tĩnh như vậy vội vàng kéo ra khỏi cục cảnh sát.

Chương 96: Điều kiện

Trong thời gian này, trại tạm giam không cho người nhà vào thăm, chỉ có luật sư của đương sự mới có thể thăm gặp.

Khi gặp, luật sư cũng chỉ dặn Tiết Đồng không được nói lung tung, cô cũng rất bình tĩnh, nói với luật sư của mình: “ Phiền các anh lo cho Long Trạch, dặn anh ấy đừng làm việc thiếu suy nghĩ, nhắc nhở anh ấy phải chú ý ngôn từ cử chỉ của mình. Tôi cũng chỉ là người bị Trình Thiên bắt cóc rồi đem bán, Trình Thiên muốn giết tôi, tôi mới giết hắn.”

Tiết Đồng cũng biết cảnh sát đã nắm giữ bằng chứng có căn cứ, hơn nữa chỉ cần Long Trạch không bị bắt, hắn nhất định sẽ nghĩ cách cứu cô ra.

Long Trạch không gặp được cô, hắn chỉ có thể nghe luật sư tường thuật lại tình hình của Tiết Đồng. Hai luật sư lần này hắn mời đều là người có tiếng tăm trong ngành luật pháp và là chuyên gia trong các vụ án hình sự, một trong hai luật sư nói với Long Trạch: “ Tiết Đồng giết người là sự thật, chúng tôi cần biết rõ chân tướng.”

“ Tiết Đồng chỉ phòng vệ.” Long Trạch gằn từng chữ, hắn biết chuyện Tiết Đồng giết người không thể phủ nhận, ở trong đầu nghĩ ra lí do nhằm thoái thác nói đến vấn đề này: “ Trình Thiên ở trong chợ đen mua lại Tiết Đồng, hắn thường xuyên có những giao dịch mua bán bất lương như này.

Khi đó, tôi vẫn là người của Trình Thiên, khi biết được những việc hắn làm, tôi đã tỏ thái độ không đồng tình. Sau đó, quen biết được Tiết Đồng tôi liền đưa cô ấy đi, cũng vì thế mà trở mặt với Trình Thiên. Hắn sợ chuyện làm ăn phi pháp của mình bị bại lộ, trăm phương nghìn kế phái người bắt Tiết Đồng trở về thành phố Y.”

Trên thuyền Lưu Ứng, ở sảnh chính đôi khi tổ chức những bữa đại tiệc xa xỉ, có thể sẽ gắn camera. Nhưng ở phòng ngủ hoặc những nơi khác khẳng định là không có, lúc đó ở sảnh chính Long Trạch cũng không có những hành động gì khác thường, nên hắn không sợ mình bị quay lại. Hắn kể lại chuyện trên thuyền, những vấn đề sâu xa hắn không đề cập tới, chỉ nói rằng hắn đến đó để cứu Tiết Đồng, sau đó tường thuật lại chuyện đã xảy ra.

“ Nếu tình huống lúc ấy nguy hiểm như anh nói, Tiết Đồng vì anh mà nổ súng, vậy có thể xem xét đó là hành động tự vệ.” Giọng của luật sư có chút ngờ vực: “ Nhưng bằng chứng đâu?”

Long Trạch lớn tiếng: “ Tôi chính là nhân chứng!”

Luật sư đỡ gọng kính vàng của mình rồi mở lại đoạn clip cho hắn xem, chỉ vào màn hình nói: “ Anh nói, Trình Thiên nhắm súng vào anh nhưng ở trong đoạn clip này, anh ở đâu? Nếu lúc ấy đang xảy ra tình huống nguy hiểm, Tiết Đồng vì tự vệ giết người, vì sao không báo án? Anh là chồng chưa cưới của cô ấy, chỉ có một mình anh làm nhân chứng, như vậy chứng cứ không đủ để kháng án.”

Sắc mặt Long Trạch bỗng xám đi, người hắn yếu bấy giờ là tội phạm giết người, hắn sẽ vì cô làm giả chứng cứ, sẽ giúp cô lo liệu tất cả, thậm chí có thể chịu tội thay cô, nếu cần hắn có thể cướp ngục, chỉ cần cô không có việc gì, hắn sẽ làm tất cả.

Hắn xuống giọng cầu xin: “ Các anh đều là những luật sư nổi tiếng, hãy giúp cô ấy nghĩ cách thoát tội, tiền không thành vấn đề, đổ tội lên người tôi cũng được. Nếu cần người chịu tội, có thể đưa tôi ra.”

“ Anh nên bình tĩnh, chúng tôi là luật sư, không thể biết pháp phạm pháp.” Về mặt người luật sư vẫn rất bình tĩnh, nói tiếp: “ Có điểm cần lưu ý, thuyền Lưu Ứng bị nhấn chìm, một chiếc thuyền to như vậy sao có thể bỗng dưng chìm được, trên thuyền có người khác hay không? Chuyện này không đáng ngại, dù sao không có chứng cứ để chứng minh chỉ có mình hai người ở trên thuyền, nếu cảnh sát có hỏi, anh không cần thiết phải trả lời, chuyện còn lại để chúng tôi lo.”

Một luật sư khác nhìn đoạn clip nói: “ Nếu muốn buộc tội Tiết Đồng giết người, chỉ có thể dựa vào đoạn clip này. Theo như trong clip, thực sự trên thuyền có cài đặt bom, sức công phá rất mạnh. Nhưng đoạn clip này có phần khác lạ, anh nói lúc ấy Tiết Đồng bị trôi ở sảnh chính, hai người thiếu chút nữa đã bị bom đánh chết, nếu lời nói anh là sự thật, vậy mẩu chốt nằm ở chỗ đoạn clip Trình Thiên đánh bom hai người đã đi đâu? Đây là đoạn clip nặc danh gửi đến cục cảnh sát, hơn nữa chỉ có một đoạn ngắn như vậy, rõ ràng có người muốn đẩy Tiết Đồng vào chỗ chết.”

Long Trạch khôi phục lại bình tĩnh, ánh mắt có phần khẳng định, thâm sâu khó đoán: “ Tôi hiểu rồi.”

Về phía cục cảnh sát cũng có gọi Long Trạch đến cho lời khai, hắn cũng biết nên trả lời thế nào để không gây bất lợi cho Tiết Đồng. Đối với thành phố Y, hắn không có gì lạ lẫm, chỉ có điều hắn không có thể lực như Trình Thiên. Cũng bởi lẽ trước kia hắn luôn tránh việc tiếp xúc với người khác, lần này Tiết Đồng gặp chuyện hắn lại lo cô ở trong đó bị ngược đãi, nên đã đem tiền lo lót cho những người ở trong ngục, ngay cả người quét rác trong trại giam hắn cũng lót tiền, hắn hy vọng cô sẽ không chịu khổ.

Mười ngày trôi qua, Long Trạch học được cách phải nhìn sắc mặt người khác để làm việc, cúi mình, hạ giọng. Người bị hại lại là nhân vật có tên tuổi tại thành phố Y, hàng năm khoản tiền nộp thuế cho nhà nước cũng là con số khổng lồ, vậy nên việc chạy cho Tiết Đồng thoát án là điều không thể.

Hắn tìm được nhiều bằng chứng phạm tội của Trình Thiên, chỉ riêng việc Cung Đêm hoạt động đen tối như nào cũng đủ khiến cho Trình Thiên thân bại danh liệt, sau đó hàng loạt những chứng cứ phạm tội khác của hắn tự nhiên không rủ cũng tới. Tội ác của hắn gây ra cho dù có chết hàng trăm lần cũng không đủ nhưng chuyện Tiết Đồng giết người là không thể chối cãi.

Nửa tháng sau, sắc mặt Long Trạch trở nên u ám, cả đêm hắn không thể chợp mắt, ban ngày bận rộn để tạo dựng mối quan hệ với người ở thành phố Y, không ngừng nói những lời khách sáo, thấp giọng mềm mỏng xin người khác giúp đỡ, nhưng mọi chuyện cũng không có tiến triển.

Mỗi ngày Long Trạch đều tới cục cảnh sát, hôm nay lúc rời khỏi cục cảnh sát, hắn gặp cha mẹ của Tiết Đồng, Long Trạch lưỡng lự không biết hai người có muốn gặp hắn hay không. Nói thêm, ở thành phố Y hắn cũng thông thuộc hơn cha mẹ cô, nên hắn đã thay cha mẹ cô tìm khách sạn tốt nhất ở thành phố Y, nhờ trợ lý giúp đỡ hai người, cha mẹ cô cùng hắn mỗi ngày đều đến cục cảnh sát, gọi điện cho luật sư hỏi về tiến triển của vụ án. Chỉ có điều, ba người vẫn chưa từng có lần đối diện trực tiếp với nhau.

Long Trạch đành đi đường vòng, thăm nghĩ nên giữ khoảng cách với cha mẹ cô, nhìn sắc mặt của hai người có phần tiêu tụy, lần này họ chủ động đi tới chỗ Long Trạch. Mẹ Tiết không những không trốn tránh mà còn chạy tới nắm tay hắn: “ A Trạch, cháu cứu Tiết Đồng được không? Cháu nhất định có cách cứu nó đúng không? ”

“ Bác gái, bác đừng sốt ruột, Tiết Đồng nhất định sẽ không có việc gì.” Long Trạch an ủi bà.

Câu nói này đối với cha mẹ cô không đủ để xoa dịu đi sự lo lắng như đang ngồi trên đồng lửa này. Cho dù thế nào, hai người cũng không tin con gái mình có thể giết người, nhưng sự thật ở trước mắt, sự tin tưởng của họ đã bị đánh bại.

Mấy ngày liền ngủ không đủ giấc, trong giấc ngủ cũng không thể tìm chế được nước mắt của mình, hai mắt của mẹ Tiết Đồng sưng húp, chỉ đủ để hé hờ để nhìn, bà túm chặt tay của Long Trạch: “ Cháu nhất định phải cứu lấy Đồng Đồng, nó còn trẻ, không thể như vậy mà ... ”

Mẹ Tiết khóc thành tiếng, giống như sắp gục ngã vì kiệt sức cha cô liền ở bên cạnh đỡ lấy bà, Long Trạch cũng sốt ruột: “ Hai bác về khách sạn trước, ở trong này cũng không làm được gì, cháu sẽ nghĩ cách cứu cô ấy ra. Nếu Tiết Đồng nhìn thấy hai người như này, cô ấy sẽ rất đau lòng, chỉ sợ chưa chờ được ngày cô ấy trở ra, hai người đã đổ bệnh.”

Luật sư thông báo cho cha mẹ Tiết Đồng thông tin không mấy lạc quan, giết người là tội lớn, nhẹ thì ngồi tù, nặng thì án tử hình, hai bản án nặng như vậy đối với cha mẹ của cô rất khó có thể chấp nhận. Mẹ Tiết nắm chặt tay của Long Trạch, giống như đang bầu vút lấy chiếc phao cứu sinh, khóc lóc: “ A Trạch, chúng tôi nghĩ thông suốt rồi, cháu rất thích Đồng Đồng, chỉ cần nó bình an vô sự, chúng ta sẽ không phản đối. Thực sự sẽ không phản đối. Nó không thể ngồi tù, không thể có việc gì được.”

Con gái ở với Long Trạch còn tốt hơn cả đời ngồi trong tù. Mẹ Tiết khóc đến thở không ra hơi, lồng ngực phập phồng như sắp nổ tung, cha Tiết ở bên cạnh giúp bà dễ dàng hít thở hơn, nói: “ A Trạch, chúng tôi biết cậu là người tốt, ngày đó Đồng Đồng nhận quà của cậu, là do nó sẽ nghĩ tới cùng cậu kết hôn, cậu nhất định phải cứu nó.”

Long Trạch ở bên cạnh không ngừng gật đầu, khuyên nhủ hai người một lúc rồi nhờ trợ lý đưa họ về khách sạn. Lúc này, đầu hần đau như búa bổ, không thể nào bình tĩnh trở lại. Phương diện quan hệ đều đã đã thông tư tưởng được phần nào, Long Trạch lấy thân phận là trợ lý luật sư để gặp Tiết Đồng, nhìn thấy cô trong trang phục tù nhân bị còng tay, sắc mặt tiêu tụy khiến trái tim hần thất lại, hần không thể không chế được cảm xúc của mình, tâm trạng trở nên rối rắm, hai mắt toát ra vẻ đau thương tột cùng, một lúc sau mới lên tiếng: “ Tiết Đồng, đừng sợ, còn có anh.”

Tiết Đồng không nói gì nhiều, ánh mắt tràn vẻ bi thương, nhưng rất kiên cường: “ Em sẽ không nói lung tung, em biết anh nhất định sẽ đến cứu em.”

“ Anh nhất định sẽ cứu em ra, chúng ta sẽ nhanh chóng kết hôn.” Long Trạch cố nặn ra nụ cười gượng gạo, khuôn mặt hần như đông cứng lại: “ Ngày hôm qua, anh gặp cha mẹ em, hai người đã không phản đối chúng ta ở cùng một chỗ, sẽ đến tham gia lễ kết hôn của chúng ta. Khi kết hôn, em sẽ là của anh, cả đời này em chạy không thoát.”

Tiết Đồng cười nhạt: “ Hai người khỏe không? Nghe nói, anh đã thu xếp cho hai người rất tốt.”

“ Cha mẹ em vẫn khỏe, rất lo lắng cho em.” Lúc này, còn có luật sư cùng nhân viên trại giam ở bên cạnh, tuy rằng bọn họ không nghe rõ, Long Trạch cũng không dám nói nhiều: “ Anh sẽ giúp em tìm được chứng cứ.”

“ Không nên làm chuyện nguy hiểm.” Tiết Đồng nhỏ giọng dặn dò hần: “ Chúng ta còn muốn mãi mãi ở bên nhau, không nên hồ đồ, tránh xảy ra chuyện không may.”

Long Trạch bảo cô cùng luật sư nói về vụ kiện, phần nào của vụ án cô cũng được nắm rõ, chuyện nào không nên nói. Nhìn khuôn mặt hốc hác của Long Trạch, sắc mặt cũng yếu ớt thấy rõ, nhưng mỗi lần nhìn thấy hần cô lại cảm thấy rất ấm áp, cho dù thế nào, chỉ cần Long Trạch ở bên cạnh cô sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Long Trạch vẫn nghĩ đến chuyện thuyền Lưu Ứng có cài camera, không thể có người khác, điều tra được một thời gian, hần tìm được một nguồn tin mới, nói rằng: “ Chuyện làm ăn của Trình Thiên, Trang Lăng là người nắm rất rõ, nếu hần cũng không biết, chúng tôi sao có thể biết.”

Trang Lăng! Hần nên nghĩ đến con người này từ sớm, chỉ tiếc gần đây chạy vạy khắp nơi nên hần đã quên mất con người này. Trang Lăng hiện tại đang thụ án tử hình, chứng cứ vô cùng xác thực, đằng sau lại có thể lực khác ép chết hần, đương nhiên vụ án của hần mau chóng đưa ra phán xét. Nhưng ngày thi hành án được tạm hoãn lại, Trang Lăng tỏ ra rất đồng tình với phán xét, không hề có ý định kháng án.

Cũng do Long Trạch chủ quan nghĩ rằng án tử hình sẽ nhanh chóng chấp hành, không nghĩ tới việc quan tòa lại tạm hoãn ngày thi hành án lại. Cuộc sống trong trại giam của Trang Lăng cũng không mấy dễ thở, trước đây là kẻ hô mưa gọi gió, đắc tội với không ít người, bây giờ ở trong ngục bốn phía là tường vây, sống không thấy ánh mặt trời, đối với hần đúng là sự mĩa mai. Hơn nữa, trại giam hần đang thi hành án rất phức tạp, phạm nhân bị giam ở đây đều rất hung hãn, chuyện hần bị tra tấn là khó tránh khỏi.

Sắc mặt Trang Lăng trắng bệch, hai người cách một song sắt, nhìn thấy Long Trạch khỏe miệng hần nở nụ cười yếu ớt: “ Đợi đã lâu, bây giờ anh mới tới.”

Nghe Trang Lăng nói câu này, gân xanh trên trán Long Trạch nổi lên thấy rõ, trầm giọng hỏi: “ Clip là do anh cung cấp? Là anh giao cho cảnh sát?.”

“ Chỉ có thể nói là tôi rất may mắn, không nghĩ tới việc Trình Thiên sẽ chết trên thuyền Lưu Ứng, nơi đó có cài sẵn một máy camera, cho tôi nhìn thấy tất cả sự việc diễn ra, rất sáng khoái. Cũng rất cảm động, anh hùng cứu mỹ nhân, rồi mỹ nhân lại cứu anh hùng, rất đáng xem.” Trang Lăng nói với giọng khen ngợi, tình thần của hắn có phần sa sút: “ Góc quay cũng rất hoàn mỹ, cho dù Tiết Đồng nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội danh.”

Hai mắt Long Trạch sáng như đuốc nhìn Trang Lăng: “ Anh muốn như nào?..”

“ Đời này tôi vốn không muốn gặp lại anh, đoạn clip cũng không muốn đem ra công bố, chỉ có điều ...” Trang Lăng nâng tay: “ Anh xem, tôi ở tình cảnh như này, còn có lựa chọn sao?..”

Hắn giả vờ giả vịt thở dài: “ Người khác muốn đẩy tôi vào chỗ chết, chẳng qua là tôi bị bán đứng mới bị bắt lấy, tôi không còn cách nào khác.”

“ Không cần dài dòng.” Giọng Long Trạch trầm thấp, nhưng mỗi câu nói của hắn rít qua kẽ răng.

Trang Lăng mở miệng mấp máy nói câu gì đó nhưng không phát ra âm thanh. Người bình thường không thể nghe được hắn nói gì, nhưng Long Trạch thì nghe rất rõ ràng, hắn nói: “ Cứu tôi ra ngoài.”

“ Cứu như thế nào?..” Long Trạch thấp giọng hỏi: “ Vụ án của anh không có cách lật lại bản án. Tôi có thể giúp anh tìm chứng cứ ở đâu, người nào có thể giúp được?..”

Trang Lăng thấp giọng nói: “ Có chứng cứ thì tôi tìm anh làm gì? Tôi không còn cách nào khác, ở trên đời này anh giống như vị thần vậy, cho nên Trình Thiên mới muốn giết chết anh, kết quả là tự giết chính mình. Thân thủ anh nhanh nhẹn như vậy, nhà tù đối với anh chắc không thành vấn đề. Hơn nữa, tôi còn muốn chuyển trại giam, trên đường ...”

Trang Lăng nhếch khóe miệng nhìn Long Trạch, dùng giọng nói cực thấp: “ Nếu anh ra tay, thì vào bữa ăn sáng.”

Cướp ngục! Trang Lăng muốn hắn cướp ngục, Long Trạch nhìn hắn nở nụ cười âm hiểm. Trong thời gian Tiết Đồng bị bắt, hắn cũng nghĩ đến tình huống xấu nhất, hắn sẽ đưa cô đi. Nhưng đó là chuyện bất đắc dĩ, hắn không muốn đi con đường này, rất mạo hiểm. Huống gì, hắn không muốn sống những ngày chạy trốn, hắn muốn cùng Tiết Đồng bình thản sống qua ngày, vô ưu vô lo, cùng nhau xem mặt trời mọc, ngắm ánh hoàng hôn.

Trang Lăng tiếp tục nói: “ Ý của tôi rất rõ ràng. Còn nhớ lần trước, anh bảo tôi giúp anh, sẽ cho tôi lợi ích thỏa đáng, tôi cũng đã giúp anh. Anh rất thông minh, tôi vốn không muốn dây dưa gì với anh, chỉ cần tôi bình an sẽ đưa đoạn clip đầy đủ cho anh. Anh sắp kết hôn? Nhìn anh bây giờ tôi cũng rất hâm mộ, không biết anh có thể sinh ra một đứa trẻ cũng thông minh như bố nó được không.”

Long Trạch trầm mặc.

“ Anh cứ suy nghĩ cho kĩ, tôi cũng như người phụ nữ của anh, không có ngày nào được yên ổn, nếu cô ta cũng bị đánh như tôi, đánh tới khi mặt mũi bầm dập, lúc đó anh mới hiểu đau đớn là như thế nào. Nghe nói, trại giam nữ tử tù rất biến thái, phụ nữ ở trong đó còn ghê gớm hơn cả đàn ông, hơn nữa phụ nữ rất nhỏ nhen, tính đố kỵ rất cao, giống như người điên vậy, đến lúc đó anh có tiền cũng không làm gì được, Tiết Đồng xinh đẹp như vậy, nếu trên mặt có thêm vài vết sẹo.” Trang Lăng giả mù sa mưa, cười nói: “ Thật đáng tiếc.”

“ Cứ suy nghĩ cho kĩ.” Trang Lăng nói xong, xoay người rời đi.

52. Chương 97 - 98

Chương 97: Tin vui

Tiết Đồng nằm ở trên giường, hai mắt chăm chú nhìn trần nhà sơn màu trắng. Do Long Trạch đã lo lót rất tốt với người ở trong trại nên quần giáo ở đây đối với cô rất tử tế, lúc thăm vấn cũng rất nhẹ nhàng, còn có một nữ cảnh sát thường xuyên nói chuyện với cô. Ngay cả việc ăn uống cũng rất chu đáo, bữa ăn của cô so với người khác đầy đủ hơn rất nhiều. Chỉ có điều, ngày ngày ở trong phòng giam nhỏ hẹp, rất gò bó.

Cũng may, cô còn có vài quyển sách để làm bạn, quần giáo thấy cô ở đây ngày ngày buồn bã nên đã đưa sách cho cô đọc giết thời gian. Bây giờ có rất nhiều thời gian để ngủ nhưng cô lại thường xuyên mất ngủ, hai mắt lúc nào cũng nhìn trần nhà đến gần cả người. Cô không lo lắng ỉn, bởi cô biết nhất định mình sẽ được thả ra ngoài, Long Trạch sẽ không để mặc cô ở trong này.

Điều cô lo lắng nhất lúc này chính là Long Trạch, sợ hấn sẽ vì cô mà làm những chuyện nguy hiểm. Trần nhà trong trại giam giăng đầy mạng nhện nhìn một lúc lâu giống như bị thôi miên, hai mắt nặng trĩu suy nghĩ dần trở nên mơ hồ.

Luật sư cũng thường xuyên tới thăm cô, nhắc nhở cô chuyện nào nên nói, chuyện nào không nên nói, rồi nói qua về tình hình của Long Trạch, bảo cô không cần phải lo lắng. Mỗi ngày qua đi, ngày nào cũng như ngày nào, cô cảm thấy sức khỏe giảm sút. Hôm nay, nữ cảnh sát đến tìm cô để nói chuyện phiếm, thấy tinh thần của cô không tốt, sợ cô bị bệnh liền xin lệnh đưa cô đi bệnh viện để khám.

Sau khi kiểm tra toàn diện xong, bác sĩ nói: “Sức khỏe của cô không có vấn đề gì. Chỉ có điều, cô mang thai.”

Tiết Đồng như đang nằm mơ, một lúc lâu sau cô mới có phản ứng rằng bác sĩ nói cô đang mang thai, không biết nên mừng hay nên lo. Tình huống bệnh nhân ngạc nhiên khi nghe mình có thai đến gần người là chuyện thường xuyên xảy ra, bác sĩ nói với y tá: “Đưa cô ấy đi kiểm tra thai, xem thai nhi phát triển như thế nào.”

Đến khi y tá gọi cô, Tiết Đồng cũng chưa lấy lại được phản ứng. Nữ cảnh sát ở bên cạnh vỗ nhẹ vai cô: “Cô có em bé, đi, đi làm kiểm tra trước.”

Tiết Đồng mơ màng đi theo y tá, nữ cảnh sát ở bên cạnh cô an ủi: “Cô còn trẻ, chuyện này là đương nhiên, từ từ thích ứng là được rồi. Là phụ nữ, mang thai là điều hạnh phúc nhất, con tôi năm nay đã năm tuổi, nhìn nó lớn lên từng ngày, cảm thấy rất mãn nguyện. Chồng cô đối với cô tốt như vậy, anh ta mà biết tin này, chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Tiết Đồng không biết Long Trạch có thích đứa nhỏ này không, hai người chưa từng đề cập qua vấn đề này. Cô tính đi tính lại, đứa nhỏ ước chừng đã được hơn một tháng, nhiều nhất là hai tháng. Nằm ở trên giường khám, cô cảm thấy rất bối rối, ngộ nhỡ sinh ra một quả trứng thì phải làm sao? Có lẽ sẽ dọa chết những người ở bệnh viện mất.

Nhưng khi đọc kết quả kiểm tra xong, đứa nhỏ bây giờ còn chưa thành hình, nhưng tuyệt đối không phải là một quả trứng, Tiết Đồng nghĩ lại ý nghĩ vừa rồi thật hoang đường, tự cười bản thân đã nghĩ quá xa, người bên cạnh không hiểu cô vì sao lại cười.

Bác sĩ nhìn kết quả, liền dặn dò cô nên chú ý: “Đứa nhỏ chừng hơn một tháng, nếu cô quyết định giữ lại đứa nhỏ này, nên đặc biệt chú ý sức khỏe, mấy tháng đầu mang thai là phải cẩn thận. Tình hình của cô có phần đặc biệt vì đứa nhỏ nên thư giãn tinh thần, không nên lo lắng nhiều, bằng không sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của đứa nhỏ.”

Tiết Đồng gật đầu, đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện, cô còn chưa chuẩn bị tốt bản thân, chưa chuẩn bị tinh thần làm mẹ. Long Trạch nhận được tin liền chạy nhanh tới bệnh viện, tuy rằng đã được sự đồng ý nhưng cảnh sát vẫn không để hấn quá gần gũi với Tiết Đồng, vài người canh giữ ở bên cạnh.

Long Trạch cũng rối rắm tựa như chưa biết chấp nhận chuyện này thế nào, hấn cũng chưa có chuẩn bị tốt, đứng ở cách cô vài bước, nhìn cô cười nói: “Tiết Đồng, em phải giữ gìn sức khỏe.”

Đối với đứa nhỏ, hấn cũng chưa biết nên nói thế nào, nói tiếp: “Anh rất vui, anh sẽ yêu nó như yêu em, sẽ không đá văng nó ra khỏi cửa.”

“Xì.” Tiết Đồng cười. Ở thế giới của hấn, Long Trạch là đứa nhỏ lớn lên không có cha mẹ bên cạnh, câu nói của hấn khiến các quần giáo ở bên cạnh cũng phải bật cười: “Cậu đúng là một người chồng rất hiểu

biết, hai người vẫn còn trẻ, về sau cùng nhau chăm sóc trẻ nhỏ sẽ thấy có nhiều điều mới mẻ.”

Long Trạch cười ngượng: “ Không phải lo lắng, đứa nhỏ chắc chắn sẽ giống em, không giống anh.”

Những lo lắng lúc trước của Tiết Đồng đều tan biến hết, cô không biết đứa nhỏ này có giống Long Trạch hay không. Nếu nó cũng có một cái đuôi, nói thật sẽ rất đáng yêu nhưng cũng sẽ gặp không ít rắc rối. Nếu giống cô, là người bình thường, tuy rằng có nhược điểm nhưng sẽ dễ dàng du nhập vào cuộc sống bình thường hơn. Nhưng mặc kệ, dù thế nào thì đứa nhỏ cũng là kết tinh tình yêu của cô và Long Trạch. Cô nhìn hẩn cười, thấp giọng nói: “ Giống anh, em cũng thích.”

Tiết Đồng mang thai, tương lai đứa nhỏ sẽ giống hẩn, cảm giác này rất kì diệu. Long Trạch cũng không biết đứa nhỏ này sẽ có hình dáng gì, bởi chính hẩn cũng không khẳng định được sau này sẽ như nào. Tâm trạng có mong chờ, có kích động còn có chút sợ hãi, tất cả những cảm giác ấy bện thành một chỗ tạo thành cảm giác vui sướng vỡ òa, tương lai còn có nhiều niềm vui đang chờ đón hẩn, giống như món quà có nhiều lớp giấy bọc, chờ hẩn tháo gỡ từng lớp ấy ra.

Hẩn sợ Tiết Đồng ở trong trại sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa nhỏ, liền nói với cảnh sát hy vọng có thể để cô ở lại bệnh viện, không nên cả ngày nhốt cô ở trong phòng giam. Cha mẹ Tiết Đồng nghe được tin cô đã mang thai, cũng không còn cảm giác bài xích hẩn nữa, hai người bất đắc dĩ nói: “ Nếu chuyện đã thế rồi thì đành vậy. Đứa nhỏ sẽ là bùa hộ mệnh cho nó.”

Mẹ Tiết cũng không còn sức đâu để quan tâm việc Long Trạch là người hay yêu quái nữa, liền lôi kéo cha Tiết chạy đi tìm Long Trạch, gặp được hẩn, bà nắm lấy tay của Long Trạch: “ A Trạch, nó đã mang thai con của con, con nhất định phải cứu nó.”

Cha mẹ Tiết Đồng đã đi khắp nơi để hỏi thăm, mới biết rằng năng lực của mình là con số không, bọn họ rất ít khi nhìn thấy Long Trạch cũng không biết hẩn đang làm gì. Hai người chỉ sợ Long Trạch bỏ mặc Tiết Đồng, đối với chuyện của con gái mình, cha mẹ cô không còn có chút hy vọng nào.

Mẹ Tiết Đồng nước mắt lưng tròng: “ Trong bụng của nó có cốt nhục của con, con không thể bỏ mặc cốt nhục của chính mình, vì đứa nhỏ con phải cứu lấy nó.”

Mẹ Tiết khóc đến hai mắt đục ngầu, Long Trạch nắm lấy tay bà, an ủi: “ Con sẽ cứu cô ấy ra, Tiết Đồng sẽ không gặp chuyện gì cả, rất nhanh sẽ có thể trở ra.”

“ Con nhất định phải cứu nó, nhất định phải cứu nó.” Mẹ Tiết không ngừng lặp đi lặp lại câu nói này, đôi mắt đầy vẻ sầu lo bi thương.

“Con cam đoan sẽ cứu được cô ấy ra, cho dù con có gặp chuyện gì đi nữa con cũng không để Tiết Đồng gặp chuyện.” Long Trạch nhìn bà, giọng nói đầy khẳng định.

Chúng cố phạm tội của Trình Thiên thu thập được khá nhiều nhưng Long Trạch vẫn chưa tìm được bằng chứng Trình Thiên mua Tiết Đồng từ chợ đen. Hơn nữa, khi mua Tiết Đồng là do Trang Lăng sắp xếp vụ này, nhưng hẩn tuyệt đối sẽ không đưa chứng cứ này cho Long Trạch.

Long Trạch mất rất nhiều sức lực để đi tìm đoạn clip đầy đủ về chuyện xảy ra trên thuyền Lưu Ứng, nhưng không thu được kết quả gì. Long Trạch đứng ở trong phòng khách sạn, hai mày hẩn nhíu chặt lại, đã lâu hẩn chưa có giấc ngủ ngon. Tiết Đồng đã mang thai, đứa nhỏ có khả năng sẽ giống hẩn, nhưng chuyện mang thai không thể coi thường, nếu không giúp Tiết Đồng sớm thoát khỏi ngục tù, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện.

Hẩn muốn Tiết Đồng có thể hưởng thụ cuộc sống bình yên, trần trọc suy nghĩ một đêm, cuối cùng hẩn quyết định đồng ý với điều kiện của Trang Lăng.

Vào lúc hừng đông, Long Trạch rời khỏi khách sạn, chuẩn bị đi tới trại giam, xe đỗ cách trại giam tầm một km, ngay lúc này lại nhận được điện thoại của cục cảnh sát, có người nói muốn tìm hẩn nói chuyện về vụ án, hẩn vội vàng lái xe trở về.

Văn phòng cục cảnh sát không lớn, cửa chớp kéo được một nửa, vài cán bộ điều tra bước vào phòng. Bàn làm việc được làm bằng gỗ lim trên đó có vài xấp văn kiện, người trong phòng là một người đàn ông trung niên ước chừng ngoài năm mươi, sống lưng thẳng tắp, bề vai rộng cho thấy rõ là một người có khí chất uy

quyền. Tuy rằng đã luống tuổi, nhưng dáng người mặc đồ vest vẫn toát ra vẻ hấp dẫn. Cảnh sát trưởng đưa Long Trạch vào phòng chính, kính cẩn nói: “ Tôn cục trưởng, đây là Long Trạch.”

Cảnh sát trưởng ở bên cạnh giới thiệu thân phận Long Trạch với đối phương, nói ngắn gọn không dám sai sót lấy một chữ, sau đó cảnh sát trưởng rời khỏi phòng, cung kính đóng cửa lại.

Long Trạch đứng trước ông ta, chào hỏi: “ Tôn cục trưởng, xin chào.”

Tôn cục trưởng nở nụ cười hòa ái nói: “ Bây giờ, người trẻ tuổi càng ngày càng tài giỏi, danh tiếng Đỗ Thần nổi tiếng khắp nơi hóa ra là người trẻ tuổi như vậy.”

“ Không dám. Cũng do những cao thủ không tham dự cuộc thi nên tôi mới có cơ hội này.” Long Trạch khách khí nói.

“ Nghe nói, không những cậu là Đỗ Thần mà thân thủ cũng rất nhanh nhạy. Gần đây còn vạch trần được hành vi phạm tội của Trình Thiên, mọi người đều kính nể, nghe nói chứng cứ phạm tội đều do cậu tìm được?..”

Long Trạch không biết nên trả lời thế nào, đành nói: “ Cũng do bạn bè giúp đỡ.”

“ Có người nói rằng, Tiết Đồng bị lừa đem bán tại chợ đen, sau đó được Trình Thiên mua lại. Về sau, khi trở về nhà được một thời gian, lại bị Trình Thiên bắt lại, vì thế mà giết Trình Thiên.” Tôn cục trưởng nhìn Long Trạch: “ Chỉ đáng tiếc, không có chứng cứ chứng minh cụ thể tình huống lúc đó, ngay cả chuyện Tiết Đồng được Trình Thiên mua về cũng không có bằng chứng xác minh.”

“ Tôi sẽ tìm được.” Long Trạch rất chắc chắn: “ Hiện tại, bản án cũng chưa có kết luận cuối cùng.”

“ Tôi tin tưởng cậu sẽ tìm được. Cậu hẳn biết là Tiết Đồng đang mang thai, rất nhanh cậu sẽ làm cha. Thế nhưng, với tình hình hiện tại sẽ ảnh hưởng không tốt đến sự phát triển của thai nhi.”

Tôn cục trưởng chăm chú nhìn Long Trạch, nói tiếp: “ Tin chắc rằng Tiết Đồng đã nói với cậu những chuyện trải qua sau khi bị lừa đem bán. Đây là một tổ chức tội phạm khổng lồ, hoạt động kín kẽ không để lộ sơ hở, mạng lưới hoạt động trải dài khắp thế giới, hai năm gần đây có không ít những con gái nhà quyền quý bị chúng bắt đem bán, cuộc tìm kiếm như mò kim dưới đáy biển, rốt cuộc cũng không thể tìm được. Những người giống như Tiết Đồng có thể trở về nhà là rất hiếm.”

Long Trạch nhìn ông ta: “ Ông muốn nói là ...?”

Tôn cục trưởng chậm rãi nói: “ Tôi cũng không vòng vèo, tôi sẽ cho cậu một con đường khác. Đối với ổ nhóm phạm tội này, chính là một khối u ác tính đối với xã hội, hình cảnh quốc tế mất không ít thời gian và nhân lực để điều tra, cũng không ít người hy sinh. Vừa hay, cậu cũng đang tìm chứng cứ mua bán người của Trình Thiên, không bằng cậu xâm nhập sâu hơn nữa để điều tra về ổ nhóm hoạt động này.”

Long Trạch có phần hiểu được ý của Tôn cục trưởng: “Quả nhiên cậu rất thông minh, tôi không thể nói hết mọi chuyện cho cậu được bởi đây là một vụ án phải đánh lâu dài, dù sao tội trạng của Trình Thiên cũng rất rõ ràng, người cũng đã chết, cậu lại mời hai luật sư giỏi như vậy cũng chỉ có thể ngồi tù nhiều nhất là hai đến ba năm, có thể xin án treo, tại ngoại chấp hành án. Kết quả sẽ phát triển theo hướng tích cực.”

Tôn cục trưởng dừng lại một chút: “ Chúng ta cùng nhau hợp tác, có điều, chuyện này rất nguy hiểm.”

“ Tôi hiểu.” Hai mắt Long Trạch sáng ngời, đầy sinh lực: “ Chỉ cần ông có thể đảm bảo Tiết Đồng không xảy ra việc gì, những chuyện khác sẽ được giải quyết ổn thỏa, hơn nữa người thu thập được chứng cứ sẽ là ông, không phải tôi.”

Chương 98: Mây tan

Bụng Tiết Đồng đã thấy rõ, cô có thể cảm nhận được một sinh mệnh nhỏ bé đang trưởng thành bên trong. So với những phụ nữ mang thai khác, cô không có những dấu hiệu nôn nghén khi mang thai, không mệt mỏi, khẩu vị ăn uống cũng rất khá, buổi tối ngủ cũng sâu giấc. Từ khi biết mình mang thai, cô đã không để tâm trạng rơi vào tình trạng xấu mặc dù ở bệnh viện luôn có người theo sát cô, những người bên ngoài cũng không thể vào thăm.

Đến chiều, quản giáo sẽ đưa Tiết Đồng xuống vườn hoa đi dạo, mọi chuyện đều do Long Trạch dàn xếp kĩ càng, trong phạm vi khả năng của hắn làm được, hắn sẽ không từ bỏ bất kì cơ hội nào. Trong một thời gian dài ở trại tạm giam, Tiết Đồng với những quản giáo cũng có quan hệ rất tốt, đều xem nhau là bạn, mọi người đều cho rằng cô sẽ không bị định tội, lúc không có người ngoài, hai bên còn đùa giỡn cười đùa.

Nữ cảnh sát thường xuyên nhắc nhở cô ăn uống, rồi chia sẻ kinh nghiệm của mình trong quá trình mang thai, nói cô nên chú ý điều gì, kiêng kị những gì, rồi còn cho cô đọc sách về những điều cần chú ý khi mang thai. Tiết Đồng đọc được vài trang liền thấy đau đầu, cô thích ở trong phòng, đọc nhằm để cô và con có thể cùng nghe, sau đó sẽ mở nhạc có ích cho đứa nhỏ, hy vọng sau này đứa nhỏ sẽ là người tốt.

Đứa nhỏ này có tính cách khá giống Long Trạch, trong ba tháng đầu mang thai, lượng cơm của Tiết Đồng ăn có thể sánh ngang với đàn ông khỏe mạnh, hơn nữa ăn rất nhiều thịt. Nếu bữa nào ăn ít đi, sẽ đói rất nhanh, tuy rằng cô không có tự do nhưng về phương diện ăn uống không hề kém so với lúc ở bên ngoài, cuộc sống được coi là đủ đầy. Cô còn có thể nghe được nhịp tim đập của đứa trẻ, tinh thần ngày càng phấn chấn, cả ngày cùng nữ quản giáo nói về đứa nhỏ, đề tài về trẻ nhỏ nhanh chóng được ưa chuộng, hai người nói chuyện không ngừng.

Lâu rồi cũng không thấy Long Trạch tới thăm cô, nhưng luật sư thì thường xuyên tới, hai vị luật sư này nói chuyện khá cứng nhắc, nên cuộc gặp gỡ này vô cùng tẻ nhạt, Tiết Đồng còn thấy các cảnh sát điều tra còn dễ thương hơn họ.

Chỉ cần tâm trạng cảm thấy thoải mái, cảm giác giam cầm sẽ tự nhiên biến mất, buổi sáng có người giám sát cô rời giường, ăn cơm đúng giờ. Mỗi ngày trôi qua, Tiết Đồng dần hình thành thói quen ithub, cuộc sống dường như rất nhàn hạ, đều có người bên cạnh nhắc nhở cô. Trước đây, cuộc sống của cô không có trật tự luôn làm việc theo cảm hứng, ở trong này đều có người theo sát và chăm sóc cho cô, phần nào có lợi cho việc dưỡng thai.

Đứa nhỏ đã được bốn tháng một ngày, Tiết Đồng ngồi ở ghế phơi nắng, ở bên cạnh là nữ cảnh sát đang tiếp chuyện cô, bỗng nhiên đứa nhỏ ở trong bụng đá cô một cái, Tiết Đồng than “Ài”. Theo bản năng lấy tay che bụng, đau đến trán toát cả mồ hôi.

Nữ cảnh sát vội đỡ lấy cô: “Làm sao vậy?”

Cơn đau đã giảm bớt, Tiết Đồng chậm rãi mở miệng: “Hình như nó đá em.”

“Đá đau như vậy sao?” Chị Hồ lo lắng: “Vậy chị đưa em đi kiểm tra.”

Sau khi hết đau, chị Hồ đưa cô tới phòng bệnh, sau khi có kết quả siêu âm B, vẻ mặt của bác sĩ không được tốt, muốn nói gì đó lại thôi, mãi sau mới lên tiếng: “Tình huống không tốt lắm.”

Chị Hồ lo lắng đứng lên, nhìn Tiết Đồng toát đầy mồ hôi, giọng nói hơi run run: “Rốt cuộc là có chuyện gì.”

Bác sĩ đem kết quả cho chị Hồ: “Đứa nhỏ phát triển không đầy đủ. Cô xem, nửa thân dưới của nó phát triển không bình thường, chỉ có một chân, hơn nữa vị trí cũng ..”

Chị Hồ nhìn vào kết quả siêu âm, hình như đứa trẻ này không có chân, chị cũng không biết nên nói gì, Tiết Đồng cầm xem kết quả siêu âm, xem xét tỉ mỉ.

Bác sĩ ở bên cạnh an ủi: “Cô còn trẻ, về sau có thể sinh đứa khác. Hơn nữa, hiện tại cô cũng không có khả năng để làm mẹ.”

Chị Hồ vỗ nhẹ bả vai Tiết Đồng, rồi nhìn xuống chiếc bụng nhô lên của cô, đứa nhỏ đã được hơn bốn tháng, không nghĩ lại phát triển không đều, nhẹ giọng nói: “Tiết Đồng, đứa trẻ sau sẽ khỏe mạnh hơn.”

Tiết Đồng còn đang mãi nhìn ảnh siêu âm của đứa nhỏ, đứa nhỏ không phải là không có chân, mà đó là đuôi của nó, trách không được đá lại đau như vậy, hóa ra nó và Long Trạch giống nhau. Khóe môi Tiết Đồng cong lên, bác sĩ bên cạnh nói: “Vậy khi nào cô sẽ làm?”

“Làm gì?” Tiết Đồng ngạc nhiên, từ nãy mãi mê nghiên cứu cái đuôi của đứa nhỏ, nên không nghe được bác sĩ và chị Hồ đang nói gì.

Bác sĩ thở dài: “Đứa nhỏ này không cần thiết giữ lại, tuy rằng bốn tháng đã phát triển thành hình người, nhưng nếu còn để lâu sẽ rất nguy hiểm trong lúc phẫu thuật, đáng nhẽ tháng trước cô nên tới siêu âm.”

“Vì sao không thể giữ?” Tiết Đồng theo phản xạ hỏi bác sĩ, nói xong cũng không hiểu mình đang nói gì.

Bác sĩ thấy phản ứng của cô không bình thường, chắc có lẽ do sự phát triển của thai nhi dị dạng nên gặp đả kích lớn, tình huống như vậy không phải là hiếm: “Cô trở về suy nghĩ kỹ, tốt nhất là nên thương lượng với cha đứa nhỏ. Tuy rằng thai nhi đang trong giai đoạn trưởng thành nhưng rất dễ xảy ra trường hợp lưu sản, đến lúc đó đối với cô và người thân còn chịu tổn thương hơn nữa. Cho dù có thể sinh ra, nhưng tương lai đứa trẻ này sẽ không thể phát triển bình thường được.”

Tiết Đồng vốn muốn hỏi đứa nhỏ có chỗ nào không bình thường, ví dụ như nhịp tim hoặc những chuyện khác, dù sao đứa nhỏ này cũng đặc biệt, nó so với con người không giống nhau không thể lấy những trường hợp mang thai khác ra để nói được. Tiết Đồng trả lời cho có lệ: “Tôi muốn về suy nghĩ lại.”

Phụ nữ mang thai không thể chịu được đả kích, bác sĩ cũng không nói gì thêm. Lúc trở về, chị Hồ nhẹ nhàng an ủi cô: “Tiết Đồng, em và đứa nhỏ này có duyên không phận, về sau sẽ có đứa trẻ khác.”

Tiết Đồng tỏ ra rất thoải mái: “Em sẽ không bỏ đứa nhỏ này.”

Giọng nói của cô chắc nịch, chị Hồ thấy cô không có thái độ gì cả, càng thêm phần lo lắng.

Tiết Đồng cũng hơi sợ, một mình ở trong phòng bệnh cầm ảnh siêu âm, sau đó cau mày lẩm bẩm: “Sao cái đuôi lại ngắn ngắn như này?”

Chiều dài cái đuôi của Long Trạch dài hơn cái đuôi này gấp hàng chục lần, mà đứa nhỏ trong bụng của cô đầu nó khá to, cái đuôi thì lại ngắn, Tiết Đồng ở trong phòng đi đi lại lại, lo lắng cuối cùng tự mình đưa ra kết luận – cô ăn quá ít, dinh dưỡng cho đứa nhỏ không đủ, có khả năng dinh dưỡng không đủ, ví dụ như não, tim đã hấp thụ hết dưỡng chất nên cái đuôi không dài ra.

Sau đó, Tiết Đồng càng ăn càng hăng hái, chị Hồ thấy cô có điểm lạ, Tiết Đồng ngẫm nghĩ không nói cũng không được, đành lên tiếng: “Chị Hồ, đứa nhỏ này đến với em, có thể nói là duyên phận, mặc kệ nó sẽ như nào, em muốn sinh nó ra.”

Chị Hồ đã làm mẹ, đương nhiên có thể hiểu được tâm sự của Tiết Đồng, nói sao tình cảnh hiện tại của Tiết Đồng tương đối đặc biệt, đứa nhỏ còn chưa gặp được cha nó, Tiết Đồng không thể tự mình làm chủ được.

Ánh mắt chị Hồ tỏ vẻ đau lòng thay cho Tiết Đồng, vài ngày sau liền nhận được tin tốt lành.

Đường dây buôn bán người xuyên quốc gia đã bị công án tóm gọn, Long Trạch mang theo tâm trạng lo lắng trở về thành phố Y thì nhận được điện thoại của Triển Thiếu Huy: “Tôi có gửi một bưu kiện cho cậu, có lẽ bên trong là thứ cậu cần.”

Nhìn món quà mà Triển Thiếu Huy tặng cho, Long Trạch cảm thấy như trút được tất cả mọi gánh nặng. Trong đó là đoạn clip đầy đủ đã thu lại tất cả những gì xảy ra trên thuyền Lưu Ứng, Tiết Đồng bị trói trên ghế còn quay được cảnh Trình Thiên đánh cô, có thể nói Trình Thiên là người có động cơ giết người rõ ràng. Sau đó, còn cảnh bom nổ, Long Trạch bảo Tiết Đồng chạy nhanh tới khoang thuyền, nhất cử nhất động của Trình Thiên khi nổ súng đều được thu lại rất rõ ràng, đủ để chứng minh Trình Thiên muốn giết chết Long Trạch, Tiết Đồng chỉ nổ súng tự vệ.

Long Trạch biết, Triển Thiếu Huy là nhân vật không bình thường, nên đã nhờ anh ta giúp đỡ. Triển Thiếu Huy lúc đầu cũng chỉ hỏi thăm tình hình, sau đó anh ta đã nhiệt tình giúp đỡ, theo dõi mọi động tĩnh rồi tiến hành điều tra. Ngay cả chuyện Trang Lăng sử dụng máy tính từ nước ngoài cũng được điều tra cặn kẽ. Cuối cùng, mây đen cũng được xua tan, mọi chứng cứ chứng minh Tiết Đồng chỉ tự vệ mà giết người đã có, tuy rằng Trang Lăng đã xóa đi đoạn băng đó ở máy tính, nhưng trong ổ cứng vẫn còn, chỉ cần tìm chuyên gia là có thể khôi phục dữ liệu.

Trong ngày được ra tù, cô không quên cảm ơn những nhân viên trong trại tạm giam đã giúp đỡ và chiếu cố cô nhiệt tình thế nào, có người thật lòng có người làm vì tiền, nhưng trong nhiều tháng qua, cô cũng không hề gặp khó khăn nào. Cha mẹ Tiết Đồng đã chờ sẵn ở ngoài cổng trại giam, tóc bạc thêm vài phân, khuôn

mặt tiêu tụy mệt mỏi thấy rõ. Tiết Đồng nhìn thấy cha mẹ cô như vậy, trong lòng vô cùng chua xót, nước mắt không ngừng tuôn ra, chạy nhào tới ôm chặt mẹ cô khóc thành tiếng.

Hốc mắt mẹ Tiết cũng đỏ lên, ôm chặt cô: “ Cuối cùng cũng không có việc gì.”

Không biểu đạt nhiều tình cảm, nhưng cha Tiết Đồng vô cùng xúc động, một nhà ba người khóc như núi lở. Một lúc lâu sau, Tiết Đồng mới buông tay, nhìn mẹ nói: “ Về thôi, chúng ta về nhà.”

Đi ra cửa, Long Trạch đứng ở phía xa, hẩn mặc áo sơ mi màu đen, ở một góc xa trên mặt hẩn nở nụ cười mãn nguyện, ở nơi đó chứng kiến gia đình cô đoàn tụ. Long Trạch đứng ở đó vững chãi như một cây cổ thụ cao ngất, vô cùng mạnh mẽ.

Tiết Đồng nhìn hẩn, bàn tay mẹ Tiết vẫn còn đang nắm chặt tay cô, cô dùng ánh mắt hỏi ý kiến của mẹ. Mẹ Tiết nói: “ Kêu A Trạch cùng nhau về nhà, dù sao hai đứa đã có đứa nhỏ, chuyện kết hôn phải tiến hành.”

Tiết Đồng mừng rỡ, khuôn mặt tươi cười hơn hử vẫy tay gọi Long Trạch lại chỗ cô.

Thái độ Long Trạch rất thản nhiên, yên bình như dòng nước, hẩn đi tới chỗ gia đình Tiết Đồng, nhìn mẹ Tiết mỉm cười, rồi vươn tay xoa đầu Tiết Đồng, giọng hơi khàn khàn: “ Anh thấy em hình như béo lên.”

“ Mang thai sao có thể không béo được?.” Mẹ Tiết ở bên cạnh nói, rồi buông tay con gái, cùng cha Tiết Đồng đi trước hai bước: “ Đi thôi, không nên ở lại đây, có chuyện gì về nhà rồi nói.”

Tiết Đồng khẽ cắn môi, cẩn thận quan sát Long Trạch, xa cách hẩn vài tháng giống như đã vài thế kỉ, Long Trạch gầy đi, tiêu tụy hơn trước rất nhiều, trên má còn có vết thương đang đóng vảy, nhìn xuống dưới, cổ hẩn có vết thương rất sâu, Tiết Đồng rất đau lòng, xoa nhẹ lên vết thương của hẩn, nghe thấy hẩn nói: “ Mấy ngày sau sẽ lành lại.”

“ Nhìn rất xấu.” Trong lòng Tiết Đồng đầy nỗi chua xót.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, Long Trạch nắm tay cô nói: “ Em mang thai có vất vả hay không?.”

Không đợi Tiết Đồng trả lời, hẩn nói tiếp: “ Vậy để anh bế em?.”

Vừa dứt lời, Long Trạch bế bổng cô lên, ôm cô sát vào lồng ngực của mình, cảm nhận trái tim đập mạnh mẽ của hẩn. Trái tim của hẩn chỉ đập vì cô, có kết tinh tình yêu của hai người làm chứng.

53. Chương 99 - 100

Chương 99: Kết hôn

Ngồi trên máy bay, Tiết Đồng kể lại cho Long Trạch về kết quả siêu âm B tại bệnh viện, càng nói cô càng hưng phấn: “Anh có biết chị Hồ đã lo lắng thế nào không, mặt hẩn lại hết như quả mướp đắng, còn nói với em là không nên giữ lại đứa trẻ, an ủi em rất nhiều. Nói thật, em không hề thấy lo lắng, nhưng cũng không thể nói với chị ấy là đứa trẻ rất khỏe mạnh, nó và cha nó giống nhau. Em còn giả vờ buồn bã để lừa gạt mọi người, anh không biết đâu, em đã khiến người khác buồn cùng em đó.”

Long Trạch đặt bàn tay Tiết Đồng lồng vào tay mình: “Anh cũng đoán được, đứa nhỏ và anh sẽ giống nhau.”

Tiết Đồng kề sát bên tai Long Trạch, nói nhỏ: “Chỉ nghĩ đến đứa nhỏ cũng có cái đuôi, về sau sẽ trườn bò khắp nhà, rất thú vị.”

Một lúc lâu, Tiết Đồng bỗng nhẩn mòi lại: “Nhưng hình như có chút vấn đề, cái đuôi của nó ngắn quá.”

“Trước đây đuôi của anh cũng không dài.” Long Trạch nói nhỏ ở bên tai cô, rồi đặt nhẹ nụ hôn lên trán Tiết Đồng, vỗ về: “Về sau chúng ta đưa đứa nhỏ lên đảo, chờ nó lớn rồi sẽ đưa về thành phố sống, nếu giống anh, chỉ số thông minh sẽ cao như anh, hiểu chuyện sẽ rất nhanh.”

Ánh mắt Tiết Đồng có chút hoài nghi, quét mắt một lượt trên người Long Trạch: “Chỉ số thông minh của anh rất cao? Anh rất hiểu lý lẽ? Sao em không thấy?”

Long Trạch lấy tay khẽ đẩy đầu cô, tỏ vẻ coi thường: “Heo vĩnh viễn không hiểu được trí tuệ con người.”

Tiết Đồng nghe thấy hắn nói vậy, liền đánh hắn không ngừng, ánh mắt vô tình chạm phải ánh mắt mẹ cô, mẹ cô trừng mắt một cái, nói: “Sắp làm mẹ rồi, cũng không trưởng thành gì cả.”

Tiết Đồng dừng tay, không đánh Long Trạch nữa cùng hắn ngồi nói chuyện, chuyến bay trong hai tiếng qua rất nhanh, Long Trạch đưa người nhà cô đến căn biệt thự.

Căn biệt thự này khá rộng rãi, có vườn hoa, có hồ nhỏ, rất thích hợp để Tiết Đồng dưỡng thai, sớm chiều Tiết Đồng có thể đi dạo trong vườn, xế chiều có thể ngắm ánh chiều tà rủ xuống mặt hồ.

Ngày thường, cô hay cùng Long Trạch nắm tay đi dạo xung quanh hồ cá nhỏ, ánh nắng mặt trời chiếu lên khuôn mặt của cô, ánh lên cảm giác ngọt ngào ấm áp. Có đôi khi cô cùng mẹ nói về chuyện dưỡng thai, cần phải chú ý những gì. Bởi vì đặc thù của Long Trạch nên cả nhà quyết định không mời người giúp việc, chỉ kêu người một tuần tới dọn dẹp một lần, còn mẹ Tiết gánh vác công việc gia đình.

Ở lại biệt thự được một thời gian, mẹ cô tính đến việc đưa Tiết Đồng trở về thành phố C, bởi cô và Long Trạch phải tính đến chuyện kết hôn. Cả đời chỉ có một lần, vì muốn để cho Tiết Đồng có những kí ức ngọt ngào, Long Trạch không muốn tổ chức sơ sài, quyết định một mình hắn lo toan tất cả.

Hầu như các buổi chiều, Tiết Đồng đều đảm nhiệm việc viết thiệp mời, cả hai cùng nhau chọn ga giường màu đỏ, chọn bánh kẹo cưới, Tiết Đồng ở bên cạnh hắn ra lệnh chỉ trở, lú lú không dứt.

Thời tiết vào mùa thu tháng chín có phần oi bức, những cơn gió lướt nhẹ trong không khí, vào một ngày trời xanh mây trắng, Long Trạch theo đoàn xe đến đón dâu, ngày đó hắn mặt mày hồng hào, Tả Thần Dật làm phù rể. Ngoài gia đình thân thích của Tiết Đồng, cô còn mời rất nhiều bạn học cũ, ai cũng ngỡ ngàng khi Tiết Đồng kết hôn sớm.

Bởi vì trước đó Long Trạch còn chưa ra mắt nhóm bạn của Tiết Đồng, nên trong ngày quan trọng của hắn, nhóm bạn cô đã quyết định làm khó hắn một phen.

Bao lì xì đỏ được đưa vào trước, nhưng không thấy cô dâu đâu, nhóm bạn của Tiết Đồng ở trong nhà yêu cầu bên nhà trai phải ca hát, rồi còn chỉ đích thân Long Trạch phải hát những bài hát thiếu nhi: Hai con hổ, Bài hát con heo... Sau đó còn bắt hắn ở trước cửa nhà cô dâu hít đất, ở bên cạnh Tả Thần Dật ra sức đếm, náo nhiệt vô cùng.

Chú rể hít đến đã lên tới hàng trăm cái nhưng tinh thần vô cùng tỉnh táo, đương nhiên nhóm phù dâu không hài lòng, bắt hắn đọc thơ ca trong giọng điệu diễn cảm, rồi ba trăm bài thơ Đường, chú rể phải đọc hết. Trước đó, Tả Thần Dật đã nhắc nhở hắn việc này, hai ngày trước hắn đã mua sách về để tham khảo, trí nhớ Long Trạch rất tốt nên đọc qua là đã nhớ, việc đối đáp rất trôi chảy.

Các chị em rõ ràng chẳng hiểu gì về chú rể, bắt Long Trạch xỏ sợi chỉ vào cái kim và phải hoàn thành trong vài giây. Họ còn lấy ra mấy con xúc xắc và cái bát, bắt đối phương làm ra một dãy “trạng nguyên cầm hoa vàng” (tức 1-1-4-4-4-4)*. Long Trạch thấy một cái đã được dãy ‘trạng nguyên cầm hoa vàng’.

(*) Trạng nguyên cầm hoa vàng. Cảm ơn chị GR đã dịch giúp em đoạn này.

Nhìn đồng kim chỉ, xúc xắc, Long Trạch gào lên: “Các cô đều là lừa đảo, Tiết Đồng đâu!”

Bên trong truyền ra tiếng cười vang, làm cho hắn ở bên ngoài cứ gào thét suốt. Tiết Đồng bước ra, cô mặc chiếc áo cưới màu trắng thanh nhã, chiếc bụng nhô ra được giấu kín kĩ dưới lớp váy cô dâu, cả người đều toát lên vẻ ngọt ngào như đóa hoa chớm nở trong sương mai, hai má ửng hồng, trên cổ đeo chiếc dây chuyền sáng lấp lánh. Long Trạch chứng kiến cảnh này, hai mắt sáng rực, môi khẽ nhếch lên, đứng ngây người vài giây mới đi qua nắm lấy tay cô dâu, mỉm cười: “Tiết Đồng, em rất đẹp.”

Người bên cạnh sửa lại: “Gọi là bà xã.”

Long Trạch ôm chặt Tiết Đồng, ghé vào bên tai của cô thì thầm: “Bà xã à, hôm nay em thật đẹp.”

Tiết Đồng vươn tay ôm lấy cổ hắn, có chút thẹn thùng rồi nở nụ cười hạnh phúc. Không có đi thang máy, Long Trạch bế cô đi bộ xuống. Đoàn xe đón dâu của Long Trạch đều là xe ngoại nhập, khiến cho gia đình của Tiết Đồng được phen nở mặt nở mày. Hôn lễ được cử hành ở sân golf, thảm cỏ xanh rờn vương vấn hương vị của hơi thở hoa cỏ và đất trời, hoa hồng được sắp đặt rất tinh tế, tựa như đang lạc vào cung điện hoa hồng, những cánh hoa màu trắng tinh toát lên vẻ thanh nhã kiêu sa.

Cổng ra vào cũng được kết thành bởi những bông hoa tươi mới, mang theo hương vị ngọt ngào tươi mát khiến cho người khác phải say mê. Trong lúc trao nhẫn cưới, khi chiếc nhẫn được lồng vào ngón áp út của Tiết Đồng, đây mới là cảm giác hạnh phúc đích thực, nhớ lại cảm giác mới quen Long Trạch ở biệt thự, cô không nghĩ rằng, có ngày hai người trao nhẫn cưới cho nhau.

Dưới ánh mặt trời, chiếc nhẫn kim cương ánh lên những vệt sáng ngũ sắc, Long Trạch nắm chặt tay của Tiết Đồng, vuốt ve ngón tay cô, rồi nỉ non vào tai của Tiết Đồng: “Tiết Đồng, em là thiên sứ của anh.”

Tiết Đồng nhìn hắn, rồi nhẹ nhàng nói từng chữ: “Anh mới là...”

Anh mới là thiên sứ của em, nếu không gặp anh, em hiện tại còn đang trôi dạt ở phương nào? Khóe mắt Tiết Đồng bỗng ướt ươn, giờ khắc này, có lẽ phải cảm ơn ông trời đã cho cô và Long Trạch gặp được nhau.

Long Trạch lướt nhẹ lên môi cô, vị ngọt ngào từ đôi môi mềm mại của cô khiến hắn có thể tan thành không khí, ai cũng không phải là thiên sứ. Hai người gặp được nhau chính là định mệnh, phải dùng tình cảm chân thành để xây dựng lên thiên đường tình yêu, mới có thể làm cho đối phương ngày ngày sống trong hạnh phúc, tận hưởng cảm giác như đang bay lên trời xanh.

Sau khi kết hôn, hai người không đi hưởng tuần trăng mật mà ở nhà dưỡng thai. Nghe được tin Trang Lăng bị chết trong tù Long Trạch cũng không cảm thấy lạ. Trước đây, Trang Lăng đắc tội với không ít người bây giờ khi hắn thất thế, người khác sẽ không để cho hắn sống. Với tin tức này, Tiết Đồng cảm thấy yên tâm vô cùng, người khác luôn mơ ước có được năng lực như Long Trạch, mưu toan tính kế để lợi dụng hắn mưu lợi cho bản thân, cuối cùng mọi chuyện đã được giải quyết êm xuôi.

Có cả một gia đình cần phải nuôi, Long Trạch bắt đầu đầu tư sang các hạng mục khác, rồi tự mình nghiên cứu chứng khoán, mặc dù vậy nhưng hắn không hề cảm thấy có áp lực trong sự nghiệp của mình. Hắn vẫn như trước đây, nhàn nhã thảnh thơi sống qua ngày, cùng Tiết Đồng ở một chỗ, thi thoảng đi xem phim, có khi ở trong chăn ôm cô, rồi nhìn ánh mặt trời chiếu vào căn phòng, năm năm tháng tháng chỉ cần yên tĩnh như vậy là đủ.

Đối với hắn thì là hưởng thụ, còn đối với Tiết Đồng là tra tấn. Trong thời gian mang thai, Tiết Đồng ăn tốt ngủ tốt, tinh thần rất sảng khoái nhưng đứa nhỏ dường như đã có tính phá phách từ trong bụng, mỗi lần nó đạp đều khiến Tiết Đồng đau đến lặng cả người. Mỗi lần Tiết Đồng bị đứa nhỏ đá cho đau đến nhủu mày, Long Trạch đều rất lo lắng, vuốt bụng cô rồi nói: “Chờ nó ra đời, anh sẽ giúp em dạy dỗ nó.”

Tiết Đồng ở bên cạnh hắn nở nụ cười ngây ngô: “Không cần, anh khỏe như vậy, đánh đau con thì sao.”

So với những người phụ nữ mang thai khác, bụng của Tiết Đồng khá gọn, nếu không muốn nói là nhỏ so với bình thường. Hàng ngày, cô cùng với Long Trạch nói chuyện về đứa nhỏ, bởi vì hai người đều không cùng chủng tộc nên quá trình sinh đẻ hầu như không có kinh nghiệm, cũng không biết mấy tháng đứa trẻ sẽ chào đời. Đối với ngày đứa trẻ ra đời, cả hai vừa lo lắng vừa vui mừng chào đón đứa con này.

Long Trạch liên hệ với một bệnh viên tư nhân, cho dù đứa nhỏ sinh ra có hình dáng như thế nào cũng phải giữ bí mật. Tiết Đồng không chịu đi siêu âm B bởi đứa nhỏ này không giống bình thường, càng ít người biết càng tốt, cô cũng có thể nghe được nhịp tim đập của nó, cảm nhận được nó phát triển rất khỏe mạnh trong bụng cô. Long Trạch khỏe khoắn như vậy, con của hắn chắc chắn sẽ không yếu ớt.

Long Trạch nói, sau khi sinh con xong hắn sẽ mang nó về nhà, Tiết Đồng ở lại bệnh viện vài ngày theo dõi, nhờ cha mẹ cô chăm sóc, đối với việc cô ở cũ, Long Trạch luôn thấy áy náy khi không ở bên cạnh cô được.

Nếu dễ thường, Tiết Đồng sẽ về nhà điều dưỡng, cô muốn ở cạnh con mình, trong lúc mang thai, cô còn hình dung ra đứa nhỏ này sẽ có cái đuôi ngoe nguẩy giống cha nó, mỗi lần nghĩ tới Tiết Đồng lại bật cười. Nếu sinh ra một đứa trẻ có cái đuôi dài, không hiểu bác sĩ sẽ phản ứng như thế nào, hy vọng sẽ không bị dọa sợ đến chết, cô rất lo lắng tin này sẽ lan truyền ra ngoài.

So với Tiết Đồng và Long Trạch, cha mẹ cô còn sốt ruột hơn cả hai người họ. Lo lắng quá trình Tiết Đồng sinh nở, lo lắng đứa trẻ sẽ trưởng thành ra sao, xã hội có bài xích đứa cháu ngoại này không...

Tóm lại, làm cha mẹ vĩnh viễn đều lo lắng chu đáo cho con cái của mình.

Chương 100: Đứa nhỏ Thời tiết chuyển lạnh, đứa nhỏ trong bụng Tiết Đồng đã được tám tháng nhưng bụng cô rất gọn gàng. Trong thời kì mang thai mỗi ngày cô ăn rất nhiều, buổi tối thường hay ăn đêm, nhưng không hề béo lên chút nào, không hiểu dinh dưỡng đi đâu hết.

Mấy tháng gần đây, mỗi ngày cô đều tập bài thể dục trước khi sinh nhằm phục vụ cho ngày sinh nở, thậm chí cô còn nghĩ rằng mình sẽ không đến bệnh viện mà sinh ở nhà. Đứa nhỏ đã không được như người bình thường, lại còn có cả cái đuôi nữa, sợ những người khác sẽ không giữ được bí mật này, tính mạng đứa nhỏ sẽ gặp nguy hiểm.

Tiết Đồng thường xuyên hỏi bác sĩ về kiến thức sinh sản, ở trong nhà cũng mua đủ những dụng cụ cần thiết, Long Trạch phản đối suy nghĩ của cô, người bình thường sinh nở rất nguy hiểm, kiên quyết không đồng ý cho cô sinh đẻ tại nhà. Tuy bề ngoài Tiết Đồng không tranh cãi với hắn nhưng trong bụng đã tự mình quyết định hết tất thấy.

Sau khi ăn cơm chiều xong, cô cùng Long Trạch đi dạo ở vườn hoa để cho nhanh tiêu cơm, bỗng cảm thấy bụng đau râm ran, nhưng không hẳn là cơn đau dữ dội, chỉ cảm thấy bụng hơi trướng, dường như có thứ gì đó đang trôi xuống. Bởi vì cảm giác đau để không rõ ràng nên cô cũng không để ý nhiều, đi dạo xong cô liền quay trở về phòng.

Nhưng cô lại có cảm giác bất an, chuẩn bị lên giường đi ngủ thì cơn đau lại dội tới, mỗi lúc một đau hơn, giống như có thứ gì đó muốn chui ra, cô nắm tay Long Trạch: “Trạch, em cảm thấy lạ lắm.”

“Sao vậy?” Long Trạch bế cô nằm lên giường, hắn vô cùng khẩn trương: “Anh đưa em đi bệnh viện.”

“Không được.” Tiết Đồng nắm lấy tay hắn: “Không được đi đâu cả, cũng không được đưa em tới bệnh viện.”

“Vậy anh gọi bác sĩ tới khám cho em.” Long Trạch cầm lấy điện thoại trên bàn.

Cơn đau không tới dữ dội mà thỉnh thoảng lại dội đến, cô nằm thẳng người ở trên giường, cố gắng điều chỉnh lại hơi thở của mình, rồi tìm một tư thế nằm thoải mái nhằm xoa dịu cơn đau. Nước ối vỡ ra, cơn đau ở bụng truyền đến như muốn xé toạc mọi cơ quan trong cơ thể cô, lần này cô có thể cảm nhận được, đứa nhỏ đã muốn chui ra. Long Trạch thấy tình huống mỗi lúc một xấu không kịp đưa cô tới bệnh viện, bèn tìm đến mẹ Tiết giúp đỡ, còn hắn không ngừng gọi điện thoại thúc giục bác sĩ nhanh tới.

Tiết Đồng cố nén cơn đau, cầm tay Long Trạch: “Em... Em có thể... Đừng để bác sĩ tới.”

Tuy rằng rất đau nhưng đồng thời phía dưới đã đủ mở rộng để đứa nhỏ trượt ra, không có tiếng khóc thất thanh nhưng Long Trạch nói là con trai, rất khỏe mạnh. Tiết Đồng nằm ở trên giường mệt mỏi cả người, cô nhìn đứa nhỏ trong tay của Long Trạch, rất nhỏ giống như có thể bỏ vừa vào trong cái túi xách, cái đuôi dài nhỏ xíu cuốn cả người đứa nhỏ lại, ước chừng cuốn được hai vòng, tính ra cũng dài hơn hai mươi cm.

Trước đây, khi bị bắt tới Cung Đêm, Tiết Đồng bị tra tấn không ít nên cơ thể cô khá mềm dẻo, việc sinh nở rất thuận tiện. Tiết Đồng định ngồi dậy bế đứa nhỏ từ Long Trạch, thì bác sĩ đã tới, hắn nhìn mẹ Tiết nói: “Mẹ, nhờ mẹ cả. Con bé đứa nhỏ lách tạm một lúc.”

Bác sĩ cùng y tá vội vã vào phòng của Tiết Đồng, nhìn thấy cô đã sinh xong, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cha mẹ cô ở bên cạnh giải thích rằng cha đứa nhỏ đã đưa nó tới bệnh viện. Bác sĩ và y tá bấy giờ chỉ cần chăm sóc Tiết Đồng. Quá trình sinh nở của Tiết Đồng khá đơn giản, mất ít máu, tinh thần rất tốt, nên không nhất thiết phải tới bệnh viện.

Sau khi được bác sĩ chăm sóc sức khỏe và vệ sinh cơ thể xong, Tiết Đồng nói rằng muốn ở nhà nghỉ ngơi, nếu cần thiết sẽ gọi điện tới bệnh viện. Bác sĩ ở bên cạnh ra sức nói rằng cô cần phải tới bệnh viện, Tiết

Đồng cảm thấy rất phiền, mất một khoảng thời gian mới tiến được hai người đó ra về, nằm ở trên chiếc giường sạch sẽ, vội hỏi: “Long Trạch đâu?”

“Đừng lo, cha con đi tìm rồi.” Mẹ Tiết hiểu được cô muốn nhìn đứa nhỏ nên đã giục ông đi tìm Long Trạch.

Một lát sau Long Trạch đi vào phòng ngủ, đứa nhỏ được hân bế gọn trên tay, đứa nhỏ đang mở mắt, ở trong ổ chăn mở to con mắt ngây thơ, một bàn tay Long Trạch cũng đủ bế nó, cái đuôi màu trắng cuốn lấy cánh tay của Long Trạch, còn bàn tay bé xíu thì nắm lấy vạt áo trước ngực Long Trạch, giống như đang tìm kiếm cảm giác an toàn.

Tiết Đồng vội vàng ngồi dậy: “Đưa em bé con.”

“Em cứ nằm xuống.” Long Trạch nói xong thì đưa đứa nhỏ cho Tiết Đồng, cái đuôi cũng từ từ buông cánh tay hân ra. Sau hai giờ chào đời, trên người đứa nhỏ không có nhiều nếp nhăn như đứa trẻ khác, làn da mềm mại yếu ớt của trẻ sơ sinh, nó rất nhỏ, nửa người trên so với lòng bàn tay của người trưởng thành không lớn hơn là mấy, cái đuôi bé xíu, giống như sợi len.

Nếu so sánh với những đứa trẻ khác nó cũng không có nhiều bất đồng, ngũ quan rõ ràng, tay và chân đều rất linh hoạt, cơ thể không hề gầy gò mà ngược lại rất rắn chắc. Đứa nhỏ ở trên giường co người lại, cái đuôi vờn quanh cơ thể, mở hai con mắt tròn xoe nhìn Tiết Đồng, rất đáng yêu.

Tiết Đồng ôm đứa trẻ vào lòng, nhìn thấy Long Trạch không phản đối liền vươn tay, sờ vào nó, đứa nhỏ giống như không quen với sự đụng chạm này, lẩn người trốn tránh, Tiết Đồng lấy tay chạm nhẹ vào làn da non mềm, cúi đầu lẩm bẩm: “Con thật đáng yêu.”

“Anh cũng thích nó lắm.” Long Trạch mỉm cười: “Em không cần phải lo, con sẽ tự thích ứng.”

Mẹ Tiết đối với việc chăm sóc đứa nhỏ vốn có nhiều kinh nghiệm, nhìn đứa nhỏ trong hình dạng nửa người nửa thú một lúc rồi mới cầm chiếc khăn mềm mại lau người cho nó, bà quần tã kĩ càng nhưng đứa nhỏ hình như không thích bị vây hãm bởi nhiều lớp vải, cánh tay bé xíu quơ quơ ra điều không ưng ý. Tiết Đồng biết được nó đang đói bụng, chạy nhanh tới ôm nó rồi cho nó bú sữa.

Bản năng trẻ nhỏ trỗi dậy, ra sức mút sữa, đụng tới núm vú của Tiết Đồng, nó liền dùng sức mút vào, hai tay ôm lấy người Tiết Đồng, cái đuôi cũng quần quít lên cánh tay cô. Tiết Đồng cảm thấy đau, hình như nó vừa mút vừa cắn, nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Mẹ Tiết cũng đi làm việc khác, đứa cháu ngoại này quá nhỏ, lại không giống như những đứa trẻ khác, tuy rằng cảm thấy có phần lạ lẫm nhưng rồi bà lại mặc kệ, cho dù thế nào cũng được, nó cũng là cháu ngoại của mình.

Đứa nhỏ quả nhiên rất đặc biệt, chỉ sau vài ngày đã có thể tự mình lăn lộn ở trên giường, còn biết trườn đi lung tung, nhưng cái đuôi còn mềm yếu nên chưa thể tự chống đỡ cơ thể của nó. Tiết Đồng và Long Trạch nằm nghiêng ở trên giường, đứa nhỏ được đặt ở giữa, lẩn qua lẩn lại, hai mắt to tròn như viên bi đảo qua đảo lại nhìn cha rồi lại nhìn mẹ. Tiết Đồng bật cười: “Không phải sau vài ngày nữa, con có thể đi lại chứ?”

Long Trạch nói: “Rất nhanh là có thể đi được.”

“Vậy cũng không cực lắm.” Tiết Đồng nhịn không được đưa tay sờ mái tóc đen nhánh của con, đứa nhỏ lập tức đưa bàn tay bé xíu nắm lấy tay của Tiết Đồng rồi cắn cắn ngón tay của cô, nó vẫn chưa mọc răng nên chỉ dùng lợi cắn cắn tay cô. Nhưng vì sợ mất vệ sinh nên cô rút tay lại. Đứa nhỏ ở trên giường bắt đầu bò tới bò lui, sau đó nhắm thẳng vào trước ngực của Tiết Đồng chui đầu vào trong áo, Tiết Đồng biết nó đã đói bụng, liền bế cho bú sữa.

Đứa nhỏ này ăn rất nhiều, lúc không còn sữa thì ra sức mút vào, dùng ánh mắt vô tội nhìn mẹ, giống như mẹ đem sữa cất đi vậy. Tiết Đồng đành phải bảo Long Trạch đi pha sữa bột, bình sữa vừa mang vào phòng, nó ngửi thấy mùi sữa vội dùng cái đuôi cuốn lấy một vòng trên bình sữa rồi cả người dán chặt vào bình sữa, cái miệng nhỏ nhắn bao trọn cả núm vú cao su, ra sức mút sữa, đáng vẻ linh hoạt cùng khuôn mặt đáng yêu của nó đã chọc cười Tiết Đồng, khiến cô cười mãi không dứt.

Mẹ Tiết vào phòng nghe được tiếng cười của cô, buông thứ gì đó trong tay, nói: “Đáng đáp người mẹ nuôi con không thấy đau, chỉ thấy giống như con đang nuôi thú cưng vậy.”

Tiết Đồng buông bình sữa xuống, cả người đứa nhỏ cũng theo chiếc bình sữa mà trườn tới, giống như con khỉ nhỏ đang bám trên thân cây, Tiết Đồng cười nói: “Giống như con khỉ con bỏ túi.”

“Sao có thể nói con mình như vậy được?” Mẹ Tiết trách: “Nó là con của con.”

Đứa nhỏ ăn no sữa xong rồi vươn mình tỏ vẻ lười biếng rồi dần cảm thấy buồn ngủ, nó lăn lộn trên giường một lúc, tìm tư thế thoải mái rồi chìm vào giấc ngủ. Tiết Đồng đắp chăn cho nó, cô cảm thấy đứa nhỏ này cần phải chăm sóc nhiều hơn nữa, ăn thật nhiều bởi cái đuôi của nó còn rất mềm, ngay cả cơ thể cũng không thể chống được.

Vài lần thử tự mình trườn khắp nơi nhưng lại thường xuyên vấp ngã, có đôi khi đứa nhỏ ôm cái đuôi của mình trong tay lăn qua lăn lại, cha mẹ Tiết Đồng cũng quen với thói quen đặc thù của cháu mình, cả nhà vây quanh đứa nhỏ, xem nó làm trò.

Đứa nhỏ muốn tự mình đứng lên nhưng vừa đứng lên lại ngã sấp xuống, ngã thôi còn chưa đủ nó còn tự lăn mình hai vòng mới chịu, dáng vẻ linh hoạt đáng yêu lại không có tính sợ người lạ, khiến người trong nhà cười suốt không thôi. Dường như nghe thấy tiếng cười của mọi người, đứa nhỏ tò mò quay trái quay phải nhìn Tiết Đồng và Long Trạch, rồi lại nhìn ông bà ngoại, sau đó trườn người về phía trước.

Đứa nhỏ sau khi có thể tự mình trườn trên giường thuần thục, rồi nó lại ôm chầm, dùng sức ôm chầm tự quần người mình lại, nhưng do cơ thể còn mềm sức lại yếu nên thường ngã sấp xuống. Răng sữa của nó khá có lực, hơn nữa còn chưa biết thế nào là biết kiềm chế, nên khi bú chưa no, nó thường dùng sức cắn đầu vú của Tiết Đồng. Mỗi lần bị nó cắn như vậy, Tiết Đồng thường hét lên một tiếng, Long Trạch hét nhẹ vào đùi nó để nó nhả ra, rồi đặt nó sang một bên đem bình sữa tới cho nó bú.

Long Trạch không cho đứa nhỏ bú sữa Tiết Đồng nữa, nói nó ăn cơm được rồi, uống sữa bột cũng được. Lúc cầm bình sữa, đứa nhỏ vẫn mở to mắt hau háu nhìn Tiết Đồng, đôi mắt còn hơi ươn ướt, giống như viên trân châu đen ngăm dưới nước, nhìn ánh mắt cầu khẩn của nó Tiết Đồng không đành lòng, bèn cho nó bú sữa mẹ.

Mẹ Tiết mang bát cháo thịt nạc lên cho đứa nhỏ, ngửi thấy mùi thịt nó liền sung sướng, còn cười thành tiếng. Nó thích hương vị này, một miếng rồi lại một miếng, hai mắt nó nhìn chăm chăm vào bát cháo, còn chưa kịp xúc thìa khác thì nó đã mở miệng to, còn kéo dài cổ nhìn vào bát cháo, hai tay bé xiu vung tứ tung, giống như muốn tự mình cầm bát. Thấy bà ngoại xúc chạm nó còn tỏ vẻ thúc giục, mẹ Tiết vừa xúc cháo vừa hỏi: “Tuy rằng có dáng vẻ khác lạ nhưng đứa nhỏ này nuôi rất dễ, Đồng Đồng trước kia mỗi lần cho con ăn cơm rất vất vả.”

Ăn hết bát cháo, đứa nhỏ no căng bụng, gối cái đầu bé xiu lên chiếc gối của mình, cả người được chiếc đuôi quần lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sau khi sinh, cơ thể Tiết Đồng hồi phục rất nhanh, nằm một hai ngày trong phòng cô đã cảm thấy mình so với trước kia không có gì khác biệt, hoàn toàn không có cảm giác đau đầu choáng váng, nhưng mẹ vẫn nói cô nên ở cữ. Đứa nhỏ ngày càng thông minh, nó với Long Trạch đều giống nhau, rất thích ăn thịt, mỗi ngày mẹ Tiết đều mang bát canh thịt lên cho Tiết Đồng, cô thấy bát canh vẫn còn nóng nên đặt ở trên chiếc bàn nhỏ kê cạnh đầu giường.

Đứa nhỏ bị mùi hương của thịt hấp dẫn, nó trườn qua bên cạnh bát canh thịt, dùng tay bốc miếng thịt trong bát lên, nhanh chóng nhét vào trong miệng rồi ra sức thối thối nhưng do nóng quá nên nó đành phải nhè ra, rồi lại trườn tới như mũi tên, nhặt miếng thịt đặt lên trên bàn rồi chờ nguội nhanh chóng bỏ vào miệng.

Tiết Đồng vừa định đi cản nó, liền thấy đứa nhỏ dùng sức đẩy bát canh đổ xuống dưới, nước canh ở bên trong chảy xuống rồi miếng thịt cũng rơi ra ngoài, đứa nhỏ ở bên cạnh nhanh tay nhặt lên rồi bỏ vào miệng. Đứa nhỏ lúc này đã có thể tự mình chống người lên, tầm với cũng vừa vặn vịn tới chiếc bàn đặt canh, Tiết Đồng bị động tác ham ăn của nó chọc cho cười, vội vàng kêu Long Trạch mang đồ ăn tới cho nó.

Thịt – là món ăn có thể thỏa mãn cơn đói, cơ thể phát triển rất nhanh, nó còn không thèm nhai mà nuốt chửng từng miếng thịt xuống bụng. Ăn no xong, đứa nhỏ bắt đầu tự mình chơi đùa, lăn qua lăn lại trên tấm thảm lông mềm mại, cả người cong lại như con tôm rồi ra sức ê a gọi mọi người, cái đuôi còn ngoe nguẩy liên tục. Một lúc sau, nó còn tự mình chơi với cái đuôi, vừa cầm trong tay vừa tự chơi.

Đứa nhỏ khác thì thích mút tay, còn con cô lại thích cắn đuôi, hai tay ôm cái đuôi rồi đặt vào trong miệng cắn cắn, ánh mắt cũng không quên nhìn ngó mọi người xung quanh.

Tiết Đồng ở bên cạnh nhìn dáng vẻ đắc ý của đứa trẻ, khóe môi khẽ cong lên. Đứa nhỏ chơi một lúc chán rồi buông ra, muốn chạy tới chỗ mẹ, đứa nhỏ đi rất chậm, đi một lúc thì cái đuôi biến thành đôi chân, dường như còn chưa thích ứng được với việc đi lại bằng chân nên vừa bước được một bước đã ngã sấp xuống.

Cũng rất nhanh tự mình đứng lên, tự mình luyện tập đi bằng chân. Tiết Đồng nhìn thấy vậy liền mỉm cười, nhiều ngày như vậy cô chưa thấy đứa nhỏ trong hình dáng con người bình thường, luôn cảm thấy lo lắng. Nhưng bây giờ, nhìn nó đi bằng đôi chân bé xíu của mình, có thể thở dài nhẹ nhõm rồi.

54. Chương 101 - 102

hì hì sr cái tên chương ^^ . tại bạn để nhầm tên chương nhưng lại lười k muốn sửa lại từ đầu :)). thôi thì cả nhà đọc ỉnh nhé ;)) thank kiuuuu :x

Chương 101: Quyết định

Cả ngày đều ở trong nhà nhưng tâm trạng mọi người đều không hề thấy nhàm chán, đứa nhỏ mỗi ngày đều mang đến niềm vui mới ọi người, nó thường dùng cái đuôi cuộn thành từng vòng thay cho bàn chân rồi tự mình đứng lên, sau khi đứng thẳng được người thì lại rảo mắt tìm kiếm đồ ăn, đôi khi còn tỏ vẻ nghi hoặc, giống như muốn nói: “Sao còn chưa có thức ăn?”

Cứ hai ngày, mẹ Tiết lại mang đồ ăn tới một lần, qua hai ngày quan sát nó đã nhớ rất kỹ, nếu trên bàn ăn không thấy có thức ăn nó nhất định sẽ quần quít lấy bà ngoại, rồi dùng tay kéo kéo ống quần của bà rồi ề a phát ra tiếng, hoặc dùng ánh mắt dợi chờ nhìn bà. Mẹ Tiết nhìn bộ dáng đáng yêu của nó thường xuyên bế nó đi chơi, còn ca hát cho cháu ngoại của mình nghe, đứa nhỏ nghe thấy bà hát liền cười khanh khách, nhưng cũng có lúc nó khá buồn bã.

Chiếc tã vốn dĩ không quần được đứa nhỏ này, nó giống Long Trạch, đều không thích mặc quần áo, cứ quần tã là nó tự cởi ra, rồi khóc ré lên. Vì còn nhỏ, nên còn chưa khống chế được cơ thể của mình, có lúc thì đi bằng chân có lúc lại biến cái đuôi ra, nên việc mặc quần áo cho nó rất khó, nên mọi người trong nhà đành chịu thua đứa nhỏ này.

Cơ thể của đứa nhỏ này phát triển rất nhanh, sau hai mươi ngày đã cao thêm một cái đầu rồi, so với những đứa trẻ khác, suy nghĩ của nó cũng giống nhau, rất có tính tò mò đối với thế giới này, ở trong phòng lắc lắc thân mình rồi hiếu động chạy nhảy khắp nơi, rồi còn chui vào trong tủ quần áo lục tung cả lên, rồi lúc xem tivi nhìn chăm chăm đến mức không thèm chớp mắt, giống như không hiểu vì sao hình ảnh bên trong có thể chuyển động được.

Phạm vi hoạt động của nó chỉ giới hạn trong phòng ngủ, mặc dù phòng ngủ tuy lớn nhưng không đủ thỏa mãn trí tò mò của nó. Mỗi lần cửa phòng mở, nó thường bắt lấy thời cơ chui ra ngoài đi lung tung một lúc, nhưng cũng rất nhanh bị tóm quay trở lại, mọi người cũng không quên khóa cửa lại. Dần dà trí tò mò của nó ngày càng bùng phát, có một lần mẹ Tiết đang chuẩn bị rời đi, thấy nó vẫn còn đang ngồi trên mặt bàn nhưng lúc sau đó bò đến cửa rồi, thừa dịp cửa chưa đóng lên ra ngoài, nhưng động tác của nó không thể nhanh bằng Long Trạch, nháy mắt đã bị tóm trở lại phòng. Ở trong tay Long Trạch vùng vẫy không chịu hợp tác, còn dùng lợi cắn ngón tay của Long Trạch, còn cấu giận đến đỏ bừng cả mặt, nhưng cũng không thoát khỏi vòng tay của cha.

Tiết Đồng thấy nó muốn ra ngoài, đành bảo Long Trạch bế nó xuống dưới nhà, rồi khóa cửa ở phòng khách lại, sau đó Long Trạch đưa nó xuống. Tuy rằng hoàn cảnh xung quanh cũng không có gì đặc biệt, nhưng nó rất hưng phấn, ở trên sofa lăn qua lăn lại rồi ném cả đệm kê trên sofa xuống dưới đất, úp sấp mặt xuống đi

qua đi lại. Rồi đi đến góc tường có để cây cảnh đưa bàn tay bé xíu lên ngắt hết lá, chỉ còn vài cành cây trơ ra đó, lấy các chiếc lá hái xuống làm chiến lợi phẩm cống nạp hồng nhĩn bợ Tiết Đồng, giống như đang chia báu vật ẹ vậy. Nhìn qua cửa sổ, nó thấy ở ngoài có rất nhiều cây, như một thế giới chưa từng được nhìn thấy, còn dùng cơ thể trườn đòi đi ra ngoài.

Tiết Đồng vội vàng bế nó lại, có vẻ không hài lòng quay đầu cắn tay cô, Tiết Đồng cảm thấy đau nên buông lỏng cánh tay, thuận thể liền chui ra ngoài, bò tới cửa sổ sát đất đòi ra ngoài chơi. Thấy nó muốn ra ngoài nhưng ở đây điều kiện không cho phép nên đành kêu Long Trạch quản lí nó, không để nó đi lung tung, giữa thời tiết mùa thu hoa cúc nở vàng ươm, đứa nhỏ ở trong vườn hoa nó đùa không ngớt.

Sau bữa cơm tối, Long Trạch vào phòng tắm rửa, để Tiết Đồng trông đứa nhỏ ở trong phòng. Đứa nhỏ ở trên giường chơi bóng chuyền một mình, cái đuôi thì đánh bóng còn tay thì bắt bóng, lẩn đi lẩn lại chơi một mình. Sau đó, nó còn tung bóng lên cao rồi lấy đà bằng cái đuôi nhảy lên đón bóng, cả bóng lẫn đứa nhỏ cùng nhau đổ xuống giường.

Tiết Đồng vừa rời mắt nó chừng hai ba giây, quay đầu lại đã thấy con mình chạy ra cửa sổ. Nó bám vào rèm cửa lần mò đi ra ngoài, động tác vẫn còn vụng về, chỉ có điều ở cửa sổ cửa vẫn chưa đóng, Tiết Đồng chạy vội tới cửa sổ túm nó lại, nó đã vội trườn cái đuôi ra ngoài ngò ở nửa lan can. Nhìn thấy mẹ muốn tới bắt mình, nó lúng túng không biết làm thế nào lao thẳng ra cửa sổ, cả người rớt xuống.

Tiết Đồng hoảng sợ, hét lên: “Con ngã xuống dưới... Trạch... Mau cứu lấy con.”

Ở đây là tầng hai, cao như vậy mà ngã xuống sẽ bị thương, Tiết Đồng chạy nhanh ra ngoài, áo cũng không kịp khoác, nước mắt giàn giụa. Cô chạy nhanh xuống dưới chạy tới chỗ Long Trạch, ngay cả áo ngủ hần cũng không kịp buộc lại, hỏi Tiết Đồng: “Sao vậy?”

Tiết Đồng sốt ruột, khóc lớn tiếng: “Em không trông con, nó từ trên cửa sổ lao xuống.”

“Để anh đi tìm, em vào nhà mặc quần áo vào, chờ anh.”

Tiết Đồng không chịu, kéo hần chạy tới vườn hoa, chỉ vào cửa sổ, Long Trạch chạy tới vườn hoa tìm kiếm, từ trên cửa sổ nhìn xuống là vườn hoa hồng, mùa này lá cây rụng không ít, thân cây đầy gai nhọn, ở trong bụi hoa đứa nhỏ đang ở đó, nó bị ngã từ trên cao xuống không hề hấn còn tự mình đứng lên chạy.

Trên người Tiết Đồng chỉ mặc áo ngủ mỏng, trong nhà mở máy sưởi hơn nửa thời tiết bây giờ vẫn còn là mùa thu, nhưng toàn thân Tiết Đồng run rẩy, trong lòng như nuốt phải tảng băng lớn, cô gọi: “Con à, mau ra đây, mẹ ở đây.”

Cha mẹ Tiết Đồng nghe thấy vậy, cũng chạy ra, Long Trạch kêu mọi người trở về, hần sẽ tự đi tìm. Ai cũng không chịu về, lo sợ đứa nhỏ ngã bị thương, lại sợ ra ngoài vườn hoa có người khác nhìn thấy.

Long Trạch đi tìm một lúc thì đem đứa nhỏ trở về, trên người nó toàn là bùn đất, làn da còn bị gai hoa hồng làm cho bị xước, trên mặt cũng có vài vết máu, lúc Long Trạch bế nó về thì nó đang cuộn tròn người lại, còn khóc nức ra tiếng, xem ra bị ngã rất đau. Tiết Đồng ôm con vào trong lòng, nước mắt rơi lã chã, vô cùng đau lòng, hôn lên khuôn mặt đầy bùn của con: “Con à, có đau không?”

Đứa nhỏ còn chưa biết nói, cái đuôi bé xíu ngoe nguẩy trước mặt cô, Tiết Đồng bế đứa nhỏ vào phòng, nó còn không chịu an phận giẫy giụa đứng lên, còn muốn đi ra ngoài chơi. Tiết Đồng không biết nó có bị thương đến nội tạng hay gân cốt hay không, nhưng cô biết nó đang kêu đau, vừa lau người cho con Tiết Đồng vừa khóc thành tiếng. Long Trạch ở bên cạnh an ủi cô: “Đừng lo lắng nhiều, nó sẽ tự lành lại.”

Vết thương bị gai hoa hồng làm cho xước khắp cả người, còn sưng đỏ lên, Tiết Đồng vừa khóc vừa xoa: “Đều do... đều do... em không tốt, em không trông con cẩn thận.”

Cô khóc đến hai mắt sưng húp, hai tay dịu dàng lau người cho con, Long Trạch có nói gì lúc này cô cũng không nghe thấy, cô chỉ nghe thấy tiếng con đang khóc. Đứa nhỏ rất ngoan, gói trong ổ chăn một lúc đã ngừng khóc, từ từ chìm vào giấc ngủ. Tiết Đồng tựa vào đầu giường nhìn con ngủ, lông mi còn ướt ướt, giống như nụ hoa vừa trải qua cơn mưa rào, hai mắt Tiết Đồng đỏ lên, nước mắt đã trực sẵn ở khóe mi, cô nhìn Long Trạch nói: “Ngày mai chúng ta trở về đảo, ở đây không tiện, con lớn rồi nó muốn ra ngoài chơi.”

Long Trạch cũng biết không thể suốt ngày nhốt nó ở trong phòng, hắn đưa tay ôm thắt lưng Tiết Đồng: “Nhưng em còn chưa khỏe hẳn, cần phải ở lại thành phố để tiện điều dưỡng.”

“Em khỏe rồi, quá trình sinh đẻ rất thuận lợi, không cần điều dưỡng lâu như vậy.” Tiết Đồng nhìn con ngủ trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên những vết thương còn rớm máu, hai tay còn múa may lung tung giống như cơn đau còn chưa tan hết, cô nức nở: “Con rất thông minh, nhìn thấy ở ngoài không có người mới chạy ra ngoài. Mấy ngày qua em muốn ngăn cũng không được, nó là con của chúng ta, không thể giam giữ như phạm nhân suốt ngày đóng cửa được, em muốn con có cuộc sống tự do, tự tại.”

“Nếu không, anh đưa con về đảo trước, sau một thời gian thì em về đảo.” Long Trạch đề nghị.

Tiết Đồng kiên trì: “Em không muốn xa con, con sẽ lớn rất nhanh, hơn nữa nó rất thông minh, nói không chừng sắp tới nó sẽ nói được, em muốn nghe con gọi mẹ. Thời tiết ở đây càng ngày càng lạnh, lúc này ở đảo đã qua mùa đông.”

Long Trạch định nói gì đó thì Tiết Đồng đã lên tiếng nói tiếp: “Mai anh đi chuẩn bị, hai ngày sau chúng ta về đảo, sẽ sớm rời đi.”

Long Trạch thấy cô đã quyết tâm như vậy nên cũng không ngăn cản nữa. Nơi này đúng là rất bất lợi cho sự phát triển của đứa nhỏ, nó thích tự do vui chơi, hơn nữa phải rèn luyện thân thể nhiều hơn mới có thể khỏe mạnh được.

Trong bữa sáng, Tiết Đồng cùng mẹ nói về quyết định của mình, cha mẹ cô tuy rằng hy vọng cả nhà sẽ sống chung với nhau nhưng trước mắt đứa nhỏ không thích hợp với cuộc sống thành phố. Sau khi ăn xong, Tiết Đồng sắp xếp quần áo còn Long Trạch gọi điện để thu xếp chuyện trở về đảo.

Mẹ Tiết đi xem cháu ngoại, bởi vì bà thường xuyên đem đồ ăn cho nó nên đứa nhỏ này đặc biệt có ấn tượng tốt với bà. Hôm nay, tinh thần của nó không hiếu động như ngày thường, nằm trên giường chỉ lấy cái đuôi nhỏ xíu cọ cọ trên tay bà ngoại, khiến bàn tay của bà hơi ngứa ngứa.

Mẹ Tiết dịu dàng vuốt ve đứa cháu ngoại của mình, nói: “Hiện tại, chúng ta đã quen với cái đuôi dài của nó, bây giờ hai đứa lại dẫn nó đi, còn nhanh như thế.”

“Con cũng không còn cách nào khác.” Tiết Đồng đem quần áo đặt ở bên cạnh con, rồi quay sang nói chuyện với mẹ: “Con muốn nó được vui chơi nô đùa như những đứa trẻ bình thường, trên đảo cái gì cũng có, mẹ cứ coi như chúng con đi du lịch nghỉ đông. Chờ nó lớn hơn, con sẽ đưa về.”

Mẹ Tiết thở dài, nhìn đứa nhỏ mở to đôi mắt ngập nước nhìn bà, cái đuôi dài cuốn một vòng ở ngón tay bà, giống như rất thân thiết. Mẹ Tiết nói nhỏ: “Mẹ và cha con cũng phải đi thăm ông ngoại con, nếu các con không ở đây, cha mẹ cũng quay về nhà cũ, ở đây ngồi xe không tiện. Đứa nhỏ này nuôi rất dễ, đêm qua ngủ như vậy mà hôm nay không khóc, cũng không phải đi khám, mẹ nghĩ hai đứa không phải lo lắng gì nhiều, thi thoảng gọi điện về cho cha mẹ là được rồi.”

Tiết Đồng đáp lời. Biệt thự trên đảo đã sửa xong, Long Trạch đã liên hệ với công ty thực phẩm mang đồ ăn tới. Du thuyền của hắn cũng đã đổi thành chiếc lớn hơn, công việc này hắn đã chuẩn bị từ mấy tháng trước, lúc nào cũng có thể khởi hành về đảo.

Chương 102: Trên đảo

Cả nhà cùng nhau tới thành phố Y, Long Trạch đến đứng ở trên thuyền ngắm nhìn cảnh biển xung quanh.

Trước khi rời biệt thự, đứa nhỏ đã được mặc quần áo, ở bên ngoài khoác chiếc áo da lót lông dày, Long Trạch ôm chặt vào trong ngực, nó muốn giãy giụa nhưng không thể giãy giụa được. Cha mẹ Tiết Đồng lưu luyến không rời, không nỡ rời xa đứa cháu ngoại, nhìn nó mà nước mắt bà không ngừng rơi, mẹ Tiết bế nó vài lần rồi kiên quyết đưa ra đến sân bay.

Hôm nay ra khỏi nhà, đứa nhỏ rất ngoan ngoãn, dán chặt trên người Long Trạch mở to hai con mắt nhìn bầu trời, rồi những tòa nhà cao chọc trời. Đôi mắt tròn xoe đen láy đảo quanh không ngừng, nhìn bên ngoài rồi quay lại cha nó, hai tay nắm chặt vạt áo của Long Trạch, giống như nó đang sợ những chiếc xe trên đường xuyên qua người nó, làm nó bị thương.

Bởi vì hoàn cảnh thay đổi, nên đứa nhỏ này rất biết điều, bày ra bộ dáng ngoan hiền dễ bảo, không dám nghịch ngợm như ngày thường. Vì còn nhỏ nên còn chưa hiểu chuyện, theo bản năng nó chỉ biết sẽ có người bảo vệ nó, nếu nghịch ngợm sẽ gặp nguy hiểm. Ở trên máy bay, cảnh vật xung quanh lâu lâu cũng không thấy thay đổi, thế là bắt đầu tỏ ra nghịch ngợm, chui cái đầu nhỏ nhón ra ngoài, nhìn thấy các tiếp viên hàng không xinh đẹp đi qua đi lại, liền kêu ê a thành tiếng, hai tay múa may loạn xạ. Nữ tiếp viên nghe được tiếng gọi ê a của đứa nhỏ làm cho tò mò, đi tới hỏi xem có cần gì không, rồi khen ngợi đứa nhỏ. Tiết Đồng không muốn bị quấy rầy nên chỉ tỏ vẻ thờ ơ, lãnh đạm.

Trên du thuyền, Long Trạch tự mình lái thuyền, trong phòng Tiết Đồng đóng chặt các cửa lại, đứa nhỏ nhìn qua cửa sổ thấy những làn sóng trắng dập dềnh, rồi lại thấy nước biển xanh mênh mông một vùng, vô cùng phấn khích, hình ảnh này đối với nó còn rất mới mẻ.

Đến khi hoàng hôn buông xuống, Long Trạch để thuyền lái tự động, đưa đứa nhỏ ra boong thuyền chơi, trên mặt biển là những đàn chim hải âu đang rải những chiếc cánh màu xám trắng, khi thì lướt nhẹ qua, lúc thì leo vút lên cao, đứa nhỏ nhìn theo đàn chim rồi lại chuyển con người đen lách nhìn sang chỗ khác, rồi lại nhìn về phía chân trời.

Đứa nhỏ chạy tới chạy lui ở trên boong thuyền, rồi ghé vào mép thuyền nhìn xuống dưới biển sâu, có chút sợ hãi liền rút cổ lại. Long Trạch cởi quần biển ra cái đuôi dài rồi nhảy xuống biển, tạo lên một đợt sóng mới, đứa nhỏ mở to đôi mắt tròn đầy vẻ ngạc nhiên.

Tiết Đồng ngồi ở boong thuyền cười như hoa nở mùa xuân, ánh tà dương hắt vào nửa khuôn mặt của cô, ánh lên một màu vàng diễm lệ, đứa nhỏ thì ở bên cạnh cười khanh khách. Long Trạch đã trở về hình dáng mà hắn yêu thích, ở mép thuyền ôm lấy đứa nhỏ: “Có muốn đi chơi không?”

Đứa nhỏ đương nhiên nghe không hiểu, hai mắt nhòm chằm chằm cái đuôi của cha mình, Tiết Đồng ở bên cạnh xen vào: “Con còn quá nhỏ.”

“Không sao, có anh ở bên cạnh.” Long Trạch dịu dàng nhìn đứa nhỏ, rồi ôm theo nó xuống nước.

Đứa nhỏ vừa tiếp xúc với nước liền trở về bản tính hiếu động thường ngày, hai chân ở trong nước dong đưa vài cái thì biến thành cái đuôi. Tiết Đồng ở trên thuyền kiễng chân nhìn xuống, đã không thấy đứa nhỏ đâu, chỉ nhìn thấy Long Trạch ẩn hiện dưới làn nước, rồi hắn ngoi lên chỉ vị trí của hai cha con đang chơi đùa dưới nước.

Có Long Trạch ở bên cạnh, Tiết Đồng cũng không lo lắng gì nhiều, cái đuôi màu trắng ẩn nấp dưới làn nước rồi thỉnh thoảng vung lên cao, tạo nên một cơn bọt nước màu trắng xóa. Long Trạch ở trong nước vùng vẫy thoải mái, không giống rắn cũng chẳng giống rồng. Cả hai cha con cách thuyền không xa, Tiết Đồng còn nghe được tiếng đứa nhỏ đang cười vui sướng, còn tự do bơi lội xung quanh cha nó, cái đuôi bé xíu đung đưa trong nước, giống như một tinh linh tự do du dương. Tiết Đồng bắt đầu giận bản thân, sao mình không thể lặn xuống nước chứ, nếu không, một nhà ba người có thể tự do bơi lội.

Hai cha con ướt sũng trở lại boong thuyền, cái đuôi dài của Long Trạch uốn lượn ở trên mặt đất. Hôm nay là lần đầu tiên đứa nhỏ nhìn thấy cái đuôi của cha nó, nó trầm ngâm một lúc giống như đã tìm thấy đồng bọn, đưa bàn tay nhỏ xíu bắt lấy cái đuôi dài của Long Trạch. Đợi cho đứa nhỏ gần chạm vào đuôi mình, Long Trạch lại di chuyển sang hướng khác, đứa nhỏ nghi ngờ, giống như muốn nói: “Làm sao có thể bắt được đây?”

Sau đó nó xoay người, cái đuôi Long Trạch lại ngo ngoe trên mặt đất, đứa nhỏ trườn tới, đến trước cái đuôi định vươn tay bắt lấy thì cái đuôi lại trườn sang chỗ khác. Đứa nhỏ nắm lấy mục tiêu trước mắt, động tác trở nên vô cùng linh hoạt, giống như con báo con đang vồ mồi, vui chơi với cái đuôi.

Tiết Đồng nhìn hai cha con tự mình pha trò mà cười ra tiếng, ở trên boong thuyền có ghế tựa, Long Trạch nằm lên đó, rồi ngoác tay với Tiết Đồng. Cô đi tới chỗ hắn, ngồi xuống bên cạnh Long Trạch, hắn ôm lấy cô rồi để cô tựa vào người mình, cái đuôi thì không ngừng trêu đùa với đứa nhỏ, tay phải vuốt ve cần cổ trắng nõn của Tiết Đồng, nói: “Đã lâu rồi không có tự do như vậy.”

Trời cao, biển rộng mà giống như cả thế giới này chỉ có một chiếc thuyền đang lênh đênh trên mặt biển, Tiết Đồng nói: “Có phải anh ở thành phố cảm thấy rất chán?”

“Có em, ở đâu cũng không thấy chán.” Màu da Long Trạch trắng như ngọc, toát lên vẻ yêu mị vô cùng quyến rũ.

Hắn nói xong, đưa tay chế trụ sau gáy của Tiết Đồng, cánh môi chậm rãi mút lấy đóa hoa hồng e lệ trước mắt, Tiết Đồng nhìn hắn cười, sau đó, cô từ từ nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn của hắn.

Ánh tà dương đã đổ xuống mặt nước, phía chân trời mặt nước biển đã được nhuộm thành một mảnh vải nhiều màu sắc, từ màu xanh tới phiếm hồng, tất cả tạo nên một cảnh đẹp phong tình, biến hóa vạn trạng. Trên boong thuyền, nụ hôn từ dịu dàng chuyển sang triền miên nóng bỏng, cơ thể hai người mỗi lúc một gần, giống như hận không thể đem đôi phương hòa tan vào mình. Hơi thở Tiết Đồng dần trở nên gấp gáp, bàn tay Long Trạch đã men theo vạt áo của cô xâm nhập vào trong, vuốt ve tấm lưng trắng mịn của cô.

Tiết Đồng nghiêng đầu, hình ảnh nóng bỏng của hai người như đang in lên mặt biển, đầu óc hỗn loạn dần trở nên tỉnh táo hơn. Ở đầu bên kia, đứa nhỏ vẫn không nhúc nhích, đáng người nhỏ nhắn đứng thẳng tắp, hai tay nó ôm lấy cái đuôi của cha, ánh mắt nhìn chằm chằm cha mẹ đang ôm nhau, ánh mắt đầy vẻ tò mò, giống như muốn nói: “Cha mẹ đang làm gì vậy?”

Tiết Đồng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang sưng sờ đứng đó, ‘xì’ bật cười một tiếng, đẩy Long Trạch ra: “Không được, con đang ở đây.”

“Sợ cái gì, hôn tiếp.” Long Trạch dùng cái đuôi gõ nhẹ vào đầu đứa nhỏ, lúc ấy nó mới hoàn hồn, tiếp tục chơi đùa với cái đuôi của cha nó.

“Anh phải làm gương cho con, nếu không sau này thành một tên quý hào sắc thì phải làm sao.” Tiết Đồng nhìn con đang chạy trên thuyền, nói tiếp: “Hôm nay, ở trên máy bay, con nhìn chằm chằm tiếp viên hàng không, hai mắt như muốn rớt ra, lại còn vung tay cười cười, mới bé như vậy đã thế, lớn lên rồi như nào? Chúng ta phải dạy dỗ con cho tốt.”

Long Trạch cười, đành chấp nhận lí lẽ của Tiết Đồng, sửa sang lại quần áo của cô, rồi dùng đuôi cuốn đứa nhỏ lại: “Con có cuộc sống của con, anh ngại dạy dỗ nó lắm. Đi thôi, về khoang thuyền, mặt trời xuống núi rồi, một lúc nữa sẽ có gió biển, rất dễ cảm lạnh.”

Tiết Đồng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của con, nói: “Đi thôi, vào ăn cái gì đó, con có đói không?”

Đứa nhỏ bây giờ có thể tự đi, Tiết Đồng và Long Trạch đi trước, nó sẽ chậm rãi đuổi kịp, ở một bên cùng chơi đùa với cái đuôi của cha.

Ngày hôm sau, ăn sáng xong, hình ảnh hoang dã của hòn đảo đã hiện rõ trước mắt. Tiết Đồng ngẩng nhìn lại cảnh đẹp này, trước kia ở đây giống như một nhà giam nhưng bây giờ nó đã trở thành nhà của cô, cảm giác vô cùng thân thiết. Cơn gió biển ủa tới, làm lay động những tán lá trên những cây cao, dải cát trắng như đang phát sáng dưới ánh mặt trời, đây chính là một thiên đường. Khuôn mặt lộ ra nụ cười âm ỉ, ánh mắt từ trên cao rơi xuống, trên trán cô như được nhuộm một màu vàng rực của nắng mai.

Đứa nhỏ cũng cười không ngớt, trên thảm cát trắng có những vỏ sò nằm rải rác ở đó, thuyền cập bến, nó nhanh chóng lên xuống chạy trên bờ cát, hạt cát rất mềm, cái đuôi nhỏ của nó trườn xung quanh. Nó bị hấp dẫn bởi những vỏ sò tinh xảo, nhặt lên một cái rồi vui đùa trong tay, cảm giác rất thích thú, ở những chỗ xa cũng có nhưng tay nó ngắn với không tới, không với được, đành nhìn mẹ bằng ánh mắt chờ mong.

Tiết Đồng đi tới bên cạnh nó, hỏi: “Có cần mẹ giúp con lấy không?”

Đứa nhỏ rất hiểu chuyện, liền đưa vỏ sò vào tay mẹ, hai mắt tròn xoe còn tỏ vẻ không nỡ, hàng mi cong cong chớp vài cái rồi lại ngẩng lên nhìn mẹ, có phần lo lắng nhưng lại tỏ ra không còn cách nào khác, cuối cùng bàn tay bé xíu mới buông vỏ sò đặt vào tay mẹ, rồi lại ngẩng lên nhìn mẹ, giống như đang muốn nói: “Mẹ tuyệt đối không được làm mất đâu đấy, phải giữ gìn cẩn thận cho con.”

Nhìn thấy mẹ không vứt đi, nó lại trườn đi nhặt vỏ sò khác.

Ô tô không đỗ ở bờ biển, khoảng cách từ bờ biển tới căn biệt thự khá xa nhưng không còn cách nào khác, Long Trạch đành ôm Tiết Đồng đi về biệt thự. Hắn đi rất chậm để cho đứa nhỏ có thể đuổi kịp. Nhưng đứa nhỏ này rất không nghe lời, đi được một lúc lại nhảy ra chỗ khác nô đùa, Long Trạch giương cái đuôi

lên rồi cuốn nó đi lên phía trước, đi được chừng hai mươi phút, đứa nhỏ đã thấm mệt, Long Trạch liền nhấc đứa nhỏ lên cho Tiết Đồng bế.

Rồi hấn bế bổng Tiết Đồng lên, còn cô thì đang bế con, hai bên đường tiếng chim kêu râm ran không dứt, nơi này không có tiếng ồn ã của xe ô tô, chỉ có rừng cây xanh và muôn hoa đua nở.

Phòng trên đảo so với trước kia không có gì khác biệt, chỉ có phần trang trí đã thay đổi theo phong cách của Tiết Đồng. Thuốc và đồ ăn đều được chuẩn bị kỹ, điện thoại cũng đã nối lại, phòng khách với đồ dùng trong nhà đều được thay mới.

Đứa nhỏ của hai người tên là Long Thành, sau khi trở về đảo, Tiết Đồng thường xuyên không biết con mình đang ở đâu, đi nơi nào trên đảo.

Cứ sau bữa ăn sáng, Tiết Đồng thường xuyên mất liên lạc với nó, lúc thì chạy ở vườn hoa có đôi khi lại lủi vào trong bụi cỏ vui chơi, lúc thì ở trong phòng, rồi leo lên mái nhà, chỉ khi nào đói bụng mới thấy có mặt ở nhà. Đứa nhỏ còn chưa biết nói, nhưng nó có thể nghe hiểu được lời cha mẹ, ví dụ gọi “Thành Thành” là nó biết đang gọi nó.

Tiết Đồng thường xuyên đọc sách cho con nghe nhưng Tiểu Thành Thành vốn dĩ không chịu ngồi yên một chỗ, nghe được vài câu rồi lại chuồn ra ngoài, chỉ khi lúc có mặt Long Trạch ở đấy, nó mới ngoan ngoãn ngồi yên. Long Trạch có đôi khi dùng cái đuôi đánh mông Thành Thành, không bị thương nhưng rất đau, mỗi lần bị Long Trạch đánh, nó thường meo meo nhìn mẹ, nhìn cha bằng ánh mắt oán giận.

Mặc dù đứa nhỏ hiểu chuyện nhưng đôi khi lại gây ra nguy hiểm cho Tiết Đồng, nhất là cái đuôi của nó ngày càng khỏe. Ngày đó, Tiết Đồng đang ở trên giường chơi với Thành Thành, bỗng nó bổ nhào vào người cô giả trò, Tiết Đồng ôm lấy đầu nó. Không ngờ nó dùng cái đuôi quất lấy cổ cô siết chặt, làm cho Tiết Đồng thở không được, ngay cả nói cũng không thành chữ, cầm tay của nó: “Buông... Buông ra...”

Cái đuôi của Thành Thành càng quất càng chặt, Tiết Đồng kéo không ra, sắc mặt cô tái dần vì mất không khí, ở trên giường giãy giụa, Thành Thành không hề biết mình đang làm gì, chỉ biết dùng sức siết chặt.

Cũng may, Long Trạch kịp xuất hiện nhìn thấy cảnh tượng trong phòng sắc mặt hấn tái nhợt, chạy nhanh tới giường, rồi ném Thành Thành ra ngoài, ôm lấy Tiết Đồng: “Em sao rồi?”

Tiết Đồng ho khan một trận, mãi sau mới lấy lại được nhịp thở đều đặn, không trả lời Long Trạch mà cô quay đầu tìm kiếm Thành Thành: “Anh ném con hả?”

Vừa rồi cô nghe thấy một tiếng ‘bịch’ biết được Thành Thành bị ném xuống, rồi tiếng ‘rầm’ giống như đụng vào thứ gì đó, Thành Thành đau quá kêu lên một tiếng, sức của Long Trạch khỏe như vậy, hấn ném Thành Thành mạnh như thế kiểu gì cũng bị thương.

“Nó không sao đâu.” Long Trạch ôm Tiết Đồng vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô: “Hiện tại, con còn chưa hiểu chuyện, em yếu như thế, cách xa con ra một chút, bằng không sẽ rất nguy hiểm.”

Tiết Đồng không thấy Thành Thành đâu, sốt ruột đẩy Long Trạch ra: “Em đi xem con thế nào.”

Tiết Đồng xuống giường tìm con, Long Trạch nói cho cô chỗ của nó, Thành Thành trốn sau ghế sofa, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, nó vừa bị ăn đòn, chân và phải cạnh bàn nên đau, cổ họng còn phát ra tiếng khò khè, nhìn thấy mẹ vội vàng trốn xuống gầm bàn, sợ hãi nhìn cô.

Tiết Đồng đau lòng, ngồi xuống dịu dàng nói với nó: “Thành Thành, ra đây, mẹ xem con có bị thương hay không.”

Thành Thành không nhúc nhích, Long Trạch dùng cái đuôi cuốn nó ra ngoài, quát: “Con có biết thiếu chút nữa con giết chết mẹ rồi không?”

Hai mắt đen láy của Thành Thành toát ra vẻ sợ hãi, Tiết Đồng vội vàng tới ôm nó, Long Trạch nói: “Chơi với nó ít thôi, để nó tự mình trưởng thành.”

“Thành Thành không phải cố ý, con còn nhỏ, chưa hiểu chuyện.” Tiết Đồng nói.

Long Trạch cố chấp ném Thành Thành ra ngoài cửa, tuy rằng không mạnh tay như trước nhưng cũng chẳng nhẹ nhàng gì. Thành Thành kêu lên một tiếng, rồi chạy đi.

Long Trạch khóa cửa lại, quay về nhìn Tiết Đồng: “Nó chỉ bị xây xát nhẹ, không có việc gì, nếu không trùng phạt nó, nó sẽ không nhớ được.”

Mặc dù biết Long Trạch ra tay có chừng mực nhưng cô vẫn lo lắng cho Thành Thành. Đến giờ cơm chiều, Thành Thành vẫn không xuất hiện, Long Trạch vẫn ở trên bàn ăn cơm như bình thường, Tiết Đồng vào phòng gọi nó: “Thành Thành, mau ra đây ăn cơm.”

Gọi vài tiếng, Tiết Đồng sợ Long Trạch lại nổi giận định lên tận phòng gọi con thì đã nhìn thấy Thành Thành đang bước từ trên cầu thang xuống, nó nhìn Long Trạch rồi quay sang nhìn Tiết Đồng với ánh mắt đầy sợ hãi, Tiết Đồng nở nụ cười dịu dàng với nó: “Con ăn cơm đi, không phải sợ.”

Thành Thành bưng bát cơm, dùng thìa tự xúc ỉnh ăn. Bởi vì còn nhỏ nên phải đứng lên trên ghế mới với tới bàn ăn. Hôm nay, tuy rằng rất đói bụng nhưng vì sợ cha còn đang tức giận nên không dám đứng lên ghế ăn cơm. Tiết Đồng ôm nó đặt ngồi ở giữa cô và Long Trạch, rồi gấp thìa vào bát cho nó. Thành Thành bưng bát, ánh mắt nhìn Long Trạch, nó đang chuẩn bị xúc thìa cơm thì thấy Long Trạch nhìn nó một cái, nó sợ quá vội vàng buông bát cơm xuống.

Tiết Đồng gấp cho nó một miếng thịt gà, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn: “Ngoan, con ăn đi.”

Thành Thành vừa vươn tay cầm thìa, rồi đứng lên trên ghế, học cách gấp thức ăn của Tiết Đồng, cầm thìa xúc một miếng thịt rồi đặt cẩn thận vào trong bát của Long Trạch, hồng lấy lòng cha. Nhìn thấy Long Trạch ăn miếng thịt, nó mới im lặng cúi đầu bưng bát cơm lên.

Tiết Đồng hơi khó chịu, Thành Thành không gấp rau cho cô, quả nhiên người có sức mạnh quyết định tất cả!

55. Chương 103 (hoàn)

Chương 103: Hạnh phúc

Editor: banhmatong

Beta: Pim

Cửa sổ mở to, một đứa bé rất nhỏ đứng ở trên bậu cửa, cái đầu của nó thực sự nhỏ nhưng thân thể rất là rắn chắc. Đứa nhỏ chăm chú nhìn bể bơi ở phía dưới cửa sổ, đột nhiên nhướn người nhảy lên, đôi chân trong không trung biến mất lại hóa thành một cái đuôi thật dài, đồng thời lại xoay người một cái nhảy vọt về thành một đường cong đẹp mắt, “Ùm” một tiếng rơi vào giữa hồ nước, bọt nước trắng xóa bắn tung tóe dưới ánh mặt trời.

Nếu là mấy ngày hôm trước thì tim của Tiết Đồng giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, còn hiện tại cô nghe thấy âm thanh ấy cũng không còn có phản ứng gì nữa, cô vẫn tiếp tục nằm gõ bàn phím máy tính. Long Thành tuy rằng vừa học nói không lâu nhưng lòng hiếu kỳ của nó lại rất mạnh mẽ, mỗi ngày đều nghịch phá đủ kiểu, vườn hoa kia đã bị biến thành công viên trò chơi của nó rồi, lúc thì nhảy từ trên cây, lúc thì nhảy từ trên vai Long Trạch hoặc đứng từ bậu cửa sổ mà nhảy, ở trong không trung còn cuốn hai vòng, tựa hồ như biểu diễn đủ kiểu nhảy cầu.

Tuy rằng không có lấy một khán giả, Long Thành vẫn cứ hồ hởi mà nhảy, nó ở trong nước đang đưa thân thể nhỏ bé, cái đuôi dài cũng đang đưa, dáng người linh hoạt như cá. Ánh mặt trời dần hạ xuống, bể bơi vẫn truyền ra tiếng nước, nó khi thì nhảy ra khỏi nước, khi thì chìm cả mặt xuống dưới nước, một mình hưởng thụ sự vui vẻ khi bơi lội.

Tiết Đồng tiếp nhận một công việc biên tập trên Internet, thời gian rất linh hoạt, muốn kiếm nhiều tiền thì làm nhiều một chút, cô không thiếu tiền, kiếm tiền chỉ là một niềm vui thư giãn mà thôi. Di động bên cạnh

vang lên, Tiết Đồng nghe máy, lưu hết những công việc đã làm xong xuôi, sau đó đóng máy tính đi xuống lầu.

Cô cầm một cái khăn tắm sạch sẽ đi hướng về phía sân, đến bên cạnh hồ bơi nói: “Thành Thành, mau lên đây, đợi cha về.”

Thành Thành ở trong nước liếc nhìn cô một cái rồi tiếp tục chơi vui vẻ, từ đầu này hồ bơi “vèo” một tiếng lướt ra xa đã đến đầu kia của hồ bơi, quay đầu lại nhìn Tiết Đồng cười đắc ý. Khuôn mặt của nó càng ngày càng giống Long Trạch, chỉ có miệng cùng đôi mắt là giống Tiết Đồng một chút, tuy rằng chỉ mới ba tháng, nhưng trí lực của nó không hề nhỏ, đã có thể nói chuyện như người lớn. Cơ thể của nó rất đa dạng, lúc biến thành hình người đầy đủ, tin chắc sẽ không người nào nghĩ nó chỉ mới mấy tháng, có thể gọi nó là siêu nhân nhỏ.

Tiết Đồng đi tới chỗ con dõ dành hai câu, thấy nó vẫn còn chưa chịu lên đành chuyển sang đòn sát thủ, cô giả vờ giận mà nói: “Con còn không mau lên, chờ cha con trở về, mẹ sẽ nói cho cha biết mấy ngày nay con không nghe lời, để cha đánh con.”

Thành Thành sợ cha nhất, chậm rãi bơi đến bờ rồi trồi người lên, dùng giọng nói non nớt: “Cha đánh rất đau, đừng đánh...”

Tiết Đồng ngồi xổm bên thành hồ bơi, sờ sờ đầu của nó, cầm lấy khăn tắm quấn lấy người con, “Thành Thành ngoan, mẹ sẽ không nói với cha đâu, yêu mẹ một chút được không?”

Trên mặt Thành Thành hiện lên vẻ tươi cười, cái đuôi dựng lên rất cao, phớt nhẹ qua hai má của Tiết Đồng một chút, sau đó hần vươn tay ra muốn ôm cô.

Tiết Đồng dùng khăn tắm lau người cho con, ôm lấy Thành Thành đi vào trong phòng, đem nó đặt ở trên giường, lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo, “Biến thành bộ dáng kia thì nên mặc quần áo.”

Thành Thành cũng không thích mặc quần áo, mặc quần vào thì nó không thể tùy tiện biến hóa, nhìn mẹ cầm quần áo đang đợi, nó cong cái miệng nhỏ nhắn lộ vẻ không muốn biến ra hai chân, Tiết Đồng một bên mặc quần áo cho nó, một bên nói: “Đợi ông bà ngoại đến đây, con nhất định phải chủ động chào hỏi, nói ngọt một chút.”

Thành Thành xoay mặt một bên, tỏ vẻ không nghe lời cô.

Tiết Đồng tiếp tục nói: “Nếu con nói ngọt một chút, ông bà ngoại sẽ yêu con, ông bà sẽ cho con rất nhiều đồ chơi, sau này còn có người cùng con vui chơi.”

Thành Thành còn chưa rõ việc gì, mơ mơ màng màng nói một tiếng: “Vâng.”

Long Trạch ở trên đảo thông qua internet đầu tư chứng khoán, năng lực tính toán của hắn rất tốt, cũng kiếm được rất nhiều; trước mắt công ty ở bên ngoài phát triển cũng rất khá, vì mở rộng quy mô, Long Trạch phải tự mình đi ra ngoài một chuyến. Mẹ Tiết nghe nói hắn trở về, vội vàng nói thành phố C hiện tại rất lạnh, muốn đến đảo tránh đông. Hai ba tháng không gặp, Thành Thành lớn rất nhanh, Tiết Đồng vẫn hy vọng cha mẹ sẽ nhìn thấy đứa cháu ngoại của ông bà là đứa nhỏ ngoan ngoãn biết vâng lời.

Vừa rồi cô nhận được điện thoại của Long Trạch gọi về nói rằng đã đến bờ, rất nhanh có thể về đến nhà. Chỉ trong chốc lát bên ngoài truyền đến tiếng xe ô tô, Tiết Đồng vội vàng lôi kéo Thành Thành xuống tầng dưới.

Ô tô dừng lại ở cửa lớn, cha mẹ xuống xe, Tiết Đồng vội đi đến, “Cha, mẹ.”

Mẹ Tiết cũng đã chạy đến, Tiết Đồng còn tưởng rằng mẹ sẽ ôm cô nào ngờ mẹ cũng chẳng hỏi đến cô, đi đến ngồi xổm xuống trước mặt Thành Thành, “Ai da, Thành Thành rất đáng yêu, so với trong video nhìn xinh hơn nhiều.”

Thành Thành quả thật có bộ dáng xinh đẹp, làn da trắng nõn, tóc vừa mềm vừa đen, hắn giống như Long Trạch có ngũ quan rất rõ ràng, mang nét như con lai, mẹ Tiết ôm đứa cháu ngoại vào trong lòng, “Có nhớ bà ngoại hay không? Thành Thành biết nói có phải hay không?”

Thành Thành ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiết Đồng một cái, vẻ mặt nó có vẻ cứng nhắc nhưng vẫn ngọt ngào gọi: “Bà ngoại.”

Âm thanh non nớt giống như gạo nếp dẻo thơm, mẹ Tiết cười như hoa nở, “Thành Thành còn nhớ rõ bà ngoại à? Bà ngoại rất nhớ con, mang đến cho con rất nhiều đồ chơi đây.”

Mẹ Tiết ôm lấy Thành Thành, ngữ khí mang theo vẻ hạnh phúc: “Bây giờ thật tốt, nói không chừng về sau Thành Thành lớn lại không theo chúng ta.”

Mọi người cười vui vẻ vào nhà, cha mẹ khen ngợi khí hậu trên đảo thật tốt, đối với hoàn cảnh sống ở đây cũng rất thích, mặc dù cách đất liền hơi xa, nhưng nơi này cái gì cũng không thiếu. Long Trạch mang hành lý của cha mẹ chuyển lên trên lầu, mẹ Tiết vội vàng nói: “Con mang đồ chơi của Thành Thành lên thôi, còn những thứ khác không cần chuyển lên trên lầu.”

Tiết Đồng ở bên cạnh giải thích: “Mẹ, để cho anh ấy mang hành lý tới phòng ở đi.”

“À, cha mẹ không nên ở trên lầu.” Mẹ Tiết nói cho có lệ, “Cha mẹ ở phòng bên ngoài kia là được.”

Tiết Đồng nghi hoặc, “Mẹ, mẹ thích phòng ngoài kia sao? Chúng ta là người một nhà ở cùng một nơi cho thuận tiện.”

“Ừ, là như này.” Cha Tiết từ từ giải thích, dường như có chút ngập ngừng, “Cha và mẹ con không chỉ định ở đây qua mùa đông này, cha mẹ định ở một thời gian. Cha mẹ nhớ con, cũng nhớ Thành Thành, nhất là mẹ con ở nhà mỗi ngày đều nhắc tới Thành Thành, Thành Thành mỗi ngày một lớn, cha mẹ thật là sợ chớp mắt một cái đã bỏ qua tuổi thơ của đứa cháu ngoại đích tôn. Trong nhà mọi việc đều xử lý ổn thỏa, cha cũng đã nghỉ hưu, khả năng ở lại đây không chỉ một hai tháng thôi.”

“Cha mẹ thích ở bao lâu thì ở bấy lâu, người một nhà như thế nào lại khách sáo như vậy chứ.” Tiết Đồng hờn dỗi nói.

Mẹ Tiết gọn gàng dứt khoát, “Cha mẹ biết, người trẻ tuổi các con đều thích có không gian riêng, cha mẹ cũng không muốn quấy nhiễu thế giới hai người của con cùng A Trạch, chỉ muốn ở cùng với cháu ngoại đích tôn. Hơn nữa, trước đây con nói là còn có phòng thừa, nên cha mẹ mới quyết định ở lại đây, phòng ở ngoài đó cũng cách xa phòng hai đứa, ở đó cũng có đầy đủ tiện nghi. Cho nên, không cần phải đem hành lý của cha mẹ lên lầu.”

Tiết Đồng khuyên thêm vài câu nhưng lại thấy cha mẹ kiên quyết như vậy, cô đành từ bỏ.

Từ sau khi cha mẹ đến đây, hòn đảo nhỏ náo nhiệt hơn rất nhiều, cả ngày ông bà đều vây quanh Thành Thành, Thành Thành cho dù là nhảy cầu hay là treo cây đều có người thưởng thức vì thế chơi càng hăng say.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống hòn đảo nhỏ, trên bờ cát trắng bày ra mấy cái ghế nằm, ba người bận rộn vây quanh bếp nướng, mùi thơm truyền đến từng đợt thơm nức, Tiết Đồng kêu lên: “Cha, cha cho lửa nhỏ đi một chút.”

Cách đó không xa ở vùng nước cạn xuất hiện một cái đuôi dài của một đứa bé, tay phải hẩn cầm một con tôm hùm dài nửa mét, tay trái hẩn cầm một con cua, mẹ Tiết nhìn thấy bóng dáng đứa bé, vội vàng chạy đến, mang giọng điệu khen ngợi mà hỏi: “Đây là do Thành Thành bắt được sao?”

Thành Thành cúi đầu, hẩn có chút ngập ngừng, “Bà ngoại, con không bắt được tôm hùm to.”

Con tôm hùm cùng con cua trên tay hẩn vẫn vươn càng cùngh chân khua khua, mẹ Tiết vuốt vuốt đầu sừng nước của hẩn, nói: “Tôm hùm này rất lớn, trước kia bà ngoại đều chưa ăn qua tôm hùm lớn như vậy, Thành Thành thật lợi hại, ở bên ngoài trẻ con giống như con vẫn còn nằm trong nôi.”

Đứa bé là vốn thích nghe người ta khen ngợi, ngẩng mặt cười rộ lên, cầm con tôm hùm cùng con cua ở trên bờ cát chạy thật nhanh, chạy đến bên Tiết Đồng, đưa cho cô, ánh mắt lộ ra ý tranh công, “Mẹ, con bắt được, ẹ.”

“Còn có của ông ngoại đâu?” Cha Tiết ở bên cạnh hỏi.

Thành Thành giơ con cua trong tay kia lên, “Cái này cho ông ngoại.”

Tiết Đồng lại hỏi, “Còn có của bà ngoại đâu?”

Thành Thành nhìn tay trái lại nhìn tay phải, dường như là buồn rầu, hé ra khuôn mặt đầy vẻ rối rắm, cuối cùng cắn môi nói: “Con không bắt được nhiều như vậy...”

Tiết Đồng nhìn thấy bộ dạng ỉu xiu của con, vội vàng nhận lấy con tôm hùm ở bên cạnh, ôm lấy đứa bé cưng nựng một chút, “Sau này Thành Thành có thể bắt được, lợi hại giống như bố vậy.”

Xa xa, Long Trạch đã lên bờ, cái túi nặng trĩu của hắn kéo trên mặt đất, Thành Thành nhìn bố lộ ra ánh mắt hâm mộ, vui vẻ chạy đến xem chiến lợi phẩm của bố, túi lưới cá trĩu nặng kéo dài trên bờ cát, Thành Thành nhảy chân sáo đi theo bên cạnh.

Tiếng cười truyền đến từ bếp nướng, ăn uống no say, ông bà đùa giỡn cùng đứa bé. Long Trạch nắm tay Tiết Đồng đi dạo trên bãi biển, đến một gốc dừa xa xa ngồi xuống, Tiết Đồng nằm trên mặt đất, đầu đặt ở trên đùi hắn, trong tay nghịch một lá cây cọ thật to.

Ngón tay Long Trạch xuyên qua mái tóc cô, “Tả Thần Dật tháng ba kết hôn, mời chúng ta tham gia hôn lễ của họ, Lộ Linh mang thai, gia đình cô ấy không phản đối nữa. Hiện tại cha mẹ ở đây chăm sóc Thành Thành, nếu em muốn rời đảo có thể đi được rồi.”

“Bọn họ là ‘phụng tử thành hôn*’.” Tiết Đồng cười hihi, “ Hai người đó kết hôn, em nhất định đi, bình thường không có việc gì nên không muốn ra ngoài, tuy rằng phương tiện đi lại có sẵn nhưng vẫn cảm thấy đi đi về về rất phiền phức.”

(*) Bác sĩ bảo cưới.

Long Trạch nhìn mặt cô, dịu dàng nói: “Cuộc sống hiện tại của em vui vẻ chứ? Bởi vì Thành Thành, em mới bị gò bó ở nơi này.”

Tiết Đồng nhìn xuyên qua đám lá cây hình quạt tới bầu trời xanh lam, từng đám mây trắng chậm rãi trôi bồng bềnh, ánh mắt cô neoh lại, “Là em tự nguyện ở lại đây. Bạn học trước đây nhìn thấy ảnh chụp của em ở trên mạng vô cùng hâm mộ. Có anh, có Thành Thành, cha mẹ cũng vui vẻ, cuộc sống như vậy chính là điều em rất mong muốn. Trạch, anh không biết được em thích cuộc sống hiện tại này đến thế nào đâu.”

“Em cũng không biết anh yêu cuộc sống này đến nhường nào.” Thanh âm của Long Trạch rất nhỏ, giống như là lẩm bẩm. Hắn ngẩng đầu nhìn ba người ở phía xa xa, tiếng cười của họ mơ hồ truyền đến, hình dáng nho nhỏ của Thành Thành chạy nhảy không ngừng trên bờ cát, đó là giọt máu của hắn.

Long Trạch đưa mắt nhìn đại dương xanh thẳm vô biên vô hạn thật là chói mắt, nở nụ cười như không cười, thế giới rộng lớn như vậy, mỗi người chẳng qua ở trên đời là tìm kiếm một người bạn đời mà hạnh phúc của hắn thì đang nắm giữ trong tay rồi.

Ánh nắng chiếu rọi qua lá dừa thật tươi đẹp, thật rực rỡ, tàu lá nhẹ nhàng dao động như vạt áo tung bay, Tiết Đồng nằm dưới ánh mặt trời ấm áp, ánh mắt dừng lại trên đường cong chiếc cằm của Long Trạch, cô chủ động đặt nụ hôn lên đôi môi hắn. Cô muốn cảm tạ vận mệnh, khi cô được đưa đến hòn đảo này là thời điểm khốn cùng thống khổ, chỉ mong còn sót lại tia hy vọng của sự sống, không nghĩ rằng có thể có được hạnh phúc đến nhường này.

===== Chính văn hoàn =====

56. Ngoại Truyện 1 - 2

Ngoại truyện 1

Editor: Rabbitlyn_ver2 Trên đảo có rất nhiều nơi để vui chơi, chẳng hạn như bãi cát trắng trải dài, hay một hồ nước nho nhỏ trong vạt, hai chân bước vào mặt hồ nước cạn, những chú cá tôm nhỏ sẽ ở trên đùi

bơi tới bơi lui, hơi ngứa nhưng cũng rất dễ chịu. Thời tiết càng trở nên ẩm áp, vì thế Tiết Đồng thường xuyên đến mặt hồ chơi, cùng hưởng thụ cảnh đẹp với Long Trạch.

Tiết Đồng ngồi trên một tảng đá lớn, Long Trạch ngồi ở bên cạnh ôm cô, cái đuôi nhọn cuốn lấy một viên đá nhỏ, "về" ném về rừng cây cách đó không xa, lớn tiếng gọi: "Thành Thành, mau đi bắt thỏ rừng."

Một cậu bé nhanh chóng từ giữa hồ bơi tới bên cạnh đuôi Long Trạch, nhìn rừng cây phía xa, lại nhìn Long Trạch ngửa mặt hỏi, "Cha, ở đâu?"

"Ai bảo con vừa rồi không chú ý xem? Ở trong hồ bơi cả buổi mà không bắt nổi một con cá nào, chỉ ham chơi thôi." Long Trạch nén giận nói, rồi ra hiệu cho cậu bé nhìn về phía rừng cây, "Ở ngay bên kia, tự mình đi tìm, không tìm thấy thì trưa nay ăn chay."

"Dạ." Thành Thành lắc lư cơ thể rồi bỏ đi.

Tiết Đồng nhìn con đã bỏ đi một đoạn xa, cười hỏi Long Trạch, "Anh vừa ném trúng thỏ sao?"

"Không có." Long Trạch ôm lấy Tiết Đồng để cho cô ngồi trên đuôi của mình, "Cứ như một cái đuôi quần lấy người khác, suốt ngày quấy rầy chúng ta, thằng bé gần đây thật phiền phức, để cho nó từ từ đi tìm."

Tiết Đồng nhìn tâm trạng buồn bực của Long Trạch, biết hẳn đang ám chỉ chuyện tối qua. Thành Thành bình thường đều ngủ một mình, thỉnh thoảng ngủ ở bên ngoài, nhưng đều một mình một phòng. Tối hôm qua rõ ràng nó nói sẽ ngủ bên ngoài, Long Trạch và Tiết Đồng đều cảm thấy hưng phấn, buổi tối còn tổ chức một bữa tối dưới ánh nến, Tiết Đồng uống một chút rượu vang, hai má ửng hồng, hai người hôn nồng nhiệt, quần áo rơi đầy trên mặt đất, Tiết Đồng ở dưới thân Long Trạch hai mắt mơ màng tràn ngập sóng nước, khi Long Trạch vừa tiến vào cơ thể cô, không ngờ một bóng người từ cửa sổ đột nhiên bò vào, giống như một quả bóng cao su bay vào phòng.

May sao Long Trạch phản ứng kịp thời, cuốn chần che hai người lại, rồi nhìn con trai đang lặn hai vòng trên thảm, trong mắt nhất thời dấy lên ngọn lửa, giận dữ nói: "Con vào đây làm cái gì?"

Long Thành đứng lên, hồn nhiên, vui vẻ nói: "Cha, con muốn báo cho cha một tin vui, con vừa nhảy từ trên cái cây kia xuống đây, cha xem con có phải ngày càng lợi hại không?"

Để ngăn chặn tình huống bất ngờ, hai người đã khóa kỹ cửa phòng ngủ, nhưng không nghĩ tới đứa con trời đánh này lại vào từ cửa sổ, cái tin vui này đối với cha mẹ của nó là nỗi kinh hãi, tuyệt đối không phải tin vui, sắc mặt Long Trạch biến thành màu đen, "Con biến ra ngoài cho cha!"

Thành Thành không nhận được sự khen ngợi đã dự đoán, nên không hài lòng, nhìn cha mẹ ôm chặt trong chần, cậu bé hiếu kỳ hỏi: "Cha mẹ đang làm gì vậy? Cha, vừa rồi hình như con thấy cha cắn mẹ."

Khuôn mặt của Tiết Đồng đỏ bừng, cái đuôi của Long Trạch từ trong chần trườn ra, cuốn lấy cậu bé, Thành Thành dường như sớm đã có dự phòng lập tức tránh được, nhảy đến giường cách một lớp chần ôm lấy Tiết Đồng, kêu to, "Mẹ, cha muốn đánh con."

Tuy rằng cách một lớp chần, nhưng sức của Thành Thành rất khỏe, ôm rất chặt, cậu bé còn muốn trốn vào trong chần. Tiết Đồng cảm thấy rất lúng túng, trên người cô không mặc quần áo, ôm chặt chần, cũng quát lớn con, "Thành Thành, con xuống trước đi....."

Cậu bé không hiểu nguyên do, thấy sắc mặt cha vừa đen vừa tức giận, vội vàng bò ra cửa sổ, bò đến mép cửa sổ về mặt còn ngơ ngác hỏi han: "Mẹ, cha vừa rồi muốn đánh mẹ đúng không?"

Long Trạch vốn muốn đi xuống dạy dỗ con, nhưng bất đắc dĩ trên người không mặc gì, thật sự không tiện xuống giường. Anh lấy một cái chén trên tủ đầu giường, làm bộ muốn ném về phía bên kia, cậu bé vội vàng thoát ra từ cửa sổ, biến mất trong bóng đêm.

Cậu bé vẫn thường xuyên gây ầm ĩ như thế, Tiết Đồng mất hứng, Long Trạch thật sự buồn bực, mọi người khi làm chuyện này bị quấy rầy đều khó mà giữ được vẻ mặt hòa nhã.

Không nghĩ tới Long Trạch mang thù, hôm nay vẫn không buông tha cho con. Tiết Đồng nhìn thấy bóng dáng của Thành Thành hoảng loạn ở bên phía rừng cây kia, chạy tới chạy lui dường như không tìm được, một lúc sau cậu bé bò ra khỏi rừng cây, lớn tiếng nói: "Cha, hình như không thấy con thỏ."

Long Trạch đáp trả con một câu,” Ngay ở bên kia, là con thỏ nhỏ đó, con không tìm thấy thì đúng là ngu ngốc.”

Tiết Đồng ở trong lòng Long Trạch, cười khanh khách,” Sao lại có người cha như vậy chứ? Trêu chọc cả con mình.”

Thành Thành lại quay về trong rừng cây cẩn thận tìm, cái đuôi của Long Trạch ở trên mặt hồ vắng nước, ôm lấy Tiết Đồng ở trên tảng đá lớn phơi nắng, hai người tâm tình ngọt ngào. Qua một lúc lâu sau, Thành Thành mới từ từ bò về, có chút khấn trương, nhìn cha muốn nói lại thôi, Long Trạch liếc cậu bé một cái, chất vấn hỏi:”Sao con không tìm được cái gì?”

Hai tay Thành Thành nắm thật chặt, không động đậy, thấp giọng nói:” Con thật sự không tìm thấy con thỏ.”

Cậu bé không hoài nghi năng lực của cha, có lẽ là cảm thấy mình quá thất bại, ngay cả việc nhỏ ấy cũng làm không tốt, ấp úng:” Cha, có thể bắt một con nữa không?”

Tiếng nói của cậu bé rất nhỏ, có lẽ sợ Long Trạch mắng. Tiết Đồng không nhìn được, khẽ đẩy Long Trạch, “Được rồi, đừng trêu con nữa.”

Long Trạch cười cười, chỉ vào hoa dại trên cỏ,” Đi hái một bó hoa tặng ẹ, đợi cha bắt thỏ cho con.”

“Dạ.” Thành Thành vui vẻ bò về bãi cỏ bên cạnh, đầu của cậu bé còn rất nhỏ, cũng giống như những đứa trẻ bình thường khác, nhưng cậu bé rất thông minh, mỗi lần nhìn Long Trạch dùng đuôi làm mọi chuyện, cậu bé đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Có lẽ đây là tình cảm đặc biệt của mỗi đứa trẻ dành cho cha khi còn nhỏ, tuy rằng Long Trạch đôi khi nghiêm khắc với cậu bé, nhưng nó không làm ảnh hưởng đến sự sùng bái của cậu bé dành cho cha.

Thành Thành hái được không ít hoa dại, đứng ở trên cỏ hỏi Tiết Đồng, “Mẹ, thế này có đủ không?”

Nói thật, Tiết Đồng cũng không quá vất vả khi chăm sóc đứa nhỏ này, ngoại trừ lúc mang thai hơi vất vả một chút, cô không cảm thấy khó khăn khi làm mẹ, con cô thẩm thoát đã biết chạy, cô thường xuyên chơi đùa với con, Thành Thành thực sự mang đến niềm vui cho cả nhà. Tiết Đồng vẫy tay với con,” Đủ rồi, mau lại đây.”

Thành Thành vô cùng hoạt bát, nên cả ngày cô đều nhàn rồi, cậu bé ôm một bó hoa dại to vào trong ngực, bó hoa chiếm trọn nửa người cậu, cậu vui mừng chạy về phía mẹ, ngồi trên tảng đá, sau đó về mặt chờ đợi nhìn cha.

Hoa dại đang đưa trong tay Tiết Đồng, Long Trạch vừa ôm Tiết Đồng vừa nói với con:” Đi thôi, nơi này không có thỏ, chúng ta đi nơi khác.”

Thành Thành trườn theo phía sau hai người, xung quanh có thật nhiều bụi cây, ánh mắt Long Trạch cẩn thận nhìn rừng cây phía xa, nhìn thấy một chút kì lạ, cái đuôi nhọn cuốn tròn đá ven đường ném qua, hòn đá bay nhanh như tên lửa, còn chưa đợi cha ra lệnh, Thành Thành ngay lập tức bò về nơi ném hòn đá, nhặt lên một con gà rừng, vừa xách gà vừa vui vẻ nói:” Cha, con nhặt được rồi, nhưng không phải là con thỏ!”

Sức lực của cậu bé tựa như bất tận, cậu sẽ không giống ba mình từ từ trườn về, mà sẽ trườn thật nhanh, dường như trườn chậm sẽ không biểu đạt được sự sung sướng của cậu,” Cha, cha thật lợi hại, buổi trưa có thể ăn gà rừng.”

Tiết Đồng được Long Trạch ôm trong ngực, cô ôm cổ hần, cười nói, “Anh có thấy con giống tiểu quỷ không?”

” Có đôi khi rất ngoan, nhưng có đôi khi rất đáng ghét.” Long Trạch bình luận, quan sát kỹ động tĩnh chung quanh, Thành Thành cũng mang theo gà rừng đi theo cẩn thận nhìn, bây giờ cậu vẫn chưa phát hiện ra điều gì đặc biệt, nhưng ánh mắt mở thật to, con người đen nhánh đây về chăm chú.

Theo hướng viên đá Long Trạch ném, Thành Thành cầm gà rừng trong tay đặt ở bên cạnh cha, lại sung sướng chạy về phía trước.

Một nhà ba người chậm rãi trở về biệt thự, Tiết Đồng sóng vai cùng Long Trạch, tay nắm tay thong dong đi, Thành Thành bên cạnh tay trái cầm thỏ hoang, tay phải cùng cái đuôi cầm hai con gà rừng, cơ thể cậu

vốn nhỏ bé, nên khi ôm mấy thứ này chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, nhưng sức lực lại khỏe như mấy chàng thanh niên khiêng hai bao gạo. Mặc dù Thành Thành đi đường rất thuận lợi, nhưng mấy thứ đó cũng khá nặng, nên cậu hơi mệt, bước đi nghiêng ngả, nhưng vẫn vừa đi vừa hát.

Mẹ Tiết đang tìm cháu, đi đến nửa đường gặp được bọn họ, lập tức kêu lên, “Trời ạ, loại chuyện này hai người các con đều làm được, sao không tự mình xách đồ, lại bắt thằng bé xách, Thành Thành là con do các con sinh ra, các con còn dám bóc lột sức lao động của thằng bé”

Mẹ Tiết dùng đôi mắt sắc bén muốn bấm đôi vợ chồng trước mắt thành trăm ngàn mảnh, Tiết Đồng giải thích: “Mẹ, là thằng bé tự mình muốn cầm.”

Mẹ Tiết trợn mắt với bọn họ, vội vàng chạy tới bắt Thành Thành buông đồ trong tay ra, nhưng Thành Thành không chịu buông, “Bà ngoại, con muốn tự mình ôm trở về, cha nói, con cần phải luyện tập thật nhiều, về sau mới có thể mạnh mẽ như cha, mới có thể tự mình bắt thỏ.”

”Đừng nghe cha con nói bậy,” Bà Tiết dùng ánh mắt thù địch nhìn Long Trạch, “Cha con muốn lừa con làm kẻ khuôn vác đấy.”

”Không phải, cha rất lợi hại.” Thành Thành phản bác, ở trong lòng mỗi đứa trẻ, sự tồn tại của cha giống như một vị thần, “Bà xem nè, đây đều do cha con bắt, buổi trưa có thể ăn gà rừng và thỏ nướng.”

Mẹ Tiết đoạt được đồ, “Đi, bà ngoại nướng cho con ăn, cho cha và mẹ con tự nấu cơm, miễn cho bọn họ được đảng chân lân đảng đầu.”

Mẹ Tiết thở phì phì lôi kéo tay Thành Thành bước đi, ném lại một câu, “Thành Thành còn nhỏ như vậy mà các con đã bắt đầu sai thằng bé làm việc, thật không thể tưởng tượng nổi.”

Tiết Đồng và Long Trạch liếc nhau, cảm thấy vô cùng oan uổng, dọc đường Thành Thành ôm đồ vật sống chết không buông, vui vẻ ôm lấy, kết quả lại thành bọn họ ngược đãi thằng bé. Long Trạch nhún vai biểu thị không hề gì, “Mấy ngày nay để cho cha mẹ trông Thành Thành, chúng ta cũng vui vẻ tự tại, đỡ phải mỗi ngày bị nó quẩn lấy.”

Long Trạch rất vui mừng vì được giải thoát, buổi chiều đưa Tiết Đồng ra bờ biển vui chơi, không còn cái đuôi nhỏ kia quẩn quít, hai người tận hưởng vui đùa, ở bờ biển vừa nghịch nước, vừa đắp cát, sau đó Long Trạch kéo Tiết Đồng, “Đi thôi, bơi cùng anh, anh mang em đi xa một chút.”

Bầu trời trong xanh, tâm tình Tiết Đồng cũng vô cùng vui vẻ, tùy ý để Long Trạch kéo vào nước, vịn vào cánh tay anh bồng bềnh trên biển. Long Trạch thực sự mang cô đi rất xa, cuối cùng ngay cả đường ven biển cũng không nhìn thấy. Tiết Đồng không lo lắng vấn đề an toàn, nhưng chung quanh đều là nước biển mờ mịt, bắt đầu cảm thấy có chút khó thở. Cô nâng cánh tay ôm Long Trạch, nói: “Đừng đi xa như vậy, mang em trở về đi, chơi ở bờ biển là được rồi.”

Khóe miệng Long Trạch khẽ cười, một tay ôm lấy thắt lưng của cô, “Tiết Đồng, có chuyện anh vẫn muốn làm, hiện tại rất cực cũng có cơ hội.”

Hai tay anh đặt trên hông cô, đem chân của cô quẩn lên lưng mình, cúi đầu cười nói: “Muốn đi về, cũng được nhưng không thể trở về như vậy được.”

”Cười giống kẻ lưu manh.” Tiết Đồng giận dữ, lại đột nhiên nói: “Đừng kéo!”

Long Trạch đã kéo quần bơi của cô, một tay Tiết Đồng ôm cổ anh duy trì cân bằng, tay kia kéo tay anh, nhưng cô làm sao có thể ngăn cản được Long Trạch, Long Trạch cởi quần bơi của cô ra, cười nói: “Trên xe có quần áo, đợi lát nữa lên bờ rồi thay.”

Đuôi dài ở trong nước chậm rãi đong đưa, nơi nào đó trong cơ thể của Long Trạch đã sớm ngẩng cao, anh ôm chặt thắt lưng của Tiết Đồng, đem thân thể của anh xông thẳng vào nơi mềm mại, rất cuộc đã trúng đích.

Tiết Đồng bắt đầu khẽ ngâm nga, tuy rằng không có màn dạo đầu, nhưng có nước biển ẩm ướt giúp cô giảm bớt sự khó chịu. Cô ôm sát cổ Long Trạch, cơ thể dán sát về phía trước, hai chân cũng chặt chẽ quẩn lấy tấm lưng rắn chắc của Long Trạch.

Thân thể hai người kề sát, làn da ở trong nước bóng hơi trơn, nhưng khi tiếp xúc vô cùng dễ chịu. Tiết Đồng có chút khấn trương, toàn thân căng cứng, Long Trạch từ từ vuốt lưng cho cô, ở bên tai cô khẽ nói: "Ngoan, ôm chặt một chút, đừng sợ, anh sẽ không để em chìm trong nước, bây giờ sẽ mang em trở về."

Long Trạch đem bộ phận chôn trong cơ thể Tiết Đồng, ôm cô chậm rãi di chuyển, chung quanh đều là đại dương bao la, ánh mắt trời chói lọi chiếu trên đỉnh đầu, điều này kích thích Tiết Đồng cực độ, cô có chút chịu không nổi, "Đừng như vậy, em cảm thấy Cảm thấy....."

Long Trạch khẽ hôn nhẹ lên môi Tiết Đồng, "Thả lỏng một chút, em sẽ thích."

Thân thể kìm nén có chút khó chịu, Tiết Đồng không biết làm gì, cô đành phải ôm chặt Long Trạch. Sức nâng của nước rất lớn, thân thể cảm thấy rất nhẹ, Long Trạch nâng thắt lưng của cô từ từ luật động, thấy Tiết Đồng cắn chặt môi dưới, dịu dàng nói: "Đừng cắn, chịu không nổi thì kêu đi ra, ở nơi này không có ai, anh sẽ dẫn em từ từ trở về."

Anh không lừa cô, bọn họ thật sự đang đi về phía đảo, chỉ là tốc độ vô cùng chậm, phương thức cũng thật đặc biệt, Long Trạch thấy cô cực kỳ khấn trương, bắt đầu hôn lên môi cô. Long Trạch có cái nhìn vô cùng đơn giản đối với chuyện làm tình, đối với anh đây là một loại phương thức biểu đạt tình yêu cùng đạt được sung sướng của hai người, chỉ cần không ảnh hưởng đến ai, thời gian và địa điểm đều là nơi lý tưởng. Nơi này là đảo của anh, nếu không có ai thấy, thì muốn làm gì thì làm.

Ngoại truyện 2

Editor: Rabbitlyn_ver2

Xuân qua thu đến, cuộc sống trên đảo trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến mùa hè thứ hai. Cơn mưa to vừa dứt, mặt đất vẫn còn rất ẩm ướt, Tiết Đồng đi ra phía sau nhìn thấy con đứng ở sau vườn hoa, bộ dáng sắp khóc, cô có chút lo lắng, vội vàng đi qua hỏi: "Thành Thành, làm sao vậy?"

Thành Thành ngẩng mặt, vẻ mặt buồn bã, cậu bé chỉ dưới tàng cây phía xa, giọng nói khàn khàn, "Mẹ, con mèo nhỏ con nuôi chết rồi."

Tiết Đồng nhìn theo ánh mắt của con, dưới tàng cây dừa thẳng tắp có một con thú nhỏ, bộ lông trắng dính đầy bùn đất, ở nằm trên mặt đất sau cơn mưa không thấy nhúc nhích. Hai tháng trước cha Tiết về nhà mua tặng con mèo nhỏ này cho Thành Thành. Mỗi ngày Thành Thành đều chia một ít thịt cho nó ăn, có đôi khi còn ôm nó đi chơi, không nghĩ tới lại chết trong cơn mưa lớn này. Tiết Đồng nhìn cơ thể con mèo nhỏ dưới tàng cây, tim như bị bóp nghẹn, cô rời tầm mắt đi nơi khác, ngồi xổm xuống an ủi Thành Thành, "Đừng buồn, chúng ta sẽ nuôi một con khác."

Khóe mắt Thành Thành tràn ngập nước mắt, nhào vào trong lòng Tiết Đồng, nghẹn ngào nói: "Mẹ, nó đã chết, con đã nuôi nó hai tháng."

Thành Thành rất ít khi khóc, Tiết Đồng vừa nghe con khóc liền cảm thấy đau lòng, trước đây ở nhà cũ khi cô nuôi một con chó nhỏ bị bệnh chết, cô cũng đau buồn vài ngày, cơm ăn cũng nuốt không trôi.

Tiết Đồng có thể hiểu được tâm tình của con, nhẹ nhàng vỗ lưng con, "Thành Thành, đừng khóc. Chúng ta cùng đem con mèo chôn, xây cho nó một cái mộ nhỏ, hái mấy đóa hoa cắm ở phía trên, tổ chức một lễ tang. Để mẹ bảo cha bắt cho con một con thỏ rừng, buổi tối mẹ làm thịt thỏ kho tàu cho con, rồi bảo ông ngoại mua cho con một con chó con, được không?"

Thành Thành ở trong lòng cô càng khóc to hơn, Tiết Đồng cũng thấy khổ sở, động vật nhỏ chính là bạn của trẻ con, Tiết Đồng sợ con sẽ không thể nguôi ngoai nỗi buồn trong nhiều ngày nữa, tiếp tục nhượng bộ hơn nữa: "Mẹ sẽ đưa con đi ra ngoài, chúng ta đi công viên chơi, Thành Thành không phải vẫn luôn muốn ngồi tàu điện(*) sao?. Mẹ đưa con đi chơi, rồi ăn KFC, sau đó, chúng ta cùng đi mua một con thú nuôi khác có được không?"

(*)

Khuôn mặt Thành Thành vốn đang ướt đầm nước mắt, trong mắt hiện lên một tia sáng, "Thật sao?"

"Thật." Tiết Đồng hạ quyết tâm, nhẹ nhàng lau nước mắt cho con, "Mẹ sẽ không lừa gạt con, chúng ta cùng đi công viên chơi, sau đó mua vài bộ quần áo cho Thành Thành. Thành Thành có thể tự chọn quần"

áo mình thích, ở trong cửa hàng sẽ được chọn thoải mái chứ không còn bị giới hạn như trên mạng. Chúng ta cùng đi ăn sushi Nhật Bản, ăn bò bít tết của Pháp, được không? Thành Thành đừng buồn nữa.”

Tiết Đồng vừa nói xong, ánh mắt thoáng nhìn con mèo nhỏ dưới thân cây dừa bông giật mình. Ngay sau đó con mèo nhỏ ngẩng đầu, đứng lên lắc lắc nước bùn trên người sau đó lại nằm xuống. Tiết Đồng vui vẻ nói:” Thành Thành xem kìa, con mèo nhỏ không chết, mà nó chỉ ngủ thiếp đi thôi.”

Thành Thành quay đầu lại nhìn qua con mèo, trên mặt cậu bé không vui vẻ mà ngược lại tỏ ra thất vọng nhìn con mèo nhỏ lại nhìn mẹ, “Mẹ, bây giờ con có thể giết chết nó không?”

Nghe vậy, Tiết Đồng đen mặt.

Thành Thành nghĩ gì cô đều biết, từ ngày Thành Thành lớn lên, cậu bé chưa từng rời khỏi hòn đảo này. Cậu bé xem trên TV để khám phá về thế giới này, nhìn cuộc sống bên ngoài muôn màu muôn vẻ, không giống như cuộc sống ở đảo, trong lòng Thành Thành tràn ngập sự mong đợi. Cậu bé thường nhìn tòa nhà cao tầng trên TV hỏi:” Cha, thật sự có tòa nhà cao như vậy sao? Chúng ta không thể đi xem sao? Mẹ, khi nào con mới có thể đi ra ngoài?”

Khi đó, trong đôi mắt con tràn đầy chờ mong làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt, nhưng Long Trạch cho rằng vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp.

Cha mẹ cô đã ở trên đảo được một năm rưỡi, Thành Thành cũng đã hai tuổi, khuôn mặt cũng giống như biết bao đứa trẻ bình thường khác, nhưng cơ thể khỏe mạnh rắn chắc. Trí thông minh của cậu bé phát triển cũng không giống với người bình thường, cậu bé rất thông minh, đã hiểu biết rất nhiều chuyện, cũng hiểu được mình khác biệt.

Cậu bé cũng đã có thể khống chế hành vi của mình, mấy hôm trước cậu vẫn quần quít lấy lòng Long Trạch dẫn cậu ra ngoài, khóc lóc om sòm lẫn lộn đều dùng, nhưng rốt cuộc Long Trạch cảm thấy phiền, dùng đuôi đánh ột trận, cảnh cáo nếu sau này còn tiếp tục sẽ đánh, nên Thành Thành không dám nhắc lại.

Nhưng ý nghĩ muốn đi ra ngoài của Thành Thành vẫn chưa thay đổi, nhất là lúc này mục tiêu của nó gần như vậy, càng khiến nó kiên trì ý tưởng muốn đi ra ngoài.

Du thuyền dập dềnh trên mặt biển, ông Tiết cầm cần câu thả câu, bà Tiết tán gẫu với con gái, còn hai người kia đã lặn xuống biển. Một lát sau Long Trạch lên, lau nước trên người, lôi kéo Tiết Đồng lên trên boong tàu phơi nắng.

Bà Tiết có chút bất an, “Sao Thành Thành còn chưa lên?”

“Thằng bé muốn ở trong nước chơi một lát nữa, mẹ cứ yên tâm, thằng bé không có việc gì.” Long Trạch nói.

Bà Tiết ngồi ở bên cạnh nhìn chồng câu cá, đợi lâu mới thấy Thành Thành lên, bà Tiết vội vàng chạy tới như trút được gánh nặng nói:” Thành Thành sao cháu ở dưới nước chơi lâu như vậy? Bà ngoại lo lắng gần chết.”

Thành Thành cầm một cái vỏ sò nhỏ trên tay, đưa cho bà ngoại, “Bà ngoại, cháu tặng cho bà, có đẹp không?”

Bà Tiết vui vẻ nhận lấy, “Đẹp quá.”

” Cháu còn có một thứ tốt hơn nữa tặng cho bà ngoại.” Thành Thành vươn tay phải, mở lòng bàn tay ra, một viên ngọc trai trong suốt nằm ở lòng bàn tay cậu bé: “Cháu tìm thật lâu ở trong nước, đập vỡ thật nhiều vỏ sò mới tìm được, cháu muốn đưa cho bà ngoại, bà ngoại bà làm thành vòng cổ đeo trên cổ được không?”

Ngọc trai sáng bóng rực rỡ, cũng hơi phớt hồng, ai lại không thích? Huống hồ là do cháu ngoại đưa cho, bà Tiết ôm Thành Thành hôn một cái, “Bà ngoại rất thích, Thành Thành rất ngoan, bà ngoại cũng muốn thưởng cho Thành Thành, cháu muốn gì, nói cho bà ngoại nghe.”

Nhưng Thành Thành lại thể hiện biểu tình đáng thương, cuộn cuộn cái đuôi nói:” Bà ngoại, vừa rồi tìm ngọc trai gặp phải cá mập, cái đuôi thiếu chút nữa bị cắn mất. Bà xem, chỗ này bị thương.”

Cậu giơ cái đuôi lên chỉ vào một chỗ cho bà ngoại xem, mẹ Tiết đau lòng không thôi, nhưng cũng không thấy rõ chỗ nào bị thương lại ôm cái đuôi của cậu kêu to, "Aiz, sao lại gặp cá mập chứ! Ở trong biển thật nguy hiểm, lần sau không được tùy tiện đi, Thành Thành có đau không?"

Bên kia Tiết Đồng nghe nói con bị cắn, muốn thoát khỏi ngực Long Trạch ra xem một chút, Long Trạch lại ôm cô càng chặt thấp giọng nói: "Ở khu vực này không có cá mập, xa hơn hai trăm hải lý nữa cũng không có, thằng bé đang lấy lòng mẹ đấy."

Thành Thành thực sự thích lấy lòng người khác đúng như lời Long Trạch nói, càng thích giả vờ yếu đuối, không có việc gì thường xuyên leo lên cây dừa hái dừa cho ông bà ngoại, làm cho hai ông bà vô cùng vui vẻ. Long Trạch lần trước đánh con đã bị cả nhà phê phán. Thành Thành nhào vào trong lòng bà ngoại, trong mắt tràn ngập sương mù, miệng lại nói: "Nhưng Thành Thành muốn tìm ngọc trai làm vòng cổ tặng bà ngoại."

Bà Tiết làm sao kìm nén được khi nghe cháu nói như vậy, trong lòng như tan chảy thành nước, nhìn bộ dáng cháu đau muốn khóc lại không dám rơi nước mắt, vội vàng hỏi: "Thành Thành đừng khóc, buổi tối bà ngoại làm đồ ăn ngon cho cháu, muốn ăn cái gì?"

Thành Thành nghiêm túc, "Bà ngoại, con muốn ăn bò bít tết của Pháp, Thành Thành chưa từng được nếm qua lần nào. Bà ngoại cũng không thể đưa cháu đi ra ngoài ăn một lần sao?"

Bà Tiết vừa nghe có chút khó xử, đành nói: "Sau này sẽ mang Thành Thành đi ăn, được không?"

"Sau này là khi nào?" Thành Thành ngửa đầu hỏi, "Là hai ngày hay ba ngày?"

"Chờ Thành Thành lớn lên là được." Bà Tiết tiếp tục dỗ dành cậu.

"Cháu đã lớn rồi."

"Chờ Thành Thành lớn hơn nữa là được." Bà Tiết tiếp tục dỗ dành.

"Cháu đã trưởng thành." Nước mắt Thành Thành tuôn ra như mưa, giã giụa trong lòng bà Tiết, "Mọi người đều gạt con, thật ra mọi người không yêu con một chút nào."

Bà Tiết cũng biết không thể lừa cháu giống như những đứa trẻ bình thường khác, nhìn bộ dáng cháu không vui, trong lòng bà cảm thấy hơi buồn, quay đầu sang thương lượng với Long Trạch: "A Trạch, mẹ thấy Thành Thành cũng đã hiểu chuyện, dẫn thằng bé ra bên ngoài chơi cũng không có việc gì."

Thành Thành cũng tha thiết nhìn cha.

"Chờ thằng bé lớn hơn một chút." Long Trạch trả lời, "Bây giờ thằng bé vẫn chưa phân biệt được rõ ràng việc nào nên làm, việc nào không thể làm."

Ánh mắt Thành Thành không cam lòng, nắm chặt tay đứng ở trên boong tàu, xem như đã mất một hồi dần xếp, đột nhiên chạy về khoang tàu, cho dù bà Tiết ở phía sau gọi cậu bé cũng không dừng lại, ngay cả bóng dáng cũng mang theo vẻ tức giận.

Tiết Đồng cũng cảm thấy đau lòng, khuyên Long Trạch, "Thật ra em cũng cảm thấy thằng bé đã hiểu chuyện, mang đi ra ngoài hai ba ngày chắc thằng bé cũng không để lộ đuôi. Chúng ta trông chừng, thằng bé sẽ không làm bậy."

Long Trạch không chỉ lo lắng vấn đề cái đuôi, càng lo lắng Thành Thành sẽ biểu hiện ra sức lực và tốc độ không tương xứng với tuổi tác, đây mới là điều khó khống chế nhất. Thành Thành không giống với những đứa trẻ hai tuổi bình thường khác, nếu cậu bé chạy trốn ở trong đám người, hoặc chạy nhanh hơn đám xe cộ đông đúc, liếc mắt một cái có thể nhìn ra khác thường.

Tiết Đồng trở lại khoang tàu tìm con, không thấy bóng dáng con đâu, đến phía sau khoang tàu mới nhìn thấy Thành Thành một mình ngồi ở trên lan can, mặt nhìn về phía biển, bóng dáng nho nhỏ có chút cô đơn, Tiết Đồng gọi con, "Thành Thành, mau xuống dưới."

Thành Thành quay đầu nhìn cô, nhưng vẫn không có xuống, lại nhìn về phía xa.

Tiết Đồng từ từ đi qua, muốn ôm con xuống, Thành Thành lại đem cái đuôi cuốn mấy vòng vào lan can, ánh mắt nhìn biển rộng. Tiết Đồng đứng ở bên cạnh nói:” Thành Thành nhìn cái gì vậy? Quay về khoang tàu xem TV nhé?”

Thành Thành mở miệng, “Mẹ, ở đầu kia của biển chính là thành phố lớn đúng không? Nếu con bơi là có thể đến đó đúng không?”

Tiết Đồng bị dọa bởi ý tưởng của con, thực sự sợ con biến mất ở trong biển rộng mờ mịt, ôm con, nói:” Thành Thành rất muốn đi ra ngoài sao?”

” Rất muốn.” Thành Thành đáp, nó quay đầu nhìn Tiết Đồng, “Mẹ, mọi nơi ở trên đảo con đã đều chơi hết rồi, bên ngoài có rất nhiều thứ mà con chưa từng nhìn thấy.”

Thằng bé rất bướng bỉnh, mặc dù lòng hiếu kỳ bị chen ép nhưng chỉ khiến nó càng bùng cháy dữ dội. Thằng bé cũng thật cô đơn, trẻ con đều hy vọng có bạn cùng tuổi chơi đùa, chỉ có thằng bé là khác biệt, Tiết Đồng cảm thấy không đành lòng, nói:” Thành Thành, buổi tối mẹ sẽ đi khuyên cha lần nữa, chúng ta đưa con đi ra ngoài chơi vài ngày.”

Thành Thành nhìn chăm chăm mẹ, thấy mẹ không giống như đang lừa nó, trên mặt khẽ nở nụ cười, mở rộng hai tay để Tiết Đồng ôm nó xuống.

Khi Thành Thành muốn người khác ôm, tức là nó làm nũng hoặc là một loại phương thức bày tỏ sự thân mật, Tiết Đồng ôm lấy nó đi về khoang tàu, vì cô là mẹ nên luôn hi vọng con mình vui vẻ.

Dưới sự khuyên bảo của cả nhà, Long Trạch cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, tháng này nếu nó không làm lộ ra cái đuôi, đầu tháng sau có thể dẫn đi ra ngoài. Thành Thành sau khi nghe được điều này liền lên nóc nhà nhảy hai vòng, tiếp đó bị Long Trạch mắng:” Nếu con còn nhảy lên nóc nhà, sẽ không đưa con đi ra ngoài. Có đứa trẻ con nào cả ngày ở trên nóc nhà chạy tới chạy lui như con không?”

Thành Thành vội vàng nhảy xuống, Long Trạch túm con lại, cẩn thận theo sát giảng giải cho con chuyện nào có thể làm, chuyện nào không thể. Tuy rằng, thấy con gật đầu đáp lời nhưng Long Trạch chỉ sợ nó vẫn không thể hiểu được những điều hắn nói.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nhan-chi-long-trach>